

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HVER 8 DAG

HYERSDAG

Glædeligt Nytår.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

Vi skal kort genfortælle Indholdet af de første Par Kapitler i Romanen:

Forklædt som Mand og iført et Par store Vandstøvler forøvede en ung Pige en Sommernat Indbrud i en Herregaard i Richmond, nogle faa Mil udenfor London. En Del Juveler og Ædelstene var Nattens Udbytte, og med dette godt gemt i Lommerne sneg den unge Pige sig hjem til sin Tante, hvor hun boede, i Hovedstadens Udkant. Den ekscentriske unge Dame, som trods hendes Rigdom og Dannelse havde gjort sig til Tyv, hed Endalie Verpoint. Hendes Tante, Fru Hill, en Tjener ved Navn Mikel Roan og to Tjenestpiger var indviede i hendes hemmelige Misgerninger, og de boede alle i »Kildehuset« hos Endalie.

Endalie var smuk og indtagende, men over for Penge havde hun ingen Modstandsevne, hun vilde og maatte have Penge, mange Penge, koste, hvad det vilde. Og saaledes gik det til, at Endalie var inde i en Række kæmpemæssige Tyveriaffærer, som forlængst havde sat Londons Opdagelsespoliti i Bevægelse, uden at det dog var lykkedes det at komme paa Spor efter Forbryderen.

Endalie var ligeglad, hvem der blev ramt af hendes begærlige Foretagsomhed. Hin Nat i Richmond var det en Fru Blanche og hendes Søster Angelina, som havde maattet sige Farvel for evigt til deres kostbareste Smykker. Og Endalie havde allerede et nyt og større »Kup« under Forberedelse. Det gjaldt hendes Veninde, Winnie Theveney, Datter af den hovedrige Godejer Theveney til »Raagereden«, hvem Endalie og hendes Tante havde lært at kende under et Ophold ved Rivieraen. Sir Peter Theveney's eneste Søn, Gerald, var en ung Handelsmand, som imidlertid interesserede sig mere for Sport og Spil end for sine Forretninger, og som paa det Tidspunkt, vor Fortælling begynder, var falden saa dybt i Aagerkarlekløer, at han stod ved Ruinens Rand. Hans Fader nægtede at hjælpe ham, og Gerald forlod »Raagereden« fortvilet uden at øjne nogen Frølse. Til Endalie havde den unge Mand altid set op med en Beundring, der grænsede til Tilbedelse. Det samme gjaldt iøvrigt en anden Mand, vi stifter Bekendtskab med, nemlig Digteren Sanscrome. Men overfor dem begge forblev Endalie lige kold og ufølsom.

Geralds Søster, Winnie Theveney, stod i Begreb med at skulle giftes med Hr. Christopher Churn, og Endalie var paa Besøg i »Raagereden« for at drøfte alle Brylluppets Forberedelser med Veninden. Men i Virkeligheden var hun taget herud for at iværksætte det sidste store Røveri, som skulde gøre det muligt for hende at leve af sin Formue Resten af hendes Liv. Hun havde paa »Raagereden« en Medsammensvoren, nemlig Gartneren Mayes, og hele Tyveriet var fuldstændig forberedt. Endalie havde sørget for, at Mayes fra Balkonen kunde liste sig ind i Winnies Stue, tage Juvelskrinet ud og forsvinde med det ligesaa lydlost, som han var kommen. Selv sad hun og underholdt Veninden iøvrigt, alt imens Mayes stjal dønnens Kostbarheder.

Endalie viste sig virkelig usædvanlig flink til den Bestilling, hun havde paataget sig, og Winnie var næsten stolt over Resultatet, da hun nogle Minutter efter stod færdig foran Spejlet og kastede et kritisk Blik paa sig selv.

»Der er næsten et Kvarter endnu,« sagde Winnie. »Lad os gaa ind i dit Værelse og passiare. Herinde synes jeg snart ikke, man kan tale om andet end Klæder og Sjaler og Moder, jeg er saa træt af det.«

Med disse Ord lukkede hun Skabsdøren. Men Endalie havde forinden forvisset sig om, at Juvelskrinet stod der. Saa lukkede Winnie de to Vinduer og satte Krogene paa, og i det samme rejste Endalie sig, lod, som om hun et Øjeblik saa ud i den mørke Aften gennem det Vindue, der var længst borte fra hendes eget Værelse, og tog sagte Krogen af igen, alt imens Winnie var optaget af at finde sin Nøgle til Døren. Det hele var som Legeværk for Endalie, og hun udførte det saa roligt, som om det var den mest ligegyldige Ting af Verden. Hun havde beholdt sit Lommetørklæde i Haanden, og hun dækkede Krogen med det, lige til Winnie kaldte paa hende: »Kom, lad os saa gaa, min egen Ven!«

Og da Winnie havde lukket Døren efter sig, var Vinduet aabent for enhver, der havde Lyst til at gaa ind ad det. Og Endalie besluttede nu ikke at vige fra Winnies Side, før Tyveriet var fuldbyrdet.

Hun satte sig i en lille Lænestol i sit eget Værelse, hvorfra hun kunde holde Udkig med Vinduet, og hun sørgede for at Winnie tog Plads i Sofaen, der stod længst borte i Værelset. Hun var en af de roligste og koldblodigste unge Piger i Verden; men dog bankede hendes Hjerter lidt hurtigere end sædvanlig, da hun hørte den dumpe Lyd af Trin paa Balkonen og lidt efter Lyden som af en Dør, der aabnedes. Saa et Par Minutters dyb Stillehed! Hun blev ved at holde Samtalen med Veninden vedlige, alt imens en ny sagte Lyd, som af en Mand, der krøb ned ad en Stige, lod hende vide, at Mayes havde forladt Værelset. Saa blev igen alt roligt, og hun forstod, at det hele var gaaget, som det skulde.

Hun havde ikke rørt sig af Stedet, — selv Farven paa hendes Kinder var ganske som før; saa ringede Middagsklokken pludselig, hun rejste sig uden at afbryde Konversationen, og Arm i Arm gik Tyven og den unge Pige, som som var bleven bestjaalet, ned til Middagsbordet.

Syvende Kapitel.

»Mine Juveler er borte!«

Mayes beholdt ikke længe sine stjaalne Sager. Som en Kat sprang han gennem Krattet og over Muren, ud i Mørket. Her ventede en Mand paa ham. Det var Mikel Roan, der var pragtfuldt udhalet og forklædt som Sømand med blaa Jakke og Benklæder, Søofficers-Kasket, sort Haar og Skæg og med en brun Rejse-taske i Haanden. Mayes afleverede i Tavshed Juvelskrinet til ham og vendte hurtigst muligt tilbage til sine egne Enemærker. Hans Hus laa kun nogle faa Skridt derfra, og det var med et Befrielsens Suk, han traadte ind til sig selv:

»Gud være lovet, det er forbi! Nu er jeg ude af det — — — hvad der saa ellers sker!«

Mikel Roan gik i Begyndelsen temmelig langsomt, senere raskere og raskere, og da han var kommen udenfor »Raageredens« Marker, satte han Farten yderligere op og begyndte at løbe.

»Jeg skal med Toget, siger jeg bare — hvis nogen spørger; men der er saamænd ingen, der vil spørge,« sagde han ved sig selv.

Han naaede hurtigt Windsor Station, hvor han saa Gerald Theveney gaa uroligt op og ned ad Perronen og vente paa det samme Tog. Et Øjeblik efter bruste det frem.

»Det Dummerhoved, Gerald,« tænkte Mikel. »Nu vil Mistanken falde paa ham langt snarere end paa mig — — og saa begynder de at forfølge ham — — den er udmærket!«

Den tredie Klasses Kupé, han sprang ind i, var ganske tom, og der var i det hele taget kun faa Folk med Toget ind til Byen.

Det var et Eksprestog og standsede kun tre eller fire Gange før London. Længe før det naaede Clapham Stationen, var Søofficeren forsvunden og en ung Herre af Kontortypen med rødt Haar og Skæg og en almindelig sort Rejsekoffert i Haanden, havde indtaget hans Plads. Ingen vilde have kunnet finde nogensomhelst Lighed mellem de to. Forvandlingen var fuldstændig fra Hat til Støvler.

Den unge Herre tog ikke helt ind til Hovedstationen, hvor Politiet maaske allerede kunde være allarmet; han stod ud ved Stoppestedet forinden og kørte i Droske til et mindre Hotel, hvor han bestilte et Værelse, som han kunde klæde sig om i til Middagen. Han gjorde stort Toilette, barberede sig og viste sig lidt efter i Middagssalen, elegant paaklædt.

Han opholdt sig dog ikke længe her. Han tog igen afsted og fortsatte Vejen hjemad, først med Bane og siden med Sporvogn, og det sidste Stykke spadserede han, indtil han endelig kort før Midnat naaede »Kildehuset« med sit Bytte i god Behold og sikker paa, at ingen havde fulgt efter ham, i hvert Fald ikke paa den sidste Del af Turen.

Det skulde ogsaa have været et Kunststykke, at genkende Mikel Roan i alle de Forklædninger, han havde iført sig paa denne Ekspedition; Skæg og Klæder passede saa fuldstændig til Manden, som om de virkelig var hans egne.

I »Raagereden« var Middagen omtrent forbi, da Stuepigen, som havde faaet Nøglen til Winnies Værelse og været oppe og gøre i Stand, pludselig traadte ind i Spisestuen og sagde, at hun gerne vilde tale med Frøkenen. Hun fortalte nu Winnie, at da hun var kommen op paa Værelset, havde Vindueskrogene været af og Vinduet været aabent, og hun var bange, der var noget galt og bad Winnie gaa med sig op og se, om alt var, som det skulde.

Winnie gik med Pigen op og kom et Øjeblik efter tilbage bleg som et Lagen og med Øjnene røde af Graad. Hun stillede sig bag Faderens Stol, og idet hun bøjede sig ned imod ham, hviskede hun med taarekvalt Stemme:

»Vær kun rolig, Fa'r, men mine Juveler er borte.«

Den gamle Herre gav et Sæt af Forskræk-kelse:

»Hvad? Hvad siger du? Er dine Juveler borte?«

»Ja, Fa'r,« lød Svaret. »De er væk, Skrin og det hele. De var i Skabet, da jeg gik ud af Værelset. Skabet maa være bleven aabnet. Juvelerne, Æsken, alt er væk.«

Den gamle Mand maatte bide sig i Læberne for at være rolig. Billedet af Gerald og Erinringen om hans Ord stod saa uhyggeligt klart for hans Tanker.

»Lad os blot være rolige, mit Barn,« sagde han. »Nu gaar jeg med dig op, og saa undersøger vi Sagen. Lad bare være at snakke for meget om det, før vi ved Besked.«

Med disse Ord rejste han sig.

»De undskylder min Datter og mig et Øjeblik,« sagde han, »lad Dem endelig ikke forstyrre, vi kommer tilbage om nogle Minutter.«

Herrerne og Damerne saa forbavsede paa hverandre, begyndte at spørge Tjenerne, hvad der var paa Færde, og erfarede da, at der maatte være en eller anden, som havde stjaalet Frøken Winnies Juveler, hvad der betød et Tab af flere Hundrede Tusinde Kroner. Husets Folk var hurtig klar over, at dette var en erfaren Tyvs Værk. Fælden var stillet behændigt til Rette, og Forbryderen var undsluppen uden at efterlade det mindste Spor. Den foregaaende Aften — fortalte de — var der forøvet et lignende Røveri hos Lord Benchief ved Richmond, hvor Lady Blanche Ayots Juveler var bleven stjaalne, medens Familien opholdt sig i Balsalen, og hvor Gærningsmanden ligeledes var sluppet bort, uden at det var muligt at finde noget Spor. Det var en fuldstændig Tyveri-Epidemi. Ikke mindre

En landlig Skønhed.

After Maleri af *Camille Bellanger*.

end ti Indbrud havde nu fundet Sted i de to sidste Maaneder, og intet af dem havde man fundet Ophavsmanden til. Frøken Winnies Juvelskrin var taget ud af Skabet, skønt dette var laaset med en Ekstralaas, og Skabet var lukket igen, saa Tyven maatte aabenbart have en falsk Nøgle.

Sir Peter var imidlertid gaaet med Winnie op paa hendes Værelse. Han spurgte Winnie, om hun nu ogsaa havde iagttaget alle Forsigtighedsregler for at passe paa sine Smykker, og Winnie svarede, at hun var aldeles sikker paa, hun havde gjort alt, hvad hun skulde, lukket Skabet, sat Vindueskrogene paa og laaset Døren.

Den gamle Godsejer var bleven blegere og mere nervøs, mens Datteren talte. Der maatte være noget særligt, noget usædvanligt, som optog hans Tanker, for selvom Tabet af de kostbare Smykker nok var føleligt, vilde det alene dog ikke have bragt den gamle Officer saaledes ud af Ligevægt.

Pludselig spurgte han Tjeneren, som var fulgt med dem og stod inde i Værelset med et Lys i Haanden:

»Wright, hvornaar gik Hr. Gerald?«

»Lige før Middag,« svarede den gamle Tjener. Han sagde, at han skulde træffe en Herrer i Anledning af den Sag, De nok vidste, og at han ikke havde et Minut at spille.«

»Havde han noget i Haanden, da han gik?« lød Spørgsmaalet paany.

»Intet uden hans Rejsetaske,« svarede Tjeneren. »Han løb afsted, saa hurtig han kunde.«

Sir Peter var bleven kridhvid i Ansigtet ved at høre, hvad hans gamle Tjener sagde, og paa en Gang styrtede han forover og faldt næsegrus til Jorden, før det var muligt at komme til Hjælp.

»Det er Gerald, der har gjort det! Min egen Dreng! Min egen Dreng!« stønnede den gamle.

De kunde dog ikke forstaa hans Hvirken, men bar ham straks op i hans eget Værelse, hvor han laa i Timevis og fantaserede over dette, at hans eneste Søn havde stjaalet fra Søsteren for at komme ud af sine egne Vanskeligheder.

Det var umuligt at holde Sagen hemmelig. Man maatte fortælle Gæsterne den sørgelige Kendsgerning, at medens de sad og spiste til Middag, var en Tyv brudt ind i Huset og havde stjaalet en Del værdifulde Sager. Politiet maatte tilkaldes, og først og fremmest maatte der hentes en Læge fra Windsor til Sir Peter.

Endalie viste stor Deltagelse i den almindelige Sorg og raadede til fremfor alt straks at lukke alle Porte og Døre omhyggeligt og at undersøge hvert Rum i Huset. Tyven var der maaske endnu og sad skjult et eller andet Sted,

Sir Peter styrtede næsegrus til Jorden...

og Juvelerne befandt sig muligvis ogsaa i Huset endnu.

Ingen af de tilstedeværende Gæster syntes imidlertid oplagt til at foretage en saadan Tyvjagt gennem Huset, og hvis ikke Tjenerne straks havde fulgt Endalies Raad, vilde der slet intet være bleven foretaget. Endalie vidste meget vel, at der paa dette Tidspunkt var frløbet mindst to Timer, siden Mayes var kommen i Besiddelse af Byttet, og at Mikel Roan nu opholdt sig et eller andet Sted inde i London med Juvelerne, saa hendes Forslag kunde aldrig skade, snarere styrke hendes Stilling. Sanscrome havde imidlertid paataget sig Hvervet at ride til Windsor til Politistationen og efter Doktoren sammen med en af Tjenerne.

Endalie sad i de følgende to Timer og ventede paa, at Sanscrome skulde komme tilbage, alt imens hun trøstede sin Veninde over det Tab, hun selv havde forvoldt hende. Sir Peters Sygdom gjorde hende urolig. Hun var af Naturen kold og hjerteløs, og Winnies Taarer over de mistede Smykker rørte hende ikke det mindste, men hun kunde ikke lide at tænke paa, at hendes Misgerning havde givet Anledning til Bekymring for den gamle Godsejer selv. Hr. Theveney havde altid været saa god og venlig imod hende, at det gav et Stik igennem hen-

des Hjerte, da hun hørte, at han var farlig syg, og hun havde i dette Øjeblik hellere end gerne givet Afkald paa sin Del af Udbyttet ved dette Indbrud, blot hun dermed kunde have hindret den gamle Mands Sygdom og mulige Død.

Tiden var utaalelig lang, inden Sanscrome endelig kom tilbage med Politiassistenten og Lægen. Doktoren begav sig straks op i Patientens Værelse og viste sig nogen Tid efter igen med et meget højtideligt Ansigt. Tilfældet var alvorligt, sagde han. Patienten maatte ikke udsættes for Sindsbevægelse af nogensomhelst Art, og der maatte vises den yderste Forsigtighed og Omhu, hvis der skulde være Haab om Frelse. Sir Peter, sagde han, havde faaet et apoplektisk Anfald, og Følgerne kunde ikke i Øjeblikket overses.

Medens Lægen havde foretaget sin Undersøgelse, havde Politiassistenten fra Windsor taget Gerningsstedet i Øjesyn, anført af Husets Tjenere. Han var ikke den Politimand, som endelig skulde have Sagen under sig, men var blot sendt som midlertidig Repræsentant for Politiet. Den Mand, der skulde tage sig af Sagen, var Inspektør Bender af Opdagelsespolitiet, som ogsaa havde haft at gøre med alle de andre Indbrudstyverier, der var bleven begaaede de sidste Par Maaneder, og som stadig ikke var opdaagede. Politiet mente aabenbart, at den Mand, som — ganske vist uden Held — havde arbejdet uafbrudt i to Maaneder paa at fange Ophavsmanden eller Ophavsmændene til de mange andre Røverier, ogsaa var bedst egnet til at tage sig af denne Affære.

Inspektør Bender skulde komme med første Tog næste Morgen, og Assistenten fra Windsor vilde blive i »Raagereden«, indtil han kom.

Assistenten fra Windsor gjorde en Mængde Spørgsmaal, undersøgte Haven uden for Balkonen, men sagde selv ikke et Ord eller gav nogen Ordre. Da han havde tilbragt en halvanden Timestid paa denne Maade, erklærede han, at nu gik han i Seng, og han raadede alle andre i Huset til at gøre det samme — et Raad, som øjeblikkelig blev fulgt, undtagen af Winnie og Endalie, som sad oppe ved Sir Peters Sygeleje og ikke forlod ham et Øjeblik, før Morgenrøden lyste frem paa Himmelen.

Ottende Kapitel.
Opdageren.

Inspektør Bender var en Mand, der vidste at værdsætte sine egne Egenskaber, og som navnlig havde stor Tillid til sig selv som Opdager. Han var en høj muskuløs Mand, der grundig havde lært sin Boksnings og Roning og Fægtning og alle disse Øvelser, som nu engang er nødvendige i en Politimands Praksis; han havde

faaet en god Uddannelse, stammede fra en fin Familie, og var alt i alt godt anskrevet hos sine Overordnede paa Politikontoret. Han havde en usædvanlig Evne til at beherske sine Miner og Ansigtstræk, saa at det næsten var umuligt at gætte, om han nu virkelig mente, hvad han sagde, eller ikke; blot var man sikker paa, at han talte ud af sit Hjertes Overbevisning, naar han begyndte at fremhæve sin egen Persons Betydning i Almindelighed og en Opdagers i Særdeleshed for Land og Stat og alle Menneskers Velfærd.

Han ankom til »Raagereden« Kl. seks om Morgenen, og som den smarte og raske Mand, han var, begyndte han øjeblikkelig sine Efterforskninger. Den stakkels Winnie, som lige havde sat sig til Rette ved Faderens Side for at sove, fik Bud fra Inspektør Bender, at han gerne ønskede at tale med hende; men skønt hun ellers var den taalmodigste unge Pige af Verden, lod hun dog nu gaa den Besked tilbage til Inspektøren, at hun trængte til at sove, og at hun bad Inspektøren komme igen Klokkeren ni.

Inspektør Bender havde ikke bedre Held hos Endalie og Sanscrome, hos hvem han mente, at han maatte kunne faa lidt udførligere Underretning om Sagen. Endalie sendte den samme Besked ned som Winnie, og Sanscrome lod ham vide, at en anden Gang skulde det være ham en Fornøjelse at modtage ham, hvis han Dagen i Forvejen vilde være saa venlig at sende ham et Telegram, saa at han kunde have alt forberedt i Tide, da han — Sanscrome aldrig var visibel før Klokkeren ti. Han holdt mest af at arbejde ved Dagslys.

At blive vist tilbage paa den Maade, som om en Inspektør i det kgl. Opdagelsespoliti var et rent Numer Nul, var ikke noget for Hr. Bender. Han trak sig fornærmet ind i sit Sneglehus og spadserede eddikesur omkring og gjorde sine Iagttagelser. Han havde en lille Gipsafstøbning paa en Læderfod i Haanden, hvormed han sammenlignede alle de Fodspor, han mødte paa sin Vej. Han gennemstrefede hele Distriktet, gik ind i Buskadset, gik hen i Gangen under Balkonen, gik ind i Græsplænen, og overalt satte han den lille Gipsafstøbning ned paa Jorden og tog den op igen med den mest højtidelige Gravalvor, ja, han gik saa vidt, at han lagde sig paa Knæ i det vaade Græs og kravlede op ad den fugtige Vold — stadig uden at opdage det mindste.

Saa gik han ud paa Landevejen, lagde igen sin lille Gipsafstøbning ned paa Jorden, og pludselig gik der et Glædesudbrud over hans Læber. Han lagde sig paa Knæ, tog en Æske med Instrumenter, Pensler og Flasker op af Lommen, smurte en olieagtig Vædske over en Del af Stedet og hældte noget Gipspulver over

det. Saa satte Hr. Bender sig roligt ned og ventede en lille Tid, hvorefter hans Afstøbning var færdig.

»Den samme Mand,« sagde han ved sig selv. »Nøjagtig den samme!« brummede han, idet han sammenlignede Sporene, »det er den samme Slyngel, som stadig holder mig for Nar. En Skurk med Hesteskosøm i Støvlerne! En Mand med saadan et Par Støvler kan ikke være en velklædt Person. Nøjagtig den samme! Den samme i Clarabridge, den samme i Moray, den samme i Richmond, den samme her. Han maa dog være til at finde. Ingen stor Fyr kan det være, skønt Fødderne er grove. Disse Støvler er otte eller ni. Lad mig se. Hvilken Vej er han gaaet?«

Fodsporene var ikke særlig skarpe. Han kunde følge dem en lille Strækning, men tabte dem saa pludselig fuldstændig af Syne. Vejen havde været tør og støvet, og Mikel, der løb let, havde ikke efterladt dybe Mærker. Bender spadserede rundt et Kvarterstid og opgav saa al videre Efterforskning.

»Han er taget til Windsor, det er klart,« tænkte han. »Jeg maa spørge paa Stationen 'g paa Vejen.«

Da Inspektør Bender kom tilbage til »Raagereden«, fik han Bud fra Frøken Theveney, at det vilde glæde hende at spise Frokost sammen med ham Klokkeren ni, og at han derefter kunde faa Lejlighed til at undersøge Frøken Theveney's og de tilstødende Værelser.

»Det er saamænd temmelig ligegyldigt,« tænkte han. »Jeg véd, hvem der har gjort det. Det gælder blot om at finde Manden.«

Endalie havde bemærket Inspektør Benders ivrige Arbejde med at tage Afstøbning af Fodtrinene paa Vejen, og hun kunde ikke lade være at smile ad Opdagerens barnlige Glæde over at have fundet Mikels Spor, nu da hun vidste ham forlængst i Sikkerhed i London.

»Men der er en Ting, jeg maa gøre,« sagde hun ved sig selv. »Jeg maa have alle de Forklædninger skaffet ud af Verden med det samme. Ikke fordi der vel er nogen Fare paa Færde. Men man maa hellere være paa den sikre Side.«

Imidlertid laa den syge Sir Peter stille hen og viste intet Tegn paa Bedring. Lægen, som var bleven i »Raagereden« om Natten, havde tilset Patienten om Morgenen og derefter givet strenge Ordre til, at den syge ikke under nogen- somhelst Betingelse maatte høre Tale om For-

retninger eller om Tyverisagen. Hvordan det end gik Winnies Juveler, Sir Peter maatte ikke faa noget at vide om det.

Selvfølgelig var alle Tjenerne og Familiens Medlemmer hurtigt enige om, at Indbrudet i Winnies Værelse kun kunde have fundet Sted ved Hjælp af den Stige, Gartneren Mayes plejede at bruge; men Mayes var ikke sen til at bevise, at han havde fjernet Stigen fra Balkonen, før Winnie og Endalie var gaaet ud af deres Værelser — det kunde baade en af Tjenerne og Winnie selv bevidne.

Da Winnie og Endalie kom ned til Frokost Klokkeren ni, sad Inspektør Bender allerede ved Bordet.

»Jeg maa gøre Dem en Undskyldning, mine Damer; men jeg er en travl Mand. Jeg vil ikke gerne spille Tiden; i Sager som denne kan et Minut eller to faa Betydning.«

»De har intet at undskylde, Hr. Bender,« svarede Winnie. »Jeg haaber, De bringer mig godt nyt.«

»Godt nyt! Ja! Dersom det er godt nyt, at jeg véd, hvem der har stjaalet Deres Juveler.« Endalie spidsede Øren.

»Jeg véd, hvem der stjal Juvelerne,« vedblev Inspektør Bender. »Nu skal jeg bare finde Manden.«

Endalie blev igen rolig.

»Og hvem er denne frygtelige Person, om man tør spørge?« spurgte hun med godt paa- taget Ligeegyldighed.

Inspektør Bender tog sine to Gipsafstøbninger frem og satte dem paa Bordet.

»Her er to Aftryk af Fodspor,« sagde han. »Den ene tog jeg i Gaar paa Herregaarden ved Richmond, den anden her udenfor nu i Morges. De er nøjagtig ens. Det er Fodsporet af den Mand, der har stjaalet Lady Benchiefs Juveler, og det er Fodsporet af den Mand, der har stjaalet Deres.«

Endalie betragtede dem lidt nærmere og saa øjeblikkelig, at det var Aftrykket af hendes egne gode gamle Vandstøvler, som hun havde paa to Nætter i Forvejen, og som Mikel havde paa, da han var forklædt som Sømand sidste Aften. Hun maatte igen le ad Hr. Benders Forsikring, at han vidste, hvem der havde begaaet begge Tyverierne.

Men Smilet forlod straks igen hendes Ansigt, og hun blev saa kold og behersket som en Sfinks.

Fortætttes.

Københavnnerinden.

Jule-Enquêten fortsat.

Hvorpaa beror den danske Kvindes Tiltrækning?

Hver 8. Dag's lille Enquête om Københavnnerinden har vundet den livligste Tilslutning fra alle dem, til hvem vi har rettet vort Spørgsmaal: Hvorpaa beror den danske Kvindes Tiltrækning? Særlig interessant er det at lægge Mærke til, hvor forskelligartede Besvarelserne er. Paa Forhaand vilde man maaske være tilbøjelig til at vente, at der næppe kunde herske synderlig Meningsforskel om, hvad der er det karakteristiske for vor Hovedstads Kvindetype. Kendsgerningerne har imidlertid vist, at hver har sit at sige — og kun paa meget faa Punkter tangerer de forskellige Svar hinanden.

Jo mere man fordyber sig i Emnet, des mere omfattende føler man, det er. Fra første Færd forholder man sig til det omtrent som den, der betragter det gyldne Sollys uden at ane, at det ved Brydning gennem et Prisme kan splittes i alle Spektrets Kulører.

Først ved nærmere Undersøgelse opdager man alle de regnbuefarvede Detailler.

En Enquête som nærværende vilde ikke være nogen rigtig Enquête, dersom der savnedes en Udtalelse af Fru Emma Gad. Admiralinden, der saa ofte har vist sin Evne til at harcellere elskværdigt over sine Bys-

børns smaa Fejl og Unoder, har sendt os følgende Svar, som paa én Gang røber Venlighed og dyb Forstaaelse:

Fru Emma Gad.

— *Jeg selv, der daglig har set vore Københavnnerinder, fra jeg blev født, og haaber at se dem, til jeg dør, har dem paa saa nært Hold, at jeg har vanskeligt ved at se deres Særpræg i Forhold til andre Byers Kvinder, men en udenlandsk Ven af mig, som nu sidder i et Ambassadepalæ langt borte i Verden, sagde engang noget om Københavnnerinden, som jeg, nu jeg bliver spurgt, kommer til at minde.*

„Hun er kæn og højst indtagende,“ sagde han, „har over sig lidt af Pariserindens muntre Livfuldhed og lidt af Englænderindens ladylike Væsen, mangler kun Prikken over I'et i Retning af Chic og Fikshed i Dragt og Holdning. Dog — det kommer nok. Men Særpræget hos den unge Københavnnerinde, det, hun har forud for andre Storstæders Kvinder, det er hendes medfødte Hang til at kaste sig paa Hovedet ud i Følelseslivet og Livsglæden uden Refleksion, uden Skrupler, uden en Tanke for personlig Fordeel. Hun er den mindst beregnende Skabning under Solen, tror jeg, lytter kun til sit Hjerte

og sin Impuls. Selvfølgelig løber hun sig ved dette sit ubetænksomme Sind mange Staver i Livet, og lige saa selvfølgelig er hun derfor „si tout à fait charmante“.

Har han Ret eller ikke?

EMMA GAD.

Den samme soignerede Elegance og beherskede, lidt kølige Ro, der er saa karakteristisk for en scenisk Kunstner som Albrecht Schmidt, lyser os i Møde fra det lille stilsikre og omhyggelige Stykke Prosa, der er den kendte Skuespillers Bidrag til vor Undersøgelse:

Hr. Albrecht Schmidt.

— Københavnerinden?

Let og legende, bestandig i Uro, altid parat til er lille smilende Passiar.

Velklædt, ofte med Smag.

Hun gaar altid den ene Støvlehæl skæv, ind efter, idet hun „knækker lidt“ i Anklen.

Komplimentér hendes Dragt eller Hat: „Det er Modeller fra Paris,“ vil hun svare.

Stands hende paa Strøget i „Tiden“, og hun vil i Løbet af 5 Minutter give dig en munter og ikke just harmløs Karakteristik af de fleste Forbipasserende, medens hun, til højre og venstre, elskværdigt hilsende, nikker og smiler til de Paagældende.

Træf hende i Middagsselskab og faa en lille hyggelig Passiar med hende i en „Krog“ — hun er munter, nydelig — pikant.

Men vil du se hele hendes Væsens Straaleglans, gaa da paa Byens store, aarlige Karneval, helst godt efter 12.

Dér udfolder Københavnerinden alle sit Væsens Ejendommeligheder, ganske som hin Nattens Dronning, Planten, som én Gang om Aaret slaar ud i en stor, hed og brændende Blomst, der falmer og visner, naar Dagen gryr.

Enhver „up to date“ - Københavnerinde foragter Ægteskabet som forældet. Ikke desto mindre bliver hun tidligt gift. Hendes Foragt bliver til Had, og hun betragter nærmest Institutionen som en nødvendig Overgang til — Skilsmisse.

— Hun er den naturligest kenne af alle Byers Kvinder.

ALBRECHT SCHMIDT.

Fra Forfatteren Thomas Krag, denne Kvinde-skæbnernes indtrængende Skildrer, der just nu ombølges af Sukces'ens Virak i Anledning af den nys udkomne Fortælling fra det gamle Norge, „Mester Magius“, har vi modtaget nedenstaaende Hyldest til den danske Kvinde:

Hr. Thomas Krag.

— Naar man kommer til København fra Christiania og Stockholm, tænker man: De norske Bachfischer er fortryllende, men den norske Kvinde udvikler sig videre i Retning af Ski eller Stemmeret; de bli'r enten „kjække“ eller „saglige“, mister den pur unge Alders Ynde og bryder sig ikke om at erhverve en ny. Og de svenske Damer er mycket ståtliga og nu og da skjønne; men næsten altid stikker en stiv Grenader inderst inde hos dem.

Nej, de danske, særlig Københavnerinden, er fortryllende. De minder mig om Japaneserinder. Samme venlige Glans i deres Øjne, samme Art Smil. Og inderst inde en dulgt Hede, som blot den, de udvælger, faar kjende helt.

THOMAS KRAG.

Endelig har Skuespilleren Robert Dinesen besvaret vor Opfordring til at deltage i Enquëten med følgende epigrammatiske Udtalelse, der i Modsætning til de foregaaende bevæger sig i bunden Stil:

Hr. Rob. Dinesen.

— Mindende om det gamle Ord: „den, man elsker, tugter man,“ vover jeg nedenstaaende:

Paa skæve Hæle — fnisende, sludrende
Københavnerinden ad Strøget gaar,
holdningsløs og ustandselig pludrende,
Bachfisch til hun er 30 Aar.

ROBERT DINESEN

Vi skal i en tredje og sidste Artikel bringe endnu en Række Udtalelser for derefter ved nogle afsluttende Bemærkninger at prøve paa at slaa fast, hvad der kan siges at fremgaa som Resultat af den lille Undersøgelse, vi har anstillet.

Niels Th. Thomaen.

Grækenland.

Den 24. December.

Det kunde maaske forbavne, at Grækenland valgte netop de højhellige Juledage til noget, der, medens dette skrives, ser ud som Revolution, Militærdiktatur og en Konges Fjernelse. Men som bekendt følger Grækerne ligesom andre græsk-katolske Folk den gamle Julianske Kalender, de har derfor endnu godt

Kong Georg i Paris.

en halv Snes Dage til Julens Fred. Og de synes jo tilsinds at ville bruge disse Dage forsvarligt.

Allerede i September bragte „Hver 8. Dag“ en meget skeptisk Artikel om de græske Forhold. Den Gang forlød det, at nu var alt klappet og klart, Officererne vilde ikke Dynastiet noget ondt. Vi tvivlede. Og først og fremmest da, fordi blot et eneste Blik paa det græske Budget sagde én, at det var umuligt at opfylde de Fordringer, som

Hær og Flaade stillede. Dette økonomisk svage Land var allerede spændt til sit yderste. Med en samlet aarlig Udførsel af 123 Mill. var det allerede oppe paa et Budget med 134 Millioners Udgift. Der var ikke væsentlig mere at presse ud af de græske Bønder og Søfarende. Og al den Tale om Sparsommelighed paa et Budget er, naar det kommer til Stykket, ikke saa grumme meget bevendt. Selv om der kunde spares en Million eller to, maaske tre, var det kun Smaating, hvis Grækenland skulde til at spille Militærmagt.

Og det er jo det, der ligger bag hele Postyret. Den græske Hær, der rendte for Tyrkerne i den sidste Krig, vil nu spille op igen. Kreta har man endnu ikke faaet, og Bulgariens Vækst er enhver Græker en Torn i Øjet. Man vil derfor være Militærstat, man vil erobre, slaas. Det er saa nogenlunde Vanvid. Det konstitutionelle Tyrki er militært set meget stærkere end det gamle Tyrki. Alligevel man vil være parat, man vil have moderne Organisation, moderne Vaaben, moderne Skibe.

Men man har blot ikke det, som altid har været nødvendig for Krigen, Pengene, og atter Pengene, og endnu en Gang Pengene. Og der er det, Konflikten ligger mellem Rigsdagen og Militærligaen. Hvor forskræmt Rigsdagen end er, selv om den forhandler for dens Tilhørerplads besat med Officerer, kan den simpelthen ikke skaffe Pengene. De er der ikke. Og de kan heller ikke laanes. Grækenland har gentagende Gange spillet Fallit, det kan ikke faa en rød Øre, uden at sætte Pant, og det har ikke noget at sætte i Pant.

Derfor vil det efter alle Solemærker komme til et Brud mellem Forfatningen og Militæret. I første Omgang vil vel nok Militæret sejre. Men Pengene er der ikke derfor. Og Stormagterne og Kreditorerne er næppe til Sinds at lade sig snyde for Renter og Afdrag paa den gamle Gæld.

Vi Danske har vor specielle Interesse i denne Affære: Kong Georg. Maaske kan han endnu klare den farlige Pynt, maaske endnu blive Situationens Herre. Men foreløbig synes han nærmest at have svigtet de Forventninger, isom stilledes til hans Klogskab og Indsigt. Netop i sin Uundværlighed for Landet, netop fordi han blev baaret oppe af Stormagterne, havde han Betingelser for at blive en stærk Mægler. Men saa vidt man kan se, har han ikke sat noget videre ind paa denne smukke Opgave.

C. C. CLAUSEN.

GRÆKENLAND

275

Kavallerist. Infanterist.

Jæger. Officerer
af Bjergartilleriet og Jægerne.
Hornblæser.

Matros. Infanterist.

Infanteriofficerer.

Feltartillerist.

Typer fra den græske Hær og Flaade.

Professor Godfred Christensen i sit Atelier.

Jul. Aagaard fot.

Godfred Christensen.

Professor Polycarpus Godfred Christensen, Landskabsmaler, er født i København den 23. Juli 1845. Fra teknisk Institut kom han 1860 til Kunstakademiet, rykkede 1862 op i dets Modelskole og forlod det i 1867. Samtidig lagde han sig under Kiærskous Vejledning efter Landskabsmaleriet og fik 1865 den Neuhausenske Præmie for Opgaven „Et fritstaaende Bøgetræ“. I 1869 fik han den Sødringske Opmuntringspræmie for Landskabsmalere og Aaret efter Akademiets indenlandske Rejseunderstøttelse med det særlige Hverv at studere „landskabelig Forgrund“. I 1871 fik han atter den Neuhausenske Præmie for Billedet „Engdrag, Motiv fra Nordsjælland“. I 1873 fik han, efter at have malet „Landevej med Piletrær“, en toaarig Rejseunderstøttelse til Ophold i Udlandet. Fra 1862 til 1876 udstillede han under Navn P. G. Christensen, fra 1867 har han kaldt sig Godfred Christensen. I 1880 udstillede han et stort Maleri „Jysk Fjordlandskab, Eggen ved Mariager“, som betegner et Gennembrud til en friere, mere malerisk Retning. Billedet blev købt til den kgl. Malerisamling. Professor Godfred Christensen har særlig med Forkærlighed søgt sine Motiver ved Jyllands frodige og maleriske Egne, dels ved Himmelbjerget, dels ved Vejle; i de senere Aar slutter sig hertil en Række mindre Kystbilleder med urolig Sø.

Hvilket af mine Arbejder jeg holder mest af?

Jeg tør ikke udpege noget bestemt Billede af den omhandlede Art; derimod fik Udstillingen 1879 Betydning for mig, idet jeg i mine udstillede større Billeder fra Herlufsholm maatte siges fuldstændig at have brudt med de noget udtyndede gængse Traditioner i Landskabsmaleriet herhjemme, og paa egen Haand søgte at lære ved Rejser og Studier i fremmed Land og af fremmed Kunst og derigennem ligesom mange af

mine yngre Kunstfæller, at faa et friere Syn og friere Behandlingsmaade og Farve; men noget senere lærte jeg tillige at indse, at Landskabsmaleren ved Siden af selvstændig Udvikling ogsaa har en udelukkende national Opgave, og den bør han søge løst i Skildringen og Studiet af sit Lands Natur; det har jeg gjort og jeg har navnlig søgt mine Emner i Jylland, ogsaa for at bevare Minder om en særegen og vid-

GODFRED CHRISTENSEN

underlig Natur, der ved *mange* Jyders Uforstand (der gives jo hæderlige Undtagelser) forvanskes og udviskes Aar for Aar. Jeg kan jo altsaa paa en vis Maade sige, at mine jyske Billeder er mig de kæreste, og gennem

dem (foruden enkelte sjællandske: Egebæks Vang, Krogerup Allé) fik jeg ogsaa den ydre Paaskønnelse, jeg sætter mest Pris paa; jeg blev Medlem af det danske og svenske Akademi.

GODFRED CHRISTENSEN.

Godfred Christensen : Jysk Fjordlandskab.

2 Aar.

„Den lille Havfrue“s Komponist, Fini Henriques.

BOURNONVILLE har en Gang sagt: „Musikken, der for den Uindviede kun synes at tjene Balletten til Ledsager, er i Grunden dens egentlige Livsprincip; Melodien og Harmonien fremkalder Stemning og Karakter, Rytmerne bestemmer Bevægelsen, og der gives Tonestykker, der ligesom bærer Ordene frem og hjælper væsentlig til at udtrykke Meningen, ja til at afmale hele Situationen.“

Den gamle geniale Balletdigter vidste nok, hvad en god og karakteristisk Musik var værd, og han havde som bekendt det Held at kunne faa Komponister som *J. F. Frøhlich, J. P. E. Hartmann, N. W. Gade, H. S. Paulli, Edv. Helsted, H. C. Lumbye, Aug. Winding, Emil Hartmann, Peter Heise* o. fl. til at skrive Musik til sine Balletter.

Den Betydning, Tonekunsten har for en Ballets kunstneriske Værdi og sceniske Succes, har ogsaa været Hr. *Julius Lehmann* klar, da han formaaede *Fini Henriques* til at komponere Musikken til „Den lille Havfrue“.

Han er, som man ved, Musiker fra Top til Taa, og han udtrykker sig orkestralt som paa sit Modersmaal. Hvad han skriver, er fuldblods Musik og klingende Musik, — lige at gaa til, uden Spidsfindigheder og uden Affektation, flydende naturligt fra et fyldt Musikerhjerter, poetisk fin i Stemningen eller gnistrende af godt Humør — eftersom Situationen kræver det.

Hvad altfor mange andre Komponister — i Udlandet saavel som herhjemme — savner: det stærkt pulserende Musikblod, den medfødte Evne til at udtrykke alt, Følelser og Tanker, paa Tonernes Sprog, — det ejer *Fini Henriques* som ingen anden dansk Komponist for Tiden. Der findes nogle, der er — eller gør Indtryk af at være — større Intelligenser, dybere Naturer, mere kultiverede Aander, men ingen er mere umiddelbart musikalsk, ingen frodigere og rigere paa Idéer, ingen begavet med et lykkeligere Instinkt til at gribe det rette.

Hvor andre møjsommeligt slider og slæber for at opdrive et Motiv, som ikke ligger helt paa Alfarvej, for at konstruere en Harmonisering, som kan virke kildrende, og for at udspekulere Orkester-Effekter, som kan faa En til at falde bagover af Forbauselse, — kort sagt: for at blive „originale“ — dér skriver *Fini Henriques* gladelig og uden Skrupler ud af sin egen sunde Natur. Et Thema falder ham ind, og det viser sig at være godt, som det er; det medfører ganske naturligt *den* Harmonifølge og *den* Instrumentation; det kan ligefrem ikke være anderledes, og det kommer til at staa paa Papiret, saaledes som det har formet sig for hans indre Øre.

Det er en Kunst uden Refleksions-Kontrol, uden en nagende Selvkritiks Tyssen paa og Forfalskning af Hjertets Melodier. Frisk og ung, fuldkommen impulsiv og ikke det mindste doktrinær er denne Musik. *Fini Henriques* er nu 42 Aar, men i denne Alder, hvor Musikere med et mere alsidigt udviklet intellek-

17 Aar.

40 Aar.

tuelt Liv i Reglen er blevet Filosofer, dybsindige og „interessante“, er „Fini“ endnu stadig og uforanderligt den glade, kække Ungersvend, fuld af den 20-aariges gyldne Haab og raske Livsmod, uanfægtet af æstetiske Doktriner, upaavirket af alle Partihensyn, uborgerlig og alærd, døv for „Fornuftens“ trangbrystede Raad og Anvisninger, med et fint Øre for sit Talents uafviselige Krav.

Fini Henriques er ikke *blevet* Musiker; han har været det alle Dage. Da han gik som lille Purk i Schneekloths Skole, fremviste Sanglæreren Fritz Andersen ham i de højere Klasser som et Fænomen i Retning af Musikalskhed; han var ikke større end Tobak for en Skilling, da han begyndte at spille paa et Klaver og gnide paa en Violin; at det til Gengæld kneb svært for ham — helt langt op i Aarene — at tilegne sig de mest elementære Skolekundskaber, kan ikke skjules. Efter at have faaet sin første Musikundervisning hos gamle Hess fik han Prof. Valdemar Tofte til Lærer i Violin og Johan Svendsen i Komposition og Instrumentation; 18 Aar gammel sendtes han — med en ældre Broder som Mentor — til Berlin, hvor han ved forskellige Konkurrencer, som han bestod med Glans, erhvervede sig Adgang først til „Hochschule für Musik“, derefter til den berømte Violinmester Joseph Joachims Klasse. 3—4 Aar studerede han dernede, saa kom han hjem, giftede sig med sin Barneforlovede, Frk.

Ada Krogh, kom atter ud at rejse paa Ancher-ske Legat og opholdt sig et Aar i Udlandet, fik Ansættelse som Violinist (Bratschist) i det kgl. Kapel og opgav igen Stillingen for helt at kunne ofre sig for sin Virksomhed som Komponist, optrædende Kunstner og Violinlærer.

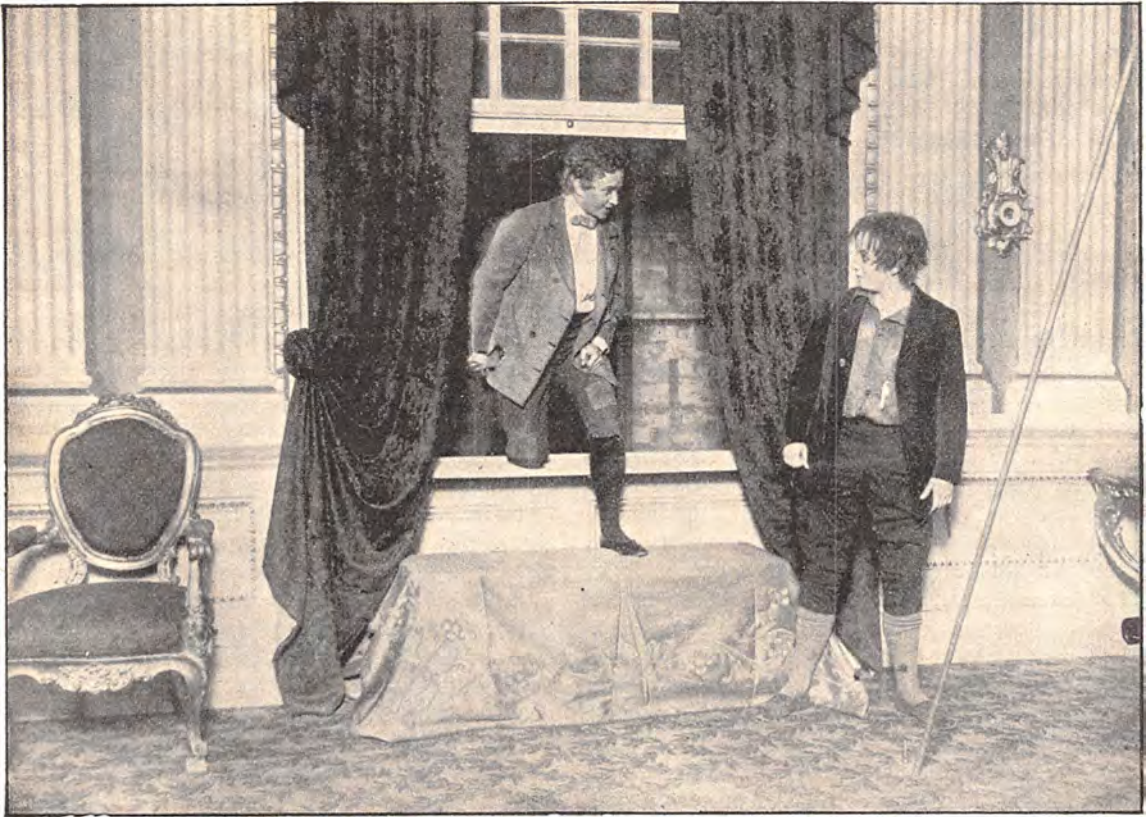
Fra utallige Koncerter kender man Fini Henriques' sprudlende talentfulde, toneskønne, temperamentrige Violinspil; han er uden Tvivl for Tiden den mest populære Violinspiller her i Landet. En mindre Kreds har lært at sætte Pris paa ham som en fin og interessant Kammermusikspiller, f. Eks. som Grundlægger af den efter ham opkaldte Strygekvartet. Af hans Kompositioner, der omfatter Sange, Klaverstykker — bl. a. Børnestykkerne, hvis Vitigheder man helst skal høre ham selv aflevere med uimodstaaelig Aplomb, — Kammermusik, Symfonier og andre Orkesterværker samt Musik til Carl Ewalds Æventyrkomedie „Canta“ og Drachmanns „Prinsessen og det halve Kongerige“ og „Vølund Smed“, er det særlig dette sidste Værk, der har gjort hans Navn bekendt i vide Kredse. — Sandsynligheden er for, at „Den lille Havfrue“ yderligere vil øge hans Komponist-Ry, ogsaa i Udlandet, hvor han allerede er hædret med saa sjældne Udmærkelser som en Guldmedalje i Wien, „Grand prix“ i St. Petersborg og „Tysklands gyldne Æresmedalje.“

GUSTAV HETSCH.

Kolbergs Satyr paa Panter.

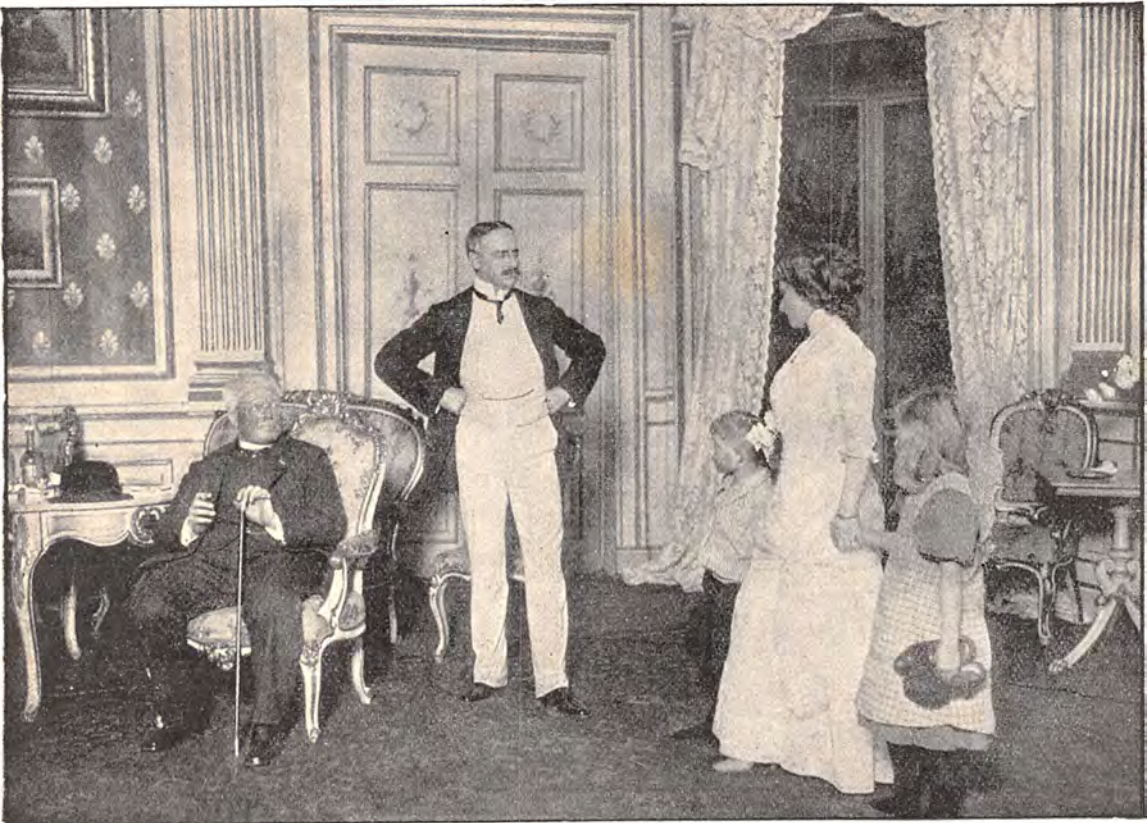
Til de industrielle Frembringelser, der har gjort Danmarks Navn mest berømt i Udlandet, hører det københavnske Porcelæn, og de to store Firmaer den kongelige Porcelænsfabrik og Bing & Grøndahls Porcelæn nævnes over hele Verden med den største Hæder. I Slutningen af det forløbne Aar arrangerede Bing & Grøndahl en interessant Udstilling af Fabrikens Arbejder lige fra dens første Tid til vore Dage. Det her gengivne Arbejde, Kolbergs „Satyr paa Panter“ stammer fra den allerældste Tid.

Reiffenstein-Hansen fot.

Frk. Brincken som Philip Rowley. Frk Krause som Dick.

Folketeatret: Scene af Walter Christmas: „En Julegave“ (Millionærdrengen).

Hr. Malberg.

Hr. Wiehe.

Fru Rostrup.

A. W. Sandberg fot.

Dagmarteatret: Scene af Karen Bramson og Gustav Wied: „Ærteholm“.

Husvennens Nytaarsskriftemaal.

Af Hermann Sudermann.

Gud være lovet, kære Frue, at jeg igen kan sidde fredeligt i min Sladrestol hos Dem. Festtummelen er forbi, og De har igen en Time tilovers for mig.

Aa, denne Juletid! Jeg skulde næsten tro, en ond Dæmon har opfundet den for at ærgre os Pebersvende og føre os vor hjemløse Eksistens' Tomhed for Øje i hele dens Øde. Thi hvad der for andre er en Kilde til Jubel, bliver en Kval for os. — Ganske vist er vi jo ikke alle ene — ogsaa for os blomstrer som oftest den Lykke ved at gøre lykkelig, paa hvilken Feststemningens Hemmelighed beror, men den rene Glæde over at nyde sammen med andre forbitres os, dels ved en Portion Selvironi, dels ved den pinlige Længsel, som jeg i Modsætning til Hjemve kunde have Lyst til at kalde »Ægteskabsve«.

Hvorfor jeg ikke er kommen at aabne mit Hjerte for Dem? spørger De, De medlidende Sjæl, De, der ødsler med Trøst i samme Grad som andre af Deres Køn ødsler med udsøgte Ondskabsfuldheder. Men der er en Hage ved Sagen. Véd De ikke, hvad *Speidel* siger i sin henrivende Novelle »Ensomme Spurve«, som De i rigtig Opfattelse af min Sindstilstand sendte mig som Julegave? »Den ægte Pebersvend,« siger han, »vil ikke trøstes; éngang ulykkelig, vil han ogsaa have Nydelsen af sin Ulykke.«

Foruden de »Ensomme Spurve«, som *Speidel* skildrer, findes der en anden Slags Pebersvende, »Husvennen«. Jeg tænker ikke paa den erhvervsmæssige Familieødelægger, i hvis Øjne Hykleriet lur, mens han gør sig det bekvemt ved den gæstfri Arne; men jeg mener den gode Onkel, Papas gamle Skolekammerat, ham, der rider Ranke med Baby, medens han anstændigt læser Avisføljetonen højt for Mama med Udeldelse af tvivlsomme Steder.

Jeg kender Mænd, der ofrer hele deres Liv for en Familie, hvis Venskab blev dem til Del, Mænd, der uden Begær vandrer ved Siden af en smuk Frue, som de hemmeligt forguder.

De tvivler? Naa, det er mit »uden Begær« De tager Anstød af. De har ikke helt Uret. I Bunden af ethvert, selv det tammeste Hjerte ligger vel et vildt Begær, men — vel at mærke — det ligger i Lænker.

Jeg kunde til Eksempel fortælle Dem en Samtale, som i Forgaars, Nytaarsaften, blev ført mellem to gamle, urgamle Herrer. Hvorfra jeg har min Underretning, det maa blive *min* Hemmelighed, og jeg beder Dem — ikke fortælle den videre. Maa jeg begynde?

Tænk Dem som Skueplads et højloftet, gammeldags møbleret Værelse, bedrøveligt oplyst af

en grønskærmet, impertinent blank Hængelampe af den Slags, vore Forældre brugte før Petroleumsæraen. Lys-Keglen, der udgaar fra Flammen, faldt paa et rundt Bord med hvid Dug, hvorpaa staar Ingredienserne til en Nytaarspunschebolle, medens en neddryppet Olie-draabe breder sig nøjagtig i Centrum.

Halvt inde i den grønne Skærms Skyggerige sad begge mine gamle Herrer, henfaldne Ruiner fra en længst forsvunden Tid, begge rystende og sammenfaldne, begge stirrende frem for sig med Alderdommens sløve Blik i de matte Øjne. Den ene, Værten — en gammel Militær, som det ved første Øjekast fremgik af hans stramme Halsbind, det spidse, halvt afbarberede Overskæg og de martialske rynkede Bryn — holdt Styret paa Rullestolen, i hvilken han krøb sammen, samt en Krykkestok i begge Hænder. Intet andet end Kæberne bevægedes paa ham; de klappede ustandselig op og i i Tyggebevægelse. Den anden, der sad ved Siden af ham i Sofaen, en høj, mager Krop, paa hvis smalle Skuldre tronede et kantet, højpandet Tænkerhoved, udsendte sparsomme Røgskyer fra en Pibe, der var nær ved at gaa ud. En Krans af snehvide Lokker indfattede hans glatte, indtørrede Ansigt, i hvis tusind Smaarynker gemtes et stille, blidt Smil, som kun Forsagelsens Fred skænker Oldingeansigtet det.

Begge tav stille. I den lydløse Stilhed blandede den brændende Petroleums Kogen sig med Tobakssovsens sagte Syden. Saa begyndte Stueuret i den mørke Baggrund med hæs Snurren at melde den ellefte Time.

»Det var paa denne Tid, hun plejede at brygge Bollen,« sagde Manden med Tænkerhovedet. Hans Stemme klang blødt, og den rystede lidt.

»Ja, det var paa denne Tid,« gentog den anden. Klangen af hans Ord var skarp, som genlød der Kommandorullen deri.

»Jeg havde ikke troet, at det vilde være saa trist uden hende,« vedblev den første.

Værten nikkede og tyggede videre.

»Hun har lavet Nytaarsbollen til os fireogfyrretyve Gange,« begyndte den anden paany.

»Ja, saa længe har jeg levet her i Berlin, og du besøgte os som Husven,« sagde den gamle Soldat.

»I Fjor ved denne Tid havde vi det saa hyggeligt sammen. Hun sad der i Lænestolen og strikkede Sokker til Pauls den ældste, og hun skyndte sig meget, for hun maatte have dem færdig inden Klokken tolv, sagde hun. Og de blev det. Saa drak vi og talte ganske gemytligt

om Døden. Og — to Maaneder efter blev hun selv baaret bort.« —

»Ja, hun var en god Kone,« sagde den Afdødes Ægtefælle, »hun har sørget godt for mig, og naar jeg om Morgenen Klokken fem maatte op til Tjenesten, stod hun altid op endnu tidligere end jeg for at sørge for, at Kaffen blev god. Vistnok, hun havde ogsaa sine Fejl. Naar hun fik begyndt at filosofere med dig — ja!«

»Du har nu aldrig forstaaet hende,« mumlede den anden. Om hans Mundvig saas en Trækning som af tilbagetrængt Nag; men det Blik, hvormed han længe saa paa Vennen, var blidt og bedrøvet, som boede der i hans Sjæl en hemmelig Skyldbevidsthed.

Efter en Pause begyndte han:

»Du, Frantz, der er noget, jeg maa fortælle dig; det har allerede længe pint mig, og jeg kan umuligt tage det med i min Grav.«

»Vel, kil paa,« sagde Værten og greb den lange Pibe, der stod op imod hans Rullestol.

»Imellem mig og din Kone — har der engang — tildraget sig noget.«

Værten lod igen Piben falde og stirrede med opspilede Øjne paa sin Ven.

»Vær nu ikke vittig, Doktor,« sagde han saa.

»Det er mit bitre Alvor, Franz,« svarede denne, »i mere end fyrretyve Aar har jeg baaret paa denne Hemmelighed, men nu er endelig den Tid kommen, da jeg kan gøre Regnskab for dig.«

»Vil du maaske dermed sige, at den Døde har bedraget mig?« raabte den anden forbitret.

»Skam dig, Franz,« sagde Husvennen med sit milde, vemodige Smil.

Den gamle Soldat brummede lidt og tændte derpaa sin Pibe.

»Nej, hun var ren som en Guds Engel. Du og jeg er de skyldige. Hør mig. Det er nu treogfyrretyve Aar siden: du var netop som Kaptajn bleven udkommanderet til os i Berlin, og jeg docerede ved Universitetet. At du dengang var en letsindig Herre, ved du.«

»Hm,« sagde Værten og løftede den rystende Oldingehaand for at sno sit spidse Overskæg.

»Der var en smuk Skuespillerinde med store, sorte Øjne og smaa, hvide Tænder — husker du?«

»Om jeg husker! Bianka, hed hun,« svarede den anden, idet et vissent Smil gik hen over hans affældige Levemandsansigt. »Med de smaa, hvide Tænder kunde hun bide — bide, siger jeg dig!«

»Du bedrog din Kone, og hun anede det. Men hun tav og led i Stilhed. Du mærkede intet dertil, men jeg saa det. Hun var den første Kvinde, jeg siden min Moders Død havde lært at kende. Som en straalende Stjerne var hun traadt ind i mit Liv, som til en straalende Stjerne saa jeg op til hende. Jeg samlede alt

mit Mod og spurgte, hvad der pinte hende. Hun smilte og sagde, at hun endnu følte sig legemlig svag, kan du huske, din Søn Paul var bleven født kort Tid før. — Saa blev det Nytaarsaften — i Dag for treogfyrretyve Aar siden. — Jeg havde som sædvanlig indfundet mig ved otte-Tiden. Hun sad og syede, og jeg læste højt for hende, mens vi ventede paa dig. — Den ene Time gik efter den anden. — Du kom ikke. Jeg saa, hvor hun blev urolig og begyndte at ryste, og jeg rystede med hende. Jeg vidste jo nok, hvor du var, og frygtede for, at du i hin Kvindes Arme kunde glemme den tolvte Time, der nu rykkede nærmere og nærmere. Hun var ophørt med at sy, jeg med at læse, og en frygtelig Tavshed tyngede os. Da ser jeg, at en Taare langsomt stjal sig frem under hendes Øjenvipper og faldt paa hendes Sytøj. Jeg sprang op og vilde af Sted for at hente dig. Jeg følte mig i Stand til med Magt at rive dig bort fra den Kvinde. Men i samme Øjeblik fo'r hun ogsaa op fra sin Plads, den Plads, paa hvilken du nu sidder.«

»Hvor vil De hen?« raabte hun. Usigelig Angst spejlede sig i hendes Træk. »Hente Franz,« sagde jeg. Da skreg hun højt: »For Guds Skyld, bliv De i det mindste hos mig, De maa ikke forlade mig!«

»Og hun styrtede hen til mig, lagde sine Hænder paa mine Skuldre og skjulte sit taarevædede Ansigt ved mit Bryst. Hele mit Legeme skælvede, thi endnu aldrig havde nogen Kvinde været mig saa nær. Men jeg betvang mig og talte trøstende til hende — og hun trængte jo til Trøst. — Kort efter traadte du ind. Du saa ikke min Forvirring, dine Kinder brændte, i dine Øjne laa elskovsdrukken Træthed. — Ser du, fra den Nytaarsaften var der foregaaet en Forvandling i mig, der forskrækkede mig. Siden jeg havde følt hendes Arme om min Hals, siden jeg havde indsuet Duften af hendes Haar, var Stjernen falden fra Himmelen, og i dens Sted stod for mit hungrige Blik, smuk og kærlighedsduftende — Kvinden. Jeg kaldte mig selv en Skurk, en Bedrager, og for halvvejs at berolige min Samvittighed, begyndte jeg at arbejde paa at skille dig fra din Elskerinde. Til al Lykke havde jeg nogen Formue. Hun var tilfreds med den Affindelsessum, jeg bød, og —«

»Død og Pine,« afbrød den gamle Ven overrasket, »det var altsaa din Skyld, at Bianca sendte mig det rørende Afskedsbrev, hvori hun erklærede, at hun med blødende Hjerter gav Afkald paa min Kærlighed.«

»Ja, det er min Skyld,« sagde Husvennen, »men hør videre. Jeg havde troet, at jeg med Penge kunde tilkøbe mig Ro, men det var ikke saaledes. Stadig værre rasede de vilde Tanker i min Hjerne. Jeg begravde mig i mine Ar-

bejder — det var dengang jeg nedskrev Grundtankerne til »Ideens Udødelighed« — men alt det skaffede mig ikke Fred. — Saaledes gik et Aar, og Nytaarsaften kom paany. Igen sad jeg sammen med hende paa denne Plads. Du var dengang ganske vist hjemme, men du laa og sov paa en Sofa i Naboværelset. En lystig Middag i jeres Kasino havde gjort dig træt. Og da jeg saaledes sad ved Siden af hende og lod mine Øjne hvile paa hendes blege Ansigt, da overvældede Erindringen mig med ubetvingelig Kraft. Endnu een eneste Gang vilde jeg føle hendes Hoved ved min Hals, endnu een Gang vilde jeg kysse hende og saa gaa til Grunde. Vore Blikke mødtes et Øjeblik; det syntes mig, som lyste en hemmelig Forstaaelse op i hendes Øjne. Da kunde jeg ikke længere betvinge mig, jeg styrtede ned for hendes Fødder og skjulte mit brændende Ansigt i hendes Skød.

Jeg kan vel have ligget to Sekunder ubevægelig saaledes, da følte jeg hendes Haand kølig paa min Pande og hørte hendes Stemme blødt og blidt sige disse Ord:

»Vær tapper, kære Ven!«

»Ja, vær tapper! Bedrag ikke den Mand, der saa tillidsfuldt sover i Sideværelset! Jeg sprang op og saa mig om med forvildede Blikke. Da tog hun en Bog fra Bordet og rakte mig den. Jeg forstod hende, slog op paa den første, den bedste Side og læste højt for hende. Hvad jeg læste, ved jeg ikke, Bogstaverne dansede for mine Øjne; men lidt efter lidt lagde Stormen i min Sjæl sig, og da Klokkeren slog tolv, og du med forsovede Øjne kom ind for at ønske glæ-

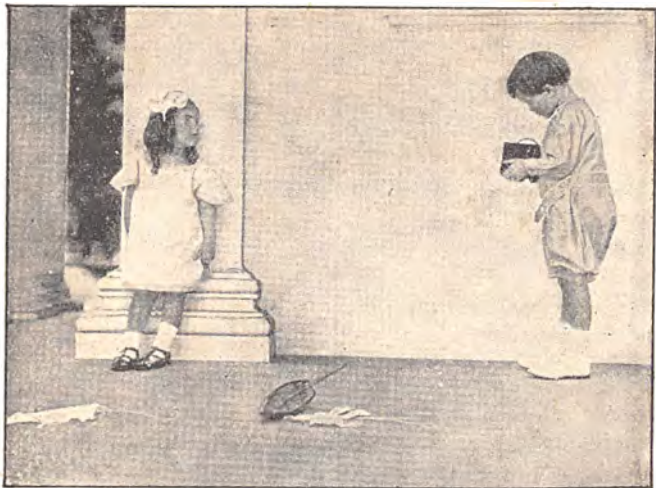
deligt Nytaar, da var det mig, som laa hint syndige Øjeblik langt, langt borte i en længst forsvunden Tid.

Fra den Dag blev jeg igen roligere, jeg vidste jo, at hun ikke genelskede mig, og at jeg kun kunde vente Medlidenhed hos hende. Aarene gik, dine Børn voksede op og giftede sig, vi tre blev gamle. Du hørte op med de dumme Streger, brød dig Pokker om de fremmede Kvinder og levede — ligesom jeg — kun for den *Ene*. At jeg skulde have ophørt at elske hende, var vel umuligt, men min Kærlighed antog andre Former, den strøg de jordiske Ønsker af sig og blev til Aandsfællesskab. Du har ofte lét, naar du hørte os filosofere. Men hvis du havde anet, hvorledes min Sjæl da flød sammen til et med hendes, vilde du være bleven meget skin-syg. Nu er hun død, og maaske har vi to fulgt hende inden næste Nytaar; derfor er det paa høje Tid, at jeg befrier mig for min Hemmelighed og siger til dig: Franz, jeg har engang syndet imod dig; tilgiv mig!«

Han strakte bedende Haanden ud imod sin Ven; men denne sagde uvilligt: »Aa, Sniksnak! Hvad er der at tilgive! Hvad du skrifter mig som noget nyt, har jeg allerede vidst længe. Hun har selv fortalt mig det for fyrretyve Aar siden. — Men nu skal jeg ogsaa røbe for dig, hvorfor jeg indtil en fremskreden Alder har været saa slem til at løbe efter fremmede Kvinder: fordi hun samtidig tilstod mig, at du var hendes Livs *eneste* Kærlighed.«

Husvennen stirrede stift paa ham, mens det hæse Stueur meldte Midnat.

Amatørfotografen.

En lille „Julius Aagaard“.

Amatørfotografen er ved at blive en Type i det moderne Storstadsliv. Ingen Turist begiver sig paa Rejse uden at have en Kodak i Haanden, og overalt hvor der hænder en Begivenhed af Interesse, kan man være sikker paa at møde Amatørfotografen ved Siden af Journalisten og Ordenshaandhæveren.

Intet Under, at ogsaa Børnene faar Lyst at være med i denne Allemands Sport. En lille Fyr, som ham vi ser paa Billedet her, kan sikkert drive det vidt, inden han bliver stor. Maaske det endog vil lykkes ham at overgaa selve Mesteren for dem alle, Julias Aagaard.

Julespøg og Nytaarsløjer.

Under Misteltenen

Blandt Juleskikkene i England hører den, der staar i Forbindelse med Misteltenen, sikkert til de ældste og kæreste.

I Loftet eller Døren ophænges den lille stedsegrønne Gren, og enhver, der letsindelig stiller sig op under Grenen, maa uden at kny finde sig i at blive kysset af en af de tilstedeværende. At denne Chance udnyttes med Begærlighed af de unge, behøver vi næppe at tilføje. —

I den nye Verden fejres Aarsskiftet med Knald og Allarm ligesom i den gamle. Navnlig i de sydlige forenede Stater, hvor Klimaet er mildere og Befolkningen fyrigere, gaar det lystigt til. Nytaarsnat i en Stad som New Orleans er ganske eventyrlig. Henad tolv forvandles Byens Hovedgade til en eneste broget Karnevalsplads, Konfettien regner, Serpentinerne udslynges, og over det hele, op mod den mørke Himmel, lyser Fyrværkeriets Bomber og Raketter. Støjen og Spektaklet vokser, og paa Slaget 12 er Larmen ganske øredøvende, Tusinder af dundrende Kanonskrald og skingrende Trompetstød faar Luften til at dirre, mens i samme Nu alle Kirkers Klokker sætter i at ringe og blander deres Kimen med alle de andre Lyde.

I New York gaar det ikke slet saa vildt til. Men i de senere Aar kommer man dog ogsaa godt med. Vort Billede er taget i New York Nytaarsnat, hvor denne langbenede Herold er en staaende Nytaarsfigur.

Herolden forkynder det ny Aars Ankomst.
Nytaarsløjer i Amerika.

Til Læserne.

Gratis Teaterbilletter for „Hver 8. Dag“s nye Aars-Abonnenter.

Det er lykkedes „Hver 8. Dag“s Forlag at træffe et Arrangement, hvorved enhver, der fra i Dag indmelder sig som Aars-Abonnet paa Bladet og indbetaler 5 Kroner til „Hver 8. Dag“s Forlag, Vingaardstræde 25, for Aaret 1910, gratis erholder en Billet til „Det ny Teater“ til Værdi 3 Kr. (Der er truffet det Arrangement med Teatret, at der paa „Hver 8. Dag“s Kontor udleveres en Kupon, som Abonnenten efter eget Valg, naarsomhelst og uden yderligere Vederlag, kan hente Billet efter.)

Beløbet kan ogsaa deles til flere billigere Billetter.

De Aars-Abonnenter, der maatte foretrække som hidtil at faa Festgaven „Musik og Sang“, „Hver 8. Dag“ eller de to Bøger „Spionen fra Kronstadt“ og „Det tredje Køn“, alle i Pragtbind, kan stadig faa dem.

Iøvrigt kan alle vore Læsere gratis faa vort store *Kunstblad* „Prinsesse Maries sidste Jul“, trykt paa fin tyk Karton, ved at indsende Bestilling samt 25 Øre i Frimærker for Emballage.

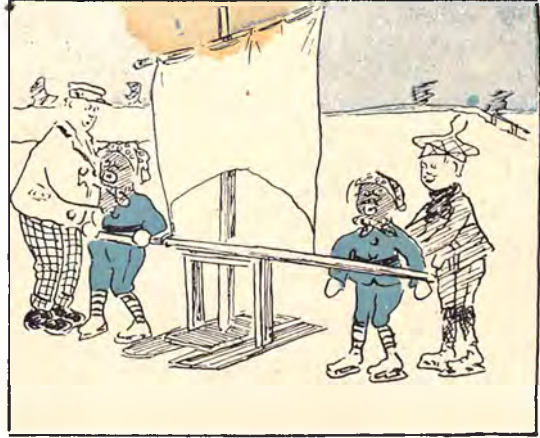
Direktør: ODIN DREWES.

Redaktør: LUDVIG ROSENBERG.

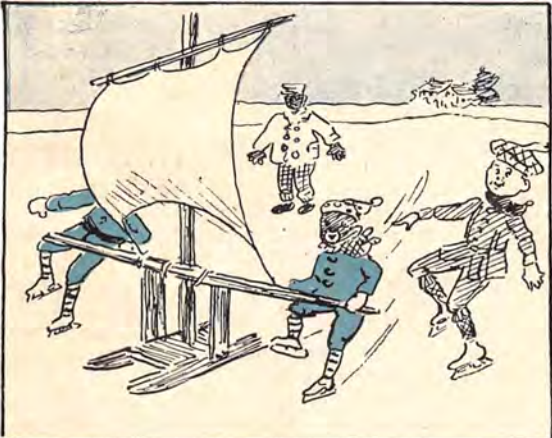
PETER SNILDS OPFINDELSER

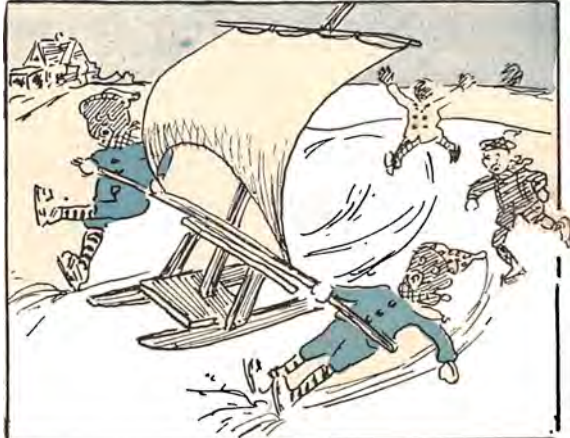
Den Kunst at løbe paa Skøjter, Kære,
har Negerdrene svaret ved at lære.

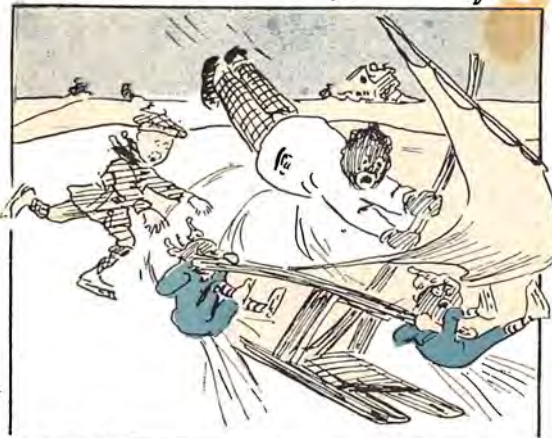
Men Peter Snild paa Raad dog fandt,
han til en Skædebaad dem bandt.

Og Vinden tog i Sejlet fat
og hen ad Tjørn gik det glat.

Men pludselig en Storm sig rejste
og Drengene. Forten de jste

og fornad gik det hvi-oh-ef
paa denne Maade en Mestvej, den Tjør. Peters Skædebaad.

Den endte træt med Skand og Grand

Ny Landvinding for dansk Erhverv. KOH-I-NOOR Kassekontroibogen.

Interiør fra Dansk Kontrolbog-Fabrik i Odder.

Kontrol er den nutidige Forretningsmands Løsen. Den skarpe Konkurrence kræver nu mere end nogensinde af Forretningsmanden, at han har det klareste Overblik over sin Forretnings forskellige Grene — at han ikke blot ved, *hvor meget han sælger*, men ogsaa *hvad han sælger*. Han maa have Orden i sine Sager, være sikker paa, at det, der skal debiteres, ogsaa bliver det, og at Kreditposter ligesaa lidt glemmes. Til Opnaaelse af dette fuldkomne Overblik tjener i vore Dage *Kassekontroibogen* — en lille, numereret Regningsblok, der af Ekspedienten ved Gennemskrivning udfyldes i to Eksemplarer. Kunden modtager den ene som Kvittering eller Følgeseddel, og Forretningen beholder den anden, som saa ved Dagens Opgørelse viser Købmanden eller Haandværkeren baade hvor meget og hvad der er solgt.

Disse Kassekontroibøger fabrikeredes for faa Aar tilbage udelukkende i Udlandet og særlig da i Tyskland, men paa Foranledning af nogle Forretningsdrivende, der fandt det meningsløst,

at man skulde gaa til Udlandet for at skaffe sig en saadan Forbrugsartikel, paabegyndte *Dansk Kontrolbog-Fabrik i Odder* Fabrikationen af sine Kassekontroibøger. Fabrikationen tog hurtig Fart, saa der kunde anskaffes specielle Maskiner til Bøgenes Fremstilling, og nu er *Koh-i-noor Kassekontroibogen*, med hvilket Navn Bogen blev døbt, i Brug i en Mængde Forretninger i snart sagt hver By her i Danmark, og Dag for Dag vinder de fikse og praktiske Bøger nye Kunder.

Fabriken er nu slaaet ind paa som Specialitet at fremstille ogsaa andre Arter af Kontrolbøger, Ordrebøger, Følgeseddelbøger — kort sagt alt, hvad der henhører under paginerede og perforerede Tryksager.

I København har Fabriken Kontor Østergade 61², Telefon Nr. 4181.

Den hele Bedrift, af hvilken vi hosstaaende bringer et Par Interiører, er et glædeligt Vidnesbyrd om, at dansk Erhverv idelig tager nye Felter ind under sit Omraade.

Interiør fra Dansk Kontrolbog-Fabrik i Odder.

Horsens Orgelbyggeri.

Parti af Orgelsalen.

Vi har tidligere i „Hver 8. Dag“ omtalt det ansete Ringkøbingfirma Joh. P. Andresen & Co's Orgelfabrik, hvis Kirkeorgler og Orgelharmoniums med Rette har vundet saa vid Udbredelse og saa stor Yndest. Alene af Kirkeorgler har Fabriken i de senere Aar bygget c.20 aarlig. Denne stærkt forøgede Produktion vilde nu, foruden de betydelige Udvidelser, der allerede er foretagne, have nødvendiggjort en ny Udvidelse; men da en passende beliggende Grund ikke kunde erhverves, vilde en saadan Udvidelse forarsage uforholdsmæssig store Bekostninger. Og fra 1. Januar 1909 har derfor det gamle Firma overdraget sin

Afdeling for Kirkeorgler til Hr. Joh. P. Andresens Nevø og mangeaarige Medarbejder, Hr. M. Sørensen, medens det fremdeles fortsætter Fabrikationen af Orgel-Harmoniums.

Hr. M. Sørensen gaar ind til sin ny selvstændige Virksomhed, velrustet og velforberedt. Han har faaet en solid Uddannelse, saavel teoretisk som praktisk. Han er Elev af Prof. Nebelom og har taget Organisteksamen. Dernæst har han arbejdet paa Udlandets største Fabriker, hvor han særlig har studeret det ny pneumatiske System. Og endelig har han i 14 Aar arbejdet paa Fabriken i Ringkøbing. Han er inde i alle de Erfaringer, som denne Fabrik har gjort, særlig hvad angaar vort Klimas Indvirkning paa Orglerne. Naar de danske Orgler ofte viser sig Udlandets saa absolut overlegne, kommer det ikke mindst af, at vi tager særlig Hensyn til den Fugtighed i Kirkeluften, som vort Klima medfører. Netop i den Retning har Ringkøbingfabriken smukke Resultater at opvise; ved særlig Konstruktion og ved Benyttelse af første Klasses Materialier har man skabt Orglet, der sejrrikt har modstaaet Vejrliget.

Denne smukke Tradition vil Hr. Sørensen føre videre paa sin ny Fabrik, som han har anlagt i Horsens. Og han

har knyttet til sig Ringkøbingfabrikens mangeaarige og dygtige Værkfører for Kirkeorgel-

Afdeling for Spilleborde og Træpiber.

HORSENS ORGELBYGGERI

Afdeling for Huse og Bølge.

Afdelingen, Hr. C. Petersen, hvad der yderligere er en Garanti for, at det kun vil være første Klasses, omhyggeligt forarbejdede Orgler, der udgaar fra den ny Fabrik.

Fabriken har i det sidste Aar indgaaende beskæftiget sig med elektrisk Abstrakturfunktion og har paa dette Omraade opnaaet en ualmindelig enkelt og absolut sikker Konstruktion, noget, hvori vi hidtil har staaet tilbage, men hvori vi nu fuldtud vil kunne tage Konkurrencen op med Udlandets bedste Fabriker. Og saaledes

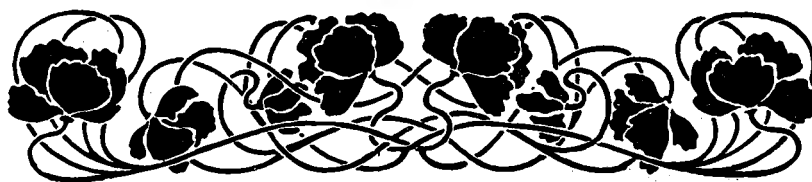
formaar vi altsaa paa dette Felt at hylde Devisen: Dansk Arbejde i dansk Forbrug.

Hosstaaende Billeder giver et godt Begreb om den store Virksomhed. Orgelbyggeriet er en ny, smuk og statelig 2-etages Bygning, tidsvarende indrettet med store, rummelige og lyse Værksteder. I Orgelsalen, der gaar gennem begge Etager, er der godt 10 Alen til Loftet, saa selv de største Orgler kan stilles op og monteres færdige, inden de kommer i Kirken. Fabriken har i 1909 leveret Orgler til 20 Kirker.

N.

Afdeling for Vindlader.

HVER 8 DAG

Nr. 15.

9. Januar 1910.

16. Aarg.

Udenfor Kriminalretten i London. Mængden hylder den frifundne, som ses i Porten.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

Jeg maa skrive til Tante, at hun skal brænde alle disse Forklædnings-Sager. Jeg bruger dem ikke mere, og heller ingen andre. De maa være ude af Verden før i Morgen tidlig.«

De var snart færdig med Frokosten, og Winnie, Endalie og Inspektør Bender gik ind i Winnies Værelse, for at Opdageren kunde faa Lejlighed til at foretage en omhyggelig Undersøgelse af Stedet.

»De siger, at De lukkede alle Vinduerne og Døren, Frøken Theveney?« spurgte Bender.

»Ja, bestemt!«

»Saa kan jeg kun se tre Maader, Tyveriet kan være foretaget paa. Den ene er den, at De trods alt husker fejl og ikke havde sat Vindueskrogene paa; den anden, at en eller anden har taget dem af igen, efter at De havde sat dem paa; eller den tredie, at der findes en falsk Nøgle til Døren. Selvom en eller anden har aabnet Vindueskrogene, efter at De har sat dem paa, maatte den Person, som ønskede at stjæle Juvelerne, dog være i Besiddelse af en Nøgle til Skabet; og at han ogsaa virkelig har været i Besiddelse af en saadan Nøgle, er der heller ingen Tvivl om, eftersom Døren til Skabet var lukket igen, efter at Juvelerne var taget ud; og har han været i Besiddelse af en Nøgle til Skabet, hvorfor skulde han saa ikke ogsaa kunne være i Besiddelse af en Nøgle til Døren? Lod De selv denne Nøgle lave, Frøken Theveney?« spurgte han. Winnie benægtede det.

»Hvem har da ladet den lave?«

»Jeg tænker Fader«, var Svaret.

»Naturligvis,« fortsatte Bender, »man kunde let komme ind i Værelset, hvis Vindueskrogene var det mindste løse, og man kunde ogsaa let komme op til Balkonen ad den Stige, Mayes brugte, hvis Mayes ikke havde skjult den tilstrækkelig sikkert. Mayes Forklaring er ikke rigtig tydelig. Han siger, at han stillede Stigen af Vejen, medens de to unge Damer endnu sad i Værelset, og han siger, at han ikke satte den ret langt bort, og han har vist mig det Sted bagved hans Hus, hvor han stillede den, og hvor han fandt den igen, efter at Tyveriet var bleven opdaget. Jeg har fundet Fodspor af den Mand, jeg mistænker for Indbrudet, ude paa Vejen, men derimod ikke her inde i Haven. Sandsynligvis har der da været to Mænd impliceret i Tyveriet, om ikke for at lede Forfølgerne paa Vildspor, saa fordi der nok kunde behøves dobbelt Kraft til at udføre et saa vigtigt Kup. Foreløbig skal jeg nu følge det Spor, jeg har opdaget i Morges, saa langt jeg kan.

Og faar jeg engang fat paa Forbryderen, kan De være sikker paa, jeg slipper ikke mit Bytte.«

»Tror De, der er Haab om, at jeg nogensinde faar mine Juveler tilbage igen?« spurgte Winnie.

»Ja, se det er en hel anden Sag. Folk er i Almindelighed tilbøjelige til at mene, at man kan genkende Diamanter ligesaa let, som man genkender Malerier. Selvfølgelig, hvis de stjaalne Diamanter blev solgte her i Byen, i Bond Street eller Halton Garden, vilde de rimeligvis havne i Politiets Hænder, men de Folk, der har med den Slags Tyverier at gøre, véd bedre Besked. De har deres Markeder for de stjaalne Sager i fremmede Lande, i Wien, Madrid, Florenz og navnlig i Østen, i Konstantinopel, Alexandria, Kalkutta og Bombay, og der eksisterer i Virkeligheden henved 100 Pladser, hvor man kan sælge alle Slags Diamanter, uden at der spørges, hvorfra de kommer. Der er flere stjaalne Diamanter i de persiske og tyrkiske Haremer, end nogen drømmer om, ja selv de arabiske Nomader køber Juveler, og de bryder sig ikke en Døjt om, hvor de stammer fra, naar blot de er billige.«

Endalie sad og legede tankeløst med Gipsafstøbningen af Fodsporet.

»Den Mand, der har stukket i de her Støvler, maa have ejet en Bunke Diamanter, efter alt hvad De fortæller os, Hr. Bender.

Jeg har læst om mindst tyve Indbrud, som De altsaa mener, han har paa sin Samvittighed. Han maa jo være et helt Geni paa sin Vis! Men saa meget større er jo ogsaa Æren for Dem, Hr. Bender, hvis De griber ham!«

Bender bukkede, som om Paagribelsen allerede var en Kendsgerning.

Men Endalie smilte og tænkte ved sig selv:

»Fang først Bjørnen, min gode Herre, før De sælger Skindet,« og dermed gik hun ud af Værelset og ned i Stuen nedenunder, hvor der laa et Telegram til hende med følgende Ordlyd:

»Har lige været hos Fru Angelo. Perlemorsknapperne besørget.«

Saa vidste hun, at Byttet var naaet i sikker Havn hos Fru Hill.

Endalie satte sig ned og skrev et Par Linier til sin Tante, hvori hun bad hende straks brænde alle de Forklædninger, der var i Huset. Dette Brev forseglede hun omhyggeligt og lagde det egenhændigt i en Postkasse et Stykke Vej fra »Raagereden.«

Og med et lille Lettelsens Suk sagde hun til sig selv:

»Se saa, Hr. Bender, nu kan De begynde Jagten!«

Niende Kapitel
Sir Peters Sygdom.

Kort efter Frokost fik Winnie og Endalie den triste Meddelelse, at Sir Peters Tilstand havde forværret sig, og at Sygdommen var alvorligere, end man straks havde kunnet overse. Al Samtale med Patienten var fuldstændig forbudt, og kun en erfaren Sygeplejerske, som var hentet fra Windsor, maatte til Stadighed opholde sig i Sygeværelset. Winnie tiggede og bad, om hun dog ikke ogsaa maatte være hos sin Fader, men Doktoren var streng og ubøjelig:

»Nej, Frøken Theveney,« sagde han, »det gaar ikke an. De er altfor nervøs og jeg er bange, Deres Fader vilde blive det samme, hvis De var hos ham. Der maa være En hos ham, som han ikke kender, og som i Ro kan høre paa hans Klager og Selvbebrejdelser.«

For Endalie kom Budskabet som det haardeste Slag, der endnu havde ramt hende. Ufølsom og haardhjertet, som hun var, havde hun ikke betænkt sig to Gange paa at berøve sin egen Veninde hendes Juveler og at benytte Sir Peters Godmodighed til at gennemføre sin afsindige Plan. Men hun havde ikke tænkt sig, at Sir Peter skulde komme til at undgælde paa anden Maade end ved at miste nogle af sine Ejendele. Hun beundrede af hele sit Hjerte den gamle Soldat, ja, naar alt kom til alt, elskede hun ham, saaledes som denne kølige Natur nu engang kunde elske. At han skulde blive syg, maaske til Døden, paa Grund af hendes Misgerning, pinte hende ganske forfærdelig, og selv Winnie kunde ikke føle Sorgen over Sir Peters Tilstand dybere end Endalie. Den slog hende med Rædsel, den lammede hendes Sanser; og hvis ikke hele Sagen havde været forberedt og var bleven udført med saa gennemført Grundighed og Omtanke, er det højst sandsynligt, at Hr. Bender, før han havde anet det, havde fundet Ejermænden til de Støvler, han kendte Sporet af. Hun havde aldrig før været saa bevæget, og Bekymringen viste sig hurtigt i hendes Udseende. Men heldigvis faldt ingen i Huset paa, at det skyldtes andre Aarsager end hendes store Hjertensgodhed og Hengivenhed for Familien Theveney.

Saaledes ogsaa Inspektør Bender.

Han var paa Veje til at blive forelsket i Endalie.

»En smuk Pige,« tænkte han, »og en fin Karakter. En god Hustru kunde hun blive — hvis hun ellers vilde gifte sig med en Mand som mig. Hvad kunde man ikke drive det til med en saadan Kvinde ved sin Side! Chef i Opdagelsespolitiet maaske! Hvem véd! Det gælder om at benytte Tiden og Lejligheden!«

»De maa ikke tage Dem denne Historie saa

nær, Frøken Verpoint,« sagde han om Eftermiddagen til Endalie, da han mødte hende nede i Haven, bleg og med forgrædte Øjne.

»Sir Peter er jo en kraftig Mand og stærk af sin Alder. Han kommer saamænd nok over det.«

»Det er meget venligt af Dem at sige det, Hr. Bender,« svarede Endalie, men det gør mig alligevel saa ondt. Stakkels Winnie er saa tapper, hun taler ikke et Ord om sine egne Sorger, kun om sin Fader. Jeg vilde ønske, der ikke eksisterede noget, der hed Juveler. Hvad Nytte gør de? Men godt er det da, at vi har Mennesker som Dem, der hjælper os i vor Nød!«

Inspektør Bender pillede ved Manchetterne og satte Overskægget tilrette:

»Det gaar jo glimrende, George,« tænkte han, da Endalie var gaaet. »Det gaar jo fortræffeligt. Jeg er hende ikke ligegyldig! Man véd aldrig, hvad det kan føre til, blot man er paa sin Post.«

Imidlertid begyndte Folkene i Huset at hviske i Krogene om, at Sir Peter mistænkte sin egen Søn Gerald for at være Ophavsmanden til Forbrydelsen. Som et uhyggeligt Spøgelse sneg dette Rygte sig om fra Rum til Rum, ingen turde sige det med klare Ord, men alle nævnte det i forblommede Vendinger. Sygeplejersken havde sagt til Lægen, at dette syntes at være den eneste Tanke, som tyngede Sir Peters Sind, og at han blev ved at gentage disse Ord atter og atter, Nat og Dag:

»Det er min egen Søn, som har gjort det, Gerald, min egen Dreng!«

De stod alle i smaa Klynger med blege Ansigter og vidste ikke, hvad de skulde gøre; ingen vovede eller nænnede at sige et Ord derom til Winnie eller Fru Mexey eller Mary Mexey, indtil det omsider faldt i Sanscromes Lod at bryde den frygtelige Taushed og meddele Sammenhængen til Winnie.

Sanscrome havde aldrig kunnet lide Gerald. Straks fra første Øjekast bestod der et meget køligt Forhold mellem de to, og da saa Endalie dukkede op i »Raagereden«, og Sanscrome troede, at Gerald gik ham i Bedene hos Endalie, begyndte han ligefrem at hade den unge Mand. Men ond var han ikke, og han forstod fuldt vel, hvor dyb en Smerte Sir Peters Mistanke til Gerald vilde forvolde hele det Theveney'ske Hus.

Alle var forsamlet ved Middagsbordet den Aften, og ingen sagde et Ord. Havde Selskabet været komplet stumt, kunde Tausheden ikke have været større.

Sanscrome, der sad ved Siden af Fru Mexey og lige overfor Winnie Theveney, brød tilsidst Tausheden og sagde:

»Jeg tror, det vilde være klogt, Frøken The-

Frugtsælgerske.

Efter Maleri af P. Ribera

veney, om De efter Bordet gik op til Sygeplejersken hos Sir Peter. Hun har noget at meddele Dem, som maaske vil overraske Dem, men som det er absolut nødvendigt, De faar at høre.«

Winnie havde selvfølgelig allerede hørt sin Faders Ord om Gerald, den Gang hun sad hos ham, men hun havde ikke betragtet dem for andet end en syg Mands Feberfantasier.

»Jeg véd, hvad De tænker paa, Hr. Sanscrome,« sagde hun. »Jeg har allerede vidst det længe; men jeg tror ikke paa det, ikke et Ord tror jeg af det. Faders Mistanke til stakkels Gerald er uretfærdig, det ved jeg saa vist som noget. Gerald er saa ren og sanddru som et nyfødt Barn. Hvis han vilde have mine Juveller, var han kommen til mig selv og havde bedt om dem; han vidste altfor godt, at dersom han var i Forlegenhed, vilde jeg blot have været glad ved at kunne hjælpe ham med dem. Nej, Hr. Sanscrome, dér er stakkels Fader paa Vildspor. Hvad mener De, Hr. Bender?« henvendte hun sig til Opdageren, der ogsaa sad ved Bordet. »De har sikkert ogsaa hørt den taabelige Historie.«

»Jeg mener, at De har fuldstændig Ret, Frøken Theveney,« svarede Inspektøren. »Deres Broder forlod ganske vist Windsor Station med 8.40 Toget. Men det samme gjorde en anden Mand, en Person, der var iført Søofficers-Uniform. Det er udelukket, at Deres Broder kan have begaaet Indbrudet. Han tog fra »Raagereden« ca. Kl. 8,10, og Tyveriet fandt ikke Sted før 8,20. Jeg er overbevist om, at Gerningsmanden er den samme, som stjal Lady Benchiefs Juveller Aftenen i Forvejen, og identisk med Sømanden, som tog afsted med samme Tog. Jeg har sammenlignet de to Fodspor i Dag. Deres Broder har en lang smal Fod, hvorimod Manden, der begik Indbrudet, har en kort, bred Fod fuldstændig forskellig i Form og Bygning.«

Endalie havde lyttet med spændt Opmærksomhed til Detektivens Beretning og følte sig i høj Grad opmuntret ved at høre hans Opfattelse af Sagen. Det vilde have været for skrækeligt, hvis den stakkels unge Mand skulde være kommen til at undgælde for hendes Bedrifter. Med enhver anden havde det været hende komplet ligegyldigt, men det vilde have gjort hende oprigtig ondt, hvis han skulde komme i Fare for hendes Skyld. Hun var en tapper ung Pige, parat til at tage Følgerne af hendes egne Gerninger. Frygt kendte hun ikke til, og hun foragtede Hr. »Opdager« Bender af et glad Hjerte, saavel som de fleste andre Mænd. De stod alle — syntes hun — under det aandelige Niveau, hun fordrede af sig selv, og hun betragtede nærmest de fleste Mænd som et Slags Legetøj. Kun Gerald var noget for sig, hævet højt over de

andre. Han var ikke nogen dygtig Mand — det vidste hun nok — men han var god og oprigtig og med en udpræget Sans for, hvad der var Ret og hvad der var Uret.

Trods Inspektør Benders uforbeholdne Udtalelser om Gerald's Forhold til Tyverisagen, var det ikke muligt at hindre Rygterne i at spredes videre fra Mund til Mund og Hus til Hus, og Winnie og Endalie begyndte at blive bange for, at de ogsaa skulde komme Gerald selv for Øre, og at han skulde tage sig dem altfor nær. »Raagereden« var som i Oprør. Skønt det oprindelig havde været Mening, at hele Selskabet skulde blive i »Raagereden«, indtil Winnie og Christopher Churns Bryllup havde fundet Sted, tog nu først den ene, saa den anden afsted, og alt imedens forværredes Sir Peters Tilstand Time for Time.

Gerald fik selvfølgelig Meddelelse om sin Faders Sygdom og kom straks til »Raagereden« for at høre noget nærmere om den. Men Lægens Ordre maatte adlydes af ham som af alle andre, og han fik ikke Lov at se sin Fader. Han var meget afholdt af alle i Huset, og da ingen af hans Slægtninge troede paa Rygtet, der gik om ham, fik han intet at vide om Skandalen. — —

Det havde længe været Endalies Ønske at bo i London, og hun havde besluttet at flytte derind, saasnart det sidste Kup var vel overstaaet. Saasnart dette var sket, havde da ogsaa Fru Hill lejet en Lejlighed i Harnewood Gardens, og Endalie bad Winnie undskyldte, at hun maatte forlade »Raagereden« en lille Tid af Hensyn til Flytningen, men lovede at komme igen, saasnart den værste Travlhed var overstaaet. Endalie og Gerald tog til Richmond med samme Tog, og Gerald lovede, da de skiltes, at komme og besøge Endalie, saasnart hun havde en Eftermiddag tilovers.

Det var de forskelligste Følelser, der bevægede sig i Endalies Hjerte paa Turen fra Windsor til Richmond. Her var der en Mand, som elskede hende — derpaa var han sikker — og hun ønskede jo netop at faa en Mand, der elskede hende, en god Mand med et pletfrit Navn og en lille Privatformue.

For maaske kom en Dag — trods alt — Gengældelsens Time ogsaa for hende, da hun skulde staa Regnskab for alle sine Forbrydelser. Vilde det da ikke være heldigt at have et fornemt Navn at dække sig bag som et Skjold mod Retfærdighedens straffende Arm? Men hvor dybt hun end var sunken i Løgn og Forbrydelse, var der dog hos hende blevet tilbage en bestemt Følelse af, at hun maatte *elske* den Mand, som hun skulde gifte sig med, og hun spurgte sig selv atter og atter paa denne Rejse, om hun vel vilde blive i Stand til at elske Gerald. Svaret

kom ikke springende af sig selv, og hun forlod den unge Mand og sagde ham Farvel uden nogen anden bestemt Følelse end den, at hun var glad over, at *hun* ikke var bleven Anledning til, at Politiet skred ind imod ham.

Tiende Kapitel.
Gerald i Nød.

Gerald havde efterhaanden naaet den yderste Grad af Raseri og Fortvivelse over Aagerkarlenes umættelige Pengeafpresninger. Han havde spillet højt Spil — det indrømmede han — men som en Mand af Ære maatte og vilde han gøre Modstand nu, da han havde faaet Øjnene aabnede og saa, hvad det var for Slyngler, der vilde ruinere ham. Banditterne havde haft Indtrykket af, at Gerald var en ærlig, godmodig Fyr, som de kunde drive langt ved at true ham paa hans gode Navn og Rygte. 300,000 Kroner havde de lidt efter lidt trukket ud af Gerald's Lommer ved et Væv af Løgn og Bedrageri, der var saa oplagt, at den første den bedste Domstol vilde have let ved at sætte Ophavsmændene en længere Tid i Tugthuset.

Den første Mand i Komplotet og ogsaa den største Tyveknægt iblandt dem var en vis Elibart Markrow, som i godt og vel et Aar havde nydt Tilværelsen i et af de kongelige Forbedringshuse, og som derefter havde forandret Navn til Michael Spencer Horsham og var udvandret fra Liverpool til London, hvor han nu sad som »Chef« for et betydeligt Vinkelskriverkontor.

Han blev ikke saa lidt overrasket den Aften, da Gerald efter at have forladt »Raagereden«, kom ind paa Kontoret og i en Tone, der ikke var til at tage fejl af, lod ham vide, at han ikke mere ønskede at blive holdt for Nar af ham eller hans Lejesvende, og forlangte en øjeblikkelig Opgørelse over, hvor mange Penge han, Gerald, havde hældt i Gabet paa disse Fyre, samt fordrede, at de skulde tilbagekøbe ham Pantebrevene paa den The-Ladning, Gerald havde disponeret over; ellers skulde hele Banden blive anklaget for Bedrageri og Pengeafpresning.

Denne Vending af Sagen var absolut ikke efter Hr. Horshams Bestik. Han saa øjeblikkelig, hvorledes hans smukke opdigtede Plan med det elektriske Lys-Kompagni, med Gerald som Direktør, nu for Alvor røg i Lyset, og han fandt Situationen saa alvorlig, at han straks gav sig til at forhandle med sine Kompagnoner om, hvorledes de bedst kunde stille Gerald Theveney tilfreds. Gerald holdt først og fremmest paa, at han vilde have Beløbet for Theladning

gen tilbagegivet, saa at han kunde fri sig over for sit eget Firma. Men Penge var det eneste, man ikke maatte forlange af disse Aagerkarle. Det gaar gerne saaledes, at Folk, der faar deres Penge let, ogsaa lader dem forsvinde let, faktisk var, at alle Gerald's Skyldnere var saa fattige som Kirkerotter.

Gerald, der før havde vist sig fuldkommen uerfaren og barnagtig i Pengesager, raadførte sig med en hæderlig og dygtig Sagfører, og optraadte nu med en Fasthed og Klogskab, som kom fuldstændig bag paa hans tidligere »Velgørere«. De fleste af dem havde mange andre Forretninger, som de nødigt vilde have spolede paa Grund af denne Affære med Gerald, og samtidig kunde de let se, at der bag Gerald stod en Jurist, som det ikke vilde være nogen let Sag at komme uden om.

De strakte sig til sidst saa vidt, at de paa et Fællesmøde besluttede at tilbagebetale Gerald 120,000 Kr. af de 300,000, de skyldte ham, samt inden førstkommende Lørdag bringe Sagen med The-Ladningen i Orden, der stadig hang som et truende Sværd over Gerald's Hoved. Men desværre hos den Slags Mennesker er der en gabende Afgrund mellem at give og holde et Løfte. Lørdagen kom, og endnu var intet gjort i den aftalte Retning. Gerald's Sagfører gav dem Henstand til den følgende Tirsdag under Trusel om øjeblikkelig Retsforfølgning, hvis Fristen overskredes.

»Jeg tror ikke et Øjeblik, Hr. Theveney,« sagde han, »at De nogensinde ser en Øre af de 300,000 Kroner, men kan De endda bare komme helskindet ud af den kedelige Historie med deres eget Firma, er allerede meget opnaaet.«

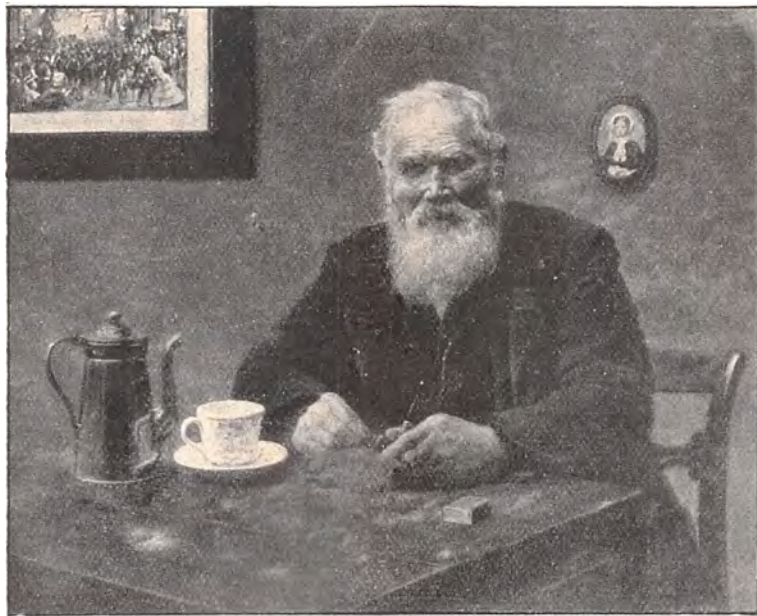
Paa dette Tidspunkt indtraf den Begivenhed, der var den værste, der just kunde hænde Gerald. Stik imod al Forventning blev den ofte omtalte The-Ladning solgt af Firmaet med Forpligtelse til at udlevere den den førstkommende Torsdag. Endnu var der Tid til at indløse de Laanedokumenter, som Gerald havde udstedt paa The-Ladningen; men lykkedes det ikke inden Torsdag, maatte Gerald gaa til sit Firma og indrømme, at han havde svigtet dets Tillid og pantsat Varer, som ikke tilhørte ham, og selv om Firmaet gav Afkald paa at faa ham straffet, var det endda ikke sikkert, at Sagen kunde undgaa at blive offentlig bekendt.

Gerald forstod med ét Slag, hvad det var, han i sin Letsindighed havde indladt sig paa, og en frygtelig Rædsel greb ham. Han gik til Hr. Wentworth, Sagføreren, og forklarede ham Sagen, hvorledes den hang sammen. Men den gamle Jurist rystede paa Hovedet:

Fortæller.

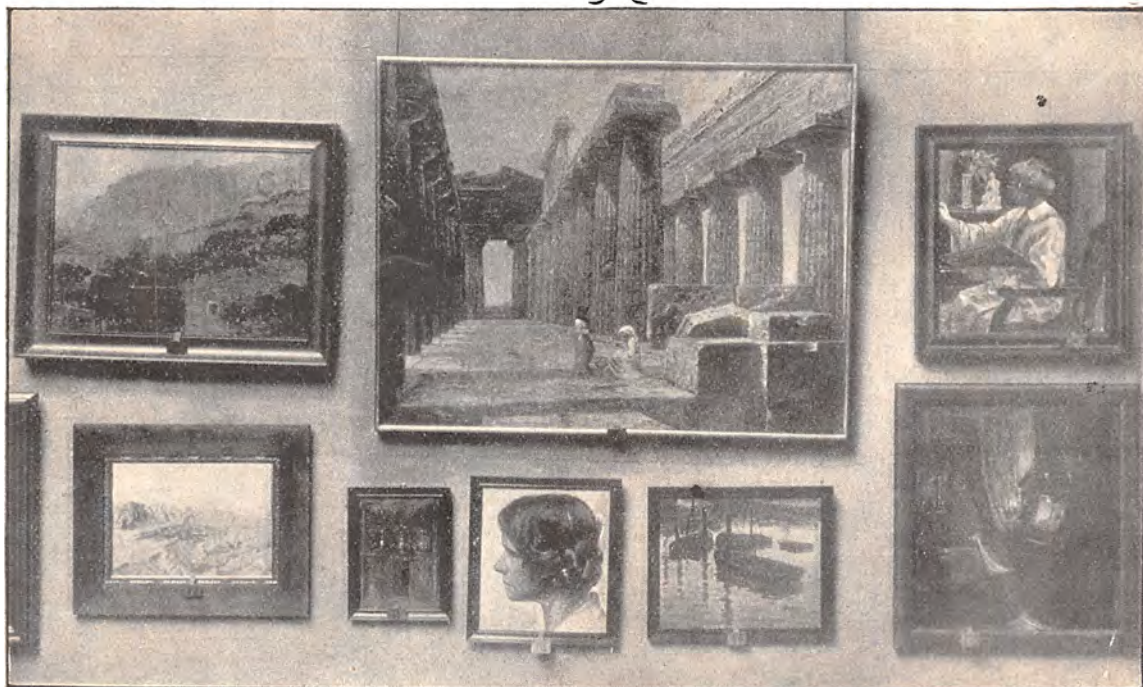
Fra Elevsamfundets Maleriudstilling.

Af de mange Udstillinger, som i Aarets Løb afholdes i København, har Elevsamfundets særlig Interesse derved, at man gennem den kan følge de unge Kunstneres Udvikling fra Aar til Aar. Paa den sidste Udstilling i December Maaened, hvorfra vi bringer et Par Billeder,

Schmidt-Nielsen: Gamle Minder.

fundtes megen smuk og værdifuld Kunst. Med særlig Glæde saa man Schmidt-Nielsens Portræt af en gammel Mand og Arbejder af Frk. Salomon, Frk. Ingrid Olsen og Hr. Budtz-Møller; man vil med Interesse følge disse unge, talentfulde Kunstnere paa deres videre Løbane.

Væg i de unge Kunstneres Forbunds Udstilling.
Billeder af Frk. Salomon, Ingrid Olsen, Budtz-Møller o. fl.

Dans.

To Breve fra London.

৩৭ ৩৩

Kunde
salig Bour-
nonville,
den danske
Ballet-Sko-
les Fader,
nu se, hvad
der præ-
steres paa
Europas
største Bal-
let-Teatre,
ville han
sikkert ven-
de sig i sin
Grav.

Hvor er
den Ynde
og Finhed,
den Renhed
og Poesi,
der udstraaede fra hans Tids Danserinder?
Hvor er alt det psyche- og sommerfugleagtige,
der skabte en Taglieni, samt Dansere og Dan-
serinder saa fulde af Karakter og Charme —
som Pricerne.

Det er næsten alt sammen forsvundet. Kun
her og der finder man glimtvis en fjern Lighed,
vemodig og sjælden som en længst forglemt,
kær Melodi, naar den uventet lyder for vore
Øren.

Realismen, der brød Ballettens luftige Skran-
ke af Pirouetter, har ogsaa udvidet Rammen.
rent kunstnerisk set.

Det menneskelig Legemes vidunderlige Evne
til ved Bevægelser at udtrykke fangt mere end
Ord, bruges ikke mere blot for at gengive ynde-
fulde Situationer med deres Skælmeri, Teater-
Vrede og Sorg.

Nej, selve Livets Synd, Lidelse, dets grimt
fortrukne, svidende Haan, er krænget inden for
Rammen. Der trives Realismen godt. Selv om
Terpsichore græder sine Øjne røde af Harme
over denne moderne Persons Uforskammethed!
Thi har han ikke forandret hendes Dansesal
hvor Atmosfæren var fuld af Gratie og Skønhed,
til et Rum, hvor et sensationslystent Publikum
raaber paa »Karakterdans« og Effektojageri.

Forlystelsesetablisementet Coliseum
i London.

Den danske Danserinde Frøken „Britta“ og Frøken Leonora
i Balletten „Psyke“ i „Alhambra“.

Frøken Phyllis Monkman i „Sommerfluerne“

Fransk Balletdanserinde.

Amerikanerinden.

En ægyptiske Dansekunstnerinde Sent M'ahesa.

Hvad siger De f. Eks. om Apache-Dansen? Raa og brutal — sanselig i en utrolig Grad, kommer den til os fra Paris. Den spiller udelukkende paa Lidenskabens allerlaveste Streng. Men den spiller »fortissimo« og i en Tonart, der lader til at behage det store Publikum.

Paa Londons store Empire-Teater dansede Fred Farren og Miss Callier Apache-Dansen med en desperat Fortvivelse og en Vildskab, der langt overgik deres franske Forgængeres.

At de var »bedre« end disse, betyder paa almindeligt Talesprog, at de var »værre«.

En næsten tragisk Karikatur af Apache-Dansen, modelleret af Billedhuggeren Bertrand, giver et meget bedre Begreb om denne Dans' groteske Vanvid, end Fotografiet af Farren og Callier.

I alle Tilfælde kan man sige om denne Karikatur, at den ikke er overdrevet — saa maa De jo kunne gætte Dem til Resten.

Phyllis Monkman er en ny Stjerne mellem Londons mest omstridte Danserinder. Hun er kun sytten Aar gammel.

Frøken Odette Valery som Salome.

Smuk som en Engel og let paa Foden som en Alf.

Der er Stof i det Pigebarn til en Kunstnerinde. Hun slog igennem i »Butterflies« og blev i et Par Maaneder Londons Yndling. Men mindre paa Grund af sin Dans end sit Kostume som Sommerfugl, der var saa luftigt, som tænkes kan. Ekscentrisk, og æggende, halvnøgen med det lange, gule Haar som en Flod af Guld ned ad Ryggen, hidsede og derfor behagede hun det store Publikum. Men den Sejr var for let vundet for en Danserinde med Phyllis Monkmans Evner.

Paa Alhambra Teatret danser den danske Primadonna Miss Britta, med den smukke Spanierinde Leonora.

Balletten hedder Psyche. Om det er Balletten eller Miss Brittas Skyld, æt ved jeg ikke. Men Luften synes der at være renere end andre Steder. Dansen bliver atter fin og fornem, plastisk skøn og sprudlende af Munterhed, — fri for alle den moderne Sensations vrængende Krampetrækninger, naar Miss Britta svæver hen over Alhambras Scene. —

Men hun er jo ogsaa fra Bournonvilles eget Hus. —

BETTY MARIE AHLBERG.

Hvis man skulde tale eller skrive om, hvad der er at se og høre i London, kunde man vist have nok at gøre til Dommedag, selv om denne ikke indtræffer i Aar, som den sidst opdukkede engelske »Profet« mener. — En meget interessant Aften tilbragte jeg for nylig i »Coliseum«, en af Londons største og nobleste *Music-halls*, der i den Uge specielt lagde Vægt paa *Dansens Kunst* i sine forskellige Former.

Salome-Dansen har gennem Aarhundreder været Genstand for den forskelligste Fortolkning. Det vil erindres, at den bibelske Skildring af Salome, Herodias Datters Dans paa Herodes' Fødselsdag fortæller, at denne Dans virkede saa berusende paa Kong Herodes, at han sagde til Datteren: »Begær, hvad du vil, og jeg vil give dig det«; og da Datteren ikke havde noget større Ønske, svor Kongen: »Jeg vil give dig, hvad du beder om, indtil Halvdelen af mit Rige!« Men den beskedne unge Dame maatte ud og spørge sin Moder: »Hvad skal jeg bede om?« Og Moderen vidste straks, hvad hun ønskede: »Johannes den Døbers Hoved paa et Fad!« For Døberen havde revset Kongeparret, thi Herodias var en anden Mands Hustru. — Og da Kong Herodes ikke havde Aandsnærverelse nok til at hævde, at Døberen J-

Frøken Maud Allan som Salome. .

Fred. Farren og Miss Callier danser Apachedansen paa Empire Teatret.

hannes hørte til den Halvdel af Riget, som Kongen *ikke* vilde af med, saa maatte han, skønt han »gjorde meget ud af Døberen«, lade denne henrette, da han havde svoret i Overværelse af de Øverste og Hovedsmændene. —

Selvfølgelig har det ikke været Dans, saadan som denne udøves i vore Dage, der kunde gøre et saadant Indtryk paa Kong Herodes, og det har da været mangen en stor Kunstnerindes Maal at skabe en »Salome-Dans«, der i nogen Grad kunde give Nutiden en Idé om, hvor betagende Dansekunsten *kan* øves.

Madame *Odette Valery* er vel nok den berømteste af vor Tids Salome-Danserinder, og det kan ikke nægtes, at hendes Kunst virker betagende. — Paa den mørke Scene, som kun oplyses af Ilden i Terrassens Offerskaale og Bagtæppets elektriske Stjerner, bevæger den smukke Barfodsdanserinde sig i kælen, indsmigrende, besnærende Dans, fulgt af det skarpe Lys fra den elektriske Projektør, der er anbragt i Teatrets Baggrund oppe under Taget. . . Dansen bliver vildere og vildere, der er Dødsstilhed over den vældige Tilskuerskare, det store Orkester ledsager Dansen med en Musik, der bliver til Et med Salomes Lidenskab. . . Da hun et Øjeblik hæver Armene mod Offerskaalene i

Bøn, viser Projektørens Lys os, at Døberens Hoved, tildækket med et sort Klæde er bragt ind paa Terrassen. Salome ser det, og i Lidenskabens Ekstase danser hun der henimod. — Men Modet svigter hende, hun tør ikke rive Klædet bort. . .

Vildere danser Salome, Projektørens Lys følger hende, og man ser Øjnene lyse som Stenkulspærler i det blege Ansigt. Saa snurrer hun sig rundt, vildt, vildt, — i et Spring er hun derhenne, river Klædet til Side, Døberen Johannes' afhuggede Hoveds vidtaabne Øjne stirrer Salome i Møde, og hun styrter afmægtig om. — Der er mange blege Ansigter paa alle Pladser, og der gaar som et Lettelsens Suk gennem alle, da Lamperne tændes og Musikken spiller op. —

Med et Numers Mellemrum kommer efter Salome-Dansen de berømte russiske Dansere: Mlle. Tamara Karsavina og Marra Baldina og Herrerne Theodore Koslow og Georges Rosay. — Mlle. Karsavina er Førstedanserinde ved Hofteatret i St. Petersburg; hun er kun 24 Aar, men har allerede i 4 Aar været ansat ved de kejserlige Teatre, hvor Mlle. Baldina har været i 6 Aar. — Mr. Koslow kom til den kejserlige Ballet i Moskow, da han var 8 Aar gammel (det var i 1890); i 1900 fik han 1. Kl.s Diplom som Danser og blev overført til Hofteatret i St. Petersburg, hvor han forblev til 1905, da han tog tilbage til Moskow, hvor han nu er Førstedanser ved det kejserlige Teater. Czaren og Czarina sendte ham kostbare Gaver, da han forlod St. Petersburg, hvor han havde Venner og Velydere i de højeste Rangklasser. — Mr. Ro-

Karikatur af Apache-Dansen.

say er kun kun 21 Aar gammel, men den betydeligste Karakterdanser ved Hofteatret i St. Petersburg. — I særdeles smagfulde og kostbare Kostumer viser disse Russere deres Kunst i Danse som: Hopak, Pas des trois, Danse des Bouffons og l'Oiseau de Feu, og Londonerne er lige saa begejstrede som Pariserne var, da Russerne for kort Tid siden optraadte paa Chatelet-Teatret i Paris.

En Dans af en ganske anden Art præsteres af de *tyrkiske* Danserinder Hanem Hatib og Alisses Hatib, som skal have været Ekssultan

Abdul Hamids Yndlings-Sangdanserinder. Til nogle meget monotone »Sange« danser disse Damer ret indtagende, og den ene kan nogle Hovedbevægelser, den anden nogle *Brystbevægelser*, der maaske nok kan gøre Indtryk paa en tyrkisk Sultan, og som i alle Tilfælde er højst ejendommelige. Scenen omdannes til en — efter Sigende tro — Kopi af en Harems-Salon, hvor de to Damer i Pavserne nyder deres Mokka og ryger Vandpibe; en afsluttende Trio-Vals, hvori deltager en ung Tyrk, er ganske indtagende.

ADOLF HANSEN.

Hvad Tændstikæsker, Cigarkasser og Julemærker ogsaa kan bruges til.

Komiteén for Studenternes Juleindsamling.

Cigarkasserne og Tændstikæskerne tømmes.

Der er i Danmark megen Godgørehed, som slaar paa den store Tromme og sætter et vidtløftigt Maskineri i Gang og paa denne Maade samler en Del Penge ind til Landets syge og fattige. Mere Sympati end disse støjende Velgerninger fortjener absolut den stilfærdige Velgørehed, som uden Anvendelse af noget større Apparat, men ved mere personligt Arbejde forstaar at røre Folks Offerberedvillighed. Saaledes Studenternes Indsamling til Fattigfolks Jul; den foregaar uden Brask og Bram, mest saaledes, at en Mængde uanselige Tændstikæsker og Cigarkasser fordeles i Tusinder af Hjem Landet over; men disse Æsker og Kasser vender næsten alle tilbage til Afsenderne fulde af klingende Mønt, for hvilken der beredes mangen fattig Familie en lun og glad Jul. Nu sidste Aar bragte Studenternes Indsamling 13—14,000 Kroner hjem.

Hvad en saadan genial Idé kan føre til, viser jo iøvrigt bedst *Julemærket*, vor nationale Stolthed, som nu er efterlignet i de fleste Lande i hele Verden.

En af Bladets Venner har sendt os omstaaende Billede for at vise »Hver 8. Dag«

Læsere, hvad de tiloversblevne Julemærker kan bruges til. Platten, der er dekoreret med luter Julemærker, er overordentlig nydelig og fiks.

Bankassistent E. Schrejs Julemærke-Platte. Vald. Olsen fot.

Fest i „Fattige Børns Juleglæde“.

Prinsesse Marie og de fattige.

Den 4. Januar fejredes i Wittmacks Lokaler en smuk Julefest, som paa samme Tid blev en stemningsfuld Mindefest for Prinsesse Marie. Det var i Foreningen af 9. Marts 1881 »Fattige Børns Juleglæde«, som Prinsessen omfattede med særlig Velvilje. I de sidste tolv Aar gav Prinsesse Marie Møde ved denne Julefest, undertiden ledsaget af Prins Valdemar, og gjorde ved sin Nærværelse denne Højtid til Aarets uforglemmelige Begivenhed for de mange Hundrede Børn, som her var til Stede. Venlig og naturlig færdedes hun blandt de fattige Smaadrenge og Piger, hjalp dem at skære Kagen for og skænke Limonade i Glassene og havde et kærligt Ord til alle de juleglade Børn. Engang — for otte Aar siden — fik Prinsessen ved denne Lejlighed Øje paa et ualmindelig svageligt og fattigt Barn. Den lille Stakkels forkomne Udseende var for meget for Prinsesse Marias gode Hjerte; næste Dag kørte hun i Droske til Moderen, der var Enke med mange

Børn, og traf Aftale om at overtage Barnets Opdragelse, hvorefter det blev anbragt paa St. Josephs Søstrenes Hospital. Og ikke blot dette Barn, men ogsaa dets Søkende sørgede Prinsessen for, saa længe hun levede. Saaledes var Prinsesse Marie.

Men nu er hun død. For første Gang maatte »Fattige Børns Juleglæde« fejre deres Aarsfest uden deres venlig Beskytterinde. Intet Under, at mange smaa Drenge og Piger fik Taarer i Øjnene, da Foreningens Formand, Hr. M. Sørensen i en smuk Tale mindede om, hvor meget den kære Prinsesse havde været for dem alle og den Sorg, de nu følte ved aldrig mere at skulle se hende i deres Midte.

Før Fæsten sluttede og de 1100 Børn skiltes, fik hvert af dem overrakt »Hver 8. Dag«s smukke Kunstblad »Prinsesse Marias sidste Jul« som en Erindring om Foreningens aldrig svigtende Velynder.

Scene i fjerde Akt af „Kean“ paa Aarhus Teater.

Nolken & Petersen fot.

Udenfor Kriminalretten i London.

(Se Forsidebilledet).

Hvor det berøgtede Newgate Fængsel og det ældste Kriminaldomhus i London laa indtil for fire—fem Aar siden, ligger nu Londons nyeste Justitspalads, New »Old Bailey«, hvortil alle større kriminelle Sager henvises og behandles.

Det er i »Old Bailey«, at den præsiderende Dommer adskillige Gange i Aarets Løb sætter sin sorte Kalot paa Hovedet, naar Juryen har udtalt sit »Skyldig«, og under en dødlignende Stilhed i det af Dommere, Sagførere, Retsbetjente, Journalister og Tilhørere af begge Køn overfyldte Retslokale henvender sig til den Anklagede med de frygtelige Ord:

»... saa dømmer jeg, at du føres bort herfra til et nærmere betegnet Sted og dér hænges ved din Hals, til du er død. Og maa Gud have Barmhertighed med din Sjæl.«

Naar Juryen udtaler sit »Skyldig« eller »Ikke skyldig«, sker det jævnlig, at den altid fuldtallige Tilhørerkreds tilkendegiver Bifald eller Mishag efter den individuelle Opfattelse af den Anklagedes Sag, men selve den højtidelige Domsafsigtelse udøver den alvorlige Virk-

ning, der gør Læberne tavse og nedstemmer Trangen til Meningstilkendegivelser.

Det sker ret jævnlig i meget celebre Sager, at den Anklagede bliver frifundet, og i saa Fald kan han være sikker paa sit Publikum, naar han forlader Domhuset.

Man vil hylde ham, eller demonstrere mod ham, alt efter Sagens Beskaffenhed og efter det Indtryk, hans Frifindelse har gjort paa Mængden.

Politiet er som Regel altid klar over, i hvilken Retning den overvejende Stemning gaar. Er den til Fordel for ham, lader man ham gaa den sædvanlige Vej, er den imod ham, holdes han tilbage og slipper ud, hvor det kan ske ubemærket.

Vort Billede gengiver en saadan Episode udenfor Domhuset. I dette Tilfælde var det en kendt Sportsbladsredaktør, Mr. Sievier, der blev frifunden for en Anklage for Pengeafpresning mod en sydafrikansk Diamantkonge Mr. Joel.

Det for Sport altid vaagne engelske Publikum gav ham en begejstret Hyldest, da han forlod Domhuset som en fri Mand.

Perlehalsbaandene.

Af *Edmond Haraucourt*. Autoriseret Oversættelse af *Josephine Aarbye*.

»Hallo! Aa, Frøken, lad nu være med at afbryde igen, lad os dog faa Lov til at tale færdig.... Antonia, er Du der endnu? Vi blev afbrudt.... Ja, det er mig, Carlos; kan Du ikke kende min Stemme? Det er galt fat.... Nej, ikke med mig!.... Ja! en elendig Nat. Det er derfor, jeg telefonerer til Dig nu til Morgen; jeg var bange for, at Du var gaaet ud. Hundrede Francs, ja! Du maa skaffe mig dem og hurtigst muligt! Jeg er fuldstændig læns. Ikke en Sou til at købe Frokost for! Da Du tog fra Enghien i Aftes, sad jeg i Held, men det varede ikke længe, og siden sad jeg i det mest forbandede Uheld og blev fuldstændig blokket!....

Jo, jeg maa absolut have de hundrede Francs straks!.... Aa, pyt med din Skomager, ham blæser jeg et Stykke....

Hør, Frøken, afbryd os dog ikke, vi taler jo her!

Det er da ogsaa forbandet! Frøken!.... Det er et helt andet Nummer, der taler!.... Frøken! Jeg kan høre nogle andre Abonnenter tale, og det interes....

Han tav pludselig og rynkede Brynene med en voldsom Anstrengelse for at høre. I den Samtale, han blev Vidne til, var forekommet et Navn, som tog hele hans Opmærksomhed fangen.

Han stod stum og ubevægelig og tænkte hverken paa Antonia eller de hundrede Francs; han lyttede til Ordene som trængte ind til ham, fjerne og dæmpede, som om de var indhyllede i Vat. En kvindelig Stemme spurgte, en Mandsstemme svarede.

»Er det Hr. Martinet selv? — Ja, Frue, hvem har jeg den Ære at tale med? — Med Fru.... leverdi. — Javel, Frue! Undskyld, at jeg lod Fruen vente! Hvormed kan jeg være til Tjeneste? — Det skal jeg sige Dem, Hr. Martinet: vi skal ud at rejse, min Mand og jeg, og saa faldt det mig ind, at jeg kunde bede Dem, om De ikke vilde opbevare mine Perlehalsbaand... og nogle andre Smykker.... medens vi er borte? — Det kan jeg saa udmærket, Frue; det gør jeg saa tit for Kunderne. De behøver kun at samle det hele sammen i et Skrin, og tage det med ind til mig, naar De kommer forbi her i Rue Royale. — Jamen vi skal rejse i Aften; jeg fik pludselig den Idé at henvende mig til Dem, og jeg har ikke et Minut tilovers. — Det gør heller ikke noget, Frue, jeg skal sende en betroet Mand hen til Dem, men jeg kan ikke.... Hallo!.... Hallo!.... Hallo!«

Det lod til, at der igen blev afbrudt og ringet af. —

Carlos stod aandeløs med Hørerøret for Øret

og stirrede afventende frem for sig, men Stemmerne kom ikke igen.

»Der er noget at gøre! Det bliver et godt Kup! Nu gaar Forretningen igen!

Han kunde mærke helt op i Halsen, hvorledes hans Hjerter bankede. Han turde ikke slippe Hørerøret, men rakte langsomt den højre Haand ud efter Telefonbogen.

»Martinet i rue Royale. Der er kun én Martinet i rue Royale, den store Juvelér. Det passer godt nok. Men Damens Navn og Adresse? Leverdi? Laverdi? Raverdi? Er det med L, R eller Z? Maaske er det deVerdi eller de Nerdi eller de Berdi? Det bliver en længere Historie at finde ud af det! Og jeg maa skynde mig, hvis jeg skal komme før den betroede Mand. Den betroede Mand er nemlig mig! Hun sagde: »Mine Perlehalsbaand!« Der er altsaa en fed Bid! Man skal ikke altid skælde Telefodamerne ud, de kan ogsaa have deres gode Sider!

Der var hengaaet flere Minutter, og der var nu ikke længer Haab om at faa mere at høre af den afbrudte Samtale.

Charles Minouche, med Øgenavnene Carlos eller Rasta eller Ridderen hængte Hørerøret op, greb febrilsk Telefonbogen og bladede den hurtigt igennem med skælvende Fingre for om muligt at finde nogle Navne, der passede til de Stavelser, han havde hørt.

»Nej, jeg spilder Tiden ved at sidde her og glo! Jeg finder maaske ud af det, medens jeg klæder mig paa. Jeg maa jo passe til Bestillingen. Lad mig se, Kommiss hos en Juvelér.... han maa ikke være for elegant klædt, ingen skrigende Farver, et mørkt Slips, sort Filthat, Jakketsæt og ingen Ringe paa.... Jo, en Forlovelsesring, det ser adstadigt ud og passer til en betroet Mand. Jeg blev barberet i Gaar, det kan godt gaa. Men Navnet, for Djævelen! Navnet.

Medens han vaskede sig, remsede han Navne op, og pludselig gav det et Sæt i ham. Rovardy! Den bekendte Likørfabrikant! Rovardys Likør! At han dog ikke straks havde tænkt derpaa! Tjener, giv mig en Rovardy! Den Slags Folk har nok Syle.... og de kan købe Perler, hele Rækker af ægte Perler!

Med Ansigtet fuldt af Vand løb han hen efter Telefonbogen. Navnet Rovardy stod der tre Gange.

»Rovardy (Enkefrue). Hende kan det ikke være! Hun sagde »min Mand«. Albert Rovardy og Fru Rovardy, født Portulan, avenue Henri—Martin.... Gustave Rovardy og Frue, født de Saizaine, boulevard Malesherbes.... Er det Brødre, Fætre eller Kompagnoner?.... Og hvem af dem er den rigtige, ham, der skal rejse

i Aften? Det maa jeg kunne faa at vide hos Portneren. Nu gaar jeg først til ham, der bor nærmest paa boulevard Malesherbes. Blot jeg har saa mange Penge, at jeg kan spendere mig en Taksameter? Tres, halvfjers. . . . jo, det kan lige slæbe afl

Medens han fuldendte sin Paaklædning, forsøgte han foran Spejlet at anlægge en rolig, tillidsindgydende, spidsborgerlig Mine.

»En betroet Person! Det er mærkeligt, at jeg ikke rigtig kan faa dette Udseende. Der mangler noget, eller jeg har maaske snarere noget for meget: jeg ser rimeligvis ikke tossegod nok ud.«

Han saa nøje efter, om hans Paaklædning var ulastelig, og lod til at være tilfreds med Resultatet, han stak en Revolver i sin højre Bukselomme og en lille, fin Stilet i sin venstre Jakkelomme, tog en Stok, men bestemte sig alligevel til at lade den blive hjemme, rettede paa sin Hat, tog den høfligt, underdanigt af, som naar man hilser paa en meget rig Kunde, og gik ud af Døren.

Ti Minutter senere steg han ud af en Taksameter paa boulevard Malesherbes.

»Fint Hus! Flotte Folk! Det kan nok være dem! . . . Træffer jeg Hr. Gustave Rovardy?«

»Der er ingen hjemme. De er rejst i forrige Uge.«

Hans Hjerte hoppede af Glæde, da han med Skuffelse præget i alle Miner fremstammede en hastig Tak til Portneren, der hjalp ham saa godt paa Gled, og atter steg op i Taksameteren.

»Avenue Henri-Martin.

Vognen holdt udenfor en pragtfuld Bolig, hvor der var en Del aabne Vinduer.

En guldknappet Portner kom ud gennem Haven.

»Nu griber jeg til! . . . Undskyld, jeg vilde gerne spørge, om jeg træffer Fru Rovardy?«

»Fruen er ikke visibel.«

»Det kan jeg næsten tænke, siden Fruen skal rejse i Aften.«

Med et mistroisk Blik saa Portneren op og ned ad den Fremmede, men svarede ikke.

»Fru Rovardy telefonerede for tre Kvarter siden at hun skulde rejse i Aften.«

»Telefonerede hun? Til Dem?«

»Ikke just til mig, men til min Chef, Hr. Martinet, der har sendt mig herud, som Fruen bad om.«

»Nu skal jeg forhøre. Vær saa god at gaa indenfor.«

Carlos fulgte med ind i Portnerboligen, medens han med et hurtigt Øjekast af gammel Vane undersøgte Udgangsdørene, forudsat at han skulde komme hovedkulds af Sted. Meget interesseret saa han den guldknappede Mand benytte en Hustelefon.

»Hallo! Baptiste? Spørg Fruen, om hun har telefoneret til Hr. Martinet, og sig, at der et Bud her fra Hr. Martinet.«

Skønt Portneren vendte Ryggen til Minouche, paatog denne sig dog den ligegyldigste Mine af Verden, medens han i den største Spænding tænkte:

»Nu bliver min Skæbne afgjort! Er det hende, der har telefoneret? Er hun alene? Blot Manden ikke er hjemme, for Mændene, de gennemskuer mig let, men Kvinderne, dem kan jeg bedre dupere.«

Som for at udfordre Skæbner, og tillige høre, hvor roligt han kunde tale, sagde han:

»Hvis jeg kommer til Ulejlighed nu, kan jeg jo høre herind igen.«

»Hallo! Det er godt!«

Med en langsom, værdig Haandbevægelse hængte Portneren Hørerøret op.

Carlos betragtede i Spænding det glatragede Ansigt, fra hvis Mund han skulde faa sin Skæbne afgjort.

»Fruen beder Dem om at komme op oven paa.«

»Det er altsaa hende! Nu skal der Ro og Aandsnærværelse til, saa vinder jeg mit Spill!«

Idet han gik op ad den brede Trappe, lod han, som om han søgte efter sit Lommetørklæde i sin Jakkelomme, men i Virkeligheden følte han efter, om Revolveren laa i Bukselommen.

De bløde Tæpper, hans Fødder sank dybt ned i, og de kostbare gamle Tapeter paa Væggene vidnede om en umaadelig Luksus, der nok kunde blive til Fordel for ham.

»Det er vist nogle ordentlige Perler, man kan faa Fingre i her!«

Oppe paa Trappeafsatsen til første Sal kom en Tjener ham i Møde, bukkede og gik op foran ham. Tjeneren aabnede en Dør, og Carlos fik straks Øje paa en smuk, høj, ungdommelig Dame med en stolt Mine. Hun havde en Morgenkjole paa, og ved Siden af hende stod Kammerjomfruen og bredte en stor Knipling ud, men da den Fremmede kom ind, gik den veldresserede Terne hen mod den modsatte Dør.

»Elise, vil De vente inde i Linnedværelset.«

Portieren faldt ned bag Elise samtidig med Døren, der lukkedes.

Minouche var ene med sit Bytte.

»Rige Folk er nogle Idioter«, tænkte han og bukkede underdanig.

»De kommer fra Hr. Martinet?«

»Ja, Frue.«

»Han sagde til mig, at De først kunde komme i Eftermiddag.«

»Ja . . . Jeg skal sige Fruen . . . Jeg var netop ude i Byen for at hente nogle Diamanter

hos en Dame, en anden Dame, der ogsaa skal ud at rejse, og saa kom jeg før hjem, end de havde ventet. Hr. Martinet sagde derfor til mig: »Tag et Automobil og skynd Dem hen til Fru Rovardy i avenue Henri-Martin. Fruen vil levere Dem nogle Perler, hendes Perlehalsbaand. . . og . . . nogle andre Smykker; hun har telefoneret, at hun skulde rejse i Aften, derfor maa De skynde Dem.« Og jeg har nu skyndt mig saa meget, som jeg kunde.»

Et Smil spillede ham om Læberne ved de sidste Ord. Efter den første tøvende Sætning var han bleven mere modig og veltalende, og han tillod sig endogsaa at tilkaste Fruen et stjaalent beundrende Blik. Det lod til at forbavse hende, at en almindelig Kommis havde Øje for hendes majestætiske Skønhed, og for at undgaa at se og høre paa ham sagde hun kort:

»Her er det omtalte Skrin.«

Minouche var ikke sen til at betragte det temmelig store læderbetrukne Skrin med forgyldte Laase, der stod henne paa Marmorpladen af en Kommode i Ludvig den Femtendes Stil. Med hurtige Skridt ilede han derhen, men Damen, der var i Færd med at prøve Nøglen, lagde ikke Mærke til hans Utaalmodighed. Hun mærkede alligevel, at han var meget nær ved hendes Nakke, og hun vendte sig hurtigt om, just i det Øjeblik da Banditten tænkte, om han ikke gjorde klogest i at gribe denne hvide Hals mellem sine Hænder, og klemme til for at det hele kunde gaa saa stiltfærdigt af som muligt.

Mere af Rangshensyn end af Frygt gjorde Fru Rovardy en Bevægelse med Hovedet, som betydede ham, at han stod for nær ved hende, og ganske ubevidst traadte Carlos et Skridt tilbage, men ogsaa kun et eneste.

Idet den unge Frue veg til Side, fik Fyren Øje paa det aabne Skrin, hvori der laa tre Rækker Perler af ulige Størrelse paa en lysegrøn Fløjlsbund. Nogle af dem var saa store som smaa Nødder, der var tredive, fyrre, maaske halvtreds i hver Række, og hver Perle kostede sikkert fra ti til tyvetusind Francs. . . . det var en hel Formue, en Million, en kostelig Skat!

»Nu har jeg dem, og jeg slipper ikke mit Bytte, selv om jeg skal slaas med alle hendes gallonerede Vogtere for at komme herfra!«

Han faldt ud af Rollen, strakte Haanden frem og pustede stærkt, som en Hund der har fundet Sporet, medens hans Øjne lyste af Begærlighed. Et Par Sekunder blev han staaende saaledes, og Damen, der troede, at han beundrede hendes Smykker, smilede tilfreds. Han besindede sig dog i Hast og sagde bukkende:

»Jeg beder Fruen undskylde, men naar man forstaaer sig paa Smykker, er det en Nydelse at se noget saa enestaaende. Vi har ikke saa

smukke Perler i hele Forretningen. Nu har jeg set dem, saa Fruen kan godt lukke Skrinet og beholde Nøglen. . . . Men var det ikke Meningen, at der skulde flere. . . . Fruen kan lægge saa meget i Skrinet, som de har Lyst, man kan jo ikke være for forsigtig, naar man skal ud at rejse, og for min Skyld haster det slet ikke.«

»Har Hr. Martinet ikke givet dem en Kvittering?«

»En Kvittering? . . . Nej. . . . Det har han vist ikke tænkt paa. . . .«

»Du synes jeg dog. . . .«

»Chefen har naturligvis troet, at Fruen havde fuld Tillid til ham. . . . Eller maaske sender han Kvitteringen med Posten, naar han har set. . . . Desuden vidste han ikke, hvad det var, Fruen vilde sende til Opbevaring.«

»Vist gjorde han det! Hr. Martinet kender mine Smykker lige saa godt, som jeg kender dem selv, eftersom de alle er købt hos ham.«

»Fruen husker maaske, at Fruen i Telefonen sagde: »mine Perlehalsbaand og nogle andre Smykker. . . . Og nogle andre Smykker, sagde Fruen. Nu kunde Chefen jo ikke vide, hvilke Smykker Fruen vilde sende. Det maa Fruen ikke tage ham ilde op! Han raabte for Resten til mig, da jeg gik ud af Døren: »Enten kan De jo skrive Kvitteringen, eller ogsaa kan jeg sende den!«

»Men for et Øjeblik siden erklærede De, at han ikke havde tænkt derpaa?«

»Ja, det vil sige. . . . Han tænkte ikke. . . . at Fruen vilde blive vred.«

»Han kunde jo have givet Dem en Blanket med, som han havde underskrevet, og som De kunde udfylde, naar De modtog Smykkerne.«

»Det er netop det, jeg mener, at han ikke har tænkt paa, Frue.«

Disse Ord blev udtalt med krybende Høflighed, men Fruen var saa optaget af at overveje, hvorledes hun bedst skulde ordne Sagen, at hun slet ikke lagde Mærke til ham.

Han sagde til sig selv:

»Gør bare ikke for meget Vrøvl, lille Ven, og tag Dig i Agt for at fatte Mistanke; det kan komme Dig dyrt til at staa.«

Derpaa tilføjede han højt:

»Det skal Fruen ikke være ked af. Jeg kan underskrive Kvitteringen for Hr. Martinet. . . . en foreløbig Kvittering, indtil han sender en anden. Det er jeg saa vant til; jeg underskriver altid den Slags Kvitteringer. Det gjorde jeg ogsaa i Morges henne hos den Dame, hvor jeg afhentede Diamanterne.«

Han følte sig pludselig generet ved at høre de tomme Fraser, han fremkom med, og han tav derfor.

Fruen saa stift paa ham og sagde saa aldeles uventet:

»Jeg har aldrig set Dem hos Hr. Martinet.«
 »Fruen har maaske ikke gjort mig den Ære at lægge Mærke til mig... Og jeg er ofte fraværende fra Butikken, naar noget skal forsendes. Naar Cheferne i vor Branche har en Mand i Forretningen, de har fuld Tillid til, bruges han meget ude omkring, som nu jeg i Dag for Eksempel, og saa er man ikke meget i Butikken.«

Han troede selv, at hans Forklaring lød meget troværdig, men han forstod ikke, at hans Fremstilling var saa plump, at Fruen anede Uraad.

»De har vel i det mindste et Stykke Papir med Firmaets Navn paa?« spurgte hun.

Næppe havde hun faaet Ordene udtalt, før hun var sikker paa et benægtende Svar; men Carlos var paa sin Post, og svarede:

»Ja, det maa jeg have.... Det har jeg altid hos mig....«

Idet han tog sin Lommebog op, følte han efter, om han havde Stiletten — han kunde muligvis faa Brug for den.

Han aabnede sin elegante Visitkortbog, og Fru de Rovardy, der nu havde et vaagent Øje med ham, bemærkede et sammenslynget Navn, med en Grevekrone over.

Nu tvivlede hun ikke længer om, at det var en Forbryder, hun havde overfor sig; hun følte, hvor ene og magtesløs hun var, og hun var ved at kvæles af Angst. I Haab om, at hun maaske alligevel tog fejl, betragtede hun den Fremmede; han iagttog samtidig hende, og han saa, at hun havde opdaget, hvorledes det hang sammen.

»Tak, nu ved hun Besked!«

Han vilde alligevel forsøge at tale hende til Rette, før han greb til afgørende Midler, men hun hørte allerede ikke længere hans honningsøde Stemme, da han vedblev:

»Hvis Fruen absolut fordrer det, vil vi naturligvis bruge Firmaets eget Papir, skønt Hr. Martinet ikke synes om det, fordi det tidligere har voldt ham Ubehageligheder.... Fruen ved nok, at naar Værdien overstiger femtinhundred Francs, skal der bruges Stempelpapir... og jeg har intet Stempelpapir hos mig, jeg kom saa hovedkulds af Sted... Jeg fik kun ét Ark med, og det brugte jeg til Diamanterne for lidt siden. Men Fruen har vel selv et Ark?«

Hun hørte de sidste Ord, og greb dem straks for at faa et Paaskud til at komme ud.

»Min Mand har sikkert Stempelpapir!«

Hun styrtede hen mod Døren, men med et Spring stillede han sig, uden at sige et Ord, i Vejen for hende. Hun følte hans hede Aande lige ind i sit Ansigt, saa hans sammenbidte Tænder og hans stikkende Øjne tæt ved sine egne.

Det stod hende klart, at han vilde myrde hende, og hun fremstammede i en bønlig Tone:

»Tag dem kun....«

Med slapt nedhængende Arme gik hun baglæns, som for at faa lidt Udsættelse; hun havde ikke engang Mod til at løfte Hænderne, for at forsvare sig. Hun rykkede stadig længere tilbage, indtil hendes Hænder med ét stødte imod Toiletbordet, der var fuldt af Krystal og Sølvgenstande til Toiletbrug.

I samme Nu saa' hun Morderen strække begge Hænder ud for at gribe hende om Halsen.

»Dræb mig ikke, tag dem....« bad hun.

Han klemte hende over mod Bordet, og for at holde igen stemmede hun Haandfladerne imod Kanten, og hendes Fingre strejfede planløst Skildpaddebørster, smaa Neglefile med Sølvbeslag, kostbare Haandspejle og — et elektrisk Ringeapparat.

Banditten havde allerede begyndt at stoppesit Lommelørklæde i Munden paa hende, da Døren bag Portieren gik op. Han fik akkurat Tid til at gøre et Spring ud i Stuen.

Det var Kamerjomfruen, der kom ind.

»Elise!... Kom!...«

Fru Rovardy stod ubevægelig paa samme Plet, og hendes venstre Arm rystede som i Krampe.

»Elise! Giv Herren der hvad han skal bruge for at give en Kvittering der, paa mit Skrivebord!«

Hendes venstre Arm vedblev at ryste krampagtigt. Carlos stod aldeles forbløffet og vidste ikke, hvad han skulde tro.

»Tag Skrinet, min Herre, og luk det selv.«

Han nærmede sig til Skrinet, men idet han kastede et uroligt Blik hen mod Døren, blev den aabnet, og Kammertjeneren traadte ind.

»Baptiste, hjælp Herren der at pakke Skrinet ind.... Nej, nej! Gaa ikke ud, De skal ikke hente noget.... Tag en Avis paa mit Bord.«

Banditten tog ned i Lommen efter sin Revolver.

»Lad være med det! Lad være!... Pak Skrinet ind, siger jeg!«

Den guldknappede Portner kom ind, med Kasketten i Haanden:

»Fruen ringede tre Gange? Fruen ønsker at tale med mig?«

Bagefter kom Chaufføren og spurgte:

»Fruen ringede paa mig?«

Saa kom Kusken med tærnet Vest og Jakken halvt paa, og tilsidst kom Hr. Rovardy i egen Person.

»Hvad er der dog i Vejen, siden Du saaledes ringer paa hele Tjenerskabet?« spurgte han.

»Det var ikke Dig, jeg ringede paa. Gaa bort!«

»Men hvorfor kimer Du dog ustandselig? Hvad er der i Vejen?... Slip dog det Ringeapparat.«

Men hun vedblev at ringe.

Da Carlos saa sig omringet af saa mange mandlige Individuer, gik det først op for ham, at han var blevet narret, og han fandt det raadeligst at fortrække.

»Hvem er den Herre? Men saa hold dog op med den Kimen! Hvad var det, De vilde, min Herre?«

»Det er noget, Du ikke skal blande Dig i! Antoine, vil De lukke den Herre ud!«

»Jamen, jeg er ikke færdig med Pakken, han skulde have med. Hvis Herren blot vil have Taalmodighed et Sekund....«

Men det vilde Minouche ikke; han skyndte sig ud af Døren, efterfulgt af den guldknappede Portner.

I det Øjeblik Døren lukkede sig efter dem, sank Fru Rovardy sammen, slap det elektriske Ringeapparat og faldt i en lang Besvimelse.

Julens Gaade.

Løsningen: „Det er ganske vist“.

Sjældnen har nogen Gaade sat flere Tanker og Penne i Bevægelse end den, der stod i »Hver 8. Dag«s sidste Julenumber. Dette — gennem en kendt Skuespillers Mimik at skulle gætte, hvad det er, han læser op — var en helt ny Form for Gaader, som vakte Interesse overalt, hvor den blev kendt. Fra Holland, Frankrig, ja helt nede fra Italien har vi modtaget Breve fra Abonnenter, som indsender Løsning og haaber, de har fundet den rigtige. Det er nu ikke enhver, der har forstaaet at tolke Hr. Texières Miner paa den rette Maade; mange har gættet forkert, en enkelt har endog foreslaaet, det skulde være »Store Klavs og lille Klavs«; men ogsaa en Del har fundet den rigtige Løsning.

Hr. Texière fortæller H. C. Andersens Eventyr:

»Det er ganske vist.«

Da der var indkommen flere rigtige Løsninger, afgjordes det ved Lodtrækning, hvem Præmien skulde tilfalde. Den heldige Vinder blev:

Hr. Mekaniker F. Larsen,

Adr. Hansons Stempelfabrik, Ny Østergade 2, 2.

København.

Det vil sikkert mere alle de mange, der har beskæftiget sig med »Julens Gaade«, at erfare, hvilke Sætninger og Linier i Eventyret, der svarer til de Billeder af Hr. Texière, der stod i »Hver 8. Dag«s Julenumber. Vi gengiver nedenfor de Ord, der kunde sættes som Tekst under hvert af Billederne. Tallene svarer til Numrene paa Fotografierne i Bladet.

1. »Det er en frygtelig Historie!« sagde en Høne.
2. »Det er ganske vist!«
3. og var, som Høne, respektabel i alle Maader
4. »Hørte du, hvad der blev sagt?«
5. »Hu-hu! uhuh!« tudede de begge to og det lige ned i Genboens Dueslag til Duerne.
6. »Hvor? Hvor?« kurrede Duerne.
7. »Der er fem Høns,« hed det, »som alle have plukket Fjerene af sig«
8. Og Hønen, som havde mistet den løse, lille Fjer, kendte naturligvis ikke sin egen Historie igen,
9. Sligt skal man ikke fortie, og jeg vil gøre mit til, at den Historie kan komme i Avisen.«
10. Og det kom i Avisen, og det blev trykt, og det er ganske vist: En lille Fjer kan nok blive til fem Høns.

Gratis i Teatret.

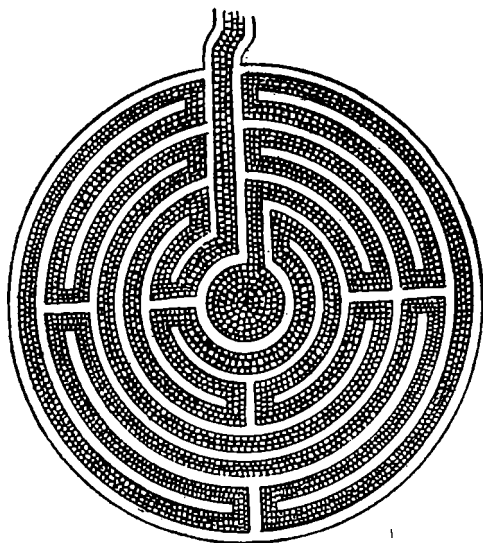
Som omtalt i sidste Numer har »Hver 8. Dag« truffet et saadant Arrangement, hvorved enhver, der nu indmelder sig som Aarsabonnet paa Bladet og indbetaler 5 Kr. for 1910 til Bladets Kontor, gratis faar udleveret en Billet (eller Billetter) til Værdi 3 Kroner til »Det ny Teater«. (Der er truffet det Arrangement med Teatret, at der paa »Hver 8. Dag«s Kontor udleveres en Kupon, som Abonnenten efter eget Valg, og uden yderligere Vederlag, kan hente Billet efter).

Beløbet kan ogsaa deles til flere billigere Billetter.

De Aars-Abonnenter, der maatte foretrække som hidtil at faa Festgaven »Musik og Sang«, »Hver 8. Dag« eller de to Bøger »Spionen fra Kronstadt« og »Det tredje Køn«, alle i Pragtbind, kan stadig faa dem.

Iøvrigt kan alle vore Læsere gratis faa vort store *Kunstblad* »Prinsesse Maries sidste Jul«, trykt paa fin tyk Karton, ved at indsende Bestilling samt 25 Øre i Frimærker for Emballage.

Lidt Tidsfordriv.

Labyrinten i Lucca.

I Domkirken i Lucca i Italien findes en Labyrint, som det ikke er nogen nem Sag at komme ud af, naar man er naaet ind til Midten. Ved alene at se paa Labyrintens Krogveje, kan du ikke finde ud; men læg et Stykke gennemsigtigt Papir over Figuren, og følg saa med en Blyant de morsomme Gange fra Midten og ud-efter. Søg straks at komme ud i Figurens yderste Kreds, saa slipper du hurtigst ud.

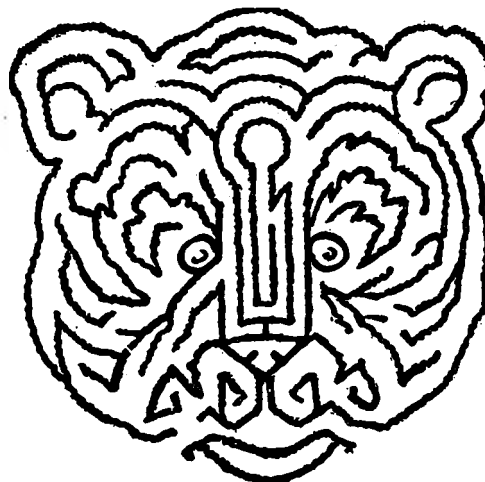
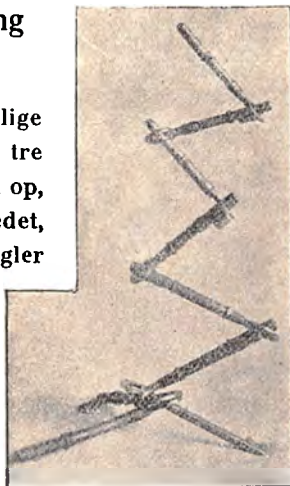

Kineseren.

Her ser du et Kineseransigt tegnet som en Labyrint. Læg gennemsigtigt Papir over det, og se saa, om du kan finde ud gennem alle de snørklede Gange, naar du sætter en Blyant paa Næsetippen som Udgangspunkt.

En Zigzagbygning af Nøgler.

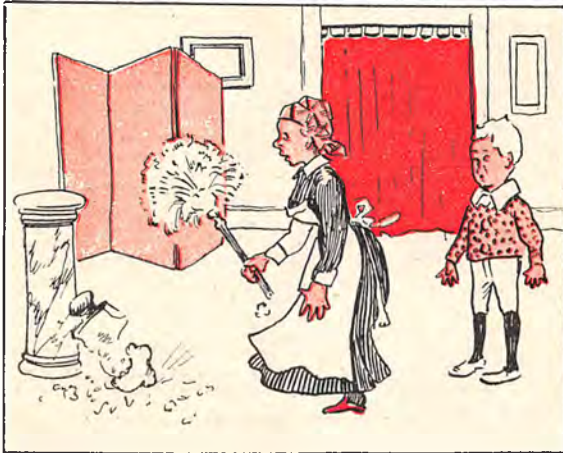
Tag ni almindelige Dørnøgler. Lav af de tre en Trefod og byg saa op, som vist paa Billedet, med de øvrige 6 Nøgler ved at stikke Kammen af den ene Nøgle ind i Øjet paa den næste.

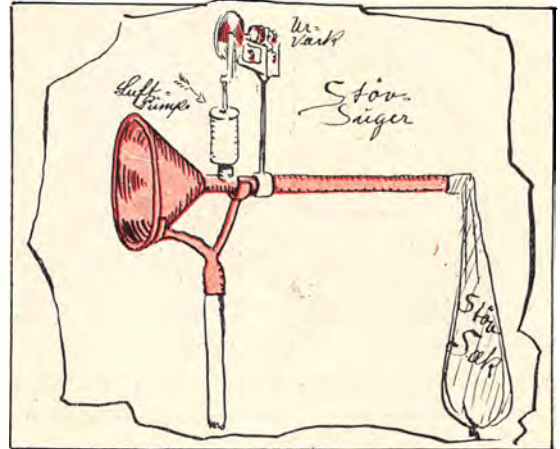
Den russiske Rjørn.

Prøv at finde ud af Labyrinten, naar du begynder ved den lille Cirkel i Bjørnens Pande.

PETER SNILDS OPFINDELSER

Naar hun kun skal fjærne støvet,
en Mængde Nipsi går med i Løbet.

Derfor var Peter straks tog fat
og lavede dette Apparat.

En Luft- og Støvsugermaskin
er noget for den gamle Line

og Fader Noder syntes, at
det var et herligt Apparat.

Men av, der var vist noget galt
med Luftrentilon - forov fatalt.

Javist - med et der lød et Bøm,
og støvet flog i Luften om.

Danske Parfumerier.

Man har ikke med Urette sagt, at vor Tid kender kun to Slags Kvinder: de unge og de gamle. Den midaldrende Kvinde er forsvunden. Englands smukke, evig unge Dronning er gaaet i Spidsen for denne Bevægelse, som hæves op af en Blanding af Natur og Kunst. Man holder sig ung ved Sport

ved Massage og en passende Anvendelse af fornuftige Skønhedsmidler.

Fabrikationen af disse har da ogsaa i de senere Aar taget et stærkt Opsving. Mest har det dog været udenlandske Varer, vi har brugt herhjemme. Mens selvfølgelig laa her et Felt for dansk Dygtighed og Opfindsomhed. De kemiske Processer, hvorved Parfumer og kosmetiske Midler skabes, kan lige saa godt foregaa i et Laboratorium i Danmark som i Tyskland, Frankrig eller England.

Det er paa denne Betragtning, Aktieselskabet „Pirna“ har grundet den kemisk-tekniske Fabrik „Pirna“ i Nyborg for halvandet Aar siden. Den blev startet med det Formaal efterhaanden at bringe dansk Publikum til at købe danske Parfumer i Stedet for udenlandske. Og den har intet sparet for at bringe den danske Vare baade i Indhold og Udstyr paa Højde med Udlandets Fabrikata. Og Fabriken har da ogsaa i disse halvandet Aar allerede naaet godt frem.

Af disse Varer nævner vi nogle af deres udmærkede Udvalg i naturlige Blomsterdufte: saasom Heliotrop, Jasmin, Reseda, Liliekonval, Levkøj, Nellike, Viol, Rose. En Parfume, duf-tende som en bestemt Plante, tiltaler os aaben-

bart mere end disse Fantasidufte, som vi ikke ved, hvor de stammer fra. Parfumen skal dog være Erstatningen for den naturlige Blomst.

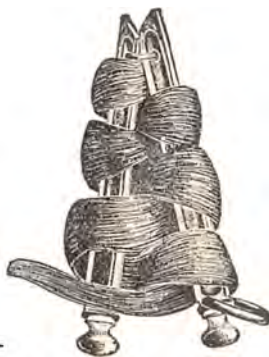
Iøvrigt leverer Fabriken de fleste af de Ting, der skal til for at pleje det ydre Menneske. Til Haarets Pleje fabrikerer den saaledes alle de almindeligt kendte Midler som Brillantine, Eau de Quinine, Bay Rum og Honningvand. Burrerods-Komposition er en af Specialiteterne til Haarets Pleje. Vi henleder særlig Opmærksomheden paa den sidste, der be-

staar af et kraftigt Afkog af ægte dansk Burrerod, tilsat med forskellige Ingredienser. Man faar derved et særdeles virksomt Middel, der tillige virker som en behagelig Parfume, da det er tilsat Violessens.

„Pirmaderma“ er et særdeles virksomt Middel, styrkende og gavnlig for sart og irritabel Hud. Massagecremen er en udmærket Ansigtscreme, som kan anvendes saavel med som uden Massage og er yderst virkningsfuldt ved Fjernelse af Rynker, ligesom den giver en god Teint.

Fabriken driver tillige Forretning med alle Slags Haar og Haararbejde. Den fører saaledes et enkelt indrettet Haarkrølleapparat, hvorved man ikke udsætter sig for at svie eller brænde Haaret.

Endelig er der en særlig Afdeling for Tilvirkningen af alkoholfrie Drikke: Pola, Orangerine og Limette, der ikke blot er fortrinlige Sommerdrikke, men ogsaa kan benyttes som Vinterdrikke, idet de kan fortyndes i varmt Vand og drikkes som Toddy.

Kunst i Fotografiens Tjeneste.

Med den Bevægelse, som skabtes indenfor Fotografiens Verden med de levende Billeders Opfindelse, fulgte naturnødvendigt, at Fotograferne maatte tage Kunsten i deres Tjeneste ved Fremstillingen af et Portræt, som blot havde det Formaal at gengive et enkelt Moment — en Person, et Sceneri i et vist givet Øjeblik.

Det er derfor i vor Tid ikke sjældent, at man hører om en Fotograf, at han har været Maler, Billedhugger eller lign., forinden han gik i Lag med sin Gerning som Fotograf.

Den Art Kunstnere faar Brug for deres Kunst i Fotografiens Tjeneste, da Publikum i den Grad er bleven forvænt, at det fordrer Kunst, hvor det forhen nøjedes med en tarvelig Efterligning af det virkelige Liv, saaledes som man saa ofte ser det paa endog ikke meget gamle Fotografier.

Efter dette Princip arbejder ikke faa Fotografer her i Byen. Eksempelvis kan vi nævne d'Hr. Larsen & Sinding, som har deres fotografiske Atelier paa det gamle kendte, skarpe Hjørne, Toldbodvej Nr. 2, Hj. af St. Kongensgade.

De har sat sig til Maal at levere det bedst mulige Fotografi til den rimeligste Pris.

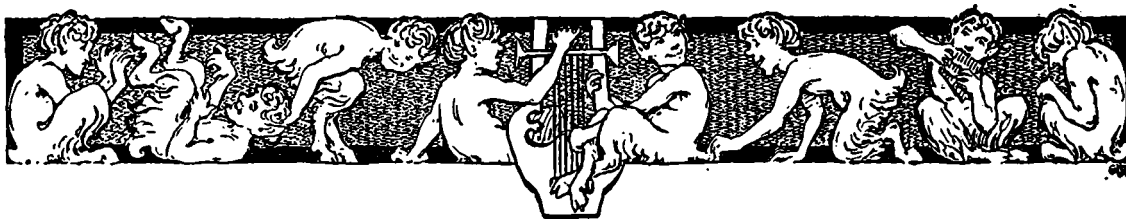
En moderne Tandklinik.

Fru Therese Jørgensens Tandklinik.

De fleste Mennesker betænkte sig i gamle Dage gerne to Gange, før de besluttede sig til at gaa til Tandlægen, af den gode Grund at der sad en overtroisk Rædsel i dem og Frygt for de Pinsler, man blev udsat for, naar Tænderne skulde behandles. I Virkeligheden er denne Frygt jo i vore moderne Tider ganske ubegrundet, naar man ser hen til de fortrinlige Hjælpemidler og smertefri Behandlingsmetoder, der staar til en nymodens Tandlæges Raadighed. Og nu vil man da ogsaa se alle fornuftige Mennesker tillidsfuldt aflægge deres aarlige Besøg hos Tandlægen for at faa Tænderne efterset.

Blandt Specialister i kunstige Tænder indtager Fru Therese Jørgensen (Bille), St. Kongensgade 6, en meget stabil Plads. Ikke alene den lange Aarrække, hun har praktiseret i, gør hende kompetent til at tilfredsstille selv de vanskeligste Tilfælde; men da hun tillige garanterer for alt sit Arbejde, er det jo ganske nautrligt, at hun ved sin Dygtighed og Personlighed har faaet et stort Klientel.

Kunsthåndværk i Nykøbing F.

Det er lidt usædvanligt, at unge Kunstnere tyer til Provinsen. De fleste bliver i Hovedstaden, hvor Forholdene er større og dermed ogsaa Æren og Fremtidsmulighederne. Måske skyldes det ogsaa den Omstændighed, at Provinserne tidligere tog lidt ugæstfrit imod de unge Kunstnere. Dog heri er der i de senere Aar sket stor Forandring. København kan ikke længere forlange Monopol paa Kunsten. Nogle af de betydeligste Målere og Digttere har slaaet sig ned udenfor Hovedstaden, og der er just for Øjeblikket indenfor Kunstnerkredse en Tilbøjelighed til at søge fra de store Byers trange Gader og høje Huse ud til Provinsens mere jævne og frie Natur.

Ogsaa de unge begynde at forstaa, at der i Provinsen ligger et frugtbart Virkefelt. Saaledes kan nævnes den dygtige og idérige Dekorationsmaler *Helgo Jørgensen*, som har slaaet sig ned i Nykøbing paa Falster.

Allerede fra ganske ung har Hr. Jørgensen været besjælet af Begejstring for Kunsten og navnlig for Kunstens Anvendelse i det daglige Liv. Kunsten bør ikke være enkelte Rigmænds Særeje, nej, gennem Haandværkets forskellige Grene og gennem Hjemmenes Udsmykning bør den trænge ind i Hvermands Stue, saaledes at vi alle kan have den for Øje, hvorhen vi end vender Blikket! Hver Stol, hvert Bord, hver Dør, hvert Skilt, kort sagt alt bør præges af Kunstens Stempel og Kunstnerens egen Opfattelse. Det er Nutidens overalt lovpriste inderlige Forening af Haandværk og Kunst, som Hr. Helgo Jørgensen har gjort sig til glødende Talsmand for.

Før den unge Kunstner tog fat paa at

bringe sine Idéer ud i Praksis, gennemgik han en grundig Forskole, dels hos Dekorationsmaler Møller-Jensen, dels i Professor Otto Haslunds Studieskole. Saa slog han sig ned i Nykøbing paa Falster, en By, som altid har haft Ord for at være baade livlig og fremskridtsvenlig, og her begyndte han med Held sit Arbejde og kastede sig med Forkærlighed over Hjemmenes Udsmykning og fik trods al Modstand hurtigt en omfattende Virksomhed med Komponering af Møbler, Tegning til Glasmosaik, Dekorationer i Olie, Kalk og Fresko, som ikke kan sammenlignes med Malersvendedekorationer udførte gennem Skabelon eller efter tyske Forbilleder, Udsmykning i Relief og Stuk, Maling af Døre og Paneler i Farveharmonier, Udførelse af Billedskærerarbejde og meget andet.

Men ved Siden heraf har Hr. Jørgensen skabt sig et Speciale i moderne Reklamekunst, som spiller saa stor en Rolle i Nutidens Forretningsliv; hans Skilte vandt hurtig Anerkendelse dels ved deres smukke tydelige Skrift, dels ved deres dekorative Farvevirkning.

Gennem mangeaarigt Studium af gamle danske illuminerede Haandskrifter med de kendte farvede Begyndelsesbogstaver har endelig Hr. Helgo Jørgensen uddannet sig til en første Rangs Tegner af Adresser, Varemærker, Ex-libris, Emblemer, Vignetter og al Slags Bogpynt.

I det hele taget er det en i sin Art ny og omfattende Virksomhed, denne unge Maler har kastet sig over, og man maa ønske ham Held og Lykke i Fremtiden til dens videre Udvikling.

HVER 8 DAG

Nr. 16.

16. Januar 1910.

16. Aarg.

Pave Pius X., som fornylig fejrede 25-Aars Bispejubilæum, fotografet paa en Spadseretur i Vatikanets Have sammen med sin Sekretær.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

Jeg kender disse Mennesker! De er ikke 5000 Kr. værd mellem Brødre. De forsøger at skaffe Pengene. Presser vi dem for haardt, faar vi slet ingenting; giver vi dem Tid, kan vi maaske i det mindste faa Laanedokumenterne ud af dem. Naturligvis, vi kan sætte dem Kniven for Struben og sige, at hvis de ikke udleverer Papirerne inden saa og saa mange Timer, lægger vi Sag an. Men de véd ligesaa godt som vi, at De selv imidlertid bliver nødt til at gaa til Bekendelse over for Deres Firma, og at De dermed ødelægger Deres gode Navn og Rygte i Forretningsverdenen.»

Imidlertid var Endalie taget fra Windsor til Richmond, hvor Mikel Roan ventede hende med Vogn og straks kørte hende hjem til »Kildehuset«.

Hun var paa det rene med, hvor vigtigt det var straks at faa tilintetgjort alle de Klædningsstykker, hun havde haft paa under Udøvelsen af sine Tyverier, og alt hvad der ellers kunde have Tilknytning til hendes egne eller Medsammensvornes sidste Ekspeditioner. Fru Hill og Mikel havde allerede forberedt Sagen ved at klippe Klæderne i Strimler og Stykker og blande dem med Stumper af gamle Cigar- og Cigaretæsker og andre letfængelige Sager, og nu blev der anrettet et højtideligt Baal paa Komfuret i Køkkenet, hvor det hele blev brændt. Smeltedigler og Smeltepotter blev knust mellem to Stene og Resterne gravet ned i Haven. Endalie undersøgte selv omhyggeligt hvert Rum i Huset og overbeviste sig om, at der intetsomhelst fandtes, som kunde røbe hende eller bevise, at hun havde haft noget at gøre med de mange Indbrudstyverier i London og Omegn.

Og saa gav hun sig til at spekulere lidt over sine Fremtidsplaner. Hun undersøgte sin Pengebeholdning, og det viste sig, at hun i Banken havde staaende en Formue af henimod en Million Kroner, dels i rede Penge, dels i Statsobligationer, saaledes at hun ikke risikerede at miste noget, selvom Landet blev ramt af en Pengekrise. Hun kunde altid gøre Regning paa en Aarsindtægt af henved 30,000 Kroner.

»Det er tilstrækkeligt,« tænkte hun, »til at Tante og jeg kan leve, selv om vi nu og da maa hjælpe Mikel og Reuben lidt. Nu maa jeg hellere se mig om efter en Mand.«

Hun tænkte paa Gerald. Gennem sine Forbindelser i Byen, der vidste Besked med saa godt som alt, hvad der foregik i London og Omegn, fik hun hurtigt alt at vide om den farlige Situation, Gerald befandt sig i, og erfarede jo ved samme Lejlighed, at Faren dog

ikke var større, end at hun kunde redde ham blot ved at skrive sit Navn paa en Chek. Men saa kom Spørgsmaalet — bagefter? — hvad saa? Aagerkarlene havde sikret sig hans Arv, de ejede hans Gaarde, de ejede hans Formue, alt var gaaet i dem, og hvad den stakkels Gerald sad inde med, var ikke andet end den beskedne Gage, han fik af sit Firma, og det lille Beløb, Faderen understøttede ham med. Var det nu ogsaa Umagen værd at lænke sig til saadan en Mand?

Men Gerald holdt af hende. Og hvis ellers Forholdene havde staaet lige, er der ikke Tvivl om, at Endalie vilde foretrække den Mand, som elskede hende, fremfor kun at tage Hensyn til Stilling og Formue.

Der eksisterede vel daarligt en mere koldblodig og beregnende Kvinde end Endalie — og dog kunde hun ikke lade være med nu, da hun stod overfor Valget af en Mand, at føle en vis ubestemmelig Længsel efter Lykke.

Naa, desuden var der jo Udsigten til at skulle bære Navnet »Lady Theveney«. Det havde en magisk Tiltrækningskraft paa hende. Theveney'erne var en af de ældste og mest ansete Slægter, som aldrig havde været plettet af nogen Vanære.

Endalies Tanker gled et Øjeblik rundt til de andre Mænd, som havde gjort sig Haab om at vinde hendes Haand. Der var f. Eks. Sanscrome! Hun maatte være mere end blind, hvis hun ikke havde lagt Mærke til de Haneben, han gjorde til hende. Han var en ung Mand, som forstod sig ganske godt paa denne Verdens Goder. Hans Fader ejede store Godser i Skotland og Northumberland, som indbragte ham store Summer, og Leopold var eneste Søn og eneste Arving. Men Endalie kunde ikke tage Leopold Sanscrome alvorligt. Han lignede — syntes hun — en væmmelig, lille St. Hansorm, der lyste, naar Lykken var ham gunstig, og tabte sig i Mørke, naar Livet gik ham imod. —

Om Lørdagen flyttede Endalie og hendes Tante saa fra »Kildehuset« ind til London og havde travlt med at faa den nye Lejlighed i Orden. Hun havde en Mængde smaa Nipsgenstande, som hun just var i Færd med at stille op, da der kom et Brev fra Reuben Mayes, hvori der stod, at den gamle Hr. Theveney sandsynligvis ikke vilde leve næste Dag over, men at Datteren, Miss Theveney endnu blev holdt i Uvidenhed om Tilstandens sørgelige Karakter. Det var et tungt Slag for Endalie. Hun følte, at hun var Aarsag i Sir Peters Død. Men hvad kunde hun gøre? Det eneste Lyspunkt i Sor-

gen var den Tanke, at noget saadant aldrig mere kunde hænde.

Søndagen gik, og Mandagen og Tirsdagen. Endalie hørte intet fra »Raagereden«, og hun var netop ved at skrive til sin Sagfører, da Gerald blev meldt, og et Brev samtidig blev overrakt hende. Brevet var fra Reuben Mayes. I det stod kort og godt, at Sir Peter var død.

Ellevte Kapitel.

En lykkelig Mand.

Gerald saa' saa bleg og ophidset ud, at Endalie straks tænkte, han havde faaet Meddelelsen om Faderens Død, og hun skulde lige til at udtrykke sin Sorg, da hun pludselig standsede uden selv at vide hvorfor.

»Hvis Deres Ansigt udtrykker Deres Sindsstemning,« sagde hun, »saa er det ikke Glæde, De mest føler i Øjeblikket, Hr. Theveney. Hvorledes har stakkels Sir Peter det?«

»Jeg har ikke hørt noget i de sidste to Dage,« svarede den unge Mand. »Jeg haaber, det gaar bedre. Jeg véd ikke, hvad man skal tro. Den ene Dag faar jeg Bud, at det gaar fremad, den næste, at han ikke kan leve Dagen over. Jeg formoder, at den gamle Doktor fra Windsor ikke selv ved rigtig Besked.«

»Hvad er der da sket, siden De ser saa bekymret ud?« spurgte Endalie og stillede sin Stol nærmere hen til Gerald's. »Betro Dem til mig! Jeg har hørt lidt om Deres Vanskeligheder og om disse Banditter, som har myndret Dem for saa mange Penge. Jeg haaber, De vil faa Bugt med dem tilsidst.«

»Jeg kommer til Dem som min sidste Tilflugt, Frøken Verpoint, . . . min sidste Tilflugt.«

Det var nu saa sin Sag at laane Penge til Hr. Gerald Theveney — selvom det drejede sig om nok saa lidt; men at laane Penge til Godsejer Sir Gerald Theveney, var en ganske anden Ting. Nu da den gamle Theveney var død, var Sir Gerald en ung Mand, som Alverdens fornemme unge Piger i mange Mils Omkreds vilde løbe efter og hellere end gerne række deres Haand til Ægteskab. Og nu var han her i Endalies egen Stue, og hun behøvede blot at give ham en Lillefinger, og han vilde straks bede hende baade om Haand og Hjerte. Men Endalie glemte aldrig sin medfødte Forsigtighed. Gerald behøvede 40,000 Kr., og 40,000 Kroner var 40,000 Kroner, hvad man saa end kunde sige for eller imod.

»Hvad er det da for noget forfærdeligt, der er sket, Hr. Theveney?« spurgte Endalie tilsyneladende fuldkommen rolig.

Han trak sin Stol endnu tættere hen til hendes og tog hendes Hænder i sine.

»Endalie«, sagde han, »jeg er kommen i en Forlegenhed — en kedelig Forlegenhed. Jeg

maa have 40,000 Kroner, hvis jeg skal kunne redde mig ud af den igen. Der staar mere paa Spil, end jeg i Øjeblikket kan fortælle Dem og tør fortælle Dem. Men jeg er ganske sikker paa, jeg skal faa ordnet mine Sager i Løbet af et Par Uger, i hvert Fald, og saa skal jeg tilbagebetale Dem hver Øre. Rent ud sagt: Kan De, vil De laane mig 40,000 Kroner? Se saal Nu har jeg sagt det!«

I Stedet for Svar rejste Endalie sig, gik hen til sit Skrivebord og tog en Chekbog frem. Hun skrev en Chek paa 40,000 Kroner og rakte den til Gerald, som tog den, lagde den i sin Tegnebog og derpaa trykkede et Kys paa hendes Haand.

»De er den bedste paa Jorden,« sagde han. Der findes ikke i hele Verden den unge Pige, som vilde have gjort det, De nu gjorde. De har reddet mig. Hvis det ikke var gaaet saadan bag af Dansen med mig, vilde jeg til Gengæld have spurgt Dem, om De vilde dele alt, hvad jeg ejer, med mig. Men desværre — i Øjeblikket er det jo mest — Gæld!«

Hun gik helt hen til ham og saa ham fast ind i Øjnene.

»Jeg hører ikke til den Slags Kvinder, Gerald,« sagde hun, »som forlanger at se Bankbøgerne og alt det, før de skænker deres Hjerte til en Mand. Jeg har nok at leve af for os begge, naar vi passer paa og ikke driver højt Spil. Om du har Tusinder eller slet ingenting ejer, det er for mig det samme. Og desuden du har saa mange Sorger og Bekymringer, og du vil gerne have En, der kan dele dem med dig — det er netop det Øjeblik, en Kvinde bør komme til en Mand og sige: Jeg vil dele Livet med dig, hvis du vil have mig.«

Gerald vidste ikke, om han skulde tro sine egne Øren. Den Kvinde, han elskede over alt paa Jorden, vilde være hans! Den Kvinde, han tilbad og beundrede over alle, havde hjulpet ham ud af hans Nød! Han vidste hverken, hvad han skulde sige eller gøre; hans Glæde var saa overvældende, han kunde ikke finde Ord til at udtrykke den. Han kom til London som en skibbrudten Mand, og han var i Øjeblikket den lykkeligste paa hele Jorden. Han hang om hendes Hals som ved et Redningsbælte — hans frelsende Engel, hans Gud, hans — Brud!

Saa pludselig, kom han til at tænke paa, at denne Affære med Theladningen og Pantepapirerne maatte ordnes hurtigst muligt, og han styrtede ud ad Døren ud i det graa og taagede Dagligliv, hvor alt laa saa trist og mørkt. Men inde i ham straaede Glansen af en ukendt svimlende Lykke.

Da han var gaaet og Pigen havde trukket Portiøren for Døren, begyndte Endalie at hoppe og springe og danse.

Fiskere ved Frankrigs Kyst.
Efter Maleri af *Virginie Demont-Breton*.

»Lady Theveney!« raabte hun, idet hun holdt op i Kjolen og dansede saa sirligt som nogen Balletdanserinde paa Scenen. »Lady Theveney! Det kan man godt tage sig en lille Svingom paa, ikke Ellen!«

Ellen var Pigen, som havde fulgt Tanten fra »Kildehuset«.

»Jeg skal være Lady Theveney. Hvad siger du til det?« — —

Gerald skyndte sig lige til Picadilly og fik udbetalt sine 40,000 Kroner, som han forsigtigt gemte i sin Inderlomme. Saa gik han til sin Sagfører Mr. Wentworth.

»Ja, lad os bare komme ud af den Historie med den pantsatte The, saa kan vi anderledes kraftigt tage fat paa hele dette Aagerkomplot.«

Det tog imidlertid hele Eftermiddagen for Sagføreren at faa bragt Sagen i Orden. Men omsider lykkedes det ham at faa de kompromitterende Papirer udleveret, og Gerald kunde gaa til sit Firma og meddele, at alt var parat, til at Theladningen kunde blive udleveret den følgende Dag. Det var, som et Bjerg var taget af hans Skuldre. Denne Vægt af Skam og Vanære, som havde hvilet paa ham, var borte, og vilde aldrig mere komme over ham, med mindre han atter indlod sig paa saadanne Dumheder. Og det svor han paa, skulde han vel vogte sig for mere.

Da han samme Aften var paa Vej til Klubben, modtog han et Telegram, der bragte ham Meddelelsen om Faderens Død.

»Stakkels, kære Fader!« tænkte han. »Saa er det forbi!« Bare jeg dog aldrig havde talt til ham om de Forretninger. Han blev aldrig sig selv efter det. Jeg maa tage ned til »Raagereden« i Aften i Stedet for at gaa hjem.«

Han telegraferede baade til Endalie og Winnie og sagde, at han kom til »Raagereden« om Aftenen og ordnede Begravelsen og aftalte med Endalie, at hun skulde møde ham dér.

Han fik straks Forstaaelsen af sin nye Rang og Værdighed, da han kørte frem for Huset, og den gamle Tjener Wright titulerede ham Sir. Den stakkels gamle Mands Øjne var røde af Graad, og han var ude af sig selv af Fortvivlelse. Han havde set baade Sir Peter og Gerald komme til Verden.

»Jeg har kendt Sir Frank,« sagde han, »og Sir Peter, og nu ogsaa Sir Gerald, men jeg vil ikke kende flere. De bliver den sidste, og jeg vil snart lægge mine Ben her i Huset. Stakkels Sir Peter! Hvor mange Gange har han ikke redet Ranke paa mit Knæ, skønt jeg selv ikke var mere end en Dreng den Gang.

Winnie var næsten afsindig af Sorg. Lady Mexey og Mary var venlige imod hende, men forstod ikke at trøste. Gerald fortalte hende, at Endalie sandsynligvis vilde komme ned til

Endalie begyndte at hoppe og springe og danse.

»Raagereden«, og det syntes at opmuntre Winnie. Endalie var saa stærk og tapper og god — og Winnie blev saa glad, da hun hørte, at Endalie havde samtykket i at blive Gerald's Hustru.

Jo mere Gerald tænkte over det, des mere selvopfrende syntes han, at Endalie havde handlet. Uden at vide noget om hans pludselig forbedrede Tilstand, hans forøgede Rigdom og Værdighed, uden saa meget som at fordrø en Forklaring, ja uden at vide noget som helst andet end, at han var i Forlegenhed og trængte til Hjælp, hjalp hun ham og aabnede sine Arme for ham og sagde ikke andet end:

»Saadan er jeg — intet mere, intet mindre! Jeg vil dele alt med dig,«

Fin og god og kvindelig fremfor nogen! Og hvor fandtes den, der kunde maale sig med hende i Skønhed og Pragt. Hvor var han dog lykkelig — om ikke Faderens Død just nu var kommen, som en Stormregn paa en straalende Solskinsdag.

Tolvte Kapitel.

Hvem er Frøken Verpoint?

Sir Peters Begravelse var overstaaet.

For Winnie stod det hele som en ond Drøm. Hun kunde ikke faa sig selv til at tro, at hendes

TYVERI OG KÆRLIGHED

Fader, som for blot nogle faa Uger siden gik omkring saa glad og stærk og lykkelig ved Livet, at han nu laa der ude paa den lille Kirkegaard i Theveney'ernes Gravsted.

Endalie følte en dybere Sorg, end sikkert nogen tænkte. Hun gav sig selv Skylden for Sir Peters Død.

»Man kan sige, hvad man vil,« tænkte hun, »det er dog det, jeg gjorde, der har ført Sir Peter i Døden. Hvis de Juveler ikke var bleven stjaalet, havde han været i Live endnu. O, om jeg kunde lade det ugjort — om jeg kunde slaa en Streg over det hele! Men det er umuligt — umuligt — umuligt!

Under de triste Omstændigheder var det kun naturligt, at Winnies og Christophers Bryllup blev udsat. Sanscrome var kommen tilbage til »Raagereden«, og han og Inspektør Bender var Pot og Pande; de tilbragte Tiden sammen med at spekulere over, hvordan de kunde faa opklaret den begaaede Forbrydelse. Mange Ting talte imod den Mistanke, der var rettet imod Gerald; men snart rygtedes det, at den unge Mand havde betalt en stor Sum Penge for at indfri nogle Varer, der tilhørte hans Firma. Det var Sanscrome, der havde faaet Nys herom, og han betroede sig straks til Bender:

Fortættos.

Maleren Professor Vermehren i sit Atelier. Afgik ved Døden Mandag den 10. Januar 1910.

Jul. Aagaard fot.

Kap Farvel.

Af C. M. Norman-Hansen.

Med denne Skitse afslutter Forfatteren sine Grønlandsskildringer i „Hver 8. Dag“, samtidig med at hans Bog: „De glade Smils Boplads“ er udkommen som et Led af John Martins Standard-Udgaver.

Uden at varme skinner bleg Eftermiddags-sol gennem Voldens gamle Lindetræer, hvor de fleste Blade er blæst af Grenene, ind i en Stue i Vartov, og Møllevingerne paa Voldmøllen drejer rundt og sender virrende Slagskygger hen over det skurede Gulv. Der er to Vinduer med mange smaa blyindsfattede Ruder at skinne ind ad, der er fire blaamalede Træsenge med blomstrede Dyner hver i sit Hjørne af Stuen og paa Gulvet har de fire gamle Mænd, som bor derinde, tegnet Kridtstreger for at afmærke den Del af Stuen, som hver af dem mener at have Ret til.

Gamle Peder Olsen Walløe sidder paa Straastolen ved Siden af sin Seng og kniber Øjnene til for Sollyset og for de farende Møllevingskygger. To af de andre gamle Mænd sidder hver paa sin

Stol, hver ved sit Vindue, den tredje ligger under Dynen i sin Seng med Nathuen ned over Øjnene, somme Tider ligger han stille hen, som om han var død, somme Tider fylder han Rummet med stakaandet Snorken. Et gammelt og graat Kvindemenneske kommer ind med en Skaal dampende Kaffe, hun stiller Spølkummen paa gamle Peder Walløes Sengebrædt, medens de to andre Gamle henne fra Vindueskroge skæver til ham med misundelige Blikke og griske snuser den liflige Kaffeduft til sig.

Men ingen Misundelse bør hæfte sig ved det, at denne gamle Mand faar en Spølkum varm Kaffe fremfor de andre, thi Peder Olsen Walløe er en af sit Fædreland vel fortjent Mand — fra den Tid, da han oppe i det fjerne Grønland drog ud paa farefuldt Togt for at finde den gamle Østerbygd, som de, der sendte ham ud, troede, laa fjernt et Sted paa Grønlands Østkyst.

Først af alle hvide Mænd brød han gennem Storisen i Baad rundt Kap Farvel og op mod Nord langs Grønlands vilde Østkyst — derfor er Peder Olsen Walløe nu paa sine gamle Dage belønnet af sin Konge og sit Land med denne Seng i Vartov.

Men se, idag er den gamle Hædersmand træt og mødig sovet ind over sit Kaffebrædt, inden han endnu har faaet Kaffen drukket. Han er bleven træt af at knibe Øjnene til for den stikkende Eftermiddagssol og for Møllevingskygernes evige Snurren hen over Gulvet — nu er Øjelaagene faldne til og aabnes ikke igen.

Han drømmer — han er langt borte fra denne indelukte Vartovsstue, hvor han kun føler sig som noget fremfor de andre det ene Øjeblik

paa Dagen, naar den gamle Heks bringer ham den Eftermiddags-Kaffetaar, der undes ham. Han er i Eventyrlandet, hvor Luften er klar ren og gennemsigtig, saa de fjerneste Fjelde øjnes — i de skyhøje, vildt takkede Fjeldes Land, hvor Konebaaden glider hen over Fjordens blaagrønne Vand, hen over skinnende Snefjeldes Spejlbil- leder og ind un-

Kap Farvel.

der Isbræers blaanende Mure — Roerskernes Sang hører han, og han ser dem le imod sig med brede Munde og hvide Tænder, naar en Teltplads kommer i Sigte om Næsset. Ung og brun og klædt i spraglet Sælskind var hun, der skænkede ham hans Kaffe paa Teltpladsen den Gang — ja, den Gang de rundede Kap Farvel!

Den Gang — da var det ham, der havde Kaffen til Uddeling — han var Baadens Herre, han var den store Nalagak, Enehersker over alle sine Roersker! Ikke altid havde han været en blid Herre — bøs nok, naar han var nødt til at være det, ellers havde han aldrig naaet det Maal, han naaede! Dog havde han aldrig ladet Nattens Mørke falde over sin Vrede — let, altfor let havde han ladet sig formilde af Smilene i de brede brune Ansigter, naar de henad Aften, efter Dagens haarde Roning, kom hen til ham, hvor han sad i Teltaabningen, og smøg sig

KAP FARVEL

kælent mod ham. Hvem havde vel kunnet staa imod?

Hver Morgen skød de Konebaaden i Vandet med friske Kræfter og friske Smil, til de naaede omkring Kap Farvels knivskarpe Næs, til Møde med Storisens drivende Flager. Baadlængde efter Baadlængde maatte de kæmpe sig frem — drevet tilbage med Baadens Skindbund flængt af skarpe Isflager, saa atter paa Land og alle Roerskerne i Gang med at lappe med Benaal og Hvidhvalssener — en Dags Hvil inde i Fjordbundens solglitrende Sommerherlighed — saa ud igen til Kamp med Isen! For længe siden havde de rundet Kap Farvel, nu stod Solen op af Havet og gik ned i Nordvest bag om Fjeldene — stadig gik det nord over, til de naaede det Sted, hvor den store Isbræ skyder Isfjelde op under Havet — forbi den kunde intet drive hans Roersker frem.

Men Peder Olsen Walløe havde fuldendt sit Hverv. Her under Puisortoks Isbræ kunde han vende om med Overbevisningen om, at ingen Nordbomænd, hvor dristige de end havde været,

havde kunnet trænge videre mod Nord. Og intet Spor af nogen Østerbygd havde været at finde paa denne isdækte Kyst.

I sin Drøm har han atter faaet Kap Farvel i Sigte. Østfra ser han den stejle Fjeldpynt svømmende i Aftensolen, for hans Øren lyder Jublen, som den Gang hans Roersker øjnede kendt Land igen, da de rundede Forbjerget og han styrede Baaden mod kendte Teltpladser.

Medens han drømmer, falder gamle Peder Olsen Walløes Hoved tungt fremover, Spølkummen med den kolde Kaffe vælter ned ad Brættet — de to Gamle ved Vinduet vender langsomt Hovederne om, rejser sig besværligt fra deres Stole, humper hen, tværs over Gulvets Kridtstreger, og kalder det gamle graa Kvinde-menneske til. Hun skælder med grov Stemme; saa bliver hun ganske tavs.

De hjælpes ad og lægger den gamle Mand til Rette paa den Seng, et taknemligt Fædreland havde skænket ham — for godt og for sidste Gang har gamle Peder Olsen Walløe nu rundet Kap Farvel!

„Efter Kaffen“ ved Journalistforbundets Stiftelsesfest paa „d'Angleterre“.

„Journalistforbundet“ fejrede forrige Søndag sin femaarige Stiftelsesfest paa „d'Angleterre“. Efter en splendid Souper underholdt Skuespillerne Chr. Schrøder og Storm-Petersen Journalisterne. Storm-Petersen aabenbarede sig forøvrigt som en Cabaret-Kunstner af Rang. Han gengav i en stiv Time forskellige afvekslende komiske og tragiske Scener fra det mørke København og henrev det kritiske Publikum til det allervarmeste Bifald.

Emma Thomsen.

Fru Emma Thomsen
6-7 Aar gammel.

Skulde Kvindenekrologer skrives i Kurver, vilde man hyppigst se en Linje i jævn Stigen, der saa i Reglen atter efter kortere eller længere Tids Forløb saa sagtelig gled nedover igen.

For saa vidt blev Emma Thomsen lykkeligere. — Hun blev fri for at føle

Alderen stjæle sine Kræfter.

Emma Thomsens noksom omtalte Skøn-

hed holdt hende i mange Aar paa de stille Vande, hvor hun for bliden Bør smilende og nydelig sejlede frem gennem Københavneriets Beundring for det skønne, det tamme og det stilfærdigt nydelige. Indtil en Dag en dristig Forfatter — en Mand, der forøvrigt baade før og efter den Tid har vist sig at have Forstand paa at anbringe og forrente virkelige Værdier — satte hende paa en udsat Post, paa det Hjørne nemlig, hvor den ikke mere helt unge Hustru maa kæmpe et Livtag for sig og alt sit med den Elskovsstorm, der som en brændende Scirocco suser indover hendes Liv og truer med at ville rive Mand og Hjem bort mellem Hænderne paa hende. Det var den Aften, „Under Loven“ af Edv. Brandes

blev opført som en Privatforestilling paa Folketeatret.

Aftenen blev Gennembrud for Emma Thomsens Kunst. Og med et varmt Jag — netop som Blodet, der farer én i Kinderne ved en pludselig Sindsbevægelse — fór Kurven i Emma Thomsens Kunst den Aften med et Sæt stejlt opad, langt, langt over Fladvande.

Og deroppe i Højden blev saa Fru Thomsen. Hun hævdede sig klogt og værdigt, som den kan gøre det, der endelig tager en længe efterstræbt og ærlig fortjent Plads i Besiddelse.

Fru Emma Thomsen i „En Skørsommernatsdrøm“. G. Lindstrøm fot.

Fru Emma Thomsen ved en Sæter paa Gausdalen-Sanatorium i Norge.

Frå nu af blev hun i Københavnerne Bevidsthed ikke alene den smukke, elegante Verdensdame, der gav Glans over hver Fest, hvor hun viste sig; hun blev tillige respekteret og beundret som Kunstner. Man fik pludselig Øje for, at dette Ansigt kunde være mere end kønt, det kunde ogsaa være sjælfuldt. Hendes Kvindeskikkelser Maria i Bjørnsøns „Paa Storhøve“, Akulina og Katuscha i Tolstojs „Mørkets Magt“ og „Opstandelse“ og Natascha i Gorkis „Natteherberg“ var saa sandelig ikke alene briljante tekniske Præstationer, de var tillige fyldte af Kvindesjæl og Menneskeblod.

Det kan saamænd gerne være, at Folk undertiden bliver gjort større i Aviserne den Dag, de dør, end mens de gik om imellem os. Men det vil nu alligevel i dette Tilfælde meget snart vise sig, at ikke alene Aviserne i disse Dage, men ogsaa Det kgl.

Teaters Publikum Aar fremefter tit og mangen Gang vil mindes og savne Fru Emma Thomsen.

Thi ved dette pludselige og sørgelige Dødsfald er det først rigtig gaaet op for dem, der holder af god Scenekunst, at vi egentlig slet ikke har Raad til at miste flere af vore gode dramatiske

Kunstnerinder. De sidste Aar har tyndet ud i Rækkerne.

AGNES REYM.

Fru Emma Thomsen som ung Pige i bornholmsk Nationaldragt.

Rigsret.

Tegn. af Chr. Bogsø.

Aktor, Højesteretsadvokat G. M. Rée, taler.

Der var en egen Højtidelighed over det, da Rigsretsdommerne kom ind i Landstingssalen, Par paa Par, en Højesteretsdommer og en Landstingsmand sammen. Og nægtes kan det ikke, det var væsentlig Højesterets egne Medlemmer, der fremkaldte det Indtryk af Højtidelighed. Og maaske var det allermost deres violette Fløjlskapper. Der sad prægtige, graanede Hoveder paa mange af de gamle Dommere. Men de svandt ligesom i Afstanden, det, der saas og gjorde Indtryk, var de Fløjlskapper. Man forstod pludseligt, hvorfor Englænderne beholder saa meget af det, der ellers kan synes os moderne Mennesker en unyttig Fortid. Uniformerne vil falde sammen med Nationaldragterne. De er allerede nu kun faa mod tidligere Tidens maleriske Spraglighed. Men maaske er det dog klogt at bevare dem paa dette ene Sted, Rettens. De giver den Fjernhed, som vi gerne ønsker hos Retten, de rykker dens Bærere op af Nuet og al dets Strid til de afsides Egne, hvor kloge Mænd sidder, upaavirkede af Livet, og fælder Dom i de levendes Stridigheder.

Der forlyder ikke noget om, at man har tænkt paa at indrette en Rigsretssal i den ny Rigsborg paa Kristiansborg Slot. Ganske vist er de Dage, en Rigsret har Brug for et Lokale, yderst faa. Det er nu en Menneskealder, siden

vi sidst havde Rigsret, i 1877. Og før den Tid var Retten kun samlet i een Sag, i 1855—56 mod Ministeriet Ørsted. En Rigsretssal vil derfor sandsynligvis faa Lov til at staa ubenyttet hen i de allerfleste Aar. Men der er sikkert i dette mægtige Bygningskompleks saa mange overflødig Rum, at denne vor højeste politiske Domstol nok kunde faa sit eget Hjem.

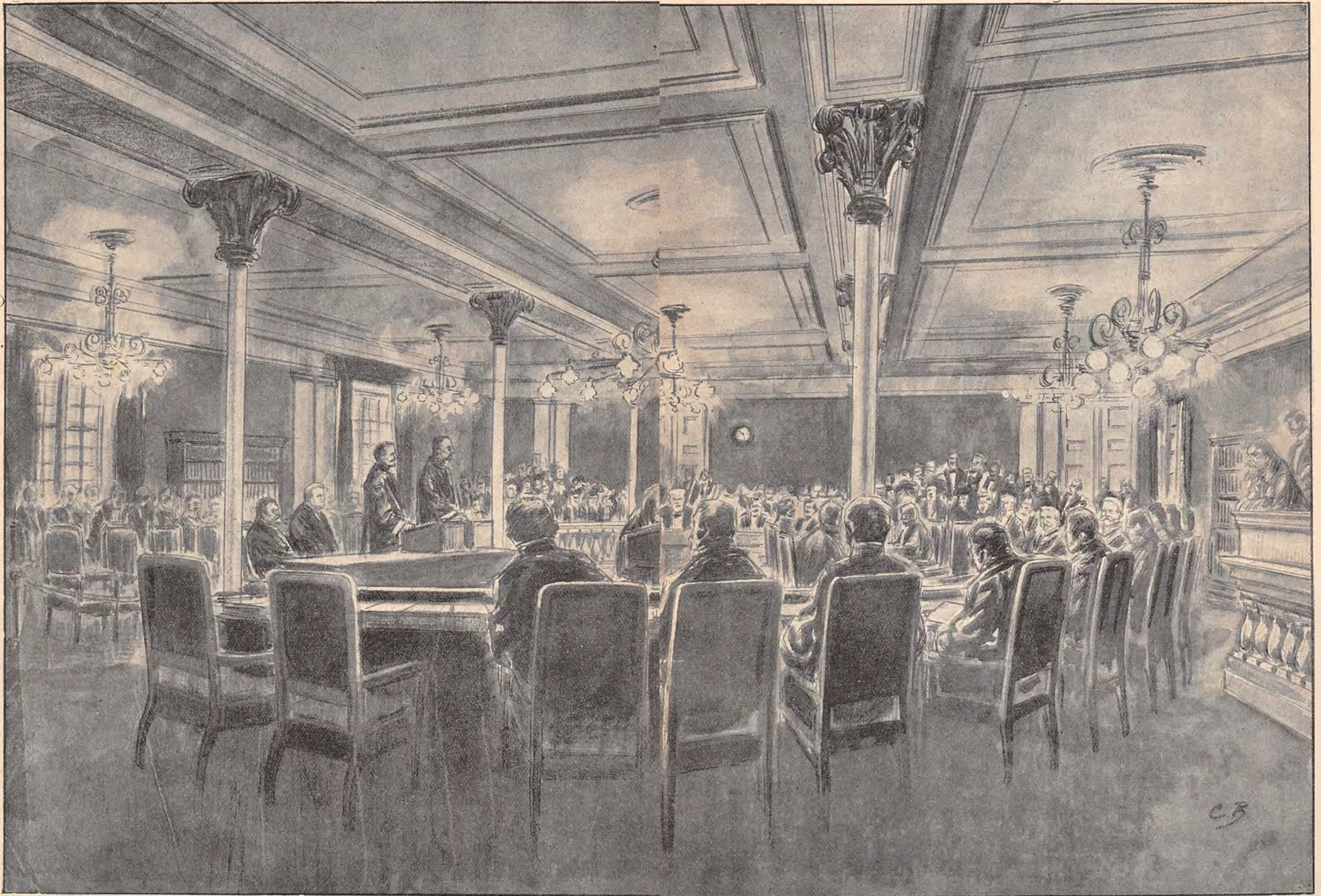
Denne Gang er den ligesom forrige Gang Gæst i Landstingssalen. I 1877 holdtes dens Møder mellem Rigsdagssamlingerne. Denne Gang aabnedes den midt i en Samling. Man havde derfor været nødt til, med mindst mulig Gene for Landstinget, der snart atter skulde tage sine Borde og Stole i Besiddelse, at skabe et foreløbigt Retslokale. Af de sædvanlige Borde var der dannet en Hestesko til Dommene, og der var oprejst en provisorisk Skranke, betrukket med grønt Tøj, til de to Advokater og de to Tiltalte. Uagtet den hele midlertidige Karakter, tog Arrangementet sig dog meget værdigt ud. Og naar en Gang Hovedforhandlingen kommer, antagelig hen i August—September, er Landstinget borte, saa kan man bedre skabe en mere varig Ramme.

Men bedst var det naturligt, om Rigsretten havde sit eget Lokale, selv om man forhaabentlig meget sjældent faar Brug for det, i Fremtiden endnu mindre end i Fortiden. ALONSO.

Tegn. af Chr. Bogsø.

Justitssekretær Thrane oplæser Stævningen.

De tiltalte:
Folketingsmændene
Sigurd Berg og J. C. Christensen.

Defensor,
Højesteretsagf. F. Bülow.
Aktor,
Højesteretsagf. G. M. Rée.

Justits:
Thi

Tilhøjre for Justitiarius
Landstingsmændene,
tilvenstre Assessorerne.

Professor Justitiarius
Matzen. Niels Lassen.

Tegn. af Chr. Bogø.
I Referentlogen ses
Borgbjerg.

Rigsrettens første Møgen den 8. Januar 1910.

Folketingsmand, Dr. phil. Gustav Bang.

Gustav Bang.

Ved Suppleringsvalget i Københavns 10de Kreds valgtes forgangen Dr. phil. Gustav Bang i Stedet for Hr. P. Knudsen, der,

efter at være bleven Fattigborgmester, havde nedlagt sit Folketingsmandat.

Dr. Bang har allerede en ret lang politisk Fortid bag sig, især som Skribent og Journalist. Han har ved de fire sidste Folketingsvalg været opstillet i den vestre Odensekreds mod Kaptain Martin Madsen-Halsted, men Højremanden har hver Gang hævdet Kredsen. Det er dog ikke saa meget som Agitator og Taler, at Dr. Bang har tjent sit Parti. Derimod har han været dets flittige Pennefører, dets videnskabelige Teoretiker. Der har som saadan været god Brug for ham i et Parti, der hidtil væsentlig har hentet sine Førere fra det praktiske Liv. Medens Akademikere i de udenlandske Socialdemokratier har spillet en ret fremtrædende Rolle, har de mellem førende danske Socialdemokrater været ret faatallige. Borgbjerg var længe Partiets eneste Akademiker paa Rigsdagen. Ved sidste Folketingsvalg blev Overretssagfører Jessen valgt, men han var i mange Aar Typograf, inden han tog fat paa Studierne. Nu har Partiet faaet sin tredje Akademiker ind.

Dr. Bang er af Præsteslægt. Hans Fader er en udmærket Historiker, der har leveret grundige Bidrag til vor Personal- og Kulturhistorie. Selv begyndte han allerede paa Skolebænken at skrive Historie. Han studerede ved Universitetet Historie, blev Doktor paa en Afhandling om den gamle danske Adel og dens Forfald. Siden har han skrevet gode populærvidenskabelige Oversigtsværker, og særlig hans Mandagsartikler i »Socialdemokraten« leverer en god Del af den solidere Ballast til hans Partis Agitation.

C.

Kvindelig Læseforenings ny Bygning, som den vil komme til at tage sig ud paa Hjørnet af Gl. Mønt og Antonigade. Arkitekterne er Ulrik Plesner og Aage Mathiesen.

Kvindelig Læseforenings Grundstensnedlæggelse den 5. Januar 1910.
Fru Professorinde Klein lægger den første Sten.

Jul. Aagaard fot.

Delagrange i sin Flyvemaskine.

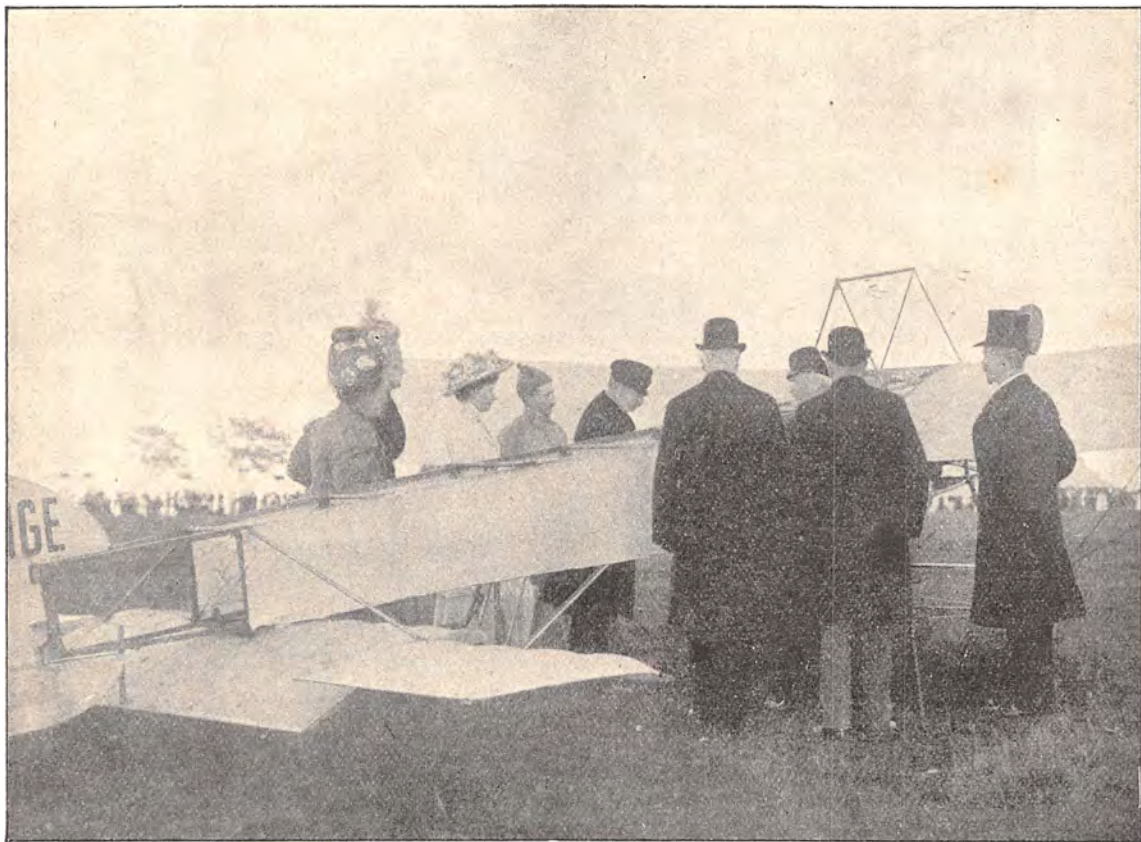
Luftens Helte.

Delagrange dræbt under en Flyvning.

Atter en af Luftens Pionerer død — styrtet ned og dræbt under Udøvelsen af sin farlige Sport. Hver Dag melder om store Sejre og Erobring i det nye Element, der er draget ind under Menneskets Herredømme — men ogsaa om nye Ofre, tapre Mænd, som sætter deres Liv til paa Aarhundredets største Sag.

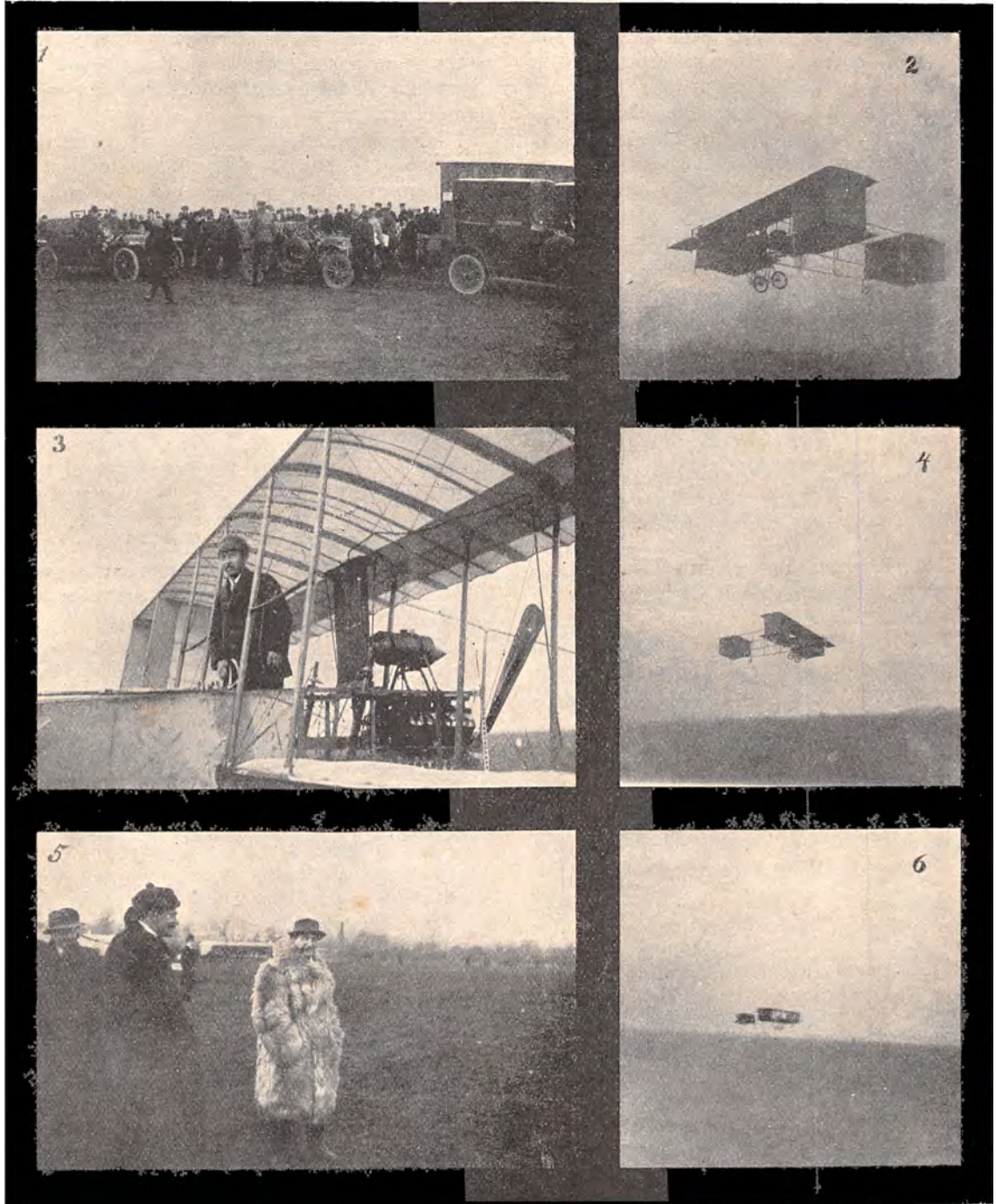
Tirsdag d. 4. Jan. steg Delagrange op med sin Flyvemaskine paa Flyvepladsen Croix d'Hins, han fløj glimrende, men i 30 Meters Højde knækkede den ene Vinge, og Luftfarenen styrtede ned og dræbtes paa Stedet.

Efterretningen om hans Død vil ogsaa herhjemme blive modtaget med Beklagelse.

Delagrange foreviser sin Flyvemaskine for den danske Kongefamilie under sit Ophold i Aarhus i Sommer.

Vore egne Flyvere.

Jul. Aagaard fot.

1. Flyvepladsen paa Amager. 2, 4 og 6. Aviatikeren Robert Svendsen flyver over en dansk Mil og vinder den udsatte Præmie paa 500 Kr. 3. Christiansen i sin Flyvemaskine. 5. A. Nervø, vor eneste virkelig „flyvende“ Korrespondent, og Københavns *enfant terrible*, Maleren, Skuespilleren, Digteren Robert Storm-Petersen som Chauffeur.

„En kritisk Situation.“

Fra Fransk ved P. H.

Jeg stod og ventede paa min Ven R. paa Banegaarden. Toget kom kørende ind paa Stationen, og i Begyndelsen kunde jeg ikke faa Øje paa R. Lige ud for mig tømtes en Kupé lidt efter lidt. Først steg en fed Mand ud af den, derefter en fed Kone, to fede Børn, som hver især slæbte paa nogle Pakker, Sjaler og paa nogle Kufferter, saa en fed Amme med en lille fed Dreng paa Armen og endelig en stor Hund, som man trak frem fra den polstrede Bænk, hvorunder den havde ligget og sovet. Bag efter denne velnærede Ladning kom endelig R., som saa endnu magrere ud, end han i Virkeligheden var. Han lignede en tynd Pind ved Siden af alle de tykke Mennesker. Hans Haand var feberhed.

»Stakkels Ven,« sagde jeg.

»Nej, lad endelig være med at beklage mig,« svarede han. »Jeg velsigner tværtimod disse Mennesker. Du skulde blot vide, hvor glad jeg blev, da jeg saa dem stige ind i min Kupé. Det var dem, der befriede mig fra en gal, som har været ved at dræbe mig, og som i den halve Time, jeg var alene sammen med ham, har siddet og peget paa mig med sin Revolver.«

»En gal!« udbød jeg.

»Ja, et tosset Menneske, en bindegal Person. Jeg skal nok fortælle dig det altsammen, naar vi sidder i din Vogn. Nu ler jeg af det hele, men lige straks, saa — —«

Vi fik imidlertid R.s Kuffert bragt ud til en Droske, og da Vognen havde sat sig i Bevægelse, fortalte han mig følgende:

»I K. gik jeg ind i en 1. Klasses Kupé. Der var kun een rejsende i Vognen, og han sad i et Hjørne og vendte Ryggen til mig, idet han saa ud af Vinduet. Toget satte sig i Bevægelse, og saa vendte han sig om imod mig. Hans Blik og Smil forekom mig at have et meget ubehageligt Udtryk, uden at jeg dog kan forklare mig, hvorfor jeg syntes det. Han havde et noget langagtigt og ovalt Ansigt; Hagen var dækket af et kløftet Skæg; han havde ikke et eneste Haar paa det tilspidsede Hoved. Han stirrede paa mig med sine grønne skarpe Øjne, og det ubehagelige Smil var bestandig lejret omkring hans Mund; men ikke desto mindre fik jeg det Indtryk, at han vilde være høflig.

»Røgen generer Dem vel ikke?« spurgte han.

Jeg troede, at han vilde have Lov til at ryge, men han havde ingen Cigar i Hænderne.

Jeg svarede med en intetsigende Haandbevægelse. Han tilføjede høfligt:

»Det lugter af svedent Skæg. Det er ganske vist ikke behageligt, men man maa alligevel vende sig til det. Hør, sig mig en Gang, er De ikke Læge?«

Jeg rystede benægtende paa Hovedet. Han syntes at tvivle om min Oprigtighed og Ærlighed og undersøgte mig opmærksomt paa en skarpsindig og mistroisk Maade, indtil han endelig udbød:

»Ja, men det er jeg; og jeg har studeret den Lugt, som de Dyr, der kan flyve, udbreder. Det interesserer mig nemlig af den Grund, at Fuglenes Vingeslag i Luften frembringer absolut vellugtende Bølger. Jeg har gjort mange interessante Forsøg angaaende dette. Man vil f. Eks. ikke tro, at Nattergalenes Lugt absolut er alt andet end vellugtende, medens derimod den lille Kornorm udbreder en meget behagelig Duft omkring sig.«

»Nej, virkelig,« sagde jeg uroligt. Han iagttog mig skarpt, medens jeg saa ud igennem Vinduet og lagde Mærke til, at Toget kørte meget hurtigt; jeg undersøgte Togplanen; vi skulde først standse i S., og der var en hel Times Kørsel dertil. Jeg saa mig om efter Nødbremsen, men den var lige over Hovedet paa den gale Mand. Hans Øjne fulgte Retningen af mit Blik. Saa betragtede han mig foragteligt og sagde myndigt: »De er Læge.« —

»Nej,« sagde jeg, »jeg er ikke Læge.« —

»Naa,« spurgte han mig saa med denne forbløffende Logik, som gale Mennesker undertiden er i Besiddelse af: »hvorfor ser De efter Nødbremsen?« Han knappede sin smukke, pelsværkforede Overfrakke op og trak en juvelbesat Revolver frem. »Er De ikke Læge?« gentog han. —

»Nej,« udbød jeg med en Fortvivlelsens Oprigtighed, idet jeg ikke kunde bestemme mig til enten at kaste mig over ham, hvorved jeg løb den Fare, at han vilde dræbe mig, eller at tage ham med det gode.

»Saa er De tosset,« sagde den gale i en bedrøvet Tone, »og jeg beklager Dem.«

Lidt efter tilføjede han: »Jeg holder ikke af gale Mennesker. Imidlertid har jeg af ren og skær Menneskekærlighed taget mig af den Slags Folk. Jeg har 4527 paa mit Hospital; nej, om Forladelse, der er nu kun 4526; jeg glemte rent, at der var en, der døde i Gaar.« —

»Saa, hvad døde han af?« spurgte jeg, tilsyneladende visende en Interesse, som jeg absolut ikke følte. —

»Ganske simpelt,« sagde den gale, »fordi jeg dræbte ham,« han rørte ved Aftrækkeren og skød et Skud ud gennem Vinduet; »saadan,« tilføjede han og vendte sig om mod mig, som om han vilde forsvare sig. Kupéen var fuld af en blaalig Røg, der lidt efter lidt spredtes. Skuddets Knald var blevet overdøvet af Togets Buld-

ren. »Jeg siger det blot, for at De kan vide, at jeg ikke er bange for den Slags gale Menne-
sker,« sagde han med en inderlig Selvtillfreds-
hed. »Vil De ikke være saa elskværdig at
syng mig en eller anden Sang?«

Han havde en blød, men lumsk Stemme, og
stirrede paa mig gennem de halvt tillukkede
Øjelaag paa samme Maade som en Kat, der
lurer paa sit Bytte.

»Jeg kan ikke syng,« vovede jeg at sige.

»Hvad for noget!« udbød den gale med Tor-
denrøst: »De kan! De kan! men De vil blot
narre mig ligesom alle de andre.«

Han forandrede sit Tonefald og sagde nu
med Øjnene fulde af Taarer og med et for-
trukket Ansigt, som om han kunde have været
et Barn, der skulde til at græde:

»Kære Herre! De andre har givet mig Ind-
sprøjtninger med kogende Vitriol; de gav mig
dem paa den Maade, at de pustede dem ind i
mig ved Hjælp af et Britanniametalpusterør.
Jeg hader dem og alle deres Indsprøjtninger.

Han blev vred igen.

»Syng!« sagde han til mig. »Lad være med
at sidde og se igennem Ruden ind til den anden
Vogn og lad være med at kigge paa Nødbrem-
sen. De ved vel nok, at der ikke er en eneste i Ku-
péen ved Siden af; jeg var saa fornuftig at over-
bevise mig derom, inden jeg tog Plads i denne.
Syng, siger jeg, jeg holder meget af Sang!«

Han sigtede skødesløst med Revolveren paa
mig og sagde: »Nu tæller jeg til ti: en, to, tre. .!«
Jeg ventede kun til han havde talt til syv, saa
begyndte jeg af alle Kræfter at syng en be-
kendt Slagvise. Den gale rokkede med Ho-
vedet og syntes at nyde Sangen over al Maade.

»Slet ikke saa daarligt,« sagde han, da jeg
havde sunget det andet Vers. »Hør, sig mig en
Gang, kan De flyve?«

Jeg saa stum af Forfærdelse paa ham.

»Ja, flyve,« sagde han, idet han behændigt
bevægede Fingrene frem og tilbage: »Flyve op
i Luften.«

Jeg ventede lidt, for ikke at sige noget, der
maaske vilde bevirke, at han sendte mig en
Kugle i Livet. Den gale Mands Øjne skinnede
af Triumf, og han betragtede mig med Medli-
denhed.

»Det kan jeg,« sagde han.

En Haabets Straale skinnede for mig, og jeg
viste ham den mest levende Beundring.

»Det kan De ikke forstaa,« sagde han haan-
ligt grinende. »De har ikke Anelse skabt om
saadan noget. De siger tværtimod til Dem selv:
'Stakkels Fyr, som ikke har lært noget her i
Livet, sikken en Idiot og taabelig Fyr.' Lad
være med at forsvare Dem, jeg kan se, at De
tænkte saaledes, jeg saa det, ha, ha, ha.«

Bum! der lød et Knald; det var den gale,

der havde affyret et Skud op i Luften. »Se der,«
sagde han, »se Deres Idé, jeg dræbte den i Flug-
ten.« Lidt efter tilføjede han strengt: »Lad nu
være med at begynde igen!«

»De talte noget om at flyve,« vovede jeg at
sige. »Jeg vilde være henrykt over at faa noget
saa smukt at se! Hvilken glimrende Opfindelse!
Hvor vilde jeg ønske, at jeg kunde faa Lov til
at se Dem flyve.« Jeg foldede mine Hænder og
saa beundrende paa ham. Den gale betragtede
mig med et begejstret Blik: »Mener De det op-
rigtigt; er det Deres sande Mening?«

Der var noget vist højtideligt over hans
Stemme og en dyb Lidenskab viste sig i hans
Ansigtstudtryk: »Nu skal De bare se,« sagde
han.

Han bøjede sig frem, lukkede Laasen op,
skød Døren til Side, beredte sig til at springe
ud, betænkte sig et Øjeblik og sagde endelig,
ganske mistænksomt: »Er De Læge?«

Jeg saa' saa fortvivlet og saa dum ud, og en
saa stor Angst afspejlede sig paa mit Ansigt, at
han begyndte at beklage mig: »Nej,« sagde han,
»jeg ser, at jeg har gjort Dem værre, end De er.
De er ikke Læge, kan jeg nu se, men De er
derimod tosset. Ved De, hvorfor jeg har lært
mig selv at flyve? Det er af Hensyn til de gale
Mennesker, for at de kan stikke af fra deres
Celler; det er for at kunne hjælpe alle ulykkelige
Folk, og det er for at Arbejderne kan lære at
komme til deres Arbejdssteder uden at blive
trætte af at gaa. Jeg har gjort min Opfindelse
af lutter Menneskekærlighed. Nu skal de bare
se, om lidt stiger jeg op i Vejret saa flyver jeg
ved Siden af Toget, og jeg skal nok komme før
Dem til M. Se nu godt efter!« —

Jeg fik Medlidenhed med ham; hans Øjne
skinnede af Tro til hans Føretagende, og et
sandt Henrykkelsens Smil gik hen over hans
ovale Ansigt.

»Vent lidt,« udbød jeg, »jeg tror Dem; jeg
har Tillid til Dem; men hvad vil alle de andre
sige, hvad vil den store Masse tænke? Vi kom-
mer til Banegaarden.«

»Om elleve Minutter,« sagde den gale, idet
han saa paa sit Ur.

»Ja, vi kommer straks til Banegaarden,«
gentog jeg. »Der kan De flyve og stige op i
Verdensrummet; alle vil blive forbavsede, og
Stationsforstanderen vil til Ære for Dem svinge
med sin guldressede Kasket, og jeg skal raabe
Hurra af alle Kræfter!«

»Ja, ja,« udbød den tossede: »Stationsfor-
standeren . . . de vil alle raabe Bravo! Hurra!
Hurra!«

Grebet af Begejstring gav han sig til at tage
sine Støvler af; dem kastede han ud af Vinduet,
saa Bukserne, saa Underbukserne, alt gik samme
Vej som Støvlerne.

»De maa ikke se paa mine Ben,« sagde han, og søgte at dække dem med Fligen af Skjorten; lidt efter tilføjede han inderlig tilfreds med sig selv: »Er de for Resten ikke pæne?«

Toget fløjtede, det sagtnede Farten: »Nu er det store Øjeblik kommet; aa, sikken en Masse Mennesker, og der er Stationstorstanderen! Pas nu paa, nu flyver jeg,« og i det samme styrtede han sig ud af Vinduet og faldt — i Armene paa to Hospitalsportører og en Læge, der stod paa Stationen og ventede paa ham. De havde faaet at vide, at han var sluppet bort, og nu stod de her og brændte af Ivrigheid efter at faa fat i ham. Den gale sparkede som en rasende med de tynde, nøgne Ben i Luften, medens man slæbte ham bort.«

»Og saa,« sluttede R., kom alle disse fede Mennesker med deres store Pakker ind i min Kupé. Rystende over hele Kroppen gav jeg mig til at hjælpe Ammen med at anbringe alt paa rette Plads, og jeg sad og kærtegnede Hunden, hvis gode, kærlige Øjne lidt efter lidt beroligede mig.

Aalborg har faaet sig et nyt Posthus, som vi i Dag bringer Billede af. Bygningen er optørt paa det gamle Posthus' Plads paa Algade af Murmester Laursen i Aalborg, efter Tegning af Arki-

tekt Kampmann, København. Postkontorerne bliver i Stuen og Telegrafstationen paa 1. Sal.

Aalborg nye Posthus, set fra Algade.

Tegn. af Max Andersen.

Sorg.

Ét eneste koldt og skaanselsløst Ord
— saa bøjedes ogsaa *dit* Hoved mod Jord.

Ét eneste hastigt men afgjort: *Nej!* —
— og alt blev med ét saa stille i Dig.

I Sol randt din Dag — i Sol og med Sang —
nu bliver din Aften saa tyst og saa lang.

Der er Blomster, som brydes, før Tiden er inde —
der er Væsener, der vakler afsted ... som i Blinde.

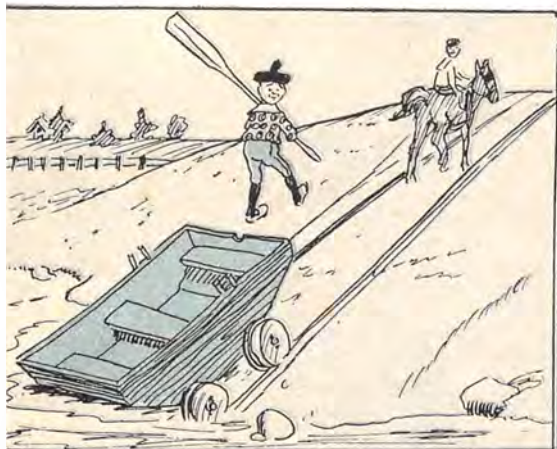
Én *arvede* Lykken — én fik den paa Borg —
én segned en Dag i den dybeste Sorg.

Men vid Du, der lider — der lever et Gry
med Sol bag Nattens alt-skjulende Sky.

Giv ikke efter, selv om det svier —
— Livet har *tusinde* Melodier.

CARL HJERNØ.

PETER SNILDS OPFINDELSER

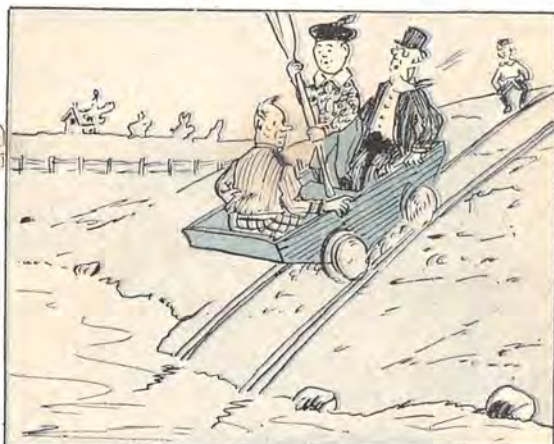
Peter satte Hjul paa en gammel Kasse og lavede sig en Vandrutslebane.

Det var en Fjæs - måske lidt vildd - for Fadder Frank og Peter Snild.

Med Radsel Far og Onkel saa dem styrte sig i Bølgen blaa.

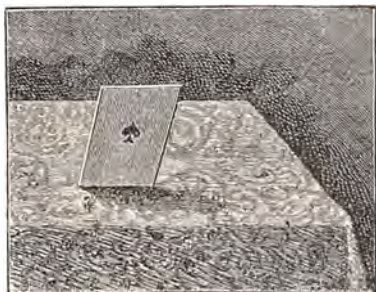
Men alt gik godt, og de fuld Lykt at prøv silt den Samme Digt.

Der stod de begge - Vand til Halsen.

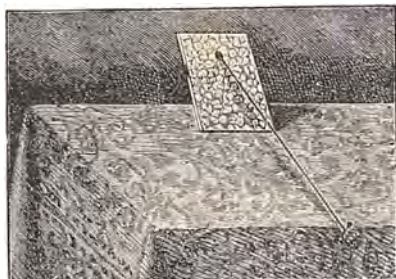
Et Par Tryllekunster.

Nu skal jeg fortælle dig, hvordan du faar et Kort og en Stok til at staa alene. Før at kunne udføre det første Kunststykke, maa du

Det skraatstaaende Kort.

have et lille Bord med et mørkt Bordtæppe over. Før du stiller det frem for Tilskuerne, har du med en Naal hæftet en sort Traad til Tæppet, og i Traadens anden Ende har du fastklemmt et lille Stykke Voks. Nu rækker du et Spil Kort frem og beder en Tilskuer vælge det

Forklaring paa Kunststykket.

Kort, som skal staa alene, og du beder ham se godt efter, at der ikke er gjort nogetsomhelst ved det. Du tager Kortet i den ene Haand, og med den anden trykker du ubemærket Voks-klatten paa Kortets Bagside og stiller det hældt skraat fremefter. Naar det har staaet lidt, fjerner du hurtigt og behændigt Vokset og rækker Kortet til Tilskuerne, som nu kan overbevise sig om, at der intet er foretaget med det.

Naar du ser paa det første Billede, ser det højst mærkværdigt ud, at man kan faa en Stok til at staa alene, ovenikøbet lænet skraat frem-

efter; men ved at betragte det andet Billede, ser du, hvor simpelt det er. Du har blot hæftet en stærk, sort Traad med et Par Naale til dine Benklæder ved Knæene. Traaden maa være saa lang, at den ikke hindrer dig i at gaa; men den

Spadserestokken, som kan staa alene.

maa ikke være *for* lang. Du løfter nu Stokken op, som om du vil se den rigtig efter; men det er kun for at kunne stikke den ind bagved Traa-

Forklaring paa Kunststykket.

den. Nu skal den nok staa fast, naar du stiller den skraat fremefter paa Gulvet og holder Benene stille. Traaden kan ingen se, naar du ikke sidder for nær.

Gratis i Teatret.

Som omtalt i sidste Numer har „Hver 8. Dag“ truffet et saadant Arrangement, hvorved enhver, der nu indmelder sig som Aarsabonnet paa Bladet og indbetaler 5 Kr. for 1910 til Bladets Kontor, *gratis faar udleveret en Billet (eller Billetter) til Værdi 3 Kroner til „Det ny Teater“*. (Der er truffet det Arrangement med Teatret, at der paa „Hver 8 Dag“s Kontor udleveres en Kupon, som Abonnenten efter eget Valg, og uden yderligere Vederlag, kan hente Billet efter).

Beløbet kan ogsaa deles til flere billigere Billetter.

De Aars-Abonnenter, der maatte foretrække som hidtil at faa Festgaven „Musik og Sang“, „Hver 8. Dag“ eller de to Bøger „Spionen fra Kronstadt“ og „Det tredie Køn“, alle i Pragtbind, kan stadig faa dem.

Iøvrigt kan *alle* vore Læsere *gratis* faa vort store *Kunstblad* „Prinsesse Mariæ sidste Jul“, trykt paa fin tyk Karton, ved at indsende Bestilling samt 25 Øre i Frimærker for Emballage.

Redaktør *Ludvig Rosenberg* træffes som Regel Kl. 12—2. Telefon 6822.

»Hver 8. Dags« specielle Fotograf:

Hr. *Julius Aagaard*. Telf. Vester 2027 x.

Forretningsføreren for Annonce-Afdelingen, *Hans Cleve*, træffes daglig fra 4¹/₂—5¹/₂. Telf. 6822 & 3748. Priv. Telf. Øbro 834 x.

Enerepræsentant for Provinsen: Hr. *F. Nathan*.

Det er for et Blad af den største Betydning at være i den nøjeste Forbindelse med sit Publikum, at kende dets Ønsker og Stemninger. Det vil derfor være Redaktionen kært, om vore Læsere i videst mulig Udstrækning vil gøre os Forslag, sende os Idéer og iøvrigt skrive os til, hvad de maatte mene, der kunde have Interesse for Bladet.

Direktør: ODIN DREWES.

Redaktør: LUDVIG ROSENBERG.

„Paraplyen“.

(Centralhotellet) Indehaver: Poul Møller.

Den nye Afdeling mod Raadhuspladsen.

Blyantstegning af Utzon Franck.

Saa gammel og berømt er efterhaanden denne Café bleven, der ligger paa det befærdede Hjørne overfor det nye Raadhus, at enhver Turist — han være dansk eller Udlænding — betragter det som en Pligt at aflægge den et Besøg, før han forlader København. »Paraplyen« hører snart som Rundetaarn og Thorvaldsens Museum til Byens »Seværdigheder«; det historiske Halvtag, der har givet Caféen Navn, er kendt af hvert Barn i det ganske Land, og i Baedeker og Turistbøgerne staar ved »Paraplyen« den berømte lille Stjerne, som antyder, at her er noget at lægge Mærke til.

Saa københavnsk, som denne Cafés Navn, saa københavnsk, eller maaske mere dansk, er Paraplyens Gæster; der kan en Sommerdag være nok saa livligt Rykind af Turister paa Vesterbros Café, og ved hvert andet Marmorbord kan man se et rødt Bind, en Kikkert og et Par bajerske Pølser, og Københavneren, der holder en Frokostpause eller aflægger et Besøg i sin kære By i Ferietiden, kan alle andre Steder føle sig nok saa fremmed, i Paraplyen er han straks hjemme. Dér finder Provinsgæsterne deres Venner i Hovedstaden, dér svaler man sig en

Eftermiddag, naar Solen brænder, og i en Tusmørketime nyder man derfra det højtidelige og i hvert Fald stemningsfulde Øjeblik, hvor Byen glipper med Øjnene, og Lygternes Lys lidt efter lidt blinker frem som den nære Stjernehimmel, der lyser over vor beskedne Asfalt.

Dagen gaar for »Paraplyen«, som Dagen gaar for København, det følger, som vi har set, alene af »Paraplyen«s Beliggenhed, men naturligvis har Centralhotellet sine Sæsoner, det har sin, gennem mange Aar indarbejdede Paaskefest, hvor den søde, milde Bryg spænder de stærke københavnske Grovbrødsmaiver; hvor der næppe er en Plads at faa til en Seidel, og hvor Pølserne fortæres i milevis; og Centralcaféen har den Sæson, som for Tiden interesserer os mest, Teatrenes livlige Maaneder, hvor man fra Dagmarleatret svipper over Gaden og ind i Hotellet uden at gøre sig Ulejligheden at tage Overtøjet paa, eller hvor man kommende med Omnibus eller Sporvogn fra det kgl. eller Amaliegade betænker sig paa Raadhuspladsen og deler Hjemeturen i to Dele for at faa en Cabaret eller drikke et sidste Glas Øl. Saaledes er »Paraplyen« hele Aaret Københavnerens Yndlingscafé.

Nr. 17.

23. Januar 1910.

16. Aarg.

Den syge *Negus Menelik af Abessinien.*

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

»Hvad siger De til det?« spurgte han Inspektøren. Blot kan jeg ikke forstaa, hvorledes han allerede har faaet Juvelerne solgt og faaet Pengene for dem. Han har jo dog maattet sende dem til Italien, Spanien eller Rusland, og man faar nu en Gang ikke Svar fra Rusland paa en Dag.«

»Nej, han har ikke faaet disse Penge fra Rusland,« svarede Detektiven. »Jeg véd, hvor de Penge kom fra; Diamanterne har de intet at gøre med, jeg kan fortælle Dem noget helt andet. . . . det gør mig ondt. . . . for det betyder, at Gerald staar sig godt med en vis ung Dame, som jeg ikke havde noget imod at være gode Venner med.«

»Hvad behager!« udbrød Sanscrome. »De mener da vel ikke Frøken Endalie Verpoint?«

»Jo, og seks Gange jo!« svarede Inspektøren. Jeg mener Frøken Endalie Verpoint. Vær saa artig, nu kan De stikke den i Lommen! De har lige saa lidt Haab dér, som jeg har, ja maaske mindre. Saa De gør klogest i at se Dem om efter en anden, og det samme gør jeg.«

Sanscrome rykkede lidt nærmere hen til Bender:

»Hør nu, Bender,« sagde han; »jeg kender Dem jo ikke særlig godt — eller rettere jeg har ikke kendt Dem ret længe. Men jeg vil dog gøre Dem et Spørgsmaal. Aner De noget om, hvor Frøken Endalie Verpoint faar alle sine Penge fra? Hvorledes hun lever? Hvor hun kommer fra? Kort sagt alt det, som man i Almindelighed bryder sig om at vide?«

»Nej, men jeg formoder, at Theveneys kender hende, ellers vilde de vel ikke give hende uhindret Adgang til deres Hus.«

»Det er ikke noget Bevis,« var Sanscromes Svar. »Jeg véd, at hun i de sidste tre Maaneder har indbetalt henimod 700,000 Kroner i Banken. En af mine Fætre er Kasserer i hendes Bank, og de talte netop om det forleden Dag. Banken er selvfølgelig ligeglad, hvor hun faar sine Penge fra. Men Folk tjener nu ikke ret ofte 700,000 Kroner i tre Maaneder i vore Dage.«

Sanscrome kom pludselig til at tænke paa, at han i dette Øjeblik sad og bagtalte og mistænkeliggjorde den Kvinde, som han for et Sekund siden paastod, at han elskede, og han gjorde det i den Hensigt at nedsætte hende i en anden Mands Øjne. Han blev ildrød i Hovedet, da det faldt ham ind, og han skammede sig som en Hund.

»Meget muligt — men en ret djævelsk Tanke,« sagde Bender ved sig selv, da Sanscrome var gaaet og havde overladt Bender til hans egne Tanker. »Det er et Vink, som nok er

værd at rette sig efter; det fører mig ind paa et Spor, som jeg ellers aldrig havde tænkt paa. Det vil jeg dog spekulere lidt over. 700,000 Kroner i tre Maaneder. Winnie var sammen med det Pigebarn, lige før Forbrydelsen fandt Sted. Hun var alene med hende. Hun alene kunde have taget Vindueskrogene af, saa at Tyvekægten kunde komme ind. Hun kunde have skaffet den falske Nøgle. Underligt, at jeg aldrig har tænkt over det før. Det var da et Kup, hvis det virkelig forholdt sig saaledes; og Frøken Endalie Verpoint — den mest henrivende unge Dame i London — en ren Tyvekvinde! Det vilde vække Sensation! Men jeg vil ikke tale mere med Sanscrome om den Historie. Hvis han kommer tilbage til den, lader jeg, som om jeg har glemt det altsammen.«

Da der var gaaet en fire, fem Uger efter Sir Peters Begravelse, blev Forlovelsen mellem Endalie og Gerald bekendtgjort for Familien. Gerald lod til at være bleven et helt andet Menneske. Alle hans ungdommelige Flyvegriller og Letsindigheder var sporløst forsvundne. Han gjorde sit Arbejde med en Punktighed, der højlig forbavsede og glædede hans Kompagnoner; om Eftermiddagen spiste han til Middag sammen med Fru Hill og Endalie, og om Aftenen; naar han havde fulgt Damerne til deres Bolig, gik han hjem, uden at skænke Klubben og de fordums Kammerater saa meget som en Tanke. Endalie var hans Guddom, hans Helgeninde, hans ét og alt, og — den Retfærdighed maa man yde Endalie — hun gengældte nu virkelig hans Følelser.

Hun havde sagt til sig selv — og havde ogsaa virkelig selv troet derpaa — at hun aldrig vilde blive i Stand til at elske nogen Mand. Hendes eget »Jeg« stod bestandig i Vejen som en Mur og Hindring. Men lidt efter lidt forsvandt hendes eget Billede for hendes Sjæls Blik, og Gerald viste sig i Stedet. Hun tænkte ikke længere paa, hvorledes hun selv vilde synes om det eller det, men hvorledes *Gerald* vilde synes om det. Denne Selvforglemmelse var den store Sejr, hun vandt over sig selv.

Inspektør Bender havde skrevet sig Sanscromes Ord vel bag Øret; men Endalie var intet Tossehoved, langt snarere en usædvanlig rigt begavet og snedig Kvinde, som ikke saa let lod sig fange. Der er et stort Spring mellem Mistanke og blot en Antydning af Bevis, som f. Eks. Politiet vilde antage for gode Varer.

Men udover den rene Sladder og Bagtalelse vidste Sanscrome ikke noget, og Inspektør Bender lod ham da ogsaa ved Lejlighed vide, at han syntes, at han, Sanscrome, havde baaret sig

uridderligt ad overfor Endalie, og at han, Bender, kunde have Lyst til at fortælle hende alt, hvad Sanscrome havde sagt om hende.

Følgen blev, at Sanscrome besluttede at trække sig ind i sit eget Sneglehus og fortsætte sine Undersøgelser paa egen Haand. Han var en stor Filosof udi egen Indbildning. Han var klar over, at han elskede Endalie, elskede hende højere, end nogen anden kunde gøre. Men naar han ikke selv kunde komme til at eje hende, vilde han hellere styrte hende i Ulykke, end se hende i en anden Mands Arme. Paa denne Maade søgte han overfor sig selv at undskylde de Operationer og Forfølgelser, som han nu satte i Gang for at komme Endalie til Livs.

Han vidste, at Endalie boede et eller andet Sted udenfor London i et Hus, der hed »Kildehuset.« En Eftermiddag begav han sig paa Vej for at opsøge det. En gammel Vejmand fortalte ham, hvor det laa.

Læserne véd allerede, at Endalie var flyttet ind til London, men Mikel Roan var der endnu; han sad overskrævs paa Havemuren og røg paa en mærkelig lille Træpibe. Hr. Sanscrome saa lidt medtaget ud, som han kom travende ad Landevejen — baade støvet og snavset — og da han bad Mikel om en Slurk Vand at drikke, kunde denne ikke sige Nej!

Mikel forstod jo nok, at han egentlig ikke havde Lov til at indlade sig med fremmede; men der var jo ingen i Huset, og han behøvede jo ikke at lade Fyren komme indenfor. Han gik ind og hentede et helt Krus Vand og et Glas. Idet han aabnede Døren, begyndte Alarmklokken at ringe, men Mikel stoppede den hurtigst muligt. Sanscrome satte Kruset for Munden, tømte det til Bunden og gav Mikel en Drikkeskilling:

»Det er til dig, min Ven,« sagde han. »Hvad er det ellers for et Hus? Hvem bor her?«

»Ja, det er Spørgsmaalet!« svarede Mikel Roan.

»Spørgsmaalet? Det er vel ingen Hemmelighed?«

»Hemmelighed kan man maaske ikke kalde det, forsaavidt som her slet ikke bor nogen. Hun, der boede her, er flyttet til Byen, og det er for Resten den smukkeste og fineste og fornemste og klogeste unge Dame, som nogen-sinde har boet nogetsteds.«

»Og rig?«

»Masser af Penge!«

»Hvor stammer hun fra?«

»Jeg synes, De spørger saa meget. Hvorfor spørger De ikke hellere hende selv.«

»Det vilde jeg ogsaa, hvis jeg vidste, hvor hun var.«

»Saa véd jeg ikke bedre, end at De prøver

paa at opsøge hende. Den som søger, han skal findel!«

»Véd De, hvornaar hun kommer tilbage hertil?«

»Jeg véd ingenting; men nu synes jeg, De har spurgt nok for den Skilling, saa skal vi nu holde opl Farvell!«

Sanscrome hørte Døren blive slaaet i med et Brag og stod skuffet alene tilbage.

Han havde baaret sig rigtig dumt og klodset ad. Han maatte hellere komme igen en anden Gang og se at vinde Mikel Roans Fortrolighed paa en anden Maade. Nu vilde han gaa hen og se at finde et Logi dér i Nabolaget. Man vidste aldrig, hvad det kunde føre til. Ingen anede, hvad der laa gemt i Fremtidens Skød.

Trettende Kapitel.

Et Diamant-Firma.

Blandt de Aagerkarle, som havde haft Kløerne i Gerald, var der en vis Simeone Raffizzia, som drev Forretning med græske og italienske Produkter, men hvis virkelige Bestilling var den, under falske Paaskud at skaffe sig Varer fra Eksportører i Athen, Syrakus, Messina og andre græske og italienske Byer og at sælge dem i London uden at betale de græske Firmaer en Øre for dem. Han havde en Broder, Nicolaj Raffizzia, en betydelig dygtigere Svindler end han selv; han var Førstefuldmægtig hos Firmaet Moreone, Raccoldi & Co., der var almindelig kendt som det største eksisterende udenlandske Diamantfirma, men blandt nogle faa indviede ansaas for det snedigste Komplot til at sælge stjaalne Ædelstene i hele Verden.

Naar Endalie, eller rettere Mrs. Hill — for Endalies Navn nævntes aldrig i den Forbindelse — skulde afsætte sine røvede Diamanter, henvendte hun sig altid til Moreone, Raccoldi & Co. i Stedet for til Folk i Udlandet. Firmaet var Diskretionen selv. Ingen, der saa den ærværdige, hvidhaarede, glatbarberede Senior-Chef med hans Silkevest og fede diamantbesatte Fingre og hele menneskekærlige Udseende, vilde mistænke ham for at foretage nogen Handling, der ikke var hævet over enhver Kritik. Den yngre Chef — en altid smilende, belevn pomadiseret Herre, som altid slog om sig med store Armbevægelser for at anskueliggøre, hvor kolossal og indflydelsesrig Firmaet var — kunde have siddet Model til en Statue af en moderne retskaffen Handelsmand. Ikke desmindre var der som sagt et Par Mennesker, og deriblandt Fru Hill, som vidste, at hos dette Firma kunde man finde let Afsætning for sine stjaalne Sager. — —

Da Gerald havde faaet sine kompromitterende Pantepapirer tilbage og saaledes havde

I Haremet. Den begunstige.

Efter Maleri af E. Richter.

reddet sin egen Ære og nu saa', at al Fare var ovre, fik han Lyst til, at disse Banditter, som havde pint ham saa længe, en Gang skulde faa Lov til at søbe deres egen Suppe, og han gik lige til sin Sagfører og anmodede ham om uopholdeligt at lade indlede kriminel Undersøgelse imod dem.

»Dersom jeg var i Deres Sted,« sagde Hr. Wentworth, »ville jeg først og fremmest se at faa nogle af mine Penge tilbage. Dersom De gaar løs paa dem med Knytnæve, opnaar de ikke andet, end at de vil pønse paa Hævn.«

»Jeg tror saamænd ikke, jeg faar noget ud af dem. Og mig kan de ikke skade mere!«

»De vil kunne opnaa noget,« svarede Juristen, »naar De gaar fornuftig til Værks. Deres Arvebrev i det mindste kan vi faa tilbage!«

»Ligemeget,« fortsatte Gerald, »de skal have sig en Forskrækkelse i Livet. Send dem i hvert Fald en Stævning — til en Begyndelse!«

Stævningen blev udtaget, og den lød paa Simeone Raffizzias Navn. Denne var i Virkeligheden den mindst skyldige af hele Banden. De andre havde støbt Kuglerne, og Simeone var den, der havde faaet Lov til at skyde dem ud. Hans Gevinst havde ogsaa været forholdsvis ringe, nogle faa Tusinde Kroner var alt, der var gaet i hans Lomme, af hele den Formue, de havde blokket Gerald for.

Som alle de andre Svindlere var Simeone fejg som en Hyæne, naar det gjaldt hans egen Pels. Og da Gerald's Stævning kom, gik han i sin Nød og Vaande til Broderen Nicolaj. Han vidste, at Firmaet Moreone, Raccoldi & Co. havde Forretningsforbindelse med Mrs. Hill, og han formodede, at naar det var Tilfældet, havde Firmaet ogsaa en vis Indflydelse hos den samme Dame. Han bad og bønfuldt Broderen om at forsøge at redde ham ud af Kniben. Nicolaj vidste af Erfaring, at hans Firma ikke kunde lide at blande sig i den Slags Affærer, men paa den anden Side vilde det maaske ikke modsætte sig hans Ønske paa Grund af hans lange og tro Tjeneste i Forretningen, naar han bad om at maatte gaa til Fru Hill og lægge et godt Ord ind for Broderen. Nicolaj henvendte sig til den ældste af Cheferne som den venligste og mest imødekommende.

Han svarede:

»De véd, Nicolaj, at det er en gammel Regel her i Forretningen, at vi ikke blander os i Folks Privataffærer, og Deres Broder kan takke sin egen Dumhed og Begærlighed for sin Ulykke. Men da De har været os en god Støtte i saa mange Aar, og passer Deres Ting ordentlig og godt, saa vil jeg ikke sige Nej til Dem. Gør et Forsøg! Men een Ting maa De love mig: Vær forsigtig! Diskret! Det kan jeg vel stole paa?« —

Saaledes gik det til, at Fru Hill en Morgen sagde til Endalie:

»Der er noget, jeg maa bede dig om, lille Endalie; noget, som for Resten vedrører dig lige saa vel som mig selv.«

»Hvad er det, Tante?« spurgte Endalie.

»Der er en ung Mand her, som siger, at *de, du véd nok*, vil bede dig gøre dem en Tjeneste.«

»De, jeg véd nok?« sagde Endalie overrasket. »Hvad Tjeneste kan jeg gøre dem?«

»Du véd nok, Førstefuldmægtigen Raffizzia . . . i hvert Fald har du vist hørt mig tale om ham.« —

»Naa — hvad han?«

»Han har en Broder,« vedblev Fru Hill, »et Dummerhoved ved Navn Simeone, som har faaet Skyld for at høre til disse Svindlere, som vilde ruinere stakkels Gerald. Han er i Virkeligheden den mindst skyldige af hele Flokken — han har ikke tjent en Øre paa hele Historien — og nu vil de gerne have, at du skulde lægge et godt Ord ind for ham hos Gerald.«

»Hvordan skulde jeg kunne det?« spurgte Endalie.

»Sig bare, at der er en, som er gaet i Forbøn for ham, hans gamle Moder eller ligemeget hvem, og jeg er sikker paa, han vil ikke nægte dig det.«

»Jeg forstaar kun ikke, *hvorfor* jeg skulde gøre det,« sagde Endalie.

»For at behage *dem, du véd nok*,« var Fru Hills Svar. »Det er en Tjeneste, du gør *dem*, og de kan blive os til stor Nytte.«

Endalie sad med begge Armene hvilende paa Bordet og saa lidt frem for sig.

»Synes du ikke, Tante,« for det pludselig ud af hende, »at det er meget uforsigtigt af dem at sende denne unge Mand herhen til os. Folk kender ham maaske, og vil tro, vi er i Forbindelse med hans Firma. Det er uforskammet af dem; de burde hellere have skrevet til mig og sendt et særligt Bud med Brevet.«

»Jeg maa tilstaa,« svarede Fru Hill, »at jeg ikke kan se, de har gjort sig skyldig i nogen Uforsigtighed. De køber alle mine Sager, Herregud, jeg har da Lov til at sælge mine gamle Familiesmykker. Og forøvrigt — hvem skulde fatte Mistanke?«

»Naa ja, lad mig nu tænke lidt over det,« sagde Endalie, »sandsynligvis retter jeg mig efter deres Ønske.«

Med denne Besked gik Fru Hill til Nicolaj Raffizzia, som blev straalende glad over Resultatet; han vidste meget vel, at naar blot Endalie stod paa Broderens Parti, vilde Gerald ikke gøre ham noget.

Han var saa henrykt over sin vellykkede Ekspedition, at han ganske glemte at være forsigtig, og i Stedet for at tage Elevatoren, hvor

ingen vilde have set ham, gik han ned ad Trappen med en vigtig Mine, som om hele Verden var ham ligegyldig. Han lagde ikke engang Mærke til, at der ved den første Trappeafsats gik en Herre forbi ham.

»Derimod lagde den fremmede Herre i høj Grad Mærke til Nicolaj Raffizzia, ja han stirrede endogsaa paa ham med ganske usædvanlig Overtaskelse.

Dette Møde skulde blive skæbnesvangert baade for Firmaet Moreone, Raccoldi & Co. og for Endalie Verpoint. Thi Herren, som havde set Nicolaj Raffizzia paa Trappen, var ingen anden end Detektiven, Inspektør Bender i egen Person.

»Naa saaledes!« tænkte han, »hvor mon han har været den gode Herre? Jeg har nok altid mistænkt disse pomadiserede Italienerne for at handle med stjaalne Diamanter, nu er jeg sikker paa det. Han har aflagt et lille Besøg hos vor Bekendt Frøken Verpoint. Slet ingen daarlig Opdagelse. Jeg tror alligevel, jeg betænker mig, jeg gaar ikke derop i Dag. Det er vist bedre, jeg gør et lille Trip til Konstantinopel for et Par Dage, det vil bringe Forstyrrelse i hele denne Diamantsælger-Myretue.«

Og dermed fløjtede han efter et Automobil og kørte i susende Fart til Politikontoret.

Samme Aften tog han til Paris og den næste Dag med Ekspresdamper til Konstantinopel, forsynet med en Liste over de Diamanter og Ædelsten, der var stjaalen i London i de sidste Maaneder, og med en Introduktionsskrivelse til den engelske Generalkonsul i Konstantinopel.

Fjortende Kapitel.

Den fremmede Juvellsamler.

Opdager Bender lejede et Værelse i Hotel de Byzance.

Ved grundigt at studere den Liste over stjaalne Juveler, som han havde, lagde han Mærke til, at en Del af de største Ædelstene var af et saa sjældent Udseende og saa ejendommelige, at selv en Amatør som han vilde have let ved at genkende dem. Bender gav sig ud for at være Turist, der var kommen til Byen for at tage dens Seværdigheder i Øjesyn og samtidig muligvis forøge sin Samling af værdifulde Ædelsten med et Par gode Eksemplarer, hvis man muligvis kunde opdrive nogle her i Konstantinopel.

Han gik op i Generalkonsulatet, hvor han erfarede, at det tyrkiske Firma »Moreone Brothers of Pera« ansaas for umaadelig respektabel Forretningsfolk. De havde ganske vist været implicerede i en Mængde tvivlsomme Handeler, men det var saa almindeligt i Kon-

stantinopel, at man kunde sige det samme om næsten alle Firmaer.

Hvis han gik lige til »Moreone Brothers«, vilde de maaske fatte Mistanke, saa han foretrak at benytte en Mellemand, en armenisk Købmand ved Navn Koja Aratoon, som havde Ord for at være paalidelig, og som blev ham anbefalet af Konsulatet. Koja Aratoon kom op til ham paa hans Værelse paa Hotellet og takkede for den Ære, der blev vist ham. Han tilbød at vise Anbefalinger for, at han var en hæderlig og ordentlig Købmand, men Mr. Brown afslog hans venlige Tilbud. Mr. Brown var det Navn, hvorunder Detektiven fra London gik her i Konstantinopel.

»Men jeg er bange for,« sagde Mr. Brown, »at det ikke er store Sager, De vil tjene paa mig, Koja Aratoon! Jeg er ikke velhavende, og jeg vil ikke kunne spendere mere end en 5000 Kroner; men jeg har ladet mig fortælle, at man med lidt Held kan finde nogle mærkelige Ædelstene her i Konstantinopel.

Jeg har f. Eks. ingen grøn Diamant i min Samling og ingen af en dybrød Farve. Jeg prøvede paa at faa fat paa dem i London, men Prisen er altfor glubende dér. Da jeg nu kom her paa Forretningsrejse, tænkte jeg, at jeg vilde sende Bud efter Dem, for om De muligvis kunde skaffe mig disse to Sten, som jeg gerne vilde have i min Samling. Jeg har hørt, at de her bruger at indgravere deres Guds Navn i særlig værdifulde Sten; jeg kunde lide ogsaa at faa Fingre i et Par af dem. Men hvis jeg selv gaar ned i Peras Handelskvarter, vil de rimeligvis forlange en Pris af mig, der er lige saa svimlende som i London og holde mig oppe med Snak. Jeg ønsker ikke at lade mig snyde, og jeg bliver her ikke mere end en Dag eller to. Desuden vil jeg gerne se Byens Mærkværdigheder, saa jeg har ikke Tid til selv at løbe rundt fra Butik til Butik for denne Sags Skyld.«

„Ærværdige Herre! De har truffet den rette Mand.“

»Ærværdige Herre,« sagde Koja Aratoon. »De har truffet den rette Mand. Jeg paatager mig gerne dette Hverv. Skønt jeg snart er en gammel Mand, vil jeg dog gerne gaa rundt og se efter det, De ønsker, og jeg kender alle de Handlende. De sælger til mig til den halve Pris af, hvad de vilde forlange af en Englænder — og maaske De saa vil vise mig en lille Erkendtlighed bagefter? Ikke sandt, ærværdige Herre? Og en Ting til, de vil overlade mig Stenene, saa at De kan faa dem hjem og undersøge dem, om De ønsker.«

»Det er netop det, jeg vil,« sagde Bender. »Jeg skal ikke narre Dem for Deres Kommission. Det vigtigste for mig er, at jeg ikke selv behøver at spille min Tid med det. Der er nemlig saa meget, jeg skal ud og se i disse Par Dage. Jeg vil gerne se Sultanen gaa til Moskeen, Bospurus og Bazarerne i Stambul og alt det.

Hvornaar, kan De bringe mig Besked?«

»I Morgen Formiddag! Vil det passe?« spurgte Armenieren.

»Udmærket! Udmærket!« svarede Mr. Brown. Men glem nu ikke, jeg vil ikke gaa ud over den Sum, jeg nævnte. Det kan ikke nytte at komme med en hel Mængde dyre Sager. Tre eller i det højeste fire Karat, er det meste, jeg gaar med til. Farvede Diamanter — det er min Specialitet, som jeg sagde Dem. Men selvom jeg nok interesserer mig for disse Ting, kan jeg dog ogsaa nok undvære dem — saa pas bare paa, at Deres Venner ikke lukker Munden for højt op.«

Dermed gik Koja Aratoon ud af Døren bukkende og hilsende og med en Strøm af orientalske Talemaader, der endte med et Ønske om, at Sundhed og Held og Lykke maatte følge Mr. Brown som hans egen Skygge. — Det var første Skridt mod Maalet, og Bender begyndte allerede at haabe paa et godt Resultat. Blandt de Diamanter, som var forsvundne fra »Raage-reden«, fandtes netop en rød og en grøn af den Slags, som han nu havde sendt Armenieren ud paa Jagt efter. Han havde beskrevet dem saaledes, at hvis de var her i Konstantinopel, maatte de kunne findes. Paa den røde Diamant, som Winnie havde mistet, stod indgraveret med bitte smaa Bogstaver:

»Der er kun een Gud, og Mohammed er hans Profet.«

»Finder jeg denne Sten i Moreone Brothers' Besiddelse,« tænkte Bender, »er det allerede tilstrækkeligt Bevis, og hvis de har *begge* Diamanterne, skal jeg ikke være længe om at overbevise dem om, at de har faaet dem sendt fra Firmaet i London.«

Med denne Bevidsthed lagde han nu foreløbig Forretningerne til Side og gik ud i Byen for at se sig om og more sig lidt, som om han virkelig var en Turist, der var kommen hertil for sin Fornøjelse. Han stod paa Galatabroen og nød Skuet af alle disse brogede østerlandske Mennesker, Grækerne med deres opkiltrede hvide Klæder, Perserne i lange Silkefrakker, Araberne i Kamelhaarskapper og brogede Turbaner, alle disse forskellige Nationer, som i ét Minut gled forbi hans Blik. Han saa paa de smukke tyrkiske Kvinder, der kørte forbi i Landauere og Automobiler, sortøjede og elegante, og med et underligt søgende sky Udtryk i de skønne Ansigter. Han besøgte de store Restaurationer og smagte paa den søde Vin, og det blev sent, inden han kom hjem igen til sit Hotel.

Han vaagnede den næste Dag ved at høre det banke haardt paa Døren. Han raabte: »Kom ind!« og Tjeneren meldte, at Koja Aratoon allerede havde ventet længe paa ham. I en Fart sprang han ud af Sengen, og et Kvarter efter var han færdig til at tage imod Armenieren.

»Deres ædle Ekscellence,« sagde den sortøjede, langskæggede Kræmmer, »De har givet mig en vanskelig Opgave. Af almindelige Diamanter er der i Overflod her i Konstantinopel. Men grønne og røde Diamanter — Deres Ærværdighed! — de er meget sjældne. Jeg har ransaget alle Bazarerne, og her er en sort Diamant af fineste Kvalitet, kun fem Karat, Deres Ekscellence, og meget billig, meget billig!«

»Nej tak,« sagde Mr. Brown, og slog afværgende ud med Haanden, »jeg skal ikke have den, ligemeget hvad den koster. Jeg har allerede en sort Diamant i min Samling, saa jeg har ingen Brug for den.

»Det er højst beklageligt, Deres Ærværdighed, højst beklageligt!« svarede Armenieren.

Og saa pakkede han igen Stenen ind i det Stykke Papir, han havde taget den ud af, og lagde den tilbage i Æsken.

Derpaa viste han Hr. Brown forskellige farvede Sten, som dog heller ikke syntes at interessere denne kritiske Herre. Til allersidst aabnede han en lille Pakke, hvori der laa to smaa Ædelstene, den ene saa klar og grøn som Vand, den anden en lille Rubin slebet som Brillant.

»Det her er det eneste Eksemplar, jeg kunde faa fat paa af indgraverede Stene,« sagde Koja Aratoon. Dens Ejermand siger, det er en rød Diamant, og De vil lægge Mærke til, at der med smaa Bogstaver er indgraveret en Inskription i den.«

Fortsættes.

Valgkampen i England.

Det sidste Aars politiske Røre i England, der kulminerede i Underhusets Opløsning og deraf følgende nye Valg, har været af en ualmindelig intensiv Karakter, og minder os Danske om en Periode i vor parlamentariske Tilværelse, der blev Nationens politiske Vækkelse, nemlig Provisorieaarene.

Situationen har været noget nær et politisk Fænomen i England; der blev rejst Spørgsmaal,

revolutionær, Reform i Systemet for direkte Skatter, eller en Toldreform i protektionistisk Retning, men selv om Tiderne har forandret sig, kan Englænderne ikke glemme, at Nationens materielle Velfærd blev grundlagt under Frihandelssystemet — og man hænger ved det med en Blanding af Pietetsfølelse og Tillid.

Dette fik Mr Chamberlain i sin Tid konstateret. Hans Forsøg paa at bane Vej for en

Vælgermøde i Middagsstunden uden for en Fabrik.

som aldrig før har været fremme, og som endte med at blive det endelige »Causus belli«, nemlig Overhusets Forhold overfor Underhuset; thi da Underhuset enstemmigt havde vedtaget Lloyd Georges Finanslovsforslag, blev Obstruktionen i Overhuset, Spørgsmaalet om dets konstitutionelle Kompetence til at nægte et af Underhuset vedtaget Budget, den virkelige Foranledning til Hjemsendelsen af Folkets Repræsentanter og Udskrivning af nye Valg.

Ingensinde før har en national Velfærdssag formaaet saaledes at fylke de folkelige Skarer om deres Ledere, som Finansminister Lloyd Georges Forslag til en Skattereform.

Man erkendte, at det drejede sig om et enten — eller. Enten en gennemgribende, en næsten

protektionistisk Toldlov blev hans politiske Undergang og vel endogsaa hans fysiske Ødelæggelse. Ingen har turdet eller kunnet løfte Arven efter ham.

Men — Tiderne blev daarligere i England, en Overgang nærmede Tilstanden sig økonomisk Ulykke, og Nationen forlangte, at Regeringen skulde gøre noget.

Man gjorde, hvad man kunde. De Liberale havde kun én Udvej, en Skattereform, der vakte en Storm af Forbitrelse i de Samfundslag, hvis Interesser truedes ved den.

Men samtidig gik der et patriotisk Nødraab gennem Nationen: Tyskerne kommer! Vi maa have flere Skibe.

Tyskeren var stadig den urende Fjende.

VALGKAMPEN I ENGLAND

Han truede Landets materielle Velfærd — nu truede han ogsaa Nationens politiske Integritet. Og de Liberale havde atter kun Skattereformen at henvise til, mens man slog paa Muligheden af

at faa en international Overenskomst i Stand til Begrænsning af Flaadeforøgelsen.

Og saa begyndte Kampen, der er bleven ført med den Forbitrelse, som mange diverge-

En engelsk Agitators Valgtale.

Fra Valgene i London: Demonstrationsmøde mod Spiritusbeskatning.

rende Anskuelse maatte give Anledning til. — Agitationen forud for en politisk Afgørelse spiller en Rolle i England, som man ikke kender her. Den er mangesidet og ofte drastisk. Det er tvivlsomt, om nogen anden engelsk Regering har været Genstand for saa mange Demonstrationstog og Protestmøder som Asquiths Kabinet og det nu afgaaede Parlament.

Demonstrationstog har i de sidste Par Aar hørt til Dagens Orden, og til Protestmøder har man mod Sædvane medtaget den hidtil helligholdte Søndag. De Arbejdsløse lagde for med Processioner gennem Gaderne til Parlamentet, og politiske Organisationer besatte Parker og Torve, og afholdt Agitationsmøder, der altid var en Protest mod et eller andet.

Undertiden blev Stemningen meget varm, og Sammenstød med Politiet hændte nu og da.

Suffragetterne fiskede i rørt Vand, og det er en uomtvistelig Kendsgerning, at »Frihedskvinderne« var dem, der bar Ansvar for de fleste Optøjer.

Den udenforstaaende, men dog interesserede Iagttagere, har i de sidste Par Aar set Englænderne fra en Side, der ikke svarer til den almindelige Opfattelse af de flegmatiske og beherskede Albions Sønner og Døtre, men han har ikke kunnet undgaa samtidig at beundre deres vaagne Interesse for det mere omfattende Begreb: Nationens Velfærd.

Individualiteten træder i Baggrunden, og man føler sig som en i den fælles Sag, selv om man bevarer sine personlige Anskuelse om Sagens forskellige Afskygninger. Om Sagens Kerne fylkes alle, og Sagens Kerne er Nationens Vel.

Dette forstaar man først rigtigt, naar man ser de Tusinder af Mennesker, som en enkelt politisk Taler formaar at samle om sig.

Unge og Gamle, Mænd og Kvinder, alle vil være med, og alle kan tale med om det, det gælder.

Det mærkeligste ved de nu stedfindende Valg er dette, at ingensinde har der hersket en saadan Uvished om, hvad Resultaterne vil blive. Enhver Beregning tilintetgøres, og der kan derfor ventes adskillige Overraskelser.

Spændingen er i hvert Fald paa det højeste.

Folkets rette Forum er Regering og Parlament, Regeringens og Parlamentets Forum er Valgene.

Hvad Dommen vil blive, aner ingen.

En saadan Uklarhed over Stillingen er det mærkeligste ved den store Valgkamp.

Men allerede inden dette Numer af »Hver 8. Dag« er gaaet i Trykken, vil Englands politiske Skæbne for den nærmeste Fremtid være beseglet.

GODFREY HOLMER.

Kejsrerinden af Abessinien.

Negus Menelik.

Med regelmæssige Mellemlum faar Verden Meddelelse om, at Abessiniens Kejser er alvorlig syg, og at Døden er nær forestaaende; og ligesaa regelmæssigt læser man nogle Dage efter i Telegrammerne, at nu er Menelik igen *all right* og ifærd med at underkue det Oprør, som altid følger ovenpaa en af disse foruroligende Sygdoms-Bulletiner.

Kejser Menelik er en af de faa tilbageblevne oprindelige afrikanske Fyrster. Han har indført mange europæiske Reformere i sit Rige, men der er nok tilbage endda af de gode gamle Sæder og Skikke i Abessinien. Saaledes røber allerede Kejserinde Meneliks Skikkelse, saaledes som vi ser den paa hosstaaende Billede, tydelige Spor af den afrikanske Naturtilstand. Hendes Majestæt er ved at tage ud paa en Spadseretur, og en af hendes Hoffolk beskytter hendes kejserlige Hoved mod Solens Straaler med en pragtfuld, guldindvirket Parasol. Den Kappe, Kejsrerinden er iført, er ligeledes broderet med Guld og Sølvsnore og repræsenterer sikkert en Værdi af flere Tusinde Kroner. Det mest besynderlige ved Afrikanerindernes Dragt er dog de lange, stramme Benklæder, der forneden ender i en bred Flæse, som ofte giver de Skønnes Fødder en paafaldende Lighed med Elefantfødder.

Københavnnerinden

Københavnnerinden hjemme og ude.
Originalfotografier fra H. Rasmussen og H. Barby's Ateliers.

H. Rasmussen fot.

Københavnnerinden.

Professor Karl Larsen, Forfatteren Pallie Rosenkrantz, Folketingsmand A. C. Meyer og Skuespiller Poul Reumert slutter Euquêten.

Hvorpaa beror den danske Kvindes Tiltrækning?

Naar vi i Dag afslutter vor lille Enquête om Københavnnerinden, er det med en ikke ringe Grad af Tilfredshed over, at just den sidste af de tre Artikler, vi har helliget dette vidtspændende og omfattende Emne, tør siges at indeholde vægtige og indgaaende Bidrag til Belysning af det Spørgsmaal, vi har rejst.

Og i Virkeligheden vilde en yderligere Fortsættelse af Enquêten efter det hermed fremkomne næppe bringe noget synderligt Nyt for Dagen — selv om det sikkert ikke vilde falde vanskeligt at fremskaffe endnu en Række Udtalelser. Ialfald har de allerfleste af de Damer og Herrer, til hvem vi har henvendt os, med største Beredvillighed besvaret vort Spørgsmaal. Dog skylder vi Sandheden at indrømme, at enkelte »kendte Navne« har holdt sig tilbage og nægtet at deltage. Dette skyldes imidlertid nærmest personlige eller opportune Hensyn. Det var ikke Emnet i sig selv, der afskrækkede. Ingen har draget i Tvivl, at det var interessant og mangfoldigt. En og anden har derimod anset det for raadeligst at tie med sin Opfattelse af det.

Saaledes ringede vi en Dag paa en meget kendt Forfatters Dør, blev venligt modtaget og bad den paagældende udtale sig til vor Enquête. — »Nej, det kan jeg forsikre Dem for, at jeg ikke vil, lød Svaret med Overbevisning. Vil De sige mig, hvorfor i al Verden jeg skulde lægge mig ud med Københavnnerinden. Jeg synes, hun ofte misforstaar sin By og opfører sig, som det kan gaa an at gøre det i en Provinsstad, men ikke i en Storby. Resultatet er, at hun meget jævnligt bliver misforstaet af fremmede. Videre finder

jeg, at hun klæder sig skrækkeligt. Hun optager Moder, som Damer ude i den store Verden lader gaa sig forbi. Kritikløst, uden Smag. — Men at sige alt dette vilde fordre en dyb Motivering. Og den er jeg for træt til at give. De maa lade mig være fri.«

Det var en af dem, som nærede Betæneligheder. Saadanne kan ikke siges at have trykket Forfatteren, Professor Karl Larsen, den højt anerkendte Fortæller, hvis udvalgte Arbejder i en Gyldendansk Subskriptionsudgave netop for Tiden bidrager mægtigt til at udvide hans Læsekres. Karl Larsen udtaler sig med større Nøgeternhed, end man maaske vilde vente af den nænsomme Forfatter til en lille novellistisk Perle som »Sejsten Aar«.

Prof. Karl Larsen.

Hvis jeg skulde karakterisere Københavnnerinden i tre Ord, vilde jeg sige, at hun er lidt Dame, lidt Gamin og lidt Sjokke.

Virkelige Damer er i København lige saa ualmindelige som virkelig Rigdom; plumpe og sløve Kvindfolk lige saa sjældne som virkelig Nød; en vis dristig Laden staa til og nævnelig Slaaen sig til Ro behersker Københavnnerindens Paaklædning, Holdning og Dannelse.

Derfor er — om jeg saa maa sige — første Klasses Vare i Branchen yderst sparsom, hvorimod anden og tredje Klasse foreligger rigt varieret og overmaade rigelig; ti — for at blive i Handelssproget — ingen anden Hovedstad byder sine Kvinder af alle Stænder og Klasser saa uforbeholdent frem paa Gader og Stræder, i Te-

H. Rasmussen fot.

atre og Kaféer, ved offentlige Fester og Udstillinger som København i de sidste Aartier.

Det intime og eksklusive, som i England og Tyskland, Frankrig og Spanien skarpt adskiller Damen fra Forretningsfrøkenen og fra det kvindelige Samfunds løse Fugle, træder kun svagt frem i København, der paa dette, som paa mange andre Omraader, svælger i Mellemtoner. Udviklingen holder indenfor Københavnerindens Verden ganske Skridt med den almindelige Danrelse, der for hvert Aar bliver mere ekspansiv og mindre intensiv.

KARL LARSEN.

Forfatteren Palle Rosenkrantz, den produktive Dramatiker, der i sit Lystspil »Isbjørnen eller det erotiske Problem« viste os en Række nye og dristige Københavnerindetyper, udtaler sig ligeledes — om end ret galant — med en behagelig Uforbeholdenhed og indtrængende Forstaaelse.

Hr. Palle Rosenkrantz.

Københavnerinden er et Barn af April, og dermed er ogsaa sagt, hvad det er, der gør hende saa tiltrækkende, det vekslende, det uventede, Solens Strejfglans mellem graa Skyer, Regn og piskende Hagel stundom ogsaa Sne i tætte Fnug.

Saadan er hun. Naturen har gjort mere for hende, end hun selv kan gøre.

Hendes Tunge er oftest spids og ond, hendes Hjerter blødt og godt. Hun er parat til at hudflette alle, helst sine Søstre, hun taaler ikke at nogen lider eller sukker, nødigst da nogen Ungersvend. Hun er let at daare, svær at overvinde, umulig at købe. Hun elsker skønne Klæder, men trøster sig let, om hun ikke faar dem, og de klæder hende heller slet ikke. I Fart paa Cykle henad Strandvejen en lys Sommerdag med hvid Bluse og kort Skørt er hun bedaarende, i en aaben Victoria med stor Hat og kostbar Pelskaabe er hun næsten ridikul. Juveller vækker hendes Attraa i en Guldsmedebutik eller

paa en Andens Haand, selv kan hun ikke bære Smykker uden at synes unaturlig og affektet. Hun kan maaske ikke elske meg e t, men hun kan til Gengæld elske mange. Forelskelse betyder for hende meget mere end Kærlighed, hun ved godt selv, at Kærlighed for hende er det samme som Punktum, og hun har Vaarens Ustadighed i sig. Hun ved en forførdelig Bunke, men intet til Bunds. Hun græder let, men ler lettere, og intet er værre for hende end at blive flov. Hun har hellere to Hjerteveninder end én, og hun betror alle Mennesker alt det, de ingen Glæde har af at faa at vide. Hun kan tie og hun kan lyve; hun siger hellere Sandheder end Sandheden. »Tag mig, om du kan«, det er det hun er. Og man kan, for hun vil.

Alligevel — der kommer en Dag, da det alt sammen bliver anderledes. Hun kan have været forelsket 100 Gange forlovet 10 Gange og gift 3 Gange, det betyder slet ingen Ting, men faar hun — straks eller omsider — den, hun vil og skal have, saa samler hun alt om h a m. Og saa holder hun fast. Hun skifter som før i Solskin, Regn og Sne, kedelig bliver hun aldrig, fed sjældent, gammel sent, der findes næppe noget Steds i Verden saa bedaarende Bedstemødre som i København.

Kort sagt Københavnerinden har alle de Egenskaber, der frembringer Verdens bedste og mest trofaste — Ægtemænd.

PALLE ROSENKRANTZ.

At den bekendte Folketingsmand, Agitator og Lyriker A. C. Meyer har valgt at forme sit Svar som et lille poetisk Rimbrev, vil ikke forbavse nogen, som kender denne overbevisningstro Socialpolitikers Svaghed for Rytmer og Rim.

Hr. A. C. Meyer.

Søg blandt alle Landes Kvinder, — ingen Du saa fikse finder som i Danmarks Hovedstad; aah, de Københavnerinder —

*skriv det blot i Deres Blad —
de er mine bedste Minder,
Livet jubler, Solen skinner,
og man bliver hjerteglad.*

*I Berlin er de for drøje
og i Stockholm lidt for høje,
lovligt frie i Paris,
Londons girls, jeg har ej Føje
til at synge deres Pris,
nej, mit Byesbarn, Smil i Øje,
Du kun var, det ved jeg nøje,
Eva i mit Paradis.*

A. C. MEYER.

Endelig har vi fra Hr. Poul Reumert modtaget følgende Brev, som den kendte unge Skuespiller har ønsket offentliggjort, skønt vi allerede i vor første Artikel bragte en fordomsfri Udtalelse af Hr. Reumert. Aarsagen til denne lille Overraskelse er den, at Hr. Reumert har følt sig lidt brøstholden over, at hans Udtalelser gengaves paa Basis af en mundtlig Samtale, medens de øvrige Deltagere i Enquëten, med Undtagelse af Fru Frølich, har formet deres Besvarelser skriftligt. Hr. Reumert er imidlertid ingenlunde mindre oprigtig nu end før.

Hr. Poul Reumert.

Skønt jeg godt indser, at det kun kan være morsomt at høre, hvad jeg siger om »Københavnnerinden«, saafremt jeg er klog nok til at sige en Dumhed — eller dum nok til at sige en Ondskabsfuldhed —, saa vil jeg dog svare følgende:

Nydelige Københavnerinde, det er dig, jeg skylder min gode — forholdsvis gode — Stilling, for jeg er sikker paa, at din Kæreste, din Mand, din Fætter og din Far kun gaar med dig i Teatret for at have den Fornøjelse at spise til Aften med dig bagefter paa Kafé, og det er virkelig fortryllende — for undertiden bliver jeg jo ogsaa bedt med.

Jeg er dig taknemlig!

Men — blot en Ting vil jeg lægge dig paa Sinde: Naar du er kæk og dristig og nærmer dig — skriftligt — til mig, hvad enten det er for at true mig med Revolver, eller det er i en mindre krigerisk Hensigt, saa sæt dit ærlige Navn under Dokumentet, selv om du er født i den modbydelige Anonymitets Fædreland; — og stræb at behandle mig, som du behandler andre Mennesker, og ikke som — Skuespiller.

POUL REUMERT.

Skulde man paa Basis af den hermed afsluttede Enquëte udlede noget, der kunde kaldes et Resultat, maatte det vel nærmest blive noget i Retning af følgende: Der er Enighed om, at

Københavnnerinden er fiks — mest, naar hun ikke er pyntet. Men hun mangler noget. Ikke alene i sin Paaklædning, som En finder ret fæl, medens en anden mener, at den Aar for Aar bliver mere continental. Det er ikke blot i det rent Ydre, at »Prikken over I'et« fattes hende. Men ogsaa i det indre. Hun savner i dobbelt Forstand Holdning. Gaar for let paa Hovedet ud i Følelseslivet. Er og bliver et Barn af Vaaren. Men alligevel forekommer hun dog de fleste at være ei ret bedaarende Væsen. Og om nogen i Grunden ønsker hende synderlig anderledes, end hun er, maa siges at være tvivlsomt og henstaar ialfald som et aabent Spørgsmaal. Thi herom har ingen udtalt sig — ligesom ingen har sagt en virkelig besk Bitterhed om hende. Resultatet bliver da, at den danske Kvindes Tiltrækning fornemlig beror derpaa, at hun *passer for os* — ligesom *Klimaet*. Trods al fremmed Hyldest — ingen forstaar hende og værdsætter hende som hendes egne. Hun er ikke Solskin, ikke Regn — men Vejret, der skifter. —

Endnu staar der kun tilbage for os at rette en Tak til alle dem, der har gjort os den Fornøjelse at deltage i vor Enquëte eller stille deres Fotografier til Raadighed.

NIELS TH. THOMSEN.

Fra Frk. Ingeborg Seidelins Udstilling i „Den frie Udstilling“.

Gammel Romerinde spinder. Maleri af Frk. Ingeborg Seidelin.

Konferensraad H. N. Hansen.

12. Marts 1832. — 11. Januar 1910.

Konferensraad H. N. Hansen paa Landstingets Formandsstol.

Naar Konferensraad H. N. Hansen vilde sig noget rigtig godt om en Mand, sige om ham det, der efter hans egen Hjertensmening var det værdifuldeste, sagde han gerne med sin noget bekymrede Stemme: „Det er en alvorlig Mand.“ Og der er ingen Tvivl om, at han selv var en gennemalvorlig Mand, der tog Livet væsentlig som en Pligt, der skulde gøres. Han gik snarere til den modsatte Yderlighed af det, der falder Flertallet af Menneskenes Børn naturligst, han gjorde ofte Livet vanskeligere, end det er, og Pligten mere

indviklet og tungere, end den behøver at være. Der kunde nu og da fare et Smil over hans Ansigt, som et Solstrejf kan løbe lysnende hen over et graat Landskab. Men oftest hang hans Himmel lavt, og ikke sjældent udgød den sig i Regn. Især i de senere Aar kom der ofte Graad ind i hans Taler. Han var næsten altid bekymret, hvad saa end Emnet for hans Tale var. Og unægtelig har jo de senere Aar ogsaa bragt adskilligt der kunde faa en Mand, der tog tungt paa Livet, til at lamentere.

Selv har han i sit lange, arbejdsomme Liv sikkert ydet sit yderste. Han slog ikke en Tøddel af paa Kravet til sig selv. Og med sin stærke Konstitution mægtede han at bære sin solide Part af Dagens Arbejde. Han var Københavns Førsteborgmester i den Tid, da Byen skød Ham, da den groede sin stærke Vækst. Og paa en hel Række vigtige Omraader blev han den ledende. Særlig vort Skolevæsen, som vi med Rette er stolte af, har han med Forstaaelse af Tidens Krav og med en kærlig

Omhu baaret frem. Og nu til Slut, næsten 70 Aar gammel gik han som Formand for det i 1898 oprettede Arbejderforsikringsraad ind til en stor og dybt indgribende Virksomhed. Han satte denne Lov, der har Betydning for Tusinder og atter Tusinder af Tilskadekomne og deres Efterladte, i Værk, han skabte dens Regler og dens Praksis og gjorde det med et Frisind og en Humanitet, der sikkert vil bevare hans Navn længere end noget andet af hans mangesidede Virksomhed.

—n.

En Dansk som Professor ved Berlins Universitet.

Der er hændet det, at en dansk Docent er bleven udnævnt til Professor ordinarius i Religionshistorie og Religionsfilosofi ved Tysklands største Universitet, Berliner Universitetet. Det var en Gang saadan, at Europas

Professor Edvard Lehmann.

Lærde følte sig som en international Stat, som en lærd Republik, forbundne ved et fælles lærd Sprog, Latinen. Uafhængige af Landegrænser drog de frem, og overalt fandt de Doktorer i Videnskaben, med hvem de udvekslede Tanker paa deres fælles Lærdommens Maal. Senere tog Nationalsprogene ogsaa Videnskabens Bøger og dens Mænd ind under sig. Man ansaa det længe for et Fremskridt, det var utvivlsomt et kulturelt Tilbageskridt. Ikke mindst for de smaa Landes Lærde, der enten maatte skrive deres Værker i et Sprog, som ingen læste ude i Verden, eller udtrykke sig i et moderne Sprog, som det altid vil volde større Vanskeligheder at blive fuldt fortrolig med end med Lærdommens gamle klassiske Sprog.

Ganske vist er den moderne Videnskab for saa vidt atter een international Videnskab, som dens Resultater udnyttes ligeligt i alle Lande. Men dens Embeder er dog gerne forbeholdte Landets Børn. Den gamle frie Dragen om fra Land til Land med hjemlig Følelse og gæstfri Modtagelse overalt, hvor Videnskabens Gudinde havde sine Højsæder, er der ikke meget tilbage af, for Lærernes Vedkommende i alt Fald. Studenterne kan drage; og drager naturligvis i vore Dage med de lette Rejseforbindelser meget mere

end i gamle Dage. Næsten alle vore betydeligere Lærde har studeret ved fremmede Universiteter. Men det er endnu sjældne Undtagelser, at en Lærd fra et Land kaldes til Lærer i et andet.

Det er det, der nu er hændet Docent i Religionshistorie, Dr. Edv. Lehmann.

Han er født i København 1862 og blev teologisk Kandidat i 1886. Han drev derefter religionshistoriske og filosofiske Studier, dels herhjemme, men særlig ude, fik Universitetets Guldmedalje, tog i 1896 Doktorgraden med en Afhandling om Avesta, og blev i 1900 Docent. Det er især den persiske Religion, han har gjort til Genstand for sine Undersøgelser, og om hvilken han haade paa Dansk og Tysk har skrevet en Række grundige og fortræffelige Afhandlinger. Og dem er det, der nu har banet ham Vejen fra Docentposten ved et lille Lands Universitet til Professoratet ved et Verdensuniversitet. C.

Herman Trier.

Maaske kan der ikke siges noget bedre om Herman Trier end dette, at der slet ikke behøves at siges noget om ham nu, da han er udvalgt til kongevalgt Landstingsmand. Det er tilstrækkeligt at nævne hans Navn, saa ved alle, hvorfor Valget netop er falden paa ham. Det være langt fra os at gøre noget Forsøg paa at raade den Sfinksens Gaa-de, hvad den reviderede Grundlovs Fædre har ment med de Kongevalgte.

Man strides jo endog om, hvad Ordet livsvarig betyder. Men en Ting tør sikkert antages for givet, at der netop har foresvævet disse

Politikere fra 60'erne saadanne Forudsætninger som dem, Herman Trier møder med, hos de Mænd, der skulde sætte sig i de livsvarige Stole. Trier har en lang og hæderfuld Fortid bag sig, det er Folketingets gamle Formand, og det er den Mand, der paa et tidligt Tidspunkt rejste sig i Folketinget og satte sit blanke Navn anklagende op mod Albertis. C.

Landstingsmand Herman Trier.

Det er Løgn altsammen —

Min Ven, den bekendte Forfatter Vilhelm Aas, der den foregaaende Dag var kommet hjem fra en tre Døgn Rejse i Udlandet, havde haft Aftenselskab i sin elegante Lejlighed; det var gaaet ret livligt til, og maaske var det under Indflydelse af Champagnen, at han nu — efter de andre Gæsters højroastede Afsked — havde faaet Trang til en fortrolig Samtale med mig, thi det laa ellers ikke til ham at være meddelsom om egne Forhold, og især havde han forstaaet at værne om sin Fortid.

Lidt efter lidt døde imidlertid Samtalen hen, og jeg havde allerede rejst mig for at gaa hjem — Klokken var bleven over 12 — da jeg, idet jeg vilde række ham Haanden, lagde Mærke til hans paafaldende blege og nedtrykte Udseende.

»Er du ikke rask, Vilhelm?« spurgte jeg.

Det varede noget, før Svaret kom:

»Hvad skulde jeg fejle men hør, sæt dig ned — jeg har Lyst til at fortælle dig om mig selv —.«

Det kunde jeg ikke staa for, jeg følte mig smigret og satte mig igen. — Han begyndte:

»Ved du hvad — jeg er i Grunden ked af det Hele — Livet er overmættet med Tomhed og Tarvelighed — men ofte lader man sig narre og bilder sig ind, at det besidder et værdifuldt og skønt Indhold. Ibsen siger et Sted, at man i Virkeligheden overalt kan anvende Ordet *Løgn* i Stedet for *Ideal* , og jeg er tilbøjelig til at tro, han har skæbnsvanger Ret; men det har jeg ikke troet indtil for et Par Dage siden. . . da faldt der Skæl fra mine Øjne — og jeg saa alt — hele Verden — for mig i en anden, men sand og mere styg Belysning end hidtil.«

Han saa hen for sig med et underligt Blik; derpaa fortsatte han:

»Du ved, at jeg lige fra min pureste Ungdom har været Idealist — mine Bøger viser det tydeligst. Tidligt kom jeg til at læse den romantiske Perodes Literatur, og selv om meget forekom mig stødende i den — var der dog noget, som vakte i mig en kunstnerisk, næsten sværmerisk Higen mod en højere Form for Tilværelse end den dagligdags, den almindelige — At opleve denne Form — at finde Udtryk for den, blev min Opgave som Digter; ikke som Novalis vilde jeg finde den i en vemodsberuset, tungtduftende Stemning af hensygnende Længsel »den blaa Blomst« — men frisk og livskraftig maatte den være, lutret og ren som Malmklang, ædel og ophøjet som en Guddoms Væsen. . . . forstaar du, hvad jeg mener?«

Der gik Aar, uden at jeg fandt, hvad jeg søgte, men min sikre Forvisning om at naa frem til Maalet svigtede mig langtfra — og

endelig — jeg var den Gang 22 Aar gammel, altsaa for 7 Aar siden — mødte jeg den Kvinde, som skulde blive mit Livs Skæbne, baade som Menneske og Forfatter.

»Hun havde Blidernes sorte, straalende Øje«, kunde jeg begynde med I. P. Jacobsen, hvis jeg vilde beskrive dig hendes Udseende — men det kan ikke nytte — du vil alligevel ikke se hende for dig, som hun var — se hendes sjælfulde Blik, hendes henrivende Aasyn — jeg siger med Vilje ikke Ansigt. Hun var tysk af Fødsel og havde nylig faaet Plads som Guvernante her i Byen hos en Familie, i hvis Hjem jeg kom. Aida, hed hun. Denne Kvinde blev mit legemliggjorte Ideal — min Verden af Poesi og Lykke — og det var hende, til og om hvem jeg skrev min Digtsamling »Lysset«, der jo, som du ved, skabte mig et Navn som Lyriker. — Det syntes mig, som om en Engel havde aabnet for mig til Fantasiens skønne Rige — Aladdin-Hulen med den evigt brændende Lampe, og hele mit Jeg følte jeg som forvandet. — — —

Jeg vandt hendes Kærlighed — aah! — det er mig saa grænseløst umuligt at skildre, hvilken oversanselig Glæde jeg følte i hendes Nærvarrelse — i Skumringen, naar vi sad sammen, og alt omkring os blev tyst — da var det mig, som svævede vi to gennem en Tankens krystalklare Æter, hævet over alt Smuds — stille i højtidssfuld Tavshed.« —

Længe sad han i dybe Tanker; hvor saa han dog sløj ud — han var sikkert syg — der havde jo ogsaa været noget forceret, noget feberagtigt livligt over ham hele Aftenen. Endelig vedblev han:

»Saa blev hendes Fader syg. En Morgen, da jeg kom hjem efter en mindre Rejse, laa der Brev fra hende, hvori hun meddelte mig paa sin sædvanlige elskelige Maade, at hun var taget til sin gamle Fader i Berlin, men haabede at kunne være hjemme igen i Løbet af kortere Tid — jeg skulde bare være sød og vente taalmodigt. O Gud! havde jeg dog den Gang anet den rette Sammenhæng —. Jeg ventede længe, men da jeg efter at have tilskrevet hende to Breve ikke fik noget Svar, blev jeg urolig for, at en Ulykke skulde være hændet hende, og rejste — saa hurtig det lod sig gøre — til Tysklands Hovedstad.

I det Hus, hun havde angivet som sin Adresse, blev jeg modtaget af en ældre Herre med Sørgeflor om Armen; da han hørte mit Navn, brast han i Graad. Af ham modtog jeg dette Brev.«

Vilhelm tog et gulnet Papir frem fra sin Tegnebog og læste:

Min elskede Ville!

» Saa nødig skilles jeg fra dig. — Gid jeg kunde kysse dig til Afsked — men det er bedst for os begge, at du ikke ser mig, skæmmet af Sygdom og Lidelse —. Bebrejd mig ikke min Usandhed, jeg troede ikke, det var saa farlig en Sygdom, jeg led af; jeg vilde skaane dig, min elskede, derfor rejste jeg herved.— Naar du læser dette Brev, ligger jeg i den sorte, kolde Jord — saaledes er min Vilje.

Du skal ikke græde saa meget, thi jeg glemmer dig aldrig — som en god Aand vil jeg stadig følge dine Fjed — og i den silde Nattetime, naar du sidder i din Stue, da vil jeg være hos dig.—

Din Aida.«

»Hendes Grav blev mig vist — et Gravsted med friske Blomster, men uden Mæle — jeg satte en Sten med hendes Navn. — Hun var død af galopperende Svindsot —.

Siden har jeg levet med hendes rene Billede i mit Hjerte, og sandelig — jeg har følt det,

som var hun usynlig til Stede hos mig —. Nu ved du altsaa, at det er hende, der gaar som en rød Traad gennem al min Digting, som alligevel efterhaanden fik Præg af »den blaa Blomst«, thi jeg følte mig i Slægt med den sørgende Novalis ved den elskedes Grav. —

For et Par Dage siden kom jeg tilfældigvis ind paa en af Paris' større Restaurationer — og hvem tror du, jeg saa der: Aida med de sjælfulde Øjne.« —

Vilhelm var ligbleg — han gik nervøst op og ned af Gulvet — saa brast han i Latter:

»Ha, ha, ha! Du ser jo helt betaget ud. — Ja, jeg producerer sgu godt, mens jeg taler. — Hvad synes du om min lille sentimentale Selvbiografi? Naa, det er min sandten blevet vældig sent — en frisk Cigar? Godnat du!« —

Jeg følte mig unægtelig noget flov over at have taget ham alvorligt — den forbandede Spøgefulg og Skuespiller, som nan var.

Den næste Morgen var det saa, man fandt ham liggende død i hans Lejlighed — Lægerne talte om Apopleksi.

Fire Søskende holder Bryllup paa samme Dag.

En Familierekord.

Forleden fandt en enestaaende Familiebegivenhed Sted i en lille By i Nordfrankrig, idet fire Søskende, to Brødre og to Søstre, blev viede paa samme Dag og i samme Time, kun med nogle Minutters Mellemløbet. De fire Søskende — Hermion hedder de — ses paa Billedetsaaledes:

Brødrene Joseph og Louis staar bagved, Søstrene Germaine og Louise sidder foran.

BUSTER BROWN

paa Tigerjagt.

At dette her kan drages den Moral,
 At man maa være dum, ja splittergal,
 Hvis man for Alvor rigtig Helt vil være;
 Thi man kan ikke love af den Ære.
 For Heltero'ler paa Teatrets Scene
 Faar Helten Mont og Biomster — Notabene!
 Hvis han kan spille Helt paa saadan Vis,
 At Taarestømme flyder til hans Pris.
 Ja, saadan gaar det her i
 denne Verden,
 Naar blot man „lader som“
 i al sin Færden,
 Saa faar man Guld og duf-
 tende Buketter;
 Men ægte Helte man tilside-
 sætter.

Boksemaskinen.

Hr. Petersen havde arvet mange Penge efter sin Fader, og gad derfor hverken bestille noget eller lære noget; men I ved nok, smaa Læsere, at Penge kan slippe op, selv om man har mange — og saadan gik det netop for Hr. Petersen.

Da han nu saa, at han næsten ikke havde flere, kom han i Tanke om, at han maatte lave

Et voldsomt Stød.

noget, han kunde tjene en Masse Penge paa. Det skulde være en Boksemaskine, og den skulde blive lige saa uundværlig i ethvert Hjem som en Symaskine — for man havde godt af Legemsøvelser. I tre Maaneder lukkede han sig inde i sit Værksted, for at ingen skulde faa hans Opfindelse at se, før han havde faaet Patent paa den. Efter den Tid var den færdig, og nu kom det store Øjeblik, da den skulde prøves. Hr. Petersen tændte Opvarmningslampen under Maskinens vandfyldte Kedel, og stillede sig foran Apparatet, spændt lyttende til, hvor det kogte og sydede i dets Indre. Da Røgventilen begyndte at give Damp fra sig, stillede han sig i Fægtstilling. Nu maatte det snart gaa løs. Maskinens Overdel begyndte virkelig at vugge i sine Lejer, Dampen knurrede vredt og rystede hele Apparatet; men pludselig stod det stille, og Hr. Petersen bukkede sig ned imod det for at se, om Ventilen skulde være tilstoppet. I det samme fløj Maskinens Lædernæve som et Lyn imod hans Bryst, og slyngede den arme Mand over

mod Væggen, hvor han gispende sank sammen, mens Sol og Maane og elleve Stjerner dansede for Øjnene af ham. Lykkeligvis væltede Maskinen, ellers havde den slaæet ham flad. Da Hr. Petersen kom til sig selv, gik han i Seng og sendte Bud efter Doktoren. Maskinen trængte til at forbedres, før han kunde tage Patent paa den. — Se, saadan gaar det, naar man vil være Opfinder uden at have lært noget!

Et Eksperiment.

»Ethvert Legeme bestræber sig altid for at blive i sin øjeblikkelige Hvile eller Bevægelse.«

Forandring heri sker kun gennem Paavirkning af andre Legemer eller Kræfter.

Dette kan du vise paa følgende Maade: Tag en Flaske eller Karaffel, læg over Halsen et Kort og ovenpaa dette en Mønt. Hvis du nu med Langfingeren knipser rask og stærkt til Kortets Rand, vil det flyve bort fra Flaskehalsen; men Mønten, som man skulde tro vilde følge med Kortet, bliver paa sin Plads og falder da Understøttelsen er borte, lodret ned i Flasken. Den Bevægelse, Kortet fik, var saa pludselig, at den ikke fik Tid til at overføres paa Mønten. Tager du derimod Kortet med Fingrene og fører det langsomt bort fra Flasken, følger Mønten med, for nu faar den Kraft, der satte Kortet i Bevægelse, Tid til at overføres paa Mønten ved Hjælp af Gnidningsmodstanden.

Mønten, som ved et pludseligt Knips til Kortet, falder i Flasken.

Enestaaende Tilbud til „Hver 8. Dag“s Abonnenter!

Alle vore Abonnenter har Adgang til „Det ny Teater“ for en Trediedel af den ordinære Billetpriis.

Det er lykkedes „Hver 8. Dag“; med store pekuniære Ofre fra Forlagets Side, at træffe følgende Arrangement, hvorved vi — i Modsætning til andre Blade, som kun udsteder Kuponer til halv Pris — giver vore Abonnenter Teaterbilletter til en Trediedel af Billetpriisen.

Med Januar Maaned begynder den bedste Teatertid, den rigtige Sæson, da Teatrene sætter alle Sejl til, og da Publikums Interesse for Scenens Kunst er paa sit Højdepunkt. Vi tager sikkert ikke fejl, naar vi ogsaa hos „Hver 8. Dag“s Abonnenter forudsætter et Ønske om i saa vid Udstrækning som muligt at faa Lejlighed til at deltage i Teatrenes Glæder; en vel tilbragt Teateraften hører nu en Gang med til Vinterens bedste Nydelser.

For at imødekomme dette Ønske hos vore Abonnenter, og for at skaffe disse en noget lettere Adgang til at se god Skuespilkunst, har „Hver 8. Dag“s Forlag truffet et Arrangement med „Det ny Teater“, hvorved det er blevet os muligt at tilbyde *alle* vore Kvartals-Abonnenter Billetter til Teatret til en Trediedel af den ordinære Billetpriis, saaledes altsaa, at f. Eks. en 1. Parkets Billet til 3 Kr. for vore Abonnenter koster 1 Kr., en 2. Etages Billet til 1 Kr. 50 Øre koster 50 Øre og en Galleribillet til 50 Øre koster 17 Øre.

Det ny Teater.	Det ny Teater.
1. Parket A.	Ordinær Pris: 3 Kr.

Billet, som ordinært koster 3 Kr., faaes af „Hver 8. Dag“s Abonnenter for 1 Kr.

Det ny Teater.	Det ny Teater.
1. Blage, 2., 3., 4. Række	Ordinær Pris: 2 Kr.

Billet, som ordinært koster 2 Kr., faaes af „Hver 8. Dag“s Abonnenter for 67 Øre.

Hvorledes faaes Billetterne?

Der er truffet det Arrangement med Teatret, at der paa „Hver 8. Dag“s Kontor udleveres en Kupon, som Abonnenten kan hente Billet efter paa Teatrets Kontor.

Nye Aarsabonnenter helt gratis.

Enhver, der nu indmelder sig som Aarsabonnenter og indbetaler 5 Kr. for 1910 til Bladets Kontor, faar *gratis udleveret en Billet til Værdi 3 Kroner til „Det ny Teater“.*

Festbøger.

De nye Aars-Abonnenter, der maatte foretrække som hidtil at faa Festgaven „Musik og Sang“, „Hver 8. Dag“ eller de to Bøger „Spionen fra Kronstadt“ og „Det tredje Køn“, alle i Pragtbind, kan stadig faa dem.

Kunstblad gratis til alle.

Efter Opfordring fra mange Sider har Forlaget besluttet fremtidig at udlevere det smukke Kunstblad „Prinsesse Maries sidste Jul“ ikke blot til „Hver 8. Dag“s Abonnenter, men ogsaa til disses Venner og Bekendte, saaledes at nu enhver, der til Forlaget indsender 25 Øre i Frimærker for Emballagen, gratis faar Kunstbladet.

Til Dato udleveret over 5000.

Et moderne Vaskeri.

Vaskeriet.

En af Strygestuerne.

For enhver omsorgsfuld Husmoder spiller Vasken en stor Rolle. Efter at det, i hvert Fald i København, er bleven saa godt som umuligt at lade sit Tøj vaske hjemme, er Husmødrene henvist til Vaskerierne, og det lader sig ikke skjul, at der indenfor disse findes Forretningsfolk, som ofte behandler Kundernes Tøj ret samvittighedsløst. Det hører til Husmødrenes stadige Bekymringer, at hendes

gode Tøj ødelægges eller bliver borte af Mangel paa Omsorg fra Vaskeriets Side.

Forholdene var maaske nok værre i gamle Tider. I vore Dage er der heldigvis kommet en Del Vaskerier, som har forstaaet, hvor nødvendigt det er at behandle Kundernes Tøj med Omhu og Akkuratesse. Hertil hører f. Eks. *Knudsens Vaskeri, Gl. Kongevej 19*. Da den nuværende Indehaver for ca. 5 Aar siden overtog Forretningen, var den ikke meget bevendt, men Hr. Knudsen fik hurtigt en betydelig Omsætning, og nu beskæftiger han ikke mindre end 16—18 Mennesker. Og man maa sige, at dette Vaskeri virkelig har gode Betingelser for at kunne paatage sig saavel grov som fin Vask, navnlig efter at det nu for et Par Maaneder siden har faaet installeret det nyeste, der findes, af Vaske-, Stryge- og Blankemaskiner samt Centrifuge, alt drevet ved Elektricitet. Den Fremgang. Forretningen har haft i disse Aar og stadig vedbliver at have, er det bedste Bevis paa Kundernes Tilfredshed, og Hr. Knudsen har faaet mange anerkendende Ord om den Maade, hvorpaa Virksomheden ledes.

Pakkestuen.

R.

Nr. 18.

30. Januar 1910.

16. Aargang.

Fru *Price de Plane* i Balletten „Den lille Havtrøe“.

Elfelt fot.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

»Ja, den synes jeg bedre om,« sagde Mr. Brown og havde Vanskelighed ved at skjule sin Sindsbevægelse.

»Hvad staar der i den Indskrift — véd De det?« spurgte han, idet han undersøgte Stenen med næsten paafaldende Omhyggelighed. »Det er nu ikke den rette dybrøde Kulør, som jeg ønsker mig,« tilføjede han for at skjule sin Glæde over Fundet.

»Deres Ekscellence har Ret,« svarede Armenieren; »den er lidt bleg. Men til Gengæld er den saa billig, saa billig! Indskriften er formodentlig ikke andet end et af de Hundreder af Navne, som Muhamedanerne har for deres Gud; men det kan jeg for Resten hurtigt fortælle Dem,« sagde han og tog et Forstørrelsesglas for Øjet og begyndte at undersøge Diamanten.

»Aha« — sagde han, — »nej, det passer nok ikke ganske, hvad jeg sagde — — det er intet Navn, det er en hel Sætning — — skrevet paa Persisk. — — »Der er kun een Gud, og Mohamed er hans Profet«. Set fra Deres Standpunkt som Samler af sjældne Ædelsten, maa denne her være et rent Fund. Jeg har aldrig før set saa lang en Indskrift i en Sten af den Størrelse. Den er enestaaende, absolut enestaaende!«

»Tror De ikke, der er mange af den Slags?« sagde Mr. Brown. »Lad mig engang se rigtig paa den i Deres Forstørrelsesglas!«

Og Mr. Brown saa rigtig paa den. Han var intet Øjeblik i Tvivl om, at den Juvel, han her holdt i sin Haand under Armenierens Forstørrelsesglas, var en Del af de Tyvekoster, som var forsvunden fra »Raagereden«.

»Maaske De vil veje den!« sagde Mr. Brown.

Armenieren tog en lille fin Vægt frem og vejede den.

»Den vejer nøjagtig 3,2 Karat.«

»Det er rigtigt,« tænkte Mr. Brown. »Naa, og hvad vil de have for den?«

Armenieren nævnte en Pris, der var omtrent det dobbelte af Stenens Værdi.

»Det vil jeg ikke give. Det er jo Optrækkeri! Det maa De jo selv vide, er Optrækkeri.«

Armenieren smilte:

»De er alle Snyderere, Deres Ekscellence. Det er hans første Pris. Naar De nu byder ham lidt mindre end det halve, kan De faa den til en rimelig Pris.«

»Naa, og nu den anden Sten?« spurgte Mr. Brown ligegyldigt.

»Den, Deres Ekscellence, er nøjagtig, som De ønskede,« sagde Armenieren. »Det er en grøn Diamant; den har kun Værdi for Amatører.«

Saa undersøgte Mr. Brown ogsaa den grønne Diamant, og det var med den største Overvindelse, at han formaaede at beherske sine Ansigtstræk.

»Jeg forstod Dem saaledes,« forhørte han sig, »at De sagde, at begge Stenene tilhørte den samme Mand? For Resten er der ikke stort ved denne grønne Diamant.«

»Det er en Jøde ved Navn Elias, som ejer dem begge. Jeg havde det største Besvær med at faa dem ud af ham, Deres Udmærkethed! Sagen er den, at han just staar i Begreb med at rejse til Persien eller Indien med dem; dér er der nemlig god Afsætning paa den Slags Ting. Han vilde absolut have at vide, hvem det var, der vilde købe dem, men jeg bildte ham bare ind, at jeg vilde forsøge at sælge Ædelstenene til Kiamil Paschas Hustru, der er en ivrig Juvelsamler.«

»Maa jeg beholde Stenene til i Morgen Middag, Koja Aratoon?« spurgte Brown.

»Ja, naturligvis, Deres Højhed!«

»Saa skal jeg gøre Dem et bestemt Bud. Jeg vil gerne sove paa det. Men hvis jeg kan faa dem billigt, tænker jeg nok, jeg tager dem; men det maa ogsaa være meget billigt, for vi Amatørsamlere kan ikke give de sædvanlige glubende Priser. Ønsker De en Kvittering for Modtagelsen?«

»Nej, Deres Ekscellence, Generalkonsulens anbefaling er tilstrækkelig Garanti for mig. Jeg kommer altsaa i Morgen Middag, og saa haaber jeg, vi skal gøre en lille Forretning!«

Og med disse Ord pakkede Koja Aratoon igen de to Diamanter ind i Papiret, bukkede dybt, rakte dem til Brown og tog Afsked.

Saasnart han var ude af Døren, pakkede Brown atter Stenene frem for endnu en Gang at betragte dem nærmere; men hvem kan beskrive hans Overraskelse, da han opdagede, at det Stykke Papir, de var pakket ind i, var en — Regningsblanket fra Moreone Brothers!

»Aha,« tænkte han, »nu sidder de i Fælden! I Morgen lader jeg Saksen klappe sammen om dem! De har aabenbart lige modtaget Pakken med de stjaalne Juveler fra deres Londoner-Hus. De vilde altsaa have ladet dem gaa videre lige til Indien. Det er ikke vanskeligt at følge Sporet fra Jøden til Moreone Brothers og derfra til Firmaet i London. Og dette røber saamænd hellere end gerne Mrs. Hill blot for at hytte deres eget Skind, idet de selvfølgelig giver det Udseende af, at de har købt og videreforsendt Stenene uden at ane, at der var noget mistænkeligt ved det.

Inspektør Bender afsendte et kort Chiffer-

Telegram til sit Kontor i London om, at han var paa Spor efter Forbryderne, og at han sandsynligvis kom hjem i Løbet af et Par Dage.

Da det var gjort, tændte han sig en Cigar og gav sig til at spekulere:

»Jeg maa hellere igen faa fat paa denne Armenier og ved Hjælp af ham faa Jøden til at tilstaa, at han har faaet Juvelerne fra »Moreone Brothers«. Men vanskeligere bliver det, at faa disse til at indrømme, at de har faaet dem sendt fra deres Forbindelse i London. Skræmmer jeg dem, benægter de rimeligvis alt. Nej, jeg maa være forsigtig! Et helt andet Spørgsmaal er: hvad havde Nicola Raffizzia at bestille hos Miss Endalie Verpoint? Eller rettere Mrs. Hill? Jeg kan ikke forklare det paa anden Maade, end at Mrs. Hill er Frøken Verpoints Medhjælper over for Firmaet Moreone, Raccoldi & Co. Jeg maa vist hellere tage den ældre Dame i et lille Forhør. Men derved er jeg jo egentlig lige vidt. Det kan dog ikke have været Miss Verpoint, der har begaaet Tyveriet, eftersom hun ikke forlod Frøken Theveney's Side i saa meget som et Minut i den Tid, Indbrudet fandt Sted. Er Miss Endalie i det hele taget skyldig, kan det kun være paa den Maade, at hun er Hæleren, mens en eller anden Mand er den virkelige Forbryder. Og i saa Fald maa dene Mand enten være hendes Ven eller hendes Kæreste, og hun selv »financierer« blot Foretagendet. Pokkers ogsaa, at man ikke ved det mindste om Miss Verpoint! Hendes Venner, Theveney'erne, lader jo ikke til at vide særlig meget om hende. Hun kom der i Huset, og Gerald blev forelsket i hende, og nu er de forlovede. Det er alt! Den første Tanke, at det var Gerald, der havde taget Smykkerne, var jo ganske vild — dertil er han ikke nær »smart« nok. At tænke sig denne godhjerterede Fyr som Ophavsmand til alle disse smaa nette Indbrudstyverier — nej! Der maa have været en til — foruden Endalie. Men hvad i Himlens Navn vil denne ene og Endalie med Gerald? Hvad skal der blive af den virkelige Tyveknægt, i det Øjeblik Gerald og Endalie gaar hen og gifter sig? Maaske det er en Broder til Endalie. Saa er Sagen tydelig nok. Saa skal Gerald paa en eller anden Maade skaffes ud af Verden, for at de to kan leve højt paa hans Efterladenskaber. Naa, ligemeget! Hvor- dan det nu end forholder sig, saa har jeg mest Lyst til at lade alle dem her i Konstantinopel sejle deres egen Sø, tage sporenstregs tilbage til London og sætte en alvorlig Skræk i Juvelhandlerne dér, saa at de forrader den mystiske Mrs. Hill i Haab om at klare deres egne Ærter. Faar Gerald blot det mindste Nys om, at Miss Endalie er impliceret i disse Forbrydelser, gifter han sig ikke med hende, navnlig ikke en Mand som Gerald! Javel, det gør jeg; jeg rejser i

Morgen Kl. 9, saa gaar Eksprestoget, og saa skal vi dog se, hvem der er den snedigste, den lille Frøken Endalie eller Inspektør i Opdagelsespolitiet George Bender.

Femtende Kapitel.

Mon han vil tilgive mig?

Eventyrersken Endalie Verpoint havde mistet sin sædvanlige Ro og Selvbeherskelse, fra det Øjeblik hun følte, at hun havde et Hjerte. Hun var ikke længer den kolde, beregnende Kvinde, som kun levede for at begaa Forbrydelser og for bagefter omhyggeligt at udslutte Sporene deraf. Hun havde lokket og draget Gerald Theveney saalænge, indtil hun nu — ligesom Fuglefængerne, der fanges i deres egen Snare — selv endte med at blive forelsket i ham. Det var ikke blot hans Ydre, som nu øvede Tiltrækning paa hende; det var heller ikke hans Navn og Stilling i Samfundet, der blandede hende — dem tænkte hun ikke mere paa. Han var ikke længere hendes *Bytte*, nej, han var den eneraadende Herre over hendes Endalie var træt af at lyve over for den Mand, hun elskede højere end Livet. Man kan maaske kalde det svagt, men — saa det ofte gaar — Kvinderne bliver svage, naar det mest gælder deres egen Lykke. Og naar en Kvinde elsker, som Endalie Verpoint elskede, er hun i Sandhed svag. Det stakels Pigebarn levede i en stadig Rædsel, Rædslen for at blive opdaget.

Gerald havde taget hende og gjort det med Glæde — som den hun var: en smuk ung Pige, en fuldkommen Dame, med god Uddannelse og af samme Stand og Samfundsklasse som han selv. Men den Tid kunde komme, da Gerald begyndte at stille Spørgsmaal, som det vilde være vanskeligt at besvare, hvis man da ikke vilde lyve. Det kan selvfølgelig være let nok at sige en Usandhed, men at samle en hel Kæde af Løgne, saa at de faar Sandsynlighedens Præg, det er noget andet; dertil behøves mere end almindelig Klogskab og Opfindsomhed. Og Endalie var træt af at tlyve over for den Mand, hun elskede, netop fordi hun elskede ham.

Da den nette Stuepige senere paa Dagen traadte ind i Dagligstuen og rakte Endalie et Telegram, begyndte hun uvilkaarligt at skælve over hele Kroppen, og Angst stod malet i hendes Ansigt; men straks efter lagde der sig et lykkeligt Smil omkring hendes Mund, da hun læste, hvad der stod.

»Der er ikke noget Svar, Eften«, sagde hun.

Pigen forlod Værelset, og Endalie kastede et Blik hen paa Uret.

»Om en halv Time er han her,« tænkte hun. Og saa læste hun Telegrammet en Gang til:

»Bliv hjemme! Jeg kommer Kl. halv tre med gode Nyheder. — G.«

En Nødhjælp.

Efter Maleri af P. Descelles.

»Gode Nyheder? Han kan ikke have andre gode Nyheder at fortælle mig, end at vi snart kan holde Bryllup. O, bare det var overstaaet, og jeg vel havde tilstaaet alt overfor ham. Men det vil aldrig ske, for Gerald er en hæderlig Mand, og han vil selvfølgelig aldrig have noget at gøre med en Kvinde, der ikke er andet end en almindelig — Tyv! Men han elsker mig, det véd jeg, og Kærlighed tilgiver alt, saa maaske naar vi er gift! Aa, men han vil aldrig glemme, at jeg har bedraget ham. Mon jeg nogensinde faar Mod til at fortælle ham det. Nej, nej, det maa blive den allersidste Udvej, jeg vil ikke have Lykkens Bæger slaet mig ud af Haanden, just som jeg fører det til mine Læber. Men hvad kan det være for »gode Nyheder«? Maaske maaske«, og hun blev pludselig ligbleg ved Tanken, »maaske er de kommen paa Spor efter Winnies Juveler, og nu glæder han sig over det som noget særligt »godt Nyt«, fordi han derved selv vil blive renset for enhver Mistanke. Nej det kan det ikke være!«

I det samme lød den bekendte Banken paa Yderdøren; med ægte kvindelig Instinkt kastede Endalie et Blik ind i Spejlet, og satte sig selv i en yndefuld Stilling og ventede saaledes paa sin Kæreste.

Døren fløj op, og ind traadte Gerald, som altid moderne og zirligt klædt og med Smil over hele Ansigtet som et fuldkomment Billede paa Lykke og Livsglæde.

»Min egen elskede Endalie,« sagde han, »jeg kan ikke undvære dig ikke en eneste Dag! Blot jeg er borte fra dig nogle Timer, længes jeg efter dig, saa det ikke er til at holde ud. Du har min Skæbne helt i din Haand, du kan gøre mig lykkelig eller ulykkelig efter din egen Vilje; hør nu, jeg maa tage fra London nu, med det samme — det vil sige om en Uge eller fjorten Dage, og nu er det, Endalie, jeg vil bede dig om noget, om du vil gøre mig en stor Tjeneste?«

»Der er intet i hele Verden, jeg ikke vil gøre for dig, Gerald!« svarede den unge Pige med et højtideligt Tonefald i Stemmen, for hun mente, hvad hun sagde, og Ordene kom fra hendes Hjertes Dyb.

Og saa kyssede de hinanden, som kun to kan gøre, der elsker hinanden.

»Hvad er det saa for gode Nyheder, du har, Gerald?« spurgte hun. »Jeg brænder af Nysgerrighed efter at høre det.«

»Jeg er bleven General, min egen Ven, og har faaet min egen Hær at kommandere over. Med andre Ord, mit Firma vil starte en Forretning i Paris, og de har udset mig til Leder af den. Se, det er da Forfremmelse, saa det kan blive til noget. De har været forfærdelig venlige imod mig og sagt mig en Mængde rosen-

de Ting, og de synes, at Navnet »Sir Gerald Theveney & Co.« vil lyde særlig godt; og nu kan jeg jo selv stikke nogle Penge i det. Og hvad der er det bedste, jeg bliver uafhængig uafhængig, skal ikke spørge nogensomhelst om Forlov. Men nu er det, jeg vil bede dig om en meget stor Tjeneste. Endalie, vil du indvillige i, at vi gifter os med det samme. Nu da jeg skal tage af Sted, er der jo god Grund nok til det. Under almindelige Forhold vilde vi først kunne være bleven gift om et halvt Aars Tid. Nu derimod, er der ingen der vil finde det underligt, at vi gifter os med det samme, holder et Par Ugers Hvedebrødsdage og saa tager ned til vort eget lille Hjem i Paris. Det eneste, du skal gøre, er at svare Ja, og jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden. Du vil ikke sige Nej, vel Endalie? Alting ser saa lyst og straalende ud for mig nu: jeg behøver blot at arbejde flittigt en halv Snes Aar endnu, saa kan vi trække os tilbage til »Raagereden« og leve dér. Resten af vort Liv. Ikke, min Elskede! Kære lille Endalie!«

»Gerald,« sagde den unge Pige, »du véd, jeg kan ikke sige Nej til dig. Jeg burde vistnok skamme mig ved at tilstaa det, men jeg elsker dig saa højt, at jeg ikke kan nægte dig noget. Men, Gerald, hvad vil Folk sige? Hvad vil Lady Mexey sige? Og din Søster? Og, Gerald, Tante — — det er næsten den værste. Hun vil sikkert gøre alle mulige Indvendinger.«

»Aa — — ligemeget med alle Søstre og Fætre og Tanter!« udbød den unge Mand begejstret. Vi er da voksne Mennesker begge to, skønt du knap nok ser saadan ud! Jeg kan skaffe en særlig Tilladelse til Ægteskab, saa at vi kan blive gift hvad Dag det skal være, og saa behøver andre da ikke at have ondt af den Historie.«

»Ja, gaa nu blot ikke for rask til Værks! Jeg maa tale med Tante om det først, og du maa ogsaa tale med hende og være rigtig sød imod hende og staa fast paa din Beslutning, og saa maa vi se, om vi i Forening kan faa hende overtalt.«

»Tanter gør altid saa mange Ophævelser. Hvis det hele skal gaa efter Lovens strengeste Bud, tager det jo en evindelig Tid, inden vi kan blive gift.«

»Aa, jeg tænker ikke, det vil tage saa lang Tid,« sagde den unge Pige sagtnodig. »Men for øvrigt er jeg ligeglad, jeg tør betro dig mig selv og alt, hvad mit er, uden at nogen »Lov« behøver at stadfæste vor Forbindelse.«

Og dermed tog de to unge hinandens Hænder og saa hinanden i Øjnene, som forelskede gør det; og paa en Gang spurgte Endalie i en sagte alvorlig Tone sin lidenskabelige Tilbeder:

»Gerald, vilde du gifte dig med mig, hvis

jeg nu var fattig? Sig mig det! Vilde Prinsen tage den lille Askepot?»

»Min egen kære Pige, selvrølgelig vilde jeg det, det véd du jo godt,« svarede Gerald inderligt.

»Tror du virkelig, du vilde?« gentog hun.

»Saa sandt jeg lever, min Elskede,« svarede han igen.

Og han mente det oprigtigt, fordi der for ham kun eksisterede én Kvinde i hele Verden, og den Kvinde var Endalie Verpoint.

»Gerald,« sagde den unge Pige og saa paa ham med et underlig alvorligt Blik, »Gerald —«

Hun vilde sige noget, men standsede og saa frem for sig. Hun vilde saa gerne tilstaa alt overfor den Mand, hun elskede højere end Livet. Og havde hun for Alvor været fattig og dog elsket ham som nu, vilde hun vel ogsaa have gjort det i Tillid til sin Kærligheds Styrke. Men nu turde hun ikke. Modet svigtede hende i sidste Øjeblik. Hun kunde ikke fortælle den Mand, hun elskede, sit Livs Hemmelighed. . . . den frygtelige Hemmelighed.

»Jeg vilde kun sætte dig paa en lille Prøve, Gerald,« smilte hun. Jeg tror saamænd ikke engang, at Askepot kunde være bleven lykkeligere, end jeg er nu; hvis jeg virkelig fortalte dig, min egen Gerald, alt hvad jeg tænkte, og hvor lykkelig jeg føler mig, saa vilde du maaske ønske, at jeg heller var lidt mere tavs og tilbageholden.

Aa, Gerald, naar der bare ikke maa komme noget og spolere vor Lykke!»

»Spolere vor Lykke?« udbrød Theveney, »hvem eller hvad skulde der vel kunne det! Dengang jeg var en ruineret Mand, kom du mig højsindet til Hjælp. Tror du, jeg nogensinde kan glemme det? Tror du, jeg nogensinde glemmer, at det var dig, som reddede mig op af den Afgrund, hvori min egen Dumhed og Daarskab havde styrtet mig? Aa, Daarskab er et altfor mildt Ord. Jeg var mere end en Daare, jeg var en Forbryder, en Tyv — jeg, som havde forødt andres Midler — og skønt du véd det, min egen, elsker du mig dog og har Tillid til mig. Endalie, hvis der findes Engle, saa er du en af dem, det er alt, hvad jeg kan sige.«

»Aa, du siger kun det, fordi du endnu ikke rigtig kan finde ud af mig,« sagde den unge Pige med et Smil, hvori der var et lille Gran af Bitterhed. »Hvis du vidste! Hvis du vidste!«

»Jeg véd meget godt,« fortsatte den unge Mand ivrigt. »Jeg kan meget godt tænke mig, at jeg ikke er den første Mand, der beundrer og tilbeder dig. Der er selvfølgelig andre før mig, der har gjort det samme og fortalt dig om deres Kærlighed. Hvorfor skulde de skjule deres Beundring over for en ung Pige, som en-

hver kan være stolt af. Uh, jeg er saa jaloux paa alle dem — — før mig — —« tilføjede han leende.

»Gerald,« sagde den unge Pige, øjensynlig smigret over hans Ord, »jeg sværger dig, at du er den første Mand, jeg har givet Lov at tale om Kærlighed til mig! Saa sandt jeg lever, jeg har aldrig brudt mig om nogen Mand paa den Maade, aldrig! Sig, at du vil tro mig, for jeg kan saa trygt se dig i Øjnene, mens jeg siger det!«

»Tro dig? Ja naturligvis tror jeg dig, Endalie!«

I det samme aabnedes Døren, og Fru Hill traadte ind.

»De her, Gerald! De var snart den sidste, jeg havde ventet at se paa denne Tid.

Der er da vel ikke noget galt paa Færde?«

»Ikke noget særligt, kære Fru Hill,« sagde den unge Mand, idet han trykkede hendes Haand hjerteligt. »Jeg har bare faaet en lille Frieremiddag fra Skolen!«

Og derpaa fortalte han hende om den glædelige Begivenhed med hans Forfremmelse.

»Og nu er det, Fru Hill,« fortsatte han, »åt jeg kommer til Dem for at bede Dem om noget — — ja akkurat som en Tigger — endda en meget paatrængende en, som ikke lader sig afvise med den første den bedste Hovedrysten. Jeg har talt lidt med Endalie om det, og hun henviser mig til Dem. Kære Fru Hill, De vil nok hjælpe mig — vil De ikke?«

Faders Død har jo nu udskudt vort Bryllup — — men jeg er en meget utaalmodig Herre, véd De nok, og jeg kan ikke udholde den Tanke, at skulle rejse bort fra Endalie. Alene her i London, jeg tæller hvert Minut, til Klokken bliver fem og jeg skal hjem og se Endalie! Hvordan skal det saa blive, hvis jeg rejser til Paris. Nej, vi maa gifte os. Nu er der jo netop en god Anledning i min Forflyttelse. Vi kan meget godt holde Bryllup med det samme. Min gamle Chef, Mr. Whattingham, besørgede sit Giftermaal paa nogle faa Timer. Han gik fra sit Kontor Klokken 11, spiste Bryllupsfrokosten i en Restauration og var tilbage igen i sit Kontor Klokken 2. Han har ofte selv fortalt det. Naa, jeg gaar nu ikke saa vidt. Men jeg vil f. Eks. sige: Kunde Endalie og jeg ikke holde Bryllup i Dag otte Dage?«

»Umuligt! Fuldkommen umuligt, Sir Gerald,« svarede Fru Hill med paataget Værdighed. »Det kan der ikke være Tale om. Det vilde jo være en Skandale! Hvad vilde hendes Moder have sagt! Og hvad vilde Folk sige om mig! At jeg ikke var i Stand til at holde et ordentligt Bryllup. Nej, nej, der er tusinde Ting, der skal ordnes før et Bryllup, som I Mænd ikke forstaar jer paa.«

Og Fru Hill begyndte at remse op og talte sig efterhaanden saa ivrig, at hun endte med at sige: »De har taget Vejret helt fra mig med Deres Spørgsmaal, min gode Gerald!«

Men Gerald var ligesaa veltalende. Af lutter Iver efter at faa sit Ønske opfyldt var han ikke langt fra at gøre Haneben til den gamle Dame lige for Endalies Øjne, og han gav ikke fortabt, før Mrs. Hill kort og godt erklærede, at han skulde faa Svar i Løbet af 24 Timer.

Han blev til Middag, og efter Middag spillede og sang Endalie for ham. Han var i den syvende Himmel. Et Par Gange gik Fru Hill ud af Stuen, og de to unge fik Lov at være alene; men Tanten kom hurtigt ind igen, kun altfor hurtigt for de to unge brændende Hjerter, som længtes mod hinanden. Da Gerald gik, syntes han, at en Uge var en frygtelig lang Tid at vente paa sit Bryllup. — —

»Giv mig en Cigaret, mit Barn,« sagde Fru Hill, da han var gaaet, »og lad os saa snakke lidt om Sagerne. Det er jo et stort Held for os, at han har sat sig den Idé i Hovedet. Selvfølgelig skal han have sin Vilje. Man véd aldrig, hvad der kan ske i disse Tider. Maaske vi en skønne Dag kan vente Visit af disse kedeligt uniformerede Herrer med Haandlænker i Baglommen — — det var jo ikke saa rart. Men er du først i Paris og gift med ham, er det en helt anden Historie. Lad dem saa tage mig, om de har Lyst — — dig skal de ikke faa Fingre i. Og Mikel, Roan og Ellen sladrer heller ikke — det skal de nok passe paa! Vi holder jo alle saa meget af dig, Endalie; du er jo det eneste, jeg har her i Verden, jeg har altid holdt af dig som min egen Datter, for du har altid været en Pryd for vor Stand og en Pige, som alle vi har Grund til at være stolte af.«

»Du maa ikke, Tante! Du maa ikke tage mig tilbage til det, ikke engang i Tankerne!« sagde Endalie bønfaldende.

»Det er forbi for bestandig — — aa min Gud — —« og hun brast i heftig Graad. »Aa, kunde jeg dog blot fortælle ham det!«

»Fortælle ham det? Du lille Tøsse!« sagde den gamle Dame. »Hvad skulde det gøre godt for, maa jeg spørge? Betro dig aldrig til en Mand! Mænd kan anse os for rene Engle — men fra det Øjeblik de har gennemskuet os, er vi færdige, det skal du nok opdage før eller senere. Nej, Endalie, det vil jeg sige dig, hvis du sladrer — — saa — — drøber jeg dig — — lige saa roligt, som jeg kaster denne Cigaret i Ilden.«

Og hun smed Cigaretstumpen fra sig og fortsatte:

»For Kvinder som dig og mig, Endalie, er der ikke noget, der hedder Følelse eller Roman-

tik. Vi maa tænke paa vor Forretning og ikke paa andet! Vi har valgt vort Lod, og det nytter hverken at se frem eller tilbage. Véd du, hvad det vilde betyde, at snakke af Skole nu? Det vilde betyde ti Aars Tugthus! Du véd ikke, hvad Tugthuset er, min Pige. Jeg véd det. Jeg har prøvet det — i al den Tid — indtil de opdagede, at det ikke var en Fange, men en gal, rasende sindssyg Kvinde, de havde spærret inde. Hvad tror du, du vilde synes om at faa Neglene og Haaret klippet tæt af, at blive klædt paa som et Ladegaardslem, at blive skældt ud af Fangevogterskerne, at skulle gøre rent i din Celle, at blive bedt for og pint og plaget af paatrængende Præster og godgørende Damer og at maatte tigge sig til at faa et Stykke Sukker i Theen? Nej, Endalie, for Folk som dig og mig er der ikke noget, der hedder at »begynde forfra.«

Tre tyrkiske Officerer traadte ind.

Men vi vender tilbage til Mr. Brown.

Han tog en lille Udflugt ned til Bosporus. saa paa de smukke tyrkiste, græske og armeniske Damer, som af og til skænkede ham et venligt Smil, og begav sig saa tilbage til Hotellet til Middag.

Fortætttes.

En „stor Dag“ i Folketinget.

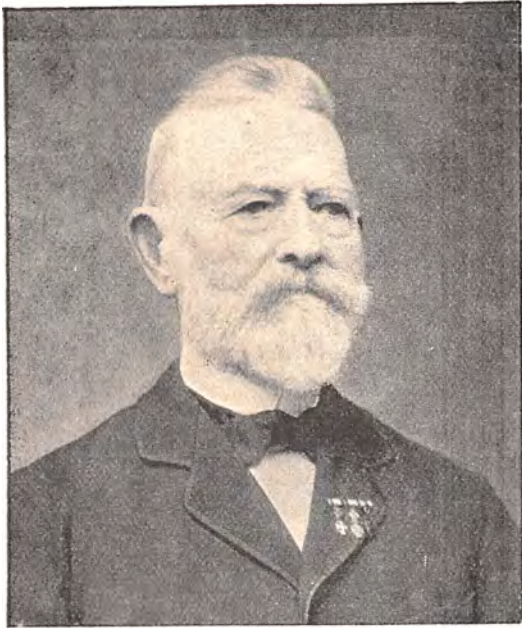
Utvivlsomt er Interessen for Rigsdagens Forhandlinger i Stigende. Og det hænger naturligvis sammen med, at Magtens Centrum mere og mere lægges over i Rigsdagsbygningen. I de Tider, da det var ligegyldigt for et Ministerium, om Stemmerne faldt saa

eller saa i Folketinget, kunde man ikke forlange, at Folk skulde staa stillede op i Timevis for mulig at faa en Plads paa det almindelige Tilhøregalleri, eller ulejlige sig rundt til Rigsdagsbekendte for at slippe ind i den reservede Loge. Afgørelsen blev jo truffen andet Steds, udenfor Scenen. Og uden at gaa Rigsdagen for nær, kan man jo nok sige, at det Publikum, der møder op de store Dage, stiller med noget lignende Fordringer som et Premièrepublikum. Det vil Spænding, Handling, Afslutning. Det er lokket ind af den almenneskelige Lyst til at

være tilstede ved en historisk Begivenhed, det vil bag efter kunne sige, at det har været med, „dabei gewesen“.

Forsaavidt var Folketingets sidste store Dag en Skuffelse. De, der var gaaet derind i Haabet om at se et Ministerium kæmpe for Livet og mulig synke i Døden, gik skuffede bort. Men helt snydt blev dog Tilhørerne ikke. Mødet havde sine virkelig dramatiske Optrin. Det kan godt blive et Minde, selv om Arenaen ikke vædedes af Blod, selv om Gladiatorene nøjedes med at slaa paa Skjoldene og tilsidst marscherede ud af Kamppladsen under Vedtagelsen af en enstemmig Dagsorden.

Afsk. Generalmajor Adam Wilhelm v. Gerlach.

Landets ældste Officer.

Søndag den 23. Januar fejrede afsk. Generalmajor af Rytteriet, Adam Wilhelm von Gerlach, R. af Dbg. og Dbgm. sin 97-aarige Fødselsdag. Den gamle General, der er født 1813, er Landets ældste Officer og sidste levende Lansenerofficer. Generalen har været Page hos Frederik den sjette, har deltaget med Hæder i begge Krigene og kan til December fejre sit 80-Aars Jubilæum som Officer. Generalen, der altid har været meget afholdt af sine Foresatte og Underordnede, er endnu trods sin meget høje Alder aandelig og legemlig rask.

Københavnnerinden.

Efterslet fra Enquêten.

„Hver 8. Dag“s Enquête om Københavnnerinden har vakt Opmærksomhed rundt om og har været det almindelige Samtaleemne paa Ballerne og i Selskaberne, som nu florerer saa livligt overalt i Hovedstaden.

I Studenterforeningens Nytaarsrevy har den endogsaa inspireret en ung Digter til hosstaaende vellykkede Vise, som foredrages med den mest indtagende Ynde af den unge Balletdanserinde Frk. Elna Lauesgaard, i hvis nydelige Person alle Københavnnerindens smukkeste Egenskaber synes at være forenede.

Frøken Elna Lauesgaard synger om Københavnerinden.

*Sol over Strøget en Sommerdag
blændende, blinkende, blaa;
højt oppe over et teglrødt Tag
dovne Skyer smaa.
Luften som tusinde Kys af Ild
kryster Dig varm og vild —
langsomt forbi
vandrer jo vi
Kvinder i København.*

*Øjne som selve den dunkle Nat
— brændende, bedende, bly —
under den skyggende Kæmpehat
skotter sødt og sky.
Munden som Valmuens røde Blad
smilende spørger ad:
Hvem mon Du fandt
skønnest iblandt
Kvinder i København?*

Ler Du og svarer: Hver en, som gaar
lokkende langsomt forbi;
elsker den Kind Du, den Hals, det Haar,
Sødmen just deri,
Blodets Musik under Barmens Hvælv —
Kære, den elsker selv
vi at forstaa,
alle vi smaa
Kvinder i København.

Mest hun dog elsker sin By at se
julelys, vinterlig lun,
Strøget i skinnende Skumringsne,
drysset Dun for Dun.
Hvert lille skælvende Sølvfnugs Drys,
mærker hun som et Kys,
smiler den smaa —
kender Du saa
Kvinder i København?

PLUME.

Louis Moe i sit Atelier Jul. Aagaard fot.

Louis Moe.

Louis Moe, Maler og Tegner, er født paa Havet ved Arendal i Norge 1859. Han kom til København 1875 og fik 1876 Plads i Kunstakademiets Forberedelsesklasse. Han gennemgik alle dets Klasser uden at tage Afgang. Han besøgte siden Kunstnernes Studieskole under Tuxen, medens særlig Professor C. Peters har været hans Lærer og Støtte. Louis Moe udstillede første Gang i December 1881, men begyndte først i 1885 at udstille paa Foraarsudstillingen, dels Portræter og Figurbilleder, dels norske Landskaber. Han gik efterhaanden helt over til at være Tegner og har siden 1890 udviklet en udstrakt Virksomhed i saa Henseende. Blandt hans senere Illustrationer, der for en Del omfatter Æventyr og Børnebøger, kan særlig fremhæves hans Tegninger til „Danmarks Historie“ (1891—93), til Drachmanns „Kitzwalde“ og til „Saxo“ i Winkel Horns Oversættelse.

Louis Moe: Valpurgisnat.

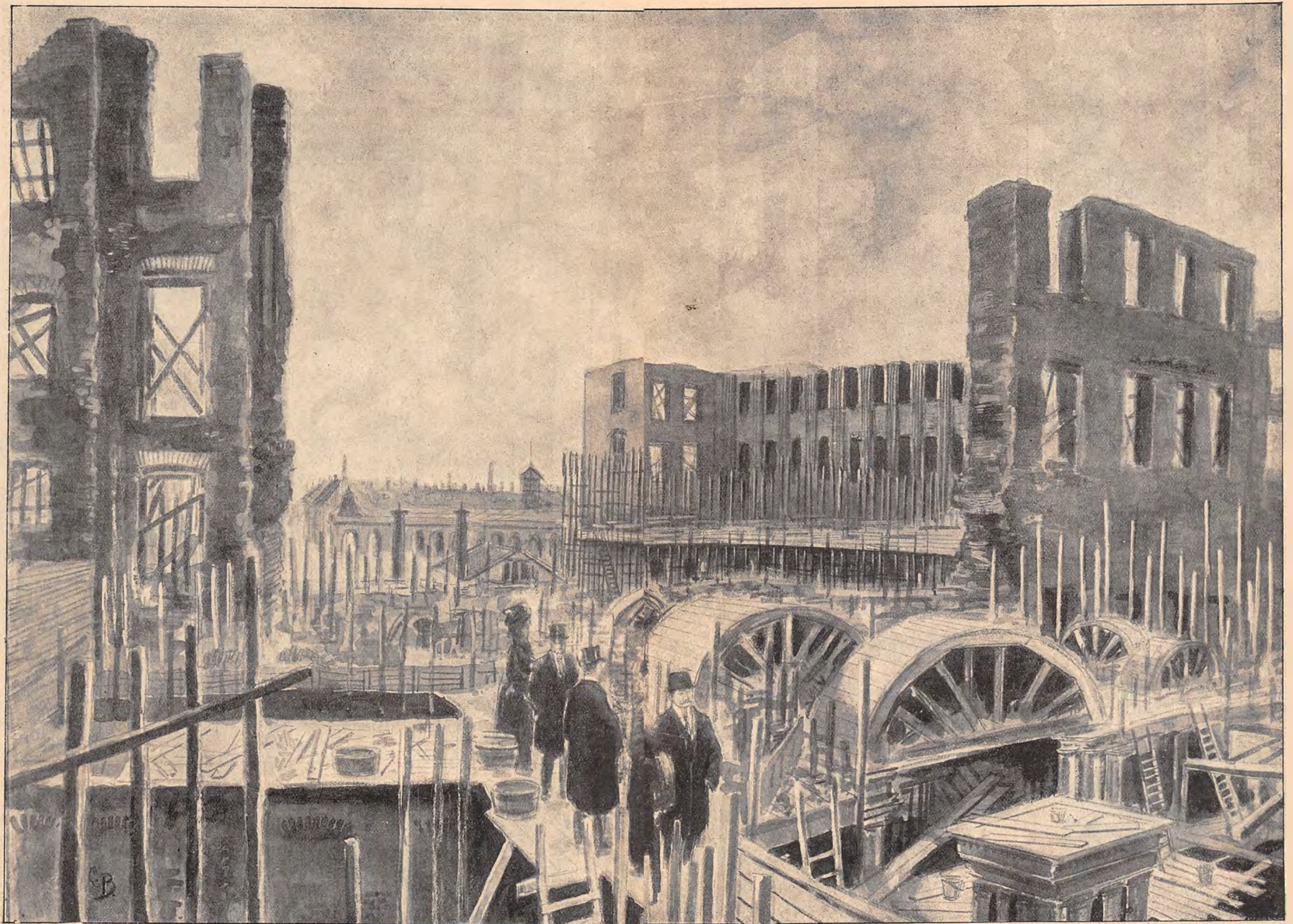
Hvilket af mine Arbejder jeg holder mest af?

Af mine Arbejder, hvoriblandt der kun er faa Malerier, som er kommet uden for mit Atelier, holder jeg selv maaske mest af den store Farveradering »Valpurgisnat« — egentlig tidlig Valpurgismorgen.—

Arbejdet er et af mine sidste, og jeg mener, at det her fremfor i mange af de andre Arbejder er lykkedes mig at forene den Kompositionens Bevægelse, som jeg gerne søger, med malerisk Helhed og Ro.

Det kan maaske her være Stedet til til ovenstaaende at føje en lille Oplysning om Farveraderingernes Fremstilling. Hvert enkelt Tryk males fra nyt paa Kobberpladen. Nuanceringerne i Farvernes Styrke gives dog en Gang for alle af de i Pladen ætsede forskellige Toner. Af den her gengivne Radering kan derfor kun trykkes en i ca. 2 Timer, og Oplagene bliver derfor ikke store og Trykkene dyre.

LOUIS MØE.

Kongefamilien aflægger Besøg ved Kristiansborg Slotførelsen. Tilhøjre Slotsarkitekten Hr. Thorvald Jørgensen.

Tegning af Chr. Boge.

„Det ny Teater“s store Sukces.

Fru Charlotte Berény og Hr. Reumert i »Hans Majestæt«, det franske Lystspil, som i denne Tid hver Aften skaffer »Det ny Teater« udsolgt Hus.

Otto Larssen.

Otto Larssen havde vel nok med sine 44 Aar prøvet og nydt en god Del mere end de fleste, der dør som gamle Mænd, og som endda synes, at de ikke har ligget paa den lade Side.

Forfatteren Otto Larssen.

I sine sidste Bøger —, som forøvrigt er meget bedre og ærligere skrevne end saa mangen knæsat Professor-Forfatters kendte Værker,

— var han begyndt at fortælle os om sit Liv. Det havde formet sig som en omflakkende Mandfolketilværelse med ikke saa helt faa muntre Episoder rundt om i Alverdens Storbyer, men det var ogsaa mærket af Tanker fra ensomme Nætter, naar han som Matros havde Vagten ombord, mens Skibet huggede sig igennem Vandet. Og netop i de Fortællinger om sit Liv som Sømand kunde han i et pludseligt Glimt vise dybere Grund, end han vilde have snakket om til Hverdag.

Der var over Otto Larssens Liv et evindeligt op og ned. I Dag var han munter i konne Kvinders Kreds, i Morgen sultede han og frøs i et Skur paa en eller anden Byggeplads, i en Jernbanevogn eller under en Bro.

Men den egentlige, den indre Balance havde han dog vist bevaret til det sidste, fordi der var en saa besynderlig Elasticitet over hans Evner og hans Forbrug. Han kendte den Kunst at stramme Livrenmen og sætte Tæring efter Næring. Han var den fødte Bohème med dennes lykkelige Evne til at kunne tage Livet paa Slump. Og saa kunde Otto Larssen maaske endda i Dagene før sin Død med nogen Ret drømme om Guldet og de grønne Skove. Hans Bøger var nemlig begyndt at gøre Lykke i Tyskland. Og i København, den By, som han dog alligevel holdt allermost af, havde han faaet Bevilling, Hjælp og Penge til at føre en af sine Idéer, »det stumme Teater«, frem til Virkelighed.

Saa skulde han da ikke naa at se sit Teater færdigt.

Men ynke ham alligevel ikke. Den, der har kunnet bevare sin Kærlighed til selve den Ting at leve saa usvækket op gennem de haarde Aar, hører nu vist alligevel ikke til de fattigste her i Verden.

AGNES REYM.

„Hver 8. Dag“s Teaterbilletter.

Som meddelt har alle vore Abonnenter Adgang til »Det ny Teater« for en Trediedel af den ordinære Billetpris.

Der er truffet det Arrangement med Teatret, at der paa »Hver 8. Dag«s Kontor udleveres en Kupon, som Abonnenten kan hente Billet efter paa Teatrets Kontor.

Abonnenten maa forevise Kvartalskvittering paa »Hver 8. Dag«s Kontor, og hver Abonnent har kun Adgang til 2 Billetter i et Kvartal.

Martinius Nielsen.

Et Ugeblads Kontor er i mange Henseender et udmærket Barometer for Befolkningens skiftende Ønsker og

Sindsstemninger. Der findes altid ivrige og meddelsomme Læsere, som føler Trang til at betro deres Hjertes Meninger og Følelser til det Blad, de betragter som deres eget, og Bladets Redaktør faar selvfølgelig derigennem en god Lejlighed til at vejre de forskellige Opfattelser af Begivenheder og Personer.

Nu Martinius Nielsen!

Længe før vi havde gjort os klart, at den berømte Skuespiller og fhv. Teaterdirektør igen var ved at blive „aktuel“ og at have Krav paa at komme i „Hver 8 Dag“, begyndte det at strømme ind til Redaktionen med Breve og Opfordringer om at bringe Artikler og Billeder og Biografier og Digte om „Martinius“.

Der er ikke Tvivl om, Martinius Nielsen er populær, nu maaske mere end nogensinde. Det læser man bl. a. tydeligt mellem Linjerne af følgende lille Brev, nedridset med lidt Besvær af en fin Ungpigehaand:

„Hr. Redaktør!

Jeg tillader mig at komme med et Ønske og det er om Hr. Martinius Niensens Billede maa komme i Bladet i Anledning af hans Fødselsdag paa Søndag og hans Foredrag i Koncertpalæet paa Lørdag, det vilde glæde mange foruden Deres — — —“

Overfor saa mange enstemmige Ønsker har en Redaktør selvfølgelig kun ét at gøre, nemlig at efterkomme dem. Hvilket vi gør saa meget hellere, som vi selv deler den Sympati, der er den almindelige blandt vore Læsere.

Professor Martinius Nielsen som Oplæser.

Juncker Jensen tot.

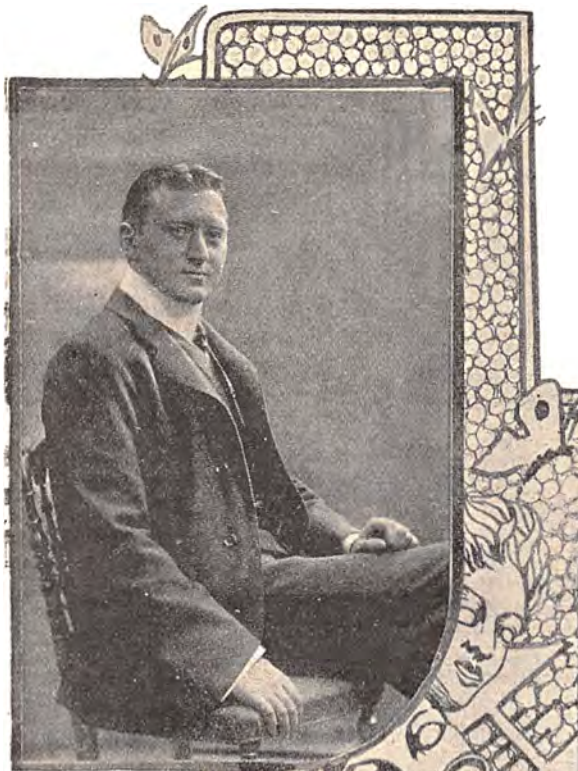
Scenens Yngste.

III. Olaf Fønss og Nicolai Brechling.

Maalt med Bredden af det Repertoire, *Olaf Fønss* i de sidste 6 Sæsoner har spillet paa Døgmarteatret, er han snart ikke nogen helt ung Skuespiller længer. Selv

gjorde sig hurtigt fordelagtig bemærket og kom aldrig til at lide af den blandt unge Skuespillere ellers saa velkendte kroniske Længsel efter „en passende Opgave“. Fønss har til Dato spillet ikke mindre end 76 forskellige Roller, et statistisk Faktum, der er egnet til at faa mangen af hans samtidige Kammerater til at blegne af Misundelse.

Men man maa tillige indrømme, at det Held, der saaledes straks fra første Færd fulgte den unge Jyde, ingenlunde har været ufortjent. Der er over Fønss noget tilforladeligt, stot og alvorligt, som virker tiltalende. Han staar fast og solidt plantet paa fast og solid Grund. Han er nøgtern og virkelighedskær og dog ikke uden Fantasi. Han kan forekomme vel bidsk og indædt, men savner dog ikke Lune. Han kan end-

Nicolai Brechling.

det brede Publikum kender ham forlængst gennem det Utal af store Roller, han har udført. Han er „fastslaaet“. Og dog er han ikke mere end 27 Aar gammel, hvilket vil sige, at han er yngre end de fleste andre af de Kolleger, man plejer at regne med til Scenens Ungdom. Det vil saaledes rent umiddelbart forbavse vore teaterinteresserede Læsere at høre, at Fønss er flere Aar yngre end den unge Robert Schmidt ved Frederiksberg Teater. Til Gengæld er han betydeligt ældre som Skuespiller.

Man kan sige, at Fønss har været heldig. Uden først at have slidt sig Rutine til paa Provinsens taalmodige Brædder kom den unge Aarhusianer — ældre Broder til Sangeren *Johannes* og Skuespilleren *Aage* ved den jyske Nationalscene — til Døgmarteatret i Sæsonen 1903/04,

Olaf Fønss.

ogsaa give den Rolle, der kræver saadant, en Understrøm af et for Anledningen passende mildt og behageligt Vemod, skønt det vel nærmest er lyrisk Følsomhed, Sentimentalitet, han har vanskeligst for at give illuderende Udtryk som Kunstner. Han kan baade bære Jaket og Rustning. Hvad der klæder ham bedst, faar blive en Smagssag. Dog — brillant saa han ud i sin blanke Staalrustning som Bastarden i „Jomfruen af Orléans“. Og i Panzer og Plade til en Vægt

af 20 Kilo er det uden al Tvivl nok saa vanskeligt at gøre en god Figur som i et moderne Jakkensæt!

Fønss kom til at begynde med frem, tildels i Kraft af en ualmindelig Evne til at kunne dublere selv store Roller med meget kort Varsel. Saaledes overtog han paa 2 Dage Fréderics store Rolle i „Pigen fra Arles“. Og Ludvig i „Brødrene Hansen“, en Rolle paa 167 Sider, indstuderede han fra 9 Morgen til 7 Aften! Det er den Slags Ting, som et Teaters Direktion vel skal vide at paaskønne. Og den Skuespiller, som gør den Slags Eksperimenter i Kraft af et godt Hoved og et kraftigt Temperament, er jo nogenlunde ansvarsfri — ikke mindst naar han som Fønss slipper godt fra det.

Blandt de Roller, den unge Skuespiller selv har syntes om at prøve Kræfter paa, kan i Flæng nævnes: Palle Galt i „Dansen paa Koldinghus“, Doktor Scholl i „Morbus Tellermann“, Tybalt i „Romeo og Julie“, Bondekarlen Visti Andersen i „Livet paa Hegnsgaard“, Holger Dam i „Kvindelykke“ og Hovedrollen i Mylius Erichsens „Tatere“. I dette Skuespil optraadte Fønss for en Gangs Skyld paa Folketeatret, ved Mindefesten for den afdøde Digter. En enkelt lille komisk Rolle havde Fønss i Rostrups „Pastor Petersen“, hvor han gjorde Lykke som den paatrængende Journalist Haakon Sørensen, der ved en Misforstaaelse fra Forfatterens Side var udstyret med Titlen Dr. phil.

I Aar har Olaf Fønss efter Brødrene Poulsens Overgang til Nationalscenen staaet som Dagmartheatrets unge mandlige Hovedkraft. Han har spillet Hovedroller i „Kongen“, „Modellen“ og „Jomfruen af Orleans“. Og med klog Mandighed, Flid, Intelligens og Talent har han — uden at være det. Publikum forstaar ved en Charmeur — gjort sit til at holde Interessen for Dagmartheatrets Forestillinger ved lige.

Nicolai Brechling er jævnaldrende med Fønss og stammer fra Fyn. Men han maatte pleje Provinsen i adskillige Aar, inden han med Sæsonen 1907—08 knyttedes til Dagmartheatret efter at have spillet et anseligt Repertoire hos Walther og Poul Friis. Paa Jernbanegade-Scenen var Brechling saa heldig snart at faa en Rolle, der syntes som skrevet for ham, og i hvilken han bemærkedes saavel af Publikum som af Presse. Det var Bondestudenten Jeppe Jeppesen Hee i Koppels „Hr. Christensen“. Og siden har den unge Scenekunstner ved Løsningen af talrige højst forskelligartede større og mindre Opgaver ført Beviset for sit Talents Alsidighed. Han behøver ikke netop den Rolle, der ligger lige op ad hans specielle Evner. Som den outrerede moderne Københavnertype Markus Lerche i Langes „En Forbryder“ viste han sig nylig som en værdig Afløser af Johs.

Poulsen, der før spillede den fortrinlige Rolle. Og det er nu engang ikke nogen synderlig taknemlig Opgave at skulle afløse den unge Hr. Poulsen. Udpræget komisk Evne viste Brechling endelig som den dansetrippende Skrædder i Operetten „Landsbybarberen“. Saa hvis man vilde spørge: Hvilket Rollefag er det nærmest, De repræsenterer? kommer Hr. Brechling foreløbig i Forlegenhed med Svaret. Thi hvad er Ens Rollefag, naar man den ene Aften spiller Røgterdrengen Palle i „Livet paa Hegnsgaard“ og den næste maaske en undtagelsesvis stram Københavnerløjtnant i „Familien Jensen“.

Hr. Brechling har vist, at han magter den moderne unge Mand i Nutidskomedien. Dog spiller han ligesaa gerne eller hellere Roller som Narren i „Dansen paa Koldinghus“ eller Jørgen Kammertjener i „Ambrosius“. Ude i Provinsen udførte han i sine sidste Sæsoner en Del af de Roller, som Johs Poulsen spillede herinde. Og naturligvis undgik han ikke en Beskyldning for at kopiere sin store Samtidige — skønt han dengang aldrig havde set ham. Siden kom han paa Dagmartheatret til at dublere flere af den unge Poulsens Roller og taalte Sammenligning med Forgængeren uden at udæske til den. Der er ingen Tvivl om, at Hr. Brechling, der arbejder med Selvkritik, kunstnerisk Alvor og Tillid til sig selv og sit Kald, maa regnes med til det Kuld af scenisk Ungdom, som Fremtiden tilhører.

PREBEN RASK.

Scenens Ældste.

Fru Louise Phister og hendes Datter.

Fredag den 21. Januar fyldte den berømte Fremstillerinde af Pernille-Rollerne, Fru Louise Phister 94 Aar. I April kan hun fejre 75-Aarsdagen for sin Debut paa det kgl. Teater, som hun forlod for 15 Aar siden.

De to Byrder.

Af Irving Bacheiler.

V i sad og røg foran Lejrbaalet efter en lang Dagsrejse med Kano. Snar sluttede vore Førere sig til os og begyndte at stoppe deres Piber. Jeg bad dem fortælle en Historie, og den ene af dem sagde, henvendt til den anden:

»Bill, fortæl den om, hvordan det gik til, at du blev Millionær!«

Et Øjeblik dampede og pustede Bill som et Lokomotiv, der er ved at sætte sig i Gang. Saa startede han:

»I saadan noget som en halv Dag var jeg en af de rigeste Mænd i Verden; saa mistede jeg hele Molevitten med ét Slag, som man siger. Det var Aaret efter at John Calladay havde købt sit store Distrikt her og bygget en By midt paa det. Der var nogle af Beboerne — sølle Djævlé — der mente, at de havde et eller andet at beklage sig over. Han stod paa sit og jog dem ud som Hunde. Jeg ved ikke, om de i Virkeligheden havde nogen Ret, men de troede, de havde det. De og deres Fædre havde jaget og fisket dér paa Eggen i hundrede Aar, og de gjorde en Smule Modstand, da de følte Pisken paa deres Rygstykker. Gamle Milt Thomas gik til Domstolene, og det trak ud, Retten gik ham imod tilsidst, og han blev blanket af for alt, hvad han ejede og havde.

Jeg havde altid boet i en anden Del af Skoven og havde ikke hørt stort om dette her. Saa en Dag fik jeg Bud fra Calladays' Hushovmester. Han foreslog mig at arbejde for dem; han bød fin Betaling, og jeg gik saa med til at tage den Job med.«

»Hr. Calladay ønsker at tale med Dem,« sagde han, saa snart jeg havde skilt mig af med mine Pakkenilleker.

Vi gik saa lidt ind i Huset sammen, Hovmesteren og jeg. Jeg havde læst en hel Del om Millionæren og var lidt nervøs — som naar man skal møde sin første Bjørn. Jeg satte mig ned og ventede paa ham i en Slags Buksefeber. Aldrig før havde jeg set en Millionær, og det vilde ikke have overrasket mig at opdage, at han havde Horn, Guldvest og Diamantskjortebryst. Lidt efter kom han saa. Og han var s'gu ganske som et almindeligt Menneske; han rakte mig Haanden og sagde: »Naa det er Gwinnup? Tag en Stol og sæt Dem ned! Jeg har hørt megen Tale om Dem, og det glæder mig, at De vil blive her hos os.«

Pinedød! De vilde have kunnet rage mig omkuld med en Strikkepind, men nu gjorde jeg et Slags indvendigt Kraftspring og blev mig selv igen.

»Der siges, at De er en dygtig Fisker,« sagde han.

»Javel, jeg har i Reglen Held med mig,« sagde jeg.

»Vi vil tage ud og prøve det i Dag,« sagde den store Mand. »Alt, hvad jeg forlanger af Dem, er, at De gør Deres Bedste.«

Han slog mig næsten kammeratlig paa Skulderen og sagde:

»Jeg vil gøre noget, som De vil synes om! Følg med mig!«

Jeg fulgte med ind i et andet Værelse, og her aabnede han et Skab og tog et fin-fin Par Støvler frem, et stærkt, elegant Par, og sagde, jeg skulde prøve dem. De passede akkurat. Saa rodede han rundt i Skabet og fandt et flot Sæt Tøj og en Flonellsskjorte, der var saa blød som Øret paa en Kattekillling, og kastede det hele paa en Sofa.

»Prøv ogsaa dette her,« sagde han. »Jeg gaar ind i den anden Stue et Øjeblik.«

»Jeg skal nok indføres i det fine Selskab,« sagde jeg til mig selv, mens jeg begyndte at hænge Kludene paa mig. Det var en graa Habit, storternet og elegant. Naa jeg trak jo i den og var spændt paa, hvad der nu skulde ske, da jeg hørte ham banke paa Døren.

»Kom ind!« sagde jeg.

Naa, han kom ind og begyndte at se mig an.

»Det er godt,« sagde han. »Jeg holder af at se mine Folk ordentlig klædt paa, særlig naar de følges med mig selv. Gaa ud og vent paa mig i Forhallen — jeg skal give Besked om en Madpakke, og naar vi har faaet den, tager vi af Sted.«

Naa, han forlod mig altsaa og kom tilbage et Par Minutter efter med en Cow-boy-Hat med Læderrem i Haanden.

»Prøv den,« sagde han; der gi's ikke bedre Hat for Skovfarer.

Den passede nøjagtig.

»De og jeg har samme Maal,« sagde jeg.

»Ja, vi er begge to saadan noget som 180 Centimeter,« sagde han og gav mig Grejerne og Rygkurven.

En af Pigerne kom med en Madpakke i Papir, og jeg lagde den og Grejerne og et Regnslag i Kurven.

Saa tog han Kurven paa sine egne Skuldre, saa sandt jeg lever! Jeg saa til.

»Ja se, min Ven,« sagde han; »jeg giver mange Penge ud for at have det Privilegium at kunne gøre, som jeg har Lyst til. Jeg trænger mere til Motion end De, og nu tager jeg Kurven, til jeg bliver træt af det. De kan faa mer

end nok af den, saa det er ikke noget at være ked af.«

Han førte an ad en god og jævn Vej, og jeg gik bagefter. Jeg var temmelig stor paa det og følte mig ikke lidt. Havde jeg mødt en af Jer, Kammerater, den Dag, havde jeg ikke set til Jer. Jeg studerede Astronomi den Dag, for det var for simpelt for mig at se paa Jorden. Al- ligevel lagde jeg Mærke til, at han ikke syntes at være synderlig nøjeregnende med sit eget Ydre — han gik med en tarvelig, blaa Flonels- skjorte, der ikke var bedre end den, jeg var kommen i, og et Par lurvede Sko og en sort Filthat, der ikke var fri for at være bulet, og hvis Baand var ganske laset.

»Naa ja,« sagde jeg til mig selv; han er Mil- lionær og kan tillade sig at gøre, som han har Lyst til. Han bryder sig ikke om, hvad Folk snakker om ham, men han vil have, at hans Folk skal være stilige i Tøjet.

Lidt efter standsede han og smurte Ansigt og Hænder ind i Petroleumstjære. Da han var færdig med det, var han den sorteste og hæslig- ste Sjover, man kunde tænke sig. Der kom af og til et Par Fluor og Moskitoer, men jeg reg- nede dem ikke, og vi vandrede af Sted og kom lidt efter til et Slæbested ved Floden. Her gik vi i en Kano og fiskede ned ad Strømmen en halv Snes Mil. Vi sagde ikke ti Ord til hin- anden paa hele Turen. Han fik alle de Fisk, han kunde ønske sig, og saa sagde han: »Vi lægger til her og gaar over Land hjem!« Vi kom ind til Bredden, og jeg satte mig til Rette ved Aarerne, da jeg naturligvis tænkte mig, at han vilde have mig til at ro Kanoen hjem.

»Den vil vi ikke have Mas med i Dag, sagde han saa. De kan komme tilbage i Morgen og tage Deres Tørn med den.«

Han blev ved at bære Kurven og gik foran som Fører, og i en halv Time eller saa sagde ingen af os et Ord. Pludselig syntes jeg, det knagede i Buskadset foran os. Vi standsede og lyttede i et halvt Minut, saa hviskede han:

»List Dem frem og prøv, om De kan opdage noget.«

Jeg gik fremad, sagte og omhyggeligt, og han kom et halvt Hundrede Fod bag efter. Jeg ved ikke, hvordan det var, men jeg følte mig helt nervøs ligesom en Dreng, der skal stille til Klø.

Lidt efter saa jeg en lille Bæk, der kom ud fra en dyb Kløft, hvor den lavede et helt lille Vandfald. Ovenfor dannede den en lille Dam. Jeg var tørstig og gik ned til denne for at drikke. Da jeg bøjede mig over det stille Vand, studsede jeg ved at se mit Spejlbillede deri.

»Du gode Gud!« hviskede jeg, og i det samme . .

»Her!« sagde Calladay, brug dette her! Og et

Tinbæger raslede paa Stenene ved Siden af mig.

Jeg løftede Hovedet, og *Bang!* i samme Øje- blik gik en Riffel af inde i Kløften, og en Kugle slog ned i Vandet lige paa det Sted, hvor jeg havde været ved at stikke mit Ansigt ned. Tør- sten var forbi med det samme, og jeg spekulere- rede paa alt dette her. Mine Tanker fløj af Sted som vilde Hunde. De var s'gu hurtigere endnu end de Vanddraaber, der sprøjtede mig i Ansigtet. Der maatte være en eller anden, der vilde Calladay til Livs, og han havde villet have, at jeg skulde ligne ham. Jeg havde jo set Ligheden der i Vandspejlet — samme Over- skæg, samme Ansigtsform, og hans Klæder. Naa, Farvel Liv og Hjem og Moder!

Bill rystede paa Hovedet og spyttede, den anden Fører smaalo, og vor Spænding gav sig Udslag paa samme Vis. —

Vi kravlede af Sted lige som Græshopper, fortsatte han, og lidt efter naaede vi frem midt paa Stien. Saa skingrede der en Stemme:

»Vov paa at komme nærmere, din fordømte Satan! Bliv, hvor du er, om du har dit Liv kært! Jeg har en Høne at plukke med dig!«

Der kom en Mand ud fra Buskene lige ved Siden af os, og han gik lige imod mig med Rif- len ved Kinden. Jeg var bleven ganske rolig. Skulde jeg opgive min nye Rolle og lade Calla- day selv om at klare den? Jeg er glad ved, at jeg ikke gjorde det, for det er ikke godt at vide, hvad der saa kunde være sket. Calladay stod og krøb sammen og dristede sig ikke til at aabne Munden. Jeg betragtede den Frem- mede. Han kom lige bus paa, og jeg tvivler ikke om, at han vilde have lavet et Hul i mig, om jeg havde rørt en Finger.

»Mit Navn er Thomas,« sagde han, »og hvis du ønsker det, Mr. Calladay, kan du meget let komme til Rette med mig, eller ogsaa er du paa Vej til Helvede inden et Minut!«

»Hvad ønsker De?« spurgte jeg.

»Jeg ønsker, at du skriver dette her under, og at du har den Godhed at sværge paa det og staa ved dit Ord — det er hvad jeg ønsker,« sagde han.

»Giv hid,« sagde jeg.

Han gav mig et Papir og blev stadig staaende med Riflen ved Kinden.

Jeg læste Papiret omhyggeligt igennem. Det var et Skøde, efter hvilket Calladay overdrog ham omtrent 70 Acres i Byen Harewood paa den øvre Flodbred — alt sammen sat op i kor- rekt Form af en Sagfører.

»Det er den Jord, Du har sjaalet fra mig,« sagde han. »Min Fader har købt den, men du har set dit Snit til at hugge den fra mig, og har skaffet mig Retten paa Halsen, saa jeg er lige til Fattiggaarden. Jeg vil tilbage, og jeg vil

have min Jord igen! Her er i en og Blæk. — Jeg har luret paa dig og har ventet paa en Chance i over et Aar.«

»Giv mig Pennen,« sagde jeg.

Han rakte mig den, og jeg skrev Navnet »John Calladay« med et Par flotte Sving.

»Lad Føreren skrive under til Vitterlighed,« sagde han og rakte Calladay Dokumentet, og — hvad gi'r De mig — denne gamle Ræv skrev mit Navn. Vi havde byttet Navne!

Den Fremmede vendte sig igen til mig:

»Nu har du at love mig, at du i Morgen vil gaa til Notaren og aflægge Ed paa, at du har skrevet under her frit og uden Tvang! Lover du det?«

»Ja,« sagde jeg. »Jeg ønsker ikke Strid med dig eller med nogen anden. Jeg førte Sagen igennem, fordi det var et Principspørgsmaal for mig, men jeg har hele Tiden tænkt at give Jer Jorden tilbage, naar det var afgjort.«

Manden blev straks mere medgørlig, faldt ned fra sin høje Hest. Han saa overrasket ud.

»Jeg er glad ved at høre Dem sige det, sagde han. Og hvis jeg havde vidst det — naa, jeg er ked af — men — De vilde jo ikke lade mig komme i Nærheden af Dem! Jeg har skrevet Breve, og jeg har tigget Hovmesteren om at skaffe mig en Samtale; men det kunde ikke lade sig gøre. Saa sendte jeg Dem et Par Ord om, at jeg vilde lure paa Dem, og en Dag skød jeg paa lang Afstand efter Deres gamle Hat der. Jeg var desperat! De ved ikke, hvad det vil sige at se sine Børn og sin Kone sultne og forfrosne i et mørkt Hul, men det véd jeg! Jeg følte mig som en Morder!«

»Det gør mig meget ondt, og jeg vil foreslaa Dem at gaa med hjem, saa skal jeg skrive en Check til Deres Kone paa 1000 Dollars. John Calladay er en Mand, der holder sit Ord. Gaa med med det samme, og hvis De ikke faar Checken, kan De jo bruge Deres Riffel, ikke sandt.«

»Og De har ikke taget mig det ilde op?« sagde han.

»Nej, jeg har ikke taget Dem det ilde op,« sagde jeg, »for jeg forstod, hvad han tænkte paa. »Hvad der er gjort, er gjort, og De kan tage Deres Check og gaa hjem til Deres Bedrift uden at behøve at være bange for mig.«

»Vent et Øjeblik,« sagde han, »jeg henter mine Sager«. Han løb tilbage til Krattet, og kom tilbage med en tung Pakke. Den vejede mindst 50 Pund.

»Her, Mand!« sagde jeg og vendte mig om

mod Calladay, »bær Pakken for ham! Lad den anden blive her, og kom tilbage efter den i Morgen! Naa — bliver det til noget!«

Jeg talte ikke i den mest høflige Tone, og jeg kunde høre den gamle Ræv mukke, mens han tumlede med Pakken.

Jeg gik henad Stien med Thomas, mens gamle Calladay, der var sine 50 Millioner Dollars værd mellem Brødre, pustede og stønnede bagefter os med de 50 Pund paa Ryggen, et Pund for hver af hans Millioner.

Vi naaede det Sted, hvor Floden skar Vejen. Jeg vidste, at Calladay holdt en Baad her for altid at kunne komme over. En eller anden havde roet den over paa den anden Flodbred. Jeg vendte mig til min Millionær-Fører, som var han kun en Hyrdehund, og sagde:

»Vad over og hent den Baad!«

Han tøvede.

»Vandet er temmelig dybt her,« mukkede han.

»Det gaar nok ikke højere end til Halsen,« sagde jeg.

»Det er noget af en Drønert,« sagde jeg højt til Thomas, mens han ledte efter en Kæp at vade over med. »Jeg bliver vist nødt til at give ham Afsked.«

Han vadede i Vand til Adamsæblet og gik i et Hul, og kom pjaskvaad over paa den anden Side. Saa roede han Baaden over til os. Han dryssede langt bag efter med Pakken paa Vejen hjem, og da vi naaede Huset, gik jeg med ham ind.

Millionæren førte mig ind paa sit Kontor og sank ned paa en Stol foran et mægtigt Skrivebord.

»De er en fordømt Tyran,« sagde han. »Jeg nedlægger Arbejdet.«

»Det gør jeg ogsaa, Mr. Calladay,« sagde jeg.

Han fremtog en Checkbog og skrev den Anvisning, jeg havde lovet Thomas.

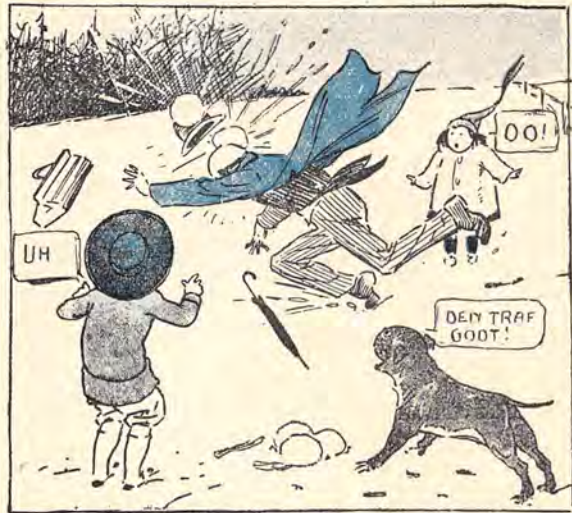
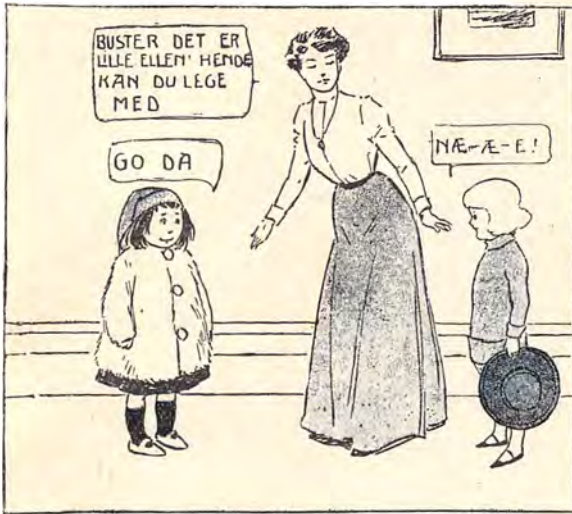
»Jeg var ked af, at De mistede Deres Selvbeherskelse,« sagde han. »Der var ingen Grund til det, og De kunde have knækket Ryggen paa mig med den tunge Pakke.«

»Og De kunde have knust Hovedet paa mig,« sagde jeg. »At jeg endnu, Gud være lovet, er levende, er ikke Deres Skyld! Men jeg har faaet nok! De bar min Byrde, og jeg bar Deres, og den var lidt for tung for mig! Jeg vil blive ved mit gamle Arbejde, og oplever maaske, at De segner under Deres.«

Og det var netop, hvad jeg gjorde!

BUSTER BROWN

KÆRE FÆTTER,

J DAG VAR LILLE ELLEN OG JEG UDE AT SLÅS MED SNEBOLDE; DER KOM EN FREMMED HERRE OG LEGEDE MED OS, DET GIK UDMÆRKET.

NÆSTE UGE SKAL DU HØRE FRA MIG IGEN

DIN

BUSTER BROWN

Lidt Tidsfordriv.

Snefigurer.

Endnu har vi haft mere Regn end Sne; men »naar Dagene længes, Vinteren strenges«, siger et gammelt Ord, og en skønne Morgenstund vaagner du og ser de hvide Sneflugt hvirvle ned fra Himlen i en lystig Dans. Saa kommer du nok i Tanker om at lave Snemænd, og for at det kan blive rigtig morsomt, skal vi her vise dig nogle Billeder af Snefigurer — baade Snemænd og Snedyr — som du kan lave efter.

Der er nu først den ganske almindelige Snemand, som du ser ham her med en Guleroft til

En mærkelig Kavalier.

Næse, det er en ret pæn Mand; men kønnere er de to Grenaderer med Urtepotterne paa Hovedet. Disse er lette at lave; men sværere er Dyrene. For at du kan finde ud af, hvorledes de laves, skal vi beskrive, hvordan Giraf-Elefanten er bleven til. Børnene, der lavede den, stak først fire Pinde i Jorden — det var Benene, ovenpaa dem lagde de en Tønde, som blev overklistret med Sne — det var Kroppen; Hovedet var en Vandkande, hvis Tud, forlænget med en Pind, blev til en dejlig Snabel. Ørene var store Kaalblade. Se saadan blev Kammeraten altsaa til, og nu kan du nok selv finde ud af, hvorledes du selv kan lave andre Dyr; alt skal overklistres

Stolte Grenaderer.

med Sne, derfor kan du kun lave Figurer af Tesne. Med Kul laver du Øjne, Pletter og Skraber.

Giraf-Elefanten.

Stellas Død.

Efter det Engelske ved Anna Nording.

To Hænder laa sammenknyttede paa det Silketæppe, som dækkede den syge unge Piges fine Skikkelse. Hun var Faderens eneste Barn. Hans trætte, bedrøvede Øjne hvilede paa disse to Hænder, den ene saa smal og voksagtig hvid, den anden — hans egen — brun, senet og rynket, han sammenlignede dem i sine Tanker med Sne, der smelter indeni et vissent Blad. Sneen smelter bort, forsvinder i Jorden; men det visne Blad vil blive tilbage for at hvirvles omkring af Vejr og Vind, indtil det tilsmudset og sønderrevet tilsidst trædes ned.

Og Sneen maa smelte bort, svinde hen! Han saa paa det yndige unge Hoved paa Pudlen, omrammet af en Glorie af gyldent Haar, og det fine ovale Ansigt, som i dette Øjeblik glødede i Læberhede. Øjnene var lukkede, men han vidste, hvilke blaa Stjerner der skjultes under Øjenlaagens tykke, mørke Frynse. Han længtes efter et Blik og et kærligt Smil, han længtes efter et Haandtryk. Men hun sov, sov de faa Dage eller Timer, hun endnu maatte have tilbage. Hun skulde bare *vide*, mon hun da kunde sove?

Det var midt om Sommeren, Vinduerne stod aabne, Duften af Roser og milde Luftdrag fyldte Værelset.

Den stærke Mand knugedes af Sorgen. For anden Gang i hans Liv kom den til ham med sin centnertunge Vægt. For sejsten Aar siden havde han maattet slippe sin elskede unge Hustru, og nu skulde han ogsaa miste det Barn, hvis Liv og Lykke han havde værnet hver eneste Dag af disse sejsten Aar.

Om hun nu vidste Besked — hvad saa? Vilde Smerte og Skræk da for første Gang gribe ind i hendes lyse Tilværelse? Skulde hendes blide, kære Øjne blive Udtryk for Rædsel? Vilde disse sarte Hænder gribe om hans og fortvivlet bede om Beskyttelse, Fritagelse for dette ukendte grusomme? Nej, hun maatte intetsomhelst ane derom. Hans Snefnug skulde smelte bort, stille og ubevidst.

»Aa, du store Fjendel!« bad han, »lad det saa i det mindste ske, medens hun sover.«

Han mindedes med Smerte, at han havde forbitret sin kære Hustrus sidste Timer ved sin lidenskabelige Sorg og Klage. Denne Gang vilde han være en Mand; han vilde tale muntert til Barnet, tale om alle de glade Dage, der forestod — og smile lige til det sidste.

Døren gik stille op; den gamle Husholderske kom ind og bad Sir Williams komme og spise. Han rystede utaalmodigt paa Hovedet. »For hendes Skyld!« bad hun indtrængende. »De vil behøve al Deres Styrke, Sir William, desuden — hun nølede — Pastoren venter i Spisestuen.«

Et koldt Glimt kom i Mandens Øjne; han rettede sig i hele sin Højde, og efter at have

kastet et ømt Blik paa den sovende, forlod han Værelset.

Den højærværdige George Kere var en Neve af Sir William, der som Kirkepatron havde indsat den forholdsvis unge Mand i Præste- og Lærerembedet. Men da han gjorde dette, knyttede han den Betingelse dertil: aldrig berøre religiøse Emner til ham eller hans Datter. Den unge Præst havde holdt Ord hidtil; men i Dag syntes han, det var hans Pligt som Sjælesørger og Slægtning at tale til dem.

De to Mænd hilste paa hinanden med et stunt Haandtryk. George Kere elskede ogsaa Stella, hans Hjerte var opfyldt af Sorg og Medfølelse. Efter en lang Pavse fandt han Mod til at tale om den Smerte, han havde følt ved Lægens Udtalelse om, at alt Haab var forbi.

Sir William forsøgte at tale, men intet Ord kom over hans Læber. Han bøjede Hovedet som Svar, da hans Neve bad om Lov til at se den syge.

»Kære Onkel,« sagde denne, ogsaa jeg elsker Stella; jeg er hendes Slægtning, men tillige en Herrens Tjener og Præst. Hun er ikke døbt. I dette højtidelige Øjeblik, da Døden kalder, tør jeg ikke holde mig tilbage; aa, lad mig faa Lov til at trøste og styrke hendes Sjæl.

Den ældre Mands Øjne skød Lyn; men ved en mægtig Anstrengelse blev han Herre over sin Vrede. Med tiltvungen Sindsro sagde han:

»Og uden det, som du kalder »Kirkens Trøst«, mener du saa, at din Freiser — forudsat, at der eksisterer en saadan — vil nægte min Datter Adgang til den saakaldte Himmel; vil han — for at bruge et mildt Udtryk — lægge hende nogen Hindringer i Vejen?«

Præstens Ansigt farvedes rødt. »Jeg ventede dette Spørgsmaal,« sagde han, »men jeg tør ikke svigte min Pligt. Kirken lærer... Bibelen siger — «

Sir William lo haanligt: »Kirken — Bibelen! Jeg ringeagter disse Myndigheder, kast dem bort og følg dit eget Hjertes Tilskyndelse. Følg Mandens, Menneskets Følelse, ikke Vildmandens. Tænk dig et Øjeblik din Kusine Stella — denne Skikkelse af Lys, Liv og Ynde, — tænk dig hende, som hun er, ikke som noget skyggeagtigt ubestemmeligt som det, du kalder *Sjæl*. Hele hendes Liv har været Renhed, Kærlighed og Godhed. Der findes ikke den Skabning, som ikke elsker hende, ikke een, som vilde sige hende et uvenligt Ord eller volde hende et Øjeblik Smerte. Hvis der paa den anden Side Døden ligger et ukendt Land, og den af dig omtalte Herre og Mester venter paa dem, som overskrider dets Grænser — vilde han da kunne støde mit uskyldige Barn tilbage, fordi hun — uden egen Skyld — ikke har antaget Kirkens

Dogmer? Paastaar du dette, da degraderer du din egen Profet! Forstaa mig ret! Jeg nærer ingen som helst Frygt for hendes Skæbne. Hvis Tilintetgørelse venter hende — nuvel, saa lad det ske, den samme Skæbne venter os alle. Hvis der er et nyt Liv i en ny Verden under nye Betingelser, i andre Former — hvad der end kan være forbeholdt en Synder som mig, *hun* vil blive elsket og budt velkommen af sin Moder. Hendes Moder —! Han holdt inde, og det forhen skarpe Blik blev tilsløret og ømt. I det han støttede sig til Bordkanten, saa han ind i Øjnene paa den unge Præst og vedblev: »Mit Barns Moder og jeg var eet i Hjerte, Sind og Tro. Mine Tvivl var ogsaa hendes. Hvis jeg er en Agnostiker, en Ateist, saa var ogsaa *hun* det — den elskeligste og rene af alle Kvinder. Tør du sige, at din Himmel var lukket for hende? Giv mig et ærligt Svar derpaa!«

Præsten var tavs en Stund; endelig kom det: »Det er umuligt; jeg kan ikke svare derpaa med et Enstavelsesord.«

Onkelen sukkede dybt og rejste sig. »Jeg forstaa dig,« sagde han, »her maa vor Diskussion ophøre. Kom nu med til Stella, men ikke et Ord til Barnet om din Religion! Dette er ingen Bøn, men en Befaling.« Præsten bøjede Hovedet i tavs Samtykke.

I det de sammen forlod Værelset, lød et hjerteskrærende Skrig, saa angstfuldt og gennemtrængende, at begge Mænd blegnede.

»Far! Far!« raabte den syge; et Øjeblik efter stod de ved hendes Seng. Hvilken sørgelig Forandring var der ikke sket med *hende*! Hun var vaagnet — til *hvad*? Hendes Øjne var vidt opspærrede, Pupillerne udvidede, paa Kinderne brændte en hektisk Rødme, hver Nerve sitrede i det fine Legeme. Idet hun bønfaldende strakte Armene ud imod sin Fader, skreg hun vildt: »Far, Far! er det sandt, at jeg skal dø? Aa, det er grusomt, altfor grusomt! Sig mig, om det er sandt, Far, sig mig det!« Hun sank stønnende sammen i hans Arme.

Uden at nøle løj Faderen for sit Barn: »Nej, min Skat, det er *ikke* sandt, hvem har bildt dig saadan noget ind?« Han saa udfordrende paa Husbestyrrerinden; men denne rystede paa Hovedet og sagde: »Det gør mig inderlig ondt; men to af Pigerne bad om at maatte se Frøken Stella; de holdt jo saa meget af hende, og jeg gav dem Lov. Medens jeg var i Værelset ved Siden af, hørte jeg dem tale sagte sammen; de troede jo, den syge sov. Jeg kunde ikke høre, hvad de sagde, men Frøken Stella maa have hørt det, og det har gjort hende urolig.«

Idet Husholdersken holdt op at tale, kom der et forunderligt Udtryk i hendes Øjne; det var en Seerskes Blik, dybt og gennemtrængende. I en Art Henrykkelse stirrede hun paa et Punkt oven

over Faderen, i hvis Arme Stella endnu hulkede og bævede. Hun syntes at lytte til et usynligt Væsens Tale; derefter bevægede hendes Læber sig, og hun sagde som i Drømme: »Ja, jeg skal sige ham det i det rette Øjeblik — det lover jeg!« Hun sukkede dybt, syntes at vaagne og forlod Værelset.

Ogsaa Nevøen følte, at Fader og Datter nu maatte lades alene; men idet han vilde gaa, lagde Onkelen sin Haand paa hans Skulder: »Bliv!« bad han, »maaske jeg dog behøver dig.«

»Fortæl mig nu alt,« sagde han derpaa til Stella, der hvilede trygt i hans Arme med sin glødende Kind imod hans; hun var bleven roligere nu.

»Min Øjne var lukkede,« fortalte hun, »jeg laa og tænkte paa den Rejse til Syden, som vi to skulde gøre, naar jeg blev raskere, og jeg var saa lykkelig. Da hørte jeg med eet en af Pigerne sige: »Hun ser ikke ud, som hun snart skulde dø,« og den anden svarede: »Nej, men denne Farve paa Kinderne er netop et Tegn paa Sygdommen. Dr. Wellis har sagt, at hun har ikke læng Tid tilbage.« Saa forstod jeg, at de talte om *mig*, og jeg slog Øjnene op og raabte: »Hvad mener I — skal jeg dø?« De blev forskrækkede og foer ud af Stuen, men jeg skreg og raabte paa dig, Far, og nu, lille Far, maa du sige mig, om det virkelig er sandt, jeg véd, at du aldrig vilde lyve for din egen Stella. *Har Dr. Willis sagt det?*«

Med stor Anstrengelse rev hun sig løs fra hans beskyttende Arme, bøjede sig tilbage, lagde begge Armene paa hans Skuldre, saa ham ind i Øjnene, idet hun sagde: »Sig mig nu Sandheden, Far! Skal jeg dø, dø nu snart?«

I den Stilhed, som nu paafulgte, indprentedes Billedet af de to i George Keres Erindring saaledes, at det for bestandig stod lyst og levende for ham. Den unge Pige i den snehvide, kniplingsbesatte Dragt, det gyldne Haar om det yndige Hoved, og dette Blik af angstfuld Forventning, idet hun saa ind i den fortvivlede Faders Ansigt.

Der var Dødsstilhed, længe — uudholdeligt længe — varede det, inden Svaret kom.

Dybere og dybere bøjedes Faderens ulykkelige Hoved, og endelig kom det som slidt ud af en sønderbrudt Sjæl: Ja, Doktoren *har* sagt det!«

Han drog hende atter ind i sin Favn. Som om han vilde mildne Svaret, føjede han til. »Men han tager fejl, lille Stella; det kan ikke være sandt. Vær ikke bange, min Skat, Læger tager saa ofte fejl. Jeg skal tage med dig til Mentona, du skal snart blive rask; jeg *véd*, du vil blive det.«

Hun rystede langsomt paa Hovedet, gled ud af hans Arme og faldt tilbage paa Pudlen. Da

STELLAS DØD

hun talte igen, var hendes Stemme mærkelig forandret, al Klarhed og Livskraft syntes at have forladt den.

»Stakkels Far!« hviskede hun. »Du kan ikke skuffe mig længere; nu ved jeg det, jeg *maa* dø! Men Far, aa, det er grusomt — og jeg er saa bange!«

Den ulykkelige Mand vendte sig hen imod sin Nevø og sagde stønnende: »For Guds Skyld, trøst hende, hvis du kan! sig hvad du vil, men trøst hende!«

George Kere bøjede sig over sin lille Kusine og hviskede til hende: »Stella, der er En, som altid være hos dig, og som elsker dig, han er dig nær, selv i Dødens Stund, ja ud over Graven.«

Den unge Pige saa forundret paa ham. »Hvorledes kan han elske mig?« spurgte hun, »hvor er det muligt, at en, der har levet for Tusinder af Aar siden, skulde bryde sig om mig og kunne dø for mig? Jeg kender ham ikke, jeg ønsker blot at være hos min Far. Far, Far! kom du med mig, lad mig ikke dø alene, hold fast paa mig. Far, bliv hos mig!« Grædende kastede hun sig i hans Arme.

»Ja, min lille Stella, jeg *vil* dø sammen med dig« — svarede Faderen — »Haand i Haand gaar vi to; du skal ikke dø alene, vi følges ad.«

Præsten traadte forfærdet et Skridt tilbage. »Du kan dog ikke mene —?« stammede han.

Sir William løftede Haanden. »Jo!« svarede han haardt. »Mit Liv er mit eget, jeg gør Ende paa det, naar det behager mig, og det behager mig at gaa sammen med mit Barn. Hvis denne Verden lukker sig for hende, lukker den sig ogsaa for mig. Hun kalder paa mig og skal ikke kalde forgæves. Hvor hun gaar hen, der gaar ogsaa jeg.« Han rakte den unge Præst Haanden til Afsked. »Kom i Morgen igen, saa kan vi roligt drøfte Sagen.«

Med et tungt Hjerte gik George Kere derfra.

En stor Udmattelse fulgte efter de sidste Øjeblikkes voldsomme Ophidselse. Stella laa stille hen i sin Faders Arme, Dødens Bleghed havde bredt sig over hendes Ansigt; Blikket stirrede livløst ud i det tomme Rum; det eneste Tegn paa Liv var de Suk, hun nu og da udstødte.

Den gamle Pige, som ikke hørte nogen Lyd derindefra, var stille kommen ind i Værelset. Hendes Øjne udtrykte en uendelig Medfølelse, da hun saa paa de to. Hun var en ganske almindelig Kvinde, der var ikke nogen Slags Skønhed ved hende; men hendes Øjne var vidunderlige; den, som engang havde mødt hendes Blik og følt den magnetiske Indflydelse, som udgik derfra, betragtede hende ikke mere som en almindelig jævn Kvinde. Tavs lagde hun sin Haand paa den unge Piges feberhede Hoved og blev staaende saaledes en Tidlang.

Sir William saa op og mødte den gamles

Blik, som var rettet paa ham fast, bestemt, med et forunderligt Udtryk. Hele hans Opmærksomhed blev henvendt paa hende. Luften syntes mættet med et nyt Element, noget ubestemmeligt, men af en hemmelighedsfuld Kraft, syntes at omgive hendes Skikkelse, som den stod der, høj og rank, imellem ham og Sollyset. For et Øjeblik siden havde han i hende kun set den beskedne, lejede Tjenerinde, der ikke havde andre Interesser end Fuldbyrdsen af sine Pligter. Men nu? Hvad var det, der pludselig havde forandret denne hans Opfattelse? Han lyttede spændt efter, hvad der vilde komme, han følte, at de Ord, der vilde falde fra hendes Læber, vilde være rettede til ham og hans Barn.

Kvinden talte med en helt forandret Stemme, hvori der var Værdighed, næsten Befaling. Hun var ikke længere den ydmyge Tjenerinde, der følte sig som staaende under ham, hendes Herre, men med fuld Ret gørende Krav paa en ærbødig Opmærksomhed hævede hun sig til at staa paa lige Fod med ham.

»Sir William,« sagde hun, »jeg har nylig givet et højtideligt Løfte til en saakaldt afdød, nemlig at bringe Dem et Budskab. Tre Gange i Løbet af de sidste Dage har jeg set og talt med Deres Hustru, Lady Margaret's Aand.«

Hvad var nu det, der afholdt Manden fra at rejse sig i Vrede for at standse denne Strøm af Ord; hvor kunde det være, at han ikke kaldte dem forrykte og gudsbespottelige? En forunderlig Ro og Hvile var faldet over ham, og paa den lyttende unge Piges Ansigt var der et Smil af fuldkommen Fred.

»Dette er Budskabet, som hun sender Dem.« vedblev den udtryksfulde Stemme. »Min inderlig elskede, jeg er ikke død! Jeg er i Sandhed mere levende, end da jeg vandrede ved din Side paa Jorden. Det skrøbelige Legeme, som du lagde i Jorden, var ikke mit virkelige Selv, men blot min Skal, mit Omhulle. Døden satte mig i Frihed, gav mig et nyt Legeme, nyt Liv og nyt Haab. Jeg opstod i en Verden af Lys og Lykke. Frygt ikke for vort Barn. Med længselfuld Glæde venter jeg hende her. Jeg vil tage imod hende, og sammen vil vi vente paa din Ankomst. Vær taalmodig, tiltving dig ikke Adgang til en Verden før Tiden; det vil ikke vare mange Aar, førend du forenes med os. Vær stærk, vær tap- per, vær tro. Gode Aander vil vaage over dig i Adskillelsens Tid, være dig nær og trøste dig.«

Ved en stor Viljeanspændelse lykkedes det Sir William at rive sig løs fra den Magt, der båndt ham, og han spurgte: »Hvoraf kan du vide, at det er min Hustrus Aand?«

»Jeg skal beskrive hende for Dem,« lød Svaret. »Det falder mig let; thi hun staar ved Siden af Dem og lægger sin ene Haand paa Deres Skulder og den anden paa sit Barns

STELLAS DØD

Hoved. Hun er høj og slank med mørkt Haar og mørke Øjne — uligt Frøken Stellas. Jeg kan ikke beskrive hendes Dragt, kun ser jeg, at den er hvid, løs og flagrende; jeg tænker, det er Aandernes Dragt, hun bærer.« Et bedrøvet Udtryk kom i den talendes Ansigt, da hun vedblev: »Jeg ser, at dette er ikke nok for at overbevise Dem; jeg føler, at De tænker, jeg kender Portrætter af Lady Margaret, at alt, hvad jeg har sagt, skriver sig fra min egen Indbildningskraft. Jeg vil ønske — — Aa!« udbrød hun glad, nu kan jeg overbevise Dem! Hun peger paa en Ring hun bærer paa sin Finger, der er en stor, aflang Smaragd i den, omgivet af Brillianter. Hun smiler; nu véd hun, at De vil huske det.«

Huske! Skulde han ikke huske? Det havde været hans Hustrus Forlovelsesring. Med sine egne Hænder havde han anbragt den igen paa hendes Finger i de sidste Øjeblikke af hendes Liv: hun havde ønsket at faa den med i Graven. Tavs bøjede han sit Hoved, han turde ikke tale, han frygtede for ved Graad at vise sig umandig.

Der var stille i lang Tid. Tilsidst sagde han: »Hvis jeg blot turde tro det!« En blid Berøring af hans Haand fik ham til at fare sammen. Under de sidste Øjeblikkes voldsomme Spænding havde han helt glemt sit Barns Nærværelse. Da han saa op i hendes Ansigt straaledede det af nyt Liv og Lykke.

»Jo, det er fuldkommen sandt, lille Far!« jublede hun. »Jeg har ogsaa set hende — min egen smukke Moder! Jeg saa hende i Gaar, idet hun højede sig over mig: jeg troede, jeg drømte; hendes hvide Dragt var saa blændende skøn: men nu i dette Øjeblik ser jeg hende igen, og jeg er lysvagen. Far! det er altsammen sandt hvad vor gode Effie har sagt. Moder smiler — og se, nu har hun en Gren i Haanden den bærer smaa gule Blomster. Hun berører dine Læber

med den. Aa, kan du da ikke se den? Kan du ikke føle den? Den har en sød, mandelagtig Duft. Det er en Mimosa!«

Faderen faldt ned paa sine Knæ og udbrød: »Margaret! Margaret!« Han bredte sine Arme ud — ak, i den tomme Luft. Han saa ikke det skønne Syn; men han var sikker paa, at hans Barn talte Sandhed. Mimosegrenen! Han forstod, hvad den skulde betyde. I deres Lykkes Dage, i »Hvedebrødsdagene«, da havde hun en Dag holdt en saadan Buket i sine Hænder — det var hendes Yndlingsblomst — og hun havde flere Gange for Spøg strejft hans Læber med dem.

For sytten Aar siden!

I hendes Aandehjem mindedes hun alt, elskede hun som forhen — og huskede endog hin Spøg fra de lykkelige første Dage af deres Ægteskab. Han slugte hvert Ord, der kom fra Datterens Læber. Hvor glad var hendes Stemme, hvor straalende hendes Udtryk!

»Aa, kunde du blot se hende, Far! Nu strækker hun Armene ud imod mig, jeg ser hendes Læber bevæge sig. Hun siger: »Kom til mig, mit lille Barn, vær ikke bange for din egen Mor.«

Nej, nej, jeg er ikke mere bange for at de jeg gaar til min egen søde Mor, og Far vil snart komme til os. Aa, hvor jeg er lykkelig!«

Den gamle Pige var knælet ned ved Sengen: hun saa op med Øjne, der var blanke af Taarer. »Himmelske Fader!« udbrød hun, »jeg takker dig, at du hørte min Bøn og aabnede Barnets Øjne.«

Til denne Stund og indtil det Øjeblik, da Kirkeklokker meldte, at Stella Keres rene Sjæl havde forladt denne Jord, var der »Fred, fuldkommen Fred« i Faderens og Barnets Hjerter.

HVER 8 DAG

Nr. 19. 6. Februar 1910. 16. Aarg.

Prins Karneval holder sit Indtog.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

O m Aftenen fulgte han med et Par amerikanske og engelske Herrer, der boede samme Sted som han, ud for at studere lidt af Folkelivet i Konstantinopel. Nu havde han gjort sin Pligt som Embedsmand, syntes han, nu havde han Lyst til at slutte Dagen med en lille Adspredelse. Han foreslog sine to Ledsagere at gaa hen i en Spillebule for at se det mærkelig Liv, som rørte sig dér; Vennerne fandt Idéen fortrinlig, og en halv Time efter sad de alle bænkede om Spillebordet sammen med en broget Forsamling af Tyrkere, Syriere og Armeniere. Bender havde altid haft Lykke med sig i Spil, og det lod til, at Heldet ogsaa fulgte ham i Aften. Han satte kun smaa Summer ind, men de vendte altid fordoblede tilbage. Og han og hans Venner havde allerede gjort et ganske godt »Kup«, da Spillet pludselig blev afbrudt paa en temmelig uventet Maade. Mr. Brown lod netop en Ytring falde til sine Ledsagere om, at det hele gik strygende, da den elektriske Klokke ringede, et stærkt Spektakel opstod, det elektriske Lys slukkedes, hele Salen laa et Øjeblik i Bælgmørke, det lød, som om alle pludselig sloges om Pengene, der laa paa Bordet, og Folk flygtede mod Udgangen. Mr. Brown mærkede, at der var en eller to, som greb ham om Livet og gennemsøgte hans Klæder. Men han rystede sig fri, greb en Stol og begyndte at slaa om sig med den.

I det samme aabnedes en Dør, og tre tyrkiske Officerer traadte ind efterfulgte af nogle Betjente, som bar Lys.

Det var et overraskende Skue, der frembød sig. Størsteparten af Pengene, som havde ligget paa Bordet, var forsvundne eller laa spredte rundt om paa Gulvet; Kassemeisteren sad og omfavnede sin Pengekasse, som om det var et lille spædt Barn, han holdt i Armene, medens en halv Snes Spillere stod hængt i et Hjørne af Lokalet og tildelte hinanden nogle blodige Næser og andre kraftige Udtryk for deres øjeblikkelige Sindsstemning.

En af de tyrkiske Officerer tog Ordet paa Tyrkisk, en anden paa Fransk, og begge holdt de følgende lille velformede Tale til Forsamlingen:

»Mine Herrer! Den, der vover at bruge Vaaben i dette Øjeblik, maa selv tage Følgerne, de bliver ikke behagelige. De er alle mine Fanger! Modstand er ganske haabløs, og jeg erklærer denne Spillebule for lukket efter Ordre fra Hs. Excellence, Politidirektør Pezzivink Pasha.«

Derpaa traadte Betjentene frem, hver med

en Sæk hvori de uden Medlidenhed puttede Bankierens Svøbelsesbarn, den velfyldte Pengekasse, Roulethjulet og alle Mønterne, som laa dryssede paa Bord og Gulv og Stole.

En af de fransktalende Officerer satte sig nu ved Bordet med en stor Protokol foran sig og begyndte at indføre Navnene paa samtlige de tilstedeværende. Da Turen kom til Mr. Brown og hans Venner, opgav de deres Adresse paa Hotel de Byzance og viste deres Pas.

»De vil ikke faa videre Ulejlighed af denne lille Affære! De véd maaske ikke, at Hazardspil er forbudt her i Konstantinopel, og en Gang imellem er vi nødt til at foretage saadan en lille Razzia. God Nat!«

Mr. Brown og hans Ledsagere lod sig ikke dette sige to Gange, men trak sig skyndsomst tilbage. Den ene havde faaet sin Frakke flængt, Mr. Browns Flip hang ned ad Ryggen, og de gjorde i det hele taget et lidet præsentabelt Indtryk, saa at de besluttede at liste hver til sit saa vidt muligt uden at blive iagttaget af nogen paa Hotellet.

Da Mr. Brown var bleven alene, gav han sig febrilsk til at undersøge sine Lommer. Han havde sine Penge og sit Ur i Behold — men den lille Pakke med de to kulørte Ædelstene var forsvunden!

Opdager Bender svor en dyr Ed.

»Et Fandens Uheld!« udbød han. Eller var det maaske ikke noget Tilfælde? Maaske denne Jøde, Elias, har været en snedigere Herre, end jeg havde bildt mig ind? Han har lugtet Luntten — den Rad! Men — hvis det er ham, der har røvet Stenene, saa sender han i hvert Fald ikke Armenieren Koja Aratoon hen til mig efter Pengene. Saa det skal jeg nok opdage! Under alle Omstændigheder tager jeg med Ekspresstoget i Morgen, saa maa jeg overlade til Generalkonsulen at skaffe mig mine to Ædelstene. Og Moreone Brothers skal ikke slippe, saa let! Jeg har haft Stenene i min egen Haand ... og Regningsblanketten!

Detektiven Bender forlød — som han havde bestemt — Byen den næste Morgen efter et lille Besøg paa Konsulatet. Og Koja Aratoon var længe efter aldeles forbavset over, at Jøden Elias ikke affordrede ham nogen Betaling for de to Ædelstene.

»Han og Englænderen maa have ordnet Forretningen paa egen Haand,« tænkte han. »En Ting er vis, jeg er bleven snydt for min Provision!«

Sekstende Kapitel.

Hr. Sanscromes Opdagelse.

Sanscrome, den miskendte Digter, det blændende, men foragtede Geni, havde en stor Ærgerrighed, én altoverskyggende Drøm, nemlig at finde en rig, ung Pige, som vilde skænke ham sit Hjerte og sine Penge.

Det var under sine Bestræbelser herfor, at han opdagede Endalie Verpoint og fik Nys om alle de Penge, hun havde staaende i Banken. Og fra det Øjeblik var han utrættelig efter at faa noget mere at vide om Endalie og komme i nærmere Forbindelse med hende.

»Der er noget fordægtigt ved det Pigebarn,« sagde han til sig selv. Var der ikke noget fordægtigt ved hende, vilde Bender heller ikke bestandig snuse rundt for at spørge Nyt om hende. Bunker af Penge har hun og en nydelig, smuk Pige er hun — — hvorfor skulde hun ikke tage mig! Hvis denne her unge Theveney blot ikke var i Vejen! Kunde jeg bare finde dette her »fordægtige«, saa skulde jeg nok faa Theveney til at trække sig tilbage, de Theveney'er er saa stolte, og saa kan jeg ikke indse, hvorfor hun ikke skulde trøste sig med mig. Hvorfor skulde hun ikke blive glad ved at faa en pæn, anset Mand! For jeg er meget pæn, synes jeg da selv! Men jeg kan jo ikke saa godt gaa hen til Damen og foreslaa hende at gifte sig med mig, saalænge hun er forlovet med en anden! Hvor mon hun har faaet alle sine Penge fra? Og hvad er det, George Bender saa gerne vil vide om hende? Hvorfor i Alverden vilde denne Karl derude ved »Kildehuset« ikke lade mig komme ind og se paa Lejligheden? George Bender beundrer hende; men der er noget andet end Beundring med i Spillet. Han har bare villet pumpe mig, og jeg har været dum nok til at lade mig pumpe. Hallo — hvad er det?« afbrød Sanscrome sin egen Tankestrøm, idet hans Øje faldt paa et Avertissement i »Times«.

»En lidt afsides beliggende gammel, anset Bolig, kendt under Navnet »Kildehuset« og berømt for sit helbredende Drikkevand, er til Leje.« »Se, se... »Kildehuset«, det er dér vi skal ud!« »Henvendelse til Lander & Co.« »Ja, vel! Jeg vil tage en lille Samtale med Lander & Co., og hvis denne gnavne Karl derude er der endnu, vil jeg dog prøve, om jeg alligevel ikke kan faa pumpet noget ud af ham — selvom det ikke bliver bare Kildevand!«

Og dermed begav Sanscrome sig paa Vej.

»Hvorfor mon hun egentlig har boet saadan et mystisk Sted; saadan en Afkrog vælger man da ikke, undtagen man har en aandssvag Fader eller splittergal Moder eller noget lignende af den Slags! Alene det maa jo være nok til at

jage den unge Sir Gerald langt væk. Men nu faar vi se! Denne Gang lader jeg mig ikke lukke Døren i for Næsen af mig! Denne Gang har jeg lovligt Ærinde!«

Og han havde virkelig været saa klog at forsyne sig med et »Adgangsbevis« fra Lander & Co., og han ringede da ogsaa paa med en ikke saa lidt vigtig Mine. Der lød Trin over Haven, Porten aabnedes, og Mikel Roan kom til Syne, d. v. s. kun hans Ansigt, for han havde meget forsigtigt beholdt Sikkerhedskæden paa.

»De her igen?« sagde Roan. »De vil formodentlig igen have en Slurk af det guddommelige Kildevand — hva'? Det smagte Dem nok? Men her er ikke Vandingssted! Vi er ikke hjemme, og vi ønsker ikke at blive »interviewede«, og vi har ingen gamle Klæder at sælge, og vi skal ikke købe gamle Postkort,« sagde Roan rent ud af Posen.

Men Sanscrome satte resolut Foden mod Døren, saa at han ikke kunde lukke den.

»De er noget gnaven anlagt, min gode Herre,« sagde han. »Er De ikke Opsynsmanden her, og er det her maaske ikke et Adgangsbevis her til Huset? Vær's artig!«

Og han stak sit Papir ind til Mikel, som straks aabnede Døren, øjensynlig lidt overrasket.

»Værsgo' at følge med mig! Naar De har Besked fra Hr. Lander, maa jeg jo vise Dem Huset. Men jeg tror nu ikke, De vil synes om det. Det skal gøres grundigt i Stand fra inderst til yderst. Og De tænker vel alligevel ikke paa at leje det?«

»Sig mig, min Ven, tror De, jeg er rejst herud fra London for at fotografere Dem? Jo, det her er netop en Bolig for mig. Afsides, ærværdig og, som det lader til, billig? Disse mosgroede Gange i Haven, de gamle Træer — jo, det passer mig netop udmærket!«

Og dermed gik han ind i Huset og begyndte at se paa Værelserne, medens Roan forklarede og viste omkring fra Dagligstue til Spisestue og over alt.

»Deres unge Frøken maa have været en meget forsigtig Dame,« sagde Sanscrome, »jeg ser, at hun har Allarmklokker i alle Stuerne?«

»Ja! Vi boede jo noget ensomt her,« svarede Mikel; »og der har været saa mange Indbrudstyverier i den sidste Tid.«

»Det er formodentlig ogsaa derfor, at Frøken Verpoint og hendes Tante flyttede herfra,« spurgte Sanscrome.

»Hvis det var, vilde de ikke sige noget til mig om det. Maaske staar det i Forbindelse dermed,« mumlede Roan.

»Hvad er der i Vejen med Deres Ben, min Ven,« spurgte Sanscrome og betragtede nøjere Mikel Roan.

En slem Byge.

Fotografisk Genrebillede af Jul. Folkmann.

»Aa — et Ulykkestilfælde engang! Jeg halter!«

Sanscromes Blik havde imidlertid fæstet sig ved Roans usædvanlig brede Fødder, og en Tanke slog ned i ham som et Lyn. Men Mikel gav ham ikke Tid til Overvejelser, han viste ham videre gennem Huset og ind i Soveværelserne.

»Det var en mægtig Kamin for et Soveværelse,« bemærkede den besøgende; »De maa have haft nok at bestille med at gøre Ild paa her. Murstenene er næsten ogsaa brændt op!«

»Ja, Fruen kunde godt lide en ordentlig Varme,« sagde han kort. »Det var hendes Værelse.«

Sagen var i Virkeligheden den, at her i denne Kamin plejede Fru Hill at tilintetgøre alle sine mistænkelige Efterladenskaber fra Tyverierne, og her var Levningerne fra de sidste Tyvekoster gaaet op i Luer.

Sanscrome saa ud af Vinduet, som om han kun var optaget af den smukke Udsigt og de gamle Træer; men noget helt andet beskæftigede hans Tanker:

»Jeg har set dem før! Disse brede Fodsaaer er Sporene fra Indbrudet. Der er ikke én Mand af tusinde, der har saadanne Fødder! Det var det, der ogsaa straks slog Detektiven Bender. Denne gamle Fyr har haft noget at gøre med Røverierne... maaske den samme Mand med Sømandsklæderne og Skægget, som Bender saa, og som han tabte af Syne ved Windsor Stationen.«

»Er der langt herfra til Windsor?« spurgte Sanscrome pludselig.

»Hvor skulde jeg vide det fra?« sagde Mikel gnavent. »Jeg har aldrig været i Windsor.«

»Det lyder mistænkeligt,« sagde Sanscrome ved sig selv. »Hvorfor fortæller han, at han aldrig har været i Windsor. Naa, men selv om han er en Tyveknægt, behøver jo egentlig Fru Hill og Endalie endelig ikke at være det.«

»Nu tror jeg, De har set det hele, undtagen Køkken og Kælder,« sagde Mikel Roan.

»Javel, men der er vel ogsaa nogle Loftskamre?« spurgte Sanscrome.

»Ja, vil De behage at følge med!«

Og Opsynsmanden førte Sanscrome op ad en smal Trappe til et Par smaa Værelser, hvis Vægge var ganske nøgne.

»Men hvor var Deres eget Værelse?« spurgte Digteren.

»Det skal jeg saamænd sige Dem,« svarede Mikel Roan. »Nede bagved Køkkenet var der et lille Rum, ganske net og behageligt, varmt om Natten — dér boer jeg — det passer mig bedst, fordi jeg selv laver Mad.«

De var gaaet tilbage til Entréen, og Roan lod, som om han vilde følge sin Gæst ud ad

Hoveddøren, men Sanscrome var endnu ikke fornøjet.

»Jeg maa se Køkkenet,« sagde han. »Det er noget af det allervigtigste.«

»Ja, det er ikke saa langt borte,« svarede Roan, idet han aabnede en Dør. »Her er det — et ganske fortrinligt Køkken!«

»Aa ja, slet ikke saa galt,« blev Sanscrome ved, idet han saa sig omkring. »Men hvor er det lille Rum bagved, De talte om?«

»Vel — De kan selvfølgelig godt faa det at se, hvis De absolut vil; men jeg skammer mig lidt over det... det er ikke saa pænt i Orden... jeg skal sige Dem, det bruges til alt muligt... Vaskekælder og Skyllerum.«

»Sikke noget Snak,« sagde Sanscrome, idet han traadte indenfor, »det er jo helt hyggeligt! Der er da i hvert Fald en Stol, man kan sidde paa. De undskylder, jeg sætter mig ned et Øjeblik? Jeg er lidt træt af Spadsereturen fra Stationen, og det er godt varmt i Dag. Og hør nu, saa kunde jeg lide at faa en Drik af Deres underfulde Kildevand lige frisk fra Fad og tilsat lidt af denne her Whisky!«

Med de Ord tog Sanscrome en Flaske op af sin Haandtaske og satte sig i den ene af de to Stole, som foruden en lav Seng og et lille Bord udgjorde hele Roans Møblement.

»Det skal være Dem velundt... vær saa god at tage et Glas Vand!« sagde Mikel, hvis Mistænksomhed over for Gæsten efterhaanden blev mindre og mindre. »Her er nok af det i Karaffen,« tilføjede han, idet han skød den hen foran Sanscrome.

»Nej Tak!« sagde denne. »Det maa De ikke saa gerne hyde mig! Jeg vil have det klare, friske Kildevand. Jeg skal nemlig betro Dem, at den egentlige Aarsag til mit Besøg her er netop den, at jeg engang rigtig vil smage dette berømte Vand. Min Tanke er, at man her maaske kunde indrette et nyt, moderne Sanatorium; og det er jo ikke umuligt, min Ven, hvis det bliver til noget, at jeg kunde faa Brug for en gammel Karl som Dem!«

»Meget vel, min Herre, jeg skal gaa ned efter Vandet! Det er her nedenunder Køkkenet... det er udmærket Vand, kan jeg forsikre, skønt jeg ellers ikke selv er nogen stor Ynder af den Drik.«

»De skal faa en god Whisky i Vandet, naar De bringer det,« raabte Sanscrome efter ham, da han gik ud af Døren.

Nu maa man ikke tro, at Sanscrome var særlig ivrig efter at drikke et Bæger med den gamle gnavne Mikel Roan, men han havde faaet Øje paa noget, som i højeste Grad vakte hans Nysgerrighed. Det var et Par gamle Vandstøvler, som stod under Karlens Seng. Da Lyden af Roans Trin døde bort, tog Sanscrome et Stykke

rent Skrivepapir op af sin Taske. I en Fart greb han den ene af Støvlerne og tog rask et Aftryk af Hælen, idet han med den ene Haandflade pressede Papiret fast ind imod Støvlen.

»Akkurat! Det er den Hæl, som Bender har brudt sin Hjerne itu for at faa fat paa!«

Og medens han stod og undersøgte den omhyggeligt henne ved Vinduet, hørte han Roan komme tilbage. Der blev ikke Tid til at stille Støvlen paa Plads; en—to—tre maatte han putte den og Papiret ned i sin Taske og lukke den med et Smæk, hvorefter han lod, som om han var ivrigt optaget af at trække Whiskyflasken op.

Saa smagte han paa Vandet.

»Ah, det er jo dejligt iskoldt og klart som Krystal,« udbød han begejstret. Det er usædvanlig herligt Vand! Det maa gøre sig sammen med en Draabe Whisky — mener De ikke ogsaa gamle Ven?»

Roans Mund trak op til et bredt Grin.

»Jeg tænkte nok, at Herren var Kender!« sagde han.

»Skænk selv, min Ven!« sagde Sanscrome og antog en elskværdig Tone, som var alt andet end ægte. Hans Haand rystede, da han rakte Flasken over til Roan.

»Spar ikke paa Varerne!« opmuntrede han. »Det er prima Ting, som De ikke faar saa snart igen!«

»Mange Tak!« sagde Mikel. »Jo, Whisky, er en Gudedrik.«

Og med disse Ord satte han Glasset for Munden og tømte det i ét Drag. Han smældede velbehageligt med Tungen og sagde:

Et godt Mærke! Ganske excellent! Man føler sig ti Aar yngre!« Og hans Øjne straaledede i ærlig Begejstring.

»Naa, jeg maa afsted!« udbød Sanscrome og tog sin Taske for at gaa. »Her har De en Krone, min Ven, og Tak for Ulejligheden! Et meget interessant Hus! Nok et Besøg værd!«

»De glemmer Flasken, Herre!« sagde den gamle Mand og rakte den til Sanscrome.

Denne kunde bare have stukket den i Lommen, og der vilde ingen Ulykke være sket; men rent mekanisk aabnede han sin lille Taske og tabte den ned paa Gulvet. I samme Nu maa Roan have faaet et Glimt at se af, hvad der var i den. Han blev hvid som et Lagen og saa hurtigt i Retning af Sengen.

Han var klar over det skete, men han tog sig sammen.

»Aa, min Herre, jeg beder Dem mange Gange om Forladelse; nu har jeg vist Dem omkring alle Vegne, og saa har jeg dog glemt det aller vigtigste: Kilden. Den er nok værd at tage i Øjesyn. Antik — — med gammelt italiensk Marmor.«

»En anden Gang — — en anden Gang — — kære Ven!« svarede Sanscrome, som var meget ivrig efter at komme afsted.

»Det er blot et Par Trin ned,« sagde Mikel Roan overtalende. Lige under Køkkenet. Det vil ikke tage et Minut!«

Noget modvillig fulgte Sanscrome Opsynsmanden gennem Køkkenet, medens Roan ærbødig aabnede Døren for ham.

»Lige frem! Lige frem!« raabte han! Der er ingen Ting at tage fejl af! Her er ganske lyst!«

Sanscrome gik nogle faa Skridt ned og saa pludselig, at han befandt sig i et hvælvet Rum, i hvis anden Ende der var en gabende Brønd, omtrent to Meter i Gennemsnit. Ved Siden af stod en Vandspand, som ved en rusten Kæde var i Forbindelse med et Hjul ovenover. Det

»Naa saa De er Politibetjent!« skreg Roan.

store Svælg var fyldt med Vand. Der var et Vindue med Tremmer for, hvorigennem Lyset vældede ind.

»Jeg ser ikke noget til Deres italienske Marmor,« sagde Sanscrome nervøst.

»Naa, ikke det!« skreg Roan, idet han stødte ham længere henimod Brønden og svang en tung Ildrager over Hovedet. »Naa, saa De er Politibetjent. min ædle Ven! Opdager! Sporhund! Men den gik nok ikke? Det var mig, der opdagede Dem først! Jeg saa meget vel, hvad der var i den Taske! De kom for at tage Maal af mine Støvler! Nu skal jeg tage Maal af Deres Grav, og den bliver dyb, min Herre, saa dyb, at Dommedag skal komme, før De slipper op igen!«

Fortælltes.

Kometrædsel.

Oppe i det kongelige Biblioteks Forhal er der i disse Dage, hvor nye Kometer viser sig eller ventes, en Udstilling af gamle Kometbilleder. Det er en god Udstilling, fordi den i Billedets klare og overbevisende Form bekæmper en usund Fordom, at det var saa herligt i gamle Dage, meget bedre end nu. For den, der mener, at vor Tid, sammenlignet med Fortiden, er en fortræffelig Tid, er denne Udstilling en Bestyrkelse.

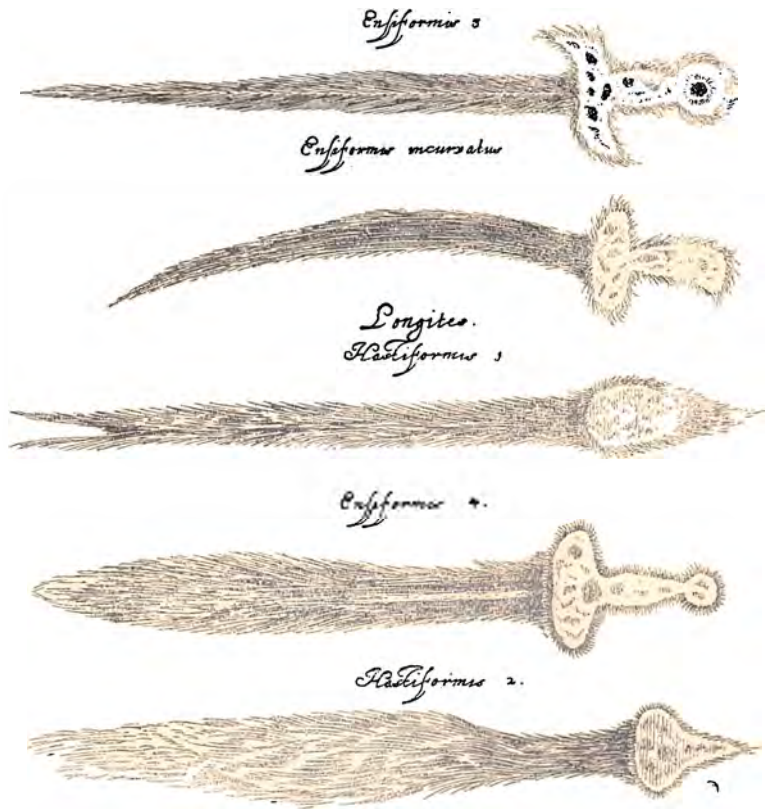
Nu ved vi, hvad en Komet er. Og den Halleyske Komet, der nu er paa Trapperne, er en gammel Bekendt, som vi tager imod med et genkendende Nik. Vi saa den sidst i 1835, og vi har hele Tiden vidst, at den skulde komme igen i 1910. Men tidligere har den afstedkommet forsvarlige Forskrækkelser. Da den viste sig i Aaret 1456, saa baade Tyrkerne og de Kristne i den et Tegn paa Himlens Vrede og et Varsel om Nederlag. Det er den samme Komet, vi ser paa det berømte Bayeuxtapet, der forestiller Normannernes Erobring af England. Der var i 1066 ingen Tvivl om, at den da varslede Nederlaget ved Hastings.

Saa var der en engelsk Astronom, Halley (1656-1742), der kom paa den Tanke, at de tre i Aarene 1531, 1607 og 1682 iagttagne Kometer muligen kunde være en og den samme. De var blevne saa godt iagttagne, at de kunde give et brugeligt Grundlag for Beregningen. Og han regnede saa ud, at Kometen vilde komme igen i Aaret 1759. Det var et Kæmpearbejde, dobbelt beundringsværdigt paa Grund af det endnu ringe Kendskab, man havde til Himlen, Saturn blev den Gang anset for den yderste Grænse for vort Solsystem.

Halley naaede ikke at se sin Komet komme igen. Men da dens Genkomst nærmede sig, paatog den franske Matematiker Clairaut i Forening med Laborde og en Dame, Mad. Lepaute, sig at foretage en Beregning med tilbørligt Hensyn til den bedre Kundskab, man da besad om Jupiters og Saturns Masser og de Indflydelser, disse maatte udøve paa Kometens Løb. De arbejdede i 6 Maaneder fra Morgen til Aften, gav sig knapt Tid til at spise. Og i November 1758 kunde man meddele det franske Videnskabernes Akademi, at Kometen vilde passere gennem sit Perihelium — Mindsteafstanden fra Solen — den 13. April 1759. Den kom 30 Dage

forinden, en ubetydelig Fejlregning, der kun skyldtes Astronomens endnu noget svigtende Kendskab til Planeterne.

Fra da af burde Frygten være vegen fra Menneskenes Børn. Et Fænomen, der mange Aar i Forvejen kan udregnes, kan selvsagt ikke være et Tegn paa Guds Vrede og kommende Ulykker. Men det varer altid en god Tid, inden

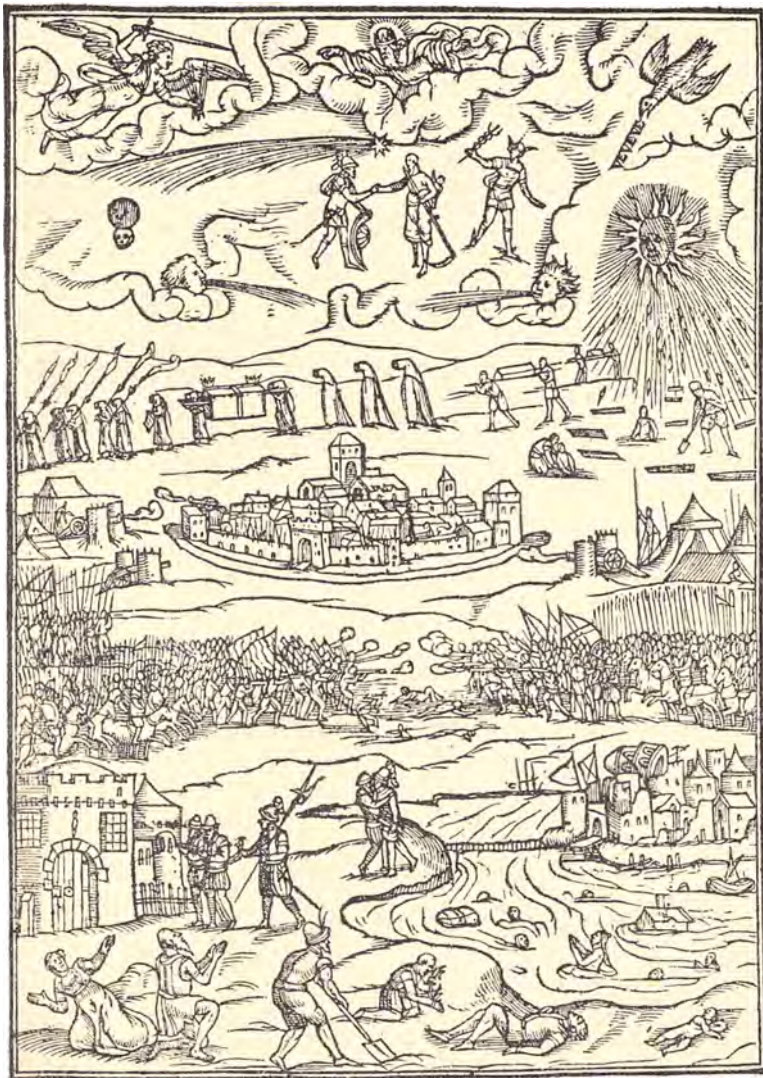
Gamle Fremstillinger af Kometer i Hevels Kometografi.

Fornuften sejrer, og Rædslen gaar af Blodet. Da Donatis Komet i 1858 stod lysende over Københavns Horizont, var der endnu nogen Frygt. Større var Frygten, da den Gombartske Komet i 1832 kom i temmelig nær Berøring med Jordbanen. Da beskikkede mange deres Bo og beredte deres Sjæle paa Verdensundergangen. Og lidt af den samme Frygt har vi nu, ikklædt en videnskabelig, kemisk Form. Nu frygter man for de giftige Dampe i Halen. Men der er dog ingen, udover maaske de allermost uvidende, der i Kometen ser Varsel og Straffedom. Og dog er der sorte Kopper i Oden-e, voldsomme Snefald, Seinen gaar over sine Bredder. Men for alt det finder vi naturlige Aarsager.

I Fortiden var derimod alt Gru og Forfærdelse, naar en Komet gik op paa Himlen. Alene

i dens Form saa man Straffen, den lignede jo baade et Sværd og et Ris. Og alle Bibelens haarde Ord om Sværd og Ris var straks levende i Sindene. Saa levende, at man endog saa Kometens Hale meget mere ris- og sværdformet, end den i Virkeligheden er. Kometer har aldrig set ud, som Hevel gengiver dem i sin Kometografi, men man har i sin Rædsel sikkert set dem saadan.

Paa Billedet af de Ulykker, som Tycho Brahes Komet af 1577 antagelig vilde afstedkomme, ses Gud øverst oppe over Kometen, og der lægges ham i Munden: „Jeg vil tage Hævn og hjemsege deres Misgerninger med mit Ris.“ Og ned over Billedet ses da alle de Ulykker, som den opskræmte Fantasi kunde samle paa et enkelt Blad: Ild fra Himlen, Pest, Krig, Vandflod, Jordskælv, Fængsel, Erobring.

Gammelt Træsnit, der viser alle de Ulykker, som Tycho Brahes Komet af 1577 skulde afstedkomme.

I en astronomisk-astrologisk Bog fra 1594 opregnes under 7 Rubriker alt det onde, en Komet kan varsle. For det første betynder den „Død, Ulykke og Afgang for Konger, Fyrster og de vældige Herrer“. Særlig betynder den Ulykker for den By og det Land, den vender Halen imod. Det er en Paamindelse om, „at Gud vil straffe Land og Folk, om de ikke vil omvende dem og afstaa fra deres Synder og Ondskab“. Dernæst betynder den Brynde og Tørke paa Jorden, endvidere Ufrugtbarhed og Dyrtid, Krig og Orlog, Jordskælv og Tordenslag, Oversvømmelser, Pest og brat Død.

I 1650 udkom der i Hamborg et Flyveskrift med dansk og tysk Tekst i Anledning af en Komet. Det minder om den Komet, der viste sig i 1618, og hvad den betød, var ingen i Tvivl om, der havde oplevet Trediveaarskrigens Jammer.

„Gode kristne Læser, hvad for Tid vi har at haabe og forvente, os de himmelske Tegn og alle Elementer tilkendegiver. Verden forarger sig, Tiden forarger sig og bliver jo længer jo værre.“

Som bekendt er Verden, saa langt man kan huske, bleven værre og værre. Allerede den homeriske Olding Nestor var ikke i Tvivl om, at i hans unge Dage var det meget bedre end i hans Alderdom. Og siden da er Verden ustandselig gaaet tilbage.

Og det trods Kometerne sikkert har udrettet betydeligt for dens Forbedring. Hver Gang en af dem forud har lyst paa Himlen, er der bleven prædikeret Bod og Omvendelse i Tale og Skrift. Og undertiden har det virket saa stærkt, at en gammel Mand er død af Skræk og Ruelse, som den Gamling, der i 1680 i tre Timer saa paa Kometen og saa døde.

Der er næppe nogen, der dør denne Gang. Livet er blevet lysere og tryggere siden da. Nutiden er bedre end Fortiden. — —

Da Halleys Komet sidst gæstede os i 1835, var det noget af en Skuffelse. Skiltringerne af dens tidligere Besøg havde stemt Forventningerne for stærkt. Det varede længe, før de spejdende Astronomer fik Kig paa den

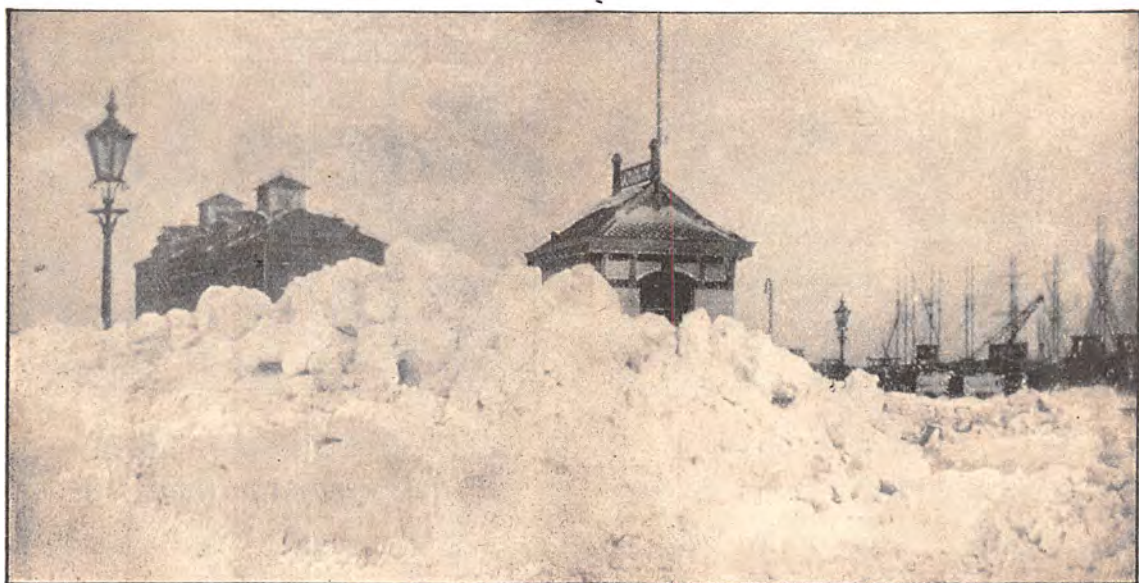
KOMETRÆDSEL

paa det Sted, hvor den var beregnet at skulle komme tilsyn. Den skulde passere sit Perihelium den 16. November, men først den 6. August fik en romersk Astronom Øje paa den som en svag, utydelig Taageplet. Den 23. September kunde man se den med blotte Øjne, og dens Hale begyndte at danne sig. Den naaede dog kun en Længde af 20 Grader mod 47 Grader af Himmelbuen forrige Gang. Og dens Glans var altid ret beskeden. Selve Kærnen var ret lille, knap 30 Mil i Gennemsnit. Det var øjensynlig en Komet, som det gik tilbage for, efter at den havde kendt bedre Dage og indjaget megen Skræk.

Den første Gang, vi kan paavise den, var i Aaret 11 f. Chr. Da viste den sig over Rom, og kort efter døde Agrippa. Den blev da ogsaa iagttaget af Kineserne, og der er de Forskere, der mener, at den og Bethlehemstjernen er et og samme Himmellegeme. Af dens nogle og tyve senere Visiter er der kun et Par Stykker, som vi ikke har Optegnelser om. Vi har allerede angivet et Par Eksempler paa, hvorledes dens Tilsynskomst optog Sindene. I 1066 omtales den af næsten alle samtidige Forfattere, og den beskrives som frygtelig i sit Udseende. Og da den i 1456 skræmmede Troende og Vantro, havde den en Hale paa 60 Grader. Det er altsaa en ret reduceret himmelsk Monark, som vi denne Gang kan vente Besøg af. Men selv om den havde vist os sit allerfrygteligste Aasyn, vilde den ikke have skræmmet os. ALONSO.

Donatis Komet fra 1858 over Københavns Observatorium.

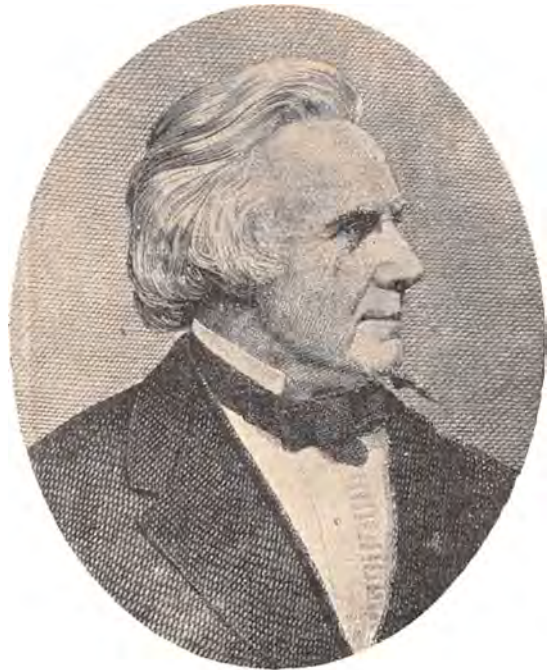
Aarhus under Sne. 26. Januar 1910.

Jørgen Jensen fot.

C. C. Møller,

født for 100 Aar siden, 4. Februar 1810, død 22. September 1890. Leder af Flakkebjerg fra dets Oprettelse i 1835 til sin Dødsdag. I dette Tidrum var der ca. 1400 Dreng, der besøgte Anstalten, og som alle elskede Møller, der var en meget betydelig Pædagog.

Ole Bull,

født for 100 Aar siden, 5. Februar 1810 i Bergen, død 17. Aug. 1880 paa sin Villa Lysoen udenfor Bergen. Grundlægger af det norske Nationalteater og iøvrigt bekendt som Violinvirtuos.

L. Skriefsrud,

Grundlæggeren af Santhalmissionen, fyldte den 4. Februar 70 Aar; hans Helbredstilstand har desværre længe ladet meget tilbage at ønske.

Geheimekonferensraad F. Rosenstand,

født 8. August 1836, død 29. Januar 1910. Kabinetssekretær hos Kong Christian IX. fra 1884 indtil Kongens Død og forsatte i samme Stilling under vor nuværende Konge.

Ole Bulls Monument i hans Fødeby Bergen.

De store Oversvømmelser i Paris.

En Rejsende bliver færet til Jernbanestationen.

Paris forvandlet til Venedig.

En Dame sættes over Gaden.

Den nye Bro, som tænkes anlagt mellem Masnedø og Falster

Tegning af Chr. Boge

Masned Sundbroen.

At vi maatte bort fra den besværlige og tids-spildende Færgesfart mellem Masnedø og Orehoved paa Falster, har man længe været klar over. I alt Fald siden vi havde faaet de store Østersøfærger, og vor vigtigste Forbindelse med det sydlige Udland derved var gaaet ad den Vej. Spørgsmaalet var blot dette: Skal vi bygge en Tunnel eller skal vi slaa en Bro. For de Rejsende er aabenbart en Bro at foretrække, det er aldrig rart at skulle ned i en Tunnel med dens svovlholdige Luft, i alt Fald særlænge vi har Damplokomotiver. Mod en Bro rejstes der Indvendinger fra Skibsfartens Side, og den koster jo ogsaa mere at vedligeholde end en Tunnel. De Undersøgelser, man i det sidste Aar har anstillet, er nu imidlertid faldne ud til Fordel for Broen. Og i Løbet af kort Tid vil der blive fremsat Forslag om den i Rigsdagen.

Lad os haabe, det bliver vedtaget og vedtaget snart. For et af de bedste Midler til at værne vor Gedser-Warnemünde Rute i den nærgaaende Konkurrence med den svenske Rute over Trelleborg-Sassnitz, er naturligvis at forkorte Køretiden og i øvrigt gøre Rejsen saa bekvem som muligt, ved at forebygge Ind- og Udstigninger, der især ved Vintertid og om Natten altid er ubehagelige.

Dr. phil. Harald Bohr.

Den bekendte Fodboldspiller Harald Bohr erhvervede den 31. Januar den filosofiske Doktorgrad, kun 22 Aar gammel. Student 1904, cand. mag. 1909.

Da de var smaa — Erna Juel Hansen.

Man behøver ikke at kende ret meget til Fru Erna Juel Hansen for at kunne sige sig selv, at hun som Barn maa have været en frisk og fornøjelig lille Unge med en Masse Humør i.

Hun er født i Kokkegade, en af disse smaa morsomme Nybodergader, der nu hører til den Del af vor By, som bare er Minder nu. Faderen var den kendte Læge paa Søetatens Hospital, derfor boede Familien i den Kant af Byen. Og nogle af Sømandshistorierne fra Kvarteret, nogle af alle de gamle Baadsmænds og hel- og halvbe-farne Søfolks Eventyr fra de fremmede Lande gik da ogsaa i de smaa Drach-

Erna Juel Hansen
14-Aars Alderen.

manner som Guds Ord i en forsulten Student. Da Familien senere flyttede til Amaliegade, legede Børnene næsten altid nede i nogle store Gaarde med Skure og Kældere og fremspringende Halvtage, en brillant Tumbleplads for deres Søroverlege, hvor de fik Brug baade for Nyboderhistorierne og for deres egen pragtfulde Fantasi, den, der ofte førte dem Jorden rundt og endda videre endnu, ud i Barnefantasiens svævende Æther. Det kneb at skulle opholde sig inden Døre, men naar de af Vejr eller Paabud var tvungne til det, erobrede de Spisestuen, der straks i deres Leg blev til Sahara. Holger Drachmann laa da som bister Løve inde under Bordet og for ud og bed alle, der gik igennem Stuen, i Benene.

Det var mest Erna og Søsteren Johanne, der var Legekammerater med Holger, de andre Søstre var dengang mindre, og kaldtes med Foragt »de smaa«.

Den lille Frøken Erna skulde læse hos sin Moster, en ældre Frøken med samme stille og blide Væsen som Fru Drachmann, der næsten altid var alvorlig syg. Men Mamsel Erna var for kraftigt et Barn for stille Tante-Nerver. Hun maatte korrektes, og saa kom hun da, elleve Aar gammel, i Frøken Zahles Skole. Det var nu Synd at sige, at det straks hjalp paa Vildskaben. Der behøvedes flere Aars daglig Øvelse i den bedste Skoletaalmodighed for at give det Pigebarn tilstrækkelig Forstaaelse af Begreberne Flid og Disciplin. Lige saa saare hun kom hjem fra Tvangsanstalten — for som saadan tog Erna den de første Aar — svingede hun Skoletasken i Remmene og kylede den saa af Hjertens Kraft hen i Krogen. Og saa tog hendes og Holgers Lege rigtig Fart!

Jeg spørger Fru Erna Juel Hansen, om hun læste Morskabslæsning i de Aar.

Om vi læste? Gud Fader bevare os, som vi læste, Holger og jeg, alt, hvad vi kunde faa fat paa, blot ikke Lektier. Og Far lod os læse, han valgte tit for os, eller snarere paavirkede han os umærkeligt til at vælge det gode. I det hele taget tog han sig meget af os Børn; saasnart han havde Tid, læste han for os, eller han spadserede med os, viste os det smukke i Naturen og i Kunsten og lærte os at finde de gode og billige Glæder her i Livet. Mor var jo saa meget syg, det var mest Far, der kom til at opdrage os og give Hjemmet Indhold for os Børn.

Fru Erna Juel Hansen fortæller, at da den spanske Danserinde Pepita var her i Byen, var Doktor Drachmann som alle Mænd mellem sytten og halvfjerds lidt charmeret i hende, og han gik derfor ikke saa faa Gange med sine Børn ind i Casino for at se hende danse. Og dejlig maa hun jo have været, efter alle ældres Udsagn at dømme. I hvert Fald blev Frøken Erna forelsket trods nogen, og alle Lege i den Vinter blev Pepita-Fantasier over Balletdanser Brodersens hjemlige Danse.

Men en af Dansene, »El ole«, havde Pigebarner lært helt, som den var, og hun dansede

den i Frikvarteret for Kammeraterne paa Skolen.

Det fik Frøken Zahle at vide, og hun bad Erna om at matte se hende danse.

Og saa dansede da »Søkadetten«, som hun kaldtes i Skolen, »el ole« med udslaget Haar og Mamelukker, mens Frøken Zahle saa til, og Kammeraterne jublede.

»Ikke et Mandfolk i Byen var saa forelsket i Pepita som jeg«, siger Fru Erna Juel Hansen.

Og hun tænkte jo naturligvis i denne Periode ikke paa andet end paa at komme til Balletten.

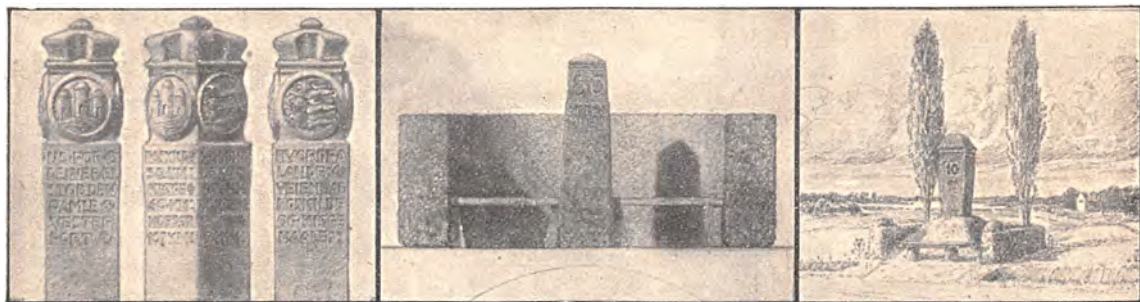
En Dag tog hun Mod til sig og viste Balletdanser Brodersen »el ole«. Da hun var færdig, sagde gamle Brodersen med den vidunderlige Ligefremhed, der ogsaa hører en svunden Tid til (ligesom de smaa Nybodersgader med alle de sære Navne): »Ja, Drachmann, du danser jo dejligt, og Ben, det har du ogsaa, kun kedeligt, at du er saa grim.«

Lille Drachmann blev jo nedslaaet over den Besked. Men hjemme foran Spejlet løste hun Haaret, tog et Slør nedover Ansigtet for at skjule det, og saa dansede hun og drømte, at hun var en Pepita, den dejligste Pepita i Verden.

En frygtelig Lørdagaften var Karakterbogen Skyld i, at Erna ikke maatte komme med ind i Casino, og den Aften gik hun nede i Gaarden i Amaliegade og tudede og var fortvivlet, af hele sit lille, forelskede Barnehjerte fortvivlet. — A propos Forelskelse, saa var det nu for Resten en næsten konstant Følelse hos Erna Drachmann i Backfishaarene. I en Danserinde, en Præst, en Lærer, ligegyldig, men forelsket det maatte hun være for at være i sit Es. Temperament var der i hende og Overflod af Kræfter og Livslyst, der til at begynde med ret selvfølgelig maatte kollidere med Skolegang og Lektier, Stillesiden og husligt Arbejde.

Men da hun havde gaaet en tre fire Aar i Skolen, fik Kandidat Listow og Faderen i Forening det, man kalder et Menneske, ud af den støjende, kaade Vildkat. Og det blev slet ikke saa galt et Menneske endda.

AGNES REYM.

Nulpunkt.

Kilometersten.

Mogens Clemmensens 10 Kilometersten.

Arkit. kt. Klints Udkast, som præmieredes ved Konkurrencen.

Kilometerstenene, som skal afløse de gamle Milepæle.

Giraffer paa Savaanen.

Jægerens Paradis.

Kvinder fra Centralafrika.

som fordum Dyrene i Edens Have. Og i Uganda — det stor-slaede, vidunderlig skønne Tropeland Nord for Victoria-søen — tramper hele Horder paa 600 Elefanter omkring ved Nattetid og faar Jordan til at gungre under deres Fødder og de frygtssomme Negre til at tænde en dobbelt Række Baal om deres daarligt beskyttede Landsbyer.

Her i Uganda og op imod Rudolfsøen ligger nogle af de mest ukendte Egne af Afrika. Her lever Negrene endnu deres oprindelige Naturliv uberørt af Civilisationens ofte tvivlsomme Goder. Og her lever Vilddyr, som aldrig har lugtet et Skud Krudt.

Det var ikke noget Tilfælde, at Ekspræsident Roosevelt just valgte Øst- og Centralafrika til sin store Jagt- Ekspedition, fra hvilken han endnu ikke er vendt tilbage. Den Rejsende, som med Jernbanen kører fra Byen Mombasa paa Afrikas Østkyst ind til den store Victoria Nyanza, er ikke længe om at opdage, at han her befinder sig i et Land, der er rigere paa Sturvildt end nogen anden Egn i Verden. Man kører gennem en eneste mægtig zoologisk Have og behøver blot at se ud ad Kupévinduerne for at faa Øje paa Tusinder af prægtige Dyr, som her galoperer eller græsser langs Banelinjen. Bøfler, Næsehorn, Giraffer, Zebraer, Gazeller og Antiloper flokkes her

Lejrplads.

JÆGERNES PARADIS

Intet Under, at alle Fuldblodsjægere og Naturforskere instinktmæssigt søger ind til disse Steder for at faa deres Jæger- og Eventyrlust tilfredsstillet. Her søgte Roosevelt — alle Jægeres Konge — hen. Og her — igennem just de samme Egne, som Ekspræsidenten vil besøge — drog fornylig en anden stor Ekspedition, hvis Resultater nu foreligger i Form af et storlaaet Rejseværk om det inderste Afrika.

Det var en tysk Ekspedition. Lederen hed Dr. A. Berger, og den Bog, han nu giver Verden i Hænde som den søde Frugt af en ofte sur og

besværlig Mandsdaad, hedder: „In Afrikas Wildkammern als Forscher und Jäger“*).

I et klart og fængslende Sprog skildrer Forfatteren alle de ofte fantastiske og eventyrlige Oplevelser, som møder en Jægersmand i disse afsides Egne, og en Række fortrinlige Illustrationer giver en ny og glimrende Forstaaelse af den ejendommelige Natur i denne Del af det mørke Fastland. Det er et Værk, som mange vil have Glæde af at stifte Bekendtskab med.

*) Udkommen hos Poul Parey i Berlin. For Danmark: Georg Chr. Ursins Eft.s Bogh. København.

1. Relief i Egetræ. 2. Urtepotte med Skaal.
3. Laugspokal. 4. Madonnakrone. 5. Lysesakse.

Antikviteter og Kunstsager fra afd. Murermeister J. W. Frohnes efterladte Samling, som bort-sælges ved Auktion i København den 7. Februar.

Karneval.

Efter Tysk ved Th. Lind.

Leve Bakkus!

Under Cymbelslag, svingende Tyrsofstave, raser en Flok Bakkantinder vildt af Sted — yppige Skikkelser i brogede, lette Gevandter, med et Leopard- eller Panther-skind kastet over Skuldre eller Hofter; saa rømerske Krigere i glimrende Rustninger — med deres korte Sværd hamrer de paa Skjoldene og brøler: »Leve Kejseren!» Saa den fede Kejser selv paa en tohjulet Triumfvogn, trukket af fire prægtige Skimler — hele Vognen straalende af Guld, prydet med Metalbeslag og Udskæringsarbejder, og den fede Cæsar stærkt dekolleteret, med samme Mine som en selvtilfreds Karakterskuespiller med Navn, naar han, skønt han allerede har fjernet Sminken af sig, lader sig hylde for allersidste Gang i Jerntæppestes Dør. Og bag den kejserlige Triumfvogn Krigsfangernes Skare, besejrede Konger og Høvdinge i Lænker, Gesandter, der med rige Gaver vil stemme Sejrherren til Mildhed, kostbart Krigsbytte, baaret paa korslagte Spyd eller kørt paa Vogne. Og til sidst den indiske Kongedatter, omgivet af en udsøgt Skare af hendes Lands skønneste Kvinder, ført til Rom som Gave til Hoffet. Højt oppe paa den terrasseformige Vogn staar Prinsessen med mørk, sørgmodig Mine; hendes hvide Arme er paa Ryggen hængt til en forgyldt Pæl, og ved hendes Fødder kryber Solens smukke Døtre sammen, lænkede som til Pynt med lette gyldne Kæder, i fine, hvide Gevandter og med Blomsterkranse i det mørke Haar. —

Det er Berlins fornemme Verden, der allernaadigst applauderer den Øjenlyst, de unge Kunstnere har budt dem.

En halv Time senere gløder Himlen i Aftensolens Straaler, de elektriske Buelamper flammer op i Haven, Militærmusiken knalder i med sine alt andet end klassiske Sæsonmelodier og det kejserlige Triumftogs kostumerede Rolleværende blander sig mellem Publikum og hengiver sig med Fyrighed og Iver til deres anden Opgave: at tømme Tilskuernes Lommer. De ødelægger selv den skønne, yppige Verden, som de lige har tryllet frem. Og naar nu og da en ung Kunstner med Smag og elskværdigt Humør søger at redde nogle Pjalter af den antike Festglæde ud af Tumlen, saa trædes de ubarmhertigt under Fødder af det saakaldte Berliner-Vid.

Jeg arbejder mig mismodig gennem Vrimslen henimod den nærmeste Udgang. Tilskuernes fornærmeligt stille Holdning har spoleret Festen for mig. Jeg skammer mig over mine nye graa Foraarsbukser og min Paraply her imellem disse brogede, pragtfulde Figurer; jeg skammer mig for den unge Knøs med de vilde Gebærder

— han har gjort sig den Umage at sværte sig sort fra øverst til nederst; og jeg skammer mig for disse bedaarende Pigebørn, der leende foragter Aftenluftens Kølighed og Morgendagens sikre Forkølelse. —

Men det synes mig, som er jeg den eneste, der skammer mig over min Stilløshed og føler den som en uanstændig Blottelse. I Besiddelse af deres dyrt betalte Entrébillet føler de andre Tilskuere sig aabenbart som Herrer i Huset, og de betragter Kunstnerne som Gøglere, der lader sig betale for at more dem. Velfriserede Folk med blændende hvide opstaaende Flipper og elegante Damer, der ogsaa til Hverdags gaar med Pariserhatte og Silkestrømper, de giver sig ikke til at maskere sig og staa paa Hovedet. Ynkverdige Folk, disse fattige Djævel til Kunstnere og deres Piger — man kaster en lille Mønt i deres Bøsse, og i Morgen tager man en Loge i Wintergarten eller Centralteatret. —

Som jeg saaledes langsomt arbejder mig hen imod Udgangen, napper nogen mig i Ærmet; jeg vender mig om og ser ind i et Par store, straalende brune Øjne. Lykkeligt og overmodigt funkler de i det brune Ansigt under de sorte Lokker, der falder ned over hendes glatte, lave Pande. Kulørte Perlebaand har hun i Haaret, den smukke lille indiske Slavinde, en gylden Lænke forbinder hendes nøgne, brune Arme, og hele det smidige Legeme er indhyllet i et enkelt, grovt og løst vævet Stykke hvidt Tøj. Paa venstre Side er Gevandtet gledet dybt ned fra Skulderen, og man skimter det unge Brysts bløde Runding. Lænkerne klirrer, da hun løfter Armene og rækker en Blomsterkurv frem imod mig, hendes bløde Læber spidser sig som til Kys og hendes fugtige, hvide smaa Tænder titter frem.

»Køb Blomster Herre — Lotusblomster fra den hellige Ganges — Magnolier og Narcisser; køb noget, gode Herre, det er til mit Udstyr; naar jeg har samlet 10,000 Sestertier, vil jeg ægte den skønne Myron, Publius Lempnovius Arabius' Frigivne!«

Jeg tog nogle Blomster af hendes Kurv og trykkede en Mønt i hendes fremstrakte, allerede noget smudsige Haand. »Skønne Hindupige,« sagde jeg, »dig har jeg allerede set. Var du ikke paa den indiske Kongedatters Vogn? Du sad og krøb sammen tæt ved hendes Fødder, med Armene slyngede omkring Knæene, og forsøgte at lave et Ansigt som den tragiske Muse — for hun var bleven konfirmeret.« Jeg lagde min Haand let paa hendes Arm ovenfor de gyldne Armringe, søgte at se hende dybt i Øjnene og hviskede til hende: »Du søde Pige, ved du, at du er langt skønnere end din Prinsesse?«

— »Naa — du — Kunstværkerne maa ikke berøres!« lo hun, rev sig utaalmodig løs fra mig og snoede sig smidig som en Kat ind i Vrimslen.

Jeg fulgte hende med Øjnene. Da jeg ikke længere kunde se hende, gjorde jeg omkring og fulgte efter hende, albuede mig hensynsløst en Vej. Der var hun igen! Hun anbragte nu en Blomst i Knaphullet paa en fed, faareagtig Børsherre. Han sagde til hende — jeg kunde lige forstaa de sidste Ord —: »Naa, hvordan gaar det, lille Dame? Skal vi soupere sammen paa Terrassen? Hvad nytter det at rende saadan rundt?«

Hun satte sin højre Tommelfinger paa hans Næse og trykkede til — og væk var hun. Det lykkedes mig med Møje at indhente hende.

Jeg berørte hendes Albue og hviskede: »Du søde Brune, vær mig god, hører du, i Aften blot! Det varer dog længe, før du faar sparet de 10,000 Sestertier sammen, og saa — du véd, hvordan de Frigivne er — hvem ved, om der kommer noget ud af din Historie med Myron. Jeg kunde have Lyst til at tage Livet af denne Myron!«

»Myron? hvad for en Myron?« svarede hun forbavset og saa paa mig med et Smil, der frembragte et Par fortryllende Smilehuller paa hendes Kinder. »Javel — nu er jeg med! Det havde jeg ved Brahma, allerede glemt. Men se — min Kurv er tom, jeg har gjort gode Forretninger. Nu vil jeg danse!«

»Ja, kom, lad os danse!«

Op vi dansede, Vals og Polka og Mazurka, ganske ude af Stilen, men vi dansede med glødende aandeløs Begejstring. En Herre i nye graa Sommerbenklæder og lang Spadserefrakke med den brune, lænkede Slavinde — et dumt Billede, en Karikatur. Men den lige øre Selvforglemmelse gjorde os lige; vi var dog et Par, der hørte sammen. Jeg trykkede hendes lette, myge Legeme fast til mig. Jeg følte hendes Hjerte banke ved mit Bryst. Hun var umættelig. Naar en Dans var til Ende, støttede hun sig tungt aadende til min Arm, pressede Hænderne sammen foran sit heftigt bølgende Bryst, men saa snart Musikken igen faldt ind, lagde hun sit Hoved paa min Arm, saaledes at hendes mørke Haar faldt ned over den, og hviskede utaalmodigt: »Kom hurtig — begynd — jeg er slet ikke træt! — Aah, hvor dejligt!«

Jeg havde ikke en tør Trevl paa Kroppen og intel Vejr i Brystet, mit Hoved snurrede og jeg var nær ved at kvæles af Dansesalens Støv. Med blid Vold førte jeg hende udenfor. Vi vandrede Arm i Arm, indsugede tavse den friske, kølige Natteluft; saa satte vi os paa en Bænk; og jeg bandt hendes Sandalbaand, som hun allerede et Par Gange var snublet i. Saa trykkede jeg hende til mig og kyssede vildt hendes

bævende, fugtige Læber. Det var os begge ganske ligegyldigt, om nogen saa os; at være alene var dog umuligt i det Mylder af Mennesker; men at vi maatte kysse hinanden, var vi begge klare over uden at behøve at spille Ord derpaa.

Pludselig rev hun sig løs og spurgte en Kende skyldbevidst om, hvad Klokken var. Da hun hørte, at den allerede var over 10, udstødte hun et forskrækket lille Skrig og trak mig hastigt med sig: vi maatte lede efter hendes Familie.

Hendes »Familie« var hendes to Søstre og deres Venner, en ung Kunstner, der boede hos dem, og igennem hvem de var bleven indbudt til Festen, og en gammel Herre, en Tegnelærer, der havde været romersk Veteran i Optoget. Nu fortalte hun mig om alle sine Forhold. Hun var selv Almuelærerinde og boede ligesom sine Søstre — af hvilke den ene var Bogholderske og den anden ansat i en Modeforretning — hos Moderen. De var født i Provinsen, men havde allerede i adskillige Aar boet i Berlin. —

Omsider fandt vi de to Søstre og deres Kavallerer. De sad ved Aftensbordet, og vi sluttede os til dem. Da vi gjorde os til Gode med det bedste, Spisebordet opviste, bemærkede jeg, at de andre Par skævede lidt misundeligt til vore Tallerkener, og for at bøde paa Stemningen bestilte jeg Champagne. Under dens Indflydelse blev den ene Søster, en lidt klodset Pige med et godmodigt Fuldmaaneansigt, i hvis Midte der sad en komisk Stumpnæse, snart noget larmende, medens den Yngste, der var ganske sød, blev stadig mere fnisende og fjantet og aabenbart fandt den unge Maler yderst vittig, fordi han fra Tid til anden kneb hende i de nøgne Arme. Tegnelæreren havde faaet sig en 10 Øres Havannacigar, som han røg med Andagt. Naar undtages nogle forbløffende Bemærkninger om Skumvinenes Egenskaber og Forskellen mellem de tyske og franske Produkter, bidrog denne Levemand kun lidet til den almindelige Underholdning.

Desto livligere pludrede min indiske Slavinde. Hun vidste at fortælle saa anskueligt og levende, at jeg saa hele hendes Hjem med de to Værelser og Køkkenet tydeligt for mig. Hendes frimodige og ligefremme Passiar henrykkede mig og rørte mig tillige. Det var ikke de sædvanlige sentimentale Klager. Hun beklagede sig ikke over sin Beskæftigelses aandsløvende Ensformighed; hun havde Selvagtelse nok til ikke at nedsætte sin Beskæftigelses Værd, hun følte endog varmhjertet, moderlig Sympati med alle de — med Venlighed alt andet end forvante — Børn, hun underviste. Hun længtes ikke efter yppigt Velleved og Lediggang; Ægteskab, selv om det sikrede hende en sorgfri Tilværelse, forekom hende en ligegyldig Ting, skønt hun

allerede var fyldt de 27. Men efter Frihed længtes hun, efter at kunne foretage Rejser, efter at kunne studere til Bunds, hvad der fængslede hende — det var hendes Ideal.

»— Og skulde du virkelig ikke kunne finde den, der vilde kaste alt det, du længes efter, i dit Skød?« spurgte jeg.

Hun lo ganske uaffekteret og talte paa Fingrene: »For det første er jeg allerede noget gammel og slet ikke videre køn; for det andet finder de Folk, jeg kunde bruge til den Slags, vanskelig Vej ud til tredje Sal i vort Baghus; for det tredje kan jeg ikke undværes hjemme; min Moder har ingen Modstandskraft mere og lader alt gaa, som det bedst kan. Og mine Søstre er gode Børn, men de slipper Taget, hvis jeg ikke holder Øje med dem, dertil har de set altfor meget af Verdensstadens Gemenheder. De ser, jeg har gode Grunde!«

»Vist saa; men hvorfor siger du paa een Gang »De?«

»Fordi vi nu taler Fornuft. Men du har Ret, min Herre, Fornuften staar ikke paa Festprogrammet. Kom igen med ud i Natten, vi vilosse og danse, og du maa kysse mig meget endnu, saa skal jeg ogsaa sige flittig du til dig! Jeg havde ikke tænkt, at Kys var saa dejlige!«

»Hvor hurtigt, du har lært Kunsten!«

»Ja, ikke sandt? Jeg tror ikke, jeg er uden Talent! Og tænk dig saa, om Dagen er jeg en ganske uhyggelig solid Person, og der findes ikke den Mand, der kunde komme paa et saa uforskammet Indfald som uden videre at ville kysse mig. Ser du, alt det gør Dragten. Det er dejligt, at klæde sig ud! Alle Mennesker har ofte Tider, tror jeg, hvor de keder sig selv. Saa gør Kostumet ens egen Person interessant, og har man saa engang moret sig rigtig til Gavns, saa er man i Stand til en lang Række graa Hverdage igennem at omgaaes venligere og mere overbærende med sig selv. —

Vi spadserede i Haven, kyssedes og dansede som Rasende — indtil Solopgang. Endnu en Gang havde jeg trykket hende til mig i en mørk Krog, havde lagt hendes sortlokkede Hoved paa min Skulder og hvisket hende i Øret: »Du kære, kære Pige, du kloge varmhjertede Menneskebarn, dig kunde jeg have kær, jeg ved ikke hvor længe — men jeg tror meget, meget længe! Skal vi aldrig mere ses?«

Et Øjeblik tav hun. Pludselig kastede hun begge Arme om min Hals, klamrede sig til mig og hviskede: »Ja, ja, jeg maa se dig igen! Jeg ved ikke, hvad det er, jeg tror — jeg er skrækkelig forelsket. Le ikke af mig! — Nej — det maa ikke være forbi — det var altfor dejligt dertil!«

»Hvorfor skulde det ogsaa være forbi? Du er jo fri; hvem tvinger dig saa til Forsagelse?«

»Nej, jeg vil heller ikke forsaage, jeg vil have min Del, jeg — jeg elsker dig!« Og hun rejste sig paa Tærne, trak mit Hoved ned til sig og kyssede mig med vild Glød. — Vi aftalte et Stævnemøde næste Søndag.

Saa gik vi til »Café Bauer« og drak Kaffe. Og Solen steg højere og højere. Det var bundekoldt, og Lysets Flimren i Glassene og de blanke Bakker gjorde ondt i Øjnene, og Kølnerne var saa smudsige og forvaagede, og den skønne indiske Slavinde ved min Side — du milde Himmel! Hun var ikke vaskeægte. Sminkens brune Okker var fra Ansigtet løbet over Hals og Nakke ned paa Brystet, den hvide Hud skinnede frem mellem de brune Striber, og denne hvide Hud var endda bedækket med Fregner. Paa hendes Arme saa man Spor af mine Fingre, og da jeg hemmeligt betragtede mine Hænder, saa jeg, at de vare brune indvendig. Under vore sidste Kys, var Glædestaarer strømmet fra hendes Øjne, og disse Taarer hang endnu som tykke, brune Draaber paa hendes Kinder, og rundt om hendes søde Mund havde jeg kysset den brune Okker sammen i smaa Lammeskyer.

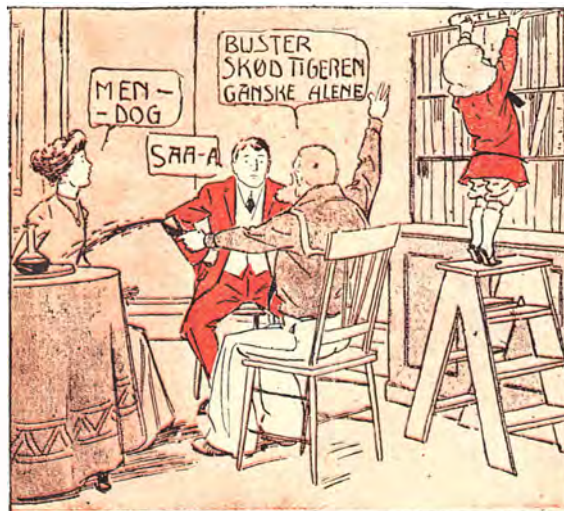
Instinkmæssigt greb jeg mit Lommelørklæde og tørrede mig om Munden. Jeg tænkte ikke paa, at jeg formodentlig selv med mit uredte Haar og min gennemsvedte Flip saa lige saa forvaaget, huløjet og derangeret ud. Jeg saa kun gysende min stakkels indiske Slavinde, min visnede Lotusblomst, min afblomstrede Magnolie. Jeg fandt pludselig Kaffen udrykkelig og saa paa mit Ur. Det viste halvotte. Saa trykkede jeg endnu engang varmt hendes Haand og kastede mig i en Droske.

Du kære, gode Pige med dit varme Hjerte, din smukke Længsel og din stille Troskab; du er skabt til at elskes og til at gøre lykkelig, ikke blot for en sød Rus en berusende Festnat.

Vidste jeg, hvor den skønne Frigivne Myron bor — jeg gav dig gerne de 10,000 Sestertier til Udstyr, omendskønt jeg i Øjeblikket ikke selv har dem — men til Stævnemødet paa Søndag kan jeg ikke komme; nej, jeg gør det ikke — og for din Skyld! Thi saa er du en lille Almuelærerinde i graa Kjole og med Fregner, og du har Korset paa og maaske endog Traadhandsker og en lys Straahat med Blomster, der der ikke klæder dig. Og jeg maatte med Magt tvinge mig selv til i dig at genfinde den brune, fyrige Hindupige med de store, straalende Gazeøjne — og det vil trods al Umage ikke lykkes mig, og mine Kys bliver kolde, og jeg vilde gøre dit gode, rige Hjerte ondt. Det vil jeg ikke. Lad os bevare Erindringen om den farveprægtige, dejlige Nat trofast i et feststemt Hjerte, det er den bedste Troskab, vi kan vise hinanden.

Levvel, brune Pige!

BUSTER BROWN

EN BOG KAN FALDE MEGET SVÆRT
 DET MÆRKES MANGEN GANG I SÆR
 NAAR MAN ET BOGSKAB FYLDT SOM HER
 FAAR VÆLTET OVER SINE TÆER
 DA SER MAN SELV DE BEDSTE VÆRKER
 GØRE ENGLE TIL BERSÆRKER.

DIN

Buster Brown

Lidt Tidsfordriv.

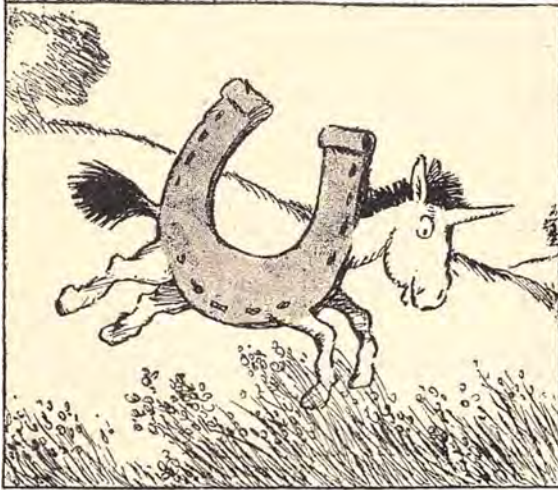
Koen. — Næsehornet. — Ørnen. — Katten. — Hunden. — Elefanten. — Per Bonde. — Gedebukken.

Skygebilleder.

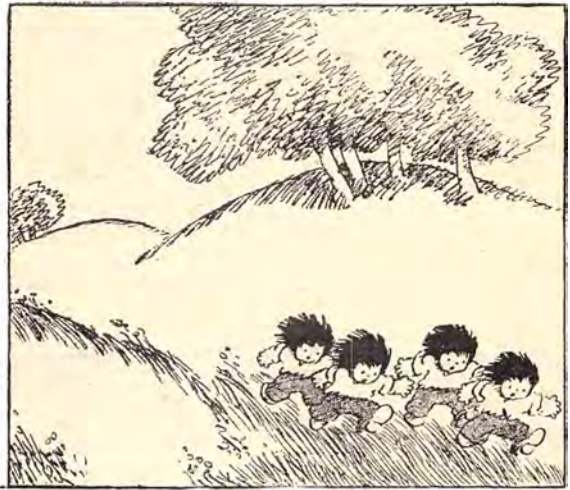
Idag bringer vi en Række morsomme Skygebilleder, som I kan more jer med at fremstille, mens vi endnu har de mørke Aftener. Der skal ikke saa mange Apparater til, man behøver kun et Lagen og en Laterna magica, eller, hvis man ikke har saadan en, et almindeligt Tællelys. Lampe kan ikke bruges. Først hænger man Lagenet op, dernæst slukker man Lampen og tænder Lyset, som man har sat paa et lille Bord. Hvis man nemlig ikke først slukker Lampen, vil Lyset forekomme En saa

svagt, at de første Billeder næsten ikke bliver til at se. Bordet med Lyset sættes omtrent $2\frac{1}{2}$ Meter fra Lagenet, og man stiller sig nu mellem dette og Lyset, ikke midt imellem; men nærmest Lagenet — altsaa f. Eks. 1 Meter fra dette. Nu kan I begynde Forestillingen; men pas paa, at kun Skyggen af Hænderne falder paa Lagenet, den øvrige Del af Legemet maa I holde udenfor Lysleglen. Kun til enkelte af Billederne maa I ogsaa bruge Armene som ved Fremstillingen af Elefanten og Katten.

DE SMAA PJEYSER

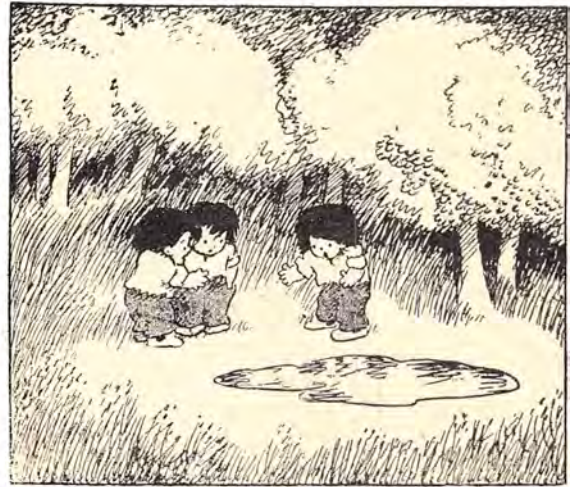
Her ser man et Hesteskouhyre,
Der løber efter de fire smaa Fyre.

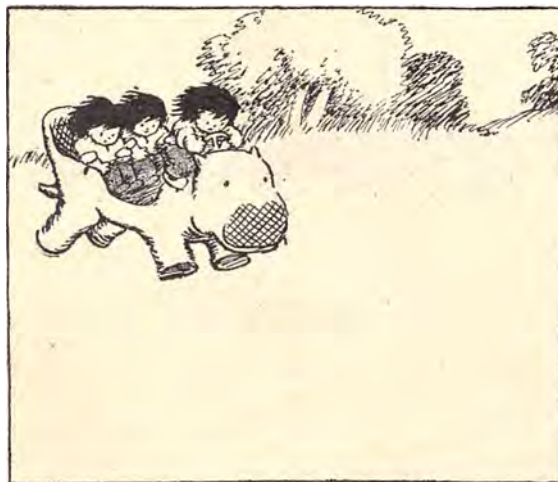
Men Pjevserne farer som Vinden af Sted,
Saa Hesteuhyret kan knap følge med.

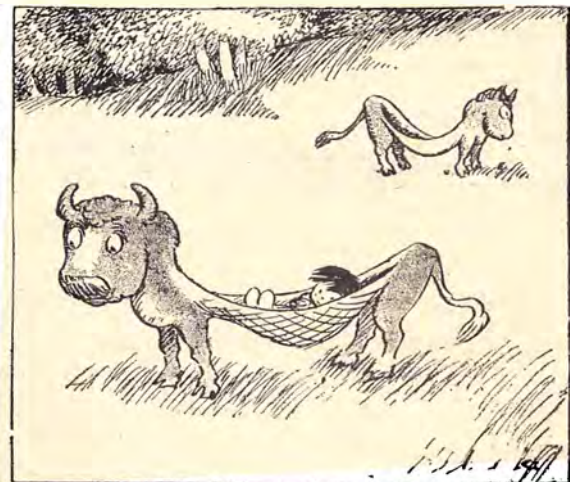
Just som det ved Højen maa bagud sakke,
En lille Pjevs rullede nedad Bakke.

De andre Pjevser løb ned i Skoven.
»Aa, hvor er den Pjevs, som forsvandt foroven?«

De laante et Flodheste-Automobil
Og foer af Sted som en afskudt Pil.

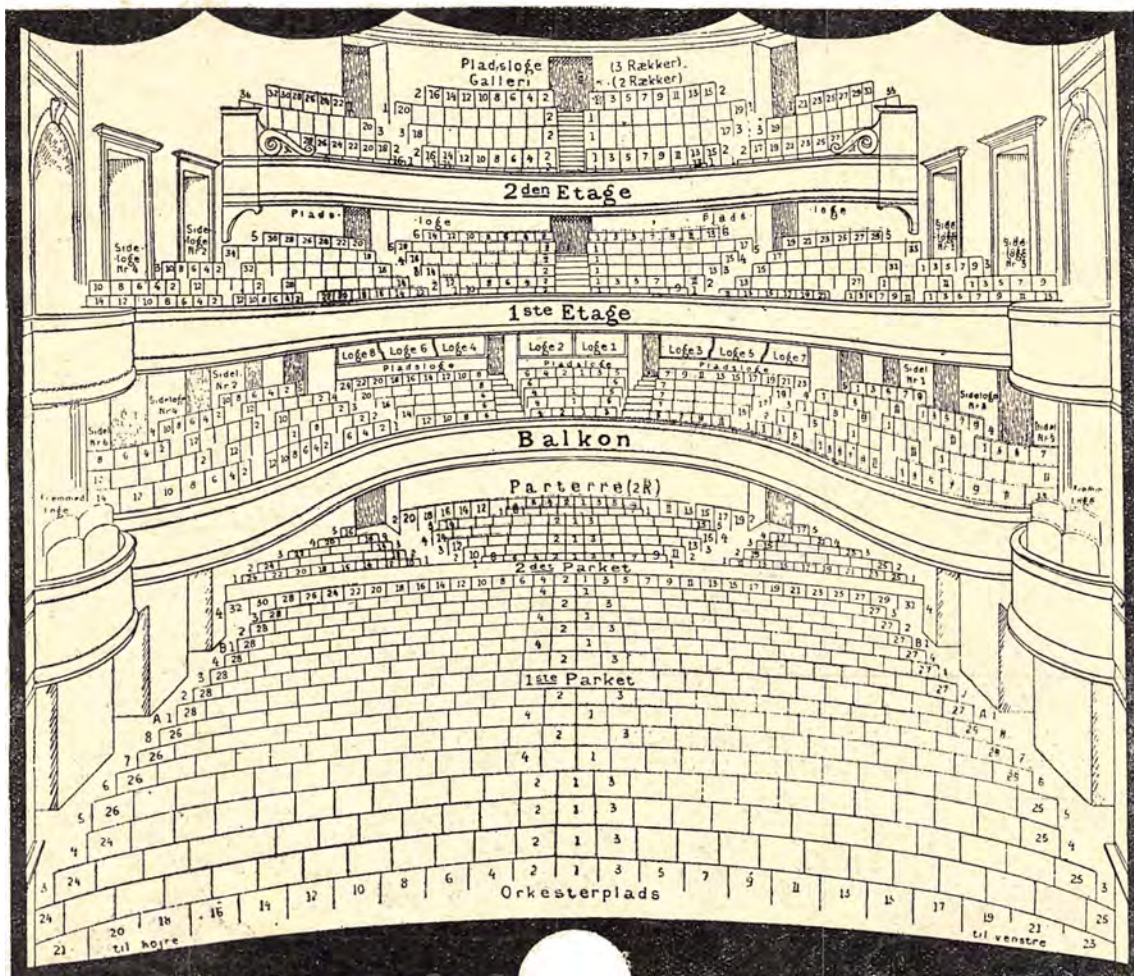
Og i Oksekøjen, der faldt dem i Øjet,
Laa Pjevs paa Ryggen og grinte fornøjet. G. H.

Hvilke Fordele

har „Hver 8. Dag“s Abonnenter

De har Adgang til „Det ny Teater“ for en Trediedel af den ordinære Billetpriis. ❀ Festbøger og Kunstblad gratis. ❀

Del ny Teater.

Billetterne (Tallet i Parantes angiver Prisen for »Hver 8. Dag«s Abonnenter): Orkesterplads Kr. 3,50 (1,17); 1. Parket A Kr. 3,00 (1,00); 1. Parket B Kr. 2,50 (84 Øre); 2. Parket Kr. 2,00 (67 Øre); Parterre Kr. 1,50 (50 Øre); — Balkon-Etagen: Pladsloge 1—2 R. Kr. 3,50 (1,17); Pladsloge 3—5 R. Kr. 3,00 (1,00); Familieloge (sælges kun samlede Loger à 4 Pladser) Kr. 3,00 (1,00); Fremmedloge Kr. 4,00 (1,34); Logernes 1. R. Kr. 3,50 (1,17); Logernes 2. R. Kr. 3,00 (1,00); Logernes 3—5 R. Kr. 2,50 (84 Øre); — 1. Etage: Pladsloge og Logernes 1. R. Kr. 2,50 (84 Øre); Pladsloge 2—4 R. samt Logernes 2. R. Kr. 2,00 (67 Øre); Pladsloge 5—6 R. samt Logernes 3. R. Kr. 1,50 (50 Øre); Fremmedloge Kr. 2,50 (84 Øre); — 2. Etage: 1. R. Kr. 1,50 (50 Øre); 2—3 R. Kr. 1,00 (34 Øre); Galleri Kr. 0,50 (17 Øre).

HVER 8 DAG

Nr. 20. 13. Februar 1910. 16. Aarg.

Kronprinsesse Alexandrines Broder, Storhertug *Friedrich Franz* af Mecklenborg som Jæger.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

Jeg sværger — begyndte Sanscrome. Men før han kunde faa sagt mere, rettede Roan et kraftigt Slag imod ham — og traf ikke. Sanscrome saa, at det gjaldt Livet, sprang ind paa sin Modstander; selv en Kryster kan blive modig, naar Livet staar paa Spil. Han greb den gamle i Struben.

Roan tabte Ildrageren, og de to Mænd kæmpede en Stund i Dødstavshed nede i den hvælvede Kælder. Sanscrome mærkede, hvorledes han gradvis slap sit Tag under den gamle Bjørns Jernnæver. Han mærkede, at han Tomme for Tomme blev trængt henimod den runde Brønd i Gulvet. Hans Øjne stirrede ind i Modstanderens, og en vanvittig Rædsel fyldte hans Sjæl. Hvad der i disse faa Minutter foregik i hans Tanker, er umuligt at beskrive. Det kæmpende Par kom nærmere og nærmere til det frygtelige Svælg.

»Hjælp! Hjælp! Hjælp!« brølede Sanscrome i Dødsangst.

Roan sagde ikke et Ord, og kunde iøvrigt heller ikke sige noget, selv om han vilde, for Sanscromes Fingre borede sig ind i hans Hals, saa Vejret var ved at gaa fra ham. Med en pludselig Kraftanspændelse løftede Roan sin Modstanders Legeme op fra Jorden og slæbte ham nogle Skridt med sig fremad. Sanscrome udstødte et frygteligt Skrig, da det kæmpende Par tumlede over Afgrundens Rand. Der lød et svagt Brag, idet den unge Mands Hoved tødede mod Kanten af Brønden; saa forsvandt de begge med et Plump, og Spanden væltede og faldt ned i Vandet.

Der lød en Raslen af Jernkæden, en Hvislen af Hjulet, som raslede rundt, en sagte Syden af Vandet. Saa blev alt stille.

Syttende Kapitel.

Nettet trækker sig sammen.

Over- Opdageren Hr. Bender gjorde en lidt flov Figur, da han kom tilbage til London. De Udgifter, han havde paadraget sit Kontor ved Rejsen, var ret betydelige, og Resultatet var temmelig magert. Han indsaa, at han var ikke stort nærmere Sagens Opklaring, end før han rejste. Navnlig den Omstændighed, at de to berømtlige Ædelstene var sluppet ham ud af Hænderne, sørgede ham, mere end man kan tænke. At de var bleven stjaalet fra ham, var givet. Men hvor de var blevet stjaalet, og hvorledes de var blevet stjaalet, var noget, han af visse Aarsager ikke gerne ønskede at gøre det

høje Embedskontor i London nærmere Rede for.

Hans officielle Rapport lød i al sin Korthed saaledes:

»Jeg kan bevise, at der er en overvejende Sandsynlighed for, at Moreone, Raccoldi & Co. har sendt nogle af de fra »Raagereden« stjaalne Juveler til deres Forbindelse i Konstantinopel. Jeg saa og kom i Besiddelse af to af Ædelstenene, men fik dem senere igen stjaalet fra mig, enten af en almindelig Lommetyv eller af en af Moreones Medsammensvorne. Begge Firmaerne havde Politiets Liste over stjaalne Sager og maa have vidst, at disse kulørte Diamanter hørte dertil.«

Det første, Bender gjorde efter at have indgivet sin Rapport, var at aflægge Besøg hos Sanscrome. Men denne Herre var ikke hjemme.

Saa gik han til Moreone, Raccoldi & Co.

»Undskyld, jeg gør Dem Ulejlighed, mine Herrer,« sagde han. »Det drejer sig om disse Diamanter, vi sendte Dem en Fortegnelse over. Har De været saa heldig at faa noget at vide om dem?«

»Hvis vi havde,« svarede den ældre Moreone, »vilde vi selvfølgelig have ladet Dem det vide, Hr. Bender.«

»De mener ikke, at de kan have været i Deres Besiddelse, uden at De har opdaget, at de hørte ind under disse stjaalne Ædelstene?«

»Min kære Herre!« sagde Raccoldi. »Jeg tror ikke rigtig, De kender vor Forretning. For det første maa De vide, at Tyve ikke kommer til os for at sælge deres stjaalne Diamanter. Dernæst er der ikke stor Sandsynlighed for, at man skulde finde paa at komme just til en anset Forretning som vor; det vilde kunne føre til Opdagelse. Nej, man sender den Slags Tyvekoster ud af Landet... Er De med?«

»Ja, jeg er meget godt med! Jeg ser, hvor det er, De vil hen! Det gælder om at faa dem ud af Landet saa hurtigt som muligt.«

»Selvfølgelig!«

»Og det er netop akkurat, hvad man har gjort,« tilføjede Bender. »To af Ædelstenene var ikke til at tage fejl af; den røde Diamant med Indskriften og den grønne Diamant blev øjeblikkelig sendt ud af Landet.«

»Meget vel,« sagde Raccoldi med et Smil, idet han trak Skuldrene op til Ørerne; »meget vel, min kære Herre, saa synes jeg, De skulde gaa ud paa Jagt efter dem.«

»Det er ogsaa akkurat, hvad jeg har gjort; Hr. Raccoldi! Og jeg fandt dem ogsaa.«

»Aha, naa saa De fandt dem!« sagde Raccoldi uden i mindste Maade at lade sig imponere. »De fandt dem virkelig? Saa tog De dem da vel med Dem hjem?«

»De ved meget godt, Hr. Raccoldi, at jeg ikke har dem med hjem,« svarede Bender.

»Jeg véd! Saa sandt jeg lever, jeg har ingen Anelse derom. Jeg er nok ganske smart, Hr. Politiinspektør! men vide, hvad De har i Lommen, og hvad De ikke har — det kan jeg dog ikke!«

»Ikke desto mindre, Hr. Raccoldi,« sagde Bender, »vi véd en Del!«

»Selvfølgelig,« svarede Raccoldi. »Det er jo Deres Bestilling at vide en Del eller i hvert Fald at se ud, som om De vidste en Del — ligesom Uglerne.«

»Denne Gang véd vi virkelig noget,« svarede Bender. »Vi véd saa meget, at de omtalte to Diamanter er sendt til Moreone Brothers i Konstantinopel, og at disse ikke har ladet os noget vide derom, uagtet vi havde sendt dem Listen over de stjaalne Juveler.«

»Meget muligt!« udbrød Raccoldi. »Men De maa jo huske paa, at Konstantinopel ligger saa langt mod Øst — et barbarisk Land, hvor de er skrækkelige skødesløse — aldeles ligeglade. De spiser og drikker og danser og gør lidt Forretning, naar det passer dem — aa, forfærdelig letsindige. En eller anden sender dem muligvis en Pakke med Ædelstene. . . . iblandt dem findes maaske de to sjældne Eksemplarer, De taler om. Vell! Pakken gaar uaabnet i Pengeskabet; de ikke saa meget som ser paa dem. Meget ligegyldigt. . . . men Ligegyldighed er nu en Gang Moreone Brothers' Bestilling. Derimod kan jeg ikke se, at Politiet kan have noget med den at bestille.«

»Ganske rigtig! Hr. Raccoldi, jeg er ganske enig med Dem deri! Men hvad siger De, naar De hører, at Firmaet i Konstantinopel ikke blot kendte Stenene, men ogsaa forsøgte at sælge dem?«

»Hvad jeg siger?« sagde Raccoldi og spredte sine fede Fingre ud, »hvad jeg siger? Jeg siger. . . jeg siger. . . det er ikke min Bestilling. Det er, hvad jeg siger, Hr. Bender.«

»Men Chefen for det tyrkiske Firma er jo en Broder til Hr. Moreone her!«

»Ja, det er meget sandt,« sagde Raccoldi, »det er der ingen Tvivl om. Og jeg sagde Dem ogsaa, det er skrækkelig ligegyldigt af Firmaet derovre. Men spørger De mig, hvad Hr. Moreone her siger, saa kan De godt faa det at vide med det samme. Han siger: Min gode Hr. Bender, skal jeg passe paa min Broder? Det er hvad, han vilde sige. . . . ikke sandt, min Ven?«

»Selvfølgelig! Ganske rigtigt,« sagde gamle Moreone.

»Naa, mine Herrer,« sagde Bender. »Jeg er kommen her som Ven. De ser jo, at denne Affære ogsaa angaar Dem. Det er Deres Bestilling at tjene Penge, ikke at tabe dem. Men mine Herrer, efter at Politiet har sendt Dem Listen over de stjaalne Juveler, vil det være en meget mistænkelig Sag for Dem, hvis det viser sig, at De har været i Besiddelse af en af disse Sten. Ulovlig Besiddelse er en farlig Ting, mine Herrer! Og endnu farligere, hvis De er vidende derom!«

»De er en uforskammet Person!« sagde den gamle Moreone, som begyndte at mærke, at der var Ugler i Mosen.

Hvad Raccoldi angaar, trak han blot paa Skuldrene og spredte de fede Fingre, som det nu en Gang var hans Vane.

»Altsaa, mine Herrer, jeg har faaet det Hverv, at opdage en Mængde Tyverier fra den senere Tid og navnlig finde en Del stjaalne Diamanter. Alle Tyverierne er én Mands Værk. Selvom jeg ikke skulde faa fat i Tyvekosterne,« tilføjede han, idet han saa vist paa begge Cheferne, »vilde det dog være en ganske ærefuld Bedrift, hvis jeg kunde fange selve Tyven og skaffe ham tyve Aar i Tugthuset. De forstaar, mine Herrer; jeg maa jo nok tale rent ud?«

»Naturligvis! naturligvis!« svarede begge Herrerne.

»Meget vel, mine Herrer! Det er lykkedes os at opspore, at Udbyttet af disse sidste Indbrudstyverier er bleven indleveret til et kendt Diamanthandler-Firma. Og det er endvidere lykkedes os at opspore, at Firmaet har faaet Juvelerne af en vis Dame, som skal forblive unævnt. Nuvel, denne ældre Dame er en meget god Ven af os!«

Det var et Slag rettet paa maa og faa, men Bender benyttede det gamle Politikneb: Dersom du ingenting véd, saa lad i hvert Fald, som om du véd noget!

Han gik ud fra følgende:

Firmaet her har Forretning med en eller anden i Miss Verpoints Hus, hvem det saa end er. Og nogen ærlig Forretning kan det ikke være, eftersom Damer aldrig køber Juveler saadanne Steder.

»Men mine Herrer,« sagde Bender. »Jeg er slet ikke saa ivrig efter at faa fat i denne Dame. Det er ikke Kvinden, jeg ønsker, det er Manden; det er ikke Hæleren, det er Stjæleren. Og jeg er ikke sikker paa, jeg vilde tage imod Tilbudet, hvis De f. Eks. sagde til mig: Hr. Bender, hvis De giver os Deres Æresord paa, at hvad vi her taler om, er hemmeligt, og at vi ikke faar nogen Ubehageligheder af det senere, saa skal vi røbe Navnet paa den Dame, vi handler med, og De skal faa Lov at se hendes Konto i vore Bøger.«

Ved Markledet.

Efter Maleri af Salmson.

»Mr. Raccoldi,« sagde gamle Moreone, »denne Samtale keder mig. Jeg har nogle vigtige Forretninger. De vil være saa venlig at give denne Herre enhver Haandsrækning, enhver mulig Oplysning. Selvfølgelig vil jeg gerne hjælpe Myndighederne paa enhver tænkelig Maade. Ja, andet har jeg ikke at sige Raccoldi. Men *giver* De den Herre nogen *særlig* Oplysning, vil De nok gøre det saa diskret som muligt.«

Saa satte Hr. Moreone Hatten paa, ønskede Hr. Bender »god Morgen« og gik.

»Jeg er til Tjeneste«, sagde Raccoldi. »Hvad kan jeg gøre for Dem, Hr. Politiinspektør?«

»De er jo Forretningsmand, Hr. Raccoldi, ikke sandt?«

»Aa jo,« svarede Raccoldi. »Her paa Kontoret er alt Forretning; her er ikke Tale om Følelser«

„Her paa Kontoret er alt Forretning“, sagde Raccoldi.

»Meget vel, jeg holder ogsaa af at kalde Tingene ved deres rette Navn.«

»Ligsaa her, Hr. Bender!«

»Med andre Ord,« sagde Detektiven, »hvem fik De den Pakke Juveler fra, hvoriblandt de to omtalte Ædelstene fandtes?«

»Hr. Politiinspektør,« svarede Raccoldi, »hvis jeg kunde besvare det Spørgsmaal, vilde jeg være en Slyngel, ikke blot fordi jeg vilde være i Stand til at besvare det, men en topmaal-Slyngel, hvis jeg virkelig besvarede det.«

»Jeg syntes, De sagde, at De ikke gav Dem af med Følelser her, Hr. Raccoldi!«

»Ganske rigtigt! Det drejer sig om Ædelstene, ikke om Følelser. Jeg kan ikke besvare Deres Spørgsmaal. Jeg vilde ønske, jeg kunde — — for Deres Skyld,« tilføjede Raccoldi med et Smil og den Haandbevægelse, der var ham egen.

»De kan besvare det, Hr. Raccoldi. Jeg kan fortælle Dem, hvorfor De ikke ønsker at svare, det er, fordi De ikke har Tillid til mig. Men om et Minut eller to vil De alligevel svare mig og stole paa mig, og jeg skal sige Dem hvorfor. De har ikke Raad til at miste 800,000 Kroner; og som vel ansete Forretningsfolk vil De ikke ud-sætte Dem for at blive kaldt op paa Politikamret for at besvare en Mængde Spørgsmaal vedrørende nogle stjaalne Ejendele, De har modtaget af en almindelig Tyv, hvilket uvægerlig vil blive Resultatet, hvis De ikke nu har Tillid til mig og besvarer mit Spørgsmaal.«

»Jeg skal sige Dem Besked i Morgen,« sagde Raccoldi.

»Det er ikke tilstrækkeligt, Hr. Raccoldi,« sagde Opdageren. »Absolut ikke! Jeg betvivler ikke, at De i Morgen vilde give mig alle mulige Underretninger. Men saa er det for sent. De maa svare mig nu — eller selv tage Følgerne!

»Og hvad — Sikkerhed har jeg?« spurgte Raccoldi, der begyndte at se lidt ynkelig ud.

»Mit Æresord!« sagde Bender.

»En Politimand har intet Æresord,« udbød Raccoldi rasende.

»Altsaa, min Herre, nu eller aldrig! Hvis jeg ikke faar et tilfredsstillende Svar, maa De selv tage Følgerne!«

»Vil De sværge, at . . . ?« sagde Raccoldi.

»Vær nu ikke dum,« svarede Bender. »Jeg har ingen Interesse af at røbe Dem. Betragt Sagen paa følgende Maade: De er en Mand af stor Anseelse. De har i nogen Tid haft Forretninger med en Dame, som siger, at hun sælger sine Familiesmykker; men Deres Mistanke er vakt paa Grund af disse to farvede Ædelstene, som Deres agtede Kompagnon »Moreone Brothers« i Konstantinopel har henledt Deres Opmærksomhed paa. De har sendt Bud efter mig, Hr. Raccoldi, for at bede om mit Raad i denne delikate Sag, og som Hædersmand skynder De Dem at betro mig Navnet paa den Person, fra hvem De fik denne Pakke med Smykker.«

»Ja, det er netop ogsaa saaledes, vi ser paa det, Hr. Bender,« sagde Raccoldi. »Ædelstene kom — som De ganske rigtig formodede — i vor Besiddelse paa fuldkommen normal Maade. Vi har i det sidste halve Aar haft Forbindelse med en gammel Dame, som har solgt en Mængde værdifulde Sten. Hun er en virkelig anset Dame, som blev anbefalet os af hendes Sagfører den første Gang, hun henvendte sig til os. Damens Navn er Fru Hill. Hun bor i »Kildehuset«. Her er hendes Adresse.«

Hr. Raccoldi tog en Protokol ned fra Hylden. »Kildehuset,« Gunnersbury, er den nøjagtige Adresse,« sagde han, idet han pegede paa en af Siderne i Bogen. »Vi har haft syv eller otte Forretninger sammen, og Damen fik altid sin

Betaling i Anvisninger paa »Bank of England«. Som De ser, Hr. Bender, der er ingen Vinkelskriverier her! Alting aabent paa Bordet! Jeg viser Dem det hele, fordi vi virkelig selv var begyndt at fatte lidt Mistanke. De omtalte Sten er jo allerede sendt til vore Forbindelser i Udlandet: Paniotti & Co., Budapest, Rossi & Co., Livorno, Bagliano i Cairo osv. Den sidste Sending gik til Moreone Brothers. De Beløb, vi har udbetalt Damen, udgør ialt nøjagtig 740,000 Kroner. Er der mere, vi kan være til Tjeneste med?»

»Nej Tak, det er alt, hvad jeg gerne vilde vide. Naturligvis maa vi nu sætte os i Forbindelse med de forskellige Firmaer i Udlandet, til hvilket Brug De venligst vil give os en Afskrift af Deres Regninger til dem?«

»Selvfølgelig, kære Herre, selvfølgelig,« sagde Raccoldi.

»Og saa maa jeg jo haabe, at disse Firmaer ogsaa har nøjagtig Orden i Sagerne ligesom De, Hr. Raccoldi,« sagde Bender med et Smil.

»Tja, det kan jeg ikke have nogen Mening om,« svarede Raccoldi, idet han endnu en Gang trak paa Skuldrene og spredte sine fede Fingre ud. »Det er Deres Sag, min Herre!«

»Ak ja, der er vel næppe nogen Sandsynlighed for, at vi nogensinde faar Fingre i nogen af de Ædelstene, vel Hr. Raccoldi?«

»Det er et Spørgsmaal, der angaar Dem og ikke os, kære Herre!« svarede Raccoldi.

»Ja Tak,« sagde Bender, saa siger jeg Farvel! Maa jeg blot have Lov at give Dem et lille Raad, før jeg gaar: Hvis De er klog, saa lad være at have mere at gøre med den »ansete« gamle Dame, som boede i »Kildehuset«.

Attende Kapitel.

Hvad der var hændt i »Kildehuset«.

Detektiven Bender blev højlig overrasket, da han kom hjem og paa sit Bord fandt et Brev fra Leopold Sanscromes Husholderske.

Der stod:

»Hr. Bender —

Jeg er saa fri at skrive til Dem, fordi jeg er meget bange for, at der er tilstødt min Herre noget. Han har ikke været hjemme i to Dage. Hr. Sanscrome lever et yderst regelmæssigt Liv, saa jeg kan ikke forstaa, hvorfor han ikke er kommen tilbage. Han gik hjemmefra forleden Dag og sagde til mig, at han skulde ud og se paa et Hus i Gunnersbury, og at han maaske ikke kom hjem før Middag. Siden har jeg ikke hørt fra ham, og nu henvender jeg mig naturligvis til Dem, fordi De var hans Ven, for om

De muligvis kan gøre noget for at faa opklaret hans pludselige Forsvinden. Han havde givet Ordre til at dække til to til Middagen, og jeg véd, at de skulde have været i Teatret om Aftenen, for da hans Ven kom og ikke traf Hr. Sanscrome, blev han meget vred. Han sad og ventede halvanden Time, saa gik han rasende igen. Og her ligger en Bunke Breve til min Herre, og jeg er meget bange for, at der er tilstødt ham noget, for Hr. Sanscrome er en meget ordentlig Person ellers

Deres forbundne

Anne Atkins.

»Det var dog ogsaa en bandsat Historie,« tænkte Bender. »Det var just den Mand, jeg i Øjeblikket skulde have fat paa for gennem hans Fætter i Banken at skaffe en hemmelig Udskrift af Miss Verpoints Konto i Bøgerne. Hvis nemlig Indbetalingerne dér svarer nogenlunde til Datoerne for Fru Hills Mellemværender med Moreone, Raccoldi & Co., er hele Sagen jo klar som Dagen. Det eneste, jeg saa har at gøre, er at arrestere de to Kvinder, og det skal ikke være vanskeligt at bevise deres Forbrydelser. Jeg har en lille privat Høne at plukke med den unge Dame. Maaske Sanscrome ogsaa er kommen paa Spor efter noget. At han ikke er taget til Gunnersbury bare for sin Fornøjelse, er sikkert nok. Jeg vilde ønske, han aldrig havde blandet sig i denne Affære! Men der maa være tilstødt ham noget. Ellers vilde han have telegraferet til sin Ven den Aften. De har formodentlig lukket ham inde i Kulkælderen eller et lignende Sted, de Tyveknægte, for at faa Tid til selv at slippe bort.

Det er dog Umagen værd at tage derud og se, hvad der kan være paa Færde. Hvem véd, maaske kan man dér opsnuse et eller andet om Fru Hill eller hendes Haandlanger, denne Kavalier med de mærkelige Fødder, han som faktisk har nappet alle disse Juveler.

Bender tog straks ud til Gunnersbury. Han gik lige til Politistationen og fik af den vagthavende overladt to Betjente til at følge sig. Da han kom hen til »Kildehuset« opdagede han til sin Overraskelse, at der hang en Plakat med Meddelelse om, at Stedet var til Salg, og at Adgangskort kunde faas hos d'Herrer Lander i Gunnersbury.

Han lod Betjentene vente, og gik selv hen til Lander og hentede Kortet. Ti Minutter efter var han igen tilbage og ringede paa Porten. Ingen svarede. Han ringede igen, men der kom stadig ingen og lukkede op.

»Det er allerede noget mistænkeligt,« tænkte han.

Fortættles.

Vintersport i Hareskoven.

Graa og trist begyndte Søndagen. Himlen var skyet og mørk. Det tæde, og om Kap med Sneen smeltede Ungdommens Forhaabninger om en rigtig Søndag paa Kjælke og Ski.

Men ved Titiden sprang Vinden om. Fra Sydvestens Grædehjørne hoppede den resolut over til Nordvestens lidt barske, men straalende Smil. Skyerne forsvandt, og Solen kom frem. Termometret sank nogle Grader under Nul. Men samtidig steg Københavner-Ungdommens

Vi passerer den store Kuranstalt og Pavillonen og standser et Øjeblik ved Bagsværd Sø. Udsigten her er nok værd at tage med. Dybt nede ligger den frostbundne Sø, hvis Is i Parentes bemærket aldrig er til at lide paa, og paa den anden Side af Søen knejser de høje Jægebakker.

Her fejrede vi i Juni Midsommer. Paa den aabne Plads, der skraaner svagt ned mod den sivkransede Bred, tændte vi dengang Blussene for Sankte Hans. Og vi dansede hele den lyse

„Af Banen“. Jul. Aagaard fot.

Humør adskillig flere Grader. Skierne og Kjælkerne kom frem, og Kursen sattes mod Skoven.

Vi — vores allesammens Aagaard og jeg — følger Strømmen til Hareskov.

Ved Bagsværd tømmes Waggonerne. Der er en Trængsel, som var det en Sommersøndag. Stationsforstander Paludan er paa Tæerne. Han og Togpersonalet haler Skier og Slæder af alle mulige Racer og Størrelser ud af Godsvognen, og unge Damer og Herrer flokker sig om den populære Stationens Herre — der ogsaa er Stationens Herre — og søger hver efter sit. De faar alle, hvad deres er, og saa stormer vi gennem »Perronundergangen« over de snedækte Marker mod Skovbrynet.

Nat under Akkompagnement af Søens Skvulp og Skovens Susen.

Nu er Søen og Skoven tavse. De sover Naturens sunde, faste Vintersøvn. Men Menneskenes urolige Børn haster over den frosne Sne mod nye Eventyr. Inde fra Skoven hører vi svagt Kjælkernes Duren, ledsaget af Jubel og Hvin.

Glade Ungdom, der danser ved Sankte Hans og jubler ved Kyndelmisse! Velsignet være din berlige Latter! Lykkelig den, der kan juble med! Og lykkelig de gamle, i hvis Hjerter Ungdommens Jubel giver Ekko!

Gennem en pragtfuld Granallé naar vi Kjælkebakken. Den er imponerende. Op ad dens

VINTERSPORT I HARESKOVEN

Et lille Uheld. Jul. Aagaard fot.

Skraaning staar Granskoven høj og tæt. Skov og atter Skov paa hver en Kant. Kun midt op ad Bakken en smal, aaben Stribe, og ned gennem den suser Kjælkerne i Hop og Sving.

Nu farer Djævlen i Aagaard. Hele hans rare, energiske Ansigt lyser af Iver. Disse Mæng-

der af Sne, disse prægtige Stammer, disse Kjælker i Fart og Jubelen rundt om ham udløser hos ham »Lyn« paa »Lyn«.

Han er paa sit Revir. Han har fundet sit Vildt. Her er han Herskeren.

Øverst paa Bakkens Top, hvor Starten fore-

Paa Vej til Skovløberhuset. Jul. Aagaard fot.

VINTERSPORT I HARESKOVEN

gaar, ligger en gammel Grævlingegrav. Mynheer Grævling har boet her i Fred i mange Herrens Aar. Den har set Sommer og Vinter skifte mange, mange Gange, og kun sjældent brød noget Menneske Ensomheden om dens stille Bolig.

Men nu er dens Fred forbi. Den vender sig uroligt i sit Vinterhi og lytter søvndrukken til Tummelen over sin Hule. Den fatter ikke Meningen med al den Staahej, og med et arrigt Grynt borer den Snuden ned i sit lune Mos og søger at sove videre.

Tiden er løbet fra den, som den løber fra saa mange.

hvilken Sneen staar i Sprøjt, gaar som en Komet gennem Rummet.

Lars Andersen, det er Skovløberen i »Krat-
huset« nede ved Søen. Hos ham er der hele Dagen det livligste Rykind. Kaffeleden gaar aldrig af Kog i hans Køkken, og hans Kvindfolk har saa travlt som Mus i Barselseng. Men Forretningen smider ogsaa godt af sig, og den gode Lars er vis nær ved at ønske, at det var Vinter og Slædeføre hele Aaret rundt. Ikke for det, han kan heller ikke klage over Sommeren. Men saa har han en Konkurrent, Værten i den nærliggende Pavillon. Om Vinteren er den lukket. Da er Lars Andersen ene paa

Ved den varme Toddy. Jul. Aagaard fot.

Et lille Selskab af Honoratiores viser sig paa Pladsen. Det er Admiral Richelieu. Grev Brockenhus-Schack og kgl. Kommissarius Lerche. De ledsages af Slingerupbanens Driftsbestyrelse, Ingeniør Boserup. Det lille Selskab — der er ogsaa et Par Damer med — har været ude paa nogle helt tilsnede Skovveje og har været lige ved at sidde fast. Men med Driftsbestyrelsen som Sneplov er de alligevel slupne frelste igennem. Nu beundrer de sammen med os andre Suset ned ad Bakken og tiljubler Lars Andersens lille Søn, der stolt forsvare sin Titel som Hareskovens Kjælkekonge. Hans lille Slæde med den lange Styrekæp agterud, om

Pladsen.

Naa, det var Synd at sige, at han misbruger sit Monopol. Hans Kaffe er god, og hans Priser rimelige.

Ungdommen, der bænkes om hans Borde, drøfter under højroset Latter og Skæmt Dagens Begivenheder. Hver har sit at fortælle, for alle har de oplevet noget. En har sat en Længde-, en anden en Væltrekord. En har faaet Benklæderne fulde af Sne, og den tør nu ved Kaffeens Varme. En anden har faaet en Bule i Panden og gnider den med Sne. Han er kørt mod et Træ.

Ja, de Træer! Der opsendes mange hede

VINTERSPORT I HARESKOVEN

Bønner om, at Skovrider Piper, der er Enehersker i Hareskov, vil lade sig paavirke, saa han fælder nogle Træer paa Højnæsbakken. Det vilde gøre Kjælkebanen god. For som den nu er, er den lidt farlig for Liv og Førlighed.

Solen synker bag Skoven. Det mørknes, og Nattekulden kommer listende. I Smaaflokke bryder man op og haster til Stationen, hjem til

Middagsmaden og Hvilen. Man spiser stærkt og sover haardt efter en saadan Dag — i det hvide.

Omkring »Krathuset« er der stille. Lars Andersen har faaet tændt Lampen og Piben og tæller Dagens Gevinst. Og oppe paa Kjælkebakken tager hans lille Søn sin uigenkaldelig sidste Tur.

ASMUS DIEMER.

I Provinshbyernes Guder laa Barrikader af Sne. P. Hadrup, Aarhus ot.

Under Snefog.

Det Uvejr, som rasede over det meste Europa i Slutningen af Januar, og som navnlig Seinens Oversvømmelser har gjort saa sørgelig historisk, kom til Danmark som en mægtig Snestorm, der for et Øjeblik kunde se truende nok ud, men som dog heldigvis ikke afstedkom større Ulykker. Værst gik det ud over de Skibe og Baade, som befandt sig paa Havet den Nat, det rigtig gik løs. Kun ved en utrolig Udholdenhed og Tapperhed redede Søfolkene sig i Land med deres Baade bogstavelig dækket af og frosne inde i Sne og Is. Al Togkørsel maatte indstilles, men takket være de forbedrede og hurtigere Hjælpemidler til Banernes Ryddelse, var Trafikstandsningen kun af kort Varighed. Et af vore Billeder viser en Sneplov efter en vellykket Ekspedition fra Kalundborg til Holbæk Lørdag den 29. Januar; det var ofte en haard Tørn at komme igennem med Ploven, selv Lokomotivet blev tilsidst overfyldt med Sne; men Plovføreren veg intet Minut fra sin udsatte Post paa Maskinen. I en By som Aarhus laa Sneen mange Steder saa høj, at det var umuligt at vade igennem, og i Hovedstaden indtraadte et ret ejendommeligt

Fænomen, som næppe før er hændt her hjemme, at Automobilerne — Københavnerne's eneste Tilflugt Snevejrnsnatten — kørte fast. Ude paa Amager-Boulevarden saden hel Række Motorvogne, prustende og buldrende med Sne op over Hjulnavene uden at kunne røre sig af Stedet, medens balklædte Herrer og Damer maatte fortsætte Vejen til Fods i Sne op til Livet.

I de fattige Hjem, hvor det kniber med Brændsel til Kakkellovnen, føles Vinterens Strenghed haardest. Og de „Snemænd“, som samler Penge ind rundt om paa Torve og Gadehjørner til de fattige, har vel desværre større Vilje end Evne. }

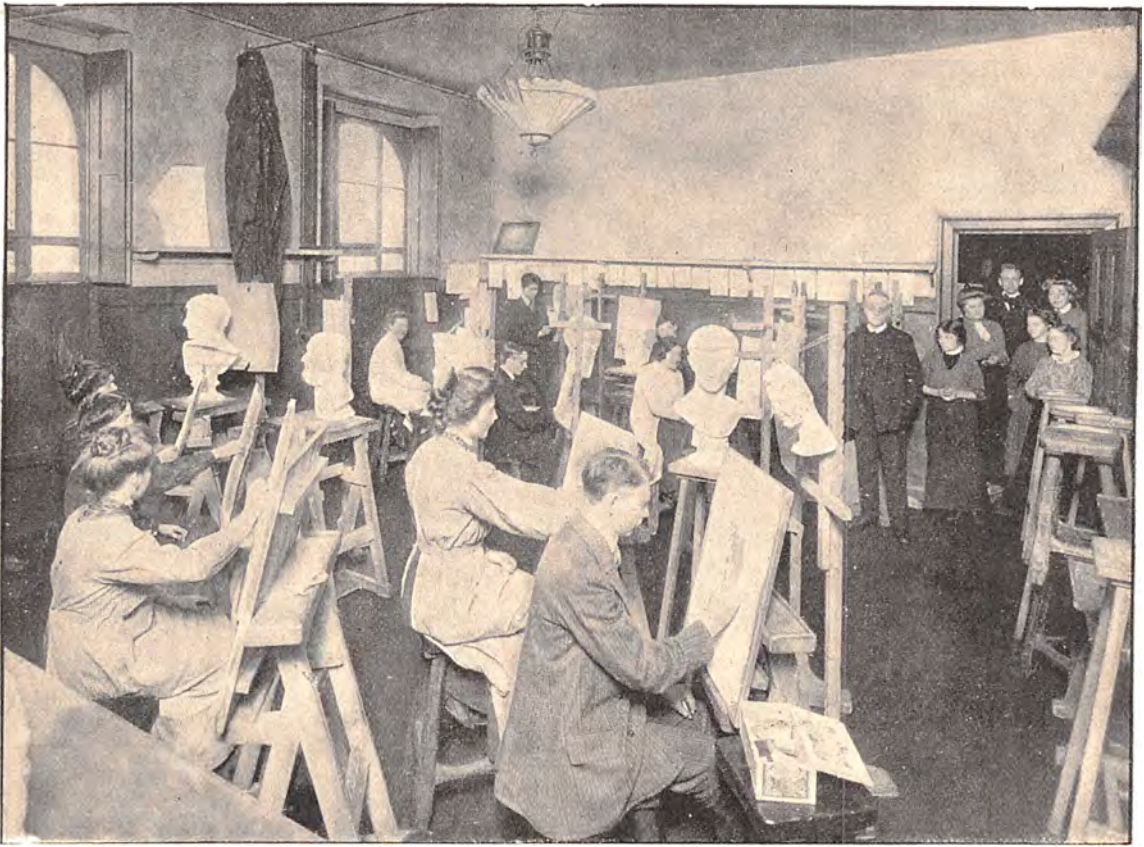

Snemændene indsamlede Penge til de fattige. Holmgard fot.

Hs. Maj. Kongens nye Kabinetssekretær, Departementschef *Krieger*.

Fotograferet i Indenrigsministeriet for „Hver 8. Dag“.

• Teknisk Skole. Tegning efter Gipsmodel. Jul. Aagaard fot.

Teknisk Skole. Frokostpavse. Jul. Aagaard fot.

Teknisk Skoles Udstilling.

Det tekniske Selskabs Skole i København afholder for Tiden i Industriforeningen en Udstilling, der giver et interessant Indblik i denne Institutions mangesidige og nyttige Virksomhed.

Det tekniske Selskab oprettedes i 1843 med det Formaal at stifte Skoler, hvor de unge kunde faa Undervisning i praktiske Kundskaber. Bygningen i Ahlefeldtsgade, lige overfor Ørstedspark-

ken, opførtes i 1882 og var beregnet til ca. 2000 Elever; men dette Tal blev hurtigt overskredet, saa det blev nødvendigt at oprette en Mængde Filialer. Skolerne havde i Fjor 131 Lærere og 3613 Elver, deriblandt ca. 50 kvindelige. OmstaaendeBilleder er fotograferede af Skolens mangeaarige Lærer Hr. Jul. Aagaard i Anledning af Udstillingen.

Sædelighedsvennerne i Nykøbing.

Efter Svensk ved *Anna Ømark*.

Det var forskrækkeligt, som Fordærvelsen greb om sig i Nykøbing.

Amtsfuldmægtigen havde afskediget sin gamle Marie, og fæstet en ny Husholderske, som ikke var fyldt 30 Aar.

Den nye Bogholder hos Firmaet Rosinkvist & Kaneelius, havde givet Majorindens Lotte en hel Æske Figen, taget hende under Hagen og sagt: »Lille Ven, glem ikke at se herind, naar De gaar ud.«

I Løjtnant Dybecks Soveværelsesvindue kunde man, naar som helst, se en splitternøgen Kvinde staa iblandt Blomsterpotterne og le hen til Løjtnanten, naar han sad ved Skrivebordet, letsindig og sædelighedsfordærvet, og udarbejdede Landeværnsunderingsudrustningsomkostningsforslag til den høje Etat.

Ganske vist var den letfærdige Skabning af Gips, dækket over med Fluemoll, det ene Ben itu, men dog — — —

Frk. Danelius havde under Paaskud af, at hendes Lejlighed var for stor, nu hendes Fader var død, lejet to Stuer ud til en Kasserer, han var Ungkarl, og der boede de Væg ved Væg, som Broder og Søster eller — — »ja, jeg skammer mig for at sige det helt ud,« sagde Majorinde Prip, da hun fortalte det til Kæmnerfruen. »Men, søde Amalie, hun har dog vel i det mindste stillet en Kommode for Kabinetdøren.« »Ja, det tror du, ikke saa meget som en Chaiselongue; men maaske han har en Servante for Døren paa sin Side; tjaa det kan jo være, det ved jeg ikke, for Amalie Prip er ikke den, der gaar og snuser i Ungkarlehjem; men den kvindelige Værdighed og Sigrid Danelius' ensomme, forsvarsløse Stilling kunde i det mindste have været beskyttet af en lille Medaillonsofa for Døren til Kassererens Stue. Vi kan ikke omgaaes hende efter dette.«

»Nej, naturligvis, kun en Gang vil jeg invitere hende for at faa at vide, om han eller hun har Nøglen til Døren!«

Nu var Kassereren fyldt 60 og hans Værtinde 45, tillige havde hun Svindsot og Aareknuder paa venstre Smalben, men — — farligt og usædeligt var det alligevel.

Det var efter alt dette, at Damerne fra Nykøbing, for at redde en Flig af Gudsfrygt og Moral, dannede Foreningen: »Sædelighedsvennerne«. Først var der tænkt at danne en Filial af Foreningen i Stockholm; men ved nøjere Eftertanke besluttedes det at arbejde paa egen Haand — og Begyndelsen var at opkræve en Krone i Kontingent aarlig. Af Lovene anføres:

Pag. 1.

Sædelighedsvennernes Formaal er at beskytte den almene Moral, Bestyrelsens Arbejde er hovedsagelig at indvinde Mænd i god Stilling til Forsørgelse af Medlemmernes Døtre.

Pag. 2.

Medlem af Foreningen er enhver gift Kvinde, der staar paa Mandtalslisten i Nykøbing, bær Hat, hører til det gode Selskab og vil ofre en Krone aarlig til Mændenes Forædling, og, saavidt det er hende muligt, selv føre et sædeligt Liv.

Pag. 3.

Foreningens yngre Fruer med et kønt Ydre maa, for vor store, hellige Sags Skyld, søge ved Venlighed at føre dybt sunkne Ungkarle tilbage paa Dydens Vej.

Pag. 26.

I Foreningens Sparebøsse nedlægger hvert Medlem 2 Øre ved hvert Møde; naar den saaledes samlede Sum er bleven tilstrækkelig stor —

det ske snart — vil Foreningen bygge et Magdalenehjem for de af sine Medlemmer, hvis Moral tager Skade ved at frelse andres.

Da der var indkrævet 16 Kr. i Aarskontingent, købte Majorinden en Flaske Blæk, en halv Bog Papir, en Kassebog, sammenkaldte Sædelighedsvennerne og spurgte, om de billigede Formandens Foranstaltninger.

Boghandler Petersens Frue bemærkede, at Blækket var købt hos Frk. Spatterling; men hendes Mands Blækflasker var større til 50 Øre end denne, ellers var der intet at bemærke.

Bestyrelsen fik Ansvarsfrihed, og Majorinden blev valgt til Ordfører; da denne Beslutning blev taget, opdagede Fru Ordførerinden, at der var en Mangel i Foreningens Inventarieliste; hun ringede paa Pigen: »Lotte!«

»Ja, Frue!«

»Vask i en Fart Kødhammeren, og læg den herind paa Bordet!« Derpaa blev Ordet givet frit, for at Foreningssøstre kunde komme med Forslag angaaende Begyndelsen af Moralens Genoprettelse.

Boghandlerens Frue vilde sy en Nederdel til Løjtnant Dybecks nøgne Kvindefigur, sende ham den anonymt og bede ham i 100 krænkede Mødres Navn ikke yderligere at tilgrumse deres Døtres uskyldige Sjæle.

Kassererfruen vilde skrive et anonymt Brev til Sigrig Danelius og bønfulde hende om ved hendes afdøde Moders Minde — endelig at sætte en Slaa paa Døren til Kabinettet.

Den lille Stationsforstanderfrue holdt bare Lommetørklædet for Øjnene og snøftede. »Aa, aa — mine Venner, mine Venner — — —«

Fru Marie har formodentlig et nyt oprørende Eksempel paa Sædelighedsfordærvelsen at fortælle os.

»Ja, kæreste Venner, det er forfærdeligt, at — at —!«

»Tal ud, tal ud,« raabte Majorinden, for den rene er alting rent; — 15 Par Øjne glinsede af Skandalehungere, og 30 Næsebor udvidedes for at indsuge Duften af en Sædelighedshistorie.

»Jo, min Julie har opdaget, at Gasværksingeniøren lever i aabenlyst Konkubinat!«

»A—a—a—a—a—h,« fnøs Sædelighedsvennerne i salig Henrykkelse.

»Tilgiv mig stakkels, ukyndige Menneske, men hvad er »Konkubinat« for noget?« spurgte Bager Juhlings Frue.

»Konkubinat er, naar Mand og Kvinde forbitrer Livet for hverandre uden at være optegnet i Kirkebogen;« forklarede Majorinden, som havde været Lærerinde og derfor var lærd.

»Fru Marie vil nok nærmere forklare os den gruelige Begivenhed?«

»Jo se, min Julie interesserede sig lidt for

den Usling, ja nu er det forbi, selvfølgelig; men efter al den Sylte, som han spiste hos os sidste Jul, og eftersom han fyldte sig med Noaks bedste Kognak, saa havde vi virkelig Ret til at vente — — naa ja, min Julie sidder altsaa i sin Uskyldighed og sin bedste Kjole og ser over imod Ingeniørens Vindue og tænker paa ingenting, saa kommer hans Pige slæbende, saa hun er ved at styrte, stakkels Menneske; først med Dynner, saa Madrasser, saa Smaapuder og Tæpper, naa, tænkte min Julie, det bliver rart, det er nok en Ven til Ingeniøren, der kommer og skal bo hos ham; men saa — — du min Gud og Skaber — — kommer ikke den gamle Pige tilsidst slæbende med et Dametoiletspejl, og da Aftentoget kom — — —. Da Aftentoget kom?? — — gik Ingeniøren og hentede en Dame — — med Slør for Ansigtet og spadserede med hende Arm i Arm hele Vejen hjem, min Julie saa i Maaneskinnet, at han førte hende ind i det inderste Værelse, der hvor Toiletspejlet stod, og hun, den elendige Skabning, tog ham om Halsen, kyssede og klappede ham, U—u—usch— isst! — —

I Dag har Julie og jeg ikke været fra Vinduet et Minut, Brødet blev brændt i Ovnen, og Lammestegen ødelagt, og Noak bandede og skældte, fordi Middagen ikke var færdig Kl. 3; men som jeg ogsaa sagde til min Julie: Naar Samfundet kompromitteres paa den Maade, saa viger alle Hensyn, naa? ja, saa kan De tænke Dem, da jeg gik derhen Kl. 5, havde det gemene Kvindfolk endnu ikke trukket Rullegardinerne op.«

»Er hun ung og smuk?«

»Det kunde jeg umuligt se gennem Rullegardinet!«

At Skikkene var blevne i den Grad fordærvede i Nykøbing — saavidt var det kommet; at en ung Mand i Statens Tjeneste turde vove aabenlyst at hente sin Elskerinde ved Toget, lade hende bo hos sig, leje Toiletspejl til hende og have hende en hel Dag for nedrullede Gardiner, det havde Sædelighedsvennerne ikke troet. Men nu, da det skrækelige var sket, besluttede man i samlet Trop at gaa hjem til den pligtfor-glemmende og med eller imod hans Vilje gøre Ende paa et slet Forhold.

Kødhammeren faldt med Værdighed paa denne Beslutning.

Saa gik de i sluttet Trop, sejste dydige Kvinder, i ædel Harm og opknappede Regnfrakker, bankede paa hos Gasværksingeniøren og traf ham arbejdende ved sit Skrivebord, som om han var et hæderligt og nyttigt Medlem af Samfundet og ikke et af Menneskehedens Udskud. Majorinden slog med Parasolskaftet i Bordet foran ham og sagde:

»Hr. Ingeniør, vi appellerer til Deres Samvittighed!«

»Er Majorens Ledning i Uorden?« spurgte Ingeniøren bekymret. »Vil det heller ikke lyse ordenlig hos Dem, Fru Svendsen? men hvad i al Verden, Fru Petersen?«

»Vi ved alt, Hr. Ingeniør!«

»Men Herre Gud, er det da saa forfærdeligt, at Frk. Julie og jeg er mødtes et Par Gange paa Birkebakken, jeg el— —«

»Holdt! min Herre, profaner ikke min Datters Navn!«

»Jeg beder Dem, mine Damer, optræde lidt roligere, en kær Gæst i Værelset ved Siden af kunde blive forstyrret og« — —

»Kær Gæst! Har De da ikke Spor af Forstaaelse! Det er jo denne kære Gæst, vi vil.« —

»Aa, jeg be'r, det var da morsomt! Damerne kender — —?«

»Nej, hør nu, min Herre, nu gaar Deres Uforskammethed for vidt! — Kort og godt! Deres kære Gæst maa herfra, og det straks, ellers bliver baade De og hun forstyrrede paa værre Maade end nu!«

»Er De da spiltossed, mine Damer?«

»Hr. Ingeniør, forhærd ikke Deres Hjerte! Se, her er et Kvartal af »Sædelighedsvennen«! Læs! tænk — betænk!«

Men Ingeniøren var aabenbart ikke i Stand til at tænke alvorligt; han smed sig baglæns i Skrivebordsstolen og lo — lo, saa Glasprismerne i Lysekronen dirrede, lo højlydt i godt og vel 5 Minutter.

»Den ulykkelige er bleven sindssyg,« sukkede Majorinden.

»Samvittighedens Magt,« snøftede Stationsforstanderfruen, »det lastefulde Liv har fortæret hans Hjerne, han bliver aldrig klog mere,« mente Fru Petersen, og Sædelighedsvennerne, hele Bestyrelsen, saavel som de almindelige Medlemmer, dunkede ham i Ryggen, hældte Eau de Cologne og Vand paa ham, sagde, at der fandtes Tilgivelse for de største Synder, og at de nok

troede, at hans hysteriske Latter var Tegn paa grænseløs Fortvivelse, og at Gud er god og forlader alting, ogsaa at en Gasværksingeniør lever i Konkubinat, bare han holder op dermed, lever pænt og anstændigt og gifter sig med en af Gasværksaktionærernes Døtre.

Mens Damerne var optaget heraf, saa ingen af dem, at Døren til den anden Stue blev aabnet og en gammel Dame med hvide Haar, Brilller og flagrende Kappebaand kom ind. Nu klappede den gamle Ingeniøren paa Skulderen og bad: »Min kæreste Dreng, du maa præsentere din gamle Mo'r for dine elskværdige og muntre Veninder!«

Nye Aarsabonnenter Billetter gratis.

Enhver, der nu indmelder sig som Aarsabonntent og indbetaler 5 Kr. for 1910 til Bladets Kontor, faar gratis udleveret en Billet til Værdi 3 Kroner til »Det ny Teater«.

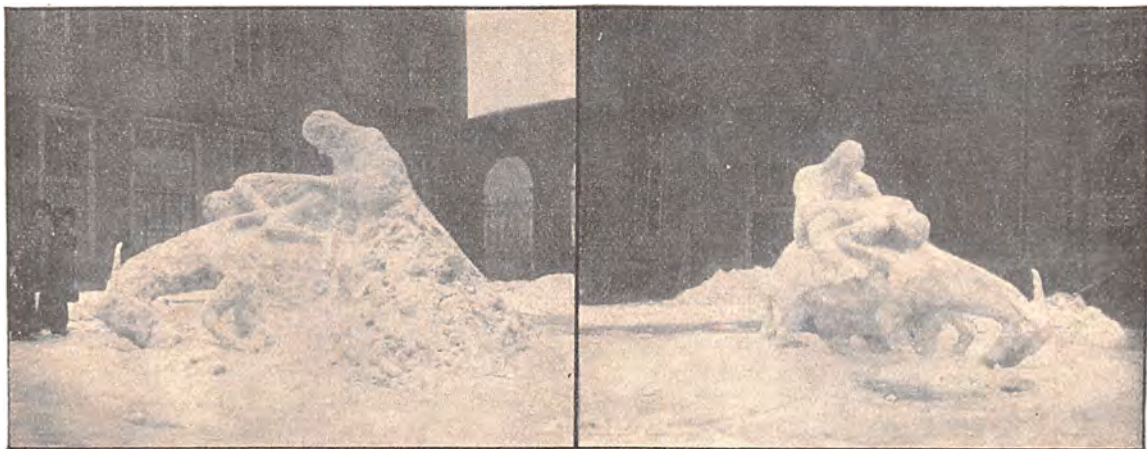
Festbøger.

De nye Aars-Abonnenter, der maatte foretrække som hidtil at faa Festgaven »Musik og Sang«, »Hver 8. Dag« eller de to Bøger »Spionen fra Kronstadt« og »Det tredje Køn«, alle i Pragtbind, kan stadig faa dem.

Kunstblad gratis til alle

Efter Opfordring fra mange Sider har Forlaget besluttet fremtidig at udlevere det smukke Kunstblad »Prinsesse Mariés sidste Jul« ikke blot til »Hver 8. Dag«s Abonnenter, men ogsaa til disses Venner og Bekendte, saaledes at nu enhver, der til Forlaget indsender 25 Øre i Frimærker for Emballagen, gratis faar Kunstbladet.

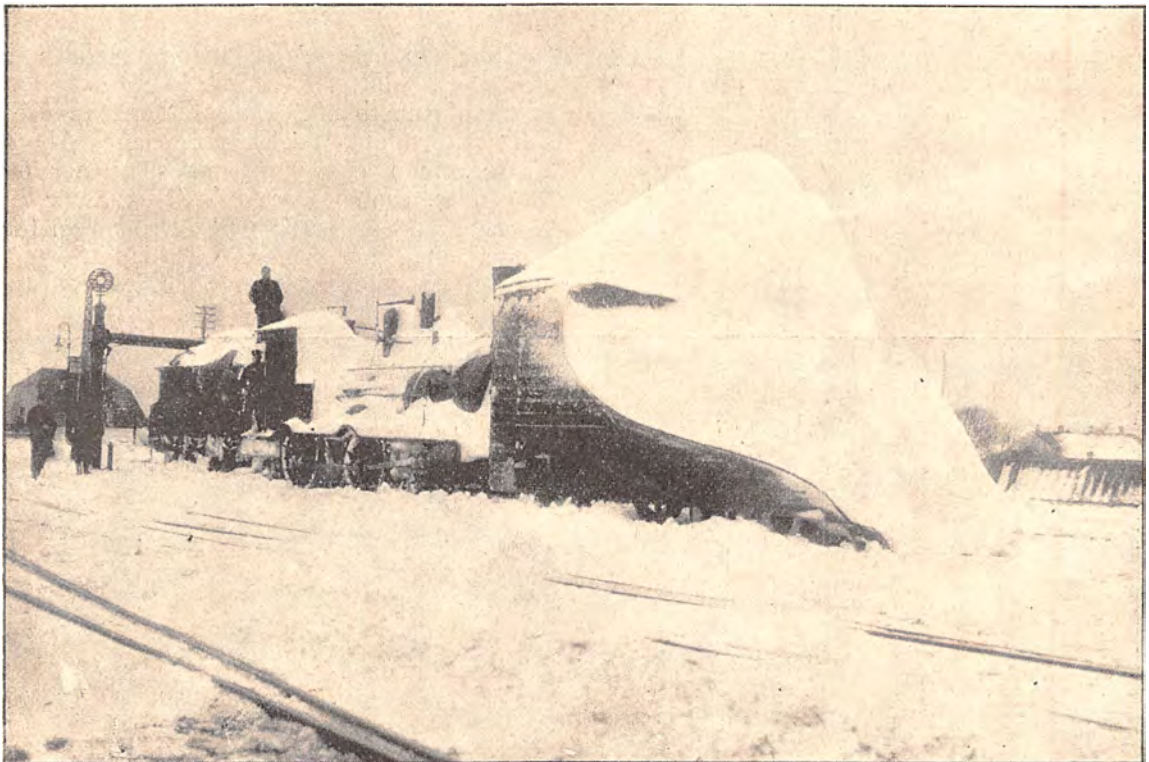
Til Dato udleveret over 5000.

Snefiguren i Charlottenborgs Gaard overrasket af Tøvejr.

Regensens Gaard. Kr. Hude fot.

Sneploven efter en Tur fra Kalundborg til Holbæk, Lørdag d. 29. Januar 1910.

BUSTER BROWN

Appelsinudskæring.

Nu er Appelsinens Tid inde—denne herlige, saftige Frugt, der glæder os saavel ved sin smukke, orange-gule Farve som ved sin Velsmag —; vi vil derfor vise jer, hvorledes I, forinden I spiser Appelsinen, kan give Skallen de smukkeste Former til stor Fornøjelse for jer selv og andre. De fleste af jer piller vist en Appelsin ved tankeløst at rive Skallen i Stumper og Stykker — eller maaske nogle bærer sig pænere ad ved at skære den i Blade som en Aakande, eller i to Halvdele, der saa bruges som Skaale til at spytte Kærnerne ud i; men ingen af jer aner vist, hvilke smaa Kunstværker, der kan snittes af en Appelsinskal.

Naar Moder en Dag skal have fremmede, og I skal have Appelsiner til Dessert, kan I hjælpe hende at pynte Bordet ved med eders Lomme-kniv at udskære alle Appelsinskallerne saaledes, som vi her viser paa vore Billeder.

Først gør man et Korssnit over Appelsinen som vist paa et Billede; man maa kun skære Skallen igennem — ikke ind i selve Frugten. Snittet maa dog sluttet noget, inden det naar Stilken, for at Skallen kan blive siddende fast paa Frugten. Derpaa løsnes de fire fremkomne Lapper dog ikke helt til Bunds. Hver af Skallens fire Dele bliver nu forsynet med Længdesnit — gaaende afvekslende fra neden opefter og fra oven nedefter — hver Gang sluttende noget for Lappens Endepunkter, saaledes at det bliver et sammenhængende Hele. Nu er Udskæringsarbejdet færdigt, og tilbage har vi Opsætningen. Dertil laver vi nogle tynde Pinde, i den ene Ende forsynede med Staaltraadskroge; nogle Pinde er lange, andre korte. De længste forsynes med en Tværpind forneden for bedre at kunne bære og stramme den udskaarne Skal. Til de korte Pinde kan Tændstikker anvendes. Nu sætter vi altsaa Skallen til Væjrs, og naar Opsætningen er endt, kan den yderligere pyntes med friske Blomster, Venus-haar eller lignende, der tager sig godt ud i den gule Skal og sidder godt i dens Slyngninger. Sluttelig lægges Appelsinerne paa høje Glas, der er forsynede med fikse Papirrosetter, og sættes som smaa Opsatser foran hver Kuvert, hvilket er en meget smuk Bordpynt.

En Kongekrone.
Den firdelte Skal.

Den lærige Opsats pyntet med Blomster.

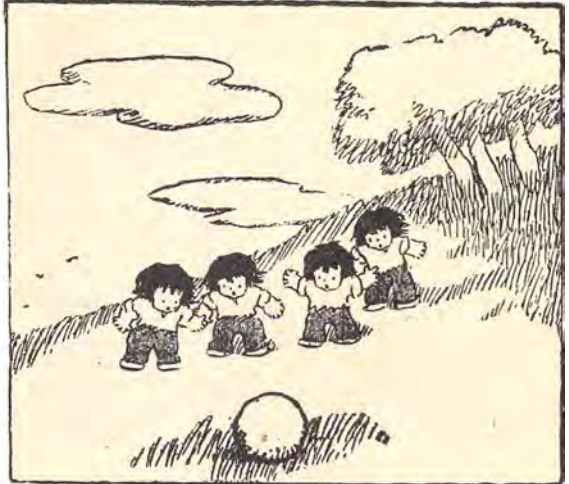

Kunsthærdig Udskæring.
Hr. A. Pelsin.

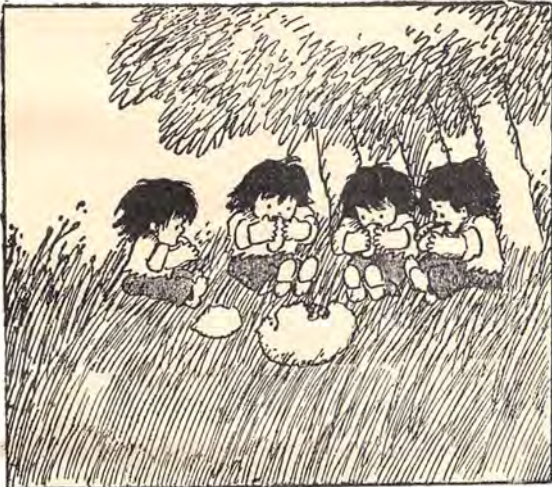
DE SMAA PJEYSER

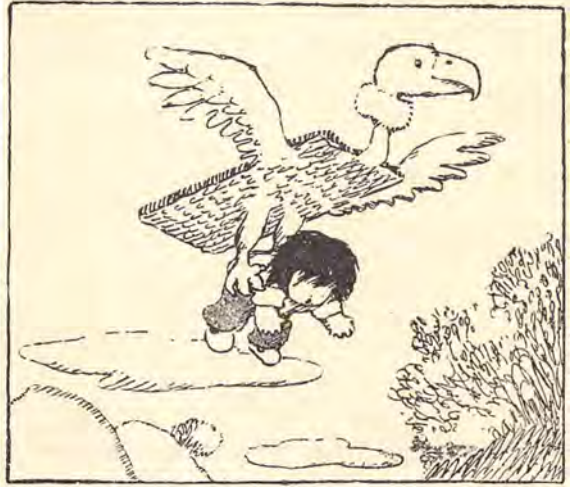
»Aa, se et vældigt Stjernes kud, en Kali- komet —er—kugle,
 Eller er det mon en sjælden én af Himlens løse Fugle?«

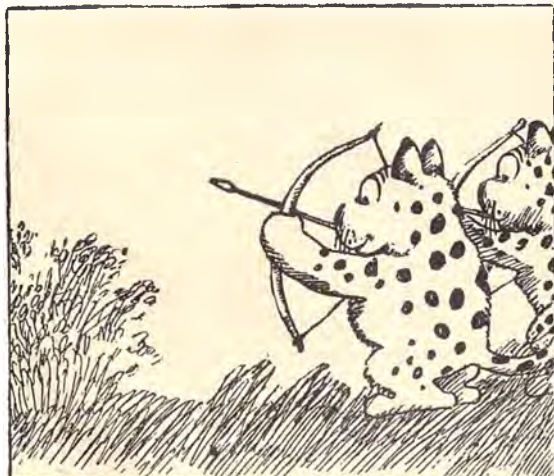
»Og se den Kugle der, saa rund som lille Pjevses Mave,
 Er det en Meteor—gravensten fra Paradisets Have?«

»Aa, lad os brække den itu og spise, hvad vi kan, Den smager,« sagde lille Pjevs, »omtrent som Mars—ipan.«

Men ak! I samme Øjeblik kom fra de høje Skyer En ganske rædsom Lammegrib og tog den lille Fyr.

Det saa to Jaguar—tæge og drevne Bueskytter, Og straks saa maatte — Gribben slippe løs sit Pjevsebytte.

Den ene sa'e: »Kom, lille Pjevs, saa skal jeg hjem dig vise,
 For du er dog en rigtig Knop og lige til at spise.«
 G. H.

Husholdningskursus for vordende Husmødre.

Interiør fra Frk. Dahlerups Husholdningsskole.

De Krav, der i vore Dage stilles til en ung Husmoder, er i mange Henseender anderledes og større end tidligere. Lykken og Tilfredsheden i et ungt Hjem er som Regel afhængig af den nygifte Hustrus Akkurateste og økonomiske Sans, og altfor ofte ser man et ellers lykkeligt Samliv spoleret, fordi Kvinden ikke samtidig har forstaaet at være »Husmoder«. At »styre et Hus« er i Virkeligheden en Kunst, som alle unge Piger kunde og burde lære, før de indgik i Ægteskab. Alle disse mange Smaating, hvoraf det daglige Hjemliv

bestaar, kræver Kendskab til flere Ting, end de fleste aner.

Medens man rundt om i Landet forlængst har indset dette og har oprettet gode Husholdningsskoler, har man egentlig savnet noget lignende i Hovedstaden. Først for ganske nylig har København faaet sit »Husholdningskursus for vordende Husmødre«, et Fremskridt, som af alle vil blive hilst med Glæde. Det er Frøken S. Dahlerup, som har oprettet og staar i Spidsen for dette Kursus, som sikkert vil blive søgt af mange unge Piger, der har Lyst til en saadan Undervisning uden derfor at behøve at rejse udenfor Byen.

Frøken Dahlerups Princip er at give de unge Damer Lejlighed til at lære *selv* at føre en Husholdning og saavel den daglige som finere Madlavning. Med dette Formaal har Frøkenen lejet en Lejlighed paa Gl. Kongevej Nr. 115², hvor Undervisningen finder Sted fra Oktober til Juni, inddelt i Formiddags- og Aftenkursus. Prisen for et Kursus er 25 Kr. pr. Maaned (for Undervisningen og Middagen, som nydes af Eleverne selv); dersom nogen ønsker at gaa hver Dag, betales 40 Kr. Et Kursus varer i 4 Maaneder, og Betalingen erlægges forud for den halve Tid.

Forstanderinden er en Søster til Frøken V. Dahlerup i Hornbæk, i hvis bekendte Badepensionat hun har assisteret ved at forestaa den store ansvarsfulde Husholdning.

HVER 8 DAG

Nr. 21. 20. Februar 1910. 16. Aarg.

Paladshotellet.

Jul. A'gaard fot.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortæst.

Ved Hjælp af en af Betjentene sprang han over Muren ind i Haven. Hoveddøren var laaset, alle Vinduerne i Huset var ligeledes omhyggeligt lukkede, og alt var Stille rundt om.

Men Detektiv Bender lod sig ikke forbløffe. Han tog sin Lommekniv op og dirkede med den Krogen til Køkkenvinduet af, saa at han kunde kravle ind ad det. Inde i Stuerne, som stod øde og forladte, var der intet, som kunde vække Mistanke. Han undersøgte nøje hver Krog. Tilsidst kom han ud i Rummet bag Køkkenet. Hans Blik løb i et Nu hen over de faa Møbler, som stod derinde; han saa' paa Sengen, han saa' under den, og han fandt en Støvle, som han øjeblikkelig slog Kloen i og undersøgte med den største Opmærksomhed henne ved Vinduet.

»Een Støvle! Det var mærkeligt! Jeg vilde ønske, jeg blot havde Ejermændene! Den samme brede Fod! Nøjagtig den Hæl, der har svævet for mine Øjne hver Dag i de sidste Uger! Naa, maaske er han her selv i Nærheden,« tænkte Bender.

Han stak Haanden ind paa Brystet og tog en lille amerikansk Pistol frem. Derefter gik han ind i det store Køkken. Paa Gulvet laa en Cigaretstump, som han tog op.

»Laferme & Co., Petersborg — oho?« sagde han ved sig selv. »Det betyder Sanscrome. Det er hans specielle Mærke. Han har aabenbart været her.«

Derpaa aabnede han Døren til Kælderen og lod sit erfarne Blik løbe hen over det dybe Rum. Omtrent midtvejs opdagede han nogle friske Blodpletter paa Gulvet.

»Der har været Slagsmaal her!« tænkte han.

Han tændte en Vokstændstik og undersøgte Pletterne nærmere.

»For ganske nylig!«

Han blev ved at følge Blodstænkene, indtil han kom hen til selve Brønden, og paa Kanten af den opdagede han en stor mørk Plet. Han vædede sit Lommestørklæde og gned Pletten dermed.

»Ganske rigtigt!« mumlede han. »De har kastet ham herved!«

Stadig med Pistolen i Haanden gik han ind i Kulkælderen — det eneste Rum, hvor han endnu ikke havde været. Det var fuldstændig tomt. Saa gik han rask ud af Huset og kaldte paa sine to Ledsagere, at de skulde følge med ham.

»Læg Mærke til disse Pletter paa Gulvet!« sagde han til de to Mænd, idet han atter under-

søgte Blodstænkene ved at gnide dem med Lommestørklædet.

»Skriv det!« sagde han til den ene Betjent, som noterede Rapporten i sin Lommebog.

Derpaa tog han et Brev op af Lommen, krøllede det sammen, tændte det med en Tændstik og lyste med det ned i Brønden. Denne var ikke særlig dyb og ved det blaffende Skær fra den lille Fakkel saa de tre Mænd, som stod lænet over Kanten, *noget*, som flød dernede i Overfladen af Vandet.

»En af jer maa hellere gaa derned,« sagde han.

Den ene Politibetjent trak Frakken af, tændte en lille Lommelygte, greb Jernkæden med den ene Haand, og lod sin Kammerat langsomt sænke sig ned i Brøndens Dyb. Et Minut elier to efter lod der ligesom en Plasken i Vandet.

»Har De det?« raabte Bender.

»Javel, jeg har det! De kan godt hale op!«

Og Detektiv Bender følte sig i dette Øjeblik ikke for fin til at række Betjenten en hjælpende Haand, da han hejsede Kæden op. Det syntes en Evighed, inden det, der hang i Kædens anden Ende, kom op i Dagslyset. Det var Liget af en Mand, og da de fik ham nærmere hen til Vinduet, saa Bender straks, at det var Sanscromes afsjælede Legeme. Men han beholdt sin Viden for sig selv.

»Vi skal vel undersøge Liget?« spurgte den ene Betjent.

»Selvfølgelig,« svarede Bender.

»Guldur og Kæde,« begyndte Manden. »Hvidt Silkelommestørklæde med Navnetræk L. S., Nøgler, Portemonnæ med nogle Sølvpenge, et Sølvcigaret-Etui med hans Navnetræk — — ja, mere er der ikke,« sagde Betjenten.

»Godt! En af jer maa løbe hen paa Stationen og sørge for at faa tre Mand med tilbage hertil. Lad dem køre Ambulancen hen for Køkkendøren og transportere Liget til Lighuset saa roligt som muligt. Dernæst maa De foretage de øvrige sædvanlige Foranstaltninger — og sørg saa selv for at faa nogle tørre Klæder paa!« føjede Bender til. »De maa bliver her,« sagde han til den anden Betjent, »indtil De bliver afløst! Arrester enhver, som stikker Næsen indenfor her! Og vent saa iøvrigt paa nærmere Ordre fra Deres Inspektør. Farvel Godtfolk!«

Og dermed gik Bender tilbage til det lille Rum bag Køkkenet, gennemsøgte det endnu en Gang fra Ende til anden, men uden Resultat,

log Vandstøvlen og pakkede den ind i et Pudevaar fra Sengen og forlod derpaa Huset.

»Jeg glemte at sige, at De maa sørge for, at Brønden bliver omhyggeligt eftersøgt af en paalidelig Mand,« sagde Bender til den Politibetjent, der havde hentet Sanscromes Lig op.

Saa kravlede han over Muren og begav sig paa Vej henimod Jernbanestationen.

Nittende Kapitel.

I Fælden.

Saasart Bender kom til Gunnersbury Stationen sendte han et Telegram til Politikammeret, det tog ham en Del Tid, da det meste maatte affattes i Code. Saa sendte han et andet til Sanscromes Husholderske, det var ganske kort og lød:

»Hr. Sanscrome kommer ikke hjem i Aften. — Bender.«

»Det er ingen Nytte til at gøre den gamle Dame altfor forskrækket,« tænkte han, idet han med et melankolsk Smil satte sit Navn under.

»Hvem i Alverden har kastet Sanscrome ned i den Brønd?« tænkte han. Formodentlig Ejermanden til de Støvler! Ja — — hvem der kunde faa Fingre i den mystiske Herre!«

Toget til London rullede frem. Bender satte sig ind i en 1. Klasse og tændte sig en Cigar. Derefter tog han Støvlen ud af Pudevaaret og undersøgte den omhyggeligt.

»Tja — — der er ingen Tvivl om den Ting,« sagde han til sig selv og pakkede den igen ind i Pudevaaret. »Men hvorfor een Støve? Sendt den anden til Reparation maaske? Og hvorfor i Alverden har de kastet Sanscrome i Brønden? Han kan da ikke have været saa dum at ville prøve paa at fange Fyren alene? Nej — dertil var han for stor en Kryster. Naa — ligemeget hvad han har gjort, det her blev nok hans første og sidste Sherlock Holmes-Bedrift, stakels Fyr! Hvorfor kom han heller ikke til mig? Jeg skulde ikke have ladet Fyren slippe mig ud af Fingrene. Nu er han borte, og ingenting har vi at gaa efter, intet — — uden denne Støve!«

Imidlertid var Bender naaet ind til London. Han tog lige op paa Politikammeret og aflagde en mundtlig Rapport til Politidirektøren. Han var knap færdig med den, da der blev bragt to Telegrammer ind og overrakt ham i Tavshed.

»De undskylder maaske?« sagde han til Politidirektøren og aabnede det første.

»Selvfølgelig, Bender,« svarede Direktøren, »det er formodentlig det sidste nye i Sagen?«

»Hr. Bender, Politikammeret.

En sort Taske med en Flaske, nogle Blade Papir og en Vandstøve blev fundet i Brønden. Ikke andet. Lægen fastslaar, at den omkomne har været død i 24 til 48 Timer. En af vore

Mænd husker at have set den afdøde i Nærheden af Stationen for to eller tre Dage siden. Han er ikke fra Gunnersbury.«

Han rakte Telegrammet over Bordet til sin Chef uden et Ord og aabnede det andet, der var fra Opdagelsesbetjent Bagster, hvem han havde stillet paa Vagt neden for det Hus, hvor Fru Hill og Endalie vare flyttet ind, for at han kunde have Øje med de Personer, som maatte indfinde sig dér.

Telegrammet var kort og ligetil:

»Bagster til Bender, Politikammeret.

Mistænkelig Person er her. Griber ham, naar han gaar ud.«

»Jeg maa gaa med det samme,« sagde Bender efter at have læst Telegrammet højt for Politidirektøren. Denne gav sit Samtykke, og Opdageren forsvandt ud af Døren. — —

Sir Gerald Theveney var en Smule nervøs, da han indfandt sig hos Fru Hill for at høre hendes Svar angaaende hans og Endalies Giftermaal. Og hans Nervøsitet voksede yderligere, da han kom ind i Dagligstuen, og ingen af Damerne var til Stede for at modtage ham.

Men han blev fuldkommen beroliget, da Fru Hill et Øjeblik efter kom sejlene ind i Salonen i »fuld Dress« og med et naadigt Smil om sine lidt smalle Læber.

»Jeg har ladet mit gode Hjerte løbe af med mig, Sir Gerald,« begyndte hun, da han tog hendes Haand og kyssede den. »Jeg tror nok, jeg har været lidt sentimental, jeg har glemt min Pligt, jeg har overgivet mig, ikke endda for Deres Skyld, men fordi De har overtalt min kære Endalie. Indtil i Gaar var Endalie af samme Mening som jeg. Men hun har formodentlig dog ikke kunnet modstaa Deres Veltalenhed, og naar hun overgiver sig til Fjenden, saa maa jeg jo ogsaa.«

»Hvordan skal jeg takke Dem, kære Fru Hill, for den Glæde, De bereder mig med disse Ord?« udbrød Gerald henrykt. »Hele min Lykke ahang deraf. Skønt jeg næppe turde haabe paa Deres Samtykke, har jeg dog allerede ordnet alle Papirerne til vort Bryllup, jeg har dem her i Lommen, jeg fik dem for en halv Time siden. Det var saa heldigt, at Ærkebispens netop var her i Byen og kunde underskrive dem med det samme. Aa, hele Verden ligger saa lys for mig nu. Nu kan intet mere skille Endalie og mig. Jeg skal aldrig glemme, hvor venlig De har været imod mig.«

»Godt,« svarede den gamle Dame, »saa er det afgjort. Se, jeg har nu ogsaa tænkt lidt paa jeres Fremtid og har bedt min Sagfører ordne Endalies Pengesager — —«

Her gjorde Gerald en afværgende Bevægelse.

»Jo, vi maa tale om det, Sir Gerald,« sagde

To gode Kammerater.

K. V. Jørgensen fot.

Fru Hill. »Endalies Penge maa sættes fast for hende selv, saaledes at de gaar over til hendes Børn, og i Tilfælde af hendes Død — —«

»Aa, jeg beder Dem, Fru Hill, nævn ikke den Mulighed. Jeg er jo fuldstændig enig med Dem i alt, og jeg har selv tænkt at anbringe en Kapital fast for Endalie.«

Fru Hill smilede og rystede paa Hovedet.

»Jo, jeg vil,« sagde Gerald. »Nuvel, naar De forlanger, det skal være saadan,« svarede Fruen. »Her er min Sagførers Adresse. Jeg formoder, at han og Deres Sagfører bedst kan ordne den Sag i Forening. De véd maaske næppe,« føjede hun til i en lidt højtideligere Tone, »at Endalie ejer en lille Formue? Hun har 6—700,000 Kroner.«

»Jeg anede ikke, hun var saa rig!« udbrød Gerald. »Jeg vidste nok, hun havde nogle Penge, men at det var saadan en Kapital, overrasker mig ganske!«

»I Tidernes Løb er den vokset og vokset,« sagde Fru Hill. »Vi har altid levet meget sparsommeligt. Vi er jævne Folk, Sir Gerald Theveney. Endalie arvede nogle Penge, og nu er det jo min eneste Tanke at gøre hende lykkelig. Jeg synes godt om Dem, Gerald, og baade Endalie og jeg holdt saa meget af Deres Fader, Sir Peter, og han og jeg talte saamænd ofte om jer to unge Mennesker, vi kunde jo allerede den Gang se, at I ikke var hinanden ligegyldige. . . . Men jeg sidder og snakker. . . . der er Endalie, saa kan hun tale for sig selv.«

I det samme traadte Endalie ind i Stuen, lutter Smil og Solskin.

»Jeg kan tænke, at De ogsaa har en Del at fortælle hende,« sagde Fru Hill med paataget Fortrolighed, »saa nu vil jeg hellere overlade Dem til hende.«

Og dermed sejlede hun igen ud af Stuen, overladende de to unge Elskende til en Tête-à-tête.

Og Gerald gik hen til sin unge Brud, tog begge hendes Hænder og kyssede hende lidenskabeligt; og Endalie gengældte hans Kys, for hun elskede ham, elskede ham som ingen anden paa Jorden. Hun vidste og følte altfor godt, hvor dybt hun selv var sunken, og hun saa sig selv som et af Menneskenes syndefulde Børn, som vovede at strække sine Arme op imod en af Englenes Sønner. Og nu sad de begge dér i Sofaen ved hinandens Side og snakkede om alt, løst og fast og mest om alt det, som Forelskede nu engang taler om, men som ikke er saa let at gengive paa Papiret, der synes altfor prosaisk for de glødende og varme Ord.

De behøvede ikke at sværge hinanden evig Kærlighed, for de elskede hinanden og stolde fuldt ud paa hinanden, og havde blot ikke Endalies Tanker været fyldt af den skrækkelige

Bevidsthed om Fortidens Forbrydelser, kunde hun i dette Øjeblik have været fuldkommen lykkelig.

Da Fru Hill omsider kom tilbage, sad de endnu ved hinandens Side, Haand i Haand, og Endalie Verpoint trak ikke sin Haand til sig, for i dette Øjeblik — men ogsaa kun et eneste Øjeblik — havde hun glemt alt andet end dette ene, at hun var en glad og lykkelig ung Pige.

Saa drøftede de Brylluppet. Dagen blev fastslaaet, det skulde være den førstkommende Tirsdag, og det blev bestemt, at Brylluppet skulde foregaa i St. Cunigunde-Kirken, og at der ikke skulde inviteres andre end Gerald's Søster Winnie og Fru Mexey og hendes Datter Mary samt Christopher Churn.

Og midt under det hele sukkede Gerald og ønskede, at alle Ceremonierne var vel overstaaet. Og det samme gjorde Endalie, fordi hun stadig havde en ængstende Følelse af, at nogen i sidste Øjeblik kunde komme og slaa det Lykkens Bæger ud af hendes Haand, som hun stod i Begreb med at føre til sine Læber.

Den stakkels Gerald Theveney derimod forstod kun saa meget, at han gerne vilde have Bryllup straks, fordi han længtes brændende efter at føre Endalie hjem til sig som sin egen.

Til sidst maatte han, hvor nødig han vilde, tage Afsked, idet han lovede at komme igen næste Dag.

»Du er en lykkelig Pige, Endalie!« udbrød Fru Hill, da han var gaaet. Dette Ægteskab kommer umaadelig belejligt. Folk kunde let begynde at snakke om os, og denne Sanscrome, som beundrede dig saa ivrigt, har begyndt at se saa mistænksomt paa os. Ha — det er latterligt at blive mistænkt af en Idiot som Sanscrome! Naa — vi har jo ikke set noget til ham i de sidste Par Dage, saa maaske han er bleven træt. Og er du først gift og bosat i Paris, er du sikker for ethvert Angreb fra den Kant; og Gerald vil saamænd ikke høre paa Sanscromes Sludder!«

»Aa, Tante, lad være at tale om det,« bøn-faldt Endalie. »Jeg kan ikke udholde det. Aa — om Gerald blot vidste — bare han dog vidste!« — —

»Sentimentalt Snak!« svarede den gamle Dame. »Det er langt bedre for ham ingenting at vide, og aldrig at faa noget at vide.«

»Tante,« sagde den unge Pige, »hvis jeg blot kunde sige ham det!«

»Han vilde saamænd ikke tro det, selv om du fortalte ham det,« lo Fru Hill. »Naar du er godt og vel gift og ude af mine Hænder, kan du gøre, hvad du lyster, og hvis du da foretrækker at betro Sir Theveney, at den unge Lady Theveney var en professionel Tyv, saa dig om det! Og selv om du gjorde det, vilde

han ikke tro dig, siger jeg dig jo! Og dersom du blev ved med at paastaa det, vilde han tro, du var gal. Hvad Winnie Theveney angaar, saa

Mikel tumlede ind.

har du jo til den Tid Penge nok, til at du som en anonym Velynder kan give hende Erstatning for de Juveler, hun mistede. Du kunde saamænd være taabelig nok til at gøre det, Endalie! Men pas paa, hvad du betror til Gerald! Han er som et Barn. Han vilde straks komme til mig og spørge mig ud, og jeg vilde sige, at du var lidt forstyrret — — og at — —

Samtalen blev pludselig afbrudt, ved at Døren blev aabnet, og Ellen styrtede ind, hvid som et Lagen i Ansigtet.

»Mikel er her!« raabte hun. »Der er hændt noget skrækeligt! Han ligner ikke sig selv, han har drukket, og han siger, hans Arm er brækket, og at de er efter ham.«

Hun havde næppe talt ud, før Mikel Roan tumlede ind i Værelset. Den ene Arm var i Bind; han led øjensynligt store Smertes, og var lammet af Rædsel.

»Det er forbi! Alt er forbi! Hundene er efter mig!« raabte han.

»Hvad er nu det, Mikel?« spurgte Fru Hill.
»Er du fuld?«

»De vilde vist ogsaa være fuld, hvis De havde gjort, hvad jeg har gjort. En af disse her pæne, velklædte Herrer kom ud til Kildehuset og snusede rundt. Han kom med et Adgangsbevis, og han var meget venlig tilsyneladende — men jeg maatte jo have vidst, at en Laps som han aldrig vilde have været saa venlig mod en Stodder som mig, hvis det ikke var, fordi han vilde opnaa noget, og han gav mig en Krone og en Whisky, og det var Whisky'en,

der gjorde det. Og saa sendte han mig ud efter en Drik Vand, og da jeg kom tilbage, saa jeg den ene af mine Støvler i hans Taske, og saa vidste jeg, at han var en Snyder, og saa væltede jeg ham ned i Brønden. Det var ikke min Tanke at dræbe ham, bare holde ham fangen, indtil jeg kunde faa givet jer Nys om det. Men han fløj ind paa mig som en Tigerkat. saa jeg maatte slaas med ham — — se min Hals her! Han prøvede paa at kvæle mig, og han vilde ogsaa have gjort det, — — for jeg er en gammel Mand — — hvis det ikke havde været, at jeg havde haft den Draabe Whisky i mig, den gav mig Kæmpekræfter — — og saa væltede vi begge to i Brønden.

Fortsættes.

Arkitekt Leuning Borch.

Arkitekt C. Leuning Borch

er den 9. Februar afgaaet ved Døden. Han var født den 14. Juni 1853 i Christianssted paa St. Croix, kom i en ung Alder til København, hvor han gennemgik den tekniske Skole og Kunstakademiet. Fik i 1882 Afgangsbetis som Arkitekt. Ikke blot i denne Egenskab, men ogsaa ved sin glødende Iver for Kunstindustriens Genfødselse har han skabt sig et anset Navn. Leuning Borch var Medstifter af Foreningen »Skønvirke«.

Hans Jæger.

Hans Jæger.

Nu ogsaa du, Hans Jæger. —
Kære Hans Jæger, du fuldtro Ven fra saa mangen hyggelig Stund i Kafeers følelseløse Rum, paa halvmørke, kolde Atelierer, fra muntre Fester — hvor Mindet om dig kom vemodigt og tyst til mig i Morges, da det meldtes, at du var død.

Og Mindet har siddet hele Dagen hos mig og set paa mig med dybe, varme Øjne.

Dog kom Budskabet ikke overraskende. Jeg vidste jo, at du havde ikke langt igen, dit Timeglas kunde ikke vendes.

Jeg vidste det fra i Sensommers, da jeg for sidste Gang traf dig i Christiania. Det saas paa din sammenfaldne Skikkelse, hvor meget du end stræbte at ranke den, det saas, at dig havde de faaet overmandet. Jeg saa det i dine Øjne, der var blevet blege, saa langt skuende, fraværende. Men dit Smil var mildt og vegt og solfaldsskønt — som altid før, naar du sad blandt Venner.

Kære, gode Ven — hvor du nu end er — i Taagelandet, hvor ingen Sol skinner, ved de mørke, tunge Floder — tak for alt, hvad du var for mig, tak for din rislende fine Latter, tak for dit Haandtryk saa fuldt og varmt — som ingen andens —

Tak for hver en Stund, vi var sammen.

— — —
Hvor jeg husker dig fra den Tid, da du kom her til Byen for et Par Aar siden med Manu-

skriptet til *Anarkiets Bibel* i Kufferten — og ellers intet. Intet.

Du kom fra Paris, hvor du gennem Aar havde kæmpet mod graa Fattigdom og et saaret Hjertes skælvende Uro, og alligevel kom du her-til, forhaabningsfuld, sikker paa dig selv, paa din Sag, paa din Bog, paa dens Værd. Du ejede en Evangelists brændende Overbevisning.

Du skuffedes.

Det blev vel Begyndelsen til Enden. Da var det, som det søndredes det fine, det gode, Troen paa Menneskene, som var din Sjæl.

Først Kampen for at faa Bogen ud, og da den saa kom, Tavshed, Haan, Misforstaaelse, Forvrængning, dum Latter. —

Og der findes Sider i den Bog skrevne med et Menneskehjertes rødeste Blod, med et elske-ligt Sinds altomfattende Kærlighed.

Men hvem gad læse den?

Alligevel, at det kunde skuffe dig saa dybt.

Du, som fra første Færd forfulgtes, du, som joges fra dit Land, udsultedes, dømtes til Fængsel.

Hvilken Storhed, at du bevarede din Tro saa længe! — — —

Kære, kære Hans Jæger, nu ser jeg dig for mig.

Vi sidder overfor hinanden ved et koldt Kafeebord, og du bøjer dit Ansigt med dets ungdommelige Rødmen imod mig, dine Øjne lyser bag Brillernes blanke Glas, du stryger med en nervøs Haand i det silkebløde Skæg, hvor Sorg og Savn har trukket Striber af skinnende Sølv, og du taler paa *dit* myge Norske med den lidt hæse og lade Klang af Bergensisk. Din Stemme lyder med en Blanding af Fest og Søfuglens hæse Vemod. — — —

Nu skal ogsaa du gives til den klamme Jord. Døden er greben af Tidens Rastløshed. Hidsigere og hidsigere slaar den ned.

Men her ved *dit* Dødsleje skal ingen tom Indsigelse mod Døden lyde. Her kom den mild og miskundelig, længselsfuldt ventet. Den aandede et Kys over dit ærværdige Hovede, saa slumrede du ind.

Hans Jæger, mange af dine Tanker og dine hede Ord er Fremtids Musik. Tære og tære, oftere vil de lyde, til de samler sig i et kaldende mægtigt Brus, da vil alle vi, der lider ilde, finde hinandens Hænder, da bliver vi den Hær, som indtager Verden.

Saa hilser jeg dig da Farvel med disse fattige Ord, og i mit Savn er det mig en Glæde at vide, at ved dit Dødsleje sad ikke Næringsorgens sorte, stumme Fugl, Din gode, fine Broder, dine gode norske Venner gennede den bort. —

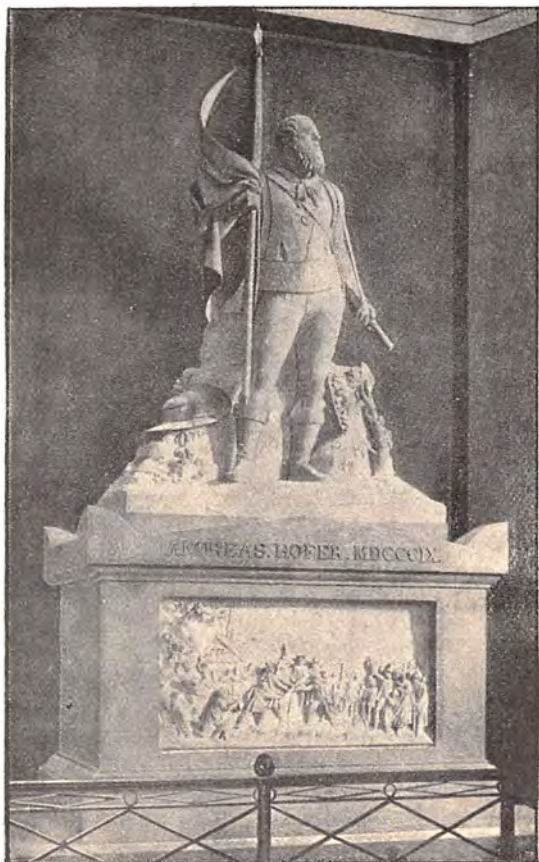
Salutate.

HALALD RAAGE.

Andreas Hofers By.

Af Dora Overgaard.

Den 20. Februar 1810 Kl. 11 om Formiddagen blev Tyrols Frihedshelt Andreas Hofer skudt paa Mantuas Fæstningsvold. I Anledning af Hundredaarsdagen for denne Begivenhed bringes nedenstaaende Skildring.

Andreas Hofer-Mindesmærke i Innsbruck.

Innsbruck! Innsbruck i Oktober, . . .
Vild Efteraarsluft over de rødgraa Alpetinder oppe i en safirblaa Himmel. Over Granernes hængende, natgrønne Grenvinger. Over de gyldne Lærketræer. Over Løns og Akasiers rubinglødende Brand.

Paa de grønne Bjærgskraaninger græsser Hjorder af Geder. Øverst oppe sidder Hyrdrengen i en Solstriben mellem Træerne. Hans hvide Skjortærm skinner. Den brune Trøje hænger over Skulderen, og bag i Nakken sidder Tyrolerhatten, den spidse, grønne med den kække Hanefjer bagover.

Han sidder og jodler, ubekymret og lidt falsk, og ind imellem lyder Gedehyrdens Klokker, enkeltvis og klingert, som Draaber, der falder højt oppe fra, samlende sig til en skær, rislende lille Melodi.

Jeg kommer til Byen en Aften sent, og først næste Morgen, da jeg staar op, ser jeg gennem mit Vindue — Bjærget.

Byen Innsbruck er nemlig allerførst Bjærget. Bjærget stejlt op, hængende lige over Hovedet. Bjærget med Kløfter og Stenskred og strømmende Kildevæld. Bjærget i Blomster og Løv — i grønt og i rødt — — i alle vilde Farver. Og Bjærget nøgent i den brun graa Sten helt, helt op til de øverste Tinders Sne.

Men *under* Bjærget, bunden til dets Fod med Innflodens slyngende Baand, ligger Byen med dens graa og hvide Huse, dens Haver og Anlæg, Kirker og Musæer, med Universitet, Residens og Militærkaserne, med Monumenter og Mindesmærker, med Gader paa kryds og tværs og med „Berg Isel“.

Berg Isel! Landets stolte, saare Mindesmærke. Tyrols Istedmark og Dybbølskanser i Landeforsvaret under Hofer mod de fransk-

Gammel tyrolsk Nationaldragt

bayerske Angribere den 11te April, 29de Maj og 13de August 1809.

I et Haveanlæg paa Toppen af Bjærget, og lige uden for det kejserlige Jægerregiments Kaserne, staar derfor ogsaa deres „tapre Landsoldat“ — Andreas Hofer-Monumentet!

ANDREAS HOFERS BY

Stor, smuk, glad og tapper, støttende sig mod Sejrens røde Ørnebanner, staar han højt oppe i den blaa Luft.

Men endnu smukkere og større lever han dog i Folkets Erindring, saaledes som Beretningerne om ham møder mig paa alles Læber i disse Dage, hvor der overalt atholdes store Festligheder i Anledning af Hundredaarsdagene for hans uforglemmelige Bedrifter.

Dybt inde mellem Tyrols blaa Alper, omgivet af høje, sorte Graner, laa for 100 Aar siden et lille pynteligt Værtshus. Det laa idyllisk i en lille grøn Dal, den snevære Passierdal, og i Værtshuset boede „Landvæerten“, den kæmpestore og smukke Tyrolerbonde Andreas

Hofer, som havde levet et roligt og lykkeligt Familieliv i disse landlige og fredelige Omgivelser indtil sit fyrretyvende Aar.

Da kom Freden med Frankrig i 1805, hvorved Østrig nødtes til at afstaa Tyrol til Bay-

ern. — Men fra det Øjeblik Hofer i Innsbruck havde set den fordrevne Erkehertug Johan drage bort, havde han kun een Tanke og Bøn, den, at hans elskede, gamle Herre paa ny maatte vende tilbage som Landets Overherre.

Sammen med en Del andre trofaste Landsmænd drog han derfor omsider til Wien, hvor

han i al Hemmelighed forhandlede med Erkehertugen og forberedte alt til Oprør.

Men først i 1809 stillede Forholdene sig saaledes, at de turde tænke paa at bringe deres Planer til Udførelse.

Men da var Tidspunktet omsider kommet. Paa en og samme Dag luede Krigsbaalene fra

alle Højder, Kirkeklokkerne ringede, og over hele Landet rejste Folket sig og drog under Anførsel af Hofer mod den overrumplede Fjende i Innsbruck. Det kom til det første af de tre berømmelige Berg Isel-Slag, hvor Tyrolerne vandt en saa navnkundig Sejr og i Løbet af kun 48 Timer fordrev alle Bayerner fra Byen.

Til Løn herfor lod Kejser Franz da i en offentlig Skrivelse

kundgøre for sine tro Tyrolere, at han aldrig mere vilde skille sig ved Grevskabet Tyrol og „aldrig undertegne nogen anden Fredslutning end den, som knytter dette Land uopløseligt til mit

Monarki“. — Tillige lovede han, at Broderen, Erkehertug Johan, saa snart ske kunde, skulde vende tilbage som Anfører og Beskytter for Landet i denne farefulde Tid.

Men ak! Erkehertug Johan vendte aldrig tilbage, og efter Napoleons Indtog i Wien sveg Kejser Franz ogsaa sit andet skønne Løfte, idet

„Styrtet ned.“ Motiv fra Tyrolalperne. Efter Maleri af M. Schmid

Innsbruck.

han roligt forpligtede sig til at trække sine østrigske Tropper tilbage fra Tyrol og atter overgive Landet til Bayern.

Men Kærlighed gør blind, og i Tyrol kunde man derfor ikke tro paa et saa troløst Forræderi fra Regeringens Side. Da Erkehertugen desuden fremdeles, om end hemmeligt, tilsagde dem sin Hjælp, besluttede Hofer nu at føre sin lille Skare af tapre Tyrolere alene frem i Kampen mod den fremrykkende fransk-bayerske Hær.

Hofer, Speckhacher og Haspniger er de tre Navne, der lyser over alle andre i den Række af Sejre, som Tyrolerne nu tilkæmper, sig mod en mangedobbelt Fjende, mens hele Europa maabende ser til.

For anden Gang holder Hofer derefter under Befolkningens stormende Hyldest sit Indtog i Innsbruck. Fra det gamle Herberge „Goldene Adler“, hvor Heine tit var Gæst og Goethes Stue endnu fremvises, taler Hofer til den paa Torvet forsamlede Menneskemængde.

„Gud velsigne Eder, mine kære Innsbruckere,“ siger han til dem. „Da I nu selv har udraabt mig til Kommandant, vil jeg ogsaa være det. Men alle, der vil være mine Vaabenbrødre, maa ogsaa stride som tapre Tyrolere for Gud, Kejser og Fædreland. Og de, som ikke vil dette, maa hellere drage hjem. Men de, som vil være mine Vaabenbrødre, maa aldrig forlade mig, og jeg vil heller aldrig forlade Eder,

saa sandt jeg hedder Andreas Hofer. Gud staa os alle bi!“

Hverken Hofer eller hans tapre Landsmænd høstede dog Lønnen for deres Trofasthed og stolte Sejre. Thi ved Oktoberfreden i Wien frasagde Kejser Franz sig for tredje Gang al Ret til Tyrol.

Denne Kejserhusets troløse Handlemaade berøvede Andreas Hofer Besindelsen.

I hans Sind fandtes der ikke Svig, og hans Hjerte var trofast til Døden.

Nu vaklede Jorden under hans Fødder. Hvad han hidtil havde troet ubrødeligt paa styrtede i Grus, og fra dette Øjeblik tabte han Evnen til at bedømme og handle klogt.

Han blev vankelmodig og usikker og tilsidst et forblindet Offer for en rænkefuld og forræderisk Præsts egennyttige Tilskyndelser. Paa Trods af al Fornuft samlede han endnn engang Tyrolerne til et nyt Oprør. Men denne Gang gik Krigslykken ham imod. Han blev slaet tilbage, saa sig pludselig ene og forladt af alle og maatte skyndsomst tage Flugten og sammen med sin Hustru og Søn og en Skriver søge Skjul i en faldefærdig Sæterhytte højt oppe i de sneklædte Bjerge.

Der var udlovet 1000 Gylden for hans Paagribelse. En Bonde ved Navn Raffel, i Komplot med den samme Præst, der havde tilraadet Oprøret, tjente disse Judaspenge ved at opspore hans Opholdssted og angive det.

Den 27de Januar 1810 omringede en Afdeling franske Soldater ved Nattetid Sæterhytten hvor Hofer befandt sig sammen med sin Familie.

Trods Hofers Bøn om at skaane disse, blev de dog alle tagne til Fange og førte til Byen Bozen.

Her maatte han saa tage Afsked med sin Hustru og Søn, som han aldrig mere skulde faa at se.

Tidligt den følgende Morgen blev han ført til Mantua. Her blev en Krigsret straks nedsat for at dømme ham. Men Meningerne var delte, idet nogle stemte for hans Død og nogle for, at han blot skulde sættes i Fængsel. Men fra Milano kom der da Befaling til, at han skulde dømmes til Døden.

Medens nele Evropa laa paa Knæ for Napoleon. Medens der i Wien holdtes store Fester i Anledning af hans Forlovelse med Erkehertuginde Marie Louise, og det kun vilde have kostet Napoleons Svigerfader et Ord at redde den, der hundrede Gange vilde have sat sit Liv til for ham og hele det habsburgske Kejserhus, fuldbyrdedes saa Krigsrettens Dom i Mantua.

Den 20de Februar 1810 Klokkeren 11 Formiddag blev Hofer fra Fængslet ført op paa Mantuas Fæstningsvold. Tolv Grenaderer under Anførsel af en Sergeant traadte frem med ladte Geværer. Man opfordrede Hofer til at lade sig binde for Øjnene og knæle. Men han rev Bindedet bort og svarede:

„Jeg staar foran den, som har skabt mig. Og staaende vil jeg give ham min Aand tilbage.“

Ramt af tolv Kugler sank han derefter til Jorden. Han blev begravet i Fængsel-præstens Have, og paa hans Grav saltes en simpel Sten med Indskriften:

„Herunder ligger de jordiske Rester af Andreas Hofer, kaldet General Barbone, Tyrols Overkommandant, og skudt 20de Februar 1810 i Mantua.“

Ogsaa efter Hofers Død glemte Regeringen ham. I 1814, efter Napoleons Nederlag, gaves Tyrol ganske vist atter tilbage til Øst-ig, men det var ikke dette Land, men hans Landsmænd de trofaste Tyrolere, der tog Initiativet til at faa hans Lig overflyttet fra Mantua til Innsbruck, og Folkets begejstrede Tilslutning til denne Handling nødte omsider Regeringen til at gøre dens Pligt.

Med stor Pragt blev nu hans Kiste hensat i Hofkirken. Der blev sørget for hans Familie og hans Børn opløftet i Adelstanden.

Men omtrent i 14 lange Aar laa Landets og Kejserhusets mest fortjenstfulde Mand forglemt og upaaagtet i et fremmed Lands uindviede Jord. Og først omirent 100 Aar efter hans Død rejstes der ham Mindesmærket paa Berg Isel.

— — Ak! Sent — sent — lønnes altid Landets største Mænd — — —

Men i det brede Lag af Befolkningen, hvoraf han er runden, har Erindringen om ham holdt sig med en trofast Beundring, som giver sig et kendeligt Udslag i disse Dage, hvor Folk fra hele Tyrol strømmer til Innsbruck for at bekranse hans Statue oppe paa Berg Isel og bede Bønnen ved Foden af hans Sarkofag i Hofkirken. I alle Kirker holdes der Takke Messer, og gennem Byens Gader gaar Processioner og smukke Tyrolerbønder i brogede Nationaldragter.

I deres troskyldige Smil og trofaste, brune Hjorteøjne læser jeg det samme sunde og dybt moratske Sind; i deres Gang og Holdning den samme tapre Uforfærdethed og Frihedstrang, som engang for netop 100 Aar siden i Løbet af kun faa Timer formaaede at pege en enkelt blandt dem ud og prente hans Navn med Heltens u dødelige Berømmelse i Landets Historie.

Og som jeg strejfer rundt paa Bjærgene og i Byen, slaar Fortids Daad og stolte Minder deres Islæt ind i Dagens oktoberrøde Brand og Landets gamle, farverige Sagn og Saga væver sig imellem og føjes sammen til et broget Gobelien i dybe Farver, mens Solen synker og gaar ned, og By og Bjærg og Himmel gløder og brænder sig ind i min Erindring:

Innsbruck! Andreas Hofers By!

Originalportræt af Andreas Hofer.

En ejendommelig, men interessant Billedudstilling.

I »Standard«, Kongens Nytorv 6, Opgang A, 2. Sal th. i Gaarden, er der i denne Tid en ret ejendommelig Billedudstilling, som navnlig formedelst denne Ejendommelighed, fortjener at tages i Øjesyn. At Udstillingen er af særegen Art, vil forstaas, naar vi oplyser, at den bestaar af mediumistiske Tegninger, Aandefotografier og Portrætter af mere og mindre berømte Spiritister etc. Navnlig er nogle Billeder, udførte af en tysk Garversvend, overordentlig fantasifulde, baade hvad Tegning og Farvesammenstilling angaar; men iøvrigt er der kun faa Billeder paa denne ret righoldige Udstilling, som ikke paa en eller anden Maade fængsler Tilskuernes Opmærksomhed.

Foruden den prisværdige Foranstaltning, at Billederne er forsynede med oplysende Noter, er der altid en sagkyndig og velvillig Cicerone tilstede til at give yderligere Oplysninger om de udstillede Genstande.

Ved vort Besøg paa Udstillingen fandt vi særligt Behag i det Billede, som er reproducet her, og som forestiller den — navnlig blandt psykisk interesserede — verdenskendte »Seerske fra Prevorst«.

Om denne mærkelige Kvinde gav vor sagkyndige Vejleder os følgende interessante Oplysninger:

Det er den bekendte tyske Digter og Læge, Dr. med. *Justinus Kerner*, som har givet os de Oplysninger, vi har om »Seersken fra Prevorst«. I ca. 3 Aar opholdt hun sig til Stadighed som Patient i hans Hus, og efter hendes Død, den 5. Aug. 1829, udgav han sine Dagbogsoptegninger om hende under Titlen »*Die Seherin von Prevorst*«, en Bog paa ca. 500 Sider, som i 1892 udkom i 6 Oplag hos Gottasche i Stuttgart.

Det var den 25. November 1826, at den unge Fru *Friederike Hauffe* blev bragt til Dr. Kerner i Weinsberg for at søge Helbredelse for sine langvarige og svære Nervedidelser. Kerner erfarede snart, at kun magnetisk Behandling kunde lindre hendes Smarter, hvorimod enhver Art af Medicin forværrede dem; men han gjorde tillige den mærkelige Opdagelse, at hun hver Aften Kl. 7 henfaldt i somnambul Søvn, og at hun i denne Tilstand havde et forunderligt Kendskab til Naturens inderste Væsen. Gav man hende t. Eks. en eller anden mineralisk Syre i Haanden, virkede denne straks paa hendes Tunge, og Munden fyldtes med Vand. Paa lignende Vis virkede Mineralier, Metaller og Planter paa hende.

En anden Ejendommelighed hos hende var, at naar hun — i magnetisk Tilstand — lagdes i Bad, kom alle hendes Lemmer i en hoppende Bevægelse, som gjorde, at hun besandig fløj op af Vandet, og de Plejersker, der var om hende,

kunde ikke paa nogen Maade holde hende nede deri.

For andres Sygdomme havde Fru H. den dybeste Forstaaelse, ja hun behøvede blot at berøre Folk for straks at føle, hvilke Smarter eller Lidelser de var angrebne af; hun kunde derfor ofte være behjælpelig med at stille en Sygdomsdiagnose, saa den blev aldeles fejlfri; i visse Tilfælde dikterede hun ogsaa, hvorledes Sygdommen skulde helbredes, og i saa Fald var Patienten altid vis paa Helbredelse, naar Anvisningen nøje blev fulgt. Dr. Kerners Bog fortæller om flere interessante Tilfælde af denne Art.

Angaaende Sjælens Forbindelse med Legemet og Aandernes Indvirkning paa Menneskenes Sanser gav hun detaillerede Oplysninger, der — mærkelig nok — ganske stemmer med dem, den mange Aar senere opstaaede Spiritisme gav.

Saa hun blot lidt stift i et Spejl, et Glas eller paa en eller anden blank Genstand, saa hun de forskellige Ting, der foregik langt borte, og ved de Efterforskninger, der altid foretoges, viste det sig stedse, at hun havde set rigtig.

Angaaende de homøopatiske Lægemidler udtalte Fru H. sig meget anerkendende. Hun forklarede den Styrke, de vandt ved de uendeligt formindskede Mindredelinger, derigennem, at Partiklerne ved at frigøres i de *usynlige Grader*, blev *levende* og virksomme i den menneskelige Organisme, medens de i større samlet Portion, laa ligesom døde og kun virkede i en grovere Betydning.

Men saa vidunderlig end alt dette var, saa var hendes mediumistiske Evner dog endnu vidunderligere, Dr. Kerners Beretning herom er i mange Tilfælde udviklede Biografier af forskellige Individuer eller af hele Familier, Biografier, der gaar den omvendte Vej, idet Hovedpersonerne *først som Afdøde* melder sig. Dr. Kerner anstillede i alle Tilfælde, bagefter, de nøjagtigste og ofte meget besværlige Efterforskninger i Amtspapirer, Dokumenter og paa anden Maade for at genfinde disse Væsners jordiske Identitet, og saa godt som altid lykkedes dette paa en Maade, der beviste, at Fru H.s Syner og Aandsamtaler besad den fuldstændigste Objektivitet.

Ved flere Lejligheder baade saa og hørte man — (deriblandt Dr. Kerner) — disse Aander, og mange, højst mærkelige Beretninger herom, findes meddelt i Dr. Kerners Bog, men som vi bl. a. af Pladshensyn, maa lade uomtalt i »Hver 8. Dag«.

Sluttelig blot den Bemærkning, at talrige af de udstillede Billeder har en delvis lige saa interessant Historie som »*Seersken fra Prevorst*«, og at hendes er interessant vil næppe nogen bestride.

HEKTOR DUE.

EN EJENDOMMELIG. MEN INTERESSANT BILLEDUDSTILLING

«Seersken fra Prevorst».

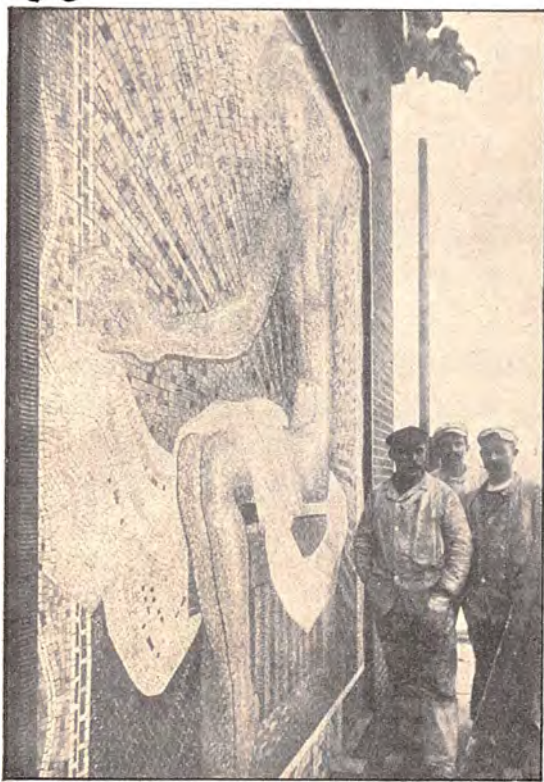
Den franske Forfatter *Edm. Rostand* i sin Hønsesgaard.
Medens Rostand udarbejdede sit nye berømte Dyr-Skuespil „Chantecler“, gjorde han jævnlig Studier i sin egen private Hønsesgaard.

Københavns sidste Nybygning.

Mosaikbilledet „Nat“ paa Paladshotellets Taarn, rograferet efter Johannes Krachs Skitse. H. Damgaard fot.

Den, som blot i nogle faa Aar har været borte fra Hovedstaden og nu pludselig finder sig hensat paa Raadhuspladsen, vil forbavses og glæde sig over den Forandring,

Mosaikbilledet „Morgen“ paa Taarnsiden mod Amage., fotograferet oppe paa selve Taarnet. Paa Grund af den korte Afstand ser Figuren ganske forøget ud. H. Damgaard fot.

der er foregaaet her i Byens Hjerne. Paladshotellets nye knejsende Taarn har skudt sig op mellem Raadhusets og Hotel Bristols Himmelstormere. Op mod den klare Himmel tegner de tre Taarne sig i en ny Konstellation, Horisonten deles i nye Felter — København er bleven en Storbygning rigere. Og hvad mere er, en *smuk* Bygning rigere.

Det maatte altid være en farlig Sag at lægge en stor og fordringsfuld Bygning dér tæt op ad det ny Raadhus. Hvor let kunde ikke den ene komme til at skæmme og ødelægge Synet af den anden? Hvilke utallige Hensyn har her ikke maattet tages til Helhedsindtryk og Omgivelser?

Men det maa siges, at Arkitekten, Professor Rosen har løst sin Opgave godt. Som Paladshotellet ligger nu med sine fine Taarn-Mosaikfigurer lysende om Kap med Urene paa Raadhusets Taarn, er det ikke blot i sig selv et smukt Værk, men tillige en Pryd for sine Omgivelser og den hele By.

Danmarks ældste Mand død.

• Niels Nielsen, Gildbjerg, udenfor sit Hus.

Tirsdag den 9. Februar døde Danmarks ældste Mand, Niels Nielsen i Gildbjerg, 106½ Aar gammel. Det meste af denne anselige Levetid tilbragte den berømte Mand paa sin Gaard ovre paa Heden. Først i de sidste Aar begyndte Oldingen at falde lidt af; navnlig Benene var sløje, og han kunde kun bevæge sig ved et Par Stokke. Hans Tanker kredsede mere om Begivenheder fra hans Ungdom, end om vore Dages Fænomener; navnlig Flyvemaskiner kunde han ikke rigtig forlige sig med.

Scenens Yngste.

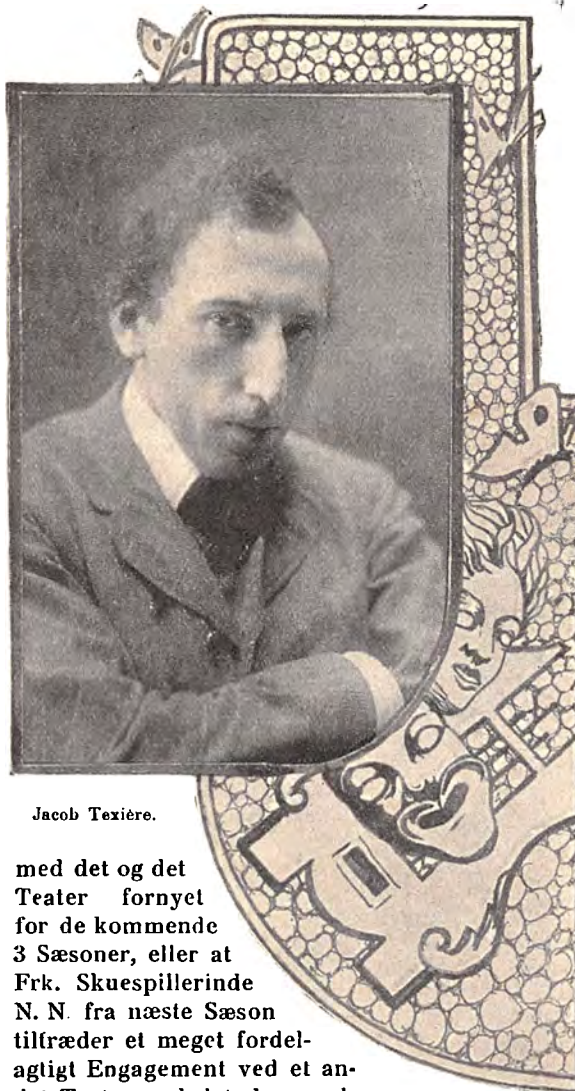
IV. Jacob Texière og Carlo Wieth.

Allerede nu er den Tid saa smaat begyndt, hvor man i Dagbladene finder de obligate smaa Petitnotitser om, at Hr. Skuespiller den og den har faaet sit Engagement

Dagmartheatret, et Faktum, der uden at være noget Nationalanliggende dog har Krav paa en passende Opmærksomhed blandt det teaterinteresserede Publikum.

Hvorfor dog? vil en og anden spørge. Det kgl. Teater maa dog være et dejligt Teater at være ved! Et Kunstens Tempel, hvor der arbejdes med Ro og maalbevidst Alvor. Et Sted, hvor den Forestilling, der præsenteres, ogsaa virkelig er færdig! En Skole, hvor just den unge maa kunne lære saa umaadelig meget. Ret en tryk og lun Rugekasse for Talentet!

Jovist saa! Men naar man nu har gaaet i 7 Sæsoner og trællet for Rachel; naar man nu synes, man for længst er ruget ud; naar man føler, at man slet ikke længer er grim Ælling, men alligevel ikke faar Lov at være Svane, saa er

Jacob Texière.

med det og det Teater fornyet for de kommende 3 Sæsoner, eller at Frk. Skuespillerinde N. N. fra næste Sæson tiltræder et meget fordelagtigt Engagement ved et andet Teater end det, hun ved nærværende Sæsons Udløb forlader. Og allerede nu ser det ud til, at der indenfor Scenens Verden er usædvanlig mange Forandringer i Vente, og at Sæsonen 1910/11 vil blive rig paa nye Konstellationer af sceniske Kræfter, der ikke hidtil har virket indenfor samme Ramme.

Her er ikke Stedet til at komme ind paa al den Skiften-om og Bytten-gaarde, der for Tiden hviskes om i Krogene. Vi holder os til den allerede officielle Kendsgerning, at Herrerne *Texière* og *Wieth* med nærværende Sæsons Udgang forlader Det kgl. Teater og begge gaar til

Carlo Wieth.

det. man faar Lyst til at prøve Vingerne for Alvor — udenfor Reden.

Saaдан omtrent er det gaaet med *Jacob Texière*, der nu i 7 Sæsoner har ernæret sig ærligt og redeligt af „Smulerne“, der faldt af ved Det kgl. En skøn Dag slaar det ned i ham: Nu er jeg 31 Aar. Og dette her kan ikke blive ved. Bevares. man yder mig Anerkendelse. Det er ikke *det*, der er i Vejen. Men jeg faar ikke noget at gøre, eftersom Rollerne ved dette

Teater uddelles under Hensyn til Gagernes Størrelse. Og min Gage er lurvet! Ja, man skal selvfølgelig ikke tage dette som nogen bogstavret Gengivelse af de Ræsonnementer, som endelig har faaet Hr. Texière til at acceptere et fordelagtigt Tilbud fra Dagmar-teatret, til hvilken Scene hans Forlovede, den evnerige Frk. *Bodil Ipsen* (Elev ved Det kgl.) samtidig er bleven engageret. Men naar man nu har Trangen i sig til at spille Komædie (og tillige besjæles af et højest naturligt Ønske om at gifte sig, mens man endnu er ung) — jo saa er det jo dog saa forstaaeligt, at man siger Rugekassen Farvel — med Tak for god Røgt og Pleje.

Allerede da Hr. Texière i Sæsonerne 1901/02 og 1902/03 begyndte at spille Komædie ude paa Casino, lagde Publikum — i Stykker som „Dr. Nicola“ og „Sangerinden“ — Mærke til, at Hovedstadens Stab af sceniske Kunstnere var bleven forøget med et karakterfuldt Fysiognomi. Her var da et Ansigt! Saa kom Texière til Det kgl. som Elev og fik en overmaade heldig Debut som Jerusalems Skomager i „Genboerne“. Det var ikke *Phister*, sagde de gamle. Men det var storartet, sagde de unge. Manden „var slaet fast“. Og nu gik det ham sidenhen saadan, at hver Gang han kom paa Scenen, gjorde han Lykke, fordi han altid havde forstaaet at skabe en Figur, selv om Rollen var lille. Og ak, Rollen var næsten altid saa sørgeligt lille. Under tiden var det, som i „Hekseri eller blind Alarm“ en stum Person, han havde faaet Folk til at bemærke. Var Rollen endelig større, som i „Tartuffe“ eller Gorkis „Smaaborgere“ (der opførtes paa Texières Initiativ) „gik“ Stykket til Gængæld kun saa faa Gange, at den, der havde naaet at faa det set, næsten følte sig som den, der ejede et sjældent Frimærke.

Fra de sidste Sæsoner erindres „Skovnissen“ i „Hr. Oluf han rider“, Heksen i „Macbeth“, Jens Øltapper i „Den politiske Kandestøber“, det gamle Jurymedlem i „Opstandelse“ og Grosserereren i „Frie Hænder“. I forrige og indeværende Sæson gjorde Texière sig bemærket som Gotfred i „Daniel Hertz“, (en næsten rørende, sympatetisk og menneskelig levende Præstation) og Mikkel Berg i „Flugten“.

Et lille Speciale har Texière skabt sig i det sidste Par Aar ved sin livfulde, stærkt dramatiske Fortolkning af H. C. Andersens Eventyr. Ved Starten af Andersen-Oplæsningerne ydedes der Kunstneren en velfortjent og højt paaskønnet Hjælp gennem en kritisk Før-Artikel af selve *Georg Brandes*. Og Oplæsningerne blev

ikke alene en kunstnerisk men en pekuniær Sukces. Endelig engang ikke blot Æren, men ogsaa lidt Guld.

Det tør haabes, at en ligelig Afbalancering af disse tvende for en Kunstner lige nødvendige Elementer ved Dagmar-teatret vil aabne Hr. Texière den Fremtid, han i Kraft af sit Talent og sin ihærdige kunstneriske Stræben fortjener.

Hr. *Carlo Wieth*, der nu for anden Gang forlader Det kgl. og for anden Gang søger til Jernbanegade-Scenen, tilhører i eminentere Forstand end de fleste Kolleger Scenens Yngste. Og naar han dog har været omtrent ligesaa længe ved Nationalscenen som sin ældre Kammerat Texière, skyldes dette den Omstændighed, at han debuterede allerede som 17-aarig. Det var — hvad alle Teatergængere erindrer — i *Poul Nielsens Idyl „Landlov“*. Og tør man tro *Søren Kierkegaard*, afgiver en Debut i *den Alder* ingen virkelig Basis for kunstnerisk Bedømmelse.

Enhver væsenlig Æstetiker vil sikkert sige, at overfor en saa ung Skuespiller er Kritiken for tidlig paa Færde. Og skønt Hr. Wieth endnu ikke har faaet sin Ungdom paa tilstrækkelig Afstand, til at man med Tydelighed kan sige, hvad han vil raade over, naar han ikke længer kan spille paa *den*, saa hersker der dog allerede nu ikke mindste Tvivl om, at han er et frisk Talent, en fiks Brugbarhed, maaske noget henad en Lykkens Yndling, der endnu ikke rigtig har faaet Lov til at gøre Lykke.

Med Held har han bevæget sig i det Hostrupske Repertoire som Basalt i „Genboerne“ og Halling i „En Spurv i Tranedans“. Endvidere huskes han som Christian i „Ole Lukøje“, den unge Knægt Poul i „Asta Kanning“ og Sønnen i „Den gode Borger“. Under den første Afstikker til Dagmar-teatret 1907/08 vakte han Opmærksomhed som Doktorsønnen i „Standens Ære“ og den haabløse unge Solderist i „Brødrene Hansen“. De Løfter, som havde draget den unge Kunstner til Jernbanegade, blev imidlertid ikke indfriet. Han søgte tilbage til Kongens Nytorv — uden at faa nye Opgaver. Dog bemærkedes en Revolutionsmarschal, Davoust, i „Revolutionsbryllup“. „Nej, i denne Sæson har jeg ikke haft en ærlig Rolle!“ siger Hr. Wieth. Tildels under Indtrykket heraf er det, at ogsaa han udvandrer fra den nationale Scene for med blond Fortrøstning at prøve Lykken — ved sin talentfulde Hustrus Side — under *Walter Christmas'* smarte Ledelse!

PREBEN RASK.

Kendsgerninger.

Af Aage Madelung.

Mine Damer og Herrer,« sagde min Ven, den ikke helt ubekendte, russiske Advokat, da han sidst besøgte mig, og man gentagne Gange havde opfordret ham til at fortælle noget om Rusland. »Mine Damer og Herrer, mange Ting, der i Rusland er saa almindelige, at man ikke tænker paa dem, ikke taler eller skriver om dem, vilde her i Vesteuropa blive ansete for gal Mands Paafund, Fostre af en syg Fantasi, eller det, der er endnu værre. — Vel har enkelte af vore store Skribenter skildret disse Ting, men dels har de søgt saa dybt ned i Menneskevæsenet, at de har naaet det alment menneskelige, dels er de ikke blevne troet af Læsere uden russiske Forudsætninger, fordi de gav det sælsomme og barokke uden den, forøvrigt aldeles ligegyldige, sjælelige Analyse. I begge Tilfælde har Resultatet altsaa været det samme, nemlig at Rusland er vedblevet at være den samme lukkede Bog for Vesteuropa, som det altid har været. Thi det alment menneskelige er fælles for os alle, og det sælsomme og barokke virker kun som saadant, naar det ikke er »literært« eller »malerisk« søgt og set. Men hvorledes skal en Skribent eller Maler kunne undgaa disse Atributer til en Virksomhed, der af de mange kun bedømmes ud fra disse Begreber. Dertil kommer, at de russiske Skribenter, der skildrer Ejendommelighederne i deres eget Land, vælger deres Stof med indenlandske Læsere for Øje, ja, ikke en Gang selv er i Stand til at se det aller ejendommeligste paa Grund af dets Almindelighed. Og saaledes gaar det de allerfleste. Det i dybeste Forstand almindelige er nemlig altid det ejendommeligste, og kun Mennesker med en vis dyrisk Begavelse er i Stand til at se det og skabe et Billede deraf. Uden at ville gøre Krav paa en saadan Begavelse, har jeg dog haft Lejlighed til at anstille Betragtninger over dette Emne. Jeg maa maaske i denne Forbindelse nævne, at min Virksomhed som Advokat falder i en Kres, hvor Drab ikke blot er hyppigere end i alle andre Krese i Rusland, men desforuden den hyppigste af alle de Forbrydelser, der paatales af Lovene. Ikke destomindre anses Drab, selv paa dette Sted, for en Ting, der ikke er saa almindelig, at den derved er ejendommelig. Hvor ofte har jeg ikke set over paa den Anklagede og tænkt, at han var ejendommeligere end alle hidtil kendte Sensationsmordere tilsammen. Ganske vist gaar et Menneskeliv med i Løbet baade paa den ene og anden Maade, men mig forekommer det i særdeles Grad ejendommeligt, naar Drab er blevet saa almindeligt, at en hel Befolkning saa at sige ikke kan leve uden at slaa ihjel — af Vanvare, i Drukkenskab eller blot for at friske Humøret op — og efter gjort Gerning omtaler Til-

fældet med en Sindsro, der aldeles udelukker Henstillinger til »det bedre Jeg« og en brødebetyngt Samvittighed. Hvem, spørger jeg ofte mig selv, har skildret disse almindelige Ting, og hvem tror dem, hvis de endelig blev skildrede saadan, som de er, og ikke anderledes....

Men for at De ikke skal tro, at jeg ikke kan tale om andet end min egen Haandtering og kun kan give Dem Beviset for min Paastands Rigtighed ved at demonstrere en Række for Manddrab anklagede Bønder, skal jeg nævne Dem nogle andre Ting, der er saa almindelige, at jeg ikke et Øjeblik tvivler om, at De vil finde Dem meget ejendommelige. Jeg skal lade de uforsøede Kendsgerninger tale for sig selv og overlader Dem, mine Damer og Herrer, at foretage de sjælelige Analyser. For det første undgaar jeg derved den Fejl, der efter sigende gør den russiske Fremstilling saa langtrukken, og for det andet opnaar man ved kun at berette Kendsgerninger, at Tilhørerne ikke troer En, og det er dog det, det kommer an paa.

Det gaar nemlig med Kendsgerningerne og deres Forfalskning som med to Brillanter, jeg engang saa. Den ene var ganske lille og bares af en Dame, der uafbrudt anstregte sig for at fremskaffe de for hendes lille Brillant mest iøjnefaldende Haandstillinger. Den anden var saa stor, at den Dame, der bar den, undsaa sig for at vise den for meget frem til Beskuelse. Intet skulde synes naturligere. Thi ligesaa overbeviste mange var om den lille, iøjnespringende Stens Ægthed, ligesaa overbeviste var de om den stores og undseliges Uægthed. Og dog forholdt det sig lige omvendt. Den store havde jeg nemlig selv købt under Forhold, der var fuldt betryggende, og den lille var blevet solgt af en Mand, jeg tilfældigvis lærte at kende, solgt for det den var, nemlig Glas. Kendsgerningen var altsaa for stor til at blive troet.

Efter dette mener jeg at have forberedt Dem tilstrækkeligt til at sige, at jeg er Søn af en Pope, der blev fradømt Kjole og Krave, og at jeg er født i Tjumen. Maaske siger dette Navn Dem intet, og jeg vil da tilføje, at Tjumen er en vestsibirisk By i Tobolsk Guvernement, hvilket strækker sig helt op til Ishavet og er ligesaa stort som Persien eller Tyskland og Østrig tilsammen. Man kan paa fem—seks Døgn naa herfra til Tjumen. Ikke destomindre er disse Egne mere ukendte i Vesteuropa end Ildlandet. Jeg siger dette, fordi jeg ved det. Modsatte Forestillinger vidner kun om Ukendskab til Emnet. Thi Kenan's Bog om Sibirien er der vel ikke mere nogen, der tager alvorligt, med Undtagelse af den russiske Regering, der synes at svæve i den Vildfarelse, at Sibirien kun er interessant paa Grund af de Forviste. Ganske

vist har Rusland gjort sig særlig bemærket ved Galger og Forvisning, men slige Ting forekommer ogsaa i andre Lande og under enhver Regering, og bortset herfra kender man saa godt som ikke Rusland og slet ikke Sibirien.

Man har skrevet hele Biblioteker om Rødhudernes Kamp mod Angelsakserne. Men hvem har skildret de sibiriske Urfolks Kampe mod de slaviske Erobrere i det 16. Aarhundrede? Hvem har for Europa skildret Ætlingerne af disse Urfolk, Pelsjægerne og Fiskerne ved de store Floder? Hvem kender den sibiriske Bjørnejæger, der vikler en Læderrem om sin højre Arm, tager en Kniv i Haanden og stikker den og hele Armen i Gabet paa Bjørnen, saa den styrter af indvendig Forblødning? Har De, mine Damer og Herrer, set, hvordan Knoglerne i en saadan Arm trods Læderremmen kan se ud efter en Bjørnejagt? Ved de, at man med Net fanger hele Sværme af Vildgæs i Flugten? Ved De, at Mennesker og Fæ lever af Fisk, tørret og malet Laks, Aaret igennem? Er den sibiriske Bonde mon skildret ud fra det Synspunkt, at han aldrig var Livegen som den russiske Bonde, at han nedstammer fra Forviste og Forbrydere, altsaa Folk med Initiativ, og derfor foragter Russerne paa den anden Side af Ural? Har De hørt noget om Guldsøgerne og Livet i de sibiriske Guldminer, eller om den paniske Skræk, Sneødets Rædsel, der kan gribe en hel Landsby? . . . Nej, og hvor skulde De have hørt det fra, skønt De mener, at Sibirien er opdaget, fordi der er lagt to Jernskinner over dets Jættekrop. Man kan nemlig ikke opdage Sibirien ved at kere gennem det i en Salonvogn. Opdage Sibirien kan kun den, der kan gaa ind i Sibirjakens Hus og sige Goddag i Stuen, saa det lyder som fra en af deres egne. Og desuden maa den, der skal gøre det, have Sans for det, der er saa almindeligt, at det derved er ejendommeligt, med andre Ord: de store Kendsgerninger. . . .

Men det var min Fødeby, jeg kom fra.

Den ligger ved Floden Tura, en Biflod til Irtysh, der igen er en Biflod til Ob, der selv begynder sit 4000 Kilometers Løb i Altajbjergene.

I en Flodby hører Fisk til de daglige Retter. Selvfølgelig faar man ikke tyve forskellige Fiskespiser til et Bryllups- eller Barselgilde, hvor der ikke gerne bydes Gæsterne mindre end tyve Retter, men Fisken spiller ogsaa ved disse Lejligheder en stor Rolle.

Mine Skolekammerater og jeg lod os byde til Gilde, hvor og naar det forekom, og var der døde Tider imellem Gilderne, spiste og drak vi for egen Regning saa tidt og saa meget, vore Maver og Finanser kunde taale, hyppigt noget mere. I det sidste Aar i Gymnasiet var der ikke en Eftermiddag, hvor vi var helt ædru. Men vi

har ogsaa bragt det vidt i Verden: En af os er hængt, tre døde i Tvangsarbejde, fem lever endnu samme Sted, dels som Inspektører, dels som Fanger, to skar Kvinder Halsen over paa, en er Guvernør, og jeg foretager, som De ser, hvert Aar en Rejse til Schweiz eller Rivieraen.

Han, der blev hængt, og jeg var altid ude sammen den Gang. Trods den forholdsvis store Frihed, vi nød i al Almindelighed, havde han og jeg det alligevel mest ugenert, da vi ikke boede i Familie, men selv førte Hus. Vanskelighederne ved Husholdningen var ikke saa store, da man langs Floderne i Sibirien hyppigt spiser raa Fisk, eller rettere levende Fisk, hvis man da har Forstand paa, hvad der smager bedst. . . .

Jeg ser af Deres Udtryk, mine Damer og Herrer, at det sibiriske Køkken ikke vinder Deres udelte Bifald, og det forbavser mig, da De dog selv gerne nyder levende Østers. Med min bedste Vilje kan jeg ikke se, at der er Forskel paa en Østers, der saa at sige dør i Halsen paa En, og en god Fisk, Neljma f. Eks., der dør paa Tallerkenen under Gaffel og Kniv. Hvad mig angaar, har jeg aldrig kunnet spise Østers, men derimod med udelt Glæde spist talløse levende Fisk. Den eneste Forskel, jeg kan tænke mig, er den, at man ikke faar Bændelorm af Østers, men vel af levende Flodfisk. Under alle Omstændigheder har alle Sibirjaker Bændelorm. Jeg har ogsaa i sin Tid selv haft en, hvilken Kendsgerning jeg kun nævner for Fuldstændighedens Skyld. . . . Derved kommer jeg til at tænke paa en lille Embedsmandsfamilie, hvor Manden en skønne Dag døde af Bændelorm. Det hænder nemlig. Min Skolekammerat og jeg kom af og til i denne Familie, fordi der var to Døtre i Huset, uden hvilke vi ikke kunde leve. . . . Min Kammerat er jo, som sagt ogsaa død. . . .

Her løftede Advokatens Hustru sin Haand afværgende, saa man et eneste lille Øjeblik saa en stor Brillant funkle paa hendes Haand. Men Advokaten nikkede venligt og beroligende til hende, tømte sit Maraschinoglas, tændte en ny Cigaret og fortsatte:

Ligesom man andre Steder har sin Saltmadstønde, har man i Sibirien sin Fisketønde. Kun er Fisken i den ikke saltet, men gæret omtrent paa samme Maade, som man gærer Kaal eller Hoppemælk, hvilken sidste da som bekendt kaldes Kumys. Disse gærede Spiser eller Drikke, virker berusende, hvad der yderligere forhøjer deres Velsmag. Hvad nu specielt Fisken angaar, skæres den i Stykker, kommes raa i Tønden og gærer til Vinterbrug. Den smager ret krydret og lugter heller ikke helt fersk. Fremmede maa derfor have Tid til at vænne sig til den. Men har de først gjort det, drømmer de ikke om andet end gæret Fisk. En saadan Fisketønde

findes i alle ordentlige sibiriske Flodboers Huse. Den fandtes altsaa ogsaa hos den Embedsmandsfamilie, jeg lige omtalte. Hver Gang vi kom til Aftensmaaltidet i Vinterens Løb, fik vi ligesom de andre i Familien vort Stykke Fisk af Tønden, og det smagte vidunderligt, da vi jo ikke selv havde nogen Fisketønde i vor egen Husholdning. Det skære Kød og den skarpe syrlige Saft, der var udviklet ved Gæringen, spiste vi med Skeen, hvorpaa Benene omhygeligt sugedes rene og lagdes i en lille, pæn Bunke ved Siden af Tallerkenen.

Over hele Jorden er det bærende Princip i enhver velført Husholdning, at alt skal udnyttes; intet maa gaa til Spilde. Det samme er selvfølgelig ogsaa Tilfældet i Sibirien. Efter endt Maaltid blev alle de smaa Fiskebensbunker ved Siden af hver Tallerken samlet sammen og lagt ned i Fisketønden igen, for at den Kraft, der endnu maatte være i dem, kunde trækkes ud ved yderligere Gæring....

Mine Damer! Et Princip er et Princip, selv om dets Gennemførelse i det enkelte Tilfælde ikke tiltaler Dem....

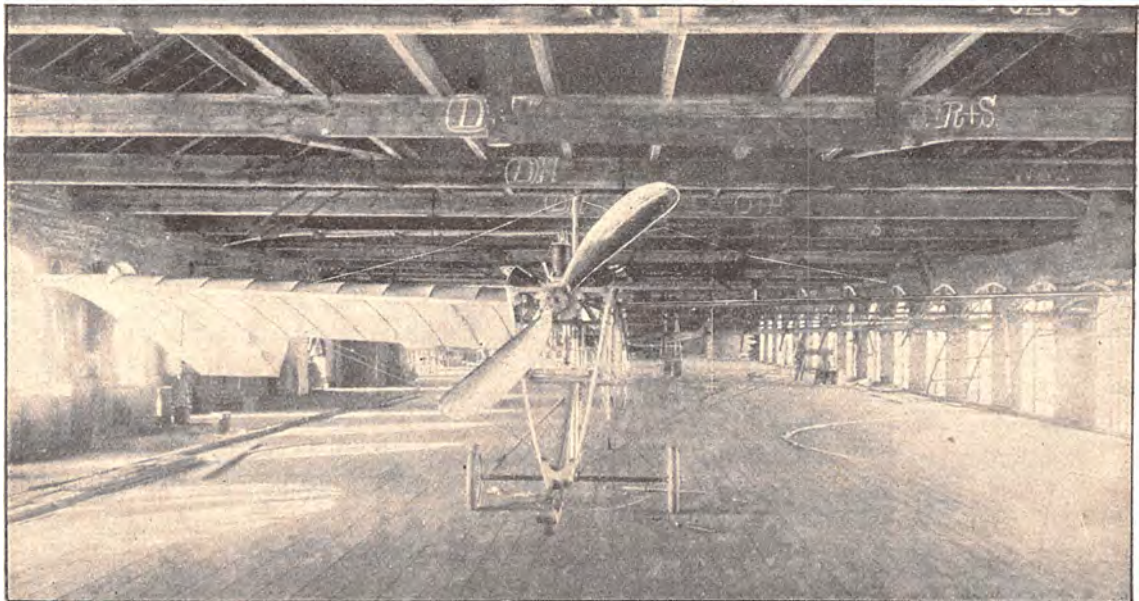
Naa, nu hændte det, som jeg sagde for lidt siden, at Husfaderen pludselig døde efter længere Tids Skranten. Det var en Lørdag. Søndag Aften kom vi for at bevidne de Efterlevende vor Deltagelse, og da nu det levende Menneske ikke næres alene af Ord og Deltagelse, greb Husmoderen som sædvanlig til sin Fisketønde for at skaffe os Aftensmad. I Stuen ved Siden af laa hendes Mand, de to Døtres Fader, Lig, saa vi spiste vor Fisk i Tavshed. Pludselig sukede Enken dybt og sagde:

»Herre Gud ja, i Fredags Aftes spiste min salig Mand endnu med af Fisketønden, og nu sidder vi her og spiser hans Ben....«

Advokaten løftede sit Maraschinoglad, der i Mellemtiden var blevet fyldt igen, nikkede venligt og beroligende til sin Hustru og sluttede:

»En saa stor Pietet for sin afdøde Mand, forekom mig i højeste Grad ualmindelig, og saa betryggende, at jeg den Dag i Dag føler mig overbevist om ikke at kunne leve uden den ene af denne pietetfulde Enkes Døtre.

Og skønt dette Tilfælde ikke just er almindeligt, blev det dog mit Livs store Kendsgerning.«

Flyvemaskine under Arbejde paa Burmeister & Wain's Værksteder.

En dansk Flyvemaskine.

Medens Flyvestævner afholdes og Luftrekorder sættes overalt i Verden fra Amager til Kairo, har to danske Mænd, Ingeniørerne Olaf Berg og Louis Storm i al Stilhed kastet sig over at bygge en dansk Flyvemaskine, et Foretagende, som muligvis kan faa den praktiske Betydning, at Danmark ikke distanceres altfor stærkt i

denne moderne Industri-Virksomhed, der sikkert har en glimrende Fremtid for sig.

Berg og Storms Flyvemaskine, som er bleven bygget paa Burmeister & Wains Værksteder, staar nu færdig og vil om kort Tid gøre sin første Lufttur. Den er af Blériot-Typen, men skal iøvrigt besidde flere Fordele, som kan tjene til Mønster for Fremtidens Flyvemaskiner.

Andreas Hofer.

Moderato.

PIANO

1. I *Man - tu - a* i Læn - ker var Hel - ten Ho - fer
 2. Med bund - ne Hæn - der Ho - fer til Dø - den ro - lig
 3. Paa Skan - sen stod den kæk - ke, man bød ham knæ - le
 4. Da lø - ser Gre - na - de - ren ær - bø - digt Hel - tens

lagt, i *Man - tu - a* til Dø - den ham fø - rer Fjen - dens
 gik, bag Fængs - lets Git - ter fulg - te ham tap - re Fæl - lers
 ned! Da sva - red han: „I Li - vet jeg op - rejst stod og
 Baand, *An - dre - as Ho - fer* gi - ver sin Sjæl i Her - rens

Magt. I Træl - doms - aa - get Tysk - land led, af Voldsmands Fod var
 Blik. Da lød hans Røst: „Nu frel - se Gud det ty - ske Folk af
 stred, og op - rejst vil i Dø - dens Dans jeg raa - be: „Le - ve
 Haand. Saa raa - ber han: „Nu træf mig ret! Giv Ild! Ak, hvor I

tram - pet ned det skøn - ne Land Ty - rol, det skøn - ne Land Ty -
 Nø - den ud! „Ja, frels mit Land Ty - rol, mit skøn - ne Land Ty -
 Kej - ser Frants og Du mit Land Ty - rol, mit skøn - ne Land Ty -
 sky - der slet! „Lev vel, mit Land Ty - rol, lev vel, mit Land Ty -

rol. Det skøn - ne Land Ty - rol, det skøn - ne Land Ty - rol.
 roll Ja, frels mit Land Ty - rol, mit skøn - ne Land Ty - rol!“
 rol. Og Du mit Land Ty - rol, mit skøn - ne Land Ty - rol.“
 roll Lev vel, mit Land Ty - rol, lev vel, mit Land Ty - rol!

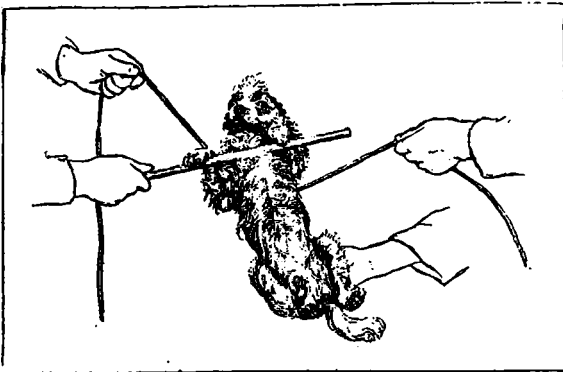
Hunde læres til at foretage disse Spring, den ene efter den anden, bygges en smal Gang, førende fra Forhindringen rundt tilbage til Springbrættet. Paa denne Maade forstyrres den ene ikke den anden, og de bliver efterhaanden

Hundedressur.

Kunsten ved al Dressur er Taalmodighed — englelig Taalmodighed; mangler Dressøren den, kan han lige saa gerne opgive det hele med det samme.

De fleste af vore Læsere har sikkert set de saa yndede Varieténomre med dresserede Hunde. Det er ret forbløffende, hvad disse Dyr kan præstere i Retning af Spring og Balance-ring, og vi har ment, at det kunde have sin Interesse at afsløre, hvorledes de lærer disse »Hundekunster«.

Enhver ved, hvorledes man faar en Hund til at springe over en Stok; det er ikke vanskeligt, og det er sjældent, at et Dyr vægrer sig ved at udføre denne Kunst. Vanskeligere er

Hunden lærer baglæns Kolbøtte.

det at faa det til at springe over en fast Forhindring og derpaa vende tilbage til sin Plads; men som Hjælpemiddel til at lære dette kan Sansen for Apportering, som visse Hunde har i høj Grad, benyttes, idet man kaster en Stok over Forhindringen. Dyret maa straks lære at foretage disse Spring indenfor en Rundkreds.

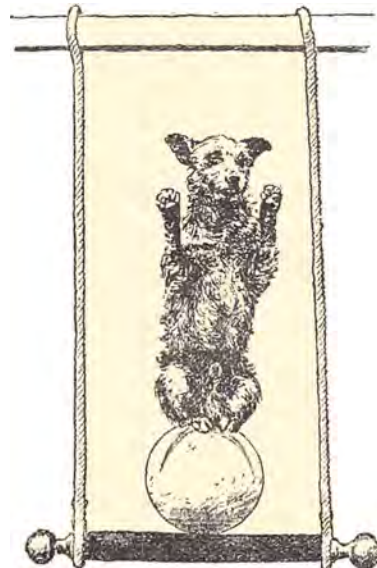
Skal Hunden hoppe over et Tov, lokkes den til at springe hen imod det, idet Tovet samtidig trækkes hurtigt under den. Dette gentages saa lidt, at Dyret bliver vant til at hoppe, saa snart det hører Støjen af det slappe Tov paa Gulvet. At springe fra et Springbræt lærer den ved enten at blive lokket til at gaa op paa dette, eller ved at blive trukket derop ved en Rem og derpaa tvunget til at springe over den foran Brættet lidt højere staaende Forhindring. Efter det bliver Hunden sendt tilbage til sin Plads, og straks igen kaldt paa for at tage Plads paa Brættet med Forhindringen holdt foran. Bagved denne maa der være en Madras for at tage af for Stød ved Nedfaldet. Skal et helt Kobbelt

Hunden lærer at gaa paa Forbenene.

saa vant til dette Rundløb, at Løbegangen kan undværes.

At lære en Hund at slaa en Kolbøtte, er det sværeste i al Hundedressur. Et af vore Billeder viser, hvorledes Dressøren bærer sig ad

Balance paa en Kugle.

dermed. Ogsaa forskellige Ballancekunster kan man lære Hunde.

Men om al Hundedressur gælder, at man skal tage Dyrene med det gode. Ellers opnaar man ikke noget Resultat.

DE SMAA PJEYSER

To Pjevser smaa, de monne gaa saa viden om paa Jord,
En Dag man mødte dem i Syd, en anden Dag i Nord.

Engang ved selve Polen de traf en Eskimo;
»Han æder os,« de hvined', og saa løb de begge to.

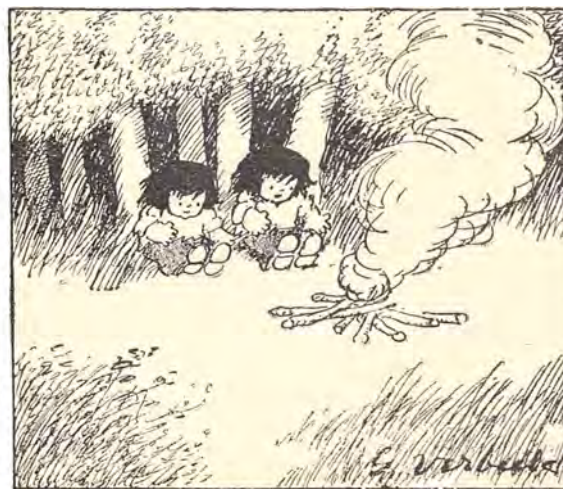
Men Kæmpen fulgte efter, og de skreg i vilden Sky:
»Hvor skal to bitte Pjevser for den Vildmand søge Ly?«

I samme Øjeblik der kom en Slædegaas den Vej
Og sa'e: »Græd ikke, søde Børn, men kom I kun med mig.«

Og en Eskimotordroske sa'e: »Kom her I Pjevser smaa,
Jeg skal give jer en Køretur til Sydens Himmel blaa.«

Den tog dem til et dejligt Land, hvor der var varmt i Solen,
Og Pjevserne de sa'e: Vi rejser aldrig mere til Polen.«
G. H.

Hotel d'Angleterres

Selskabslokaler.

Det lader sig ikke nægte, at København længe har været fattig paa smukke og hyggelige Selskabslokaler, hvor man kunde mødes i stilfulde Omgivelser ved festlige Lejligheder; naar det blot var muligt, foretrak man at holde sine Selskaber indenfor Hjemmets Vægge, hvor man var sikker paa at have den Komfort og Hygge, som de offentlige Lokaler hidtil har ejet saalidt af.

I gamle Dage havde d'Angleterre

Selskabslokaler, der var Samlingsstedet for mange betydningsfulde Møder og politiske Foreninger. Men disse Lokaler inddroges, og mange Københavnere af det gode Selskab har egentlig følt sig hjemløs siden da.

Først nu er Savnet igen bleven afhjulpet, idet d'Angleterre igen har indrettet en Suite Selskabslokaler, der i Elegance og Stilfuldhed overgaar ikke blot de tidligere, men det meste af, hvad der findes af den Slags i Norden.

Spisesalen.

HVER 8 DAG

Nr. 22. 27. Februar 1910. 16. Aarg.

Gustav Wied og Sophus Neumann udenfor „Den fri Udstilling“.
Snap-shot af P. Damgaard.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Fortsat.

Han maa have stødt Hovedet, for han druknede som en Hund, og der laa jeg nede paa Bunden sammen med ham — eller rettere hang i Kæden — — og den ene Arm var kaput — — og jeg tænkte, jeg aldrig kom op fra den Afgrund. Men tilsidst gjorde jeg en Kraftanstrengelse og klatrede op ad Kæden — — og saa begav jeg mig paa Vej herind, og sov hos en Kammerat om Natten og gik paa Hospitalet om Morgen og fik Armen sat sammen, og nu er jeg her for at give Dem Besked.

»Du har myrdet ham?« spurgte Endalie med skælvende Stemme.

»Ja, hvis De vil kalde det saadan — ja! Men jeg gjorde det for Deres Skyld, lille Frøken, og for den gamle her — og jeg vilde gøre det en Gang til, hvis jeg skulde. Men det er ikke engang det værste. Men da jeg gik op her i Huset, saa jeg et Ansigt, et Ansigt, som jeg kender, og som jeg véd, ikke betyder noget godt for os. Jeg saa Jack Bagster, en af Benders Mænd, og nu sidder vi her, smukke Damer, akkurat som Rotter i en Fælde. Kan man ikke komme ud herfra ad andre Veje end ad Trappen?«

»Idiot! Fulde Bæst! Du har ødelagt det hele!« raabte Fru Hill og sendte ham et Par gnistrende hadefulde Øjne.

»Tæm din Tunge — gamle Kone!« brummede Mikel. »Hvad jeg har gjort, har jeg gjort — — ikke for min Skyld — — men for hende!«

Og han pegede paa Endalie.

Men Endalie Verpoint hørte intet mere. Hun var faldet om, bekvemt, paa Gulvet.

Tyvende Kapitel.

Mikels Hemmelighed.

Da Endalie Verpoint kom til sig selv, laa hun paa en Sofa, og Fru Hill stod bøjet over hende og badede hendes Pande med Eau de Cologne, medens Mikel Roan til hendes Forbavselse laa knælende ved Siden af Sofaen med Taarerne strømmende ned ad Kinderne og holdende den unge Piges Haand fast inden i sin egen.

»Gud være lovet, hun lever, hun aabner Øjnene! Jeg var saa bange, jeg havde dræbt hende med min Fortælling. Gud velsigne dig, lille Pigel!« blev han ved med en mild og kærtegnende Stemme. »Der er ingen Fare! Jeg vil før dø, end se nogen Ulykke ramme dig!«

»Hvad er det, han siger, Tante?« spurgte Endalie hviskende. »Ilvad mener han?«

Men Fru Hill var forstenet, saa hun ikke kunde svare. Meddelelsen om, at Bagster, Benders Haandlanger, holdt Vagt neden for Huset, var for meget for hende.

»Min egen, kære Pige,« sagde Roan i den samme blide Tone, jeg maa hellere fortælle dig det nu. Jeg havde haabet at gøre dig til en fin og pæn Dame, som aldrig skulde vide noget af saadan en som mig. Men det skulde ikke være saaledes. Gamle Martha var hos mig, og saa var det, jeg faldt ud fra et 3die Sals Vindue, og jeg laa syg, og vore Penge slap op, og jeg maatte leve af Martha, som kom hjem hver Dag med snart et, snart et andet, som hun havde stjaalet, for Martha var rap paa Fingrene, og hun var en fin Dame engang, men det gik ned og ned ad Bakke, og vi kunde ikke betale de høje Skolepenge for dig, og da Martha saa lige havde gjort et godt Kup — en Tegnebog med nogle Tusind Kroner — brød vi op og tog til Nizza, og Martha gik som en fornem Dame under Navnet Fru Hill, og du kom til os fra din Skole i Paris, og da jeg saa dig igen, længtes jeg saadan efter at tage dig i mine Arme og kysse dig, men jeg gjorde det ikke.«

»Aa, Tante, Tante!« skreg den unge Pige, idet hun i Rædsel og Afsky saa paa den gamle Mand, »jeg forstaar ham ikke!«

»Nu kommer vi til det! Nu kommer vi til det! Jeg maa jo gøre det lidt let for dig — at du ikke bliver altfor bange.«

Fru Hill gav ikke Endalie noget Svar. Hun sad med Hagen støttet mod sine Hænder og stirrede ufravendt mod Gulvet som et levende Billede paa Fortvivelse, intet Ord kom over hendes Læber, men Taarerne løb sagte ned over hendes smukke, gamle Ansigt.

»Og saa tog gamle Martha sig af dig. Hun viste dig, hvorledes hun »arbejdede« paa Garderne, og hun fortalte dig, hvordan det skulde gøres, og du var ung og paavirkelig, og saa begyndte du halvt i Spøg at efterligne din Moder, og i al Stilhed lærte vi dig op — hun og jeg — til alle disse Tyverier og Forbrydelser, men aldrig nævnte jeg et Ord om, at jeg var din stakkels, gamle Fader!«

»Hvad siger du?« raabte Endalie, og var oppe i et Spring. »Er du — du min Fader?«

»Ja, mit Barn,« sagde den gamle Mand. »Jeg er din stakkels gamle Fader, som Blodhundene er efter, og dersom din Far ikke slipper ud af det her Bur, saa napper de mig. Men lige meget, min Stump! Du har ikke noget med

det at gøre, og jeg har ikke mange Aar tilbage at leve i — — maaske er det bedst saaledes — saa bliver jeg ingen Klods om Benet paa dig, min Tøs, naar du nu bliver gift — men jeg maa skynde mig — og se at finde en Bagvej, jeg kan smutte ud ad!»

»Tante!« raabte Endalie, »sig, at det ikke er sandt! Sig, at det ikke er sandt! Aa, du svarer mig ikke, — saa er det altsaa sandt, alt hvad han har sagt. Min Fader er en Tyv, en Morder, som kommer her med Blodstænk paa Hænderne for at søge Tilflugt hos os!»

»Nej, saadan maa du ikke tage det, lille Pige,« sagde den gamle Mand blidt. Saadan er Mikel Roan ikke. Jeg kom kun her for at give gamle Martha en Besked. Din Mor var en god Kone for mig, men det var det Drikkeri, som spolerte alting for os. Men hør nu, min Pige, jeg maa bort paa den ene eller anden Maade, for det er ikke for ingenting, at Bagster staar hernede; han har nok sendt Bud efter Undsætning; for han véd meget godt, at jeg ikke lader mig fange godvilligt — og det er sandt. — Det vil sige — hvis du vil have det, saa gaar jeg tilbage den samme Vej, jeg kom, og saa siger jeg til Bagster: Hr. Bagster, siger jeg, det er mig, der er den Tyveknægt, I søger efter, og jeg løb bare herind for at skjule mig, da jeg saa Dem, og jeg løb op i Huset her og gjorde nogle Damer saa forskrækkede. — Maaske lader han sig nøje med den Forklaring — hvis det blot er mig, han er ude efter; men hvis det er den anden Historie — og det er Jer, han er ude om, og han er placeret her af Bender — saa vilde det jo blot være at udlevere sig selv til ingen Nytte. Men du behøver blot at sige mig et Ord, og jeg vil gøre, som du ønsker, min lille Pige — fordi jeg holder saa meget af dig!»

»Flygt!« sagde hun. »Flygt, mens der endnu er Tid! Der kan komme Undsætning, hvad Øjeblik det skal være, og saa kommer de og arresterer dig. Her igennem mit Værelse!« raabte hun, idet hun rev Døren op. »Balkonen! Over paa det andet Hus! Rask, Far! Rask!»

Idet disse Ord lød fra hendes Læber, gled et straalende Smil over den gamle Tyvs Ansigt.

»Hun er en Kærnetøs — min lille Pige — hun kaldt mig Far,« kom det som et Befrielsens Suk dybt fra hans Bryst.

Endalie greb ham om Haanden, førte ham ind i det andet Værelse og hjalp ham ud.

Fru Hill rørte sig ikke af Stedet. Hun vidste altfor vel, at Spillet var tabt. Meddelelsen om, at Bagster holdt Vagt ved Huset, var næsten ensbetydende med, at Bender havde samlet Vaaben imod dem og nu vilde anholde hende og Endalie. Det var haabløst at prøve paa at undslippe paa den Maade, Endalie lige

havde foreslaaet hendes Fader. Som hun sad dér i Stolen, overvejede hun alle Muligheder for Frelse. Hun tænkte paa sig selv. Et Øjeblik faldt ogsaa den Tanke hende ind at spille Forræderens Rolle — at røbe Mikel Roans Mord og anmeldé Endalie som Gerningsmanden til alle Indbrudstyverierne. Men det var kun et Øjeblik. Saa slog hun den igen ud af Hovedet:

»Nej — jeg maa se at klare mig,« tænkte hun. »Endnu har de ingen Tilstaaelse — maaske bærer det over — Pengene er sikre nok. Hvis blot Endalie ikke er mistænkt — og vi kan slippe ud herfra, kan vi tage hele Beløbet ud og rejse bort. Men i Dag kan vi ingenting gøre. Banken er lukket. Naar alt kommer til alt, har Bagster maaske en anden i Kikkerten her i Huset.

Maaske véd de intet endnu. Og Mikel Roan siger ikke noget. Ham fanger de ikke ved at strø Salt paa Halen. Han holder for meget af »sin Tøs.«

Enogtyvende Kapitel.

»Jeg klarer mig selv!«

»Tante,« raabte Endalie, da hun kom løbende tilbage, »han er frelst! Han klatrede over paa Balkonen paa det andet Hus — og det er helt mørkt, saa der var ingen, der saa ham! Han er frelst! Lad os ogsaa flygte! Nu — med det samme!»

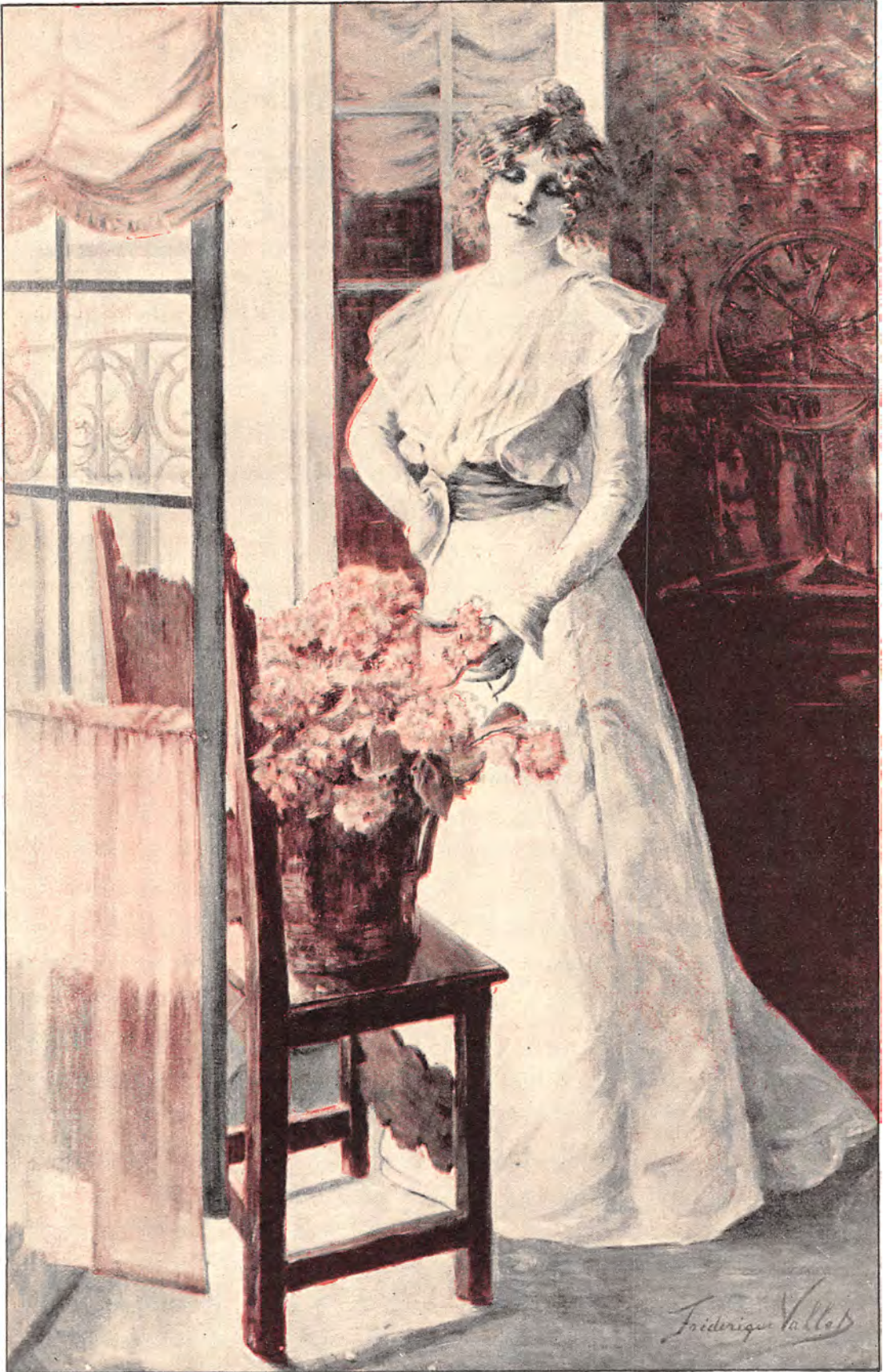
»Vi kan ikke klatre paa Balkoner, Endalie,« sagde Fru Hill roligt. — »Du maaske — for du er ung og adræt — men jeg er en gammel Kone. Det er os, Bagster er her efter. Og til alt Uheld er nu Mikel set sammen med os — det vil fremskynde Anholdelsen. Bender har sikkert faaet Meddelelse om Situationen. Det hele drejer sig kun om Timer — maaske Minutter — men skulde det vise sig, at det kun drejer sig om at bevogte os, og at de endnu ikke er kommet paa Spor efter Mordet i »Kildehuset«, saa kan vi ganske roligt i Morgen gaa ud, hente vore Penge i Banken og — forsvinde.«

»Tante,« sagde Endalie alvorligt, »jeg er træt og syg af at lyve og skjule. Nettet er kastet ud efter os. Mit eneste Haab er — Gerald. Et Menneske er blevet myrdet. Og det var min Fader, der gjorde det — og vi er hans Medskyldige. Jeg har kun ét at gøre nu — at give Slip paa Gerald.

»Det vil han saamænd selv besørge, min Ven, saasnart vi bliver arresteret. Det behøver du ikke at være bange for!«

»Nej, Tante, jeg kender Gerald. Gerald vil staa ved min Side til det sidste. Gerald er en ædel Mand. — Jeg sender Bud efter ham.«

»Hvor vover du —?« begyndte den gamle Kvinde.

Foraarsdrømme.

Efter Maleri af Fru Frédérique Vallet.

»Vover? For den Mand, man elsker, vover man alt. Jeg vil blot sige ham, at vi maa skilles — men ikke et Ord, som kan vække hans Mistanke til os. Fra dette Øjeblik maa jeg gaa min egen Vej. Jeg klarer mig selv! Du er fri for mig fra nu af, Tante, jeg bebrejder dig ikke alt det, du har ført mig ind i, Du har maaske været god imod mig — efter dine Begreber. Men fra dette Øjeblik vil jeg selv fægte Striden til Ende. Retten skal ikke faa Lov at lægge sin Haand paa mig!« tilføjede hun med fast Stemme, som om hun havde taget en Beslutning.

»Saadan skal det være, min Pige! Du er resolut! Det har jeg altid sagt. Fyld Glasset og tøm det med lukkede Øjne!«

»Jeg telegraferer til Gerald med det samme,« sagde Endalie.

»Vent til i Morgen, Barn! Vent dog til i Morgen!« raabte den gamle. »Vent til vi har skaffet vore Penge i Sikkerhed — gør saa, hvad du vil! Maaske kan vi blive lykkelige engang endnu, hvis vi blot ikke bliver nappet nu i Aften. Hvad er det?« udbød hun pludselig og sank forskrækket tilbage i Stolen. »Hvad er det?«

I det samme bankede det stærkt paa Døren.

Men Endalie sad allerede ved sit Skrivebord og udfyldte Telegrammet til Gerald, til Klubben, hvor hun vidste, at han spiste til Middag.

Det var kort og lød saaledes:

»Kom straks til mig.«

E.

Fru Hill havde imidlertid samlet al sin Kraft og var løbet ud af Stuen. Af gammel Forfængelighed kunde hun nu engang ikke lide at modtage Besøgende udenfor Visittiden, naar hun ikke var klædt paa.«

Ellen, Pigen, meldte:

»Frøken Theveney og Hr. Christopher Churn! Er De hjemme?«

»Ja, vis dem ind, Ellen!« sagde Endalie med rolig Mine.

»Nej, søde Winnie!« udbød hun, da Gerald's Søster, ledsaget af Hr. Churn, traadte ind i Værelset, »hvor er det dog venligt af Jer!«

»Vi maatte herhen, min egen Ven. Vi kommer for at gratulere. Gerald er ude af sig selv af Glæde. Vi mødte ham lige nu, rent tilfældigt, og han fortalte mig alt. I er nogle rigtige Hæmmelighedskræmmere, begge to. Hvordan er dog alt det gaaet til?«

»Ja, og Winnie og jeg maa pænt vente, til vores Tur kommer,« sagde Christopher Churn. »Winnie elsker at vente; det vil sige, det siger hun da, skønt jeg nu ikke rigtig tror hende,« tilføjede han med en munter Latter. »En mor-

som Lejlighed, De har her,« afbrød han sig selv og kastede et Blik rundt om sig.

»Hvor er den gamle Dame?« begyndte han igen.

»Christopher, Du er skrækkelig!« sagde Winnie. »Fru Hill er da ikke saa gammel, at du har Lov at tale om hende paa den lidet respektfulde Maade. Du bliver aldrig et dannet Menneske, Christopher!«

»Min egen Winnie, jeg bryder mig heller ikke om at være det. Hvis jeg var et dannet Menneske, var jeg jo nødt til at henfalde i Beundring over Damer med rødt Haar og Papirkurve-Hatte og tre Tommer høje Hæle paa Støvlerne! Og det kan jeg ikke!«

»Nej, du er for slem i Dag,« sagde Winnie.

»Og saa kunde jeg slet ikke synes om dig, Winnie,« blev han ved; »saa naar alt kommer til alt, er det et Held for dig, at jeg er saadan.«

»Men ved du hvad,« sagde Winnie til Endalie, »det er dog en forfærdelig Huj og Hast, I skal giftes i. Det er virkelig en stor Skam. Det var dog en bestemt Aftale mellem Gerald og mig, at han og jeg skulde holde Bryllup paa samme Dag i den gamle Kirke i Windsor, og saa gaar I nu hen og spolerer det hele med jeres Hastværk.«

»Ja, Gerald er en heldig Kartoffel,« sagde Christopher. »Hvorfor kunde jeg ikke ogsaa gaa hen og faa en Stilling i Paris?«

»Mon de dog aldrig vil gaa?« tænkte Endalie.

Men Churn og Winnie syntes ikke at have den svageste Hensigt i den Retning.

»Hvor er Fru Hill?« sagde Churn, efter at en ti Minutter var forløbet med almindelig Selskabs-Konversation.

»Tante har ikke været helt vel i Dag. Hun havde en temmelig slem Hovedpine, saa hun lagde sig lidt,« svarede Endalie.

I samme Øjeblik aabnede Fru Hill Døren og traadte ind.

»Jeg sidder lige og fortæller Hr. Churn, at du ikke var ganske rask og havde lagt dig lidt,« sagde Endalie. »Men nu ser det jo ud, som om det gaar helf godt igen.«

Fru Hill, som havde faaet Øjnene badet og Ansigtifarven igen bragt i Orden ved Pudder og Sminke, lo med en paataget Munterhed.

»Aa!« sagde hun. »Jeg er lige ved at blive tøstet over disse Syersker og Modehandlerinder — de har løbet hos mig hele Dagen i Dag, og jeg har passet Kjoler og Hatte — og saa kom midt i det hele Samtalen med Gerald, og min Sagfører har været her — aa, Hr. Churn, jeg vil sige Dem, mindst tyve Gange i Dag har jeg ønsket, jeg var en Mand. Jeg er lige ved at opgive det hele!«

Og dermed sank hun ned i en Stol og sendte Endalie et sigende Blik.

Endalie forstod meget godt, at det betød: Se dog for Guds Skyld at blive af med disse Mennesker saa hurtigt som muligt.

Men en ung Pige kan nu engang ikke saa godt tage sin Svigerinde, der kommer for at lykønske, ved Armen og sætte hende ud af Huset.

Saa bankede det atter paa Døren, hastigt og pludseligt, saa at Fru Hill næsten foer i Vejret af Forskrækkelse.

• »Det er Gerald!« raabte Winnie og Endalie paa samme Tid.

Toogtyvende Kapitel.

Bekendelsen.

Døren til Dagligstuen, hvor Selskabet sad forsamlet, blev aabnet af Fru Hills Kokkepige, som kom busende ind og meldte Sir Gerald Theveney.

Sagen er den, at ligesom Rotterne forlader den synkende Skude, saaledes havde den adrætte Stuepige Ellen, der var indviklet i de forskellige Forbrydelser, været saa klog at forsvinde. Om hun nu af Roan havde hørt noget om, at der var Ugler i Mosen, eller hun havde faaet Øje paa Bagster dernede, er ikke godt at vide; vist er det, at hun under Paaskud af at gaa et Ærinde i Byen havde taget sit gode Tøj og var gaaet.

»Hvad er der paa Færde?« raabte Gerald, idet han med et lykkeligt Smil om Munden stormede ind i Stuen. »Kokkepigen saa aldeles forvirret ud. Og her sidder hele Familien forsamlet akkurat som i sidste Akt af en fem-Akts Komedie.«

»Gerald,« sagde Endalie højtideligt, »jeg har

sendt Bud efter dig, fordi der er noget vigtigt, jeg maa sige dig. Jeg har skiftet Beslutning. Jeg har tænkt nøje over Tingene, Gerald, og jeg er bleven klar over, min egen Ven, at jeg ikke er den Kvinde, der kan gøre dig lykkelig. Det, jeg vil sige, siger jeg udtrykkelig her i din Søsters og Hr. Churns Nærværelse, for at der ikke senere skal være nogen Tvivl eller Misforstaaelse mulig. Gerald, da du bad mig om at blive din Hustru, ansaa du mig for en god og hæderlig ung Pige. Jeg maa sige det, Gerald, selvom mit Hjerte er ved at briste derved, jeg er ikke den gode og hæderlige Kvinde, De ansaa mig for, Sir Gerald Theveney.«

»Nej, nej, sig ikke det, Endalie!« raabte den stakkels unge Mand. »Ikke engang fra dine egne Læber vil jeg høre saadanne Ord. Du ikke en god og hæderlig Pige, Endalie! Jeg har set for ofte ind i dine kære Øjne, og jeg har aldrig i dem læst andet end Kærlighed, Sandhed og Trofasthed. Leg ikke med mig, Endalie! Sæt mig ikke paa denne Prøve! Hvis du har kunnet lyve, finder man ikke Sandhed her paa Jorden. Der findes i Verden intet Menneske saa ædelt som du. Hvem andre end du, Endalie, paa den hele Jord vilde være kommet mig saa kærligt til Hjælp nu for saa faa Uger siden, da jeg var i Nød? Du — ikke god? Nej, jeg *vi!* ikke, *kan* ikke tro det, selv om Ordene kommer fra din egen Mund!«

»Gerald,« sagde den unge Pige, ganske rolig, »du er blind i din store Kærlighed til mig. Du har stillet mig op paa en Piedestal som et Afgudsbillede. Hvis du blot kunde se mig, betragte mig, som jeg virkelig er, saa vilde du vende dig fra mig i Afsky. Tro mig, jeg er hverken god eller ædel, og du skal høre mere. Fader, min Fader er en Tyv! Se saa, Gerald, nu er Sandheden sagt. Din Faders Søn kan ikke, aldrig ægte Datteren af en Tyv. Og en Ting till!«

Sulte.

En vaklende Trone.

Medens disse Linjer skrives, trues Grækenland af en Katastrofe, der stiller selve Kretasjørgsmaalet og Udsigten til en Krig med Tyrkiet i Skygge. Der meldes, at Dynastiet, som indlededes af Kong Georg d. I., er ved at blive tilintetgjort, og at Landet venter en Revolutions og en Borgerkrigs Rædsler.

Grækenland har jo før staaet foran ret alvorlige Øjeblikke i dets Tilværelse, og det maa

haabes, at det ogsaa denne Gang vil blive ved Skrækken.

Danmarks Interesse i den græske Krise knytter sig til Kong Georg og hans Familie, og skal det denne Gang føre til, at den vaklende Trone omstyrtes, vil man med Spænding afvente, hvad der vil blive foretaget for at sikre Kongen og hans Familie mod Overlast.

Kong Georg.

Dronning Olga.

Kronprins Konstantin. Kronprinsesse Sophie.

Prins Georg.

Prinsesse Marie.

Prins Andreas.

Prinsesse Alice.

Prins Nikolaus.

Prinsesse Helene.

Prins Kristoforus.

Prinsesse Alice med sine
Børn

Det truede græske Kongehus.

Se foranstaaende Tekst.

Chopin og Kvinderne.

Den 22. Februar 1910 var der forløbet 100 Aar siden den berømte Komponist og Pianist Frédéric Chopins Fødsel.

Frédéric Chopin.

Chopin var en lyrisk og sensualistisk Natur, paa hvem Kvinderne øvede stærk Tiltrækning, og over hvem de havde megen Magt. De kom derved til at spille en betydelig Rolle i hans Liv, som baade Menneske og Kunstner.

I et Brev fra Wien til Hjemmet skriver han som ganske ung Mand: »Jeg ved, at jeg her har behaget saavel Damerne som Musikerne.« De første Bifald var ham aabenbart ligesaa magtpaaliggende som de sidstes. Hans Liv kan opvise mange Sværmerier, faa Forelskelser og kun et Par Gange Betagelse af »den store Eros«.

Hans første virkelige Kærlighed var en ung Sangerinde ved Operaen i hans Hjemby Warschau, *Constantia Gladkowska*. Han er den Gang en Snes Aar gammel, og han tilbøder hende vanvittigt, medens hun synes at have indskrænket sig til at nære ganske almindelige venlige Følelser overfor ham; det er vel endog tvivlsomt, hvorvidt han nogensinde har »erklæret sig« for hende.

Karakteristisk for Chopin er det, at han samtidig med, at han glødede for *Constantia*, var dødelig forelsket i en anden Dame. Han kalder hende i sine Breve »*Mariolka*«, og hun hed Komtesse *Alexandra de Moriolles*; hun var

Datter af Huslæreren hos Storfyrst Konstantin og en Hofdame hos Storfyrstinden. Denne unge Pige skal have gengældt Chopins ømme Følelser, men da der ikke var nogensomhelst Udsigt til, at de to kunde faa hinanden, var Chopin en Tidlang saare ulykkelig i sin hæftige Kærlighed til hende. At han for hende ikke glemte sit første »Ideal« *Constantia*, ser man af et Brev, han 1831 skrev paa Rejsen til Paris, da han fik Meddelelse om, at Warschau var indtaget af Russerne: »Hvad sker med hende? Hvor er hun? Maaske falden i Hænderne paa Moskovitterne? En Moskovit kvæler, myrder, dræber hende!...«

I Paris, hvor han tilbringer det meste af Røsten af sine Dage, omsværmes han — som man kan tænke, naar man husker hans hele kavalerimæssige Dandy-Optræden, hans aristokratiske elegante Holdning i Selskabslivet, hans forunderlig betagende og besnærende Egenskaber som Kunstner, saavel i hans Kompositioner som i hans Klaverspil, — af alle de skønneste Damer i de fornemme »Saloner«, hvor han færdes.

Op og han belejres af unge Fyrste-, Adels- og Røgmandsdøtre, der for enhver Pris vil tage Klaverundervisning hos den »interessante«, fejrede unge Mester. Man hører dog intet om, at nogen af disse hans kvindelige Elever i særlig Grad berøver ham Hjertets Fred. Han er i Kærlighedssager som paa flere andre Omraader en flygtig Natur, med en let vakt og atter hurtig slukt Begejstring. Han synes nu i det afvekslingsrige, berusende Liv i Seinestaden endelig at have glemt sin *Constantia*; i hvert Tilfælde finder man i Brevene fra ham i disse Aar ikke en eneste Gang hendes Navn; hun paa sin Side havde ogsaa opgivet Chopin og giftede sig 1832 med en Købmand *Grabowski* i Warschau. Der forlyder intet om, at Chopin havde taget sig dette synderlig nær.

Men nu dukker en ny Tilbedt op egentlig en gammel Veninde fra Barndommen — *Maria Wodzinski*. Han havde leget med hende, da de var smaa, — hendes 3 Brødre havde været som Pensionærer i Huset

Fyrstinde Marcelline Czartoryska, et af Chopins »Sværmerier«.

George Sand.

hos den gamle Chopin hjemme i Warschau. — hun havde senere sendt ham en Komposition, hun selv havde skrevet, og han havde sendt sin »højtærede Kollega, Frøken Maria« en Vals, han havde komponeret paa Grundlag af dette hendes lille Arbejde.

1835 besøgte Chopin nu paa en Tysklandsrejse Familien Wodzinski i Dresden, og her blev de to unge grebne af en stærk gensidig Tilbøjelighed for hinanden. Det var aabenbart Chopins faste Forsæt at gifte sig med Maria, og meget tyder paa, at de var virkelig forlovede. Chopins Forældre var indviede i Sagen og var tilbøjelige til at billige Ægteskabet. Ogsaa Maria syntes i høj Grad villig til at gaa ind derpaa, og hendes Moder støttede Planen, men Faderen var ikke saa let at vinde.

Da Chopin atter sidder hjemme i Paris, sender hans tilbedte Maria ham fra Dresden gentagne Gange — Tøfler, ja endog Uldstrømper, samtidig med at hun udtaler Haabet om at se ham igen til Foraaret. Alligevel blev det Hele ikke til noget. Ægteskabsplanerne gik i Stykker, — hvorfor ved man ikke nøjagtig; de var vist i Grunden heller ikke rigtig vel funderede, da Chopin ikke havde Formue og ikke kunde vente Pengeunderstøttelse fra Hjemmet, og da hans unægtelig gode Indtægter med hans kostbare Livsvaner kun lige akkurat kunde slaa til for ham selv alene, men ikke i et Ægteskab med en forvænt adelig Dame.

Sandsynligvis har Maries Kærlighed heller

ikke været af den vaskægte Slags, og endelig har hendes Fader vel nok sat sig energisk imod Partiet. — Skuffelsen tog stærkt paa Chopin; paa Omslaget til de Breve, han havde faaet fra Maria, har han skrevet: »*Moia bieda*« (»Min Ulykke«). Meget taler for, at et Ægteskab var gaaet galt med denne nydelige, men vistnok ikke videre sympatetiske, kølige, hjerteløst kokette 19-aarige unge Pige, der samtidig med sit Sværmeri for Chopin i Dresden havde en Kærlighedsforbindelse med den polske Digter Slowacki i Genf. Hun blev senere gift med Grev Fr. Skarbek, men Ægteskabet opløstes.

Et nyt Afsnit i Chopins Liv begynder, den Gang han lærte *George Sand* at kende i 1837. Han var den Gang 27 Aar, hun 33. Hans første Indtryk af hende var nærmest ugunstigt, men det varede ikke længe, før denne mærkelige Kvinde, der havde haft erotiske Forhold med og øvet den største Magt over saa mange Mænd, — man mindes hendes Liaison med Musset — ogsaa fik optændt den lidenskabeligste Kærlighed hos Chopin. I 10 Aar hængte han ved hende med en altopofrende Æmhed og ødslede paa hende alle sine bedste Følelser.

I Begyndelsen, ja i flere Aar elskede hun ogsaa ham, men efterhaanden blev hun ked af ham, og til sidst var hun ligefrem antipatisk stemt overfor ham. Det skal ikke nægtes, at hun ved mange Lejligheder — f. Eks. under

Samtidig Karikatur af Chopin og George Sand.

hans Sygdomme — var ham en udmærket Støtte, hjælp og plejede ham og paa alle Maader var ham en god Veninde, paa hvis Landslot Nohant han fandt et andet Hjem; men man kan vanskelig tilgive hende den Kølighed og Hensynsløshed, ja ligefrem fjendtlige Holdning, hun viste overfor ham, da han, svagelig og nervøs, som han var, efterhaanden blev hende — den lidet trofaste og lidenskabelige Kvinde — til Besvær, — en Sagernes Vending, som han først sent vilde tro paa, og som, da den endelig gik op for ham, knækkede ham saa eftertrykkeligt, at han egentlig ikke blev rigtig Menneske derefter.

I 1847 var de to kommet saa langt fra hinandens Hjerter, at George Sand kun søgte et Paaskud til at skille sig helt af med Chopin, og Bruddet indtraf, da han tog sig faderligt af hendes Datter, Solange, som Moderen havde forstødt, og kom i Strid med hendes Søn, Maurice, hvem Moderen holdt med.

Og da alt var forbi mellem Chopin og George Sand, kom Kvinden ikke mere til at spille nogen indgribende Rolle i den af Sygdom svækkede, af Døden mærkede Kunstners Liv, der endte to Aar efter.

GUSTAV HETSCH.

Inspektør A. C. Øst.

Straffedommer Budtz.

Der var adskillige Ansøgere til den ved den alderstegne Straffedommer P. van Wylichs Til-

Straffedommer Budtz.

bage træden ledigblevne Post paa Frederiksberg, men Valget faldt paa Borgmester Budtz i Odense.

Den ny Straffedommer anses for en dygtig og samvittighedsfuld Embedsmand, og i Odense nød han stor Anseelse, var endog i Besiddelse

af en vis Popularitet, skal man dømme efter de varme Udtalelser, som de Odense-Borgere in pleno lod falde ved Afskeden med ham.

Inspektør A. C. Øst.

En af Københavns kommunale Embedsmænd, der i en sjælden Grad har været sin vanskelige Opgave voksen og har forstaaet at vinde alles Velvilje og Respekt, var den kendte Inspektør paa Sundholm, A. C. Øst, der døde i forrige Uge 71 Aar gammel.

Inspektør Øst sad inde med en Stilling og en Opgave, der krævede en dyb Forstaaelse af den menneskelige Naturs Skyggesider og et varmtfølende Hjerte overfor Samfundets Stedbørn; thi det var disse Storbyens Parier, disse — for en Tid i hvert Fald — strandede Menneskeskæbner, som det blev hans Lod at tage sig af.

Og derom er alle enige, at sjældent har en Mand udført sit vanskelige Hverv med større Evne og Samvittighedsfuldhed end Inspektør Øst; thi han formaaede, hvad kun faa formaar, at vinde Tillid, ja, varm Hengivenhed, hos de Stakler, der ved Skæbnens Ugunst er naaet til at se en Fjende i ethvert velklædt Menneske og en Dødsfjende i Samfundsordenen og dens Udøvere.

Styrmænd E. Brasch,

hvis Fotografi vi her bringer, blev den 26. Januar skyllet overbord i Skagerak fra Damperen »Standard« af Hamburg, der var paa Rejse til Swinemünde.

Styrmænd Brasch var 25 Aar gammel, og, da Ulykken skete, iført Oliekappe og Søstøvler. Hans Tøj antages at være mærket med E.B. eller A.B.

Signalement: Blondt Haar og brune Øjne.

Den forulykkedes Moder, *Frau Brasch*, hvis Adresse er: *Steglitz bei Berlin. Humboldtstrasse 19*, har udlovet en Belønning af 500 Mark for Tilvejebringelsen af Liget eller for Oplysninger, der kan lede til samme.

Randers under Sne. Georg Hartz fot.

Et Friluftsteater i Dyrehaven.

I lang Tid har Tanken om et Friluftsteater efter allerede eksisterende udenlandske Mønstre beskæftiget teaterinteresserede Hoveder, og nu er man, efter mange Vanskeligheder og megen autoritativ Modstand naaet saa vidt, at Idéens Virkeliggørelse er sikret.

Saa vidt muligt vilde man jo gerne anbringe Teatret paa et Sted, hvis naturlige sceniske Effekt kunde gøre sig fuldtud gældende, som f. Eks. er Tilfældet med det berømte Friluftsteater i Biarritz, og selvfølgelig maatte Valget falde paa Dyrehaven.

Her i den uforlignelige Bøgeskovs Omgivelser vil Teatret blive aabnet den 1. Juni under Ledelse af Skuespiller Adam Poulsen, der har sikret sig mange fortrinlige Kræfter.

Teatret vil faa Plads i Ulvedalene. Der vil blive bygget en tribuneformet Scene, hvis Baggrund bliver Skovens Træer.

Tilskuerpladsen vil blive beregnet til 4000 Mennesker, og med Undtagelse af et Par af de

første Rækker vil Prisen ellers overalt blive én Krone for hver Billet.

Omkostningerne vil andrage ca. 15,000 Kr., og disse Penge er tildels sikrede, idet flere kendte Mænd har tegnet sig for store Bidrag.

Blandt de Stykker, som man foreløbig paa-tænker at opføre, er Oehlenschlägers »Hagbarth og Signe«, i hvilket Hovedrollerne vil blive udført af Fru Blad og Herrerne Reenberg, Adam og Johannes Poulsen.

Endvidere »De fattiges Dyrehave«, »Abrakadabra«, og maaske senere Shakespeares »As you like it« med Fru Dybwad i Hovedrollen.

Tanken er jo ny i Danmark, skønt der længe har eksisteret Friluftteatre i Udlandet, men nu, da Vanskelighederne er overvundne, Myndighedernes Tilladelse erhvervet, Pengene tilvejebragte og Pladsen fundet, vil Dyrehaven faa yderligere Tiltrækning for Sommerpublikummet.

En Sommeraften i Dyrehø det planlagte Friluftsteater.

Tegning af Christian Bogø.

Harald Raage.

Der kom en ung Pige gaaende fra Amager-torv med Favnen fuld af Blomster. Idet hun vilde skraa over Østergade, tabte hun en dejlig rød Rose ud af sin Buket; men Færdslen var stor, og hun havde ingen Hænder

Den unge Herre var Harald Raage. Jeg saa ham vist dér for første Gang.

Det er kun et lille Træk, men dog ganske karakteristisk for den moderne Digter. Vi andre haster forbi i Døgnlivets Travlhed og Hæsbæsthed, har ikke Tid at stoppe for Unytte — Digteren er dér, hvor Blomsterne og de unge Piger er, og han standser for deres Skyld gerne paa sin Vej.

Saalunde var det altid Sæd og Skik blandt Digtere i gamle Dage, at hvor de var til Stede, var „Kvinder og Vin og Sang“ midt iblandt dem. Nu om Stunder véd jeg nok, at det er anderledes, og at enhver Digter med Agtelse for sig selv, i Stedet for Devisen „Wein, Weib, Gesang“, har sat Ordene „Hakke, Husmand, Træsko“ paa Programmet. Men netop derfor er jeg glad for Harald Raage, som i disse kedelige graa Vadmøltider saa modigt repræsenterer Lakskoene og den godtsiddende Frakke.

Harald Raage har i disse Dage udsendt en ny Bog, som er Anledningen til denne lille Artikel. Den hedder „Arabella“ og bevæger sig i Samfundets øverste Lag. Der forekommer ikke saa meget som Duften af en Bondestue i hele Fortællingen. Kun fine, zarte, sjældne Menneskers forfinede og komplicerede sjælelige Rørelser; glødende Ord om Kærligheds Lykke og Ulykke, en Bog om København og Københavnerne, skrevet med en realistisk og varsom Kunst. Der er i „Arabella“ Skildringer af en

Forfatteren Harald Raage i sit Hjem.

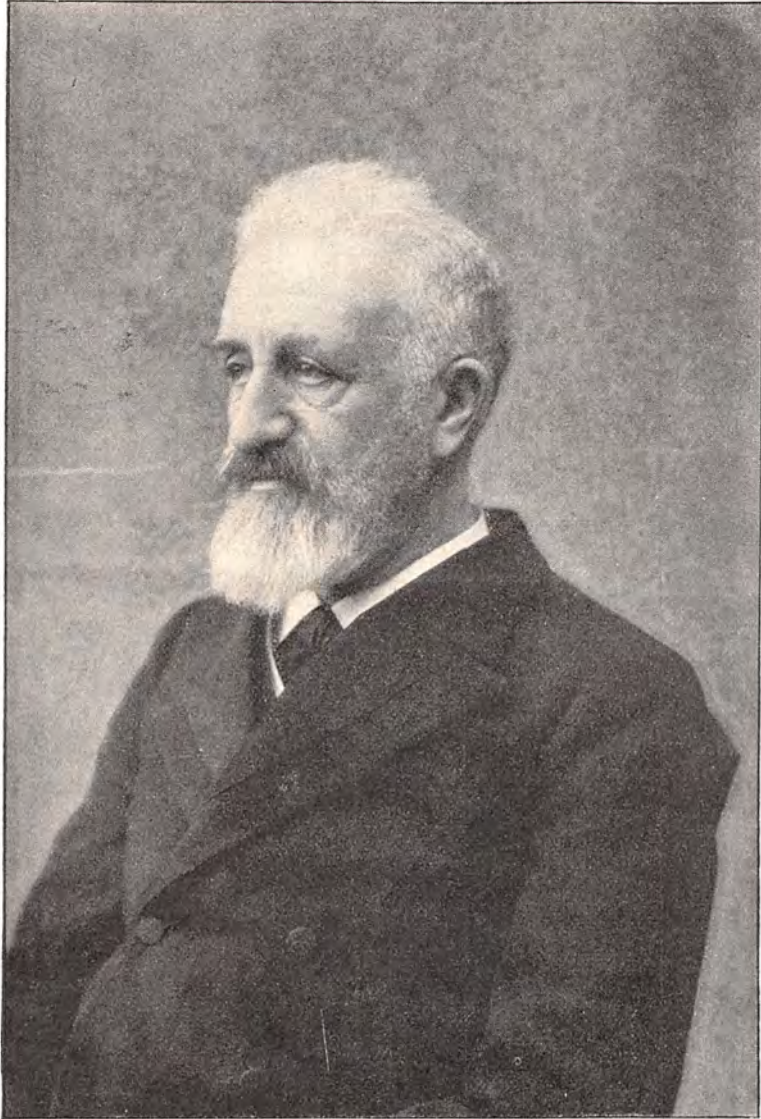
Jul. Aagaard fot.

tilovers, hvormed hun kunde sanke Blomsten op igen, saa hun maatte lade den ligge; mange Mennesker var der som altid paa det befærdede Hjørne; Herrerne lagde vel nok Mærke til den unge Pige, men de havde for travlt til at være galant — eller de generede sig for at være det paa aaben Gade. Da kom der en ung Mand forbi; elegant, uden Betænkning, rolig og overlegen bøjede han sig, tog Blomsten op, gik hen mod den unge Pige og overrakte hende den med en ridderlig Hilsen. Og den unge Pige takkede og rødmede om Kap med sin egen Rose.

Kvindes Skuffelser og hjælpeløse Sorg, og af nogle Venners Møde paa en Hovedstadskafé, som er rent mesterlige. Ingen Nutidsdigter kunde gøre dem bedre. I det hele tegner Forfatterens Fysiognomi sig skarpere og tydeligere gennem hans sidste Bog end i al hans foregaaende Produktion.

„Jeg maa indrømme“ — siger Harald Raage om sig selv — „at jeg interesserer mig mere for en skøn Dame end for en Plov eller Harve. En elegant Hest frister mig mere end en støjende Automobil.“

L. R.

Industriforeningens Formand, Fabrikant Robert A. Fraenckel.

Robert A. Fraenckel.

Industriforeningens Formand, Tapetfabrikant Robert A. Fraenckel, døde forrige Torsdag i en Alder af 62 Aar.

Han var Indehaver af en af Byens ældste og bedst kendte Forretninger, L. Fraenckels Tapet- og Farvefabrik, hvis Grundlæggelse dateres saa langt tilbage i Tiden som til 1826.

Til Industriforeningen havde han været knyttet i mangfoldige Aar, og fik Sæde i Repræsentantskabet i 1886.

Ved Professor Camillus Nyrops Fratræden blev Robert Fraenckel Foreningens Formand i Oktober 1907, men han blev kort efter syg, og har ikke faaet Lejlighed til personlig at bidrage til Løsningen af de Opgaver, som Industriforeningen har syslet med i de sidste Par Aar, f. Eks. Udstillingen.

Den Afdøde var Ridder, og havde desuden flere udenlandske Ordener. Han efterlader sig Hustru og fem Børn.

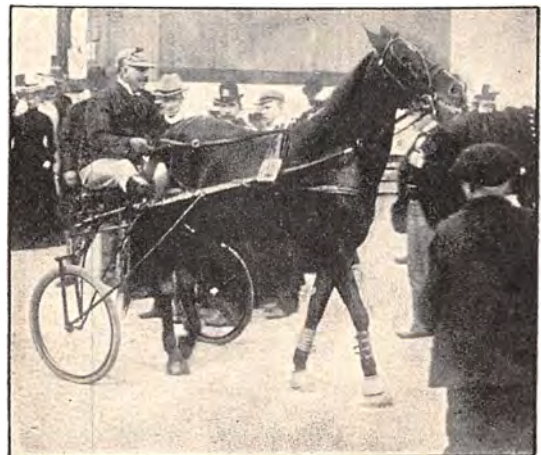
Anders J. Bording.

Den kendte Travsportsmand, Handskefabrikant Anders J. Bording døde forrige Søndag i en Alder af 52 Aar.

Han havde med stor Dygtighed oparbejdet den bekendte Handskeforretning paa Østergade, begyndte efter Sigende smaat, men var vistnok ved sin Død en formuende Mand.

Det var særlig ved sine Travsportsinteresser, at han gjorde sig bekendt, og til Travsporten herhjemme har han været knyttet fra dens Start som en af dem, der satte en Ære i at holde fine Heste og at dyrke Sporten som en Gentleman.

Den Afdøde, der giftede sig for et Par Maaneder siden, efterlader sig en ung Enke.

Handskefabrikant Bording paa Traverbanen.

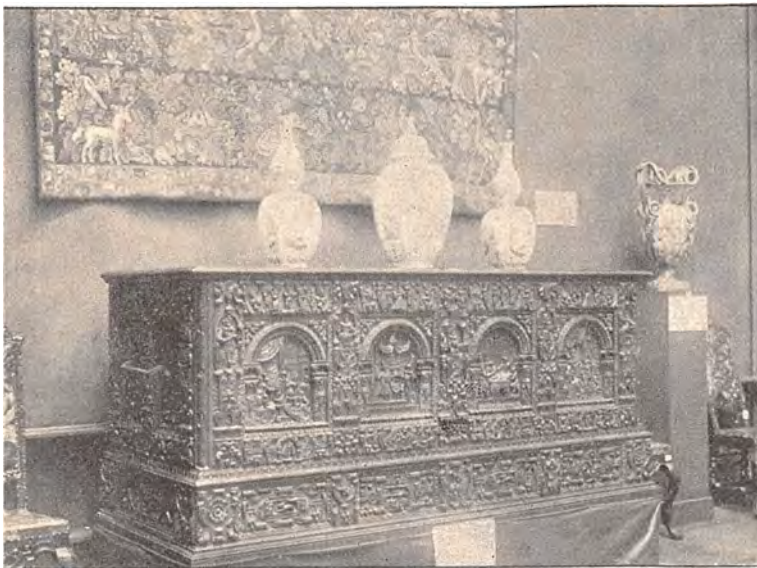
Anders L. Zorn: Ved Søen.

Den svenske Maler *Zorn* fyldte den 18. Februar 50 Aar og var i den Anledning Genstand for begejstret Hyldest fra Europas Kunstnere.

Baade ved Gammel Strand efter en Snevejrdsdag.

Jul. Aagaard fot.

Bryllupskisten, som købt paa Frohnes Auktion af Kunstindustrimuseet for 10,500 Kr.
Jul. Aagaard fot.

Ahlefeldternes Bryllupskiste. Takket være de udenlandske Antikvitetopkøberes Elskværdighed, fik den fra Frohnes Auktion saa meget

omtalte slesvigske Renæssancekiste, eller som den ogsaa kaldes, Ahlefeldternes Bryllupskiste, Lov til at blive her i Landet som Kunstindustrimuseets Ejendom.

Man havde beregnet, at den pragtfulde Kiste vilde komme op i en Pris af 15 til 20,000 Kr., og det lykkedes den energiske Direktør Hannover at tilvejebringe denne Sum med Eventualiteten for Øje.

De udenlandske Herrer vidste, at det var ham magtpaaliggende at bevare den sjældne Antikvitet for Danmark, og derfor bød man ikke paa den.

Kunstindustrimuseet fik den for 10,500 Kr. under Omstændighederne meget

billigt. Frohne havde i sin Tid købt den i Holsten for 600 Kr.

Hr. Reenberg. Hr. Holger Madsen.

Reifstein-Hansen fot.

Scene af Casinos nye Operette, Ungareren Emmerich Kálmáns „Efteraarsmanøvrer“.

Fra Sæsonens populæreste Fest, Typografernes Karneval i Odd-Fellow-Palæet. Jul. Aagaard fot.

Daks.

Af Thit Jensen.

O pdagelsesbetjent Mikkelsen stod ude foran sit lille kønne Sted i »Byggeforeningens Huse«. Han hvilede Armene paa det rødmaalede Stakit og kurede til en ung Genboerske. Hun havde liflige Arme — aldeles som hvidt, blødt Handskeskind. Det brune Haar stod som en Bronceglorie om det madonnamilde Ansigt.

Mikkelsen tænkte sig, hun var Syerske — en finere. Hun kom tit hjem med Klædningsstykker og bar dem bort igen. Pæn saa hun ud og nydelig i Tøjet, højst anstændig, kom bare ikke dér, lille Mikkelsen.

Hun kom ud af Laagen ligeoverfor, Mikkelsen fik i Forbigaaende et Blik — hum! Men et sædeligt Blik, et rent ad Hedehusene til Blik, der blev siddende i Mikkelsens Krop som en Fiskekrog i en Torskebug. Videre trippede hun op mod Farimagsgade, de store Strudsfjer paa Krukkehatten brusede blødt under Gangen.

Mikkelsen blev staaende i Solen, Røgen fra hans lange Pibe og den stærke Duft fra en Busk højstænglede hvide Liljer mødtes kildrende i Ildgangen til hans sværfløjede Støver-Næse. Den værste Varme havde han lykkelig overvunden i sin Haves dulme Skygge, saa nu var det vel bedst at lunte lidt ind paa Kontoret. — For gaa ud paa Togt i denne Varme, han var da ikke gal! Der var jo nok det lokkende Tilfælde med Kvindemennesket, der durkdrevent ringede paa og spurgte om Reparationsarbejde og saa stjal fra Entréen, mens Pigerne var inde for at spørge Herskabet. Sidst var det et Bælte med et antikt Safirspænde, der var gaaet med, og den opbragte Grossererfrue havde lovet 300 Kr. til den, der fik den frække Tyvetøs anholdt og gjort uskadelig — 300 Kroner var rare Penge, som Mutter ikke behøvede at vide noget om, der var saa mange Slags Ting at bruge Penge til i dette skønne Forvildelsens Sodoma — naar man til Overflod var udstyret med et følsomt Hjerte.

Cyklehandler Cordt stod nede i *sin* lille Kælderværksted og svedte, saa hans gamle, gulnede Ansigt skinnede vaadt. Solvarmen væltede sig hensynsløst ind ad Kældervinduet, Værkstedet var som en Nebukadnezars Ildovn. Cordt stred med en Flodhest af en Cykle fra Sportens Urtid, han smurte og pudsede, den skulde helst kunne voltigere som en Manegehingst, om han skulde tjene *lidt* ved den, Tiderne var knappe, og hans gamle Øjne trængte til Reparation.

En ung Dame sprang af sin Cykle og kom ned — Cordt blev smidig for Fortjenestens Skyld — saa Damen vilde sælge sin Cykle — for 30 Kroner, købt brugt for 40 — saae naa, hun havde faaet Blindtarmsbetændelse!

Cordt var lige ved at sige: »nej, mange Tak,

den Blindtarmsbetændelse bruger alle »private« Cyclehandlere.« Men han tog sig i det, Damen saa troskyldig ud, og Cyclen stod deroppe i Solen og gnistrede og lynede forførisk. Den havde ikke været ret meget brugt, lidt Pudsning og Skruer, og han maatte kunne faa næsten samme Pris for den, som da den nyfødt sprang af Fabrikens store Skød. — Men — men — han havde et Par Gange brændt sig og haft Politiet nede at rode i hans Sager, det gjorde han ikke mere.

Cordt gik med Damen op til Cyklen, hans gamle oljede Fingre nussede den kærligt over de skinnende Staalflanker. Han missede ube-slutsomt imod Solen, Vandvognen kørte netop som et bevægeligt Springvand op ad Farimagsgade. Et Par frivillige Forbunds-Drenge demonstrerede deres Heltemod ved med sænket Pande, som Tyre paa Arenaen, at gaa imod Vandstraalerne, der kom ned over dem som Tænderne paa en Harve. — Ja, altsaa, hvis Frøkenen blot havde et Købebevis?

Købebevis? De brune Øjne saa uskyldige paa ham. Jo, hun havde rigtignok saadan et, men det laa hjemme, hun vidste ikke, det behøvedes. Skulde hun hente det? Hun boede hos sine Forældre i Ryesgade Nummer det og det og hed Ingeborg York Petersen.

Cordt var i et svært Dilemma, Cyclen var god, lod han hende slippe fra sig, solgte hun den maaské til en anden. Han grundede lidt, saa slog han til.

Men samtidig med at Frøken York Petersen med de 30 Kroner i Lommen gik mod Østerbro, cyclede Cordts unge Søn i fuld Spurt over Fredensbro, og bagefter Frøkenen sneg gamle Cordt sig, spejdende under sin knækkede Kasket-skygge.

Hun gik med den bedste Samvittighed af Verden, løftede pæn og net Kjolen for et Sprøjt fra Vandvognen, der nu var naaet op paa Østerbrogade. Kun en eneste Gang saa hun sig hurtig lurende tilbage — men det kunde jo være et Tilfælde.

Saa drejede hun ind i Ryesgade.

Der gik en Glædesskælven gennem Cordt, en hurtig Tanke om, at nu blev der Raad til at hjælpe paa de daarlige Øjne — saa cyclede Sønnen forbi Damen og sprang af.

»Der boede *ingen* af det Navn.«

Cordt nikkede og gav sig ikke Tid til at tænke andet, end nu maatte han redde, hvad reddes kunde. Han gik til og naaede op paa Siden af det uskyldige Øjenpar under de store, brusende Fjer. »Lad Handelen gaa tilbage,« hviskede han, »for Cyklen var nok stjaalen!«

Men den lille, frække Tingest blev ikke for-

skrækket, som gamle Cordt havde tænkt. Hun var hjemme i Faget og brugte Mund, højere og højere, Folk stimlede sammen om dem, og den velklædte unge Pige klagede eksalteret over, at den gamle lurvede Smidskepels her havde forfulgt hende helt ovre fra Farimagsgade og gjort hende uartige Tilbud! Folk tog Parti for den pæne, fornærmede unge Pige, det var skandaløst, ved højlys Dag kunde unge Kvinder ikke mere gaa i Fred! Cordt havde sendt Sønnen hjem, han maatte alene klare Pynten og bane sig Vej gennem en Hord af Fruentimmer-Bestier og hylende Unger. —

Nede i Gaden fandt han en Betjent, som han forklarede Sagen. Da de sammen naede tilbage til Opløbet, var den unge Pige væk. — En hel Stimmel af Mennesker betragtede Pletten, hvor den unge Pige havde staaet, og forfærdelige Rygter om Skændsel og Mishandling og lemlæstede Smaa børn svirrede ophavsløse rundt og rundt.

Men Pigen var væk. Betjenten saa op i Gaden som en Dreng efter et Stjerneskud, der har været. Cordt søgte rundt om og fandt hende inde paa en Trappegang. Scenen gentog sig, Opløbet blev større og større, til Betjenten fik fat i en Vogn og trods adskillig Protest befordret dem alle tre til Stationen!

Det var med et ganske overordentlig skælmisk Genkendelsesblik, at Anklagede hilste paa Opdagelsesbetjent Mikkelsen. Den Herre boede jo i samme Gade som hun og kunde bevidne, at hun var en pæn ung Pige — ikke? Hun havde ingen Cycle solgt og ejede ikke 30 Øre siden saa 30 Kroner! her kunde de saamænd selv se! Hun aabnede frejdig sin City-Taske, Penge var der ingen af, men — der laa et sammenrullet Bælte med et kostbart antikt Safirspænde!

Dermed vendte Bladet sig. Pigebarnet lo frækt over sit lille Uheld og bekendte med et Skuldertræk. Mikkelsen bød hende Øl og lækkert Smørrebrød, hun spiste og fik mere, mens Opdagelsesbetjenten indgaaende forhørte hende. Hun havde stjaalet Masser, indrømmede hun villigt, og Mikkelsen skrev og skrev. Hver Gang han saa op, sank hans Blik dybt i hendes, der glimtede lovende tilbage, samtidig slikkede hun sine Læber blodrøde og lo.

Rapporten blev læst op. Der stod, at Opdagelsesbetjent Mikkelsen denne Formiddag havde grebet en ung Pige, ligesom hun var i Færd med at sælge en stjaalen Cycle. Pigebarnet viste sig at være den længe eftersøgte Garderobetyv og

Gamle Cordt gjorde Indsigelse, det var jo slet ikke gaaet saadan til, det var jo ham selv, Cordt, som havde tilkaldt

Opdagelsesbetjent Mikkelsen rejste sig i stor og mægtig Vrede. Hvad bildte den Ka'l sig ind! Vilde han lære Mikkelsen at skrive en Rapport? Her havde Folk at holde Mund, til de blev spurgt, og gjorde de ikke det, skulde han nok lære dem det! »Ved De ikke,« fnøs han, »at jeg har Ret til at lade Dem sætte fast som Hæler, De kunde vel sige Dem selv straks, at den Cycle maatte være stjaalen! Har De noget at skulle have sagt, hvad — naa?«

Nej, Cordt havde ikke mere at skulle have sagt, han tørrede de gamle Øjne, der brændte mere end sædvanlig paa Grund af Sol og Sindsbevægelse. Nej, nej, han fik sine 30 Kroner, tog sin Kasket paa og gik — med en sær, skambidt Fornemmelse.

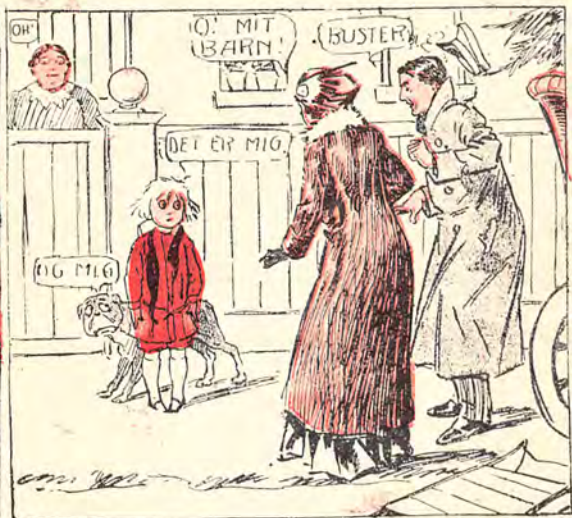
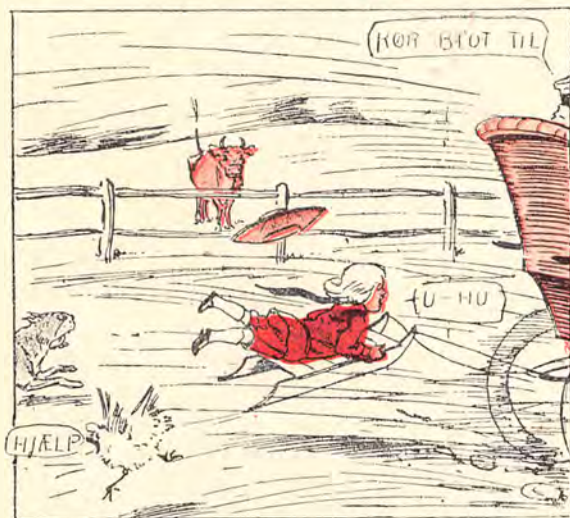
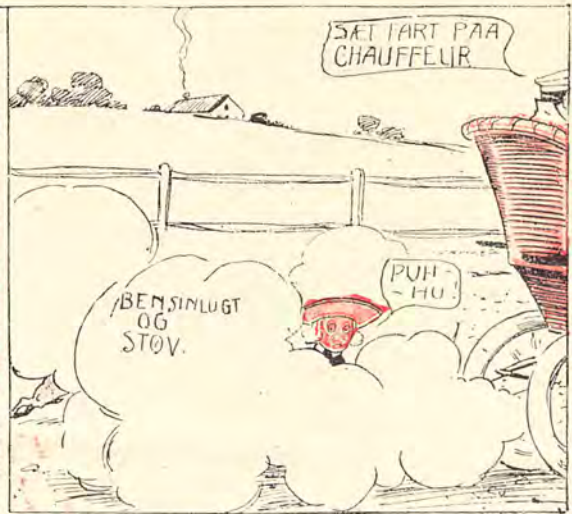
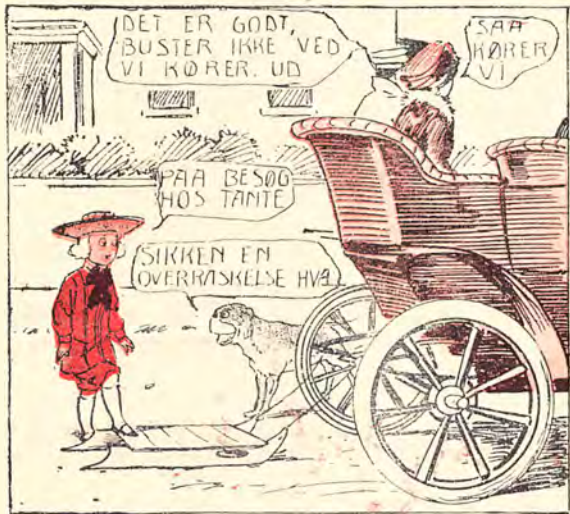
Opdagelsesbetjent Mikkelsen høstede Ære og Ros for sin Daad at have befriet Samfundet for et særlig durkdrevent lille Bæst! Hans Sherlock Holmeske Sporsans bar ham betydelig op mod Forfremmelse. For slet ikke at tale om de 300 Kroner, som Mikkelsen i sin Beskedenhed virkelig slet ikke talte om, han undgik helst al offentlig Blæst.

Smittet af Nutidens udviklede Humanitet fik han opsporet, at Pigebarnet var et forsømt Barn af Alkoholister, og de 8 Maaneders Forbedringshus, hun blev idømt, reduceredes til en velvillig Anbringelse paa et privat Drankerhjem. Opdagelsesbetjent Mikkelsen fandt et saadant ude i Forstæderne hos en Kone, han kendte — i Embeds Medfør kendte han jo saa mange Slags Koner. De 300 Kroner var en behagelig stille Indtægt, som Mutter ikke fik noget at vide om, Opdagelsesbetjent Mikkelsens følsomme Hjerte gav saa ofte Anledning til private Smaa-Udgifter rundt om i det Forvildelsens Sodoma, hvis Sæder han var sat til at bevogte. —

I en nydelig lille Stue med honningfarvede Møbelbetræk sad han og forbedrede med alskens uskyldig Tale og smaa Anekdoter den skønne, unge Synderinde. De smukke Arme, der var saa hvide som Handskeskind, havde hun tilknemmelig slynget om hans svære Hals. Han parodierede sin fortræffelige Kone, der havde Ganefejl og derfor var saa defekt i Mælet, at det halve Alfabet gik tabt op gennem Næsen ligesom med en Kakkellovn, der har for stærk Træk. Hun holdt Høns og Grævlingehunde.

»Se,« snøvlende han efter hende, »jeg havde en Høne med (K)yllinger« — det var værst med K'et. — »Dem satte jeg om Natten ned i (K)ælderen i en (K)urv. Men Ilderen var slem til at bryde ind og stjæle, saa satte jeg Daks derned for at passe paa. Men om Morgen, da jeg kom derned — — havde Daks ædt alle (K)yllingerne.

BUSTER BROWN

SE, FAR OG MOR VILDE UD AT KØRE MEN DEROM MÅTTE JEG IKKE HØRE, OG DERFOR BESTEMTE JEG SELV AT GØRE NOGET. DER VAKTE ET VÆLDIGT KØRE VEJEN LÅ I ET RÅDSOMT PLØRE, VI SUSSE TIL VI NÆSTEN VAR ØRE, OG JEG TROR SAAMEN FAR OG MOR BLEV SKØRE VED AT SE, HVORTIL EN BILTUER KAN FØRE HVAD ELLERS DER SKETE. VAR I NDEN DØRE; MEN DET ER EN SAG, JEG IKKE VIL BERØRE.

BUSTER BROWN

Ligt Tidsfordriv

Tændstikspillet.

Naar I en Aften ikke kan finde paa, hvad I skal bestille, prøv saa Tændstikspillet. Man kan spille det alene, og man kan ogsaa være flere

Den første Tændstik lægges.

Bygningen vokser.

Et vanskeligt Træk.

dertil. Alt, hvad der behøves, er et Vinglas og en eller to Æsker Tændstikker. Glasset maa ikke være dybere, end at Tændstikkerne, naar

de staar deri, har Hovederne rigeligt ovenfor Glasranden. Glasset fyldes helt med Tændstikker, der dog skal staa løst, og nu begynder Spillet. Efter Tur tager hver Deltager i Spillet en Tændstik og lægger det, ligegyldigt i hvilken Retning, tværs over de i Glasset staaende. Se Billederne! I Begyndelsen gaar det naturligvis let; men efterhaanden som der bliver bygget op, bliver det sværere at faa fat i Tændstikkerne i Glasset — uden at vælte Bygningen. Der skal større og større Behændighed til — man maa ikke »have for mange Tommelfingre« — som man siger. Fra Begyndelsen fastsættes Spillets Regler saaledes, at *den* bliver Vinder, der har lagt de fleste Pinde til Bygningen. For at holde Regnskab skrives Deltagernes Navne paa et Stykke Papir; hver Gang en har lagt en Pind, faar han en Streg udfor sit Navn. Den, der, naar Spillet er forbi, har faaet de fleste Streger, er Vinder. Enten bestemmer man, at Spillet skal vare en vis Tid, eller ogsaa lader man det ophøre, naar Bygningen styrter sammen. Der maa ikke tabes Tændstikker paa Bordet, hver saadan trækker fra i Antallet af Gevinststreger. For at saa mange som mulig kan deltage, maa Glasset helst stilles midt paa et rundt, faststaaende Bord, og der maa ikke rystes til Bordet under Spillet.

En Bro.

Man kan bygge den nydeligste Pælebro af Tændstikker, en Bro, der ikke staar tilbage for den, Cæsar i sin Tid byggede.

Ved Hjælp af 18 Tændstikker og en behændig Anvendelse af Loven om Tyngdekraften og Gnidningsmodstanden fremstilles det interessante Bygningsværk, som I ser paa Billedet.

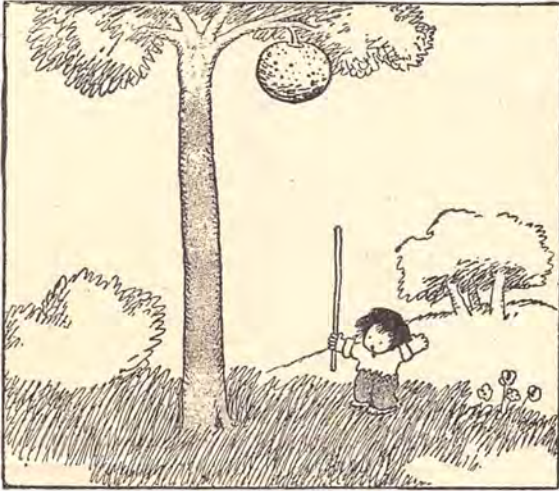
Til Bærebuerne anvendes 10 Tændstikker og til Tværbjælkerne 8. — Prøv nu!

Tændstikbroen.

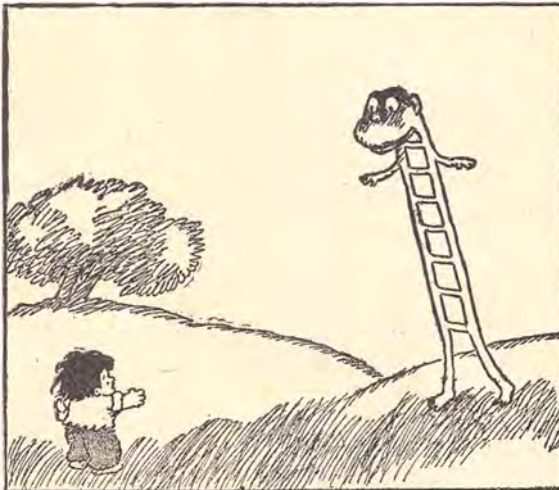
DE SMAA PJEYSER

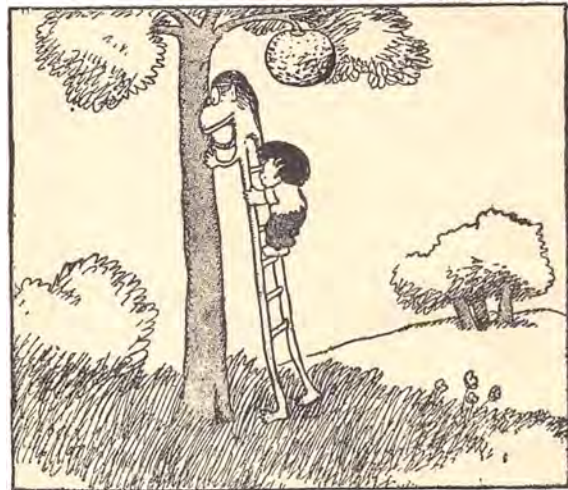
»Aa, se, der hænger en Melon, og den er vist af Sukker,
Aa, gid jeg havde den,« sagde Pjevs, »før andre Folk den hugger.«

»Jeg vil saa gerne ha' den, ak, var mine Ben blot høje.«
Saa sukked lille Pjevs og gned en Taare af sit Øje.

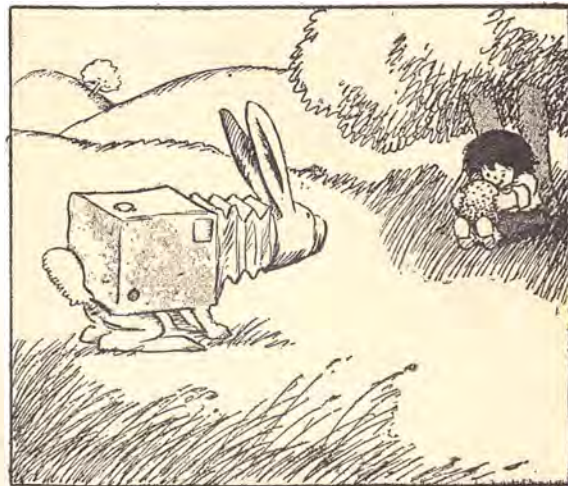
»Hør, hvad er der i Vejen?« hørte han en Stemme sige.
»Hvis du vil op i Træet, kan du laane denne Stige.«

»Aa, Tak, Gorillastige,« sagde Pjevs, »det var skam rart,
Læg Ryggen til, saa skal jeg faa Melonen i en Fart.«

Og her man ser, at Pjevs har faaet i Melonen fat,
Og at han for at spise den sig ved et Træ har sat.

Han tager sig en Mundfuld og saa blev der en Grinen,
Da hans Billede blev taget af Fotografkaninen.

Vaar.

(Anton Bast.)

CHARLES B. HANSEN.

Allegretto. *mf*

PIANO.

1. Flyv ud o-ver
2. Kom smyk vo-re
3. Du dej-li-ge
4. Du pyn-ter til

Lan - det, du dej - li - ge Vaar, paa Vin - ger af Sol - skin, med
Ha - ver, bring Rød - me paa Kind, bring Grø - de i Jor - den og
Vaar med den maj - grøn - ne Lund, med San - ge fra Fug - lens og
Som - mer, Du pløj - er til Høst, du brin - ger fra Ska - ber til

Ro - ser i Haar, bring Var - me til Mark og til Eng og til
Frisk - hed i Sind, — gør Ol - din - gen bar - nø - glad, gør Bar - net til
Men - ne - skets Mund, du dej - li - ge Før - aar med Livs - kraf - tens
Skab - nin - gen Trøst, du er Livs - for - ny - el - sens her - li - ge

dim. e rit.

ten. *a tempo mf* 1-3.

Skov - til Bar - net, der le - ger, og Man - den bag Plov.
Fügl, kald Livs - kraf - ten ud af et vin - ter - koldt Skjul.
Glød, du gi - ver Er - stat - ning for Vin - te - reus Nød.
„Bliv“ — Sym - bo - let paa sel - ve det e - vi - ge

4.
Liv.

HVER 8 DAG

Nr. 23. 6. Marts 1910. 16. Aarg.

Scene af en Parodi paa Rostands Dyrekomedie. Opføres for Tiden paa et parisisk Forstadsteater.

Et kedeligt Uheld.

Fot. Genrebillede af Jul. Folkmann.

Tyveri og Kærlighed.

Roman af H. Herman.

Sluttet.

Kære Hr. Gerald,« afbrød Fru Hill og rejste sig hurtigt, »Endalie er nervøs, ude af sig selv. Alle disse oprivende Begivenheder i Dag har været for meget for hende. De kan jo nok se, Gerald,« tilføjede hun med sænket Stemme, »at Pigebarnet er hysterisk. I Morgen er hun nok sig selv igen. Gaa nu hellere, og gør mig den Tjeneste at bede den nærmeste Læge, De kommer forbi, om at se herind. Hun holdt saa meget af vores gamle Pige, Ellen, og nu er hun pludselig løbet sin Vej, uden at vi kan forklare hvorfor. Blot en Nats Hvile og rolig Søvn — og Endalie vil være et helt andet Menneske.«

»Vist saa! Vist saa, kære Fru Hill!« svarede den unge Mand, idet hans Øjne bedrøvede hvilte paa den unge Pige. »Lille Endalie«, sagde han, »jeg gaar nu igen. Du maa ikke synes, det er uvenligt af mig saadan straks at løbe igen; men jeg forlod mine Venner i Klubben uden at sige et Ord, saa jeg bliver nødt til at gaa derhen og give dem en Forklaring, hvorfor jeg forsvandt saa pludselig.«

»Nej, Gerald,« sagde Endalie. »Jeg er ikke syg. Min Puls slaar roligt, men du faar ikke Lov at gaa herfra, før du har givet mig mit Ord tilbage. Jeg er ikke skabt til at være din Hustru — som jeg sagde før. Jeg er hverken nogen god eller hæderlig Pige. Min Fader er en Tyv, Gerald, ja maaske det, som er værre.«

»Endalie,« sagde den unge Mand ømt og tog den lille Haand, der var kold som Is, inden i sin, »naar du virkelig med Overlæg fortæller mig denne frygtelige Historie, saa maa jeg jo tro dig. Men hør — hvad betyder din Fader for mig? Hvad du har sagt nu, her i denne Stue, har du sagt, netop fordi du er den fine og gode Kvinde, jeg ansaa dig for, fordi du ikke kunde lide at have nogen Hemmelighed for mig, for den Mand, du elsker. Ingen vil faa noget at vide om, hvad her er talt. Winnie er min Søster og vil blive din ogsaa, og Churn, som skal være hendes Mand — de vil gemme Hemmeligheden for alle.

Det var netop rigtigt af dig at fortælle det,« raabte den unge Mand, der nu var hvid i Ansigtet som et Lagen, du gjorde kun Ret i at fortælle mig det, min Elskede. Vi to maa ingen Hemmelighed have for hinanden.«

»Gerald,« sagde Endalie behersket, »du er for god for mig. Jeg har ikke fortjent saa meget Højsind. Men naar jeg nu her i din Søsters Nærværelse siger dig, at jeg hverken er god eller hæderlig, maa du tro mig, Gerald.«

Da skjulte Sir Gerald Theveney sit Ansigt i sine Hænder og græd højt.

»Endalie,« sagde han og der kom et Glimt af Stolthed i hans bedrøvede Øjne, »hvem er den Mand, som...«

Og han greb hende om Armen og gentog sit Spørgsmaal:

»Hvem er det?«

»Aa nej — Straffen er haardere, end jeg kan bære,« græd Endalie. »Nej, kære Gerald, det er ikke det! Ikke det! Nej,« sagde hun, og hele hendes Legeme skælvede i Sindsbevægelse, »saa dybt er jeg ikke falden. Intet Menneske,« sagde hun stolt, »heller ikke du, Gerald, kan beskyldte mig for det. Men Tidspunktet er kommet nu, da du maa høre den hele Sandhed.«

Bekendelsen standsede imidlertid paa Endalies Læber, for i samme Øjeblik traadte Detektiv Bender uanmeldt ind.

»God Aften, mine Damer, undskyld jeg falder saaledes med Døren ind i Huset, men det haster nemlig. Det er et Forretningsafliggende. Der er foregaaet en frygtelig Begivenhed i Deres Hus i Gunnersbury, Fru Hill.«

»Hvad siger De?« udbrød den gamle Dame i sin høfligste Selskabstone. »De maa endelig ikke gøre os forskrækket, Læve det ikke er sandt, Hr. Bender. Frøken Endalie Verpoint er i Forvejen meget nervøs, Sir Gerald stod just i Begreb med at hente en Læge. Derfor — dersom De har noget ubehageligt at meddele, maa jeg maaske bede Dem gaa med mig ind i den anden Stue. Jeg vilde foretrække at høre, hvad De har at sige, derinde,« sagde hun med et siddende Blik til Hr. Bender. »Det kan i hvert Fald ikke vedrøre Frøken Verpoint.«

»Det vedrører Frøken Verpoint ikke saa lidt,« sagde Bender, »og det glæder mig meget at se Frøken Theveney her og Hr. Churn, for jeg har gode Nyheder at melde. Indtil dette Øjeblik, Frøken Theveney,« sagde han, idet han henvendte sig til denne, »er det ikke lykkedes mig at faa fat i den Tyv, der stjal Deres Juveller; jeg har heller ikke arresteret vedkommende endnu, men jeg vil gøre det inden denne Dag er til Ende.«

»Og tror De, der er noget Haab om, at jeg vil faa mine Juveller tilbage?« spurgte Winnie Theveney i den største Spænding.

»Ja, jeg tror næsten, jeg kan love det, Frøken Theveney,« sagde Bender. »Jeg har det bedste Haab om, at Røverne vil blive nødt til at levere deres Bytte tilbage. Jeg beder Dem undskylde, Frøken Verpoint, at jeg bryder saaledes ind, men jeg skulde tale med Fru Hill i en Embedssag.«

Men hviskende tilføjede han: »Skaf disse

fremmede Mennesker af Vejen, saa skal jeg gøre det saa let for hende som muligt.«

Skønt Detektiv Bender var ude i Embeds Medfør, glemte han dog ikke, at han havde et Hjerte. Et Blik paa Endalie var tilstrækkeligt til at genopvække hos ham al den Begejstring, han bestandig havde næret for denne Kvindes Skønhed og Ynde. For hendes Skyld gav han gerne Afkald paa den Fornøjelse, det ellers vilde have været for enhver Detektiv, at arrestere Fru Hill paa den mest opsig/vækkende Maade som vel muligt.

»Sagen er, Sir Gerald,« sagde Bender, »at vor Ven, Hr. Sanscrome er kommen af Dage ved en frygtelig Ulykke. Han har formodentlig forsøgt at faa opklaret det store Indbrudstyveri i »Raagereden«, og under sine Bestræbelser herfor er han bleven myrdet. Han er ganske simpelt bleven dræbt af den samme Mand, som har været delagtig i Tyverierne; men vi har fanget Manden, og vi skal gøre det af med ham. Han vil sikkert blive henrettet.«

Da Endalie hørte, at Roan var fanget og hvilken Skæbne, der ventede ham, fjernede hun sig fra Gerald og sank om i en Stol.

Pludselig trak hun et Lommetørklæde frem og skjulte sit Ansigt i det. Derpaa bøjede hun et Sekund Hovedet tilbage og gemte igen Lommetørklædet.

»De mener altsaa virkelig, at stakkels Sanscrome er bleven myrdet, Hr. Bender?« spurgte Churn interesseret.

»Ja, det er der ingen Tvivl om. Han er omkommet efter et haardt Slagsmaal,« svarede Bender.

»Og den ulykkelige Mand har mistet Livet, fordi han vilde forsøge at skaffe mine Smykker tilbage!« græd Winnie. »Hvor er det dog frygteligt, Hr. Bender.«

Og Taarerne løb ned ad den unge Piges Kinder.

»Han mistede Livet, Frøken Theveney,« sagde Bender med lidt Skadefryd, »fordi han nu engang hørte til den Slags Mennesker, som ikke kan lade være at blande sig i andres Sager. Morderen var her for et Øjeblik siden, jeg anholdt ham, just som han kom ud af Huset ved Siden af. Han løb lige i Armene paa mig. Skæbnen var ham ugunstig. Men naturligvis,« tilføjede han, »han maatte være bleven vort Bytte før eller senere. Jeg kom just herhen i et andet Ærinde....«

»Et andet Ærinde?« spurgte Churn.

»Ja,« svarede Bender, »jeg kom for at foretage en Anholdelse. Jeg vil gaa lige til Sagen. Deres Veninde, Fru Hill, vil være i Stand til at give Dem Oplysning om, hvad der er bleven af de stjaalne Juveler. Kort sagt, jeg er kommen for at hente hende.«

»Hente Fru Hill?« raabte Gerald. »Er De gal, Mand?«

»Nej, Gerald,« sagde Endalie med hul Stemme. »Hr. Bender er virkelig her i Embeds Medfør. Den Mand, han lige har arresteret hernede, er min Fader. Det var dog ikke noget Mord, som blev begaaet i »Kildehuset«. Det var et Slagsmaal. Midt under det faldt begge Mændene i Brønden. Men Hr. Bender har endnu ikke anholdt Tyven, der stjal din Søsters Juveler. Den stakkels Mand, som af Vanvare sendte Hr. Sanscrome i Døden, var ikke Tyven. Jeg sagde dig, Gerald, at jeg hverken var god eller hæderlig. Det var mig, der var Tyven. Afbryd mig ikke, for jeg maa fortælle min sørgelige Historie til den Mand, jeg elsker højest i Verden. Det er min Straf at vide, at jeg har tabt hans Kærlighed, og at jeg aldrig tør vove at bede ham om Tilgivelse.... nu. Alt hvad jeg ejer, har jeg fået ved Forbrydelser. Forklædt og uden at vække Mistanke har jeg begaaet alle de sidste Tidets store Indbrud og stjaalet din Søsters Juveler, Gerald.«

Medens hun sagde Ordene, var hendes Stemme næsten sunken ned til en hul Hvisken.

»Du maa jo være afsindig, Endalie, at opvarte med saadan en Historie.«

»Nej, ikke afsindig, Gerald,« vedblev hun i den samme ensformige Tone, »ikke afsindig, men ved at dø — — dø for den Mands Øjne, jeg elsker. Gud velsigne dig, Gerald! Din stakkels Faders Død raaber efter mig. Gud skal vide, jeg er træt af Verden og glad ved at forlade den. Gerald,« sagde hun, »Gerald!«

Saa strakte hun bønfoldende Armene ud imod ham, sendte ham et Blik fuldt af Kærlighed fra sine døende Øjne og faldt død sammen.

»Hun er død!« raabte Gerald Theveney, »død!« Og han bøjede sig ned over Endalie Verpoints afsjælede Legeme og hulkede højt.

»Martha Hodges, kaldet Hill, De er min Fange,« sagde Detektiv Bender og greb den gamle Dame ved Armen.

— — —

Og saaledes endte Historien om Endalie Verpoint, Mikel Roans Datter.

Der er ikke stort mere at fortælle. Til Hr. Benders Skuffelse døde Mikel Roan i Arresten af Rosen.

Da Meddelelsen om Datterens Død blev bragt ham, sagde han ikke andet end:

»Ja, hun var en Kærnetøs! Det har jeg altid sagt.«

Ellers sagde den gamle Slyngel ikke et Ord, inden han døde. Og Retten fik ikke en Stavelse ud af ham.

Fru Hill fik ti Aars Forbedringshus, som hun ærligt havde fortjent. Hun sidder stadig i Fængsel og skal efter Sigende opføre sig ud-

mærket, saaledes at man har Grund til at haabe, at hun fuldstændig vil omvende sig.

De fleste af de stjaalne Juveler blev skaffet til Veje igen takket være Detektiv Benders Snuehed. Moreone Raccoldi maatte, hvor nødigt de vilde, frem med Tyvekosterne Benders høstede Ros og Berømmelse hos sine Overordnede og blev senere forfremmet paa Grund af den Energi og Dygtighed, han havde udvist i disse berømte Tyveri-Affærer.

Christoffer Churn og hans unge Hustru bor nu paa »Raagereden«, hvis Ejer, Sir Gerald Theveney, selv begav sig paa en haardt tiltrængt Rejse rundt i Verden for at genvinde sit Helbred efter den sørgelige Begivenhed. Han har senere nedsat sig i Paris og skal aldrig have Sans for andet end sine Forretninger.

Dog én Ting kan vi sige med Sikkerhed, kære Læser, at den unge Mands Tanke ofte med Æmhed og Kærlighed dvæler ved Mindet om den ulykkelige Endalie Verpoint, hvis Lig blev begravet paa den uindviiede Kirkegaard, og over hvis Grav Sir Gerald Theveney havde stillet en lille hvid Marmorsten, hvorpaa der ikke stod andet end:

E. V.

Den, der er uden Synd, kaste den første Sten.

„Kvinden med én Haand“.

„Hver 8. Dag“s ny Roman.

I næste Nummer begynder »Hver 8. Dag« en ny Roman med ovenstaaende Titel af den berømte engelske Forfatter Richard Marsh.

Det er en i sin Art ret enestaaende Fortælling, idet den med dramatisk Kraft gennemfører sin spændende Handling næsten i et Aandedrag. Bogens livfulde og interessante Optrin afløser hinanden i uafbrudt Rækkefølge, saa at Læserens Sind holdes fangen til det sidste Kapitelse sidste Stavelse.

Handlingen — en fattig forsulten, men ærlig Iediggænger, der ved en Annonce i en Avis lokkes ind i en Kreds af uhyggelige, skumle Individuer og i et utrolig kort Spænd af Tid gennemgaar de mest haarrejsende Oplevelser, stifter Bekendtskab med en mystisk Kvinde og ender med selv at blive beskyldt for at have begaaet et Mord — denne Handling er skildret med paa en Gang realistisk Kraft og en rørende Inderlighed, som vækker Læserens Medlidenhed med den stakkels Dagdrivert, der dels af Sult, dels af Nysgerrighed lod sig drage ind i den Verden af Ondskab og Hemmelighedsfuldhed, og dér blev Vidne til saa mange nervepirrende Optrin.

Det danske Sprog.

Løvemærket.

Seglmærket.

Skamling banken.

Sønderjyske Mærker, som sælges til Fordel for »Jernfondet«, hvis Formaal er det danske Sprogs Bevarelse i Sønderjylland.

I Kampen for det danske Sprogs Bevarelse i Sønderjylland har vore Landsmænd hinsides Kongeaen organiseret sig paa forskellig Maade efter det gyldne Princip, at »Enighed gør stærk.« Man har saaledes indstiftet det oftere om-

talte »Jernfond«, og til Fordel for dette sælges tre sønderjyske Mærker, der kan faas hos Redaktør Mathiesen, Haderslev, »Solhjem«.

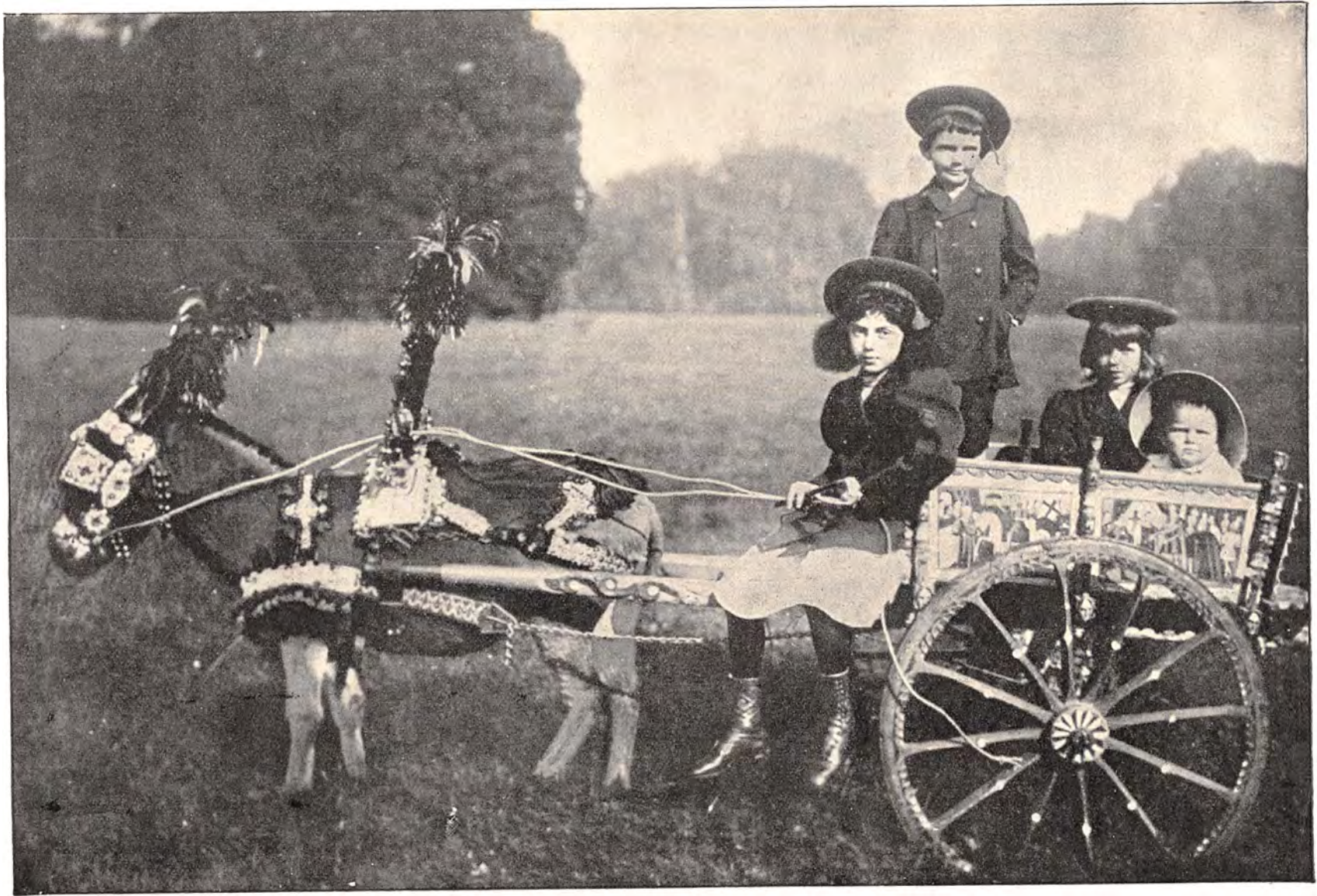
Mærkerne, som gengives hosstaaende, bærer, som man ser, det Præg, der stemmer med dets Opgave, og vi sikkert ogsaa finde Købere blandt Landsmænd i Danmark.

De italienske Kongebørn.

I den herlige Park, der omgiver Kongeslottet i Rom, kan man jævnlig se de smaa kongelige Prinser og Prinsesser køre omkring i deres lille Vogn, der er forspændt med et Æsel.

Æslet er jo en »lille Hest«, der egner sig fortræffelig til at køres af Børn. Det er godmodigt, ikke utidig tilbøjeligt til at ville rivalisere med den fuldblods Araber, der »flyver som Vinden afsted«, og har tillige den passende Størrelse, der gør den skikket til at være et Legetøj.

Paa omstaaende Billede ser man fra venstre til højre Kongeparrets ældste Datter, Prinsesse Jolande, der har Tømmen i sin Haand, Kronprins Humbert, Prinsesse Mafalde og Prinsesse Johanna.

Det italienske Kongepars Børn paa Køretur.

Udsigt over Tandil.

Dansk Liv i Argentina.

Af cand. theol. C. Trap.

En Verdensudstilling vil i Sommer henlede Europas Opmærksomhed paa Argentina, Landet med de store Muligheder. Vi bringer i den Andledning nedenstaaende Skildring.

Dag og Nat for at væрге den friske Sæd mod de forsultede Kvæghjorde.

Men han fik ogsaa Hveden høstet og tærsket.

I forrige Aarhundrede — sidst i Fyrreerne — kom en dansk Lærer til Buenos Aires, Hovedstaden i Argentina. Han hed *Fugl*, et Navn, som nu opfattes symbolsk af Danskerne derovre, et Navn, som er indflettet i mange af deres Sange.

Paa Seilskib havde han rejst den lange Vej fra Hamborg, og Rejsen havde taget 97 Dage. Men dermed var Turen ikke endt. En dansk Ven af *Fugl* boede langt ude paa Pampasletterne — i Tandil — en Garnison til Værn mod Indianerne. Vennen havde lovet at tage sig af ham, og til Tandil var der otte Dages Vej paa Postvogn — en stiv Karre, forspændt med otte af Landets halvville Heste.

Fugl naaede sit Maal. Og hos Vennen tilbragte han den første Tid. Men da han var kommen ind i det spanske Sprog, tog han fat paa det Arbejde, som har gjort ham fortjent af Argentina.

Brødkorn kendtes ikke paa disse Egne. De halvville Nomader — Efterkommere af Indianere og Spaniere — levede af Kød og Yerba-The.

Fugl fik Hvede fra Buenos Aires. Han tog et Stykke Jord i Besiddelse af de milevide Strækninger, som laa hen uden Ejersmand.

Han fik det pløjet og tilsaaet. Han anbragte Hegn om sin Ager og har rimeligvis holdt Vagt

Den danske Kirke i Tandil.

Saa skulde den males!

Rundt omkring Tandil ligger der Bjerge og Klipper — ellers er der fladt mod alle fire Verdenskanter. Fugl gik op i disse Bjerge, og han huggede to Stene til Møllekværne ud af Granitstens Blokke.

Tømmer fik han fra Hovedstaden, og i Aaen ved Tandil indrettede han et Sluseværk, der kunde trække Kværnene. Da saa man for første Gang Hvedemel paa disse Egne.

Og Kornavlen tog Fart. Fugls Mølle var i Gang baade Dage og Nætter. Det blev en af de største i Landet. Han skrev hjem efter Slægt-

ubøjelige Energi, blev Rigmænd. Som *Adolf Petersen* — vor rigeste Landsmand i Argentina — hvis Formue anslaaes til 3 Millioner Kroner, og som ejer et Gods paa to danske Kvadratmil. Eller som *Frederik Christensen*, der begyndte med Fragtkørsel og nu er Landmand i stor Stil, Ejer af en af de smukkeste Villaer i Byens Udkant.

Her er Midtpunktet for »Dansk Liv i Argentina«. Hertil sendes Børn fra danske Hjem rundt om i Landet for at konfirmeres hos den danske Præst, *Andresen*.

Den smukke Kirke, indvendig som en dansk

Bryllupsgæster udenfor et dansk Hjem i Tandil.

ninge og Kendinge paa Lolland og Møen — *han skabte den danske Koloni i Tandil*.

Nu tæller denne Koloni ca. fire hundrede Medlemmer, og den har dansk Skole og Kirke.

Tandil har bredt sig til alle Sider i de forløbne Aar. Byen har 15,000 Indbyggere og er Station for tre Jernbanelinjer.

Danskerne er det vist ikke, som har høstet mest Guld. De fleste af de gamle bor i Byens Udkant paa deres Husmandslokker — Smaagaarde efter dansk Maalestok — paa 60—70 Tønder Land. De faar Føde og Klæder ud af Bedriften, men heller ikke stort mere. Deres Liv er efter dansk Skik og deres Haver efter Forbilleder fra Danmark. Kun er der Palmer i Græsplænen, hvor der var Tuja derhjemme.

Men de af dem, som havde den store og

landsbykirke, gemmer Sorgens og Glædens Minder for vore Landsmænd i det fjerne. Fugl var blandt dem, der lagde Grunden til den. Han dannede et Menighedssamfund, og hvert Medlem skulde erlægge otte Skilling om Ugen. De fleste af vore første Udvandrere naaede ikke videre end til at regne med Mark og Skilling. Spansk Sprog og spanske Penge kom de aldrig over.

Nu har Fugl sit Mindesmærke i denne Kirkes Mur — et simpelt Monoument og dog mere talende end prangende Marmorfigurer. Et Stykke af Møllekværnen fra den danske Mølle er indmuret i Skibets Nordside.

Til Kirken hører Præsteboligen, og bagved ligger Skolen. Det hele har Menigheden sparet sammen Aar efter Aar, og nu regnes det dog til 50,000 Kr. i danske Penge.

I Byen er et dansk Apotek, hvis Ejer er Konsul *Dahl*. Her er dansk Sygekasse, det ældste danske Blad og en stor dansk Læseforening.

Ved Udkanten af Tandil ligger Sydamerikas mest berømte Seværdighed: Rokkestenen. En prægtig dansk Villa ligger ved dens Fod, og i Selskab med Danske besteg vi det høje Klippeparti.

Gaa ind under denne Sten, sæt Skulderen fast imod, og De vil faa Følelsen af, at den rokker! I Blæsevejr bliver man svimmel af at se

dens Bevægelser. Og dog kunde et Spand paa seksten Okser ikke bringe den ud af sit Leje. Det var en argentinsk Godsejer, der vilde se den falde. Siden er saadanne Forsøg forbudt. Tandil vil ikke miste sin Tiltrækningskraft for Alverdens Turister.

Herfra ser man ud over Byen, hvor Haver snor sig op ad Bjergskraaningerne, hvor Popler indrammer alle Vejene, og hvor Bjergene blaaer i Øst.

Der er smukt i Tandil og danske Minder overalt.

„Snebarnet“.

Peary's Bog er udkommet og Peary selv er ifærd med at gaa paa en Foredragsturne, der dels vil betyde en kolossal Indtægt og dels en endelig og uomtvistelig Anerkendelse af hans Krav paa at være Nordpolens eneste Opdager.

Ah-ni-ghi-to, Snebarnet, Peary's Datter, som er født i Grønland.

Følgelig er Peary og alt, hvad der angaar ham aktuelt, og endnu mere vil det blive saa, naar han om kort Tid kommer til London og Berlin efter Indbydelse fra derværende geografiske Selskaber.

Hosstaaende Billede af Peary's Datter i Eskimodragt har sin Interesse i Øjeblikket. Det var hende, der telegraferede til sin Fader i de bevægede Cookdage, da Peary laa med „Roosevelt“ i Sydney: „Vi tror paa dig, Fa'er.“

Et patetisk Tilidsvotum fra Datter til Fader, og i særlig Grad saa, fordi det fremkom paa et Tidspunkt,

da den berømte Nordpolsfarer maatte føle sig stærkt oprevet af Begivenhedernes Gang.

Peary's Datter saa første Gang Lyset i den arktiske Zone. Man vil endnu erindre den Forargelse, det vakte, at Peary tog sin frugtsomme Hustru med sig paa en Ekspedition, der kom til at strække sig over flere Aar. Da den lille Pige kom til Verden deroppe i den evige Sne, blev hun kaldet „Ah-ni-ghi-to“, der skal være det grønlandske Ord for „Snebarnet“. De første tre Aar af sit Liv tilbragte Ah-ni-ghi-to i det høje Nord og kendte ingen anden Verden end den, hvortil en Eskimo fødes.

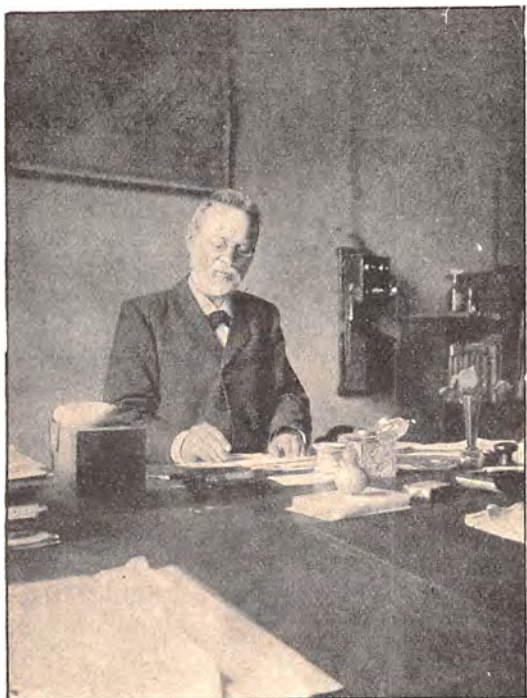
Og hun fik den samme Kærlighed til de evige Snestletter som den, hendes Fader maa have været besjælet af, naar han har kunnet tilbringe sit halve Liv deroppe.

Fire Aar tilbragte Moder og Datter derefter i Amerika. Peary var atter ude paa en langvarig Ekspedition, og da Ah-ni-ghi-to var otte Aar gammel, gik hans Hustru og Datter ombord i det kendte, gamle Ekspeditionsskib „Windward“ og stævnedes mod Grønland for at søge efter ham.

De naaede kun til Etah. Her tvang Isen „Windward“ til at gaa i Vinterkvarter; men da Foraaret kom, vaagnede Ah-ni-ghi-to en Morgen og saa en skindklædt Kæmpeskikkelse bøjet over sit Leje.

„Er du endelig der, Fa'r!“ sagde hun.

Peary har selv beskrevet Mødet med sin lille Datter, og i hans Beskrivelse mangler ikke det Element af dyb Patos, der varmer Hjerterne.

Skoleinspektør, cand. theol. Anker Hansen.

Skoleinspektør Anker Hansen.

Inspektør ved Vibenshus Betalingsskole, Cand. theol. Anker Hansen, fejrede den 1. Marts sit 25-aarige Jubilæum i Københavns Kommunes Tjeneste.

Jubilaren er en af de mest afholdte Inspektører ved de københavnske Skoler, og de mange Mennesker, der i Aarenes Løb er komne i Forbindelse med ham, har alle lært ham at kende som en god Pædagog og en elskværdig og hjælpsom Mand, der gerne vilde gøre det saa godt som muligt for de Børn, der betroes i hans Varetægt.

Ogsaa Skolens Lærere og Lærerinder sætter deres Inspektør meget højt, og paa sin Jubilæumsdag modtog han fra dem som fra utallige andre Beviser paa, hvor afholdt han er.

Sabroe.

Man kan tvistes om de Veje, der fører til et Maal, om de Midler, der tjener til Gennemførelsen af en Opgave, men Maalet og Opgaven skifter ikke Karakter, forbliver uforandret.

Om den kendte Folketingsmand Sabroe staar der i Øjeblikket stort Gny. Han har taget sig af et lille Barn, som han mente blev ilde behandlet dér, hvor det skulde have Omsorg og Forældres Røgt, og i Øjeblikket er det Dagens brændende Spørgsmaal, hvorvidt Sabroe er gaaet rigtigt eller urigtigt til Værks.

Men hvad end den Dom bliver, som den offentlige Mening og Retfærdighedens Udøvere vil afsige, saa er der to Momenter i den celebre Sag, som intet vil forandre, nemlig Sabroes Motiv og Opgavens Art.

Det er en af Samfundets største Opgaver for Tiden at værne om Børnene, hvem Fremtiden hører til, og hvor nødvendigt man har fundet det at tage sig alvorligt af den opvoksende Slægt, ses bedst deraf, at Lovgivningsmagten har maattet træde hjælpende til ved at skyde en Breche i den hellige ukrænelige Mur, der omgiver Borgernes Privatliv.

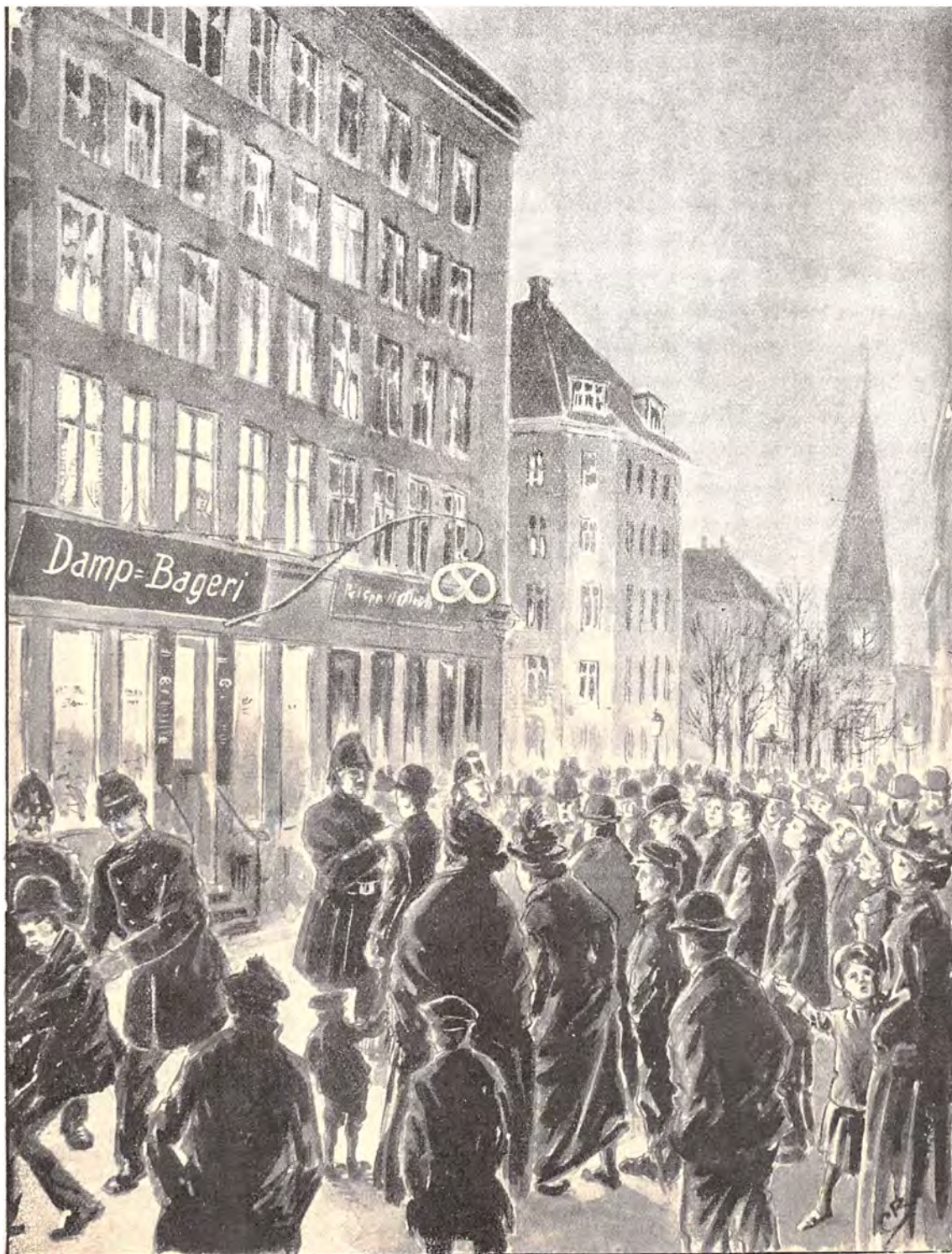
Værgeraadet, der opstod som en Følge af denne Bevægelse, har Myndighed til at fratage Forældre deres Børn, naar Børnenes Vel kræver det; men selv om Raadet ikke skulde virke saaledes, som enhver finder rigtigt efter den individuelle Opfattelse, saa forandres der dog ikke en Gnist ved selve den store, samfundskærlige Opgave: at værne om de Smaa.

Ingen tvivler om, at Sabroe er en stor Børnerven og en Mand, der vil Samfundets Vel, og hans Motiv til at tage sig af Lily Erritzøe er uangribeligt.

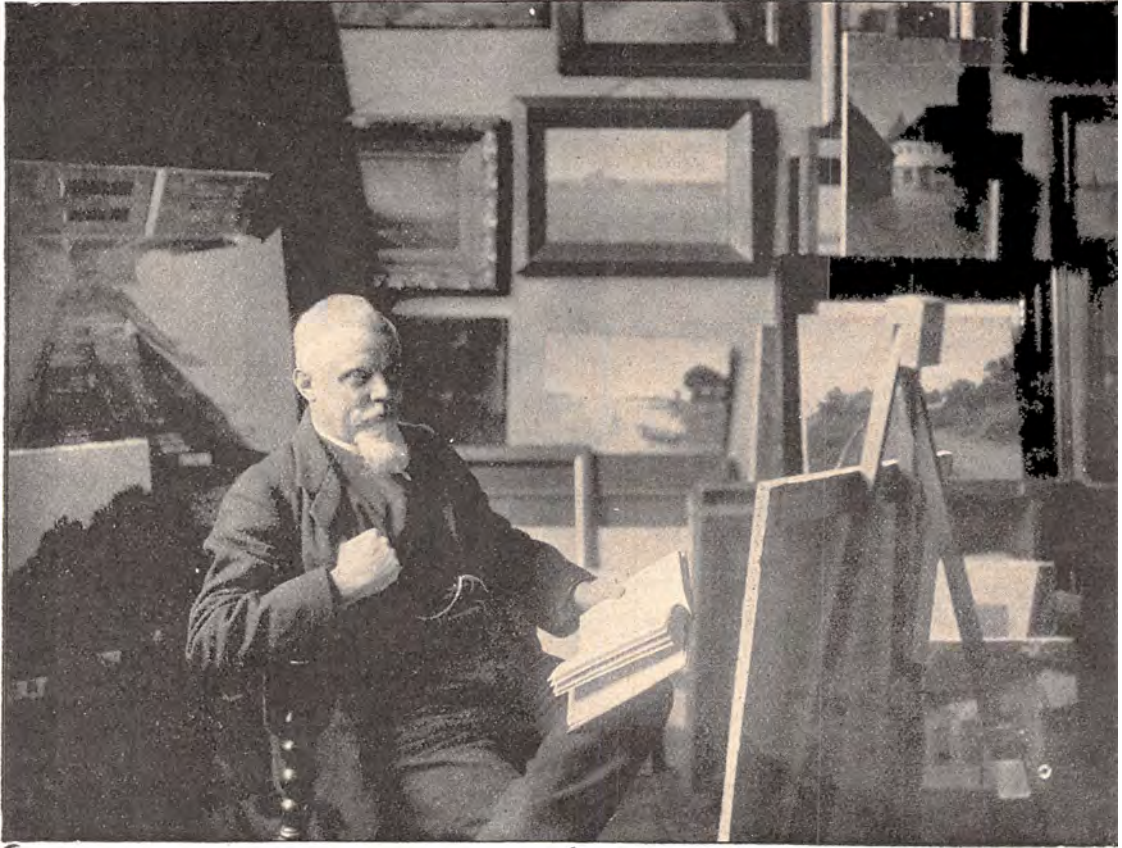
Men den offentlige Mening hylder ikke altid den Anskuelse, at »Hensigten helliger Midlet,« og derfor gaar Diskussionens Bølger højt i disse Dage.

Folketingsmand Peter Sabroe.

Den bevægede Aften paa Nørrebro, da Bagermester Erritzøe udstillede lille Lily i Vinduet for at berolige den ophidsede Mængde.

[C. M. Soya-Jensen i sit Atelier. Alb. Schou fot.]

C. M. Soya-Jensen.

Carl Martin Soya-Jensen, Akvarelmaler, er født i Odense 1860. Han blev Student fra Odense Skole og gav sig til at studere Fysik; men lagde sig imidlertid efter Akvarelmaling fra 1883—8 og rejste derpaa til Paris, hvor han uddannede sig paa Akademiet. Fra 1884 har han udstillet Landskaber og Arkitekturbilleder i Akvarel, dog ogsaa Oliemalerier. Siden 1888 har han været Lærer ved Kunstakademiet i Akvarelmaling og har efter et Ophold i London udgivet en Teo om „Akvarelteknik“. Soya-Jensen har ogsaa udstillet i München og Dresden og solgt Arbejder. Ved Siden af sine akademiske Kursus han han været Privatlærer for mange, bl. a. ogsaa for den afdøde Prinsesse Louise.

Hvilket af mine Arbejder jeg holder mest af?

Den højtærede Redaktions Spørgsmaal forekommer mig mere end vanskeligt at besvare.

En Del af en Kunstners Arbejder — ofte maaske de bedste — forlader saa hurtigt hans Atelier, at han daarlig nok beholder et sikkert Indtryk af dem. Har man saa ovenikøbet som jeg i henved 25 Aar malet en Række mindre Billeder, bliver man overfor Redaktionen Spørgsmaal ret tvivlræddig.

Et ganske enkelt Motiv »Interior af Clausens Gaard i Ribe«, kaldte jeg det paa Forårsudstillingen, med en gammel Hyld og en forkrøblet Rosenbusk, der slynger sig op ad Muren i Forgrunden, er maaske det, der er mig kærester.

Og hvorfor? Fordi det rummer mere af den lille gamle Bys Hygge end noget andet Motiv derovre fra, og saa fordi jeg har følt Kunstvenners Sympati overfor dette mere end overfor noget andet af mine Arbejder.

SOYA-JENSEN.

C. M. Soya-Jensen: Interiør af Clausens Gaard i Ribe.

Jul. Aagaard fot.

Motoren i Aëroplanets Tjeneste.

Det er en af Tilværelsens uskrevne Love, at Menneskehedens Sejre kun naas gennem Kamp, og at hver Gevinst kræver en Indsats.

En teknisk Opfindelse eller en videnskabelig Opdagelse behøver ikke at mangle det epokegørende Element i sig for dog at være værdiløs i Forhold til de Ofre af Tid, Arbejde, Kapital og — maaske — Menneskeliv, der blev ydet.

ovet Livet, og mistede det, i en saadan Fremtidssags Tjeneste, er sikre paa en fremragende Plads i Historien, og blandt dem vil ogsaa findes den herhjemme kendte Aviatiker Delagrangé, som fornylig styrtede ned med sin Flyvemaskine og slog sig ihjel.

Man kan beklage Delagrangés Død saa vel som Tabet af de andre Menneskeliv, der allerede er blevet og som endnu vil blive Indsatsen

Luftskibsmotor af den svære Type, som fandtes paa Delagrangés Monoplan.

F. Eks. den praktiske Betydning for Menneskeheden af Nordpolens Opdagelse er lig Nul, endda man har ofret 60 kostbare Ekspeditioner og 700 Menneskeliv paa den. Vore mest fremragende Videnskabsmænd erkender, at med Nordpolens Opdagelse er dens Saga ude.

Men hvilke svimlende Muligheder for Menneskehedens Fremtid byder ikke Luftens Erobring.

Problemet er løst, og tilbage staar kun Arbejdet med at fuldkommengøre Værket til praktisk Udbytte for Verden; thi det er atter en af Tilværelsens Love, at enhver Ting har sin ufuldkomne Begyndelse.

De Luftskibssejladens Pionerer, der har

i den store Sag; men man kan ikke angre eller fortryde, hvad der ofres. Menneskets rastløse Trang efter at beherske Universet og underlægge sig de Naturens mægtige Kræfter, der opretholder det, regner ikke med Omkostninger, selv om disse bestaar af Menneskeliv; thi der strømmer altid Frivillige til Fanerne, naar de blot holdes tilstrækkelig højt.

Delagrangé var en af disse Frivillige.

Det er som Regel Maskineriet, der faar Skyld for Ulykken, naar den kommer; men nu og da er det vel nok saameget det, at ingen af Aviatikerne endnu har naaet til den fuldkomne Kyndighed i at navigere sit Luftskib under ekstraordinære Forhold. Et Øjeblik Tab af

Aandsnærværelsen, en fejlagtig Manøvre i et ukendt »Farvand«, og man forliser.

I Tilfældet med Delagrange skyldes Ulykken efter Sigende, at han forsøgsvis havde forsynet sit Monoplan med en Motor paa 50 Hestes Kraft, medens Maskinen kun var konstrueret til en paa 24 H.K.

Ved Anvendelsen af den kraftigere Motor har han selvfølgelig beregnet at kunne opnaa en større Hastighed.

At kunne flyve og flyve hurtigt, er de to Ting, hvorom en Aviatikers hele Tilværelse drejer sig i Øjeblikket.

Delagrange kunde flyve, og hans Ambition gik derefter ud paa at præstere en Hastighed, der skulde være en Rekord. Han vovede Livet og mistede det. Der er intet at sige til det. Andre vil gøre ligesaa under en anden Form; thi Gevinsten af Delagranges Indsats blev i alle Tilfælde en Erfaring, som andre vil drage Nytte af.

Men det er ikke de forudsete Muligheder, der er Skyld i Ulykker, det er de uforudsete, og mod de uforudsete kan ingen værgе sig.

Den uundværlige Motor er den, der rummer de største Farer. Lad en eneste lille Del af dens komplicerede Mekanisme komme i Uorden og sætte den ud af Virksomhed, i samme Øjeblik forvandles dens livgivende Kraft til saa og saa mange Hundrede Pund død Vægt, til en tung Metalklod, der ifølge Tyngdeloven søger en lodret Bane nedad, forøgende Hastigheden for hver Fod.

Taber Aviatikeren sin Aandsnærværelse, er al! tabt, gør han en eneste fejl Manøvre, saa at Flyvemaskinen ikke virker som en Faldskærm, følger han kun sin egen og Luftskeibets Vægt til Motorens, og Ulykkens Omfang vil rette sig efter den Højde, han falder fra. — Hvorefter Teknikerne med pinlig Nøjagtighed vil paavise den indre Aarsag til Motorens Forvandling fra en levende til en død Ting, medens Lægerne hurtigere og med større Sikkerhed i Diagnosen vil udstede Dødsattesten for den uheldige Aviatiker.

I en teknisk Afhandling er det tilladt at fordybe sig i Spørgsmaal om Tandhjul og Krumtakker, men den store Verden interesserer sig kun for Resultater, for Kendsgerninger, der er Bedriften af Mands Mod og Snille.

Martyren for en god Sag har altid sit Publikum, for en Tid, hvis han lever, for en Dag, hvis han dør; men Glorien om Sejrherrens Hoved fordunkles kun af Glansen fra selve Bedriften.

Det er om Aviatikeren, der lever, Interessen samler sig. Han er den kommanderende General i Felttoget for Luftens Erobring, og man

følger hans Krigsmaskiner paa deres eventyrlige Flugt gennem Himmelrummet.

Man læser mange indgaaende, men ingenlunde letfattede Beskrivelser om, hvorledes det gaar til, og til syvende og sidst er man mest tilfreds med den Forklaring, der konstrueres i ens egen Hjerne.

Med lidt god Vilje ser man Ligheden mellem et Monoplan og en Drage, mellem et Biplan og Fuglen med udsprede Vinger. Som vi alle husker fra vor Barndom, var Princippet i at sætte Dragen tilvejs det samme, der betinger Aeroplanets Start.

Det nødvendige Tilløb med Dragen svarer nøjagtig til Motorens Virken paa Flyvemaskinens Hjul. Hvis man lægger Mærke dertil, vil man se, at en Flyvemaskine indtager nøjagtig den samme Stilling ved Starten, som den, der betingede Dragens heldige Udfart.

Og Dragen, som nu Aeroplanet, steg til Vejs; men i Flugtens Vedligeholdelse kommer atter Ligheden mellem de to til Syne.

For at holde Dragen svævende, maatte den paavirkes af en fremadragende Kraft, der i dette Tilfælde leveredes af den, der med Snoren i Haanden løb fremad og trak den efter sig. Motorens Opgave er nøjagtig den samme. Den fører Aeroplanet gennem Luften ved at drive de to Propellerblade, der er Luftskeibets Skruer.

Og som Dragen uvægerlig skar som en Pil gennem Luften med den tungeste Ende nedad, saasart den bevægende Kraft ophørte at virke, saaledes gaar det Aeroplanet, naar Motoren standser sin Virksomhed.

Men paa Aeroplanet sidder eller skulde sidde den kyndige Mand, der kan regulere Luftskeibets Dalen. Holder hans Styrelinje — der er den, der har to for at være sikre — og beholder han sin Aandsnærværelse, saa kan han, hvis han kender sine Sager, beherske Farten nedad.

Brister Styrelinen, kommer Maskinen blot et eneste Øjeblik ud af hans Herredømme, saa er han i ni af ti Tilfælde en dødsdømt Mand.

En kyndig Aviatiker vil hellere falde fra en betydelig Højde end kun nogle Meter. Et langt Fald giver ham Lejlighed til at regulere Maskinens Stilling ved Hjælp af Styreapparatet, i et kort Fald faar han ingen Tid dertil.

Dette gælder selvfølgelig kun for Aeroplaner. Forholdet stiller sig anderledes med Hensyn til styrbare Luftskeibe af Zeppelin-Typen eller som det, Spencer i London navigerede fra Krystal Paladset og rundt om St. Paulskirkens Kuppel i 1904. Spencers styrbare Luftskeib gjorde unægtelig paa den, der skriver disse Linjer, og som iagttog dets Manøvrer omkring St. Pauls Kirken paa saa nært Hold som fra Taget af en Genbobygning, et langt mere tillidvækkende Indtryk end f. Eks. Blériots Aeroplan,

som han benyttede til sin uventede Flugt over Kanalen den 25. Juli ifjor, og dette Indtryk bestyrkes ydermere ved den Kendsgerning, at et Zeppelin eller Spencer Luftskib ikke er udsat for den samme Risiko som et Aeroplan, hvis Motoren nægter at virke.

Vor Illustration viser en Aeroplanmotor af svær Konstruktion, en lignende som den, hvorved Delagranges Monoplan var forsynet. Man vil bemærke de to Propellerblade bag Motoren, som har syv Cylindre, der roterer sammen med Propellerne.

G. H.

Direktor Victor Wulff. Frk. Olga Svendsen. Chr. Schrøder. Fru Agnes Lorenzen. Schiøler-Linck. Carl Hinz.

Scene af „Guldklumpen“ paa Sønderbros Teater.

„Guldklumpen“ paa Sønderbros Teater.

Sønderbros Teater — ogsaa kaldet Amagers Nationalscene — har sit ganske specielle Publikum, paa hvilket dets Eksistens er baseret. Og dette Publikum holdes i Aande ved et alsidigt, rigt varieret Repertoire, der særligt bevæger sig imellem saadanne Yderpunkter som Revy og national eller mere international Folkekomedie.

»Guldklumpen«, det Drama, der for Tiden holder Teatrets trofaste i Spænding og faar den røde Lygte til at lyse over Amagerbrogade, er nærmest at betegne som en moderne københavnsk Forbryderkomedie, der — ødselt sat op og rask spillet — har vist sjældne Betingelser

for ikke alene at tilfredsstille det lokale Publikums Trang til dramatisk Underholdning, men tillige for at drage et fjernere, mere københavnsk Publikum til Huse.

Successen skyldes — foruden Stykkets smarte Handling og hjemlige Kolorit — navnlig Direktørens, Chr. Schrøders og Schiøler-Lincks fænomenale Spil i de fornøjelige Hovedroller. Navnlig Schiøler-Linck har skabt en sjælden veltruffen og realistisk Type paa den Københavnerforbryder, der begynder med at blive straffet for Vold og efter forskellige Omskiftelser ender i Tugthuset — med »Smykkerne« paa!

N. Th.

„Berejste Haandværkere“

„... med Ranslen paa Nakken og Staven i Haand.“

Vi kender Anekdoten om Skomagerdrengen, som kom fløjtende ad Aalborgs Gader og ikke vilde gaa til Side for Amtmanden, og hvorledes denne rasende spurgte:

»Véd du, hvad jeg er?«

»Nej?«

»Jeg er Amtmand over Aalborg Amt!«

»Og véd De, hvad jeg er?« spurgte Drengen.

»Nej?«

»Jeg er Skomagerdreng over hele Verden!«

Og dermed gik han fløjtende videre.

— — Der er i dette Svar lidt af den Frihedstolthed og Rejsebegejstring, som den unge Haandværker havde forud for de fleste andre Stænder i gamle Dage. Han var »den farende Svend«, som drog afsted ad Landevejen fra By til By. I ham udløstes Ungdommens Udlængsel.

Nu rejser Haandværkssvenden paa en anden Maade. Han er bleven Turist, og det er vel i mange Henseender vanskeligere nu for ham at komme ud og se sig om. Men de bedste blandt de unge Haandværkere har dog stadig Rejselysten i sig.

For et lille Land er det nødvendigt at sende sin Ungdom ud. At bidrage til, at saa mange som muligt af de unge Arbejdere kan komme ud og lære lidt af den store Verden at kende, er en smuk og ærefuld Opgave. Det er den, »Foreningen for berejste Haandværkere« har sat sig, og som den nu, den 1. Marts, i 25 Aar har røgtet til saa stor Glæde og rigt Udbytte for mange Mennesker.

Foreningens Formand er Skomagermester *Fennerberg*.

50-Aars Jubilæum.

Tegnelærer Heinrich Janniche.

Tegnelærer *Heinrich Janniche* kan i disse Dage fejre 50 Aars Jubilæum som Lærer ved Københavns Kommuneskoler, samtidig med at han har været Tegnelærer ved Teknisk Skole i 40 Aar.

Fru Lis Jacobsen.

Fru *Lis Jacobsen* forsvarer den 5. Marts paa Universitetet en filologisk Afhandling, hvorefter hun haaber at kunne sætte Titlen Dr. phil. foran sit Navn ligesom hendes Mand, Dr. phil. J. P. Jacobsen.

Over Evne.

Af Godfrey Holmer.

„Naar Hjertet brister og Sjælen
vaander sig
„Under det tungeste Slag...
„Da slukkes Lyset saa brat,
„Da ender den mørkeste Dag
I den sorteste Nat... .

Hun var lige fyldt seksten Aar, da hun kom til Cirkus. Den gamle Carduzzi plejede altid at fortælle, at netop som hun traadte ind ad Porten, faldt det første funklende Solglimt ned gennem Cirkuskuplen efter Ugers vedholdende Regn og Taage og sindstrykende Vejr.

Hans Tilhørere plejede lige saa regelmæssigt at smile. Det var Carduzzis sædvanlige Bemærkning, medens han betragtede hende med en Æmhed, som om hun havde været hans virkelige Datter. Det, hun burde have været, men ikke var.

Hele Cirkus kendte Historien — man kunde næsten sige — efter Overlevering fra de skiftende Led i den stadig fornyede Cirkusfamilie, i hvilken Direktøren og Direktrisen var de eneste Tiloversblevne fra en Tid, der laa henved en Snes Aar tilbage. Den Gang havde Carduzzi været det aldrig svigtende Glansnummer paa Programmet — sammen med Signora Cartanelli, og bag Manegen udvekslede de to hede Kys og dyre Løfter. I Carduzzis Hjerte slog Løfterne Rod. Hos den skønne Cartanelli naaede de kun til de varme, røde Læber, der udtalte dem, og levede kun i det flygtige Nu, der gives et Kys at leve i. Og en Dag var hun borte.

Direktøren fik et Brev og bandede. Carduzzi fik ogsaa et — og sænkede Hovedet som under et frygteligt Slag.

Han hørte til dem, der ikke klager under Smerter, og derfor lider mest. Og i lang Tid led han, som kun den Slags Naturer lider. Men han passede sin Dont, og tilsidst syntes hans Omgivelser at have glemt hin dramatiske Episode af hans Liv. De eneste, der saa nogen Forandring hos ham, var Direktøren og hans Kone. De sagde intet, men de følte for ham.

En Dag var de kommet ud i Stalden og fandt Carduzzi alene. Han sad paa en Sæk Foder med Hovedet begravet i Hænderne, og hørte dem ikke. De stod lidt og betragtede ham i Tavshed. Saa gik Fru Direktøren hen til ham og lod sin Haand glide medfølelse, trøstende ned over hans Nakke.

Han løftede Hovedet og saa træt paa dem.

Der blev ikke sagt noget, men det var dog, som om denne tavse Sympathitilkendegivelse gjorde ham godt og hjalp ham lidt over Sorgen.

Saa var han bleven hos dem, en støt og paalidelig Forbundsfælle gennem tykt og tyndt,

og Direktørens højre Haand i alt, hvad der angik Cirkus.

Og der gik sytten Aar. Flere Gange havde han været i Danmark, og hver Gang havde han følt en underlig stikkende Smerte i Brystet, naar han stod under den mægtige Cirkuskuppel, der havde hævet sig over hans Lykke og Ulykke i en eneste kort Sommer, men han følte alligevel en dragende Længsel efter at komme tilbage, som en Flue kredser om Flammen, der svider dens Vinger. En Dag kom han gaende med Direktøren over Manegen og henimod Indgangen.

Lige indenfor Porten stod en ganske ung Pige, en barnlig, spædlemmet Skikkelse, men med et stort sort, bølgende Haar om et blegt, fint Ansigt, hvori lyste et Par frimodige, klare Øjne.

Carduzzi saa forskende paa hende. Han syntes Ansigtet var ham lidt bekendt, men vendte sig saa ligegyldigt bort og vilde gaa, da Direktøren kaldte paa ham.

Han havde lige gennemløbet et Brev, som den unge Pige havde bragt ham, og rakte det frem mod Carduzzi med et lidt usikkert Blik paa ham.

— Tag du dig af dette Brev, Carduzzi, sagde han og henvendt til Overbringeren:

— Følg med den Herre ind paa Kontoret. Carduzzi tog Brevet og gik, og hun fulgte med, medens Direktøren saa med et nysgerrigt, interesseret Blik efter dem.

Saa gik han tankefuldt den modsatte Vej.

Inde paa Kontoret sad den unge Pige og ligeoverfor hende Carduzzi. Han var meget bleg, og om hans Mund var der en smertelig Trækning, som om en ny Sorg var faldet ned over hans graanende Hoved.

For første Gang i lang Tid var Solen kommet frem, og en funklende, varm Straale faldt gennem Vinduet og lagde sig ligesom kærtegnende om den unge Piges hvide Hals.

Carduzzi betragtede hende i Stilhed og saa hendes Øjne spille i Sollyset, næsten funklesom et Par Ædelstene. Han saa atter ned paa Brevet, som han drejede mellem Hænderne, og tænkte — tænkte — tænkte. Lysskæret bredte sig og lidt efter lidt fyldte det Værelset. En Straale faldt gennem det øverste Vindue som gennem et Brændglas paa hans Hænder og Brevet. Han kunde mærke, hvorledes den varmede, og lidt efter lidt følte han det, som om et hidtil savnet Velvære sneg sig over ham, som et noget Nyt var kommet ind i ham, med de første Solstråler, der skinnede paa det hvide Papir med den lidt uregelmæssige Skrift — paa hendes Brev.

Han læste: »Jeg er syg. Det knækkede mig, mit Mod og min Livslyst, da jeg i min Daarskab forlod de Omgivelser og det Liv, hvortil jeg var født og opdraget, og hvori jeg alene var rigtig lykkelig, skønt jeg ikke vidste det den Gang. Maaske var jeg vendt tilbage, hvis jeg ikke havde skammet mig over atter at staa Ansigt til Ansigt med den ærlige, trofaste Carduzzi. — — —

Naar jeg er død, staar min lille Pige alene i Verden. Hun har kun mig, og ogsaa jeg er alene. Jeg sender hende til Carduzzi. Det er min Bod mod ham: At jeg overgiver til ham, som jeg forbrød mig imod, og som burde hade mig, det dyreste, jeg ejer, min lille Pige. Og jeg dør roligt. Carduzzi vil være baade Fader og Moder for Bella, ved Mindet om den, han engang elskede, ved Mindet om Pia Cartanelli. <

— — —

Der var gaaet to Aar. Bella var blevet lovformelig adopteret af Carduzzi, thi han havde i Aarenes Løb samlet sig en Sum Penge, som hun skulde arve, og derfor maatte Papirerne være i Orden, mente han. Men ingen Papirer kunde knytte de to fastere til hinanden, end den forløbne Tid havde gjort. Carduzzi tilbød sin »Datter«, og Bella hang med barnlig, rørende Kærlighed ved sin »Fader«. De to var uadskillige.

Hun var et rigtigt Barn af et af Manegens rigtige Børn. Det laa hende i Blodet. Og da der var gaaet et Par Sæsoner, var hun Prima-donna, et Glansnummer paa Programmet, fetet og beundret. Da Cirkus atter kom til København, hvor Pia Cartanelli engang havde gjort Carduzzi lykkelig — og svigtet ham, og hvor Bella var født, havde han næsten glemt Fortiden. Hans Kærlighed til Bellas Moder var genopstaaet i en ny og lutret Følelse — i Kærligheden til hendes Datter, og han var lykkelig.

Og dog kunde der undertiden komme en mørk Skygge frem og minde ham om det Tab, han engang havde lidt. Det var, naar en Gæst viste en lidt for stor Interesse for hans Adoptivdatter. Blomster var der ikke noget at sige til, men den, der vovede at sende Bella en Foræring, der kunde betegnes som noget af Penges Værd, blev meget bestemt og kategorisk afvist. Man maatte gerne beundre hende. Bella i Manegen tilhørte Publikum, men Bella udenfor, var Carduzzis. Den mørke Skygge var den stadig lurende Angst for, at nogen skulde tage hende fra ham. Hun var jo ikke atten Aar endnu, og Carduzzi haabede, at der maatte gaa mange Aar, før hun tog sig en Mand, men skulde det endelig ske, saa maatte det være en Artist. At fjerne Bella fra de Omgivelser, hvor hun øjensynlig trivedes og hørte hjemme, som var hun født under selve den store Cirkuskuppel, vilde

blive hendes Ulykke, som det var blevet Modere-rens, og det vilde Carduzzi forhindre.

Nogle Dage før Cirkus skulde bryde op fra København, sagde Direktøren til Carduzzi, der næst efter ham selv havde det afgørende Ord i alt, hvad der angik Cirkus:

— Vi faar en ung Mand, som du maa ud-danne til Skolerytter. Han er dansk.

— Hvad skal vi med ham? Vi har jo nok.

— Ja, men han vil nu gerne den Vej. Det er selve den russiske Gesandt, der har bedt mig om at tage ham, og du ved nok, hvad det betyder at staa sig godt med en saadan Mand, netop nu, da vi skal til Rusland. Carduzzi kunde ikke indvende noget fornuftigt mod dette Argument men han saa lidt misfornøjet ud.

Den ny Artist lod imidlertid ikke til at være særlig ivrig efter at melde sig til Tjeneste. Nogle faa Timer, før Cirkus var parat til Opbrud, sagde Carduzzi til Direktøren:

— Saa bliver vi altsaa fri for den Fyr, der skulde lære at ride? Han har jo ikke vist sig.

— Naa, ham!

Direktøren saa lidt forlegen ud og gav sig til at blade i nogle Papirer.

— Ja, han skal først støde til os i St. Peters-borg.

— Han skal maaske have Lov til at gøre og lade, som han vil, henkastede Carduzzi. — Naar han skal lære noget, havde han haft godt af at se, hvorledes vi rejser med de Dyr, som han skal arbejde med. Naa, mig er det ligegyldigt, men jeg er ellers noget nysgerrig efter at se en Fyr, som selve den russiske Gesandt har faaet dig til at tage.

— Jeg har saamænd heller ikke set ham endnu, han.

— Naa, bedre endnu, afbrød Carduzzi. — Det er da ellers en usædvanlig Fremgangsmaade. Du plejer jo altid at se dine Folk an.

— Ja, er han umulig, kan vi jo nok blive af med ham, indskød Direktøren.

— Javel, naar han har lavet en Ulykke.

— Aa, den Tid, den Sorg.

— Ja, ja!

Carduzzi drejede sig om paa Hælen og gik. Han var i højeste Grad utilfreds med den ube-kendte Artistlærling, med Direktøren og med sig selv. Lige siden han havde hørt om Gesandts mystiske Protegé, havde han været i daarligt Humør, og han var ude af Stand til at forklare sig selv Grunden dertil. At Direktøren havde antaget en Lærling, var, naar alt kom til alt, ikke noget nyt. Carduzzi havde i Tidens Løb været Læremester for adskillige Skoleryttere. At en Gesandt gjorde sig den Ulejlighed at anbefale Fyren til en Cirkusdirektør, var et ret sjæld-nere Tilfælde, det var ikke før sket i Carduzzis Tid, men én Gang skulde jo være den første.

Muligvis var Fyren af saakaldt god Familie, havde løbet Panden mod et eller andet, og var blevet degraderet af det fine Selskab. Carduzzi mindedes en ung Greve, som var bleven Skole-rytter, og en russisk Fyrstinde, der blev Løvetæmmerske. Saadan var det gaaet dem, men i de Tilfælde havde Vedkommende ikke haft nogen til at tale for sig. De fik Adgang ved at prisgive Navn og Stand til Reklame — og saa var det forøvrigt mindre vigtigt, om de virkelig var dygtige og kunde præstere noget.

Ved den ny Lærling var der derimod noget fordægtigt. Direktøren gav ingen ordentlig Besked. Enten vidste han intet, og det var mistænkeligt, eller ogsaa skjulte han, hvad han vidste, og det var endnu mere mistænkeligt.

Trods alt det følte Carduzzi alligevel, at Sagen burde være ham komplet ligegyldig, men hvorfor kunde han da ikke lade være med at spekulere derpaa, hvorfor skulde hans Tanker stadig være optaget af denne tyvende eller femogtyvende Lærling, som det blev hans Hverv at undervise. Hvorfor? Den lidt usædvanlige Maade han blev indført i Cirkus paa var ikke tilstrækkelig Grund til at skænke ham saa mange Tanker — ja, urolige Tanker. Carduzzi følte hos sig selv, at det var urolige Tanker. Men hvorfor? En psykologisk Gaade, som han ikke kunde løse. I dette Øjeblik kom Bella farende hen til ham og hagede sig fast til hans Arm som hun kærtegnende pressede mellem begge sine Hænder. Carduzzi klappede hendes Kind med den ledige Haand og havde i samme Øjeblik glemmt alle sine Bekymringer, de mærkelige urolige Tanker, der manglede enhver som helst Begrundelse.

— — —

Der var gaaet en Maaned, og Cirkus havde hver Aften fuldt Hus i St. Petersborg. Carduzzis ny Elev havde præsenteret sig straks ved Ankomsten og var øjeblikkelig blevet overgivet til sin Læremesters Omsorg. Han var en ganske køn ung Mand, lidt spinkel af Vækst, men, som det viste sig, sund og stærk, flittig og intelligent. Carduzzi, der før hans Tilsynekomst havde arbejdet en stærk Uvilje i sit eget Indre mod ham, og til en Begyndelse havde været vel streng og ofte urimelig, hvad han med en vis Skamfølelse erkendte i sine egne Tanker, var begyndt at føle en Art velvillig Interesse for den unge Mand. Knap fjorten Dage havde tilvejebragt denne Revolution i hans Følelser, og en Uge til bevirkede Resten.

Den unge Dansker, den russiske Gesandts Protegé, var kommet saa vidt i Carduzzis Bevaagenhed, at han endog fik Lov til at gøre Bella og hendes Fader Selskab ved Maaltiderne. Men en Dag lagde Carduzzi pludselig Kniv og Gaffel fra sig og saa paa sin Elev, som om han vilde

studere hvert Træk i hans Ansigt. Attilo — det var bleven den unge Mands Artistnavn — blev opmærksom paa Carduzzis Opførsel og saa spørgende paa ham.

— Er der noget? spurgte han.

— Ja, nu ved jeg, hvor jeg har set Deres Ansigt før, Attilo, svarede Carduzzi bestemt og afgørende. — Det var i Cirkus i København, da vi gav Forestilling der.

Blodet foer Attilo til Hovedet.

— Ja, jeg kom der engang imellem for at se Dem fremføre Heste og kiggede undertiden ud i Stalden.

— Det var ikke i Stalden, jeg saa Dem, det var i en Loge.

Carduzzi greb med feberagtig Hast Kniv og Gaffel og fuldendte sit Maaltid — paa en saa demonstrativ Maade, som om han vilde tilkende-give, at der ikke skulde tales mere om den Ting.

Attilo tav. Bella kastede et stjaalent, ængsteligt Blik til de to Mænd.

— Det anede mig, mumlede Carduzzi ved sig selv, da han efter Maaltidet sad alene og nippede til sit Glas.

— Han er ikke, hvad han udgiver sig for. Det var ham, der sendte Bella Blomster hver Aften, kostbare Kurve med de dyreste Blomster, eller jeg er ingen Kender. Og det var ham, der sendte hende det gyldne Flitterstads, der ogsaa havde kostet mange Penge, og som jeg gav ham i Hovedet igen. Det var ham. Jeg maa passe paa Bella. De har været for meget sammen. Han rejste sig langsomt og besværligt fra Stolen. Der var kommet et forpint, træt Udtryk i hans Øjne. Han støttede sig tungt med den ene Haand paa Bordet, det graa Hoved sank ned paa Brystet, og hans Tanker gik en Snes Aar tilbage i Tiden. Han saa en ung Pige med store funk-lende Øjne, og med et Væld af ravnsort Haar om det fine Ansigt. Han havde set det samme Ansigt hver Dag i de sidste to Aar, Bellas Ansigt, men for hans indre Blik saa han i dette Øjeblik et Ansigt, der helt og aldeles tilhørte en anden. Denne anden var Pia Cartanelli.

Og han saa et Væld af Blomster, de gule Roser, de hvide Liljer og de røde Valmuer — i en uendelig Række af pragtfulde Kurve, der syntes at strække sig saa langt, hans Øje kunde naa, til den forsvandt der borte i Horisonten.

Og den flammende Aftensol forvandlede Roserne til kostbare Perler, Liljerne til funk-lende Diamanter og Valmuerne til Smykker af det rødeste Guld. Og han saa atter en ung Kvinde. Hun plukkede en Rose, en Lilje og en Valmue af den første Kurv og fæstede dem ved sit Bælte.

Hun gik videre og standsede ved den anden Kurv, plukkede to Roser, to Liljer og to Valmuer og smykkede sit Haar.

Og hun gik videre — til den tredie Kurv, plukkede tre Roser, tre Liljer og tre Valmuer, og hæftede dem ved sin Barm.

Længere, længere bort svævede hun, hendes Skikkelse blev taageagtig, og nu var hun naaet derhen, hvor Roserne var Perler, Liljerne Diamanter og de røde Valmuer Guld, — og hun tog Perler, Diamanter og gyldne Smykker og gemte dem ved sit Hjerte.

Saa forsvandt hun — langt borte bag Horizontens Taageslø.

Og han saa en Skikkelse, der sad med Hovedet skjult i Hænderne.

Det var en Mand, i hans Haar skimtede han hvide Fnug som af nyfalden Sne, men det var Græmmelsens sølverne Stænk.

Og ved hans Bryst saa han et Skær, som af en Valmues røde Blade. Men det var Blod — hans eget Hjerteblood.

Synten lange Aar svævede forbi hans Blik, og han saa — Aar efter Aar — den samme nedbøjede Skikkelse, saa de hvide Fnug falde tættere paa hans Hoved og Valmuen sprede sine røde Blade over det, der engang havde været et Hjerte, et Hjerte med Strømme af Ungdommens varmt rullende Blod.

— — —
Og saa saa han atter en Kvindes Skikkelse — en zart, spinkel Skikkelse med et Par store tillidsfulde Øjne, hvori selve Liljens blændende Hvidhed spejlede sig. Bella.

Bella! Han rettede sig med et Ryk. Bella! Pia Cartanellis Erstatning til ham for de sytten Aars glædeløse Tilværelse. Bella! Der var blevet hans Hjertebarn — alt det, der betød Liv og Lykke for ham. Bella! Som man ogsaa engang, netop paa samme Sted — havde forsøgt at lokke fra ham — med Blomster og Guld — skønt hun selv intet havde anet derom, hun, der var ren som Liljen i dens blændende Hvidhed.

•

Nogle ny Klovner var ifærd med at holde Prøve, og Carduzzi plejede at være tilstede ved alt, hvad der foregik paa Manegen, men idag gik han udenom, en besværlig Vej mellem Kulisser, Vogne, Stiger og Skrammel af den brogede Art, hvoraf et Cirkusudstyr bestaar.

Mekanisk og af gammel Vane, men med Tankerne andetsteds, rettede han lidt her, lidt der, og fortsatte saa sin Vej.

Pludselig standser han og lytter. I næste Sekund foregaar der en Forvandling hos den endnu ranke Skikkelse med det graasprængte Haar, og de tungsindige Øjne i det altid venlige Ansigt. Han bøjer sig frem og lægger Hovedet paa Siden som en Hund, der vejrer noget. Forsigtig flytter han den ene Fod, saa den anden, og med den fremstrakte Hals, den ludende Holdning og de lurende, glinsende Øjne minder han

om en Kat. Dyret, det slumrende Rovdyr i Mennesket, er kommet frem og snuser i Luften som efter Bytte.

Stemmerne taler sagte, men bliver tydeligere, eftersom han nærmer sig. Han hører dem nu tæt ved og kigger frem bag en mægtig Papfigur, der forestiller Buddha; og — hans Ansigt gløder, hans Hænder knytter sig, men Benene er lige ved at svigte ham.

Han ser Attilo og Bella staaende overfor hinanden — han foroverbøjet, gestikulerende, bedende, — hun med sænket Hoved, drejende sig nervøst paa Hælene, men — Carduzzi griber sig med Haanden til sin Pande, som vilde han klare sit Syn — lyttende, begærligt lyttende.

Da brister hans Forstand.

Et Øjeblik forsvinder Synet, der drager som en Sky forbi hans Blik, en mørk uigennemtrængelig Taage. Saa klarer det atter, det var kun en Brøkdal af et Sekund, og atter ser han — ser Pia Cartanelli. Hun taler med en ung Mand, men den unge Mand er ikke ham, ikke Carduzzi. Det er en Fremmed.

Begærligt lytter hun til hans Stemme, — og kun en eneste Gang ser han hende aabne Munden og hviske et Ord. Hun nævner hans Navn. Carduzzi! Men det lyder saa svagt. Det er intet Raab om Hjælp. Det er kun en troløs Kvindes falske Protest, der ikke skal høres. Ingen hører det. Samvittigheden ligger begravet under et Bjerg af brogede, duftende Blomster, og tungt vejer det vægtige Guld, der holder den nede.

Det syder i Carduzzis Blod, det hamrer og arbejder i hans Hoved.

Pia troløs! Pias Kærlighed flygtig som de Kys, der beseglede hendes Løfter — igaar — idag — for en Time siden. Carduzzis Øjne hænger luende, glødende ved de to. Han ser, hvorledes den Fremmede griber efter Pia Cartanellis Haand, som Carduzzi selv har bedækket med hede Kys, igaar — idag — for en Time siden.

Blodet standser pludselig i hans Aarer, hans Øjne træder frem af deres Hulninger. Pia lader den fremmede tage hendes Haand, nu søger han at drage hende ind til sig, men hun gør Modstand, svag, nu svagere og saa — hendes Hoved hviler paa hans Skulder. I samme Nu faar Carduzzi sit Mæle igen. Et rasende Brøl høres fra Buddhas Statue, som et Ekko lyder en Kvindes gennemtrængende Skrig — et Sekund senere et Skud.

Fra Manegen kommer man farende, snublende over hinanden, forrest Direktøren.

Bella ligger ubevægelig tæt ved Væggen. Hun er besvimet. Midt paa Gulvet ligger Attilo — han er død. En velrettet Kugle har gennem-boret hans Bryst. Foran Buddhas Statue staar Carduzzi med Revolveren i Haanden. Hans Blik

er flakkende og vildt. Bella er kommet til sig selv — hendes første søgende Blik gælder Faderen. Hun iler hen til ham og kaster sig om hans Hals, medens Direktøren tager Revolveren fra ham.

Saa lyser det op i Carduzzis Ansigt, og idet han klapper Bellas Kinder og holder hende fast omslynget, hvisker han: — Jeg har haft en slem Drøm, mia Pia. Jeg drømte, du forlod mig, forlod din egen Carduzzi. Men nu gifter vi os, mia cara, saa kan vi altid være sammen. — Hallo! Der er Klokken! Du skal ind. Allegro! Pia Cartanelli! Allegro!

Journalistforeningen i København.

Hosstaaende lille Billede er en stærkt formindsket Gengivelse af en ualmindelig smuk og dekorativ Platte, som i Anledning af Journalistforeningens 30 Aars Fødselsdag den 2. Marts fremstilles paa Bing og Grøndahls Porcelænsfabrik i Løbet af Sommeren.

Den karakteristiske Tegning skyldes *Hans Tegner* og er hans første og eneste Arbejde paa dette specielle Omraade. Kunstneren har symboliseret Pressen i Hejmdals prægtige Skik-

kelse; man ser den unge Gud, der ser saa vel Nat som Dag hundrede Mile bort, behøver mindre Søvn end en Fugl og hører Græsset gro paa Jorden og Ulden paa Faarene. Han staar paa Bifrost med Aarvaagenhedens Hane ved sin

Side. I sin højre Haand holder han sin Lur, Gjallerhornet, der høres over al Verden.

Nedenunder finder man Journalistforeningens Bomærke med Pallas Athenes Hoved, saaledes at Platten paa en morsom Maade forbinder den nordiske og den græske Mytologi.

Forberedelserne til Kunstnerkarnevalet.

Jul. Aagaard fot.

Tændstikkunster.

At fremstille fire ligesidede Trekanter af 6 Tændstikker, uden at brække en eneste over, vil vist volde jer en Del Hovedbrud. For at spare jer for dette, vil vi betro jer, at man ganske simpelt bygger en Pyramide. En Trekant laves af de tre Tændstikker og fra dennes Hjørner stiller vi de andre tre op, saaledes at Hovederne mødes i Toppen, og Opgaven er dermed løst

* * *

At man kan faa Tændstikker til at bevæge sig under Indflydelse af Vand, kan vises ved nogle fikse Forsøg. Giv en Tændstik et Knæk og læg den, bøjet til en spids Vinkel, over Halsen paa en Vandkaraffel, og ovenpaa Tændstikkens Arme lægger du en Mønt. Dryp nu en Draabe Vand i Knækket paa Tændstikken, saa vil du se Vinkelbenene, hvorpaa Mønten hviler, rette sig ud fra hinanden og tilsidst Mønten falde i Karaffen.

Nogle Kortkunster.

At finde to udtrukne Kort af et Spil.

For at kunne udføre denne Kunst maa man i Forvejen ubemærket have skilt Hjertere og Rudere for sig i en Bunke og Kløvere og Spædere for sig i en Bunke.

Man lægger nu disse Bunker ved Siden af hinanden. Derpaa tager man Bunken tilvenstre op og beder en af Tilskuerne om at trække et Kort og huske, hvad det er for et. Saa lægger man Bunken tilbage paa Bordet, *men ubemærket tilhøjre* for den anden Bunke, idet man tager denne op og beder en anden Tilskuer om at trække et Kort deraf, hvorpaa man lægger denne Bunke tilbage paa Bordet, men til venstre, saa at Bunkerne altsaa har skiftet Plads. Nu tages den sidst nedlagte Bunke, og man beder den første Tilskuer om at stikke sit Kort ind deri; derpaa beder man den anden Tilskuer stikke sit Kort ind i den anden Bunke. Det er indlysende, at det røde Kort nu befinder sig mel-

lem de sorte, og det sorte Kort mellem de røde. Man blander nu grundigt hver Bunke for sig, lægger dem derpaa sammen og lader en Tilskuer tage af flere Gange, hvorpaa man, naturligvis med Kortenes Bagside vendt mod Publikum, med tilsyneladende stor Vanskelighed opsøger de udtrukne Kort og overrækker dem til rette Vedkommende. Man maa selvfølgelig saa ikke give Kortspillet fra sig uden at have blandet det grundigt, da ellers Kunsten opdages.

* * *

At finde et Kort ved at veje det.

Lad en af Tilskuerne trække et Kort af Bunken. Læg det derpaa paa Langemands Finger-spids og lad som om du vil veje det. Dette gør du naturligvis kun for at se, om Kortet ikke skulde have et eller andet Kendemærke. Har det ikke det, maa du give det et saadant ved f. Eks. et Rids med en Negl; men saa behændigt og usynligt som muligt. Det udvalgte Kort stikkes nu ind i Bunken og denne blandes grundigt. Derpaa leder du Kortene igennem, idet du lader, som om du vejer det paa Fingeren; men i Virkeligheden kun for at finde det afsatte Mærke. Naar du endelig finder det rigtige Kort, vil Tilskuerne tro, at det er sket ved Hjælp af Veiningen.

* * *

Det balancerende Kort.

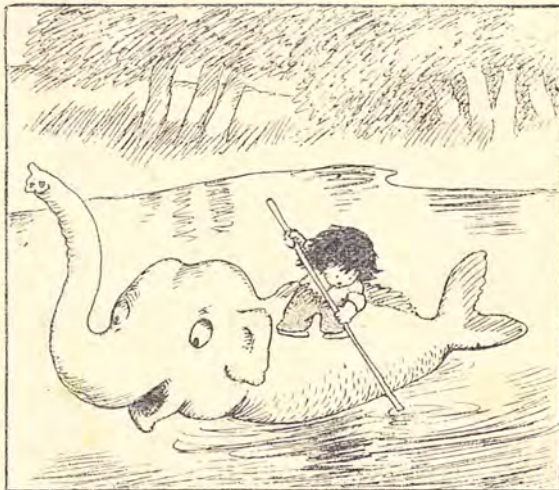
For at kunne udføre dette Kunststykke har du forud forsynet din øverste Vesteknap med en 50 ctm. lang sort Traad, i Enden af hvilken er anbragt en Vokskugle. Dette Hjælpemiddel kan ikke ses, naar du har mørkt Tøj paa og udfører Kunststykket ved Lampelys. Nu spreder du flot et Spil Kort paa Bordet, lader en Tilskuer trække et Kort og beder en anden om hans høje Hat.

Efter at begge de paagældende har undersøgt Kort og Hat, tager du begge Dele, og idet du gaar hen til din Plads noget fra Tilskuerne benytter du Lejligheden til ubemærket at fæstne Vokskuglen paa Bagsiden af Kortet. Nu stiller du dette paa Hatten og lader først, som om Kunsten vanskelig lader sig udføre, derpaa raaber du: »Staa!« idet du samtidig strækker Haanden, hvori du holder Hatten, ud. Derved strammes Traaden, og nu vil Kortet balancere tilsyneladende frit paa Hatten. Derefter afleverer du begge Dele til Eftersyn, idet du forud har fjernet Vokskuglen fra Kortets Bagside.

DE SMAA PJEYSER

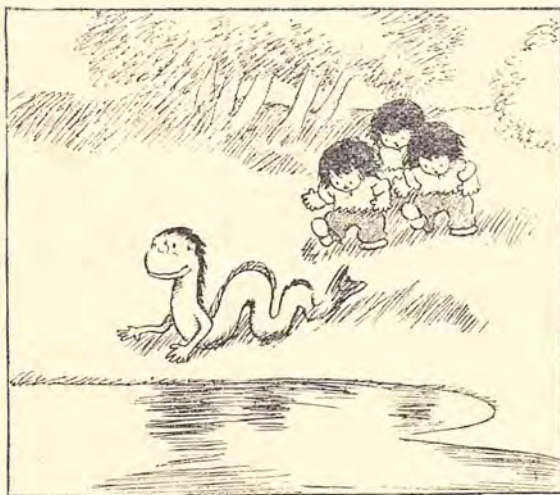
Tre Pjevser sad i den grønne Skov;
Men en løb bort for at holde Sjøv.

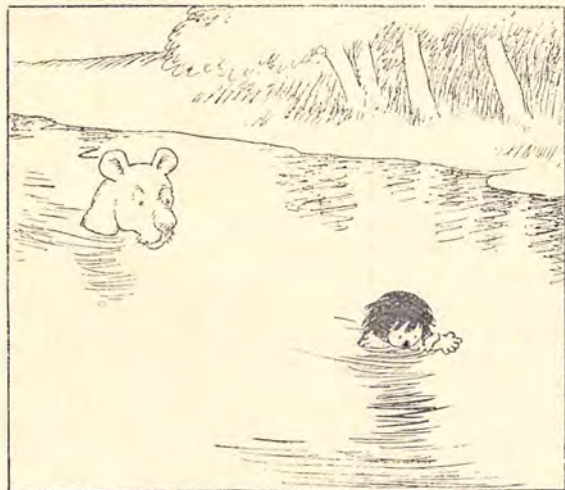
Paa en Elefanttorsk han begav sig paa Rejse;
Men desværre han ned af dens Ryg monne dejsse.

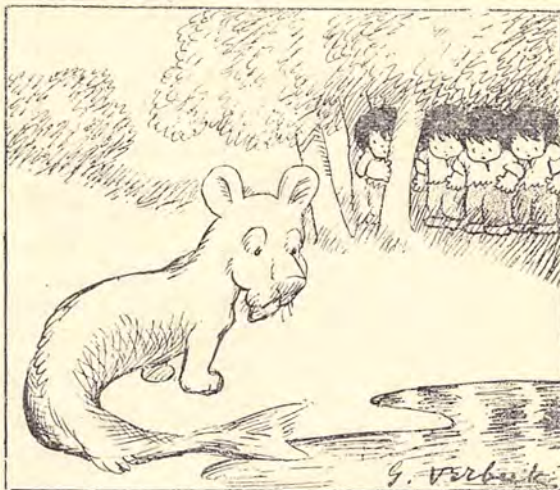
En Aal-abe skreg til de Pjevser tre:
»Den lille Pjevs aldrig I mer vil se«.

»Aa, hvad«, sa'e de Pjevser, »det er jo kun Vand,
Og en Dukkert aldrig ham skade kan;

For en lille Pjevs svømmer saa let som en And,
Men hvad tror du, det Dyr der vel være kan?»

Og pludselig saa stammede de Pjevser med et
Vræl:

»Det er jo en forfærdelig Pu-pu-ma-ma-makrel«.

G. H.

HVER 8 DAG

Nr. 24.

13. Marts 1910.

16. Aarg.

Frelserhærens gamle General ankommer til Indvielsen af et Herberge for Hjemløse.

Hjem fra Fiskefangst.

Efter Maleri af René Ravaut.

General Booth.

Der var en Tid, da Betegnelsen »General« foran Booths Navn var en Kilde til Morskab og en Slags medynksfuld Spot blandt Folk.

I mange Aar, og maaske lejlighedsvis i Danmark endnu den Dag i Dag, blev »General« i Forbindelse med Booths Navn altid forsynet med Anførselstegn, ligesom man skriver »Løjtnant« Sofie X. og »Kaptejn« Josefine Y. om kvindelige Officerer indenfor Frelserhæren.

Men har en Mand nogensinde i Kraft af sit Arbejde og sin Personlighed skaffet en selvantagen Titel Hævd og Anerkendelse, saa er det Booth.

Da han oprettede sin Frelserhær, blev han modtaget med Haan og Munterhed, og »General« var et Skældsord i Folks Bevidsthed. Nu modtages den gamle General i Audiens hos Konger og Kejsere, og alle de ledende Blade i Udlandet, undertiden ogsaa herhjemme, ofrer Spalter paa ham, naar han taler, rejser osv.

Englænderne, der nærer en vis Ærbødighed for alle religiøse Rørelser, modtog Frelserhærens Tilsynekomst med stille Undren og en forventningsfuld Holdning. I Danmark vakte den en Blanding af Munterhed, Haan og Forargelse. Navnlige Forargelse; thi en Anledning til at forarge sig er den gunstige Lejlighed til at reklamere for sine egne Dyder.

For nogle og tyve Aar siden overværede jeg første Gang et Frelserhærmøde omkring en Stortromme, der var anbragt midt paa Torvet i en lille engelsk Provinsby, og jeg syntes, det var alle Pengene værd at høre et enstemmigt »Hal-

leluja!«, hver Gang en behændigt kastet Penny faldt med en dump Lyd paa Trommen, der netop var anbragt der i den Hensigt at være en Slags Offersten for velvillige Sjæle.

I utrolig kort Tid bredte Bevægelsen sig til alle Jordens Egne. Et Aar efter var jeg til Stede ved et Møde i Indien og saa, hvorledes de europæiske Frelserhærsmissionærer »omgjordede deres Lænder med et hvidt Gevandt, lod Hovedet rage og anlagde hinduisk Hovedbeklædning« for, i naiv Efterkommelse af Skriftens Ord »at være som en af disse Smaa«.

Men Hinduens brune Lød staar bedre til den næsten blottede Krop end Europæerens hvide Skind.

Meget var der i de Dage, som den tilfældige Iagttager ikke syntes om ved Frelserhærsoldaternes Arbejdsmetode — men trods alt kan enhver efter de mange Aars Forløb samles i fælles Beundring for den gamle Leder, der har skabt grundfæstet og endnu i sin høje Alder leder den mægtigste samfundsvenlige Bevægelse, som det tyvende Aarhundrede har set.

General Booth har trukket Alverdens Proletariat frem til Beskuelse, og han er Proletarernes Pave.

Nu og da rejser der sig Røster mod Frelserhæren, dens Virksomhed indadtil og udadtil, men intet kan rokke ved det, der var Grundtanken ved dens Tilblivelse og Formaålet for dens Virksomhed.

Vort Forsidebillede viser General Booth, der indfinder sig for at aabne et »Herberge for Hjemløse« i et af Londons Fattigkvarterer.

G. H.

Kvinden med én Haand.

Roman af Richard Marsh.

Forfatteren af den Roman, som hermed paabegyndes i »Hver 8. Dag«, er kendt som en af Englands ypperste Fortællere. Han raader over en næsten enestaaende Fantasi, og hans Bøger betegnes af det engelske Publikum som de mest spændede i den nyere Literatur.

FØRSTE KAPITEL

Annoncen.

Jeg saa det øjeblikkelig. Naar en Mand er ved at spise sin sidste Krone op, har han som Regel Øjnene godt med sig. Jeg var lige bleven færdig med min Bøf, der under de forhaandenværende Omstændigheder fore-

kom mig betydelig mindre, end den burde være, og havde taget en Avis, da mit Blik med al Fortvivlelsens Sporsans slog ned paa en Annonce i Bladet.

Den lød som følger:

»Dersom James Southam, tidligere hjemmehørende i Dulborough, vil henvende sig til Undertegnede, vil han erfare noget, der sikkert vil glæde ham og blive til stor Lykke for ham.

D'Hrr. Cleaner & Caxton,

Sagførere,

Bacups Street

London S. E.«

Nu er jeg ganske vist James Southam, tidligere hjemmehørende i Dulborough, men skønt

jeg altsaa svarer til den efterspurgte Person, var der noget inde i mig, som ganske tydeligt sagde mig, at hvis der virkelig eksisterede noget Menneske, som vilde fortælle mig noget, der kunde blive til Lykke for mig, maatte det nærmest henregnes til Miraklerne. Og Miraklernes Tid er jo nu engang forbi. Men ikke desmindre — naar en Mand lige har spist sin sidste Krone op, er der ikke noget, han interesserer sig mere for, end hvad der kan blive »til stor Lykke for ham;« og jeg klippede følgelig Annoncen ud af Avisen lige for Næsen af Kelneren og puttede den i min Vestelomme.

Paa et Posthus fik jeg Lov at slaa op i en Vejviser. Det viste sig, at Bacup Street laa i et tarveligt Kvarter af Byen, og Nr. 13, hvor Sagførererne boede, var endda et af de mest fordelagtige Huse i Nabolaget. En sjusket ung Mand tog imod mig og lod mig vente et Kvarter. Saa blev jeg vist ind i Værelset ved Siden af. Her var de to Herrer. Den ene sad ved Bordet, den anden stod henne ved Kaminen med Hatten i Nakken. De saa paa mig og derefter paa hinanden; og, hvis jeg ikke tager fejl, var der et Glimt af Overraskelse i det Blik, de vekslede. Manden ved Bordet begyndte at tale til mig uden at ytre mindste Lyst til at ville rejse sig.

»God Dag! Hvormed kan vi tjene Dem? Hvad kan vi gøre for Dem?«

»Ja, det er netop det, jeg gerne vil vide!« sagde jeg.

Manden smilede, som om han ikke var ganske sikker paa, der var noget at smile ad. Jeg tog Annoncen op af Vestelommen.

»Jeg har lige set dette Avertissement. Jeg er James Southam, tidligere hjemmehørende i Dulborough, og saafremt De er D'Hrr. Cleaner & Caxton, kommer jeg nu for at høre, hvad det er, der kan blive til Lykke for mig.«

I nogle Minutter kom der ikke noget Svar paa mine Ord. De stirrede begge to paa mig, som om de var grebne af en ubetvingelig Lyst til i et eneste Blik at komme til Klarhed over, hvad for et Menneske jeg var. Saa tog Manden ved Bordet igen Ordet.

»De ser ud, som om De ikke brød Dem om at lyve.«

»Jeg har mit Kort hos mig, og her er Breve, som er adresseret til mig. Men naar De vil fortælle mig, hvad det er, der kan blive til Lykke for mig, skal jeg hurtigt skaffe flere Papirer, som tilstrækkelig tydeligt kan bevise, hvem jeg er.«

Jeg lagde mit Kort og nogle gamle Konvolutter paa Bordet efter dog først at have taget Brevene ud af dem. De to Herrer undersøgte mine »Dokumenter« og hviskede noget til hinanden. Manden, der havde talt til mig, holdt en af Konvolutterne op, pegede med en snavset

Finger paa Adressen, som stod udenpaa, og spurgte:

»Er det Deres nuværende Adresse?«

»Nej, for Øjeblikket har jeg ingen Adresse.«

»Hvad mener De med det?«

»Jeg bor paa Gaden.«

»De har med andre Ord ingen Penge?«

»Nej.«

Fyren med Hatten paa Hovedet blandede sig nu i Samtalen; han grinte uhøfligt og sagde:

»Hvis De vil gaa udenfor et Øjeblik, skal vi kalde paa Dem igen!«

Jeg gik, og De lod mig blive staaende derude en god Tid.

Jeg var allerede lige ved at gaa — min Stolthed kan ogsaa blive sat paa for haard en Prøve — da Manden med Hatten paa aabnede Døren igen og bød mig indenfor. Det var ogsaa ham, som nu igen tog Ordet:

»Ja, De kan jo nok forstaa, at vi ikke har Tilladelse til at sætte Dem ind i Sagens Enkeltheder vedrørende Avertissementet, før vi har forhandlet nærmere med vor Klient.«

»Hvem er den Klient?«

»Det kan vi heller ikke sige Dem, før vi har faaet Lov dertil. Kan De ikke gætte det?«

Fyren gloede paa mig paa en Maade, som harmede mig.

»Nej, jeg kan ikke gætte og har heller ikke mindste Lyst til at prøve derpaa. Maa jeg tillade mig at sige Dem Farvel!«

Jeg vendte mig for at gaa; men Fyren standsede mig.

»Vent et Øjeblik! Hvor skal De hen?«

Jeg vendte mig igen omkring. Nu havde han atter det modbydelige Grin om Munden.

»Skønt De sidder saa daarligt i det, som De siger, De gør, lader det ikke til, at De er særlig ivrig efter at høre, hvad det er, der kan blive til Lykke for Dem.«

»Ligesaa lidt som De efter at fortælle mig det,« svarede jeg.

»Vi er Sagførere, Mand, og maa handle efter de Ordre, vi har faaet. Hør nu engang!«

Jeg hørte.

»Vi er tilbøjelige til at mene, at vor Klient gerne vil have fat i Deres Adresse, saa at han selv kan sætte sig i Forbindelse med Dem, i Tilfælde af, at De er den James Southam, han leder efter. Da det nu lader til, at De ikke selv har nogen Adresse, er vi villige til at forsyne Dem med en.«

»Hvorledes mener De?«

»Vi vil føre Dem til et Hotel og paatage os alle rimelige Omkostninger ved Deres Ophold dér, indtil De hører nærmere fra os. Skulde det vise sig, at De ikke er den rigtige James Southam, betaler vi Deres Regning alligevel, og vore Forpligtelser ophører med det samme.

Men nogen Fordel har De da i alle Tilfælde haft af det.«

Jeg tog imod Tilbudet. Naar nogle faa Øre er alt, hvad en Mand har i sin Lomme, er han sjælden tilbøjelig til at afvise en imødekomende Haandsrækning. Den snavsede Yngling hentede en Droske, Manden med Hatten satte sig med mig ind i den og kørte med til et af de utallige smaa Hoteller i Sidegaderne til Havnegaden. Han lod mig vente i Vognen, mens han selv gik ind. Lidt efter kom han tilbage og hentede mig og førte mig ind til en høj, mager Dame, som han kaldte Fru Barnes, trak mig lidt til Side og fortalte mig, at han nu havde ordnet alt for mig, og at jeg skulde høre fra ham igen og at jeg maatte se at finde mig tilrette i Mellemtiden. Og dermed gik han og lod mig blive tilbage i det lille private Hotel.

ANDET KAPITEL

Kelneren -- og Haanden.

Da jeg havde spist til Middag — de gav mig forresten et Maaltid, der var betydelig bedre end det, jeg havde faaet midt paa Dagen — begyndte jeg at spekulere lidt over min Stilling i Samfundet. Den var jo unægtelig noget ejendommeligt. Jeg følte mig egentlig nærmest som en Skoledreng, der er bleven Genstand for en drøj Spøg. At jeg virkelig — enten gennem D'Hrr. Cleaner & Caxton eller gennem nogensomhelst anden — skulde høre nogen glædelig Nyhed, som kunde blive til Fordel for mig — troede jeg aldrig et Øjeblik. Jeg var forældreløs. Jeg havde ikke en eneste Slægtning i Live. Jeg har ingen Venner og har aldrig haft. Jeg var, den Gang min Moder døde, ansat paa et Kontor, hvorfra jeg paa en skændig Maade blev smidt ud, fordi jeg var saa uheldig at have en anden Mening end min Chef. Jeg søgte og søgte uden at kunne finde en ny Stilling og alle mine Penge gik.

Min Historie var meget prosaisk og trist. At jeg pludselig skulde opleve noget, der kunde gavne mig, var en Tanke, jeg afviste med Bestemthed.

Jeg spiste alene. Kelneren meddelte mig, at for Øjeblikket var jeg den eneste Gæst i Huset. Selvfølgelig var jeg under saadanne Omstændigheder dobbelt velkommen. Denne Kelner var en Mand med brungraat Haar og et Par mærkelig store sorte Øjne. Jeg lagde allerede Mærke til dem, medens hans Blik flakkede omkring herinde i Stuen, men jeg fik endnu bedre Lejlighed til at se det et Minut senere. Idet jeg rejste mig fra Bordet — jeg havde siddet i mine egne Tanker og gav uvilkaarligt disse Tanker Ord; jeg har altid haft den Vane at tale med mig selv — sagde jeg:

»Vel, James Southam, vi faar at se!«

Jeg sagde det højt, og det var selvfølgelig ganske taabeligt. Kelneren var ved at gaa hen imod Døren. Han havde nogle Tallerkener i Hænderne; da han hørte, hvad jeg sagde, tabte han alle Tallerkenerne. De gik i Stumper og Stykker. Han snurrede rundt som en Top, hans Ansigtstudtryk skiftede, han stirrede paa mig, som om enten han eller jeg var bleven gal, og da var det, jeg rigtig lagde Mærke til hans besynderlige Øjne.

»Hvem i Himlens Navn er De?« raabte han. »Hvorfra véd De, at mit Navn er James Southam?«

Jeg ved ikke, hvordan det kan være, men jeg fik pludselig en Indskydelse, hvorfra den kom, er mig umuligt at sige.

»De er James Southam,« sagde jeg, »tidligere hjemmehørende i Dulborough.«

Jeg saa, at Manden begyndte at ryste, om det nu var af Rædsel eller Raseri, maaske var det af begge Dele.

»Hvad kommer det Dem ved?« stønnede han.

»Det kommer mig saa meget ved, at jeg skal have fat paa Dem.«

Der stod en tom Ølflaske paa Bordet. Som et vildt Dyr sprang han frem, greb Flasken om Halsen og slyngede den, før jeg endnu havde faaet Tid til at tænke mig om, lige i Hovedet paa mig. Da jeg atter kom til mig selv, laa jeg paa Gulvet, og der var ingen i Værelset. Min Navne havde fældet mig som et Træ og uden videre ladet mig blive liggende, hvor jeg laa.

Jeg satte mig op paa Gulvet og to mig til Hovedet. Det smertede, saa jeg knap kunde se ud af Øjnene. Med noget Besvær fik jeg mig rejst op paa Fødderne, men det kneb med at holde mig oppe.

»Hvis det her,« tænkte jeg, »skal kaldes at »erfare noget, der vil glæde mig og blive til Lykke for mig« har jeg foreløbig erfaret tilstrækkeligt.«

Jeg anstrengte mig for at holde mig oprejst ved at læne mig til Skabet, og imens jeg var beskæftiget hermed, aabnede den høje, tynde Dame, der var bleven præsenteret som Fru Barnes, Døren og traadte ind.

»Undskyld«, begyndte hun. Hun saa sig om i Værelset og derefter paa mig. Saa vidt jeg kunde skønne med mine beskadigede Sanser, lod hun til at være noget forbavset. »Jeg troede, Kelneren var her?«

»Det var han ogsaa.«

»Hvor længe er det, siden han gik?«

»Et Par Minutter.«

»Det var dog mærkeligt! Jeg har ledt efter ham overalt. Jeg tænkte, han endnu var heroppe hos Dem.« Hun fik Øje paa de ituslaa-

ede Tallerkener. »Hvad er det — hvem har slaet dem i Stykker?«

»Kelneren — han tabte dem. Han tabte ogsaa Flasken!«

Jeg fortalte ikke, at han havde tabt den i Hovedet paa mig og omtrent smadret det i ligesaa mange Stumper som Tallerkenerne.

»Det er meget ubehændigt af ham. Jeg maa se at finde ham.«

Det forekom mig, efter hendes Ansigtstryk at dømme, at hun havde en Mistanke om, at der laa noget skjult bag denne Historie. Men hun gav det ikke nærmere til Kende. Hun gik ud af Stuen, og det samme gjorde jeg og begav mig til Sengs. Jeg gjorde op med mig selv, at Situationen, som den i Øjeblikket forelaa, gik langt over min Forstand. Næste Dag maaske vilde jeg være i Stand til at se den nogenlunde klar i Øjnene, men nu — nej! Jeg skyndte mig at putte mig ned under Tæpperne, og jeg var næppe naaet saavidt, før jeg faldt i Søvn.

Jeg blev vækket, saavidt jeg kunde skønne, lige efter at jeg var faldet i Søvn, ved at En bankede paa Sovekammerdøren. Bankningen maa have jaget mig op af en dyb Slummer, for det varede lidt, før jeg kunde huske, hvor jeg var. Saa var jeg klar over, at der maatte være En, som forsøgte at tiltrække sig min Opmærksomhed.

»Hvem er det?« spurgte jeg.

»Det er mig, Fru Barnes, Værtinden. Jeg vil gerne tale med Dem.«

»Nu? Hvad er Klokken? Kan vi ikke vente til i Morgen?«

»Nej, jeg maa tale med Dem straks.«

I Hastværket for at komme i Seng maa jeg have glemt at slukke Gassen. Jeg kastede nogle Klæder paa mig og aabnede Døren. Der stod Fru Barnes med et tændt Lys i Haanden. Hun var af en eller anden Grund meget bange og saa ganske bleg og forvirret ud.

»Jeg kan ikke finde Kelneren,« sagde hun.

»Kan De ikke finde Kelneren?« Jeg stirrede paa hende. »Det gør mig forfærdelig ondt at høre, hvis De gerne vil have fat paa ham. Men tillad mig at spørge, hvad det kommer mig ved?«

»Det kommer Dem i høj Grad ved. Hvad gik der for sig imellem Dem og ham derinde i Spisestuen?«

»Jeg ved ikke af, at der foregik noget imellem os, som kan have Interesse for Dem.«

Hun gik et Skridt nærmere og stak Lyset helt hen imod mit Ansigt. Hun stirrede paa mig med underlige udforskende Øjne. Hun syntes at opdage et eller andet, skønt Guderne skal vide, der kunde ikke staa andet end Forvirring at læse i mit Ansigt.

»Jeg tror Dem ikke. De lyver for mig. Var

De oppe at slaas med ham? Hvem er De? Sig mig det! Jeg har Ret til at faa det at vide — jeg er hans Hustru!«

»Hans Hustru?« Forvirringen syntes at tiltage ubyggeligt. »Jeg troede, Deres Navn var Barnes.«

»Hans Navn er ogsaa Barnes. Hvad er der hændt? Hvad ved De om ham? Fortæl mig det!«

»Hvad jeg ved om ham? Jeg ved intet. Saa vidt jeg ved, har jeg aldrig set den Mand før i mit Liv.«

»Jeg tror Dem ikke — De lyver! Hvor er han gaaet hen, og hvorfor er han gaaet? De skal sige mig det, jeg forlanger det!«

Hun banede sig Vej ind i Værelset, idet hun tvang mig til at gaa tilbage. Da hun var kommen ind, lukkede hun Døren og stillede sig med Ryggen op til den. Hendes Stemme blev næsten skrigende, hendes hele Adfærd saa i høj Grad truende ud. Jeg forstod, at det Hotel, jeg var bleven anbragt i, blev ledet efter Principper, der laa en Del udenfor dem, jeg hidtil havde været vant til.

»Dersom den omtalte Person er Deres Mand, som De siger — og jeg har ingen Grund til at tvivle paa Deres Ord — kan jeg saa godt forstaa, at De er noget ophidset. Men De kan ikke bebrejde mig noget. Jeg skal fortælle Dem nøjagtig alt, hvad der foregik imellem os.« Jeg gik lidt op og ned for at samle mine Tanker og overveje, hvor meget og hvor lidt det nu var værd at fortælle hende. »Deres Mand stod inde i Stuen under Middagen. Vi vekslede knap ti Ord, saalænge Maaltidet stod paa. Efter Bordet sagde jeg noget til mig selv, men højt, saa at han kunde høre det; det gjorde et ganske uventet og besynderligt Indtryk paa ham.«

»Hvad sagde De?«

»Jeg sagde: Jeg skal have fat paa Dem!«

»Sagde De: Jeg skal have fat paa Dem?« Det gav et nervøst Chok gennem Damen, saa hun stødte mod Døren. »Er De da Politimand?«

»Ikke i mindste Maade. De maa selv bedst vide, om Deres Mand har noget paa Samvittigheden. Jeg maa formode, at han har en speciel Rædsel for de Herrer af Politiet, for næppe havde jeg i min Uskyldighed udtalt de Ord, der maaske lød som en Politiformular, før Manden uden at sige noget greb den tomme Ølflaske, der stod paa Bordet, og slog mig i Gulvet med den!«

»Slog Dem i Gulvet med den!« Kvindens Ansigt blev saa hvidt som hendes egne Lagner. Hun maatte støtte sig til Døren for ikke at falde. »Det sagde De ikke noget om, da jeg kom.«

»Jeg var saa forbavset over Mandens Adfærd og saa medtaget af den Overlast, jeg havde lidt, at jeg ikke var i Stand til at sige noget. Jeg be-

sluttede at vente til i Morgen og saa faa Rede paa det hele.«

»Er det sandt, hvad De fortæller.«

»Ja, det er.«

Og det var det ogsaa, skønt jeg ikke havde sagt hende alt. Det lod dog til at være tilstrækkeligt for hende, thi et Øjeblik efter forsvandt hun, om hun end ikke saa ud til at være videre lettet efter det Besøg, hun havde aflagt mig.

Næste Morgen vaagnede jeg, som det var at vente, med en stærk Hovedpine. Baade sjæleligt og legemligt var jeg i en ynkelig Forfatning, da jeg gik ned til Frokosten. En Stuepige vartede op ved Bordet. Hun bragte et Brev og spurgte, om det var til mig. Da Adressen lød paa mit Navn: Hr. James Southam, sagde jeg selvfølgelig ja og aabnede Konvolutten. Den indeholdt et Brev og nogle Sedler.

Brevet lød ordret saaledes:

»Kære Hr. Southam!

Jeg har lige modtaget et Telegram fra d'Hrr. Cleaner & Caxton med Oplysning om deres Adresse. Det er mig en Glæde at skrive til Dem. Jeg er lige i Øjeblikket optaget af Forretninger, men jeg tænker at aflægge Dem Besøg ved den først mulige Lejlighed senest i Løbet af en Dag eller to. Jeg kan forsikre Dem, at det i allerhøjeste Grad vil blive Dem selv til Nytte. Som en Slags Bevis herpaa vedlægger jeg foreløbig denne lille Sum, som jeg beder Dem modtage. Nær ingen Frygt! De vil i mig finde en hengiven Ven.

Jeg lader Dem ved Telegram vide, naar jeg kommer. Indtil da forbliver jeg

Deres oprigtigt hengivne
Duncan Rothwell.

Der laa fire Hundredkronesedler. Hvem »Duncan Rothwell« var, havde jeg ikke fjerneste Anelse om. Det lød fuldkommen fremmed for mig. Paa Brevet stod hverken Dato eller Afsendersted. I Poststempellet stod Manchester. D'Hrr. Cleaner & Caxton maatte have telegraferet, saa saare jeg gik fra dem, og Rothwell havde aabenbart skrevet straks efter Modtagelsen af Telegrammet. Brevet var skrevet i et korrekt Sprog, men der var noget ved Skriften og ved hele den Maade, hvorpaa det var opstillet, som kunde tyde paa, at det ikke var skrevet af nogen fint dannet Mand.

Foreløbig syntes der ingen Tvivl om, at det ikke var bestemt til mig. Men ved at sidde og dreje Brevet imellem mine Fingre, kom jeg til at aabne Papiret, hvorpaa det var skrevet. Det var et stort Stykke Forretningspapir. Hele Brevet stod paa første Side, og da der endnu var rigelig Plads nedenunder, faldt det mig ikke ind,

at der kunde være nogen Tilføjelse eller Efterskrift. Det var et rent Tilfælde, at jeg kom til at aabne Arket; saasnart jeg gjorde det, saa jeg, at der paa tredje Side stod følgende:

Efterskrift:

Det var mig en stor Sorg at høre om Deres Moders sørgelige Død i Putney. Jeg har aflagt Besøg ved hendes Grav paa Wandsworth Kirkegaard. Dette vil lette Sagen betydeligt.«

Saa var Brevet dog, naar alt kom til alt, bestemt for mig. Min Moder døde i Putney og blev begravet paa Wandsworth Kirkegaard. Der maatte, uden at jeg vidste noget af det, være to James Southam'er i Dulborough, et Sammenbræt, som ikke var usandsynligt. Derimod var det næppe sandsynligt, at den anden James Southams Moder ogsaa skulde være død i Putney og begravet paa Wandsworth Kirkegaard. Hvorfor eller paa hvad Maade min Moders Død kunde lette Sagen, var mere end jeg kunde forklare.

Sagen begyndte efterhaanden at blive saa indviklet, at jeg var i Tvivl, om jeg skulde løbe fra det hele, eller om jeg skulde blive og se, om der virkelig skulde ske noget, som kunde blive til Fordel for mig.

Jeg stod netop ved Vinduet og overvejede dette Spørgsmaal, da Stuepigen kom hen til mig med en Besked.

»Jeg skulde hilse fra Fru Barnes og sige, at dersom De var ledig, vilde hun gerne tale med Dem i hendes private Værelse.«

Jeg brød mig ikke stort om at tale med Fru Barnes. Jeg havde en Mistanke om, at hvis jeg ikke passede paa, kunde jeg let blive indblandet i hendes Affærer mere, end jeg brød mig om. Paa den anden Side, saa længe jeg var i hendes Hus, kunde jeg ikke godt undgaa at tale med hende. Jeg tænkte et Øjeblik paa, om jeg skulde gaa til d'Hrr. Cleaner & Caxton og bede dem give mig et andet Logi. Men maaske afslog de det, saa — nuvel, jeg trak paa Skuldrene og gik ind til Fru Barnes.

Hendes Værelse var ganske lille og overfyldt med Møbler. Hun stod ved Dørtærskelen og tog imod mig. Da hun havde vist mig ind i Stuen lukkede hun Døren efter os.

»Han er ikke kommen tilbage,« sagde hun.

»Hvem mener De —?«

»Min Mand.«

»Oprigtig talt er jeg ikke ked af, at han ikke kommer tilbage — i hvert Fald saa længe jeg bor her i Huset. De kan ikke forlange, at jeg skal være særlig bedrøvet over hans Udebliven.«

Hun stirrede paa mig med dette besynderlige skarpe Blik. Hun holdt Hænderne foran sig og foldede nervøst Fingrene ind og ud.

Fortsettes.

Hvor „Hver 8. Dag“ læses.

„Hver 8. Dag“ nydes efter Bordet. Fot. i det nordlige Siam.

Det er vist ofte med tvivlsom Berettigelse, at et eller andet Blad reklamerer med dets „Udbredelse over hele Verden“, og „Verden“ er tilmed et vagt Begreb. Der er den „lille Verden“, der er den „store Verden“, der er „vor egen Verden“ og der er „de og de Menneskers Verden“ osv.

Det er sjældnere, et Blad faar saadanne Beviser i Hænde for at være læst „over hele Jordkloden“ som hosstaende Billeder er for „Hver 8. Dag“. Det ene Billede er taget i det nordlige Siam, det andet i Meksiko, og Listen over de Steder, hvor „Hver 8. Dag“ naar hen, vilde være komplet, hvis den ogsaa indeholdt Nordpolen og Sydpolen.

Det er ganske vist ikke bevist, at „Hver 8. Dag“ har været ved Nordpolen, men der foreligger heller ingen Beviser for, at Bladet ikke har været der — i Lommen paa en Nordpolsfarer. Derimod maa det anses for givet, at „Hver 8. Dag“ endnu ikke har været ved Sydpolen. Den er nemlig ikke opdaget.

Interessen for „Hver 8. Dag“ er lige stor overalt, men ikke altid baaret frem af den samme Aarsag.

Den Gruppe Indianerbørn fra Meksiko, der ses paa vort ene Billede, ivrigt studerende „Hver 8. Dag“, interesserer sig naturligvis kun for det smukke Udstyr og Illustrationerne, medens de to „hvide Mænd“ i det nordlige Siam, af hvilke den ene, til venstre, er Kaptajn Jørgen Andersen, har et mere omfattende Udbytte af Bladet. De har den Fordel fremfor Indianerbørnene, at de kan forfriske Aanden ved Læsningen samtidig med, at de fryder Øjet ved Beskuelsen af de Dagens Billeder, der har Bud til dem fra Hjemlandet.

En Læser skriver til os fra en Kaffeplantage i Meksiko:

— „Jeg havde i længere

Tid undret mig over, at jeg af og til savnede et Eksempplar af „Hver 8. Dag“, som jeg stadig fik tilsendt fra „det gamle Land“.

Endelig en Dag fik jeg Løsningen paa Gaaden, idet jeg overraskede en Gruppe Indianerbørn, der var ifærd med at studere Billederne, og som med Taarer i Øjnene bad om Lov til at beholde i hvert Fald „den store, røde Blomst“, Omslaget.

Og det fik de.“

Indianerbørn i Meksiko studerer vore Billeder.

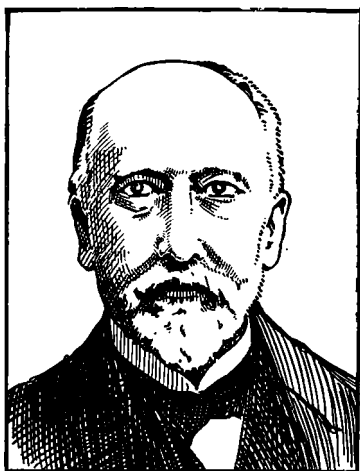
„80“.

„Halvfjerdsindstyve er Støvets Aar... skriver Grundtvig og tilføjer:

... „Om firsindstyve en Kæmpe naar,
„Desmere han har at deje...“

Generalkonsul Hoskier.

Ingen kan med større Ret gøre den gamle Salmedigters Ord til sine end Generalkonsul Hoskier i Paris, der den 5. Marts fyldte 80 Aar.

Generalkonsul Hoskier.

Var en sorgløs Tilværelse alene betinget af det materielle Velvære, saa havde Generalkonsul Hoskier kunnet tilbringe sin Livsaften i et Solfaldskær saa skøntsom det, der følger efter en straalende lys og mild Skærsommerdag.

Men saaledes hælder

Dagen ikke for den gamle Generalkonsul. Med de firsindstyve Aar har han maatte opleve den Sorg, at miste sin Søn ved den franske Damp „General Chanzy's“ Undergang forleden, og Deltagelsen i hans Sorg maa blive dobbelt stor, naar man husker, at han ogsaa har mistet sin Hustru og en Datter ved et Ulykkestilfælde. De omkom under den store Basarbrand i Paris for en Del Aar siden.

Generalkonsul Hoskier er Chef for et stort Bankhus og har været medvirkende ved mange af de store Laan, Danmark fra Tid til anden har optaget i Udlandet.

Danske, der har besøgt eller boet i Paris, taler i varme Ord om Generalkonsulens store Gæstfrihed og varme Interesse for alt, hvad der er dansk.

Etatsraad Godskesen.

Fhv. Toldkasserer i Aalborg, Etatsraad Godskesen, har lige fejret sin 80aarige Fødselsdag.

Han fødtes i Nykøbing paa Mors og blev 24 Aar gammel ansat som Assistent i Finansministeriet. I Aaret 1860 kom han til Fanø som Toldkontrollør, og i Krigsaaret 64 var han konstitueret i Varde.

Under sin Virksomhed i Varde fik han Lej-

lighed til at lære Krigens Ubehageligheder at kende, men har dog samtidig den Fornøjelse at tænke tilbage paa en Episode, der takket være hans Snarraadighed, blev til en Gevinst for den danske Statskasse og til en lang Næse for Tyskerne. Det var den Gang han reddede Varde Toldkammers Kassebeholdning fra at falde i den fjendtlige Hærs Hænder.

Medens Toldkontrolløren en Dag sad over sit Regnskab, kom en Dreng løbende ind paa Kontoret og fortalte, at Tyskerne nærmede sig.

Toldkontrolløren vidste, at et tysk Besøg vilde betyde Beslaglæggelse af Statens Penge, og da der ikke var Tid til paa anden Maade at bringe Kassen i Sikkerhed, fyldte han sine Lommer med Seddelpengene og gemte Sølvet i sin Seng, hvorefter han indførte i sine Bøger, at Beløbet var indsendt til København.

Den østrigske Officer, der lidt efter indfandt sig med nogle Soldater for at beslaglægge Kassen, troede ikke paa Toldkontrollørens Forklaring, satte et Par Mand til at passe paa ham, og begav sig hen paa Postkontoret.

Med List og den danske Snaps lykkedes det imidlertid Toldkontrolløren at skuffe Soldaternes Paa-passelighed saa længe, at han kunde faa Pengene anbragt i Hænderne paa en privat Bekendt; og da Officeren vendte tilbage og meddelte, at der ikke paa Postkontoret fandtes noget bekræftende Bevis for Pengenes Afsendelse til København, kunde Toldkontrolløren trække paa Skulderen med et Smil. Pengene var i Sikkerhed.

Han blev imidlertid gjort til Krigsfange og sendt til Kolding, hvor han sad i Politiarresten i seks Uger. Senere kom han til Flensborg; men slap ud, da der afsluttedes en Vaabenstilstand.

Etatsraad Godskesen har i sin Tid offentliggjort en Del Smaaskildringer fra Krigens Tid og Tyskernes Indfald i Jylland.

Efter i seks Aar at have gjort Tjeneste i Korsør og en lignende Tid i Helsingør, kom Hr. Godskesen til Aalborg, hvor han i 22 Aar, fra 1881 til 1903, var Toldkasserer. Ved sin Tilbagetræden i 1903, blev Toldkassereren, der allerede var Ridder, udnævnt til Etatsraad.

Etatsraad Godskesen.

Fhv. Distriktslæge Bentzen

blev født den 7. Marts 1830 og er saaledes ogsaa naaet den høje Alder af 80 Aar.

Han blev Kandidat i 1857, var praktiserende Læge i Skærbæk, Svendborg og sidst i Slagelse, hvor han virkede fra 1890 til 1901.

I Slagelse, hvor han virkede den længste Tid, nød han overordentlig stor Anseelse, der ikke mindst skyldtes hans store Hjælpsomhed mod Fattige.

Han var i flere Aar Medlem af Byraadet og blev i sin Tid belønnet med Ridderkorset.

Fhv. Distriktslæge Bentzen.

Spanske Troppers Hjemkomst fra Marokko.

Spanien med dets indre Uroligheder og ødelagte Finanser egner sig ikke til at føre Krig.

Da Konflikten med Marokko tvang Kong Alfons til at sende en Troppstyrke til Nordafrika og paabegynde et regulært Felttog mod Kabylerne, vakte det stor Betænkelighed baade indenfor og udenfor Landets Grænser.

Indadtil blev ved Krigen den politiske Situation forværret i en uhyggelig Grad, og man har endnu i frisk Minde det spanske Oprør, Barcelonadagene osv., men tilsyneladende er der faldet lidt Ro over Forholdene baade ude og hjemme.

Paa hosstaaende Billede ser man Kong Alfons, der, trods de Revolutionære, er i Besiddelse af en vis Popularitet paa Grund af sit vindende og nedladende Væsen overfor Folk, modtage de fra Felttoget i Marokko hjemvendende Soldater.

Fru Karen Lund, Hr. Viggo Lindstrøm, Frk. Astrid Neumann, Hr. Rasmus Christiansen.
I Baggrunden Udsigt over Monte Carlo.

Scene af „Det ny Teater“s ny Operette „Damen fra Nizza“. C. Reiffenstein-Hansen fot.

SPANSKE TROPPERS HJEMKOMST FRA MAROKKO

Kong Alfons modtager de fra Marokko hjemvendte spanske Tropper.

Nye Hattemoder.

Om Smagen kan der ikke disputeres, siger man; men derimod kunde man vel sige en Del om Moden, saaledes som den udfolder sig Aar efter Aar — og Moden har, saa vist som smukt er smukt og grimt er grimt, intet med Smagen at gøre.

Endda det er en Smagssag, hvorvidt en ny Mode er smagfuld eller smagløs — men saa er vi atter ved Udgangspunktet: Om Smagen kan der ikke disputeres.

Moden er Forfængelighedens Smertensbarn, og dens Hjemstavn er Paris, undtagelsesvis London eller Berlin. Moden er et usynligt Væsen, hvis talløse Afkom præsenterer sig i synlige Skikkelser, snart som en tiltalende Illustration til Tyskerens bekendte »Kleider machen Leute«, snart som Uhyrlighedens Misfostre, hvis Levetid begrænses til den kortest mulige Tid.

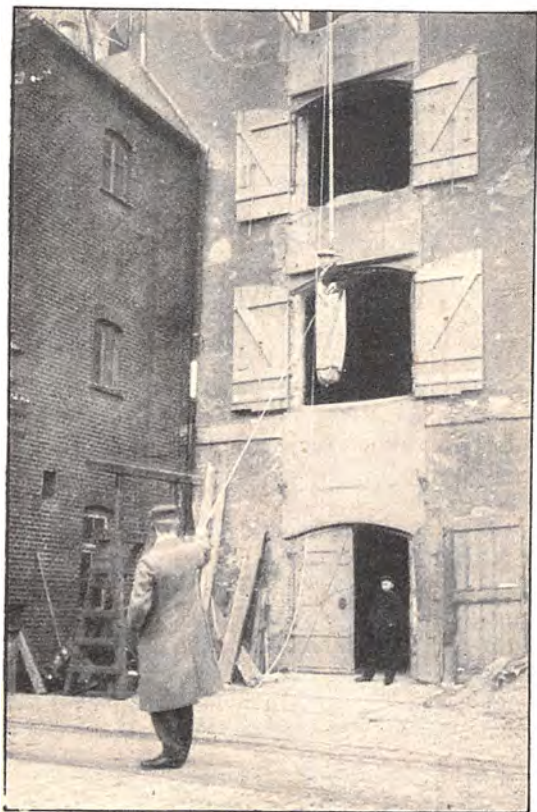
En ny Hattemode er en Parole, som Damerne blindt underkaster sig og adlyder.

Højeste Mode gaar forud for Klædelighed, og selv om det mandlige Køn nu og da blegner af Rædsel ved Synet af en ny Aabenbaring paa Hattemodernes Omraade, er man da galant nok til at sige: »Hvad klæder ikke en Skønhed«.

Vor Illustration giver et Vink om det kom-

mende Aars Mode i Damehatte. Hvormeget eller hvorlidt den vil falde i Damernes Smag, kan vi ikke udtale os om; men der er jo i hvert Fald den sædvanlige Variation i Kunstværkerne, saa at man kan prøve sig frem, se, hvad der klæder bedst.

En Redningssek.

En Redningssek ved Ildbrande. En Man. hejses ned i Sækken og naar Jorden i god Behold. Jul. Aagaard fot.

Man vil erindre, at der i sin Tid blev foretaget Forsøg med en Art Redningshylstre paa Hovedbrandstationen i København, og at der ved den Lejlighed skete en Ulykke, idet en Brandmand paa Farten gennem Hylstret, flængede Lærredet med sin Økse, faldt ud og kom alvorligt til Skade.

Det i denne Forbindelse nævnte Hylster havde Form som en lang Pølse, skulde i Ildbrandstilfælde af Brandmændene fastgøres ved et Vindue, og de faretruede Mennesker lade sig glide igennem det ned paa Jorden. Det frembød unægtelig Fordele fremfor den mere almindelige Redningsmetode, at kaste sig ned i et Slags Lærredsnet, som Brandmænd holdt udspændt imellem sig, og som ikke altid virkede tilfredsstillende.

Idealet maatte imidlertid være at finde paa

noget, hvorved Folk vilde kunne redde sig selv. I Amerikas Hoteller er det almindeligt at finde et Redningstov ligge oprullet tæt ved Vinduet og parat til Afbenyttelse, men for Kvinder og Børn er et Tov ikke hensigtsmæssigt og sikkert.

Redningssekken, som ses i Virksomhed paa hosstaaende Billeder, er forsaavidt den simpleste og af de hidtil fremkomne Forslag, den bedste Indretning til Selvhjælp, men opfylder dog næppe helt Betingelserne for et let haandterligt og hurtig virkende Apparat, selv om den er et Vink i den rigtige Retning.

Et Redningssekapparat maa være let at konstruere, let at anbringe paa sin Plads, naar det kræves, og kan let opbevares i ethvert Hjem paa en saadan Maade, at det er ved Haanden i paakommende Tilfælde.

Harald Harboe

Kaptajn Harald Harboe, Redaktør af „Krig og Fred“ er forleden død paa et Hospital i Lissabon af Lungebetændelse

Harald Harboe.

I 1904 blev Kaptajn Harboe, der til sin Død stod som tjenestegørende ved 1. Bataillon, Redaktør af Ugebladet „Krig og Fred“, hvis Interesser han vaagede over med stor Samvittighedsfuldhed, og gennem hvilket hans Navn blev bekendt.

Hans Helbred havde i flere Aar været vaklende, hvorfor han var taget til Reviæraen i Haab om at genvinde sin Sundhed. Man mente, han var kommet sig, og Budskabet om hans Død paa Hospitalet i et fremmed Land blev derfor modtaget med smertelig Overraskelse.

Kaptajn Harboe, der kun blev 45 Aar gammel, skildres af alle som en ualmindelig indtagende Personlighed, der havde skaffet sig mange Venner.

Konsul Duseberg.

Belgisk Konsul, Duseberg, døde forleden paa Kommunehospitalet, 58 Aar gammel.

Konsul Duseberg var ansat paa det forenede Dampskibsselskabs Kontor, hvor han havde været i ca. 30 Aar.

Han beklædte ikke nogen fremragende Stilling indenfor den store Virksomhed, hørte heller ikke til de kendte Mænd udenfor, men han skildres som et godt og hjælpsomt Menneske og var vel lidt i de Kredse, han kom i.

Konsul Duseberg var ugift.

Konsul Duseberg.

Kaffevognen.

Ved Kaffevognen. Jul. Aagaard fot.

Paany er Spørgsmaalet om „Gadehandelen“ i København kommen paa Tapetet, og i fuldt Alvor overvejes det, om f. Eks. en Frugtmand skal have Lov at køre rundt med sin Vogn i Byens Gader og falbyde sine Bananer til de forbigaaende.

Der er næppe mange — udover lige Butiks-Frugthandlerne, der maaske generes lidt af de omvandrende Konkurrenter — som ikke holder paa, at vi skal beholde Frugtvojnene saavel som de faa Gadehandlere, der findes. Livet paa vore Gader er saamænd i Forvejen kedeligt og farvefaldigt nok; lad os i hvert Fald ikke miste de faa „Typer“ og „Figurer“, vi endnu har tilbage.

Nu Kaffevognen f. Eks.! Hvor morsomt virker ikke den i hele Gadens Billede, naar de gamle Koner og fattige Mænd samles omkring den og skyller den varme Drik i sig, som de for nogle faa Øre har erhvervet sig af den gemytlige Kaffesælger. Det er et af de smaa Træk, som er med til at give en By dens Fysiognomi.

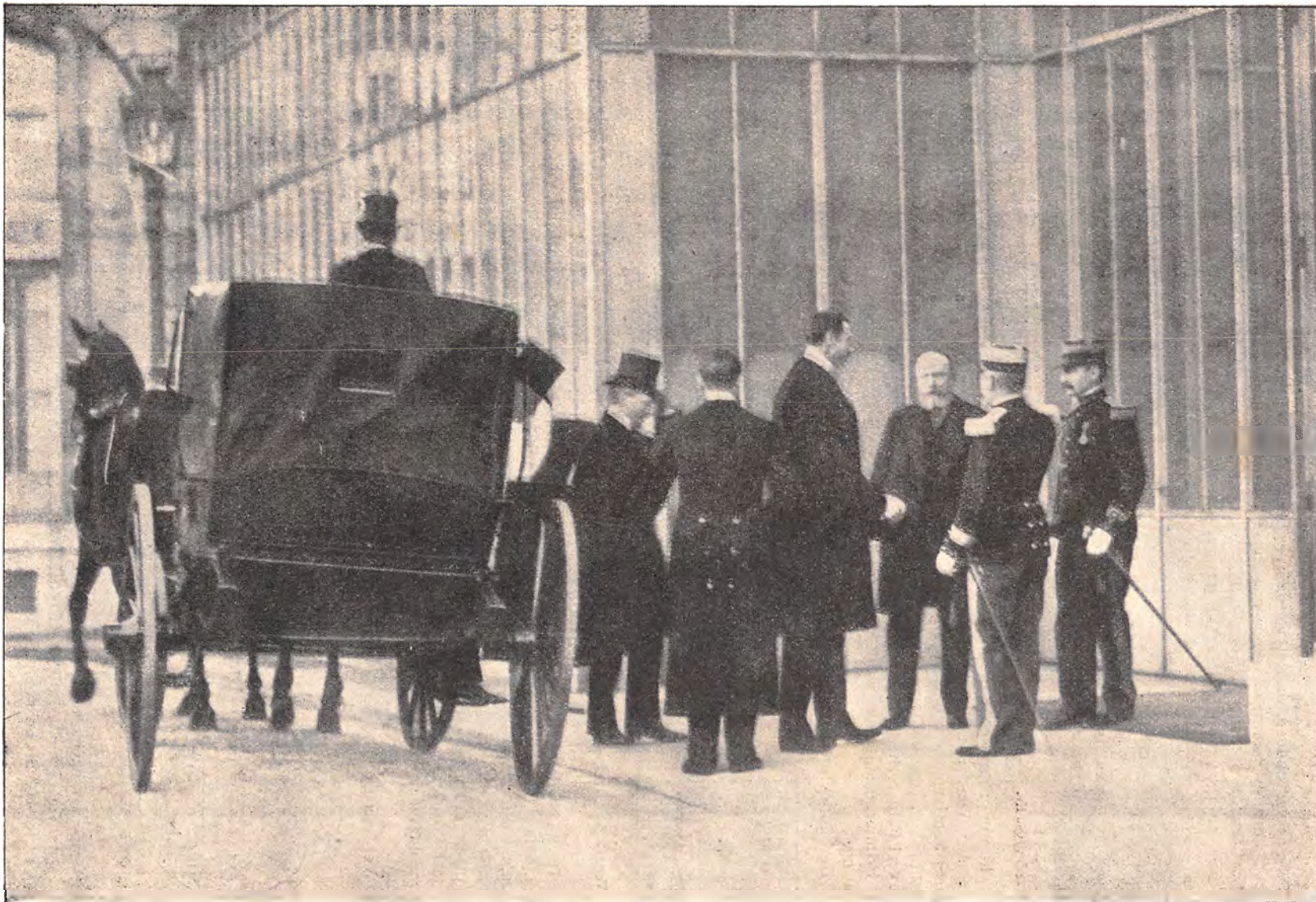
Kronprins Christian i Paris.

Kronprinsparret er paa Rejse i Udlandet og opholder sig for Tiden ved Reviæraen.

Forleden gjorde Kronprinsen en Afstikker til Paris og aflagde Besøg hos Præsident Fallières, der senere gengældte Visitten.

Vort Billede viser Kronprinsens Ankomst til Elyseet, det franske Statsoverhoveds Embedsbolig.

KRONPRINS CHRISTIAN I PARIS

5298

Kronprins Christian ankommer til Elysée paa Besøg hos Præsident Fallières.

Verdens dyreste Frimærker.

Der var engang, da det var enhver Skoledrengs Passion at samle paa Mønter, og rundt omkring i Byen fandtes et Utal af Forretninger, der faktisk var baseret alene

Nr. 1.
Værdi 18 000 Kr.

paa Salg til de mere eller mindre kritiske og ungdommelige Samlere.

Saa begyndte man pludselig at interessere sig for brugte Frimærker. Til en Begyndelse stod man lidt uforstaaende over for den ny Bevægelse. De smaa, skøre Papirslapper syntes ikke at kunne repræsentere nogen virkelig Værdi; men der var gaaet Samlermani i næsten alle Mennesker, og det nye havde i hvert Fald Nyhedens Interesse.

Frimærkesamleriet holdt sit Indtog.

Der findes op mod 20.000 for-

Nr. 2.
Værdi 6.750 Kr.

skellige Frimærker, og for en enkelt Samler er det naturligtvis umuligt at erhverve sig Eksemplarer af dem alle.

Mange nøjes derfor med at være Specialister, enten for en enkelt Verdensdel eller for et Land, men de fleste vil gerne tage alt med, og derfor ser man aldrig en virkelig komplet international Samling.

Nr. 3.
Værdi 3.150 Kr.

Da i 1840 det første Frimærke udstedtes i England, tænkte ingen paa, at disse smaa Papirslapper kunde blive eftertragtede „Værdipapirer“ engang med Tiden

Man kastede skødesløst bort, hvad der nu er Tusinder af Kroner værd.

Verdens dyreste Mærke er et

Nr. 5. Værdi 900 Kr.

„Mauritiumærke“. Det blev udsendt 1847 og blev trykt i et lille, lokalt Trykkeri paa den fjerne Ø i det indiske Ocean; men det var saa daarligt fremstillet, at man allerede Aaret efter kasserede det. Og derved er det blevet en saa kostbar Sjældenhed, at kun nogle ganske faa

Eksemplarer eksisterer i Postmuseer.

Dets Værdi sættes til 20—25.000 Mark; men det er forsaavidt en ren vilkaarlig Værdiansæt-

telse, eftersom Mærket saa at sige aldrig forekommer i Handelen.

Til de faa Eksemplarer, der eksisterer, er der knyttet ejendommelige, undertiden ret romantiske Beretninger, som f. Eks. om fanatiske Samlere, der har giftet sig med Enker, som ejede et Eksemplar.

Men der findes mange andre dyre Mærker, og

vore Afbildninger viser nogle af dem.

Det er især Mærker fra Rumænien, Toskana, Genf, Mecklenburg-Schwerin osv., der staar i svimlende høje Priser, og følgende Liste vil give et Begreb om, hvad Frimærker er værd:

Nr. 1. Mauritius 1847, 1 penny, rødgul, Værdi ca.

18.000 Kr. — Nr. 2. Rumænien 1858, 81 parala, blaa, Værdi ca. 6.750 Kr. — Nr. 3. Hawaii 1851, 13 Cents, blaa, Værdi ca. 3 150

Kr. — Nr. 4. Toskana 1863, 3 Lire, mørkegul, Værdi ca. 1.260 Kr. — Nr. 5. Natal 1857, 9 Pence, blaa, Værdi ca. 900 Kr.

— Nr. 6. Genf 1843, 5 + 5 Centimer, gulgrøn, Værdi ca. 585 Kr. — Nr. 7. St. Vincent 1880, 5 Shilling, violetrød, Værdi ca. 270 Kr. — Nr. 8. Mecklenburg-Schwerin 1864, 4/4 Schilling, rød, Værdi ca. 157 Kr. — Nr. 9. Sachsen 1850, 3 Pfennige, rød, Værdi ca. 157 Kr. 50 Ø. — Nr. 10. Kap det gode Haab 1861, 1 Penny, rød, Værdi ca. 108 Kr.

Handel med brugte Frimærker er blevet til en meget stor Forretning, ikke mindst i Danmark, og beskæftiger mange Men-

nesker.²

Et af de største Firmaer i denne engang saa ejendommelige, men nu helt almindelige Handelsvare, er Hr. N. S. Nedar-

gaards Frimærkehandel i Skive, der velvilligst har overladt os Klichéerne til hosstaaende Afbildninger og forsynet os med de interessante Enkeltheder, der har dannet Grundlaget for denne Artikel.

Nr. 10. Værdi 108 Kr.

Nr. 7. Værdi 270 Kr.

Nr. 8.
Værdi 157 Kr.

Nr. 4.
Værdi 1.260 Kr.

Nr. 9.
Værdi 157 Kr. 50 Ø.

2. La Serenata delle rose.

(Rosernes Serenade.)

Langsomt Valstempo.

The first system of music is in 3/4 time and D major. It begins with a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The right hand features a melodic line with a triplet of eighth notes in the first measure. The left hand provides a simple harmonic accompaniment.

The second system continues the piece. The right hand has a melodic line with a triplet of eighth notes. The left hand has a bass line with a triplet of eighth notes. The dynamic is piano (*p*).

The third system continues the piece. The right hand has a melodic line with a triplet of eighth notes. The left hand has a bass line with a triplet of eighth notes. The dynamic is piano (*p*).

Lidt hurtigere.

The fourth system is marked 'Lidt hurtigere' (a little faster). It begins with a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The right hand has a melodic line with a triplet of eighth notes. The left hand has a bass line with a triplet of eighth notes. The dynamic is mezzo-forte (*mf*).

The fifth system continues the piece. The right hand has a melodic line with a triplet of eighth notes. The left hand has a bass line with a triplet of eighth notes. The dynamic is piano (*p*).

The sixth system continues the piece. The right hand has a melodic line with a triplet of eighth notes. The left hand has a bass line with a triplet of eighth notes. The dynamic is pianissimo (*pp*).

Nemesis.

Af Dr. Primula.

— Sid ned, Kohn, sagde Juul, og pegede paa en Stol.

Kohn greb krampagtig om Ryggen paa Stolen, og følte det næsten som en Lettelse, som en i Øjeblikket uvurderlig Venlighed, at Juul bød ham tage Plads. Kontoristen havde lukket Døren, og de to Mænd var alene. Juul sad bred og stor i den mægtige Kontorlænestol, og nogle Skridt fra ham stod Kohn, bleg, forvirret, nærmest med et forvildet Udtryk i de flakkende Øjne.

Da Kohn havde taget Plads og nervøst drejede Hatten mellem sine Hænder, — det mindede Juul om en Ansøger, der engang i hans Nærvarelse havde besøgt Kohn i hans Velmagtsdage, og bedt om Hjælp — brød Juul den knugende Tavshed, og henkastede:

— Naa, hvad er der saa?

— Der skal tyve Tusind til for at klare Skærene, Juul, begyndte Kohn og spejdede efter et Tegn i den andens Ansigt paa, at hans Nødskrig vakte dennes Medlidenhed, men Juuls Ansigt forraadte intet, og Hjertet sank i Kohns Bryst, idet han vedblev:

— Vi har været gode Venner, Juul, og De er det Halmstraa, jeg klynger mig til. Tyve Tusind — eller ogsaa er jeg færdig.

— De er da mere end tyve Tusinde værd, Kohn.

— Ja, treds, men jeg kan ikke røre dem. Kan ikke skaffe en Blaa, om jeg saa stod paa Hovedet. Hvad skal jeg gøre?

Juul fløjtede ganske sagte.

— Ja saa! Hvad Sikkerhed kan De byde mig?

— Sikkerhed! Haha! Sikkerhed! Juul, De er min sidste Tilflugt. Og saa taler De om Sikkerhed. De tror vel næsten, jeg er gal. Gal! Aah jo! Saa omtrent. Det er svært nok at komme til Dem om Hjælp. Det var jo Dem, der fik mig med paa den Spekulation.

Han blev rød under Juuls stirrende Blik.

— Naturligvis, kære Juul, ved jeg godt, at De selv fik Dem en Overhaling ved samme Lejlighed. Hvis jeg bare havde trukket mig ud af det i Tide, men jeg stolede paa, at De ikke tog fejl.

Juul dampede i Tavshed paa sin Cigar, og den anden vedblev:

— Det er ikke den pekuniære Ruin, jeg taber Hovedet over, men dette betyder for mig — en Tur i Tugthuset.

Den store, rolige Mand i Lænestolen vedblev at dampe paa sin Cigar i Tavshed, idet han mekanisk trommede med Fingrene paa Skrivebordet. Haabet brast i Kohns Hjerte.

— For Guds Skyld, Juul, hjælp mig. Ikke for min egen Skyld, men for Drengens. Han har lige taget sin Eksamen, og hans Karrière er standset, før den begynder.

— Lad mig fortælle Dem en lille Historie, Kohn, begyndte endelig Juul, og Kohn var nødt til at høre efter.

— Det kan vel omtrent være ti Aar siden, fortsatte Juul og strøg Asken af sin Cigar. — Jeg var, hvad De maaske ved eller ikke ved, saa langt nede, som jeg vel kunde komme. Jeg var mere end det, man kalder for at være paa Knæene. Hvorledes jeg kom paa Benene igen, kan være ligemeget. Min hele Garderobe, Kohn, bestod af en mørkegrøn — oprindelig sort Jakke, en Skjorte af det tarveligste Materiale, Bukser, Sko uden Saaler og en Hat, hvis Kulør svarede til Jakken, mørkegrøn, skønt den ogsaa engang havde været sort. Jeg husker blandt andet, at Nakkehaarene stak igennem den — mellem Skygge og Pul. Saadan en Hat har De næppe nogensinde haft paa Hovedet, Kohn. En temmelig kold Vintermorgen sad jeg saaledes klædt paa en Bænk paa Boulevarden og forsøgte at sove med det ene Øje, for jeg var træt og ødelagt, medens jeg med det andet passede paa, at en Panser ikke skulde faa Kig paa mig, før jeg paa ham. Jeg vilde nemlig nødig paa Ladegaarden som Løsgænger.

Det var en bidende Vind fra Nordøst — den plejer at gaa gennem Marv og Ben, men det røgnede heldigvis ikke. Jeg burde altsaa have været nogenlunde taknemmelig for det tørre Vejr, men, saadan er vi Mennesker, jeg sad alligevel og bandede Verden og min Tilværelse. Det er jo det sørgelige ved det, Kohn, at saadanne husvilde Fyre, som jeg den Gang hørte til, er saa vanskelige at stille tilfreds. Herregud! I mit Sovekammer den Nat var der jo højt til Loftet og vidt til Væggene og Masser af frisk Luft.

En Herre kom spadserende henad Boulevarden. Han havde det øjensynlig med Varme trods den bidende Vind, thi hans Pels stod aaben, og jeg saa, han var i Kjole og Hvidt.

Han kastede et Blik paa mig og standsede. Jeg kunde lugte, at hans Cigar var af det fineste Mærke. Senere har jeg forresten røget mange af samme Slags, efter at jeg engang mødte ham ved en af Grosserersocietetets fine Middage. Han trængte paa mig ved den Lejlighed, var næppe til at ryste af, thi han genkendte ikke mig, men jeg derimod ham, og jeg modtog endog hans Indbydelse til en ikke mindre fin Middag næste Dag. Vi blev fine Venner. Naa, lad os vende tilbage til den Nat paa Boulevarden. Som sagt,

han stod og saa paa mig med et spottende Smil, saa oplod han sin Røst og sagde:

— Min Ven, De er nok paa Knæene?

Jeg tænkte, at han muligvis vilde stikke mig en Daler, saa jeg svarede høfligt, og han vedblev:

— De har vist ikke mange Penge i Banken.

Jeg kunde have slaaet ham ned, men jeg beherskede mig. Kohn, naar Sultens Djævel har sit Tag i en Mand, saa taaler han ikke saa lidt i Haab om en Brødskorpe.

Han fortsatte:

— De skulde vel ikke have saadan noget som en Anvisning paa femhundrede Kroner hos Dem, formoder jeg, og saa pludselig gik der et Lys op for mig. Jeg troede, at vide, hvad han mente, og jeg foer op, idet jeg skælvende raabte: »Har De?»

— Lad mig gaa, bad pludselig Kohn, men Juul løftede Haanden og sagde: — De skal først høre Historien. Bliv siddende.

Og saa fortsatte han:

— De erindrre nok, Kohn, at for en halv Snes Aar siden fremkom forskellige illustrerede Blade med flere geniale Idéer for at opreklamere deres Foretagender. Det ene søgte at overtrumfe det andet, og til Slut var der et nyt smart Blad, der slog Hovedet paa Sømmet. Bladet overgav nemlig en Anvisning paa femhundrede Kroner til en unavngiven Herre, og den, der fandt Anvisningens Indehaver, vilde faa Beløbet. I lang Tid derefter gik Folk omkring og spurgte hinanden: — Har De Anvisningen? Det var nemlig bestemt, at paa dette Spørgsmaal skulde Vedkommende straks udlevere den, og udfylde den med den heldige Spørgers Navn og Adresse.

Ja, De forstaar vel, Kohn, at Hjertet bankede i Livet paa mig, da jeg gjorde bemeldte Herre Spørgsmaalet:

»Har De?»

Ganske roligt svarede han: »Ja, jeg har.« Og samtidig trak han op af Lommen en Anvisning paa fem Hundrede Kroner og sagde: »Værs'go'!»

Jeg troede, jeg skulde have faaet et Besvielsesanfald, faktisk følte jeg, som om Jordan dansede under mine Fødder. Jeg kunde ikke tro det — og dog — der stod den elegante Herre og viftede mig om Næsen med den værdifulde Lap Papir.

— Jeg har saamæn' prøvet paa at faa anbragt den hele Dagen, sagde han, — men der er øjensynlig ingen af mine Bekendte, der har tænkt sig Muligheden af, at jeg af alle Mennesker skulde være den, hvem Anvisningen var bleven anbragt hos. Jeg har nemlig intet med Bladforetagendet at gøre. Naa, den er jo nu faldet paa et tørt Sted, saavidt jeg kan se, og — her, min Ven, til Lykke med den.

Der var altsaa ingen Tvivl mulig. Jeg kunde have grædt af Lykke og Glæde — sikkert er det, at Stemmen svigtede mig, da jeg takkede ham.

Han tog en Guldfuldepen op af Lommen, gik hen til den nærmeste Lygtepæl og udfyldte Anvisningen med mit Navn; som jeg opgav ham.

— Hvad Adresse, spurgte han og grinte atter paa en Maade, der næsten fik mig til at glemme, at han var min Velgører. Jeg rødmede og nævnede et tarveligt Logihus, hvor jeg nu og da havde haft Nattely.

— Gaa hen i Banken i Morgen Klokken ti og hæv Pengene, og nu: God Nat!

Her stod jeg, husvild, sulten og forfrossen, paa Boulevarden og var Ejer af fem Hundrede Kroner. Jeg kunde ikke fatte det. Pludselig siog det mig, at denne flinke Mand, der saaledes havde kylet mig lige lukt ind i Lykkens Favn, sikkert med Glæde vilde laane mig et Par Kroner til Nattelogi og lidt Mad, og idet han vendte mig Ryggen, tog jeg min Hat af og sagde:

— Jeg skylder Dem alt, maaske mit Liv og min Fremtid. Vil De forøge min Taknemmelighedsgæld ved at laane mig en Krone til lidt Mad og Nattelogi. Jeg skal aldrig glemme Dem og denne Nat. Han drejede sig rundt paa Hælen, saa atter paa mig med det afskyelige Smil om Munden, som jeg før havde set, og svarede med Eftertryk paa hvert Ord: »Rejs ad Helvede till!»

Saa gik han og jeg stod tilbage, næsten maaløs. Jeg kunde ikke forstaa, at han hjalp mig til en i mine Øjne hel Formue, og nægtede mig en Krone. Jeg havde før sagt, at jeg skulde aldrig glemme ham og den Nat. — Og jeg holdt Ord, men paa en anden Maade, jeg glemte ham aldrig. Det kan være ligemeget, hvorledes jeg tilbragte Resten af Natten. Lad det være nok, naar jeg fortæller Dem, Kohn, at jeg stillede udenfor Banken Klokken seks om Morgenen, — for at være først paa Pletten, naar der aabnedes Klokken ti, men Tiden gik med at lægge Planer for Fremtiden og med at regne ud, hvormeget det vilde koste mig at faa nye Klæder, Mad og Husly. Jeg bestemte mig til først og fremmest at gaa hen paa en lille hyggelig Beværtning i Nærheden af Banken for at faa mig noget Mad, og jeg lo ligefrem højt ved Tanken om den tykke Opvarter, der maaske vilde nøgte at servere for mig i min daværende Mundering, men som vilde smække sammen som en Lommekniv, naar jeg skødesløst smed en Pengeseddel paa Bordet og bad ham om at være lidt hurtig i Vendingen. Først Mad, jeg var saa forfærdelig sulten, og saa vilde jeg gaa hen og købe mig et nyt Sæt Tøj, Hat og Støvler, rent Lintøj, og efter en Del Overvejelser besluttede jeg, at jeg vilde vælge en af de moderne Slipse af lysegrøn Farve. Jeg regnede ud, at jeg kunde klare alle disse Udgifter og betale en Maaned forud for et Værelse med

saadan noget som et lille Hundrede Kroner, og aabne en Konto i Banken med Balancen, de fire Hundrede.

Naa, omsider slog Klokkeren ti, og skælvende af Bevægelse, gik jeg ind i Banken, tog en Pen og endosserede Anvisningen, hvorefter jeg rakte den til Kassereren.

Han kiggede mistroisk paa mig, men tog Anvisningen og saa paa den.

Jeg var saa lykkelig, Kohn, at jeg følte Trang til at spøge med ham.

— Fin i Kanten, hva'? henkastede jeg med et Smil. — Man skulde bare have nogle flere af dem, ikke sandt.

Han saa op og ned ad mig, vendte og drejede Anvisningen flere Gange og sagde saa tørt:

— Saa store Anvisninger udbetaler Direktøren selv. Vil De komme denne Vej.

Et Par af de andre Kontorister indenfor kiggede over Skulderen paa ham og saa paa mig.

Jeg smilte: — Tja, denne Gang blev jeg den heldige.

Kassereren havde imidlertid lukket sig udenfor Skranken og bad mig igen om at følge med, og lidt efter stod vi i et Værelse, hvor der sad en gammel Herre.

Kassereren henvendte sig til ham:

— Denne Mand har bragt en Anvisning paa fem Hundrede Kroner. Maaske Direktøren vil se lidt paa den og tale med ham. Han synes at have en god Samvittighed, ellers var han vel stukket af.

Hjertet sank i Livet paa mig.

— Er — er det nødvendigt at skaffe Bevis paa, at jeg er den rette Mand, spurgte jeg ængstelig. Jeg begyndte at frygte for, at det vilde vare en hel Time eller mere, før jeg fik den længselsfuldt ventede Frokost.

Direktøren saa paa Anvisningen og derefter paa mig.

— Jeg har hørt om den Femhundrekroners Konkurrence, men det Blad har ingen Konto her. Hvorledes har De saaet denne Anvisning.

I samme Øjeblik laa jeg tværs over Gulvet — besvimet. Det er den eneste Gang, Kohn, at jeg har gjort mig skyldig i en saadan Svaghed. Da jeg atter kom til mig selv, ved at man hældte et Glas koldt Vand i mig, saa jeg først Direktørens og Kassererens medlidende Blikke, og dernæst Anvisningen, som den første stod med i Haanden.

— Fortæl os hvorledes det hænger sammen,

sagde Direktøren, og saa gav jeg ham en nøjagtig Beretning om Nattens Hændelser.

— Det gør mig meget ondt for Dem, sagde han. — Jeg har aldrig hørt om en mere nederdrægtig Streg, særlig mod en fattig Djævel som Dem. Det er en af vore Anvisningsblanketter, saa Skurkestregen er jo overlagt.

Jeg rejste mig vaklende for at gaa, men han kaldte mig tilbage og gav mig ti Kroner. Kassereren var gaaet, og da jeg langsomt passerede gennem Kontoret, kaldte han paa mig.

— Vent et Øjeblik, sagde han, og i det samme saa jeg ham tømme Indholdet af en Hat ud paa Disken. Han havde fortalt min Historie og lavet en Indsamling paa staaende Fod. Der var nogle og tyve Kroner. En ung Fyr stod ved Disken og skulde indbetale nogle Penge.

— Hvad er der i Vejen, spurgte han, og Kassereren fortalte ham.

Han tog tyve Kroner op af Lommen og rakte mig dem, idet han sagde: — Hvis De nogensinde erfarer Navnet paa den Laban, saa kom herop i Banken og sig os det.

Jeg fik altsaa en god Frokost alligevel, og Anvisningen har jeg gemt for ikke at glemme.

Juul tændte sig en frisk Cigar. Saa aabnede han en Skuffe og tog en Konvolut frem. Indeni laa et forkrøllet Stykke Papir, Anvisningen, som han viste Kohn.

— Kender De den igen, Kohn? spurgte han. Kohns Svar hørte han ikke, men han saa hans Læber bevæge sig, idet den ligblege, skælvende Skikkelse rejste sig fra Stolen og ravede hen mod Døren.

— Vent lidt, sagde Juul, og tog en anden Konvolut, der laa paa Bordet. — Aabn den.

Kohn tog mekanisk Konvolutten og fremdrog en Anvisning, udstedt af Juul, betalbar til ham selv eller Ordre og lydende paa tyve Tusinde Kroner.

Han lod den falde paa Gulvet.

— Nej, Juul, det er jo unyttigt at drive Løjer med mig nu.

— Tag den op! tordnede Juul. — Den er ægte nok.

— Juul! Mener De —

— Kohn, De er en Laban, en Bandit, men Deres Søn er en god Dreng, og det er for hans Skyld.

Saa ringede Juul og sagde til Kontoristen, der traadte ind:

— Vis den Herre ud.

Skal man tugte sin Pøde?

„Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Spørgsmaalet om Børns Afstraffelse er aktuelt for Tiden, men saa alvorligt det end er, har der i Debatten »Lily—Sabroe« ikke manglet lidt af det Humør, der er som »en sølverne Brømme om den mørke Sky.«

Det har givet »Hver 8. Dag« den Idé, at indanke Spørgsmaalet for dets Læsere; men da Bladets Opgave er den tredobbelte: at oplyse, underholde og mere, maa der i Spørgsmaalets Behandling gjerne være lidt af det Element, der drager Smilene frem, fængsler Interessen og giver Stof til Eftertanke.

Vi indbyder derfor vore Læsere til i Alvor og Skæmt at besvare Spørgsmaalet:

Skal man tugte sin Pøde?

og for de bedste Besvarelser udsætter vi passende Præmier.

Besvarelsen maa indsendes til »Hver 8. Dag«s Redaktion i Verseform; men saaledes, at hvert Svar ikke indeholder mere end fem Linier, helst mindre. Dog er det en Betingelse, for at Verset kan deltage i Konkurrencen, at det indeholder de to Ord: Lily og Sabroe, og som et vejledende Eksempel giver vi her en Prøve paa et Vers:

Naar vi deres Dyder og Lyder forstaa,
Da kan vi med Godhed beherske de smaa,
Den Mening om Lily vist havde Hr. Sabroe,
Og derfor jeg tilraaber ham et: Da capo!

Men for at man ikke skal tro, at vi i ovenstaaende har taget Standpunkt til Spørgsmaalet, giver vi her en anden Prøve:

Den tugter det tidligt, der elsker sit Barn,
At ej det skal vørde et Samfundets Skarn;
Hvad Lily har faaet af Prygl kan da være
Hr. Sabroe til Pine, men andre til Ære.

Disse to Eksempler maa være nok til at anskueliggøre for vore Læsere, hvorledes vi har tænkt os de konkurrerende Vers.

Der vil blive nedsat en kompetent Bedømmelseskomité, som skal afgøre, hvilke af de indsendte Vers, der er de bedste Besvarelser.

Konkurrencen tager sin Begyndelse med dette Nr. af »Hver 8. Dag« og afsluttes den 15. April.

Altsaa:

Skal man tugte sin Pøde?

Der udsættes fem Præmier nemlig:

1. Præmie. En Rejschaandtaske, (for Herre eller Dame).

2. Præmie. Et Rejsestui, (for Herre eller Dame).

3. Præmie. En Læderskrivmappe, (for Herre eller Dame).

4. Præmie. $\frac{1}{2}$ Aarg. »Musik og Sang« i Pragtbind.

5. Præmie. $\frac{1}{2}$ Aarg. »Hver 8. Dag« i Pragtbind.

NB. De indsendte Besvarelser maa udenpaa Konvolutten være mærket:

Præmieopgave.

*Ligt
Tidsfordriv*

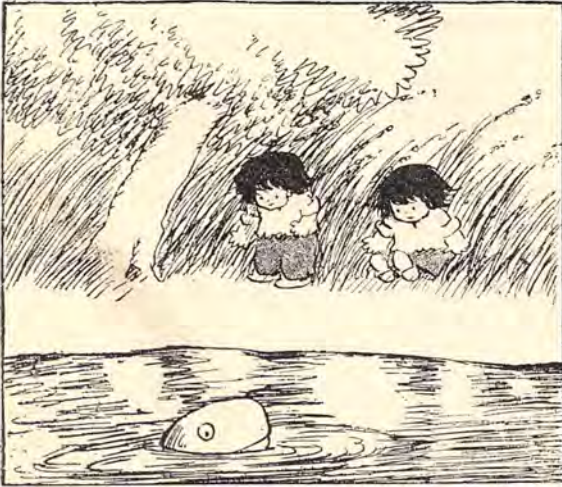
Den stædige Tøøre.

I ved nok, at alle Stoffer har magnetiske Egenskaber. Saaledes har ogsaa Kobberet og ligeledes Blødet i Menneskets Aarer, og Huden visse magnetiske Egenskaber. Jeg skal vise det. — Jeg tager nu en Tøøre og lægger den i min flade Haand. Ifølge Magnetismen klæber Tøø-

øøren fast i Haanden, og om jeg ogsaa strækker Haanden ganske flad ud, saa vil ingen være i Stand til at børste den væk med en Klædebørste.

Prøv ad, og I vil se, at det ikke lykkes. I skal nu ikke tro, at det er Magnetismen, der holder Mønten fast. Der er selvfølgelig ikke Spor af Magnetisme; men Hemmeligheden ligger i, at Haandfladen, selv om den er ganske udstrakt, er lidt hul i Midten, og det er meget svært at fjerne Tøøren fra denne Plads med Børsten, fordi Børstehaarene ikke naar den. Kun hvis man støder til Mønten med Børstens forreste Del, lykkes det.

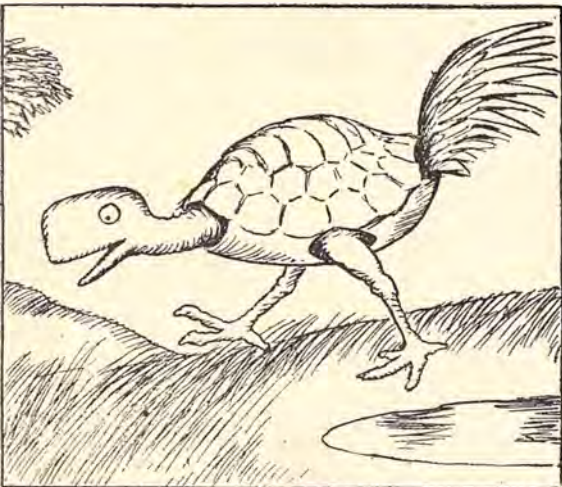
DE SMAA PJEYSER

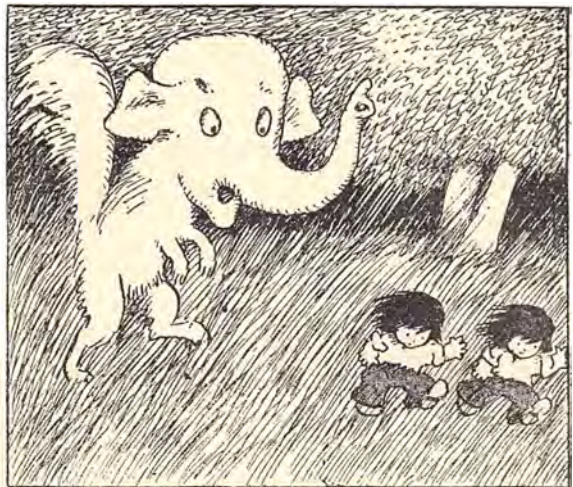
En Morgen to Pjevser ved Soen gik,
Da traf deres ivrige, spejdende Blik

Et rædselsfuldt Dyr nogle Skridt derfra,
Og skrækslagne Pjevserne benede a'.

Men Skildpaddekyllingen letted' sin Krop,
Og Pjevserne hyled': »Den æder os op!«

Og værre endnu, i Skoven de saa
Et Elefantegern paa Bagben gaa.

Da kom just en Allikebil forbi,
Og Pjevserne satte sig op deri.

De uskadte slap fra de Dyr saa vilde,
Og det var i Grunden jo ikke saa ilde. G. H.

„HVER 8. DAG“S PROGRAM FOR DENNE MAANED

FORLYSTELSER

Teatre:	FREDERIKSBERG TEATER. Kl. 8. En Middaaltstime. Kl. 9. Uhyret.	NØRREBROS TEATER. Kl. 8. Orfeus i Oververdenen. Kl. 9. „Dueslaget“.	SØNDERBROS TEATER Kl. 8. Guldklumpen
Variétéer:	CIRKUS VARIÉTÉ. Kl. 8. Therese Renz. 4 Faraboni. Kuffmanns. La belle Rosario.	SCALA. Kl. 8. 9 Metzeltis. Dagn ar Hausen. Rudolf Mülzer. Fru Friis-Hjorth.	OLYMPIA. Kl. 8. Sisters Petram. Kunsteykløsten.
	TIVOLIS VARIÉTÉ. Kl. 8. „Fra Maven til Polen“. Sang-Cabaret af Steen og En.	PARISIENNE. „Alle go'e Gange er tre eller Pa.'en igen“. Parisiennes nye Cabaret.	OPERETTEN. BONDESTUEN. Storm-P.-Billeder hos Lorry Feilberg
Biografteatre:	KOSMORAMA. ØSTERGADE 26. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	BIOGRAFTEATRET. VIMMELSKAFTET 47. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	LØVEBIOGRAFEN. AMAGERTORV Daglig Forestilling Kl. 2—10.

Mundens Pleje.

Gennem Tidsskrifter, Dagblade, Annoncer o. s. v. er der jo saa ofte gjort opmærksom paa Betydningen af at pleje Mund og Tænder, ikke alene af Skønheds-, men endnu langt mere af Sundhedshensyn, og saa ofte gjort opmærksom paa Midlerne dertil, saa man vel tør gaa ud fra, at enhver kender dem — flittig Børstning af Tænderne og hyppig Anvendelse af et virkelig godt Tandvand.

De fleste saakaldte antiseptiske Tandmidler virker imidlertid næppe antiseptisk i den store Fortynding, hvori de anvendes. Derimod er den Bestanddel af Salubrin, hvorpaa dets udmærkede Virkninger i det hele væsentlig beror, af alle Autoriteter anerkendt for at virke antiseptisk og velgørende paa Huden, selv i stor Fortynding, ligesom Salubrin som bekendt er absolut giftfrit og har en særegen Evne til at absorberes af Huden og virke forfriskende.

En halv Theskefuld Salubrin til et halvt Glas Vand giver det bedste, billigste og mest forfriskende Tandvand. Mindst to Gange daglig, Morgen og Aften, bør man blande sit Tandvand i den nævnte Fortynding, ikke mere end man netop vil bruge, da fortyndet Salubrin kun holder sig kort Tid. Nu gurgler man Halsen dygtigt med en Portion af den fortyndede Salubrin og skyller derpaa Munden og Tænderne med en ny Portion.

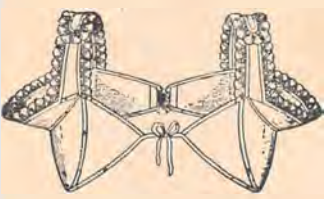
Foruden at bevare Tænderne vil Salubrin i mange Tilfælde kunne befri for ilede lugtende Aande, der ofte skyldes mangelfuld Pleje af Mundhule, Svælg og Tænder eller Katarrh i Slimhinderne. I disse Tilfælde virker Salubrin klarende paa Stemmen, hvad der mærkes baade ved Tale og særlig ved Sang.

„Always Ready“

er et Klædningsstykke, der bæres under Corsettet og beskytter hele Kjølilivet mod Transpiration; det kan vaskes, og da det ikke er fastgjort til Livet, er et Stykke „Always Ready“ tilstrækkeligt til et ubegrænset Antal Dragter.

Pris Kr. 3,50 pr. Stk.
Opgiv Brystmaal.

„Lingerette“

„Lingerette“ er ligesom „Always Ready“ et Klædningsstykke, men med noget mindre løblade.

Prima Kvalitet.

Kr. 2,75 pr. Stk. Opgiv Brystmaal.

Prima amerikanske og engelske Ærmebeskyttere.

„Camisette“

er ogsaa et løst Klædningsstykke, men med endnu mindre Ærmeblade end Lingerette; Camisette giver tilstrækkelig Beskyttelse for mange Damer.

Kr. 2,25 pr. Stk. Opgiv Brystmaal.

„Camisette“.

Canfield's „Snowyte“

er overalt i Udlandet anerkendt som hørende til de fineste eksisterende Ærmeblade; de er bløddende hvide og ganske særlig bløde.

„EMBASSY“ Ærmeblade

er udmærkede, langt bedre end de fleste i Handelen eksisterende Ærmeblade, og er billige.

Priserne gælder pr. Par

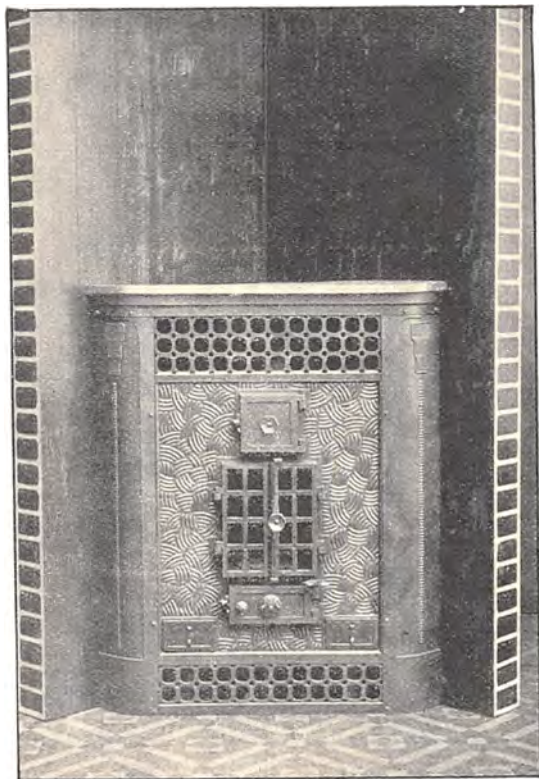
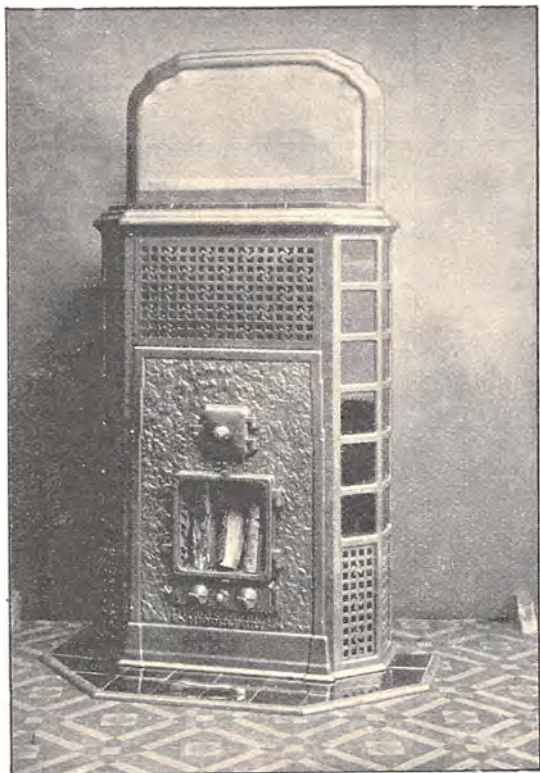
Standard Mønsterforretning

Magasin for Nyheder og Specialiteter,

Vimmelskaflet 45. — København K.

Telefon 9794 & 5094.

Ovenstaaende Ærmeblade kan alle vaskes.

Moderne Ovne fra J. S. Hesse & Søn, Middelfart.

Moderne Ovne.

Mange Aar er det ikke, siden den Tanke for Alvør slog Rod herhjemme, at man burde bestræbe sig for af alle Kræfter at føre Kunsten ind i Hjemmene, at tage dens Udøvere i det praktiske Livs Tjeneste. Tidligere var det jo mest saadan, at Malernes og Billedhuggernes bedste Værker fik Plads i støvede Museer eller paa overfyldte Kunstsamlinger, hvorved de faktisk kun blev et Mindretal af Befolkningen til Glæde. Og samtidig forsømt Hjemmenes kunstneriske Udsmykning i en sørgelig Grad. De billige og fabriksmæssigt tilvirkede Møbler og Husgeraad fyldte Stuerne og gjorde det Sted, der mere end noget andet fortjente at fyldes med Kunstens hellige foryngende Liv, kedeligt og uhyggeligt.

Det blev den ny Tids Opgave at faa dette Forhold forandret og at stræbe henimod, at Kunstnere og Haandværkere arbejdede Haand i Haand, saa at alle de Genstande, der tilsammen udgør et Hjem, præges af Skønhedssans og udføres saaledes, at de maa fryde ethvert Øje, som falder paa dem.

Paa mange Omraader er der virkelig allerede naaet et Resultat. Mange Møbler og Husinventar bærer Præg af en finere Smag end for blot en halv Snes Aar siden. Men Maalet er endnu ikke naaet. Endnu kan man i de fleste Huse finde f. Eks. Kakkelovne, der ved deres

Hæslighed kan skæmme selv det mest kunstnerisk udstyrede Hjem. Ovnen, »Hjemmets Arne«, som egentlig burde være det vigtigste i Huset, er i Virkeligheden Hjemmenes Stedbørn. Den moderne Teknik har sat sig til Opgave at skaffe gode varmende Ovne, men den har derudover ganske glemt den æstetiske Side af Sagen, og Resultatet er blevet, at vore Kakkelovne er bleven disse Monstrer, disse uhyggelige Kolosser, som de er.

Heldigvis lader det dog til, at man i den aller sidste Tid ogsaa har faaet Bugt med den Tanke, at Kakkelovne absolut skal være hæslige. Paa Skønvirkeudstillingen, som for Tiden afholdes, ser man nogle Ovne, der resolut har brudt Staven over den gamle stygge Model, og fremtræder med alle de Egenskaber, der gør dem tjenlige til at indtage Pladsen som Fremtidens Varmeapparat. Her er Skønhed og praktisk Forstaaelse gaaet Haand i Haand, her er skabt et »Skønværk«, til Pryd og Glæde for de tusind Hjem.

Disse moderne og smukke Ovne, som utvivlsomt inden ret længe vil holde deres Indtog i de fleste danske Hjem, fabrikeres kun af Firmaet, Akts. J. S. Hesse & Søn i Middelfart. Æren for at have fremstillet dem tilkommer Arkitekt Charles J. Schou, A. Wagner-Petersen samt Billedhugger Eilif Møller.

HVER 8 DAG

Nr. 25.

20. Marts 1910.

16. Aarg.

Den tyske Digter *Paul Heyse*, som den 15. Marts fyldte 80 Aar.

Brevet læses.

Efter Maleri af Terborch.

Paul Heyse.

Den verdensberømte tyske Digter Paul Heyse fejrede den 15. Marts sin fir-sindstyveaarige Fødselsdag i sin Villa ved Gardasøen.

Paul Heyse hørte hjemme i det nordlige Tyskland, men hans kunstneriske Begavelse fandt sin Udvikling under sydtyske, og vel endnu mere, under italienske Himmelstrøg.

Her blev han inspireret til at frembringe de vidunderlige Aandsprodukter, der vil gøre hans Navn udødeligt, og her syntes han at finde det eneste Sted, »hvor det er skønt at leve, tungt at dø«, og byggede sig et Hjem i Omgivelser, der harmonerer med hans egne frodige Følelser og hans stemningsrige Tilværelse.

Heyse er Psykolog, og hans Bøger sjældne Studier paa de Omraader, der er knyttet til det menneskelige Sjæleliv og de menneskelige Følelser.

Navnlig Kvinden forstod han at karakterisere som kun faa. Han kendte hendes sjælelige Liv, kendte hendes stærke og hendes svage Sider bedre, end han kendte Mandens.

Og han nøjedes ikke med at gøre sine Studier i Sjælelivets Periferi; han trængte ind, gik dybt, var altomfattende, selv med den Risiko, at man fandt ham hensynsløs.

I sine Værker var han Banebryder for en ny Aandsretning, der vakte en Del Diskussion, tildels ogsaa Modstand og Forargelse; men, paa en enkelt Undtagelse nær, kan det ikke siges, at hans Værker gav Anledning til nogen virksomhedsfuld literær Fejde.

Undtagelsen var hans Bog »Verdensbørn«, der udkom i 1873, og som overraskede ved dens frimodige og angrebsvise Fordybelse i etiske og sociale Forhold, men samtidig fik man Øjnene op for, at Literaturen var blevet beriget med et Mesterværk af en sjælden dyb og formfuldendt Karakter.

Men Tiderne skifter, den moderne Literatur havde imidlertid sat sig fast, var indført og anerkendt, og hans Bog »Merlin«, der udkom i 1892, vakte kun ringe Opmærksomhed.

I Heyses Produktion den Gang var der dog det samme samfundsvækkende Element, som i det hele taget kendetegner hans Frembringelser, den samme kunstneriske Fremstilling af de menneskelige Rørelser.

Georg Brandes har i sin Tid i en Afhandling om Paul Heyse fortræffeligt karakteriseret Digterens stærke Side, nemlig hans Noveller.

Heyses Novelle lignes ved en skøn Kvinde i et tætsluttende altid til hendes Person nøje afpasset Gevandt.

Og saaledes er især Formen i Heyses Noveller, at skønt han har skrevet saa meget, glemmer man ikke let det, han skriver.

»Vær den, du er. Vær det i det, der maa være det største for dig, i Kærligheden. Som en Kvinde intet er, før en kærlig Haand lægger sig paa hende og aabner for den varme Kilde, saa den risler klar og ren, saa kast dig ud i Livet. til den Tone klinger, der er *din* Tone. Og følg den ubekymret, den leder dig derhen, hvor du skal hen.« *)

Der skulde engang Mod til at skrive saadan. Heyse havde det Mod, og der var dem, der kaldte ham umoralsk.

Heyse er Kvindens Digter og han digter for Kvinden.

Elementet i hans Kunst er Psykologien og den formfuldendte Fremstilling.

Der blev i sin Tid udgivet en Brochure i Berlin om Heyse, skrevet af en Kvinde, og med Titel:

»Vi Kvinder og vor Digter.« Det hedder et Sted i den:

»Den Inderlighed, med hvilken Heyse opfatter og skildrer Kvindens Væsen, faar Manden til at staa for os i et grellere Lys.«

Saadan opfattes Paul Heyse.

Af hans Bøger bør nævnes Novellerne »Den sidste Centaur«, »L'Arrabiata«, Romanen »I Paradiset« foruden de to førstnævnte Værker.

G. H.

*) Citat, frit efter Hukommelsen.

En Frilufts-Stjerneikkert.

En Kæmpestjerneikkert er blevet opstillet i Treptow ved Berlin, og dens Opgave er at gøre Astronomien populær ved at give Publikum Lejlighed til at studere Stjerneerne.

Kikkerten er opstillet i fri Luft og indrettet paa en saa praktisk Maade, at det er unødvendigt at holde uddannede Astronomer til at betjene den, skønt den skal gøre Tjeneste baade Dag og Nat.

Det er Direktøren for Treptow Observatoriet, Dr. F. S. Archenhold, der har Æren af den ny Idé.

Han mødte stærk Modstand hos andre Videnskabsmænd, som ansaa det for umuligt at anbringe en Kikkert, 69 Fod lang, i fri Luft, uden Beskyttelse mod Vejr og Vind; men Dr. Archenhold lod sig ikke afskrække. Han tilvejebragte de nødvendige Pengemidler til Anskaffelsen og Anbringelsen af Verdens største astronomiske Teleskop, og Planen er nu en fuldblyrdet Kendsgerning.

Det fuldt færdige Instrument staar i 250,000 Mark, og af denne Sum medgik alene 46,000 Mark til Linsen, der blev fabrikeret af det berømte Jenaglas hos Firmaet Steinheil i München.

Linsen er 27 engelske Tommer i Diameter. De særegne Forhold, hvorunder Kikkerten skal virke, har naturligvis nødvendiggjort en særegen Konstruktion af Fundamentet osv.

Da Instrumentet imidlertid ikke støttes paa Midten som ved Teleskoper i Observatorier, men hviler alene paa det nederste Stykke, vil der, som Følge af dets uhyre Længde, være nogen Vibration, der vel ikke kan ses med det blotte Øje, men som dog vil mærkes, naar det benyttes, og som særlig i Vind vil blive generende. Dette vil gøre det mindre anvendeligt for den meget nøjeregnende Astronom, men vil ikke være i Vejen for Benyttelsen i det Øjemed, hvorfor det er bygget, nemlig til Brug for Publikum i Almindelighed.

Ved Hjælp af en $\frac{1}{2}$ H. K. Motor kan Teleskopet bevæges, fra Øst til Vest, for at Objektet ikke skal tabes af Syne paa Grund af Jordens Bevægelse.

En $6\frac{1}{2}$ H. K. elektrisk Motor anvendes til at skyde Teleskopet ud og finde Stjernen.

I Amerika har man sat sig i Bevægelse for at tilvejebringe et lignende offentligt Teleskop, til Anvendelse paa samme Maade.

Kvinden med én Haand.

Roman af Richard Marsh.

Fortsat.

Jeg har været gift med Barnes i et Aar.« Hun standsede, og jeg nikkede — jeg vidste ikke, hvad jeg ellers skulde gøre. »Jeg har fortrudt det hele Tiden. Der er noget mystisk ved ham.«

»Jeg indrømmer, at jeg finder, der er ikke saa lidt mystisk ved ham; om han er lige saa mystisk overfor Dem, er selvfølgelig et Spørgsmaal for sig.«

»Han er et fuldstændigt Mysterium for mig og har altid været.« Hun standsede igen og bed sig i Læberne. »Jeg kender Dem ikke, men jeg maa have en Fortrolig. Jeg maa tale med et Menneske.«

»Jeg vilde sætte Pris paa ikke at blive Deres Fortrolige. Jeg forsikrer Dem — — —«

Hun afbrød mig, og hendes Stemme blev mere og mere skærende.

»Jeg maa tale med Dem — — jeg vil. Jeg

kan ikke holde det ud længere. Sæt Dem ned, og lad mig snakke med Dem!«

Jeg var klar over, at dersom jeg ikke ønskede en ny pinlig Scene, maatte jeg give efter og lade hende snakke. Jeg satte mig altsaa ned og ønskede i mit stille Sind, at hun vilde gøre det samme i Stedet for at blive staaende dér ved Døren og bevæge sine Fingre og sit Lægene ustandseligt, nervøst ind og ud og frem og tilbage.

»Det har aldrig været mit Ønske at gifte mig med ham,« begyndte hun. »Det var ham, der fik mig til det. Han var næsten ligesaa fremmed for mig, som De er. Hvorfor skulde jeg gifte mig med en fuldkommen fremmed Mand, som ikke engang havde en Øre paa Lommen — jeg, som havde levet ugift og alene i 40 Aar og været glad ved det Liv!«

Jeg indrømmede, at det ikke var let at besvare.

»Dette Hus,« fortsatte hun, »tilhører mig, og tilhørte tidligere min Moder. Han kom en Dag til mig og spurgte, om jeg havde Brug for en Tjener — han havde ikke en hel Sko paa Fødderne. Han generede sig i det hele taget ikke! Jeg havde ikke Brug for nogen Tjener, og sagde det til ham; men han hypnotiserede mig og fik mig til at tage ham.«

»Hypnotiserede Dem, Fru Barnes? Det er da Deres Spøg!«

»Nej, det er mit ramme Alvor.«

Og jeg maa tilstaa, jeg har aldrig set noget Menneske mindre oplagt til Spøg end Fru Barnes i det Øjeblik.

»Jeg har altid været meget nervøs. Saa snart han blot stirrede paa mig, kunde han gøre alt, hvad han vilde, ved mig. Han hypnotiserede mig altid. Der var ikke gaaet en Maaned, før han havde hypnotiseret mig til at gifte mig med sig. Vi var næppe bleven gift, før jeg begyndte at forstaa, at han var gal.«

Jeg tænkte ved mig selv, at forsaavidt maatte de to have passet udmærket godt sammen. Men jeg sagde ikke noget, og hun fortsatte:

»Han spurgte mig Gang paa Gang, om jeg ikke ønskede at sælge mig til Djævelen; og saa tilføjede han gerne, at han skulde ordne det hele for mig. Og saa talte han i Søvn og drømte — aa, frygtelige Drømme! Nat efter Nat maatte jeg ligge og høre paa ham, saa jeg til sidst var ude af mig selv af Skræk. Og saa gik han i Søvn. Den eneste Genstand, han bragte med sig, da han kom her, var en lille Trækasse, som han havde pakket ind i et Lommeørklæde. Jeg kunde aldrig finde ud af, hvad han havde i den Kasse. En Gang spurgte jeg ham derom, og jeg tror, han kunde have myrdet mig. En Nat, bedst som han laa og drømte, stod han op af Sengen og gik nedenunder. Endskønt jeg var saa bange, at mine Knæ ry-stede under mig, fulgte jeg dog efter ham. Han gik her ind i dette Værelse. Hans Trækasse stod i dette Skrivebord — og den staar der endnu.«

Hun pegede paa et stort gammeldags Skrivebord, som stod lige bag min Stol.

»Han blev ved med at snakke med sig selv. Han talte saa sagte, at jeg ikke rigtig forstod, hvad han sagde; men han gentog det samme om og om igen. Saa tog han Kassen frem fra Skrivebordet. Han gjorde noget ved den med Hænderne. Hvad det var, véd jeg ikke. Jeg tænker, der maa have været en hemmelig Fjeder eller saadan noget lignende. Men uagtet jeg mangfoldige Gange siden den Tid forsøgte at aabne Kassen, lykkedes det mig aldrig. Da han nu stod med den i Hænderne, sprang Laaget op. Han satte den paa Bordet, og jeg stod i

Døraabningen og iagttog ham — omtrent, hvor jeg staar i dette Øjeblik — uden at han mærkede det mindste til, at jeg var her. Jeg tror, han havde myrdet mig, hvis han havde vidst det.«

»De mener med andre Ord, at han sov, imens han foretog sig alt det?«

»Han sov fast.«

»Og De tror ikke, Fru Barnes, at De ogsaa selv sov?«

»Jeg? Nej, jeg vilde saamænd ønske, jeg havde gjort det. Jeg har ikke haft en rolig Times Søvn fra det Øjeblik. Jeg er bleven saa mager og tynd, at jeg snart ligner et Skelet. Som sagt, da han nu havde aabnet Kassen, satte han den ned paa Bordet. Og saa gav han sig til at le med en uhyggelig Latter, som fik Blodet til at stivne i mine Aarer.«

Hun saa mig iøvrigt nok ud til at høre til den Slags Kvinder, hvis Blod meget let »stivner i Aarerne.«

»Saa tog han noget ud af Kassen, og da jeg saa, hvad det var, troede jeg, jeg skulde besvime.«

Hendes Stemme blev ganske svag og gik nu over til fuldkommen Hvisken:

»Det var Fingeren af en Kvinde!«

»Fingeren af en Kvinde?«

»Ja, der sad en glat Ring paa den; den var for lille til Fingeren, saa at den havde boret sig helt ind i Kødet. Han stod og stirrede paa denne Giftering.«

»Stirrede? Og han sov?«

»Jeg kender ikke meget til Søvn-gængere; han er den første, jeg nogensinde har set, og jeg haaber, han bliver den sidste. Men saa meget ved jeg, at naar han gik i Søvn, var hans Øjne vidt aabne, og han stirrede altid paa Tingene med et uhyggeligt Blik, som jeg aldrig skal glemme. Og saadan stirrede han ogsaa paa Ringen. Derpaa sagde han med høj og klar Røst: En skønne Dag tager jeg den og sætter den paa min Finger, saa skal vi se, hvordan den tager sig ud.

Senere tog han alle de andre Fingre og Haandfladen frem fra Kassen, og med et eller andet Tryllegreb satte han det hele sammen, saa at det saa ud som en hel Kvindehaand. Og saa talte han til den og kyssede den: Aldrig mere skal du faa Lov til at narre mig, saa sandt jeg staar her!«

Hun standsede. Men desværre havde jeg ikke Aandsnærværelse nok til at lede Talen hen paa et andet og mere behageligt Emne, hvorfor hun vedblev:

»Jeg formoder, at jeg maa være besvimet ved det frygtelige Syn, for nogen Tid efter fandt jeg mig selv liggende paa Gulvet og Værelset mærkt. Jeg turde knap trække Vejret, langt mindre røre mig; jeg vidste ikke, hvor min

Mand var. Hvorledes jeg har faaet Mod til omsider at kravle op ad Trappen, er mig stadig en Gaade. Da jeg kom op i Værelset, laa min Mand i Sengen i tryk Søvn.«

»Ja, undskyld jeg siger det, Fru Barnes, men De kan vel ikke tilfældigvis huske, hvad De havde spist til Aften den Dag? Lider De ofte af Mareridt?«

»Mareridt! Nej! Det var første Gang, jeg udspionerede ham. Men jeg har gjort det ofte siden den Tid. Regelmæssig hver Fredag Nat gik han i Søvn og foretog sin skrækelige Vandring ned til — Haanden.«

»De siger, at han gjorde det hver Fredag. Har den Dag da nogen særlig Betydning for ham?«

»Det ved jeg ikke. Hvad ved jeg? Hvad maa man i det hele taget tro! Nej, De maa ikke le! De tror naturligvis, jeg er en Nar — en Løgnhals. De skal selv faa Haanden at se, saa kan De jo prøve, om jeg lyver. Jeg skal vise Dem Haanden, om jeg saa skal bryde Kassen op med en Økse.«

Hun var ude af sig selv af Sindsbevægelse, da hun nu gik hen til Skrivebordet. Jeg forsøgte forgæves at stille mig i Vejen. Hun tog nogle Nøgler frem fra Kjolelommen.

»Han har mine Nøgler. Han fik mig til at give sig dem. Han vidste ikke, at jeg havde ladet lave Magen til. Han forlod kun sjælden Huset; jeg tænker, han var bange for at blive set paa Gaden. Men naarsomhelst han var ude, lukkede jeg mig inde her og forsøgte at finde Fjederen, som kunde aabne Kassen. Jeg havde en Mistanke om, at der foruden Haanden maatte være et eller andet deri, som jeg ikke havde set. Nu skal den aabnes, om jeg saa skal splintre den.«

Hun trak en af Skrivebordsskufferne ud, og i det samme udstødte hun et Skrig:

»Den er forsvunden!« sagde hun.

Jeg gik hen til hende: »Hvad er forsvundet?«

Hendes Ansigt var ligblegt og hendes Stemme aldeles klangløs, da hun svarede:

»Kassen! Den var her i Aftes. Efter at han var gaaet, saa jeg, at den var her.«

Hun greb mig ved Armen med en Kraft, som jeg ikke vilde have tiltroet hende:

»Han maa have listet sig herind som en Tyv om Natten og stjaalet den. Maaske er han skjult et eller andet Sted her i Huset. Aa, min Gud!«

TREDIE KAPITEL

En fremmed.

Jeg gik hen til d'Hrr. Cleaner & Caxton for at spørge dem, hvad jeg skulde gøre med de fire Hundredkronesedler, jeg havde modtaget. Den Herre, der havde ledsaget mig til mit Hotel, var alene paa Kontoret. Det maatte vist være Hr. Cleaner, den ældre Chef i Forretningen. Da han erfarede mit Ærinde, lo han højt.

»Gøre med dem? Give dem ud naturligvis eller smide dem i Floden eller forære dem til mig.«

Jeg tænkte mig lidt om. Sandheden var den, at hele Situationen forekom mig ganske uholdbar. Jeg havde en Fornemmelse af, at det, James Southam eventuelt vilde høre, vilde blive alt andet end glædeligt og behageligt. Jeg havde i det hele taget hørt tilstrækkeligt. Jeg ønskede ikke at give mig ud for eller blive anset for en anden end den, jeg var. Jeg besluttede derfor at spørge Hr. Cleaner til Raads.

»Hvem er Duncan Rothwell? Er han den Klient, paa hvis Vegne, De handler?«

Mr. Cleaner besvarede mit Spørgsmaal med et nyt:

»Hvorfor spørger De om det?«

»Fordi Underskriften paa det Brev, der ledsagede de fire Hundredkronesedler, er Duncan Rothwell; og saavidt jeg ved, kender jeg ingen Duncan Rothwell, men jeg kunde lide at vide, hvem Duncan Rothwell er.«

»Maa jeg have Lov at se det Brev?«

Jeg kunde ikke have noget derimod og lod ham se det. Han læste det igennem.

»Hvis jeg maa give Dem et Raad, Hr. Southam, saa skulde De ganske simpelt betvinge Deres Nysgerrighed og vente og se, hvordan Sagen vil udvikle sig.«

»Javel, men maaske bringer jeg derved mig selv i et falsk Lys. Maaske er jeg slet ikke den eftersøgte James Southam. Jeg kan godt sige Dem, at jeg ikke tror, jeg er det. Jeg kender ingen Duncan Rothwell. Hele Brevet er Mesopotamisk for mig. Maaske er der Snese af James Southam'er.«

»Tidligere hjemmehørende i Dulborough? Jeg troede, Dulborough var en ren Ravnekrog.«

»Det er den ogsaa.«

»Hvor længe boede De dér?«

»Jeg er født og opdraget dér!«

»Har De Slægtninge af samme Navn som De?«

»Nej, jeg har ikke en eneste Slægtning i hele Verden.«

»Naar De — som De siger — er født og opvokset i Dulborough, maa De da kende noget til Behoerne dér?«

»Ja, jeg skulde tro, at jeg kender dem, hver og en.«

»Og De ved ikke noget om nogen anden James Southam?«

»Saa vidt jeg ved, var jeg den eneste James Southam dér paa Egnen.«

Cleaner lo.

»Oprigtig talt, saa synes jeg, at der i hvert Fald er en Mulighed for, at De er den James Southam, vi har faaet til Opgave at finde. Men for Resten, Hr. Southam, véd vi ikke stort mere om Sagen end De selv. Vi er ganske simpelt bleven anmodet om at opdage James Southams nuværende Adresse, og det har vi gjort.«

»Er det Tilfældet?«

Efter deres Opførsel Dagen i Forvejen havde jeg nærmest faaet det Indtryk, at Cleaner & Caxton var nogle lyssky Væsener, som selv paa en eller anden Maade var indblandet i Affæren. Men nu lod det jo til at være anderledes.

»Der er endnu en Ting, jeg maa tale med Dem om: Jeg vil gerne skifte Hotel.«

Hr. Cleaner saa forbavset paa mig.

»Hvorfor? Er det ikke godt nok?«

»Ikke just det! Det er Tjener-Forholdene, der ikke er efter mit Hovede.«

»Hvad mener De med det?«

Jeg vidste ikke rigtig, hvorledes jeg skulde forklare mig, eller rettere, hvor meget jeg skulde forklare.

»Kender De noget til Fru Barnes' Mand?«

»Nu spørger De virkelig om for meget! Hvad kommer Fru Barnes' Mand Dem ved — eller mig ved. Hvis De ikke synes om Deres Logi, har De selvfølgelig Deres Frihed til at søge et andet; blot maa De i saa Fald sørge for Deres eget Underhold.«

Jeg rejste mig for at gaa.

»Aa hør!« sagde han. »Hvis De tænker paa at skifte Hotel, vil De nok være saa venlig at meddele os, hvor De tænker at slaa Dem ned.«

»Ja, jeg skal lade Dem det vide, hvis jeg rejser. I hvert Fald tænker jeg at blive indtil i Morgen.«

Om det — efter alt det sørgelige, der senere skete — vilde have været bedre for mig, om jeg aldrig var vendt tilbage til Fru Barnes' Hus, er mere, end jeg kan sige.

Om Aftenen gik jeg ind i en Musiksalon efter først at have vekslet en af Rothwells Hundred-kronesedler. Jeg spiste til Aften i en Restaurant i Nærheden af mit Hotel, og saa gik jeg hjem og i Seng. Jeg gyste ved Tanken om igen at skulle i Lag med Fru Barnes; men heldigvis var det Stuepigen, som lukkede mig ind. Jeg saa og hørte intet til min Værtinde, og jeg tilbragte Natten i Ro og Fred.

Næste Morgen efter Frokost fik jeg et Telegram. Det var ganske kort og lød:

»Kommer Kl. 12,30,

Duncan Rothwell.«

Telegrammet var stemplet Derby Station, hvoraf jeg sluttede, at Hr. Rothwell havde afsendt det undervejs til London. Klokken blev halv ét, og der kom stadig ingen. Omtrent Kl. et Kvarter i eet gik jeg ned i Forstuen for at se, om der skulde vise sig nogen i Nabolaget. Forstuen var egentlig ikke andet end en smal Gang. Gadedøren stod aaben. En Mand laa paa Gulvet, med Ansigtet nedad, lige indenfor Indgangen. Min første Tanke var at gaa tilbage, idet jeg straks troede, at Manden derhenne var Hr. Barnes eller Hr. James Southam eller hvad han nu hed, min mystiske Værtindes Mand, som var vendt tilbage og nu laa død-drukket derhenne. Et Blik fra den anden Ende af Gangen var imidlertid tilstrækkeligt til at overbevise mig om, at, hvem Manden derhenne end var, Kelneren, Hr. Barnes, var det ikke.

Jeg kunde se, at det var en stor svær Mand. Hans høje Hat var falden af Hovedet, saa man kunde se, han var skaldet. Pludselig mens jeg stod og betragtede ham, blev jeg greben af en underlig ængstende Følelse. Han laa saa stille og i en mærkelig Stilling; han var falden lige paa Maven og laa med Ansigtet saa tæt nede imod Gulvet, at det maa have været vanskeligt for ham at aande. Hans højre Arm laa bøjet ind under Kroppen. Nej, Manden kunde ikke være drukken; han var snarere falden omkuld i et Anfald af Feber eller Krampe.

Med en ubeskrivelig Følelse af Afsky gik jeg hen imod ham for at hjælpe ham. Jeg bøjede mig ned over ham. Jeg lagde min Haand paa hans Skulder, og trak den igen forskrækket til mig. Mandens Frakke var vaad. Jeg saa paa min Haand; den var rød af Blod. Det gav et Sæt i mig.

»Hjælp! Fru Barnes!« raabte jeg.

Fru Barnes og Stuepigen kom begge løbende.

»Fru Barnes,« sagde jeg, idet jeg stadig stirrede paa Blodet paa min Haand. »Jeg tror, der er begaaet et Mord.«

»Mord! Aa, min Gud! Mon det er ham, der har gjort det!«

Jeg saa paa hende. Jeg vidste, hvad hun mente, men jeg svarede ikke. »De maa sende Bud efter Politi og en Læge!«

Stuepigen havde tilstrækkelig Aandsnærværelse til at opfatte mine Ord.

»Doktor Granger bor her lige overfor. Nu skal jeg hente ham.«

Hun gik over efter ham. Heldigvis var Doktoren hjemme. Da han hørte, hvad det drejede sig om, kom han straks løbende. Samtidig kom ogsaa en Politibetjent og lidt efter flere.

De spærrede Gaden af rundt om Huset, da

Mængden begyndte at strømme sammen. Fru Barnes Hotel var i Belejringsstilstand.

FJERDE KAPITEL

Den døde Mand.

»Denne Mand levede endnu for fem Minutter siden.«

Det var Doktoren, som talte:

»Han er ganske varm endnu.«

Han saa paa mig.

»Kender De noget til den Historie?«

»Nej! Jeg ventede Besøg. Da det varede saa længe, gik jeg ned fra mit Værelse her til Forstuen for at se, om han kom. Da jeg kom ned ad Trappen, fik jeg Øje paa Manden her paa Trappen.«

Liget var bleven bragt ind i et lille Værelse i

Stueetagen. Foruden jeg selv var der til Stede: Lægen, en ung Mand med et klogt og venligt Ansigt, en Politi-Inspektør, en Betjent, som holdt Vagt ved Døren, samt Fru Barnes og Stuepigen, som stod tæt sammen henne i Kakkellovnskrogen. Da jeg havde besvaret Lægens Spørgsmaal, henvendte Politi-Inspektøren sig til mig:

»Hvad er det dér paa Deres Haand?«

Jeg rakte Haanden ud.

»Blod! Denne ulykkelige Mands Blod. Da jeg saa ham ligge paa Gulvet, var min første Tanke, at han enten var fuld eller havde Krampe. Jeg lagde Haanden paa Skulderen af ham for at rejse ham op. I samme Nu opdagede jeg, at hans Frakke var vaad. Og da jeg tog Haanden til mig, saa jeg, den var blodig. Saa var jeg klar over, at her var begaaet en Forbrydelse.«

Fortsettes.

Fru Ayoe Willumsen.

Fru Ayoe Willumsen. Elfelt fot.

og dyreste Kræfter samles. Ogsaa herhjemme har man i de sidste Aar sporet en Tendens blandt Scenens og Koncertsalens fejrede Navne til at vove Springet over til Variétéen, som har fristet med sine vellønnede Engagementer, der ofte i en enkelt Maaned gav det samme som Teatret i hele 12 Maaneder.

Fru Ayoe Willumsen, der fra sin Optræden dels i Operetter og dels i Koncertsalen, ikke blot i Hovedstaden, men ogsaa i Provinsen, har skaffet sig et beundrende Publikum, gav for kort Tid siden en egen Koncert i København, hvor hun ligesom med et Slag dokumenterede sine fremragende Evner som Visesangerske og sang sig lige ind i Hjertet paa de begejstrede Tilhørere.

Skælmsk og vemodig, gratiøs og koket, fin og dristig, alt eftersom det skal være, snor hun om sig i Leg Visens brogede Baand og formaar at finde Stemningen i hver Sang, fastholde den og give den.

Denne Stemningsevne, Visekunstens sande Sjæl, vil sikkert bringe den unge Frue, der i sin Mand har en fintfølende og begavet Akkompagnator, mange Sejre.

Straks efter den omtalte Koncert modtog Fruen forskellige Engagementstilbud fra Ind- og Udland. I Midten af Marts Maaned tiltræder hun et Engagement som Visesangerske i Scala Variété, hvorefter en af Berlins første Variétéer har engageret hende for hele April.

Det første Skridt er gjort, og Fru Ayoe vil med sin virkelig lodige Kunst bidrage sit til at højne Variétéens Niveau og sikkert vinde sig et Navn som en ny Variétéstjerne. CERVUS.

Rejane, Sarah Bernhard — den ene efter den anden af Verdensscenens store Navne forlader efterhaanden Teatrets trange Vej for at ofre sig for Variétéerne, hvis oprindelige Præg mere og mere udviskes for lidt efter lidt at gaa over til at blive Kunstanstalter, hvor de bedste

Johanne Schjørring.

Forfatterinden Fru Johanne Schjørring døde forleden, 74 Aar gammel.

Hun udgav sin første Bog i Aaret 1874, har siden den Tid været ret produktiv, og skabte sig et stort Publikum. Hendes Bøger var underholdende uden at kunne henregnes til den Literatur, der vækker Opmærksomhed og bevarer Forfatterens Navn.

Fru Johanne Schjørring.

Fru Schjørring, der var en Datter af Pastor Krohn i Vestjylland, blev Enke i en ung Alder og kastede sig derefter over Forfattervirksomheden, som hun viede sine Kræfter i mange Aar.

Fhv. Arrestforvarer H. Andersen.

En af de gamle Veteraner, fhv. Arrestforvarer H. Andersen i Rødby, fylder den 21. Marts 90 Aar. Den gamle Krieger meldte sig i 1848 som frivillig og gjorde først Tjeneste som Korporal og senere som Sergent. Foruden Istedslaget deltog Andersen ogsaa i Slagene den 28. Maj og den 5. Juni.

Fhv. Arrestforvarer H. Andersen.

Efter de første Krigsaar var han Vaabenmester til 1866, og under den slesvigske Krig var han Kommandant paa en Eksercerskole. Derefter blev han Arrestforvarer i Rødby, og i 1891 lejrede han sit 25-Aars Jubilæum som saadan. I 1903 tog han sin Afsked. Den

gamle Veteran har altid været i Besiddelse af et godt Helbred, indtil han for kort Tid siden blev syg og siden har været sengeliggende. Han har gennem Aarene vundet almindelig Agtelse hos Egnens Beboere. H. Andersen er dekoreret med Dannebrogskorset samt Hæderstegnet for 16 Aars Tjeneste og Erindringsmedaillen fra begge Krigene.

Pastor H. J. F. C. Matthiesen.

Kristeligt Dagblad, der i sin Tid blev startet af „Indre Mission“ som et dagligt Nyhedsblad for det store religiøst paavirkede Samfund i og udenfor Hovedstaden, har indtaget en ret isoleret Position indenfor den danske Presse. Da det imidlertid har eksisteret i en Del Aar, maa det formodes at have opfyldt de Betingelser, som de kristelige interesserede Mennesker stillede for at opretholde det, og for en Tid levede det sit Liv roligt og stille.

Redaktør Matthiesen.

Bladets sidste Redaktør, hvis Billede vi bringer, har formaaet at skabe et ret alvorligt Kampgny om dets Tilværelse, og Meningerne er ret forskellige med Hensyn til, hvorvidt Pastor Matthiesen har gjort klogt i at inddrage Sensationen i Bladets Program, eller om han derved er gaaet for langt udenom de Principper og de Forudsætninger, hvorunder „Kristeligt Dagblad“ blev startet af troende Mennesker.

Pastor Matthiesen er født den 23. Marts 1861 i Vendsyssel. Var i ni Aar Kapellan i Asaa i Dronninglund Sogn; derefter Præst i Husby og Sønder Nissum i tre Aar og i Uggerløse ved Holbæk i fire Aar. I 1904 overtog Hr. Matthiesen Redaktionen af „Kristeligt Dagblad“.

Privat-Detektiver.

Privatdetektivbureauer kan i Udlandet, og navnlig i England og Amerika, se tilbage paa en mangeaarig Virksomhed, men i Danmark er de af forholdsvis ny Dato.

Det, der vel oprindeligt har givet Privatdetektiver Lejlighed til at gøre Forretning, har naturligvis været den Omstændighed, at Politiet mellem Aar og Dag har maattet afvise Hundredvis af »Sager«, som laa udenfor det officielle Op-

Sømands Hustru blev dømt for Ægteskabsbrud. Og Tilfældet vakte berettiget Opsigt.

Det er højst sandsynligt, at den første Privatdetektivs første Sag kom fra en skinsyg Ægtefælle, og naar man læser Privatdetektivernes Annoncer f. Eks. i engelske Blade, vil man opdage, at det er denne Del af deres Virksomhed, der reklameres mest med.

Skinsygen viger ikke tilbage for noget, selv-

Privat-Detektiver i Virksomhed.

dagerkorps' Arbejdsfelt, men af Publikum selvfølgelig blev betragtet som meget »kriminelle« — efter den individuelle Opfattelse.

At en Mand bedrager sin Hustru eller vice versa er jo meget slemt, men betragtes dog ikke af Politiet som en Handling, der kræver dets Indskriden, endda der her i Danmark ifølge Christian den Femtes Danske Lov er Straf for ægteskabelige Overtrædelser.

Det er et sjældent Tilfælde, at denne Paragraf i Straffeloven kommer til Anvendelse, men det skete dog fornylig paa Bornholm, hvor en

følgelig mindst for pekuniære Ofre, og det ved den drevne Forretningsmand, der baserer sin Virksomhed paa Menneskenes svage Sider.

Privatdetektiverne har imidlertid lidt efter lidt sat sig fast i mange Folks Bevidsthed som almenyttige Samfundsfaktorer, og ligesom der findes hæderlige og uhæderlige Skrædere og Skomagere, findes der mere eller mindre paa-lidelige Repræsentanter for det private Spionagesystem.

Det siger sig selv, at Privatdetektiver lader sig bruge til alt muligt indenfor det specielle

PRIVAT-DETEKTIVER

Omraade, der udgør deres Virkefelt, og mange af dem gaar sikkert op i deres Arbejde med saa megen Standsfølelse og Vederhæftighed, som denne mindre ideale Levevej tillader. Men der findes unægtelig ogsaa mange, paa hvem man passende kunde henlede officielle Detektivs Opmærksomhed.

Der var f. Eks. en meget bekendt Privatdetektiv, Slater i London, som fornylig endte galt. Han havde været Indehaver af et større Bureau i mangfoldige Aar, havde engang været i Politiets Tjeneste, og ansaas for Hæderligheden og Paalideligheden i personificeret Skikkelse. For Øjeblikket sidder han i Tugthuset, og burde have været der for mange Aar siden.

Det berømte amerikanske Detektivbureau, »Pinkertons«, synes at være Forbilledet for alle nye Bureauer, der med mer eller mindre klædelig Ugenerthed pynter sig med laante Fjer ved at anvende det kendte Bureaus Navn under en eller anden Form.

»Pinkertons« paatager sig alt — at udspionere en utro Ægtemand eller stille en bevæbnet Detektivhær til Disposition under alvorlige Strejkeuroligheder.

Det sidste hændte f. Eks. under den store Strejke i Jernindustrien for en Snes Aar siden.

Arbejderne i Pittsburg, Jernindustriens Centrum i Amerika, greb til Vaaben i Kampen mod de store Fabrikker, og Fabrikkerne rekvirerede

Pinkertondetektiver til Beskyttelse. Bureauet stillede en formelig Hær paa Benene, bemandede og armerede nogle store Lægtene, og Pinkerton'erne ude paa Floden og Arbejderne inde paa Bredden leverede et regelret Slag, hvor Kuglerne foer hvinende gennem Luften, og ikke faa Mennesker mistede Livet.

Den offentlige Mening gjorde ved den Lejlighed Pinkertonbureauet større Skade end Arbejdernes velrettede Kugler, men det er dog kommet dertil, at man anser »Pinkertons« for en almennyttig Institution, selv om den er en Forretning, som enhver anden Virksomhed.

Slet saa flatterende stiller Forholdene sig ikke for de københavnske Detektivbureauer, der i disse Dage er blevet draget frem af deres hidtil obscure Tilværelse, og man kan næppe endnu tillægge dem Anseelse hos Publikum.

Skønt det ikke er en Virksomhed, der let kan forenes med personlig Finfølelse, vil et Bureau, der ledes efter hæderlige og sunde Principper, have sin Eksistensberettigelse i en stor By, men — det er dog ikke let at vinde Agtelse og Anerkendelse for en Virksomhed, hvis Held afhænger af den Rutine, med hvilken man kigger gennem Nøglehuller og lytter ved Døre — uden selv at blive opdaget.

Listig som en Slange og smidig som en Aal — det er Privatdetektivens rette Devise.

Frituftsglæderne begynder. Jul. Aagaard fot.

Foraarsbebudere. Foraaret nærmer sig. Ifølge Almanaken begynder det den 21. Marts, ifølge Børnenes Opfattelse med den første, milde og solbeskinnede Dag, da maa kan løbe ud i det fri uden Forberedelser mod Kulde og daarligt

Vejr, men barhovedet og luftigt klædt, saaledes som man staar og gaar inde i Stuen.

En sikker Foraarsbebuder er det, naar Drengene begynder at spille Klink, og det er en saadan Begivenhed, vort Billede forevi ger.

Der er Sol over Byen og Sol i Smaadrenge og Smaapigers smilende Øjne, naar Foraaret kommer, men v

ældre er ikke mindre glade for det.

Thi Vinteren er en kedelig Tid, som alt det mørke og det triste i vor Tilværelse er noget, vi helst vil glemme.

Men dertil kræves Lys og Sol — megen Sol

Madonnas Halsbaand.

Ved Laura Arden.

I.

Garderkaptajnen og Hertugindeus yngste Datter var lige bleven Mand og Kone. Han var en Kæmpeskikkelse, omtrent 40 Aar gammel, og havde et Ar efter et Sabelhug tværs over den venstre Kind, hvilket gav ham et frygtindgydende Udseende. Han var en usædvanlig Mand i Italien, en Mand, der blev lagt Mærke til.

Hertugindeus yngste Datter var lige kommen ud af Konventskolen. Hun kunde bede Bønner efter sin Rosenkrans, hun kunde en lille Smule Fransk, hun kunde sin Katekismus udenad og kendte forøvrigt intet til den Verden, der fandtes udenfor Klostrets rosenprydede Mure. Iøvrigt var hun lille, slank og meget smuk.

De blev gifte. Det er underligt at blive gift og ikke kende sin egen Kone; men det er endnu underligere at blive gift og ikke kende noget til sin Mand. Klokkerne havde holdt op at ringe, Gæsterne sad endnu ved Festbordet, og indtil dette Øjeblik havde disse to, som nu uadskilleligt tilhørte hinanden for hele Livet, kun set hinanden en eneste Gang.

De kørte bort i hans Vogn til hans Forfædres Slot nær Frascati, hvor de skulde tilbringe deres Hvedebrødsdage. Det var næsten mørkt, og den kølige Aftenluft fik Kaptajnen til at samle sin Kappe om sig, og fik Hertugindeus yngste Datter til at skælve under Pelsværket. Hun sad i det højre Hjørne, og han i det venstre, saa langt fra hinanden, som Vognen tillod det. De tænkte besynderligt nok begge paa deres første og eneste Møde.

Hertugindeus Broder var ogsaa Officer i den kongelige Livgarde og Kaptajnens gode Kammerat. De to stod sammen i Operaen nede i Parkettet og betragtede nøje de forskellige, der lidt efter lidt fyldte Logerne.

»Endelig! Der er hun! Se, Guido — hende til venstre.«

Kaptajnen hævede flegmatisk Kikkerten.

»Hvor, hvor?« sagde han. »Den høje lyserøde?«

»Nej, den lille piccola i hvidt.«

Den lille i hvidt — en lille Pige med en rød Rose i sit Bælle, med store, mørke Øjne og et Barneansigt. Bah! Kaptajnen kunde ikke lide Børn. Den høje lyserøde vilde have faldet mere i hans Smag. Han trak paa sine Kæmpeskuldre.

»Naa, Guido! Hvad mener du?« spurgte den anden ivrigt.

»Beæret,« svarede han, »begejstret.«

Hvad betød det egentlig, enten hun var stor eller lille? Han havde nydt Livet, var fyrretyve Aar. Hans Familie havde arrangeret dette Ægteskab. Han behøvede ikke saa meget som

at røre sin lille Finger, blot at indvillige, de andre ordnede Resten.

Nu var det hele i Orden. Hvedebrødsdagene var det værste; men det gamle Slot var stort, og den unge Kone var lille. Han kunde fordrive Tiden med at gaa paa Jagt. Derefter Rom. Hans Palads paa Corsoen var ogsaa stort, kunde til Nød rumme et helt Regiment, og en Pusling som hende vilde forsvinde der — han havde næsten glemt hende allerede.

Han aabnede Øjnene og saa et Øjeblik paa den lille Skikkelse i det andet Hjørne. Hvor var hun dog lille og ubetydelig. Bah!

Og hvor Køreturen dog var kedsommelig. Blot man nu havde Middagen parat, naar de kom, og alt det øvrige var i Orden. Kaptajnen var en Mand, der vilde lystres, og hans Folk sprang for ham.

Den lille Hertuginde datter tænkte paa sit Møde. Hun havde ikke set Kaptajnen i Operaen. Hun tænkte paa en Eftermiddag ude paa Campagnen, da hendes Moder, just som de nærmede sig Ponte Molle, pegede paa to Officerer, der galopperede forbi.

»Se hurtig, Elena — Kaptajnen.«

»Hvilken, ham til højre.«

»Nej, den høje paa den sorte Hest.«

»Hvor ser han dog ud, Mamma mia!«

Hun havde lige set et Glimt af et mørkt, barskt Ansigt, skæmmet af et vældigt Ar.

»Barmhjertige Madonna!«

»Hys — Elena dog, de kunde høre dig. Skam dig, Barn. Han ser virkelig godt ud. Din Broder — «

»Oh, Madonna.« Taarerne strømmede ned ad den unge Piges Kinder.

»Kusk! Kør hjem!« Hertuginde var vred og truede med at sende Elena tilbage til Klostret, hvis hun ikke bedre kunde beherske sig.

Den lille Kone saa frygtsoomt paa den store Skikkelse i det mørke Vognhjørne. Vognlystens Skær kastede afvekslende Lys og Skygge over hans Ansigt. Hun holdt Vejret af Angst for, at hun skulde skribe høj. Hvor var hun dog bange for ham. Hellige Madonna, hvor var hun dog bange for den kæmpestore, fremmede Mand.

Da var det, hun kom i Tanker om Halsbaandet. Madonna maatte hjælpe hende, og til Gengæld skulde hun saa faa det smukke Rubinhalsbaand. Madonna havde mange Halsbaand, men intet saa smukt og kostbart som det.

Oh, hellige Moder!« bad hun, »frels mig, beskyrm mig. Husker du ikke det dejlige Rubinhalsbaand, hvis Lige ikke findes i hele Rom. Jeg lover dig, hellige Moder, at næste Gang, jeg kommer til Rom, skal jeg gaa hen i Gesu-

kirken, hæfte det om din Hals og brænde for ti Francs Vokslus til din Ære. Beskyt mig og forbarm dig over mig.«

Taarerne strømmede ned ad den lille Duchessa's Kinder, hun pressede sit Lommetørklæde mod Munden for ikke at hulke højt. Pludselig fik Vognen et Stød, der slyngede hendes lille Skikkelse mod Kaptajnens Arm. Han vaagnede og bandede sagte ved sig selv.

»Hvad i alle syv Djævles Navn? Pardon, Duchessa —« han havde helt glemt hende. »Vejen er daarlig. Vi maa snart være der. Jeg haaber ikke, De stødte Dem, Duchessa?«

Hun prøvede paa at svare ham, men kunde ikke faa en Lyd over sine Læber, saa angst var hun.

»Ah, nu er vi der,« sagde Kaptajnen. »Der er Folkene. Mattes, se efter Faklerne. Gioranni, pas dog paa Hestene. Kufferterne skal straks bringes ind. — Faa dog de Heste til at staa stille. Maa jeg hjælpe Dem, Duchessa, pas paa det høje Vogntrin!«

Paa denne Maade ankom Kaptajnen og hans unge Frue til det gamle Slot; Faklerne kastede underlige Skygger, medens de gik op ad den høje Stentræppe til det uhyggeligt store Slot, der i Mørket syntes den unge Kone den største og mest frygtindgydende Bygning i Verden.

De spiste til Middag i den store Spisesal, sad ved hver sin Ende af det store Bord. Kaptajnens Familiebilleder saa ned paa dem fra Væggene. Bag hver Stol stod en Tjener. Ret efter Ret blev serveret. Den lille Kone rørte ikke Maden, hun foldede nervøst Hænderne i Skødet. Hvor var der dog uhyggeligt. Baade i hendes Hjem og i Klostret havde man talt fornøjeligt sammen under Maaltidet. Kaptajnen spiste godt; rejste sig, bukkede for sin unge Kone, bød hende Armen og sagde, medens han førte hende ind i den store Dagligstue:

»Jeg haaber ikke, De er altfor træt, Duchessa?«

»Oh, nej — Tak!«

»Er Deres Pige tilfredsstillende? Jeg gav Ordre fra Rom.«

»Ja, ja, alt er tilfredsstillende.«

»Hvis der er noget, De ønsker, Duchessa —«

»Tak, tak, Signor capitano.«

»De undskylder, Duchessa.«

Kaptajnen slog Hælene sammen, bukkede, kyssede Spidserne af hendes smaa kolde Fingre, alt med en Anstand, som var hun en Dronning, og Døren faldt i efter ham. Den unge Kone var alene i det store, ukendte Værelse. Hun vilde ikke være der, hun ringede paa sin Pige, hun vilde til Ro, hvor var hun træt, saa usigelig træt.

Imidlertid sad Kaptajnen i Biblioteket, nød en Flaske Chianti, og røg en Cigar. Da han var

færdig dermed, gav han sig til at ordne en Del Papirer, der laa paa Bordet foran ham. Klokkeren slog tolv, et — to — han havde aldeles glemt den lille Duchessa's Eksistens.

II.

Dagene gik. Kaptajnen skød alt, hvad der var at skyde i de nærliggende Skove. Duchessaen løb rundt i Haven, i de store Sale og Korridorer, angst for sin egen Skygge. De saas kun ved Middagen i den store Spisesal.

»Jeg haaber, alt er efter Ønske, Duchessa?«

»Ja, alt.«

»Er der ikke noget, jeg kunde gøre for Dem?«

»Nej Tak, Signor capitano. Intet, slet intet.«

En skønne Dag gjorde Duchessaen noget meget ondt. Hun gik i Rette med Madonna.

»Hellige Madonna, har du da intet Hjerte. Jeg dør, jeg bliver gal. Lad mig komme tilbage til Klostret, til Nonnerne. Hjælp mig, saa skal du faa Halsbaandet.«

Saa truede hun Madonna. Hun blev tyndere og mindre for hver Dag, saa hvid og bleg, fik unaturlig store Øjne med dybe, mørke Skygger omkring.

En Dag havde Kaptajnen skudt alt Vildtet, ikke en Hare, ikke en Fugl, ikke engang en Skovmus kunde han finde. Diavolo! Hvad skulde han nu gøre? Han gik hjemad, næsten som en surmulende Dreng, hvis Leg ikke bliver til noget.

»Diavolo — gid alle syv Djævlø havde Hvedebrødsdage.«

Duchessaen var i Haven, hun forsøgte at plukke nogle gule Roser, som voksede opad Muren. Skade, at hun var saa lille, havde hun blot været en Tomme højere, kunde hun have naaet dem. Hun stod paa Taaspidserne, hævdede Armene saa højt, hun kunde. Hun vilde have de dejlige gule Roser. Hun prøvede igen, tabte Balancen og faldt lige i Armene paa den forbavsede Kaptajn.

Den lille Duchessa saa op i det mørke, barske, arrede Ansigt. Kaptajnen saa ned paa de hvide Kinder, den skælvende Mund, de store frygtomme Øjne, det mørke Haar, der faldt ud over hans Jagtfrakke. Han holdt hende saa fast, at hun hverken kunde røre sig eller skrig. Han var saa stærk, saa frygtelig stærk, og hun saa lille og svag.

»Madonna!«

Da hændte en mærkelig Ting. Det skete, før nogen af dem var klar over, hvad der var sket. Kaptajnen bøjede sit barske Ansigt og kyssede den unge Kone paa den skælvende Mund.

III.

Om Aftenen gik Duchessaen rundt i Værelserne og Korridorerne, som hun plejede, og dog ikke som ellers.

Kaptajnen havde bukket og forladt hende som sædvanligt efter Middagen. Som sædvanlig var hun flygtet ud af den uhyggelig store Dagligstue. Hun kiggede ind i de forskellige Værelser, hun løb opad nogle Trapper, nedad andre, henad endeløse Korridorer. Hvor kunde han dog være? Hvor var han? Hendes smaa Fødder løb henover Marmorfliserne, hun kom over i en Fløj af Slottet, hvor hun aldrig havde været før. Hun lignede en Aand i sin hvide Dragt.

Kaptajnen sad ved sit Skrivebord og skrev flittigt. Hans Ansigt saa barskere ud end ellers, der var en dyb utilfreds Rynke mellem Øjenbrynene. De forbistrede Papirer.

Pludselig løftede han Hovedet, hvad var dog det?

Duchessaens lille, hvide Ansigt stirrede paa ham mellem Portièrens Folder. Kaptajnen sprang forbausset op, hun var borte.

Hun tilhørte ham jo, hvorfor skulde han saa egentlig løbe efter hende, og dog gjorde han det.

Hun løb gennem de lange Korridorer, og han efter hende. Pludselig snublede hun opad nogle Trin, han greb hende i sine Arme, trykkede hende ind til sit Bryst!

»Cara, piccolina, — hvorfor løb du?«

»Guido!«

»Elena, hvor du skælver. Jeg elsker dig, du lille.«

»Og jeg dig, Guido!«

Kaptajnen bøjede sit Hoved, Duchessaen løftede sit.

»Guido!«

»Elena!«

Hvis De kommer til Gesukirken, gaa da ind i Madonnas lille Kapel og se paa det smukke Rubinhalsbaand. Det hænger om hendes Hals blandt de andre Halsbaand, men det er det smukkeste af dem alle, dets Lige findes ikke i Rom.

Hvis det ikke havde været for det Halsbaand — saaledes siger idetmindste Kaptajnens lille Kone; — men hvem ved?

Fra den jyske Nationalscene.

Scene af „Regimentets Datter“ paa Aarhus Teater. Nolken & Petersen fot.

Den indeværende Sæson har for Aarhus Teater under Jacob Jacobsens dygtige og smarte Ledelse staaet i den røde Lygtes sejrige Tegn. Teatret har spillet en Række gode Trumfer ud, og blandt dem kan i første Række nævnes »Gøngehøvdingen«, der i den sidste Tid er gaaet for fuldt Hus og under en overvældende Begejstring.

I disse Aftener har Teatret faaet et nyt Trækplaster i sin første Opera »Regimentets Datter«, som med Frk. *Ida Kjær* i Titelpartiet og Hr. *Aage Fønss* i den mandlige Hovedrolle gaar over Brædderne i et Tempo og med et kunstnerisk Smæld, der virker helt overraskende.

Fra Aarhus Teater. Stormen paa København i „Gøngehøvdingen“.

Af Badets Historie.

Børnevask i Hjemmets Badstue. 15. Aarh.

Det er en interessant, men ikke altid lige lystelig Historie, der er at skrive om Badet. Summen af den er imidlertid klar nok. Parvis følges altid ad: Kultur og Renlighed, Barbari og Smuds.

Oldtidens høje Badekultur. Jo mere man ved Udgravninger og Undersøgelser trænger ind i det græsk-romerske Badevæsen, des mere gripes man af Beundring for den høje Badekultur, som disse Oldtidens Folk var naaede til. De havde ikke hele vor fysiologiske Viden om Legemet og dets Love, om Huden og dens Funktioner, men de var ad den rene Praksis' Vej naaede til de samme Resultater, som vi paa Højden af vor Tids Lægevidenskab. De kendte saa godt som alle vore Badeformer, og de anvendte dem med Forstand og til Glæde og Nydelse. Og de byggede saa at sige Badetempler af en Størrelse og en Skønhed, der lader alle vore Badeanstalter langt tilbage. At bygge et Bad var et Middel for Kejserne til at vinde Folkegunst. Og helt op til Diokletian og Konstantin byggede de de Thermer, hvis Ruiner endnu forbauser os. De største, Thermæ Antoninianæ, indtog et Fladerum af 124.000 Kvadratmeter og indeholdt Svømmebassiner paa 1300 Kvadratmetre. Selv de største af vore Badeanstalter er som Hytter at regne mod dem.

Bad og Forlystelser. Men disse Badeanstalter var ikke blot et Sted, hvor man gik hen og tog sit Bad. De var tillige den Tids Kafeer, Restaurationer, Varieteer,

om man vil. I det hele gaar der gennem Badets Historie en lys og munter Traad. Badet betragtes som en Fest og Opmuntring, og samtidig med det tager man andre af Livets glade Ting og muntre Idrætter. I de romerske Bade spillede og drak man, der optraadte Atleter, Jonglører, Danserinder. Og fra et helt andet Himmelstrøg og et helt andet Aarhundrede læser vi om, at Christian IV. oppe i Bergen „gik med sine Adelsmænd til Badstuen og skød til Skive. Derpaa gik de ind i Badstuen, hvor de spillede Skak.“ Der fortælles ikke udtrykkeligt, at de drak dertil. Men det gjorde de sikkert. Kong Christian var ikke nogen Ven af en tør Hals. Og andet Steds fra ved man, at det var almindeligt at nyde

sit Øl i Badstuen efter velgjort Arbejde.

Badeanstalten København. Og selv for et overvejende Flertal af dem, der gaar i Bad, er Badet kun et Renselsesbad. At det tillige kan være et haardt tiltrængt Hærdningsbad, der sætter i Stand til at modstaa vort omskiftelige Klima, eller endnu mere, at det kan være en Nydelse, en Fornøjelse, saadan som det var det for Oldtidens Folk og endnu er det for Østens, er kun

Moderne Kvindebad. Afskylningsrum for russiske og romerske Bade.

AF BADETS HISTORIE

Varmeluftsrummet (Tepidariet).

gaaet op for ganske faa af denne Bys Indvaanere.

Men Badet i sin kultiverede og rationelle Form er ogsaa først blevet muligt, efter at Badeanstalten *København* i Studiestrædes Forlængelse var bleven aabnet den 1. April 1903. Det er den eneste fuldtud moderne, fuldstændige og alsidige Badeanstalt, som vor By huser.

Den har først og fremmest bragt det gamle, nationale Badstuebad til Hæder og Værdighed igen, det Bad, der af alle passer os bedst. Det tempererede Brusebad efter det Lassar-Groveske System, som er indført fra Tyskland, er hverken som Renselsesbad eller Hærdningsbad fremragende. Det er ganske vist billigt; men enhver, der en Gang har prøvet et Badstuebad, vil ubetinget foretrække det. Paa en ganske anderledes virksom og fuldstændig Maade renser Badstuebadet alle Dele af Legemet, og man har efter det en Følelse af Renhed og Friskhed, som det tempererede Brusebad ikke er i Stand til at frembringe.

De dyrere Bade. Alligevel var maaske de, der satte Pris paa et Bad under mere komfortable Former, de alleruheldigst stillede før „*København*“s Oprettelse. De havde tidligere egentlig intet Sted at gaa hen.

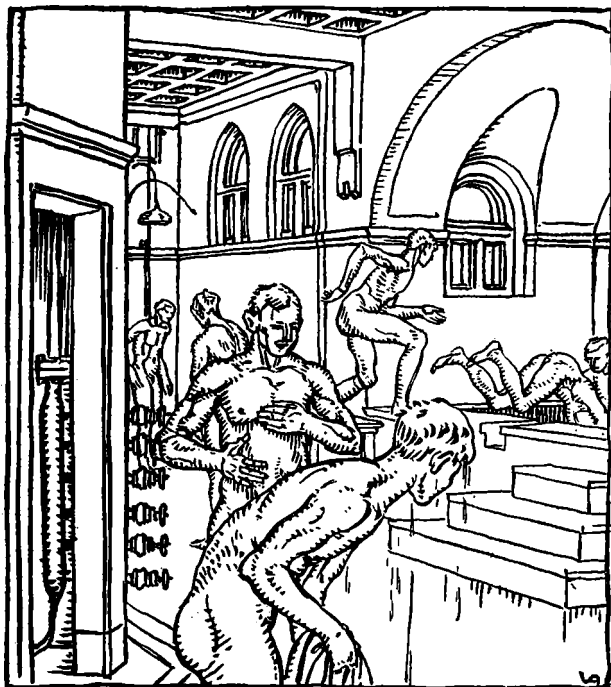
Men allerede naar man træder ind i Badeanstalten *Københavns* Forhal, hvis hvide, hvælvede Loft bæres af smukke Søjler, og hvor Hansen-Rejstrup langs Væggene har formet en mesterlig Frise

med badende Børn, stemmes man festligt. Saadan maa Sindet ogsaa være stemt, naar man traadte ind i en af Roms Kejsertemperaturer. Rummet siger straks til en, at Badet er Forryngelse, er Ungdom og Skønhed.

Kvinderne og Badet. Især vilde Kvinderne i langt større Tal søge til Varm- og Fugtigheidsbadene, naar de vidste, at intet fremmer Skønheden som netop disse Bade. En gammel Læge siger i sit lidt kejtede Sprog: „Intet bidrager mere til at bevare et sundt og ungdommeligt Udseende end en velplejet Hud. Flittig Brug af Bade fjerner de forbrugte Hudceller, betinger en raskere Fornyelse af Huden og gør den derved myg og smuk.“ Der behøves egentlig intet andet Skønhedsmiddel. Og Antallet af de Kvinder, der søger Badeanstalten, er da ogsaa i Stigning, om end langt fra saa stærkt, som Kvindernes Skønhedsbegær maatte lade formode. Knap en Fjerdedel af Badeanstaltens Gæster er Kvinder.

Stuen er Damerne forbeholdt. Der er baade Afdelingen for Karbade og for romerske og russisk-finske Bade.

Paa første Sal og anden Sal holder Herrerne til. Det Bad, der benyttes stærkest er vel nok en Blanding af det romerske og det russisk-finske Bad, af Varmeluftsbadet og Fugtigluftsbadet. Derved opnaar man baade den stærke Sved og den kraftigere Fungeren af de indre

Afskylningsrum for russiske og romerske Bade.

Organer. Det er, som hele Organismen lettes og forynges, som udskiller man alle overflødige og skadelige Stoffe.

Medicinske Bade. Skønt alle de nævnte Badeformer ikke alene er styrkende og forfriskende for sunde, men ogsaa mange Gange virkelig helbredende for syge, er der en Række Bade- og Kurformer, som særlig er beregnede paa Behandling af Sygdomme og sygelige Tilstande. Nutidens Lægekunst vender sig mere og mere bort fra tidligere Tidens overdrevne Brug af Medikamenter, fordi disse dels er usikre i Virkning, dels ofte har skadelige Bivirkninger, især naar de som ved kroniske Sygdomme maa bruges i længere Tid. I Stedet spiller de saakaldte „fysiske“ Behandlingsmaader med Vand, Luft, Lys, Bevægelse o. l. en stædse større Rolle, og med de sidste Aartiers rivende Udvikling paa disse Omraader er der skabt en Masse forskellige Kurformer, som vinder mer og mer Anklang baade hos Læger og hos Patienter, fordi de ofte er langt kraftigere virkende end de gamle Behandlingsmaader og, brugte paa rette Maade, ikke har disses skadelige Bivirkninger.

Det er disse Bade- og Kurformer, „København“s medicinske Afdelinger har taget op. Det er dels aarhundredgamle Behandlingsmaader, der er genoptagne eller modificerede, dels Ny-erhvervelser fra vor egen opfindsomme Tid.

Massage. Tillige er der til Badeanstalten knyttet et Massageinstitut. Saadanne findes næsten overalt i Udlandet ved de moderne Anstalter som et nødvendigt Supplement til Badet. Der er maaske ingen Tid, hvor Legemet

er mere modtageligt for Massagens Virkninger, end netop i Forbindelse med Badet. Og mere og mere gaar det da ogsaa op for vort Publikum, at Bad og Massage hører sammen.

Endelig findes der i Stueetagen Kafé og Frysørsalon saavel for Damer som for Herrer.

Man vil altsaa se, at der her i én Bygning er samlet saa godt som alle Badeformer, Folkebad og Luksusbad, Varmtvandsbade, Hedluftsbadene, medicinske Bade, og samlet under de bedste Former, i smukke, velindrettede og velventilerede Rum. Intet Steds i København findes der noget, der tilnærmelsesvis kan sammenlignes dermed. Og der er i Aarenes Løb skabt det vel uddannede Badepersonale, der er af saa stor Vigtighed, naar Badet skal tilberedes og ordnes paa rette Vis.

* * *

Saa langsomt har Badets Historie formet sig i en By, der ellers roser sig af sin raske Fart. Men selv om der er en Badeanstalt, der staar paa Højde med Tidens Fordringer, er der endnu saare langt igen, før man kan give København Prædiketet: en renlig By.

Det er allerede mange Aar siden den berømte Kemiker Pettenkofer sagde: „Vi sender vore Klæder i Bad, men de fleste lader Smudset blive liggende paa deres Hud.“ Og der er endnu mangan smuk Købehavnerinde, som samvittighedsfuldt sender sine Chemiser til Vask, men alligevel lader sig nøje med „Vask til nedringet“, naar hun skal paa Bal.

I. O. G. T.

Stationsforstander Voss.

I Independent Order af Good Templars“ fejrede den 13. ds. 30-Aarsdagen for Stiftelsen af den første Good Templar Loge i Danmark, og med den den første rationelle og ornamenterede Afholdsbevægelse her i Landet.

I de tredive Aar har Afholdsbevægelsen haft en rivende Fremgang herhjemme, og de forskellige Organisationer tæller nu tilsammen ca. 160,000 Medlemmer.

I Aaret 1892 fandt en Spittelse Sted indenfor den danske Orden paa Grund af en afvigende Opfattelse af Spørgsmaalet om de svagere Ølsorter, og de af den gamle Orden udtraadte Brødre dannede en ny Organisation, N. I. O. G. T., der nu tæller ca. 30,000 Medlemmer.

I. O. G. T. er Verdens største Afholdsorganisation, og tæller ifølge de seneste Rapporter 659,335 Medlemmer, fordelt i 12411 Loger.

Den øverste Chef er den bekendte Fredsven, Rigsdagsmand Edvard Wavrinsky, Stockholm, og Chefen for Danmarks Storloge er Stationsforstander Voss, Roskilde.

I Skærgaarden.

— — — Stirrende ud over Vandet —
Som søger hun mellem de truende
Skær
Et Glimt af én, der kom Kysten for
nær,
A én, der er strandet.

— — —
Kanske han forliste paa Langvejsfærd
Med Livet og Lykken og Menneske-
værd. —

— — — Stirrende ud over Vandet —
Kanske er det Udvé, en dragende Trang
Efter at prøve sin Lykke engang
Derude, hvor Livet nydes...

— — —
Hvor stundom Bølgerne brydes,
Saa Mørket efter en stormfuld Dag
Sænker sig over et synkende Vrag.

— — —
Kanske er det Trang
Efter at prøve sin Lykke engang...

GODFREY HOLMER.

„Uhyret“ paa Frederiksberg Teater.

Frk. Jutta Lund og Fru Sigrid Hindborg i „Uhyret“.

Frederiksberg Teater har i denne franske Farce faaet et nyt Tilløbsstykke. Der er hver Aften fuldt Hus og stor Begejstring blandt Publikum over Stykkets mange vittige Replikker og kaade Indfald.

En Kuriositet.

En nydelig Herre! vil vore unge Læsere sikkert udbryde, naar de ser Billedet af ovennævnte Laps. Han er den fornemste af sin Slægt. Hans Stammefrænder bor i den sorte Jord; de har hverken Knækflipper eller Silkehat, kun en tarvelig brun Klædning, og den trækker Menneskene endda af dem, inden de spiser dem. Denne Fyr har man derimod paa Grund af hans komiske Udseende, forsynet med Klæder. Han har jo en dejlig Næse, der i Vægt og Omfang kan maale sig med de fleste Kartoffelsnuder og et polisk Øje og dejlige Kinder. Det fine Tøj har gjort ham storsnudet, og han ser foragtelig ned paa sine Slægtninge — de almindelige Kartoffler; men til syvende og sidst ender han nok i Gryden som de andre. Man kan dog se, hvor sandt det gamle Ord er, der siger, at Klæder skabe Folk.

Skal man tugte sin Pode?

„Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Siden vi i forrige Nummer af »Hver 8. Dag« aabnede en Præmiekonkurrence paa Spørgsmaalet:

»Skal man tugte sin Pode?«,

er Sagen Lily—Sabroe kommet ind i et Spor, der vil gøre den endnu mere til Dagens Samtaleemne.

»Skal man tugte sin Pode?«

vil i den kommende Tid være det brændende Spørgsmaal Landet over, og vi vil som sagt gerne have vore Læsers Mening om det.

Vi minder om Betingelserne: Besvarelsen maa være i Verseform — ikke over fem Linjer, og skal indeholde de to Ord: Lily og Sabroe.

Der er fem Præmier, nemlig:

En Rejsetaske.

Et Rejseetui.

En Læderskrivemappe.

»Musik og Sang« i Pragtbind.

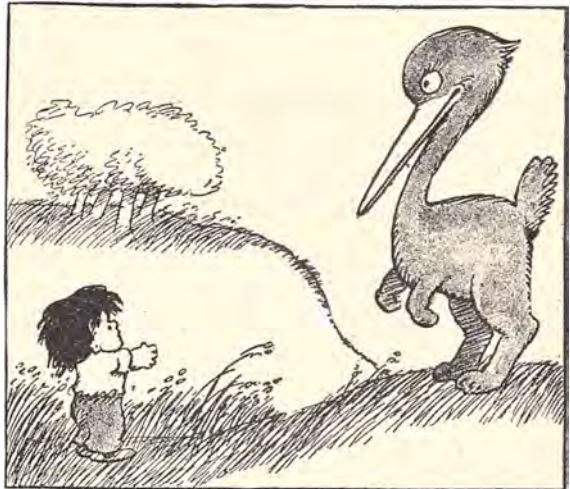
»Hver 8. Dag« i Pragtbind.

Besvarelsenerne maa være mærkede paa Konvolutten: *Præmieopgave*.

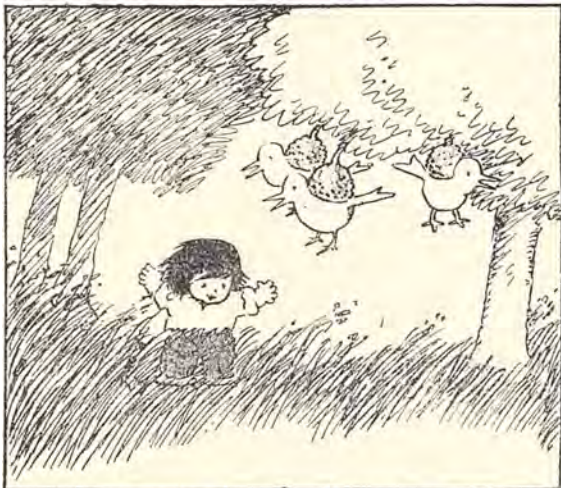
DE SMAA PJEYSER

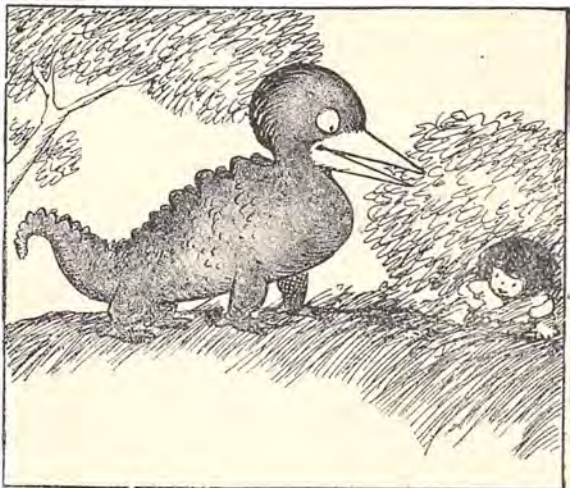
Sa'e lille Pjevs og løb sin Vej fra Kammeraterne:
 »Jeg kan skam'ikke sidde her, naar der er nok
 at se.«

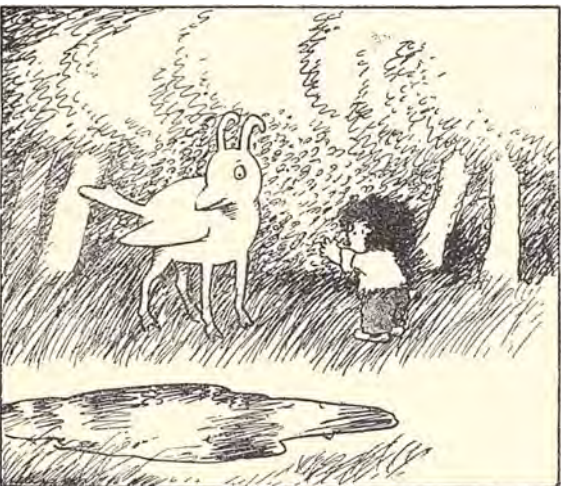
»For jeg vil se en Hareflugl,« og straks som paa
 hans Ord,
 En saadan Harefugleunge springer op af Jord.

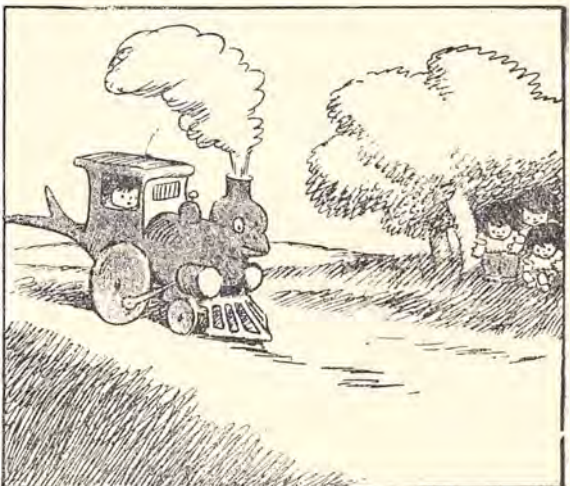
»Jeg vil ha' en Agern-Blaakælk, mon jeg sku'
 finde én?«
 Og i samme Nu saa lille Pjevs tre paa en
 Egegren.

Saa ønsked' Pjevs, han kunde se en Kroko-
 dille-And,
 Og i samme Øjeblik kom én op af det dybe Vand.

»Nej, se, en morsom Spurve-Ged, dens Kød skal
 være sundt,
 Og dér en anden Fugl paa Hjul, og den kan
 køre rundt.«

Hans Venner spurgte alle tre: »Hvad hedder
 denne Ugle?«
 »Den hører,« svared' lille Pjevs, »til Svale-
 Futtog-Fugle.« G. H.

Et Ansigt uden Rynker.

Kunsten at se ung og smuk ud.

Specielt Arrangement for „Hver 8. Dag“s Læsere, som benytter
Gratis-Kuponen for Rynker. - Gyldig i Dag.

Rynker forsvinder, medens De sover.

Nu, da vi har truffet et Arrangement, hvorved vore Læsere faar fri Underretning om, hvorledes man tager Rynker bort, behøver ingen Kvinde nogensinde mere at lade sit Udseende skamskændes af hine stygge Linier, som Alder, Sorger, Bekymringer eller en svagelig Helbred har efterladt paa hendes Ansigt. Et Ansigt uden Rynker er enhver Kvindes Fryd, hvem Tidens Tand er gaaet sporløst henover, og derfor har Grevinder og Damer af de højeste Rangklasser opsøgt Frøken Harriett Meta Smith, den verdensberømte Skønhedsspecialist, for at raadspørge hende. Mange af dem har tilsyneladende genvundet deres Ungdom og ser nu fra 10 til 20 Aar yngre ud; selvfølgelig truffet Arrangementer, hvorved der gratis gives Meddelelse om denne enestaaende Opfindelse til enhver Dame, som ufortøvet benytter nedenstaaende Kupon. At saa mærkværdige Resultater i saa mange Tilfælde har vist sig, beviser, at denne berømte Skønhedsspecialists Raad og Vejledning burde følges af alle, som ønsker at se unge og smukke ud. Ikke alene har hendes Opfindelse, hvorledes man faar Rynker bort, fundet Understøttelse af Damer af det højeste Aristokrati; men Tusinder af Amerikanerinder af det bedste Selskab og Damer af den engelske Højadel synger nu Harriett Meta Smiths Pris.

Grevinde de Kergommeaus, Paris, siger: „Mine Rynker forsvandt som ved et Trylleslag, medens jeg sov, og mine Veninder fortæller mig, at jeg bliver yngre for hver Dag, der gaar. Mine hule Kinder er nu bleven runde og velformede; Kødet er fast, og min Hud er bleven blød og glat.“

— Fru Marie Lluvia, Manresa, Spanien, siger: „Paa en eneste Nat forsvandt mine Rynker aldeles.“

— Den Skønhedsspecialist, som gjorde denne mærkelige Opfindelse, tog sine egne Rynker bort paa 3 Nætter ved Hjælp deraf, og hendes Hudfarve anses nu for en af de smukkeste i hele Paris. Derfor synes det at være et rent Lykkestræk for vore Læsere, at der er bleven

Patent paa hendes Opfindelse, og Patenter vil med de første blive givet hende af De Forenede Staters Regering i Washington. Den nyeste Æresbevisning, der er vederfaret hende, er, at den store Ærespokal er bleven hende skænket paa den internationale Udstilling i London. Frøken Smiths Opfindelse er særlig at anbefale til Damer, som har meget lidt Tid at ofre paa deres Skønhedspleje, for det er saa simpelt, at man kun behøver nogle faa Minutter Morgen og Aften for at fuldføre den vidunderlige Forvandling og frembringe et smukt Ansigt uden Rynker. Dersom De skulde betale 1000 Kr. for en speciel Skønhedskur, enten i Paris, London eller New York, tror jeg ikke, at De tilnærmelsesvis vil opnaa saadanne Resultater, som denne simple, uskadelige Kur, der kan anvendes hjemme hos Dem selv, i Løbet af nogle faa Dage vil frembringe paa Deres Ansigt. Maaske vil denne Paastaand forekomme Dem overdreven, men vi ved med os selv, at vi ikke har sagt andet! end hvad der er den rene, skære Sandhed. De har blot at sende Gratis-Kuponen for Rynker, som De vil finde nedenstaaende, og saa kan De selv dømme derom. Husk, at ved dette specielle Arrangement forlanges ingen Penge; denne Oplysning gives fuldstændig gratis. Klip blot Kuponen ud og send den i Dag i en Konvolut; frankeret med 20 Øre, adresseret til Harriett Meta Smith (Div. 486 D), 7, rue Auber, Paris, hvorpaa De vil modtage Svar pr. omgaaende i en lukket Konvolut uden Firmamærke.

Overbevis Dem selv paa min Bekostning.
For Efterligninger advares.

„Hver 8. Dag“s Kupon for Rynker. — Gratis for Læsere.

Klip denne Kupon ud i Dag og send den med Deres Navn og Adresse til Harriett Meta Smith (Div. 486 D), 7, rue Auber, Paris, og De vil pr. omgaaende absolut gratis modtage fuld Underretning om, hvorledes man faar Rynker bort.

Undertegn Deres Navn her med tydelig Skrift.

Adresse.....

By.....

„HVER 8. DAG“S PROGRAM FOR DENNE MAANED

FORLYSTELSER

Teatre:	FREDERIKSBERG TEATER. Kl. 8. En Midnatstime. Kl. 9. Uhyret.	NØRREBROS TEATER. Kl. 8. Orfeus i Oververdenen. Kl. 9. „Dueslaget“.	SØNDERBROS TEATER. Kl. 8. Guldklumpen
Variétéer:	CIRKUS VARIETE. Kl. 8. Therese Renz. 4 Faraboni. Kuffmanns. La belle Rosario.	SCALA. Kl. 8. 9 Metzettis. Dagnar Hansen. Rudolf Mälzer. Fru Friis-Hjorth.	OLYMPIA. Kl. 8¼. Sisters Petram. Kunstcyklisten
	TIVOLIS VARIETÉ. Kl. 8¼. „Fra Maven til Polen“. Sang-Cabaret af Steen og En.	PARISIENNE. „Alle go'e Gange er tre eller Paa'en igen“. Parisienes nye Cabaret.	OPERETTEN. BONDESTUEN Storm-P.-Billeder hos Lorry Feilberg.
Biografteatre:	KOSMORAMA. ØSTERGADE 26. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	BIOGRAFTEATRET. VIMMELSKAFTET 47. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	LØVEBIOGRAFEN. AMAGERTORV Daglig Forestilling Kl. 2—10.

Haarets Pleje.

Enkelte Læger søger Aarsagen til næsten alle Haarlidelser i Mikroorganismers Virksomhed, og selv om man ikke vil gaa saa vidt, har man dog størst Sikkerhed for at naa et godt Resultat af Haarpleje ved at anvende Midler, der forebygger og standser Bakterievirksomhed, altsaa passende, antiseptiske Midler

Ved passende Behandling af Haarbunden med et godt antiseptisk Middel holdes Haarbunden ren og sund, og da intet som helst Behandlingsmiddel, men kun den menneskelige Organisme selv kan frembringe Haar, er det klart, at man kun ad denne Vej kan fremme Haarets Vækst og hindre, at det falder af.

Salubrin er det bedste Middel til Haarets Pleje, idet man ved jævnlig at fugte Haarbunden i nogle Minutter med en Del Toilet-Salubrin, blandet med en Del Vand, stimulerer Haarbundens Virksomhed og forebygger Infektion.

For stærk Fedtafsondring i Hovedbundens Talgkirtler kan jævnlig fremkalde Forstyrrelser i Haar væksten. Salubrin virker i dette Tilfælde overordentlig heldigt ved at fjerne Overskud af Fedtstof uden dog at gøre Haaret tørt, naar Toilet-Salubrin anvendes som ovenfor omtalt.

Men Salubrin er tillige et paalideligt Middel mod Saar og mange Haarlidelser. Vil man fuldstændig befri sig for Skæl i Hovedbunden, bør man hyppig, bedst hveranden Dag i 12—16 Dage, holde Haarbunden fugtet med Toilet-Salubrin, ublandet eller fortyndet med en Del Vand i ca. 20 Minutter, men man bør da ogsaa omhyggeligt rense Kamme og Børster for at undgaa ny Infektion.

Ved Saar i Hovedet anvendes bedst Salubrin A, andre Tilfælde Toilet-Salubrin.

Kemisk Rensning hjemme.

Snebolden rensør:
Lyse Børnedragter.
Lyse Børne-Jaketter.
Lyse Kjoler.
Lyse Golf-Bluser.
Lyse Pelsvarer.
Lyse Flonels-Bluser.
Lyse Filt-Hatte.
Lyse Overstykker.
Fjer, Boer, Sko.

Senier's Snebold eller „Electric Cloth Ball“ er en stor Tablet, fremstillet ved Pressning af et hvidt, kemisk Pulver. Senier's Snebold er et uovertruffet Rensemiddel for alle lyse, sarte Stoffer, som let bliver skjoldede ved Brugen af andre Rensemidler. Senier's Snebold benyttes tørt og efterlader derfor ikke Skjolder.

Pris Kr. 0,75.

Købt ikke Deres Ting bort, naar de gaar i stykker, men reparer dem med

Cæmentium

der nu faas i nye Daas med Skruelaag, hvorv forhindres, at Indholdet tørrer for hurtigt.

Reparerer alt.

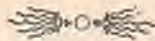
Pris 50 Øre.

Sulten kan tæmme.

Vildtet fodres.

Vort Billede viser, hvorledes Skovens Konge, Kronhjorten, tillidsfuldt tager Føde af Menneskehaand uden at ængstes for det store Uhyre, Automobilten. Man kan imidlertid sikkert gaa ud fra, at det ikke er første Gang dette Møde foregaar; og Sulten har været den Drivfjeder, der har bevirket en Tilmærmelse mellem Skovens raske Hjort og Landevejens Kilometersluger.

FOR ALLE HUSMØDRE

Som en storstilet Reklame og for at indarbejde vor anerkendte

MORGEN-CACAO

medfølger et Par Kopper gratis til hvert Pund, saalænge Beholdning haves. Til $\frac{1}{4}$ Pund medfølger 1 Kupon, og for 4 Kupons, der tilbageleveres den Handlende, udleveres et Par Kopper. Derfor er vort Raad: Forlang vor Specialitet **Morgen-Cacao**, erhverv Dem Koppen som en Attraktion og bliv i Fremtiden en stadig Køber af vor fortrinlige **Morgen-Cacao**, som er garanteret ren, og som indeholder alle Cacao bønnens muskel- og bloddannende Stoffer. Anbefales Voksne og Børn i Stedet for Kaffe og The. Pris 40 Øre pr. $\frac{1}{4}$ Pd.

Bemærk Etiketten: »Kjøbenhavns Raadhus«.

Forlang den overalt.

Prøvepakker 10 Øre

HOVEDOPLAG: **TROJEL & MEYER,**
Kronprinsensgade 1, Kjøbenhavn.

Kunde Bedstefader ikke vise mig hvorledes man skyder med gaadan en? Jo, Du skal bare gøre -

gaadan.

HOTELLER

aribo. Hotel „Søro“ nærmest Banen. Karl ved alle Tog.

entral-Hotellet, Viborg, anbefales Rejsende. — Stor Staldplads. Jobs. Saransen.

afé Royal, Aalborg. Daglig Koncert fra 8—12, Sønd. fra 4—6. Optræden af 1. Kl. udenl. Orkestre. Udm. Restaurant. J. H. Severinsen.

ykøbing F. — Højskolehjemmet. — Telf. 285.

issionshotellet, Hillerød. Store, lyse og hyggelige Gæsteværelser. Mod. for læng. Ophold. Karl v. alle Tog.

otel „Nutiden“, Rønne. Bedste og billigste Madsted. Stort Udvalg af à la carte.

otel Bellevue, Næstved. 2 Minutters Gang fra Banegaarden. Vær. fra Kr. 1,50. J. C. Jørgensen.

odder. Central-Hotel.

Eneste Hotel i Byen med Centralvarme, W. C., elektrisk Lys. Badeværelse i 1. Etage. Personelevator. Køretøjer udlejes. Stor Staldplads. N. Johannesson.

issions-Hotellet, Esbjerg, Skolegade 36, — Telefon 497 —

befales møde Tilrejsende. Værelser fra 1,00, 1,50. W. C., Badeværelse, elektrisk Lys paa alle Værelser. Hotellets Vogn ved alle Tog. Ærb. Martin Hansen.

sbjerg Afholdshotel, Torvegade 27. Telefon 394. P. M. Petersen.

hristiansminde Badehotel, Svendborg. Telf. 31.

Et af Danmarks smukkeste og sundest beliggende Badesteder ved Skov og Sø. Komfortable Værelser saavel i Hotellet som i Villaa „Søro“. Prospekt frauko. Aabent hele Aaret. L. Frantzen.

otel „Kolding“, Kolding. Byens største og bedste Hotel. Tlf. 3, 18 & 636 Carl Lundgren

afé Heimdal, Esbjerg (Chr. Dankwardts).

Restaurant og Lysthavn.

Ugentlige Koncerter. — Hyggelige Lokaler. — 2 lukkede Keglebæuer. — Telefon 213.

lvhave Badehotel. Vejleffjordens Perle, mest mondøne og tidssvar. Hotel. Bill. Pension. Prosp. gratis. Axel Schnabel.

holdshotellet, Banegaardsgade 6, Aarhus, umiddelbart ved Banen. Karl ved alle Tog. Godt Køkken. Telf. 1378.

løens Klint. Smukkeste og sundeste Opholdssted. Hunosøgaard. Hotel og Pensionat.

ejsende til Kolding anbefales Missionshotellet.

Moderne, komfortable Værelser og Restaurationslokaler. Godt Køkken. Elektrisk Lys. Karl ved Togene. 3 Minutter fra Banen. C. Mikkelsen, forh. Missionshotellet, Hillerød.

UNDERVISNING

YSK. Oversættelser. Undervisning. Konversation. Handelskorrespondance. E. W. Oppenheim, cand. phil., kgl. eds. Transl., N. Farimagsg. 11, 3. Telf. Byen 961.

rabbesholm Højskole. Skolen for unge Piger begynder den 3. Maj. Skriv eller Program. A. Axelsen. A. Th. Dørf.

Odense Husholdningsskole. Skole og Hjem for unge Piger.

Undervisning i alt Husvæsen. Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes, og Indmeldelser modtages. Marie Henningsen.

usholdningsskolen „Borrehus“, Kolding. Kursus for unge Piger begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes. Kirsten Simonsen.

ladsten Højskole. Karleskole med Haandværkeruddannelse begynder 4. Novbr. Skoleplan ved H. J. Vordé.

Haslev Landbrugsskole

5 og Maaneders Kursus begynder 3. Novbr. Kontrolkursus i April. Nærmere ved Henvendelse til J. K. Jensen, Forst.

Th. Langs Skoler, Silkeborg.

Gymnasiet og Realskolen, Optagelsesprøve først i Juli.
Seminarieret, Optagelsesprøve før og efter Sommerferien.
Forskoleseminarieret, Optagelsesprøve sidst i Oktober 1910.

Silkeborg Husholdningsskole

Skole og Hjem for unge Piger.

Nyt 5 Maaneders Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Pris 50 Kr. pr. Måned. Program tilsendes. Frida Lund. Maja Hellberg.

Aarhus Husmoderskole.

Nyt 1/2 Aars Kursus begynder 4. Novbr. For Elever, der vil have halvt Vinter og Sommerkursus, begynder et Kursus 1. Februar og 1. August. Statsunderstøttelse kan søges. Marie Jespersen.

Vordingborg Seminarium.

Nyt. Moderne Indretning. Damp- og Strandbade. Uddanner Lærere og Lærerskole. Foruden alm. Afdeling særligt Hold for Preliminærer. Nærmere ved Th. Halse. A. Munk.

J. Hammermüller, Organist. Klaverundervisning. Frederiksberg Allé 21 A

KLINIKER · BADE etc.

MEDICINSKE BADE

Vandkure, Bade, Massage, Lysbade, Gytjebade.

BADEANSTALTEN „KØBENHAVN“
Studivestgade 61. Telefoner: 9100, 9103 og 9104.

Aalborg Lysbade-Anstalt og Massage-Klinik, Jernbanegade 19. Kurbehandling for Gigt og Nerverlidelse.

Randers Lysbadeanstalt.

Medicinske Bade, Lysbade, Vandkure, Pakninger, Massage m. m.

M. M. Olsen,

Torvegade 21. Randers. Telefon 1061.

Læge Bravi-Bertinis Klinik. Gøthersgade 91.

Kons. 1—4. Tlf. 6398. Specielt: Gigt, Rheumatisme, Nerve- og Ledesygdomme. Manuel-, Motor- og Vibrationsmassage. Syge-Gymnastik.

Fru Karen Møllers Klinik. Frederiksbergg. 10
Telefon Byen 1810 y.

Sundheds- og Skønhedspleje for Ansigt, Hals og Hænder.

Specielt: Behandling for Haaraffald, gråt Haar og ny Haarvækst (ny Metode).

Massageapparat (eget Patent).

TANDLÆGER

Maskeriet
Gl. Kongevej 19
 — H. M. S. Knudsen. —
Telefon Vester 556 y.
Etableret 1896.

STORMSKADEFORENINGEN, LY
NÆSTVED
forsikrer Ejendomme overalt i
KONGERIGET DANMARK.
Agenter anlages.

Oste = Børsen
35, Vesterbrogade 35
 — Ost —
for enhver Smag.

Spørgsmaal og Svar.
 Der skal i Handelen være noget der kaldes
 Østindisk Karry, og som alle Husmødre
 hver til Skyerne, — hvor faas det?
 Fru Anna V.
 Hos Gustav Lotze i Odense.

Frederiksberg Kvinde-Køkken
 — Gl. Kongevej 140. —
Frokostretter II—6. :: Middag 2 1/4—6. :: Søndag II—3.

? Vil De bevare Deres SKØNHED
Brug „Diakon“, giver en fin H
 og smukke hvide Hænder. Sendes overalt
 Postoprævning. Pris 1,50 pr. Fl. Skriv
Depot „Diakon“, Gentofte
 Telefon Gentofte 237.

Rejser De til
Lolland-Falsters Stift,
 saa drik overalt
NB Nykøbing Øl

Fru Therese Jørgensen (Bille
 St. Kongensgade 62,
 indsætter
Fineste Tænder til billigste Pris.
 Tænder 1 à 2 Kr. Stk. Hele Sæt 20 à
 Kr. Ældre Tænder omstilles billigt. Smerte-
 Tandudtrækning med alle nye Bedevælsesmi-
 ler med Lægeassistance hver Dag Kl. 2. A
 1. Kl. Arbejde og med Garanti. Trff. 10-
 Mandag, Onsdag og Fredag 10-7.

Damer og Herrer
 hvis Haar er graaet, kan ved Bru
 af Frisør N. Nielsens

NYKJØBING.F.

Amerikanske Haarelskir
 paa 10 à 12 Dage genvinde Haaret
 oprindelige Farve. Pris pr. Fl. 2 Kr.
 Forlanges overalt hos Handlende
 og paa Dame- og Frisørsaloner eller
 fra Hoveddepotet

Enhver kan gratis
 faa tilsendt Prøvekollektionen i moderne, el
 gante Klæde-, Kjole- og Blusestoffer eller
 Herre- & Drengestoffer. Stort Udvalg. Fabrik
 priser. Syersker Rabat.
Aarhus Klædevæveri.

Lejlighedskøb.
 Pragtfulde
Lommeuhre
 med Kæde kun
3 Kr. 50 Øre.
30,000 Stk.
 opkøbte, derfor for-
 sendes et pragtfuldt
 36-St Gloria Sølv-
 Anker - Remontoir - Uhr, Schweizer
 Værk med smukt grav. Kasse, Sø-
 kundviser og smukt forgyldt og for-
 sølvet Kæde, nøjagtig Gang. Kun
 3 Kr. 50 Øre.
 Endvidere tilbyder vi et søgt for-
 gyldt 36 Timers Anker Remontoir
 Ima schweiz. Uhr med forgyldt Kæde
 for Kr. 5.—
 3 Aars skriftlig Garanti for hvert
 Uhr. Forsendes med Efterkrav.
S. Kohane, Schweizer-Uhr-
Eksportør, Krakau. Nr. 465.
 Utallige Takskrivelser og Efter-
 bestillinger. — Er Varen ikke efter
 Ønske, returneres Pengene.

Skotøj i hele Ejendommens 4 Etager.
 Grundlagt 1887. **J. Andersens Skotøj-Magasin.** Telf. Palæ 150.
49, ADELGADE 49.
 Køb Fodtøj her, hvor Lageret er **koloss. stort**, og De opnaar **altid** at faa nøjagtig den Facon, De ønsker. Der vil vanskeligt
 kunne søges en Facon ell. Kvalitet, som Magasinet ikke fører paa Lager. Mine bekendte **Damestøvler** til **7,50 — 8 — 8,50**
— 9 — 9,50 — 10 — 10,50 à 11 Kr. og **Herrstøvler** til **9 — 9,50 — 10 — 10,50 — 11 — 11,50 à 12 Kr.** Parret
 er enestaaende i Kvalitet og **nyeste** Facons — Specialitet: **Let, elegant, randsyet, moderne** Fodtøj **billigt.**
 Provinces-Ordres pr. omgaende. Min **22-aarige** Virksomhed er en Borgen for **Reellitet** og **kulant Ekspedition.**
 Har **ingen** Filialer, men **kun** Eneudsalg **Adelgade 49, St., 1., 2., 3. Etage.**

ILLUSION
 I FYRTAARN
Blomsterdraaber uden Alkohol.
 Liljekonval — Viol — Rose.
 Blomsterduft i højeste Fuldkommenhed og Rigdom.
 Talrige Efterligninger — men intet saa godt.
GEORG DRALLE HAMBURG.

Faas overalt. Hovedoplæg: **TROJEL & MEYER, Kronprinsensg. I, København.**

Lører De daarligt?
 I da Patent Lommeappa...ct. Vægl
 (v., bæres i Brystlommen, anbe-
 is af Ørespecialister, 3 Størrelser til
 iøre paa 3, 6 og 12 Als Afstand. Pris
 Kr. For mindre Tunghøre Patent-
 retragten til at bære paa Øret. Pris
 Kr. — Kan prøves fra 12-4 hos V.
 Jessen, Frederiksbergg. 14. Kbhvn.
 — Udenbys sendes Apparaterne
 i Prøve i 2 Dage mod Postoprævn-
 g, returneres Apparatet, tilbage-
 ges Beløbet. Priskurant m. Af-
 ting og Beskrivelse af Apparatet
 sendes franko

KAKKELOVNS PUDSE-KOMP.
 Telf. 7672. **Set. Pederstr. 45.** Telf. Byen 2518 v.
Rensning. • Pudsning. • Reparation.

*Vibe-Næstrups Leder-Gang og
 Fodtøjet blankt og bærer Lederet*

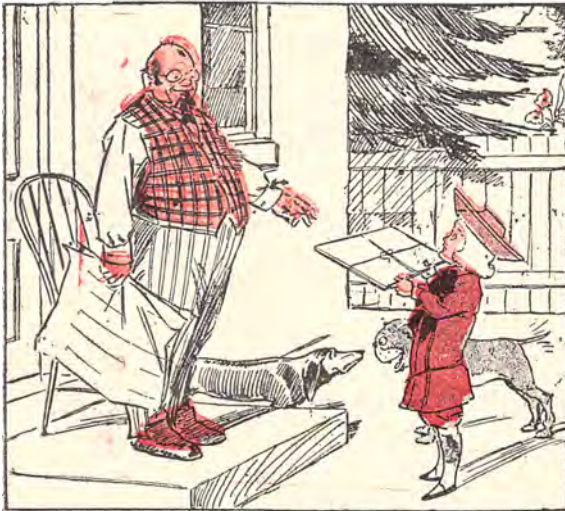
BUSTER BROWN

To Gækkebreve Buster skrev
Og ud paa Æventyr han drev.

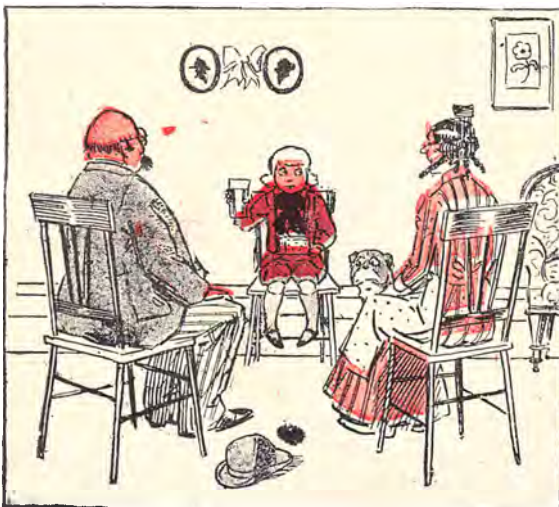
Han til en ældre Jomfru kom:
„Her er et Brev fra Skipper Blom“.

Løb saa til Skipperen, som støjed'
Fordi den Jomfru til ham bejled'.

Men Blom straks til den Jomfru gik,
Og saadan de hinanden fik.

Og Lykken gjorde dem saa glade,
At de gav Buster Limonade.

MORAL:
Gud Amors rosenrøde Sli
Ej løber hvert et Hus forbi,
Han glemmer tidt, et Hjærte slaar,
Selv om det gammelt er af Aar.
Og Buster næppe anede,
At han just Vejen banede
For to, som meget gærnè saa
At de hinanden kunde faa.

Men blot fordi de to blev viet,
Som' Amor Buster gi'r Parliet.

Familieliv.

Operasanger *Niels Hansen.*

Carl Clausen fot.

Fangsten undersøges.

Fot. Genrebillede af Jul. Folkmann.

„Den nye Herold“.

Hos Niels Hansen.

Den unge Sanger *Niels Hansen* er svær at træffe, siden han er kommen til Operaen og har gjort Lykke.

Først er vi korrekt og søger ham i Visitiden. Forgæves. Og han bor helt ude i Mathæusgade, hvilket vil sige omtrent saa langt fra det kgl. Teater som muligt. Saa er vi journalistisk og ringer paa hos ham en Formiddag mellem 10 og 11. Han har sunget Aftenen forud i »Hoffmanns Æventyr« og tør derfor formodes ikke at være gaaet hjemme fra endnu. Men atter forgæves. En Stemme, der viser sig at tilhøre den lykkelige unge Mands Hustru, betror os følgende:

— Min Mand er saa optaget, siden han er kommen til Teatret. Men hvis De vil komme igen Kl. 12, er der en Mulighed for, at De kan træffe ham hjemme til Frokost

Vi er paa Plettén Kl. 12 og har endelig det Held at træffe Hr. Tenoren Kl. 12^{1/2}.

— Men jeg haaber da, De vil behandle mig naadigt og ikke lade dette her staa for længe paa! siger Hr. Hansen, der er i slunkende nyt Tøj og skinner af Sukces. Jeg har nemlig ikke smagt Mad siden i Morges. Og jeg har kun nogle Minutter at spise Frokost i.

Under disse for en Interviewer ikke altfor gunstige Vilkaar bliver det Billede, vi faar af Niels Hansen, kun skitseret. Han holder Fødselsdag den 23. ds. og er født i 1880 paa Keldstrup Hyldemark i Slagelseegnen. Allerede Lærer *Skaarup* ved Keldstrup Skole opdagede hans smukke Stemme. Og naar der skulde synges Morgensang, hed det gerne: »Vil du synge for, bette Niels!« Dengang var der dog endnu næppe nogen, som tænkte sig, at den lille Purk skulde blive en feteret Operasanger. Ved Konfirmationsalderen kom Hansen fra Keldstrup til København, blev sat i Tapetsererlære — skønt han havde haft nok saa megen Lyst til at »læse« — fik udlært og arbejdede i hele 7 Aar som Svend ved sit Fag.

Først i 1906 gjorde han Alvor af at begynde paa en kunstnerisk Uddannelse af sin smukke Sangstemme, der hyppig havde vakt Beundring i private Kredse. Han kom paa Konservatoriet, hvor navnlig Operasanger *Vald. Lincke* har arbejdet med at skole hans medfødte lyse og ualmindelig rene Tenor. Straks efter sin første vel-

lykkede Prøve paa det kgl. Teater blev Hansen antaget til Debut. Og for en Gangs Skyld blev der ikke synderlig længe mellem Debutløftet og Premiøren. Den 27. November 1909 havde han sin første Optræden paa det kgl. Teater som Rodolphe i »*Bohème*«. Og det blev den mest lovende Debut, der længe var set ved Operaen. Publikum var begejstret, og Pressen fastslog Successen. Allerede nu dukkede Benævnelsen »den nye Herold« op. Overfor den unge Tenors sanglige Præstation havde den ellers saa fæle Kritik næsten kun Lovord. Derimod var man endnu ikke rigtig paa det rene med, hvorledes det havde sig med det dramatiske, om det unge Menneske ogsaa her viste ubetingede Evner. Men sligt er svært at dømme om saadan lige straks. Rent bortset fra, at det vilde være ubilligt at fælde en forhastet Dom. Paa dette Felt, hvor jo Herold netop har sin Styrke, mangler Niels Hansen endnu Rutine. Lad os altsaa vente med at snakke om det til en anden Gang.

Foreløbig har den stemmebenaadede Yngling haft en ny Opgave, Hoffmann i »*Hoffmanns Æventyr*«, og har høstet megen Ros ogsaa for Udførelsen af dette Parti.

— Og for Øjeblikket er der tildelt mig Hovedpartier i »*la Tosca*« og »*Faust*«! siger han med et længselsfuldt Blik ind mod Spisestuen, hvor der rasles med noget Service. Af Medlidenshed med den sultne Sanger slutter vi vort summariske Interview med at spørge:

— Og nu? Er det Udlandet, som vinker?

— Foreløbig er jeg bundet til Operaen her for de to kommende Sæsoner, lyder Svaret. Og jeg har jo ogsaa saa meget at lære endnu, tilføjer Hr. Hansen med et Glimt af klædelig Beskedenhed. Sidenhen kunde man jo nok have Lyst til at se sig lidt om i Verden. Men for bestandig kunde jeg aldrig tænke mig at blive derude. Dertil holder jeg altfor meget af Danmark!

Hvis Herold altsaa en skønne Dag helt skulde glide os af Hænde, har vi dog nu Niels Hansen at falde tilbage paa. Han svigter ikke. Og Belønningen vil ikke udeblive. Vi anser det bl. a. for utvivlsomt, at Keldstrup engang vil blive illumineret til Ære for sin berømte Søn. Lærer *Skaarup* holder Festtalen — om han da ellers lever endnu. Og Niels Hansen synger for!

N. TH.

Kvinden med én Haand.

Roman af Richard Marsh.

Fortsat.

Den døde Mand var nu bleven anbragt paa Bordet. Det var ikke langt nok, til at han kunde ligge fuldstændig udstrakt derpaa; Benene hang ud over Kanten. Det var en mægtig svær Mand, navnlig havde han det største Hovede, jeg nogensinde har set. Han havde ikke et Haar paa Issen. Derimod havde han et stort rødtligt Kindskæg. Han var fint og nobelt paaklædt i sort Frakke og sorte Handsker. I hans Brystkrave sad en stor Diamantknap, og over Maven spændte en tyk Guldurkæde.

»Er han her den Person, De ventede?« spurgte Inspektøren.

»Det er mere, end jeg kan svare paa. Den Herre, jeg ventede, kendte jeg ikke personlig.«

»Hvad hed han?«

»Duncan Rothwell. Jeg modtog i Morges et Telegram fra ham, hvori han meddeler, at han vilde være her Kl. halv ét. Her er Telegrammet.«

Jeg rakte det til Inspektøren.

»Halv ét. Og hvornaar, siger De, opdagede De Manden her paa Gulvet?«

»Omtrent et Kvarter i ét.

Jeg raabte straks om Hjælp, og Værtinden og Stuepigen kom løbende ned; de maa vide, hvad Klokken var. Og desuden, Doktoren kom her jo fem Minutter efter.«

Inspektøren vendte sig til Lægen.

»Og hvad var Klokken, da De kom, Hr. Doktor?«

»Jeg formoder, den paa det nærmeste har været ti Minutter i ét. Jeg spiser Klokken ét; jeg skulde lige op at vaske mig, da der blev sendt Bud efter mig.«

»Og hvor længe siger De, at Manden den Gang havde været død?«

»Efter al Sandsynlighed havde han været i Live fem Minutter i Forvejen.«

»I saa Fald har han været i Live, da denne Mand kom ned i Forstuen?«

Inspektøren pegede paa mig.

»Det siger jeg ikke. Manden er dræbt med et Stik i Ryggen under den venstre Skulder, just som han har været ved at gaa ind i Huset. Jeg har jo kun foretaget en overfladisk Undersøgelse, men jeg anser det for sandsynligt, at han er bleven dræbt i et Nu, saaledes at denne Herre her maaske kunde være bleven Vidne til Drabet, hvis han var kommen ned i Forstuen et Minut før.«

Saa vendte Inspektøren sig igen til mig.

»Hvor boede denne Duncan Rothwell?«

»Ja, nu spørger De igen om mere, end jeg

kan besvare. Sagen er faktisk den, at jeg intet-somhelst véd om ham. Det er et Sagfører-Firma, som har bragt mig i Forbindelse med ham.«

»I hvad Anledning vilde han besøge Dem?«

»I Anledning af dette Avertissement.«

Jeg gav Inspektøren Avertissementet, som havde bragt mig i denne Situation, der ikke just syntes at skulle blive »til Fordel« for mig.

»Hvad er Deres Navn?«

»James Southam.«

»Er De den James Southam, som her hentydes til?«

»Det kan jeg heller ikke svare paa. Jeg saa Avertissementet i Forgaars og satte mig straks i Forbindelse med d'Hrr. Cleaner & Caxton. I Gaar fik jeg dette Brev og i Morges Telegrammet, som jeg gav Dem.«

Inspektøren læste omhyggeligt Brevet, der var underskrevet »Duncan Rothwell«, og derpaa lagde han uden videre Brev, Avertissement og Telegram i sin Tegnebog og Tegnebogen i sin Lomme. Det hele forekom mig i højeste Grad mærkværdigt og ildevarslende.

En Undersøgelse af den døde Mands Lommer bragte intet-somhelst for Dagen udover et massivt Guldur, hvori Fabrikens Navn ikke var nævnt, et helt Bundt Hundredkronesedler laa løst i Brystlommen i hans Frakke, og nogle Sølv- og Guldmønter fandtes i hans Læderpung. Endelig laa der i en lille Vestelomme et gammelt Visitkort med Navnet »Raymond«. Men om dette var Mandens Navn, var ikke til at sige. Det kunde næsten se ud, som om han havde passet paa, at der ikke skulde være noget, der kunde lede til Opdagelse af, hvem han var.

Saasnart Politinspektøren gav mig Lov til at gaa, begav jeg mig sporenstregs til d'Hrr. Cleaner & Caxton. Jeg traf igen den ældre Chef alene. Det forbavsede ham aabenbart at se mig; maaske har mit Ansigtstudryk røbet min Sindsbevægelse.

»Naa, har Hr. Rothwell været der?«

Jeg lukkede Døren efter mig og saa ham lige i Ansigtet.

»Det er en rar Historie, De har faaet mig ind i.«

»Hvad mener De med det?«

»Nej, nu er det mig, der vil vide, hvad De mener. Før jeg forlader denne Stue, skal De svare mig paa to Spørgsmaal, Hr. Cleaner. For det første, er Duncan Rothwell den Herre, paa hvis Vegne De optræder?«

Han lænede sig tilbage i Stolen og saa paa mig med et underligt Smil.

»De har en underlig Maade at tale til Folk paa, Hr. Southam. Før jeg svarer paa *Deres* Spørgsmaal, vil De maaske svare paa *mit*: Har Hr. Rothwell været hos Dem?»

»Hvordan ser han ud?»

»Ser ud?» Igen det underlige Smil. »De bliver ved at besvare Spørgsmaal med nye Spørgsmaal. Har der været nogen ved Navn Duncan Rothwell hjemme hos Dem? Saa kan vi bagefter drøfte Spørgsmaalet, hvordan han ser ud.«

Jeg holdt inde et Øjeblik, før jeg sagde mere for bedre at kunne lægge Mærke til Virkningen af mine Ord.

»Saa vidt jeg ved, ligger Hr. Duncan Rothwell myrdet paa Fru Barnes' Hotel.«

Hr. Cleaner sprang op.

»Myrdet?»

»Netop! Der ligger en myrdet! Hvis De vil sige mig, hvordan han ser ud, skal jeg sige Dem, om det er Duncan Rothwell.«

Hr. Cleaner saa noget forvirret ud, hvad man ikke kan fortænke ham i.

»Forklar Dem noget tydeligere, Hr. Southam. Og — for at begynde med Begyndelsen — gør mig den Tjeneste, at svare Ja eller Nej til mit Spørgsmaal: Har der været nogen hos Dem, som har opgivet, at hans Navn var Duncan Rothwell?»

Jeg fortalte ham, hvad der var hændet, saaledes som jeg nu selv opfattede det. Han var fuldkommen forbløffet.

»De siger, at den døde ikke havde noget-somhelst paa sig, hvormed man kunde genkende ham! Ja, desværre, saa tror jeg ikke, vi kan gøre noget; vi har selv aldrig set ham i vort Liv. Al vor Forbindelse med ham har været skriftlig.«

Han indrømmede een Ting: At den Person, de havde handlet for, var Hr. Duncan Rothwell, og at denne Herre havde bedt dem avertere efter en James Southam — det var alt, hvad de kendte til Sagen.

Jeg vendte hjem til mit Hotel ikke stort kløgere, end jeg forlod det. Saa snart jeg traadte ind ad Døren, klappede Politi-Inspektøren mig paa Skulderen og trak mig til Side. Jeg saa straks, at der var noget galt paa Færde.

»Hør engang, Hr. Southam. De maa ikke tage det fortrydeligt op; men vi kan jo let blive enige om, at der er noget i hele denne Affære, som mildest talt er noget mærkeligt. Jeg bliver derfor nødt til at lade Dem vide, at De fra nu af er under Politiets Opsigt, og at vi, i samme Øjeblik De gør Forsøg paa at flygte, maa bringe Dem i Sikkerhed.«

»Ja hvorfor ikke!« svarede jeg. »Tag mig bare! Hæng mig! Værsaartig! Det er egent-

lig det eneste, der mangler; saa er Sagen komplet! Jeg aner ikke, hvem den døde Mand er! Jeg er lige saa uvidende, som Manden i Maanen om, hvordan han kom af Dage. Men det forhindrer selvfølgelig ikke Politiet i netop at slaa ned paa mig.«

Inspektøren vidste aabenbart ikke rigtig, hvad han skulde tro. Foreløbig holdt han hele Huset besat; der vaagede om Natten en Betjent ved Indgangen. Fru Barnes gik omkring med en Mine, som om hun havde mere end een Forbrydelse paa sin Samvittighed. Hun blev synlig tyndere for hver Dag. Jeg vidste meget godt, at hun gik paa Lur efter at faa Lejlighed til at hviske nogle Ord til mig, men hun turde aabenbart ikke af Frygt for alle de Øjne, som hvilede paa hende. Hun fandt da paa at skrive en Seddel, som hun lagde under min Hovedpude, og som jeg fandt om Aftenen, da jeg gik i Seng. Den havde hverken Begyndelse eller Slutning; den lød saaledes:

»Sig for Guds Skyld ikke noget om min Mand! Jeg er overbevist om, at han ikke har noget at gøre med denne Udaad, og det véd De ogsaa — og det véd jeg. Det er ingen Nytte til at drage ham med ind i alt det her, det vil blot gøre min Ulykke større, end den allerede er i Forvejen.«

Naa, hun havde nu ikke Ret i, at jeg vidste, at hendes mystiske Mand ikke havde noget at gøre med den Forbrydelse, der var bleven begaaet. Jeg vidste faktisk intet som helst.

Men jo mere jeg tænkte over Sagen, des mere Mistanke fik jeg til min fordums Ven, Kelneren. Der var i hvert Fald en Mulighed for, at han var den James Southam, der var annonceret efter, og at han meget godt vidste, at Duncan Rothwell havde noget at meddele ham, som maaske ikke just vilde blive til Fordel for ham. Og naar han saaledes uden Betænkning kunde overfalde mig, var der egentlig ingen Grund til, at han ikke ogsaa skulde kunne overfalde den anden paa en endnu alvorligere Maade.

Politiets Undersøgelse i Sagen varede længe, men det eneste Resultat, den kunde opvise, var at faa konstateret, hvem den myrdede Mand var. Men dette gjorde i og for sig det hele Spørgsmaal endnu mere indviklet og mystisk. Det viste sig, at den myrdede var Jonas Hartopp, Chefen og Eneindehaver af det store bekendte Firma Hartopp & Co. Men det mærkelige var, at han ikke desmindre syntes at være Duncan Rothwell, idet han nemlig af Grunde, som ingen kendte, havde taget dette Navn.

Hartopp & Co. var et indflydelsesrigt Birmingham-Firma. Jonas Hartopp selv havde haft Ord for at være en hovedrig Mand. Duncan Rothwell havde skrevet til D'Hrr. Cleaner & Caxton fra Liverpool, hvor han havde lejet et

Par Værelser aabenbart alene i den Hensigt at korrespondere derfra med Sagførerne i London.

Han havde ikke taget Ophold i Værelserne, men havde givet strenge Ordre til at sende alle Telegrammer og Breve videre til en Adresse i Aston. Adressen i Aston viste sig at være en Cigarbutik, og Indehaveren af denne kom til London og erklærede, at den døde Mand var Duncan Rothwell. Hvorfor den rige Jonas Hartopp havde forklædt sig som Duncan Rothwell, eller hvad det var, som skulde blive til Gavn for James Southam, kom der ingen som helst Klarhed over, saa lidt som over Mandens pludselige Død.

Heldigvis blev der ingen Lejlighed for mig til at bringe Fru Barnes' Mand paa Bane under Forhøret. Og glad var jeg. Situationen var saamænd indviklet nok i Forvejen, til at jeg skulde ønske at berøre nye Spørgsmaal. Aldrig i mit Liv er jeg bleven pint og plaget som den Gang. De vilde ikke tro paa min Forklaring, at jeg ikke havde den ringeste Mening om, hvorfor man havde averteret efter James Southam, eller hvad det var, der skulde blive »til stor Lykke for ham«. Politiet, Forhørsdommeren og alle Mennesker havde nu engang sat sig i Hovedet, at naar jeg indrømmede, at mit Navn var James Southam, saa maatte jeg ogsaa sidde inde med Løsningen paa hele denne Gaade; eller jeg *burde* i hvert Fald gøre det. De havde opsnuset alt mig vedrørende lige fra den Tid, jeg laa i Vuggen; de havde forhørt sig om mig i alle Egne og Byer i Landet, hvor jeg blot havde sat mine Fødder, og dog kunde de ikke finde noget, som virkelig kunde siges at tale til Ugunst for mig. Af den gode Grund, at der faktisk intet var.

Ikke desmindre er jeg overbevist om, at der, da Undersøgelsen var sluttet, var mere end én, som troede, at jeg direkte eller indirekte havde haft en Finger med i denne Forbrydelse.

Dommerens Erklæring gik ud paa, at Jonas Hartopp, ogsaa kendt under Navnet Duncan Rothwell, var bleven myrdet af en eller flere Personer, om hvem man iøvrigt intet vidste.

FEMTE KAPITEL

En ny Gæst.

Det var egentlig først, efter at Forhørene var sluttede, og da jeg blev klar over, at der var sat en Plet paa mit Rygte, at den Tanke faldt mig ind, hvor dumt jeg havde baaret mig ad ved ikke at henlede Mistanken paa den Fyr, som Fru Barnes paastod, var hendes Mand. Men nu vidste jeg, hvad jeg vilde gøre. Jeg vilde paatage mig Rollen som Privat-Detektiv og forsøge at rede de Traade ud fra hinanden, som Myndighederne ikke kunde løse. Jeg vilde opklare hele denne

Sag, som for Øvrigheden kun havde været et stort Mysterium.

En udmærket Beslutning — i Teori! Men meget vanskelig at udføre i Praksis, naar man var stillet som jeg. Mens Forhørene stod paa, havde d'Hrr. Cleaner & Caxton ladet mig vide, at de ikke længere ønskede at betale for mit Ophold i Fru Barnes' Hotel. Af de fire Hundredkronesedler, som laa i Duncan Rothwells Brev, havde jeg de tre tilbage. Men i Betragtning af den Skade, hele denne Affære havde forvoldt mig, kan man ikke sige, det var noget særlig stort Udbytte. Havde det været vanskeligt for mig før at skaffe en Stilling, vilde det sikkert blive endnu værre nu.

Det var Dagen efter, at Forhørene endelig var sluttede. Jeg stod og overvejede, om jeg ikke hellere straks skulde forlade dette Hotel, hvor jeg havde oplevet saa mange oprivende Hændelser, da Fru Barnes traadte ind i Stuen. Sorgerne havde bogstavelig forvandlet hende til en Skygge. Det stod mig klart, at blev hun ved ret meget længer at »aftage« efter samme Maalestok, vilde hun blive fuldstændig borte. Hun var frygtelig nervøs og stod og vred sine Hænder ustandselig.

»Jeg haaber da ikke, De forlader os, Hr. Southam?« sagde hun.

»Saa haaber De galt, Fru Barnes. Selvfølgelig rejser jeg, og det lige med det samme.«

»De *maa* ikke, Hr. Southam! Hører De, De *maa* ikke!«

»Jo, jeg forsikrer Dem, jeg *maa*. Blandt andet af den Grund, at jeg ikke kan betale for mit Ophold hos Dem.«

Hendes Stemme slog igen over i den besynderlig hæse Hvisken, da hun svarede:

»Det skal De ikke bryde Dem om! De *maa* bo og spise her frit, saa længe De vil!«

Jeg betragtede hende nøjere, der var noget uhyggeligt i hele hendes Ansigtstryk.

»Hvorfor gør De mig saadan et Tilbud? Anser De mig for et Menneske, som ønsker at leve af andres Barmhjertighed. Eller plejer De maaske at give fremmede Folk fri Pension hos Dem?«

»Nej, selvfølgelig! Men det er en anden Sag med Dem. Hvis De rejser nu, tør jeg ikke blive her i Huset — derfor er det. Jeg har en Fornemmelse, som om graadige Øjne vogtede paa mig, som om nogen blot venter paa en gunstig Lejlighed til at gøre mig Fortræd. Men saa længe De er under mit Tag, tør han ikke. Hr. Southam, tror De, at det var »ham«, der gjorde det?«

»Om jeg tror, det var hvem, der gjorde hvad?«

»Tror De, at det er min Mand, der dræbte ham?«

»Oprigtig talt anser jeg det for højst sandsynligt, at han véd mere Besked om den Historie, end der egentlig er heldigt for ham, i hvert Fald mere, end baade De og jeg. Jeg bebrejder mig selv, at jeg ikke under Forhørene henledte Dommerens Opmærksomhed paa ham.«

Mine Ord fik hende til at skælve.

»Det var godt, De ikke gjorde det. De vilde have fortrudt det bagefter. Jeg kan ikke sige Dem hvorfor, men jeg er sikker paa, min Mand har ikke mere Andel i dette Mord end De og jeg.«

Konens sikre Tone fik mig til at studse.

»Det gør mig ondt, Fru Barnes, at jeg ikke deler Deres Overbevisning.«

»Det er netop derfor, jeg beder og bønfalder Dem om at blive. Der hænger en mørk Sky over Dem og mig — det er den samme Sky! Hvis De bliver, vil Skyen lette, men hvis De rejser, vil den hænge dér truende hele vort Liv.«

Det var selvfølgelig noget Snak, hun kom med. Men jeg lod mig lede af hendes Talestrøm og lovede at blive, i hvert Fald en lille Tid endnu. Og jeg maa sige, hun modtog mit Løfte med virkelig Tilfredshed, som om jeg havde gjort hende den største Tjeneste i Livet.

Jeg gik ud om Eftermiddagen. Da jeg kom tilbage om Aftenen, fik jeg til min Overraskelse bragt min Mad af en Mand. Hidtil var al Opvartning bleven besørget af en Pige. Jeg var jo den eneste Gæst. Men nu viste der sig pludselig en Tjener af forholdsvis præsentabel Ydre og i den sædvanlige Kelderdragt. Jeg blev saa overrasket, at jeg ikke kunde bekærse mit Angsigtsudtryk.

»Hvem i Verden er De?« busede jeg ud.

Fyren smiskede forbindtligt og svarede:

»Den ny Tjener, Hr.! — kom lige nu i Eftermiddag, Hr.«

»Jeg anede ikke, at Fru Barnes tænkte paa at forøge sit Personale just nu!«

»Nej, Hr., rimeligt nok, Hr.! Forretningen gaar jo ikke saa strygende i Øjeblikket. Men nu begynder snart Sæsonen, saa bliver Huset nok fuldt.«

Dette var rent ud sagt en Usandhed. For et Hotel som dette var der ingen »Sæson«. Og hvad Fru Barnes egentlig vilde stille op med denne Kavalér og give ham at bestille, gik over min Forstand.

Fyren puslede rundt i Værelset og lod, som om han var travlt beskæftiget, skønt der faktisk ikke var nogetsomhelst at tage fat paa.

»Har De været her længe, Hr.?«

»De véd jo meget godt, hvor længe jeg har været her.«

»Undskyld, Hr.! Hvorledes mener De?«

»De har læst det i Aviserne. Lad bare være at spille uvidende overfor mig, min gode Mand!«

Fyren slog om i en anden Tone. Han stod og polerede et Glas, som i Forvejen skinnede af Blankhed.

»Naa, De tænker paa den sørgelige Begivenhed, som er hændt? Jo, nu husker jeg, at jeg har set noget om den.«

»Husker! De er vist ligesaa godt inde i hele den Historie, som jeg er. De véd alt om mig, hvorledes jeg er kommen her i Huset, hvornaar jeg kom, mit Navn og alting!«

Jeg véd ikke, hvorfor jeg sagde dette, men jeg sagde det, og jeg følte, det var sandt. Manden begyndte at hale i Land.

»Fru Barnes omtalte Deres Navn,« sagde han.

»De kendte det, før hun nævnte det. De kan gaa! Naar jeg har Brug for Dem, skal jeg ringe.«

Jeg var glad for at være af med ham. Hans Nærværelse irriterede mig. Jeg véd ikke hvorfor. Han saa egentlig ikke ilde ud. Men mit Instinkt sagde mig, at jeg gjorde klogt i at være paa min Post i hans Nærhed.

Da jeg havde spist, gik jeg ud og fik fat paa Fru Barnes. Hendes Nervesystem var aabenbart endnu ikke falden til Ro. Alene Synes af mig fik hende til at ryste. Hendes Øjne flakkede rundt og saa paa alt andet, kun ikke paa mig.

»De har faaet en ny Tjener,« begyndte jeg.

»Ja«. Hun stammede i det og rystede, som om hun havde St. Veits Dans. »Ja, en ny Tjener.«

»Jeg vil da haabe for Deres Skyld, Fru Barnes, at han snart maa faa andre Gæster at opvarte end mig.«

»Ja. Det samme haaber jeg.«

»Jeg havde ingen Anelse om, at De tænkte paa at træffe den Slags nye Engagementer netop nu.«

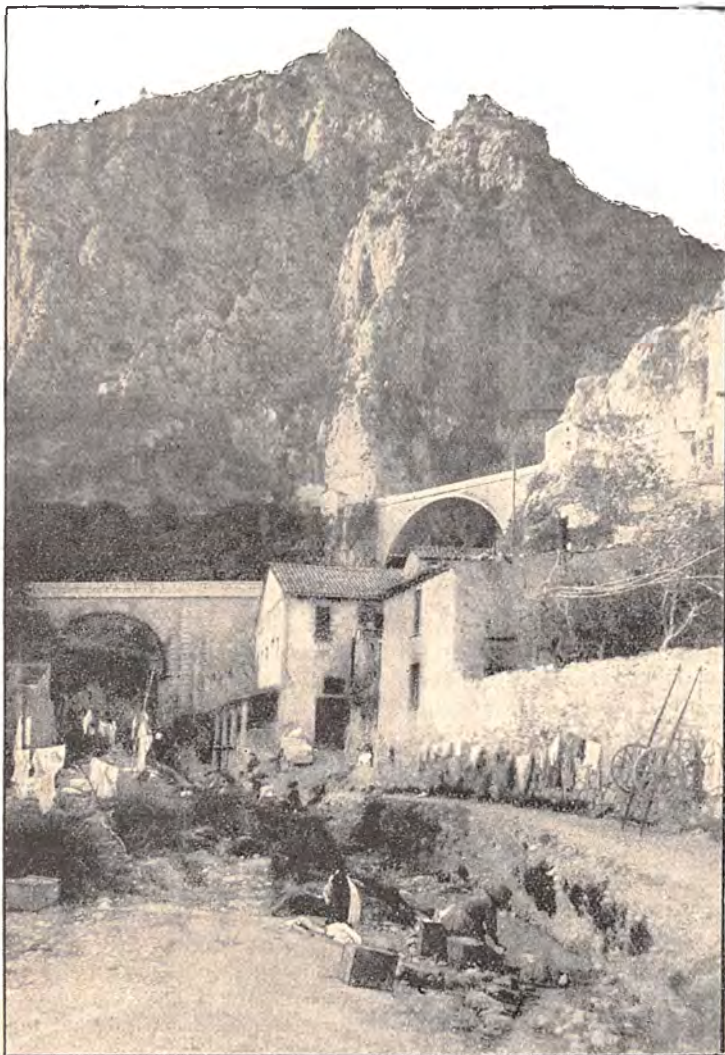
»Nej, jeg kan tænke det. Jeg fortalte Dem vist ikke...«

Hvad var der i Vejen med Damen? Hvorfor turde hun ikke se mig i Øjnene? Hvorfor talte hun saa sagte, at man knap kunde høre hende? Hun saa igen ud, som om hun havde en daarlig Samvittighed, ligesom da Hotellet var besat af Politiet.

»Hvor fik De den Mand fra? Hvad hedder han? Og hvad kender De til ham?«

Jeg havde egentlig haabet, at mine Ord skulde vække hendes Lyst til at betro sig til mig. Og det lod ogsaa et Øjeblik til, at hun havde Ordene paa Læberne. Men i det samme aabnede den ny Tjener Døren uden at banke paa, og kom ind i Stuen. Nervøsiteten stod igen malet i alle hendes Træk.

Fortættos.

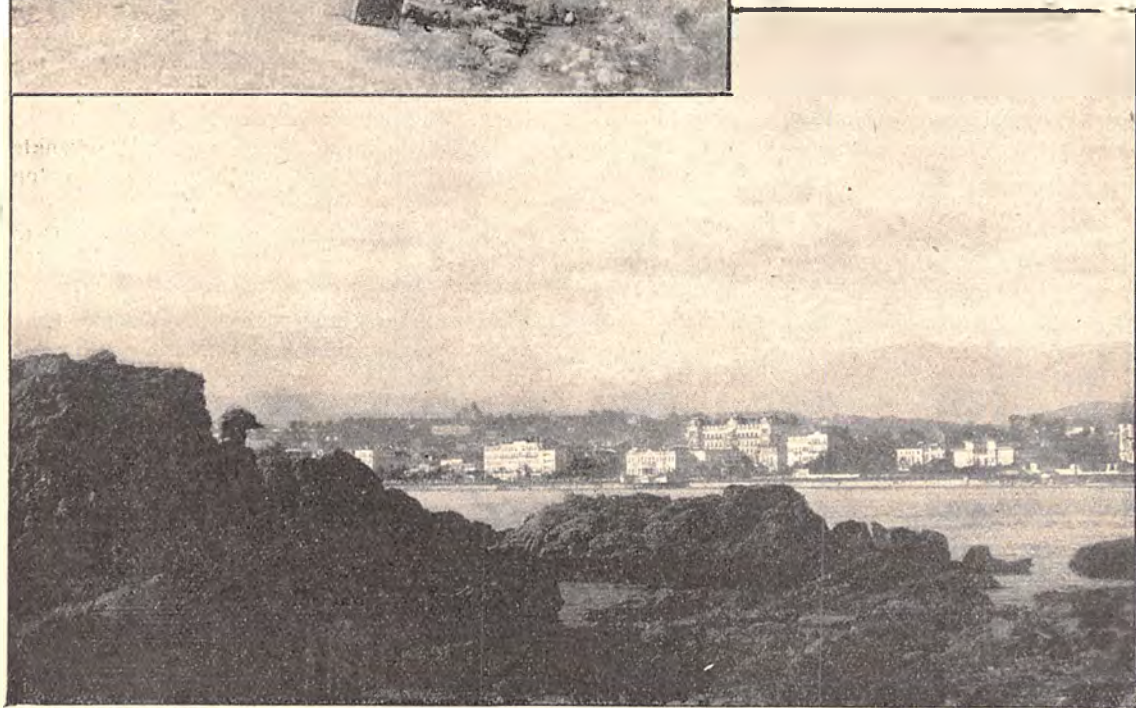

Fra Revièraen.

Foraarsgæsterne begynder at fylde Hotellerne ved Revièraen; thi Balsæsonen i Paris, London og de andre Selskabslivets Hovedkvarterer er sluttet, og der er endnu nogle Maaneder, før man kan nyde Sommeren i de nordligere Egne.

Ved Revièraen er der selvfølgelig Gæster hele Aaret rundt, de kommer, og de rejser, og adskillige har slaaet sig ned paa ubestemt Tid, særlig Folk, der har mange Svagheder og flere Penge.

Kong Edward er uimodsagt den europæiske Fyrste, der slaar Tonen an. Han er den altid funklende Ledestjerne for Europas High Life; men i Aar leder han ganske vist ikke Strømmen mod Revièraen. Han nøjes med at give Signalet til Opbrud mod Syden, og er selv rejst til Biarritz, der ligger i Nærheden af San Sebastian, hvor han skal træffe sammen med Kong Alfons.

Øverst: Broen St. Louis. Grænsen mellem Frankrig og Italien. Nederst: Cannes set fra la Croisette. Carl Clausen fot.

FRA REVIÈRAEN

Men for Hovedparten af den fine Verden har Revièraen — Cannes, Nizza, Menton, Beaulieu osv. — større Tiltrækning end det ikke mindre fashionable Biarritz.

Revièraen er nemlig et Rendezvous for den store Flaade af Lystyachts, der betegner Rigdom og Pragtudfoldelse, hvis Nærværelse dels er et Tegn paa, at Højsæsonen er inde, og dels giver Afveksling i de Adspredelser, der er en vigtig Faktor i Livet ved mondæne Badesteder.

Ved Revièraen er man desuden i nær Forbindelse med en Række kendte Badesteder, hvil-

som særlig Englænderne har taget i Besiddelse, ligger $\frac{3}{4}$ Mil fra Kysten, og er meget berømt for sine dejlige Palmelunde og sin Flora.

Cap Ferral, der ligger tæt ved Beaulieu, er et af de nyeste Badesteder ved Revièraen, Cap Martin, mellem Menton og Monte Carlo, søges meget af Medlemmer af Fyrstehuse.

Dronning Victoria boede altid i den gamle maleriske By Grasse, nærvæd Cannes, der forøvrigt er berømt for sine Blomster og Parfumer.

Nizza er utvivlsomt det mest fashionable Sted ved Revièraen. Sæsonen fra November

Parti af den franske Riviera. Menton og Cap Martin, set fra Italien. Carl Clausen ot.

ket atter betyder Afveksling, med Monte Carlo, der, enten man spiller eller ej, hører til de Steder, man maa besøge, og, last but not least, man er nær ved Italien, saa at man uden lange Rejser eller store Anstrengelser kan beherske hele det Omraade i Middelhavet, der frembyder den største Interesse, baade med Hensyn til Omgivelser og Publikum.

Man rejser ikke til Revièraen for at søge Ensomhed — men for at nyde Livet.

Cannes, Nizza, Menton, Monte Carlo — de er alle verdensberømte Navne. Beaulieu-sur-Mer, der er forbundet med Nizza ved Sporvogn, regnes for et meget eksklusivt Badested. Hyères,

til April, er berømt for dens Karneval, Væddeløb osv., og Nizza er i det hele taget et Sted, hvor man lægger an paa Fornøjelser.

Menton rivaliserer stærkt med Nizza og Cannes, og dens bedste Tid er om Vinteren; men det gælder for Menton som for de øvrige Steder ved Revièraen, at man ikke kan tale om Højsæson. Der er Sommersæson og Vintersæson, Sæson hele Aaret rundt.

Men Gæsterne skifter ustandselig. For Øjeblikket er det Foraarssæson med det Publikum, der atter vil søge nordpaa, naar den varme Tid kommer.

Kommandør Hovgaard.

Kommandør i Marinen, Andreas Peter Hovgaard, er død, 57 Aar gammel, efter en Operation.

Det smukkeste Etermæle, der kan sættes Kommandør Hovgaard, er det Vidnesbyrd, at med ham døde en Gentleman i dette Ords fulde Betydning.

Københavnerne vil alle mindes den ranke

Kommandør A. P. Hovgaard.

Hovgaard blev Premierlieutenant i Marinen i en meget ung Alder, og 25 Aar gammel, i 1878—80, deltog han i Nordenskjolds „Vega“ Ekspedition.

I 1882 ledede han „Djimphna“ Ekspeditionen, til hvis Udrustning afdøde Etatsraad Gamels Navn var knyttet, og det var paa denne Rejse, at han reddede et Par andre videnskabelige Ekspeditioner til det høje Nord, blandt andet den hollandske „Varna“ Ekspedition.

Kommandør Hovgaard var indtil fornylig

Søofficer med det glatragede Ansigt og det altid velvilige Blik, der saas ved alle Marinen vedkommende officielle Lejligheder ved det kgl. geografiske Selskabs Møder, og nu og da promenerende gennem Strøget, og de, der som den, der skriver disse Linjer, har haft Lejlighed til at træffe Kommandør Hovgaard, f. Eks. i hans Hjem i Nyboder, vil i Særdeleshed mindes ham som en sjælden indtagende Personlighed, der altid var beredt til at lade andre nyde godt af sin Viden, naar man bad derom.

Kongens Yachtkaptajn, og som saadan blev det i sin Tid ham, der faktisk ledede Kongens og Rigsdagens Islandsfærd,

Han var en dygtig Sømand og meget populær i Marinen.

Komponisten Alfred Tofft,

der har skrevet Musikken til *Holger Drachmanns* romantiske Skuespil »Bonifacius-Skæret«, der efter i en Snes Aar at have foreligget i Trykken nu endelig er bragt paa Scenen af »Dagmar-teatret«.

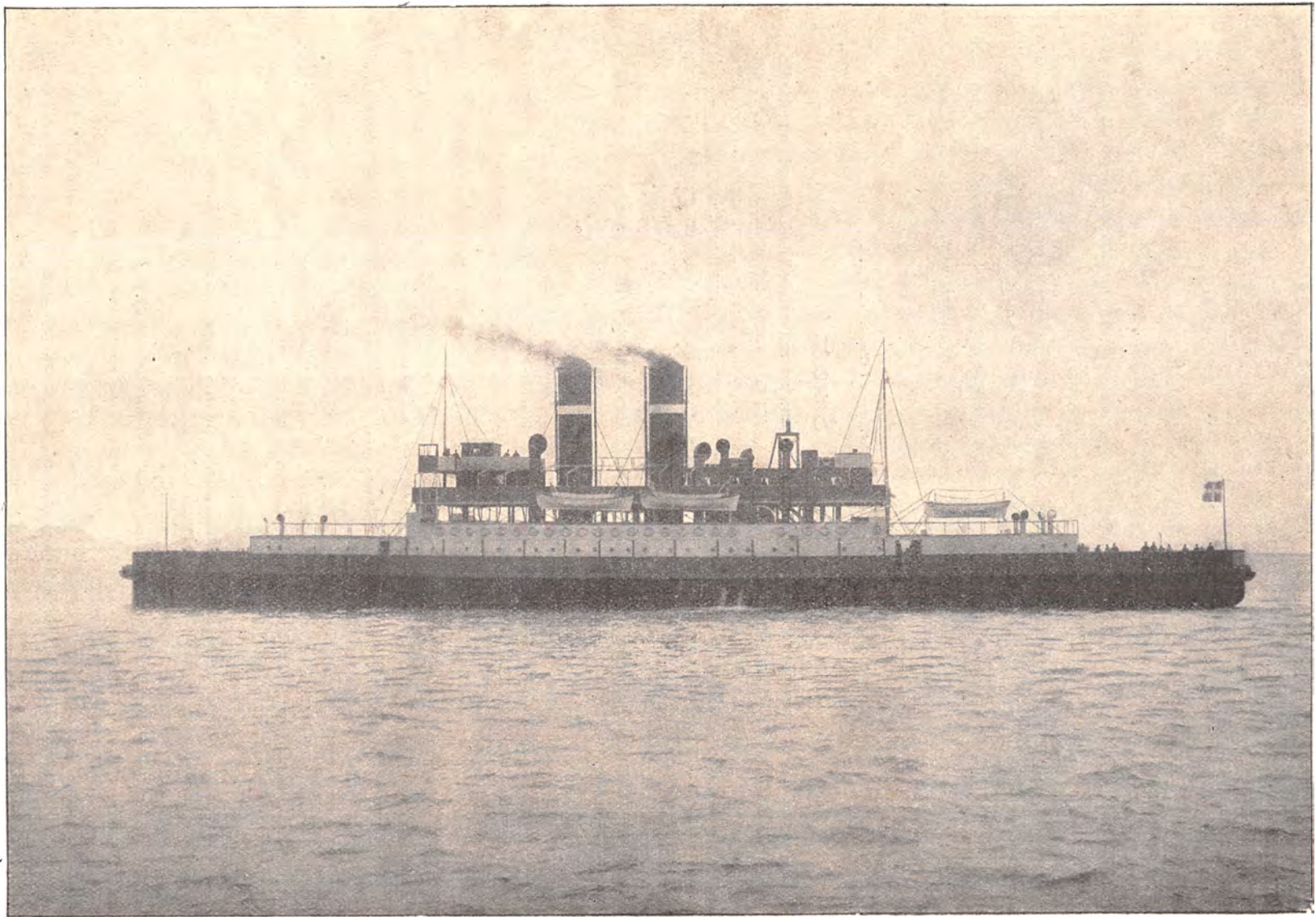
Konferensraad C. H. A. Knudsen.

Den 18. Marts naaede Konferensraad C. Knudsen den høje Alder af 85 Aar, og blev i Dagens Anledning hyldet paa forskellig Maade i sit Hjem i København. C. H. A. Knudsen er født i Tripolis i Afrika og har særlig gjort sig kendt ved sit store og uegennyttige Arbejde i Velgørenhedens Tjeneste. Knudsen har været Formand i „Det forenede Velgørenheds Selskab“ i 20 Aar.

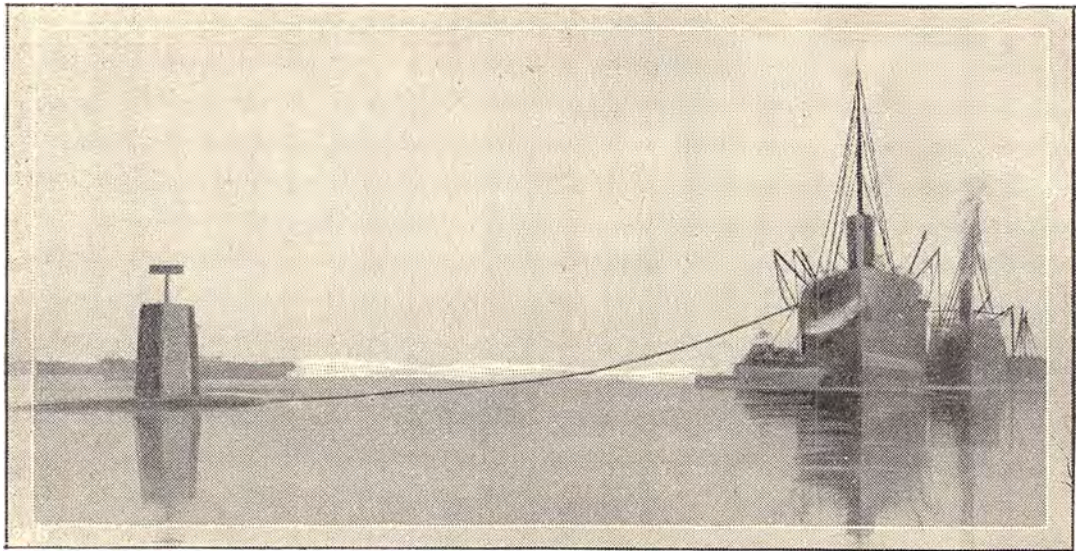

Konferensraad Knudsen.

575

Den nye Storebæltsfærge „Odin“.

„United States“ efter Grundstødningen i Christiania Fjord.

„United States“.

En af Det forenede Dampskibsselskabs store, flotte Amerikabaade, »United States« havde forleden det Uheld, at løbe paa Grund i Christianiafjorden, da det med 1100 Passagerer ombord og en fuld Ladning Stykgods var paa Vej til New York.

Uheldet skyldtes Taage i Forbindelse med en stærk Strømsætning, der i det farlige Farvand med dets utallige Skær og Grunde gør Sejlads saa godt som umulig.

Med østasiatisk Selskabs Damper »Cambodias« Forlis i frisk Minde vakte Meddelelsen straks Bestyrtelse, men det viste sig, at det hele

indskrænkede sig til et Uheld, og at alle Passagererne var kommet velbeholden i Land.

Skibet havde faaet en alvorlig Lækage og Forrummene fyldt med Vand.

»United States« er en 10,000 Tons meget moderne og med Passagertrafikken for Øje flot og komfortabelt udstyret Oceandamper, der er forsynet med to Skruer og bygget til at gøre Turen mellem Skandinavien og Amerika paa ni—ti Dage.

Hosstaaende Billede viser »United States« paa Grundstødningsstedet med Bjergningsdamperne ved Siden.

J. P. Müller i Schwarzwald.

Der kan være delte Meninger om den J. P. Müllerske Sundhedslære; men der bør kun være én Mening om det Mandsmod, den Ærlighed og den Overbevisnings Varme, med hvilke Idealisten, »Mit Systems« Forfatter præker sit Evangelium og illustrerer det i sit eget og sin Families Levevis.

»En Profet er ikke agtet i sit Fædreland«. Maaske er det derfor, at J. P. Müller har rystet det danske Støv af sine Fødder — for en Tid i hvert Fald — og er søgt derhen, hvor han finder Forstaaelse.

Og den har han ikke manglet i Udlandet. Der har hans Lære i Sundhedspleje, saaledes som han har udviklet den i »Mit System«, skaffet ham et Navn.

Imidlertid lever J. P. Müller og hans Familie nede i Schwarzwald det Liv, der er Virkeliggørelsen af hans Teorier om Legemets Røgt og Sundhedens Pleje.

Han har sluttet sig til en lille Koloni, hvis Anskuelse om en »fornuftig Levevis« løber parallele med hans egne.

Paa hosstaaende Billeder ser man J. P. Müller og hans tre Børn efter et Snebad, og alene Billedet faar det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa mindre hærdede Medskabninger; men som man ser paa det andet Billede, hvor J. P. Müller staar sammen med sin Hustru og en Frk. H., foragter man dog ikke en god, praktisk og varm Klædedragt til Udflugten oppe i Fjeldenes Sne.

J. P. Müller er øjensynlig lykkelig og glad dernede i de herlige Schwarzwald Omgivelser, og sin Stemning giver han Luft i følgende Citat af en ukendt Digter:

»Wer niemals hier von Feldberg's Höh'n
 »Auf Gottes schöne Welt geseh'n,
 »Den Mann beneid' ich wahrlich nicht,
 »Er ist und bleibt ein armer Wicht.

G. H.

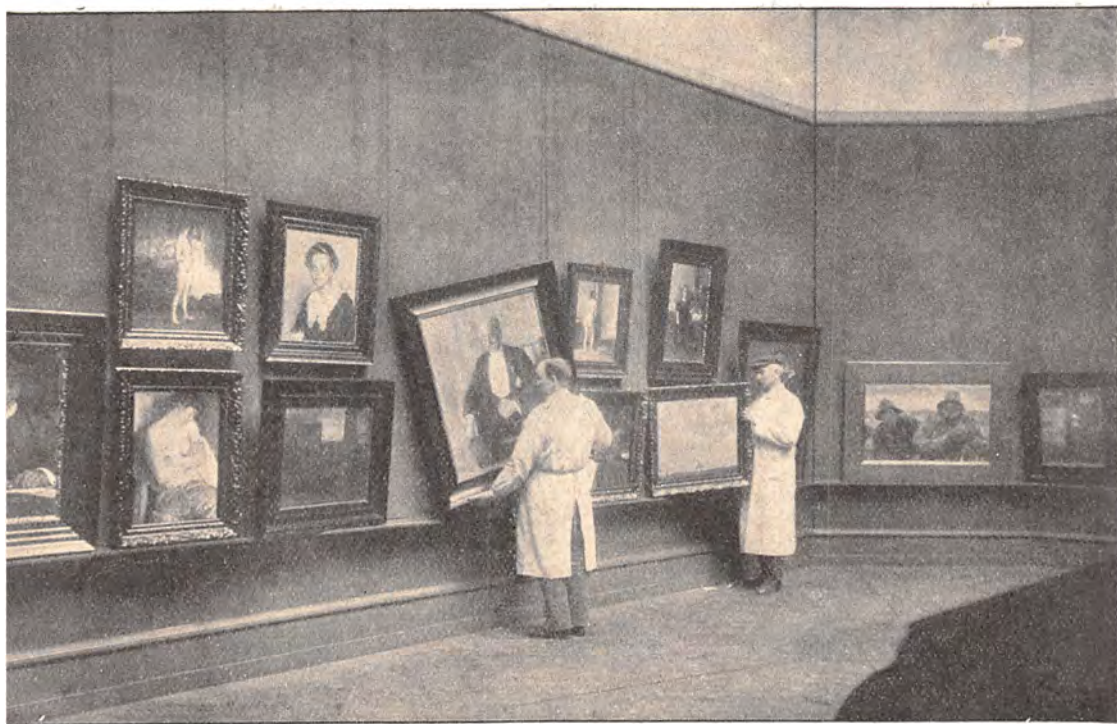

J. P. Müller med sin Hustru og Frk. H. paa Ski i Schwarzwald.

J. P. Müller og hans Børn tager Snebad i Schwarzwald.

Før Aabningen.

Forarsudstillingen paa Charlottenborg. Julius Paulsens „Væg“ hænges op. Jul. Aagaard fot.

Den frie Udstilling. Billedhugger Hansen-Jacobsen lægger sidste Haand paa sin Gruppe „Tiden“. Midt paa Billedet ses Billedhuggerne Kaj Nielsen og Locher. Jul. Aagaard fot.

Dronningens Dronning.

Mi-Carème.

Midt i Fasten, som varer fra Fastelavn til Paaske, ligger Mi-Carèmen, Parisernes store Folkefest. Egentlig er den stiftet som en lille Rekreationspause under Fastens Anstrengelser. Nu er der ingen mere, der tænker paa at faste. Men det muntre Intermezzo, Mi-Carèmen, vilde man ikke af med. Den blev en staaende Højtid; og den fejres hvert Aar med al det løsslupne Humør, som nu engang Pariserne er i Besiddelse af.

Mi-Carème falder paa en Tid, da just den første Varmebølge kommer væltende sydfra ind over Frankrigs Hovedstad, da Violerne dufter og Foraaret begynder at spire i Naturen og i de unges Hjer-

ter. Mi-Carème er Foraarets og Solens Fest. Og der er en egen frisk og lys Stemning over den.

Hvad — efter fattig Maalestok — Børnehjælpsdagen er for os, er Mi-Carème for Pariserne. Blot mere sydlandsk glødende og løssluppen. Optog efter Optog af karnevalsklædte unge Mænd og Piger drager gennem Boulevarderne. Konfettien drysser og drysser, saa man til sidst vader i farvede Papirstumper til op over Anklerne, Musiken larmer, og Spektaklet fylder Luften. Den, der en Gang har fulgt Trængslen gennem Paris' Boulevarder en Mi-Carème-Dag, vil aldrig glemme det Liv og Humør, de jævne Parisere ved en saadan Lejlighed kan lægge for Dagen.

Selvfølgelig udkaares der — som ved alle Sydens Karnevaler — nogle »Dronninger« som de kønneste blandt Festens unge Piger

Kvindelig Ordenshuandhæver under Mi-Carème-Festen i Paris.

Og den allersmukkeste af dem alle. »Dronningernes Dronning«, nyder endog den hævdvundne Ære at blive præsenteret for selve Republikkens Præsident. Og den unge Dame, der som Regel hører til Befolkningens fattige Lag, kan betragte sin Fremtid som sikret. Næste Dags Morgenpost bringer hende gerne en Bunke Breve fra rige og ansete Friere.

Vore Billeder stammer fra Mi-Carème-Festen i Aar og viser bl. a. den lykkelige unge Pige, der kaaredes til »Dronningernes Dronning«.

Dampfærge „Odin“.

S tatsbanerne har fornylig faaet leveret fra Burmeister & Wain en ny Dampfærge til Storebeltsruten.

Den ny Færge hedder »Odin« og er indrettet med Henblik paa den stadig tiltagende Trafik og de med Tiden følgende større Krav til Bekvemmeligheder for de Rejsende.

Med den store flotte Færge »Christian d. IX«, der indtraadte i Ruten i Fjor Sommer, er der saaledes to nye Skibe i Storebelfarten.

Ung Dame, som fornylig udnævntes til Advokat i Paris.

Havari.

Novelle af Godfrey Holmer.

Hans Gang var ludende, som tyngedes han af Aarene og Aarenes haarde Slid. Hans store Haar og Skæg var stærkt graaet; men det havde det forresten været, siden man først lærte ham at kende. Han talte kun lidt; men han læste desto mere. Naar han stod paa »Post«, havde han altid en Bog i Haanden, og kom der en Kunde, bøjede han meget omhyggeligt et Hjørne af Bladet om, før han stak den i Lommen. Saa løftede han paa Kasketten som Tegn paa, at Bybudet var til Tjeneste.

I det sidste Aarstid havde Erlandsen faaet en ny Interesse, og hans Kundskabstrang havde maattet »melde Pas«, som Kollegerne udtrykte sig.

Den nye Interesse var en lille blegnæbbet Dreng paa en otte—ni Aar, der stillede paa Hjørnet hver Eftermiddag Kl. to og holdt ud til sent om Aftenen. Han solgte Blomster og Lykkevers om Sommeren, og om Vinteren Sprællemænd, hjemsøgte det tilstødende Torvs talrige Kaféer regelmæssig fem—seks Gange om Dagen, og blev regelmæssig fem—seks Gange om Dagen jaget ud af Tjenerne, men undertiden havde han dog faaet Lejlighed til at gøre en Forretning med en velvillig Gæst.

Erlandsen havde gjort Richards Bekendt-

skab en sludfuld og trist Efteraarsaften, da en lidt for ivrig Tjener havde givet Drengen et saa ublidt Puf, at han »vendte Mølle« ned ad den høje Jerntrappe og faldt for Fødderne af det forbigpassende Bybud. Han hjalp den lille grædende Fyr paa Benene igen med mange medfølelse: »Saa — saa — saa! Ikke forknyt, min Dreng! Saa — saa — saa!« Alt medens han klappede Drengen paa Hovedet og puslede om ham, som havde det været hans eget Barn.

Og lidt efter vandrede de Haand i Haand hen paa et Spisehus, hvor varm Kaffe og et Par Boller udrettede Resten.

Næste Dag, da Erlandsen vendte tilbage til sit Hjørne efter en Tur, stod Drengen der og ventede paa ham. Hvis »den Gamles« Kolleger havde set hans Ansigt den Gang, vilde de have studset. Det lyste ligefrem, — for første Gang i mange Aar —, opklaredes af et Smil, som et eller andet en Gang for længe siden havde bannlyst fra hans Ansigt — som han maaske selv troede — for stedse.

Erlandsen forstod, hvorfor Drengen var der og ventede paa ham. Han var kommet til at betyde noget for et menneskeligt Væsen — selv om det kun var en lille Purk paa otte—ni Aar. Drengen søgte ham — af Taknemmelighed —

maaske ogsaa i Haab om et nyt Traktement af Kaffe og Boller. Naa ja, det var jo ogsaa et Tillidsvotum, og »gamle« Erlandsen besluttede, at selv den tillidsfulde Bagtanke skulde ikke blive skuffet.

Dag efter Dag mødtes de to nye Venner paa Hjørnet. Den, der kom først, spejdede utaalmodig efter den anden, og det var blevet en Regel, at Richard hver Aften mellem fem og seks fik sin Kop Kaffe.

Vinteren havde hidtil været mild, men regnfuld, taaget og trist. En Morgen vaagnede Byen op til en tindrende klar Frostvejrdsdag, saa det kneb med at holde Varmen, men ved Middagstid var Himlen tung og graa. Henad Eftermiddagen kom Vinterens første Snestorm. Blæsten foer hylende om Gadehjørnerne, og den fine, haarde Sne fejedes over Torvet som en Støvsy, føg om Ørene paa Erlandsen og stak som fine Naale i hans ubeskyttede Ansigt.

Det var ikke Vejr til at være ude i, og i Dag kom Richard næppe, tænkte han, medens han dog samtidig spejdede hen ad Gaden, hver Gang Blæsten og Sneen pustede ud mellem de tltre Tag. Og det var desuden langt over den sædvanlige Tid, da Richard plejede at indfinde sig.

Saa gik han hjem, langsomt og lidt mere foroverbøjet og ludende i sin Gang end sædvanlig. Blæsten tog Livtag med ham, og den flygende Sne blændede ham og sved, saa Vandet traadte frem i Øjenkrogene. Og det sved indeni ham. Gamle, men aldrig glemte Minder taarnede sig op i hans Hjerte, som Sneen ved hans Fod. Det havde netop været en Dag som denne. Og der skulde netop en Dag som denne til at gøre Erindringen dobbelt sviende i hans Sjæl, som Sneens fine Iskrystaller sved mere end klare Vanddraaber i hans Ansigt.

*

Han var lige ved de femogtredive Aar, da han besluttede at gifte sig, thi Faderen havde i Sinde at trække sig tilbage fra den mere end tredive Aar gamle Hørkræmmer, hvor Sønnen var vokset op og tilslut havde passet det hele.

Hun var ansat i Mejeriet tværs over Gaden, og skønt hun var en halv Snes Aar yngre end ham, fandt de dog begge Partiet lige og blev enige. Og de havde haft Tid til at overveje Sagen i. For Aar og Dag siden havde den unge Erlandsen sagt til sig selv, at Kristine var den eneste af alle de Piger, han havde fjaset med, som der var noget i, og som han vilde have til Kone, og hun paa sin Side havde forlængst gjort sig det klart, at den unge Hørkræmmer var en Mand, som hun trøstlig kunde gifte sig med, ikke mindst, fordi han allerede sad godt i det, han vilde jo faa Faderens Forretning, der i tredive Aar havde smidt en Del af sig.

Og saa var der desuden det, at hun holdt umaadelig meget af ham, og han af hende.

Pludselig gik Rygtet som en Løbeild gennem Gaden: Den unge Erlandsen skal til Amerika. Og Rygtet talte sandt. Hans Søster, der var gift og bosiddende helt ovre i Chicago, havde mistet sin Mand og var tillige syg og sengeliggende.

— Du maa rejse over til hende, sagde Faderen. Og tag hende med hjem, saa snart hun kan rejse.

Med det først afgaaende Skib rejste Sønnen, og Kristine græd.

— Jeg er her tilbage om 3—4 Maaneder, sagde Kæresten, — og saa gifter vi os.

Det varede hele syv Maaneder, før han kom igen — alene. Søsteren blev derovre — tre Aar under Jorden. Han kom til København en Lillejuleaften, stærkt forsinket paa Grund af Is og Sne og det ene med det andet.

Der var ingen til at tage imod ham, fordi ingen anede, hvornaar han kom.

Klokken otte om Aftenen satte han atter Foden paa københavnsk Grund — i en forrygende Snestorm. Han kunde hverken komme med Droske eller Sporvogn, men Vejen var da heller ikke saa lang. Længslen drev ham først hen til Mejeriet, og gennem de halvttilfrosne Ruder saa han ind i Butikken. Kristine var der ikke, men derimod en fremmed Pige. Han studsede, men aabnede rask Døren og gik ind.

Saa spurgte han efter Kæresten.

— Ja, hun er rejst, svarede den ny Ekspeditrice.

— Rejst!

Han havde en Fornemmelse, som om han, for første Gang i sit Liv havde faaet et Slag i Ansigtet.

— Rejst? gentog han mekanisk, denne Gang i en spørgende Tone. — Hvorfor? Hvorhen?

— Ja, hvorfor og hvorhen?

Efterfølgersken trak paa Skuldrene.

— Hvorhen? Der siges, hun er rejst hjem til Forældrene.

Hans Ansigt opklaredes ganske lidt, skønt det alligevel var en Skuffelse for ham.

— Hvorfor? gentog han. — Var hun bleven syg?

— Tja, hun venter sig nok.

Blodet foer som en Ildstrøm til hans Hoved og veg atter Pladsen for en stivnende Bleghed. Han følte ligefrem Huden trække sig sammen med en prikkende Fornemmelse, medens den kolde Sved brød frem paa hans Pande.

Den meddelssomme Ekspeditrice kunde ikke undgaa at lægge Mærke til Forandringen i hans Ansigt. Der dæmrede noget for hendes Bevidsthed, hun havde jo hørt et og andet.

— Er det maaske Hørkræmmerens Søn ligeoverfor?

Et tonløst »Ja!« idet han gik ud af Døren, langsomt og med ludende Gang. Den Gang beholdt han siden efter. Slaget havde knækket hans Rygrad i moralsk Forstand — man skulde tro, det ogsaa var gaaet ud over den i fysiske Henseende.

Den ny Ekspeditrice saa efter ham med et deltagende Blik.

Skandalen var jo ude over Byen, og da Faderen saa ham træde ind ad Døren, vidste han Besked, vidste, hvad han jo kunde have tænkt sig forud, at Sønnen først havde været ovre i Mejeriet.

Der var ingen, der vidste, for hvis Skyld Kristine havde svigtet sin Forlovede, men Gud og Hvermand vidste derimod, at Skandalen jo netop var den, at den unge Erlandsen ikke var Fader til det ventede Barn. Folk rystede paa Hovedet: — Ja, det er ubegribeligt! Saadan som hun dog holdt af sin rette Kæreste, og saa indlade sig med en anden.

Om Folk rystede atter paa Hovedet: — Man siger, at han er bleven »underlig« efter det Slag, stakkels Fyr.

Den unge Erlandsen var blevet underlig, saa underlig, at han ikke vilde have Faderens gode gamle Forretning. Den gamle afstod den og satte Pengene fast for Sønnen, der hver Maaned kunde hæve et bestemt Beløb hos Faderens Sagfører.

Uden Tvivl var Erlandsen bleven underlig. Det viste sig f. Eks. deri, at han opholdt sig paa Gaderne fra tidlig Morgen til sildig Aften, altid med en Bog i Haanden. Naar det blot var nogenlunde godt Vejr, sad han i Timevis paa en Bænk og læste, læste uophørligt. Der var særlig en bestemt Bænk paa et bestemt Torv i Byen, hvor han tilbragte sin Tid. Det endte med, at han tildrog sig Opmærksomhed, og maaske havde han faaet et Vink om at forlægge Residensen. Politiet holder ikke af altfor trofaste Stængæster paa offentlig Plads. I hvert Fald forsvandt han nogle Dage, og da man saa ham igen, havde han en hvid Jakke paa og en Kasket med et stort gult Skilt, og han fik Stude paa det Sted, som han holdt mest af. Han var bleven Bybud.

*

Det var netop paa en Dag som denne, at hans Livslykke var havareret, netop som den skrøbelige Skude, der kaldes Lykken, gik for fulde Sejl mod Havn — og han troede paa Magsvejr.

Hans Tilværelse drev ud af Kurs som et Skib uden Ror. Det styrende for ham havde jo været Glæden over Livet og de Forhaabninger, som hans stadig voksende Kærlighed til Kristine, den, der havde faaet dobbelt Næring under hans Fraværelse, fyldte ham med.

Han havde ikke set hende siden — ikke hørt fra hende selv, men fra anden Side havde han erfaret, at hun var bleven Moder til en Dreng — og var alene om Kampen for Tilværelsen.

Hvem Faderen var, vidste ingen, men et var i hvert Fald sikkert. Kristine havde ingen Mand og Barnet ingen Fader. Det var et Par Aar efter Katastrofen, Erlandsen fik det at vide.

Om Aarene gik. Han havde saa tidt spurgt sig selv, om han endnu bevarede Kærligheden til hende, og Svaret var altid benægtende. Men ikke desto mindre følte han stadig, hver Gang han tænkte paa hende og hendes Forræderi, mere Sorg over Ulykken end Nag eller Bitterhed.

Det havde altid staaet for ham som en Gaade, hvorledes Kristine kunde gøre det imod ham, saa meget, som de holdt af hinanden, men lidt efter lidt havde hans Læsetrang baaret Frugter, og han begyndte at skimte Lys, hvor der før havde været Mørke, thi Kristines og hans Saga blev belyst og dens Problemer fortolket i andre, om end ikke analoge, saa dog nærliggende Tilfælde.

Psykologiens Love forstod han ganske vist ikke, men han forstod fuldtud dens Foreteelser, saaledes som de blev fremstillet i Episoder fra Virkeligheden, og det hjalp ham til at dømme hende mildere, til at føle Sorg uden Nag.

Erlandsen stod ganske alene i Verden — Faderen var den sidste nære Slægtning, han havde haft — og undertiden følte han Savnet af nogen, som han kunde være noget for.

Medens han kæmpede sig frem gennem Snestormen, opdagede han pludselig, at den lille Richard, der forresten var hans Navnebroder, var blevet en vigtig Faktor i hans Tilværelse, som hans eneste Ven, som den eneste, der saa op til ham som en Beskytter, og at han savnede ham i Dag.

Men godt var det alligevel, at han ikke var blevet sendt ud i det Herrens Vejr, tænkte Erlandsen. Omsider naaede han hjem, men der var en mærkelig Uro over ham. Hvad om Drengen alligevel skulde være gaaet hen til Hjørnet for at træffe ham. Det var ganske vist usandsynligt, at Moderen skulde have ladet ham gaa; men saa kom han til at tænke paa, at hun jo arbejdede ude hele Dagen og kun kom hjem et Løb ved Middagstid. Drengen kunde altsaa være gaaet ud. Et Blik ud af Vinduet overbeviste ham om, at Vejret snarere var værre end bedre.

Han stoppede sin lange Pibe, men faldt i Tanker og glemte at tænde den — og pludselig lagde han den fra sig, tog en tyk Kavaj og en civil Kasket paa og gik — med usædvanlig hurtige Skridt for ham tilbage den Vej, han var kommen. Han ænsede næppe Vejret. Det var,

som om en indre Stemme bød ham paaskynde sin Gang, og i Løbet af nogle Minutter naaede han frem. Da han drejede om Hjørnet laa Gaden øde og tom, men i næste Øjeblik gik den nærmeste Gadedør op, og Richard kom faren-der ud.

Det gav et Sæt i Erlandsen. Han havde ikke ventet at finde Drengen her, endda han var kommet her hen for at søge ham, men han sagde intet. Han aabnede kun sin varme Kappe og svøbte det ene Skød om Drengen, og saaledes, trykkende ham fast ind til sig for at skærme ham mod Blæst og Sne, vandrede de hen til det sædvanlige Spisehus. hvor de sad og spillede Domino til den Tid, Moderen kunde ventes hjem fra Arbejde. Saa fulgte Erlandsen ham hjem til Porten.

Den Aften modnedes der en stor Beslutning hos »Gamle Erlandsen«. Han havde i Dag opdaget, at Drengen var en Livsbetingelse for ham — netop det han manglede i sin Ensomhed, nogen at værne om.

Han havde mange Gange købt en eller anden lille Beklædningsgenstand til Richard, et Par nye Træsko, en Hue osv., og Drengen kom regelmæssig Dagen efter og sagde: Jeg skulde hilse fra Mor og sige mange Tak.

Men nu vilde han den Dag i Morgen gaa hen og tale med hende, og han vilde sige:

— Saadan og saadan. De gaar paa Arbejde hele Dagen, og Drengen maa skotte sig selv, og Gudbevar's! jeg vil ikke saadan ligefrem lokke Barnet fra dets Moder, men naar jeg rigtig lovformelig maa blive hans Værge, saa vil jeg gøre ham til min Søn, og klæde og føde ham og holde ham i en god Skole.

Og Erlandsen udviklede i sine Tanker alt det andet, han vilde sige til Richards Moder for at faa hendes Minde dertil.

Saa opfyldt var han af sin Beslutning, saa forventningsfuld glad over den Opgave, han havde sat sig, at han for første Gang i mange Aar følte sig lykkelig. Han laa vaagen i flere Timer, efter at han var gaaet til Sengs, læggende Planer og byggende Luftkasteller. Han skimtede et nyt Liv, en ny og rig Tilværelse i Virkeliggørelsen af disse Tanker, og — saa stod det hele Tiden for ham, som om han allerede havde Del og Part i Drengen, og at det var saa rimeligt, at Richard holdt af ham, og han af Richard.

Næste Aften Klokkeren seks sad Erlandsen i Richards Moders Hjem og ventede paa hende. Der var kun én lille Stue og Køkken, med kun det nødvendigeste Bohave, men Erlandsen havde egentlig tænkt sig det fattigere, uslere. Ved at

se sig om, gik det op for ham, at det var den næsten pinlige Properhed, der herskede overalt, som dækkede over Fattigdommen, og han undrede sig over, hvormeget saadant et lille hvidt hæklet Stykke her og et andet der formaaede at live op.

Han blev afbrudt i sine Betragtninger ved at Døren gik op, og han rejste sig lidt forlegen over, hvorledes han skulde fremføre sit Ærinde.

Den lille Lampe paa Kommoden kastede kun et sparsomt Lys hen til Stuens anden Ende, hvor hun stod og betragtede ham uden at sige et Ord.

Han gik et Skridt henimod hende. Hun var renlig og hel i sin Paaklædning og gjorde Indtryk af at være omkring de tredive Aar, var ret køn, men noget bleg — af Fabriksarbejdet. Erlandsen stirrede paa hende, først tvivlende og saa pludselig med vidtaabne, næsten forskrækkede Øjne.

Hun lod sig falde ned paa en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Richard gik henimod hende og saa, lige paa Nippet til at græde, først paa sin Moder og saa paa sin Ven. Han forstod jo intet, men noget højtideligt dystert ved dette Møde, noget alvorligt, som han ikke fattede, gjorde ham angst.

Pludselig rettede Moderen sig og rejste sig fra Stolen. Nogle Taarer banede sig stille Vej ned ad hendes Kinder. Hun saa hen paa Erlandsen. Han stod med bøjet Hoved, som i dybe Tanker, med Hænderne paa Ryggen.

Saa saa' han op og betragtede hende forskende.

Han anede ikke, at det var Synet af hans graa Haar og Skæg, der sammensnørede hendes Hjerte af Kvæl. Det havde været hendes Værk, vidste hun.

Han skulde jo sige noget, men det kneb med at faa Ordene frem.

— Jeg har kendt Richard længe, begyndte han tøvende.

— Jeg ved det godt. Det bevarede ham fra daarligt Selskab paa Gaden, svarede hun og vendte sig bort fra hans prøvende Blik, idet hun langsomt fjernede Hat og Overstykke.

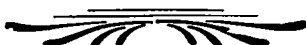
Han fortsatte:

— Vidste — vidste du, at det var mig?

— Ja.

Hendes Svar lød saa svagt, at han næppe kunde høre det. Hun vendte sig atter om mod ham, og pludselig rettede han sig, saa endnu engang paa hende og rakte hende saa Haanden.

Næste Dag afleverede Erlandsen sit Nummer og Skilt, og nogle Dage efter overtog han en Hørkrambod i den Gade, paa hvis Hjørne han havde studeret Psykologi i en halv Snes Aar.

Skal man tugte sin Pode?

„Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Der er naturligvis straks indkommet en Mængde Besvarelser til vor Præmiekonkurrence paa Spørgsmaalet:

Skal man tugte sin Pode?»,

og vi gengiver her nogle Prøver paa vore Læsers poetiske Evner; men vi maa samtidig gøre opmærksom paa, at det ikke er de Vers alene, som vi citerer, der kommer i Betragtning. Disse Prøver er taget i Flæng af Bunken, fordi Pladsen ikke tillader os at citere dem alle; men enhver Besvarelse vil blive forelagt Bedømmelseskomitéen, og ved Afslutningen vil de præmierede Vers blive offentliggjorte.

Men da det sikkert vil more vore Læsere at blive gjort bekendt med Næstens poetiske Mening om Spørgsmaalet: »Skal man tugte sin Pode?«, set i Lys af den Lily—Sabroeske Affære, vil vi gengive saa mange Besvarelser, som Pladsen tillader.

Og her følger derfor nogle Prøver taget i Bunken.

I gamle Dage det Skikken var,
at »Ris« man gav en uartig Pode.
Og den var krabat, den gamle Metode.
— Men det var vist mer efter Sabroes Ho'de,
om Lily »risede« paa sin Fa'er.

Lille Lily af sin Fader
fik sig »Smæk« paa gammel Vis.
Jeg med Sabroe er en Hader
af at give Barnet »Ris«.

Havde Sabroe i Tide faaet sine Klø,
Havde han ladet Lily sejle sin egen Sø,
Thi faar Barnet ikke Tugt og Ave,
Bliver det som Sabroe. helt af Lave.

Har Poden fortjent det, saa »Smæk paa Bagen«,
Thi Poder skal lyde Forældrenes Bud,
Og blander en Sabroe sig saa i Sagen
Gør da som Lily's Fader — »Smid ham ud!«

Sabroe fik fra han var Pode,
lidt for mange Prygl — tilgode, —
Lily fik vist for kontant —;
Tugt som Kærlighed vil baade
bedst med lidt af hvert — til Maade.

Hunde og Børn maa have Smæk,
Ellers Respekten gaar ganske væk,
Lily er mulig et vanskeligt Barn,
Sabroe er sikkert det største Skarn.

Tugt din Pode — men med Maade,
Tugt, men lad Forstanden raade —
Hvis til Sabroe du det overlader,
Frygter jeg, Lily-løs bli'r mangan Fader.

»Hr. Sabroe!« det lyder saa smukt og let,
at tage Børn med det gode;
Men dersom »Lily« ej makker Ret —
Ja, saa maa man tugte sin Pode.

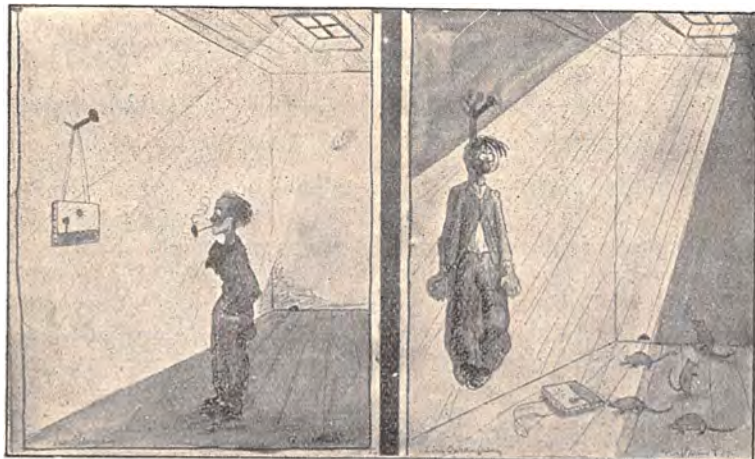
Vi erindrer atter om Betingelserne: Besvarelsen maa være i Verseform, ikke over fem Linjer, gerne mindre, og skal indeholde Ordene: Lily og Sabroe.

De udsatte Præmier er:

1. En Rejsetaske.
2. Et Rejseetui.
3. En Læderskrivemappe.
4. »Musik og Sang« i Pragtbind.
5. »Hver 8. Dag« i Pragtbind.

Besvarelserne maa være mærkede paa Konvolutten: *Præmieopgave*.

Ved Foraarsudstillingen.

1ste Ophængning.

2den Ophængning.

Tegning af R. Storm-Petersen.

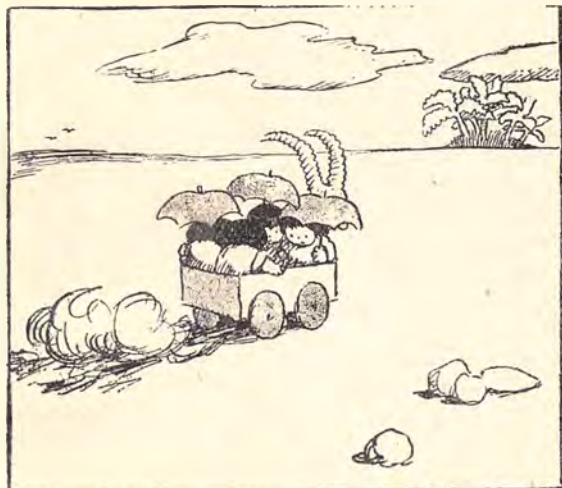
DE SMAA PJEYSER

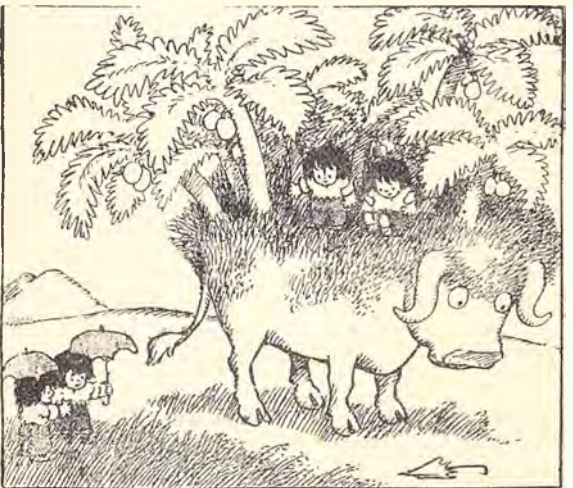
Her ser man vore Pjevser om i Ørkensandet ælte,
Og Heden er saa slem, saa de er lige ved at
smelte.

Da mødte de et Køretøj, hvis Navn jeg ikke ved,
Men det var saadan noget som en firehjulet Ged.

Og straks man saa de Pjevser smaa igennem
Sandet mase
Paa Vej til nogle grønne Træer, der lined' en
Oase.

Det var en Bøffel, paa hvis Ryg der stod en
Kokusskov.
Og Pjevserne foer straks derop og sagde: Med
Forlov!

Saa plukked' de lidt Kokusnødder, som var fyldt
med Vand,
Og plukked' ogsaa andre Ting, som jeg ej huske
kan;

Men de spiste, til de allesammen var saa grulig
mætte,
Og saa faldt de Pjevser smaa i Søvn, fordi de
var saa trætte.

Vor Tids Fotograf.

Fotograf Carl Clausen, Købmagergade 12.

De Fordringer, der stilles til en moderne Fotograf, er en Del anderledes end i gamle Dage. Paa vore Bedsteforældres Tid, da Fotograferingen var i sin Barndom, bestod Fotografens Kunst egentlig mest i at faa Kunden til at »se lidt venlig ud« i det Øjeblik, han sad overfor Kameraet. Vor Tids Fotografer har en betydelig sværere Opgave. De maa — hvis de vil regnes med blandt de bedste — bestandig følge den rivende Udvikling, der daglig foregaar indenfor deres Fag; de maa have et

vaagent Øje med alle de tekniske og kunstneriske Fremskridt, som gøres indenfor Fotografens Omraade hele Verden over, ja, de maa egentlig helst være et lille Hestehoved forud for de andre, at de ikke skal sakke agterud i den skarpe Konkurrence.

For ganske nylig har der paa et af Københavns Hovedstrøg, Købmagergade 12, nedsat sig en ung Mand, som i ganske sjælden Grad har forstaaet, hvilke Krav der stilles til en moderne Fotograf. Han har paa Rejser i de fleste europæiske Lande studeret sit Haandværk til Bunds; han har arbejdet paa de største Atelierer i Frankrig, Spanien og Italien; og navnlig under sine Ophold ved Revièraens verdensberømte Badesteder har Hr. Clausen haft en enestaaende Lejlighed til at erhverve sig Kundskaber, der kunde blive ham til Nytte for hans Kunst. De mange fyrstelige Personer og Rigfolk, som Hr. Clausen i Tidernes Løb har fotograferet ved disse Badesteder, er jo ikke den Slags Kunder, som er lettest at tilfredsstille.

Efter at have sat sig ind i de nyeste Metoder og Opfindelser paa Portrætfotograferingens Omraade har Hr. Clausen som sagt nu aabnet et Atelier her i Hovedstaden, og der er ingen Tvivl om, at han inden længe vil være Københavnerens Yndling; navnlig vore Damer véd jo at vurdere en Fotograf, som forstaaer at forevige deres smukkeste Sider paa den rette Maade.

»Hver 8. Dag« bringer i dette Nummer nogle Prøver paa Hr. Clausens Kunst, nemlig et Billede af »den nye Herold«, Operasanger Niels Hansen, samt nogle særdeles nydelige Fotografier, som Hr. Clausen har taget under sit Ophold ved Middelhavets Kyst.

Honningkager. Enhver kender Honningkager, og ved, hvor godt de smager, og hvor fortræffelige de er baade for Børn og Voksne.

Et Honningkagebageri, der fortjener at blive kendt af Publikum, er det, som Hr. H. P. Bruun i Faaborg oprettede for fjorten Aar siden.

Allerede i 1899 udstillede Hr. Bruun sit Fabrikat i Svendborg og opnaaede her højeste Udmærkelse, men samtidig var Offentlighedens Interesse vakt, og det gav Stødet til, at Hr. Bruun's Honningkager blev gjort til en Specialitet, der nu er kendt over hele Landet under Navn af Faaborg Honningkager.

Ikke alene har det udmærkede Produkt vundet Indpas blandt Publikum, men paa Udstillinger, bl. a. Landmandsforsamlingen i Odense 1900, blev det tildelt Sølvmedaille, og paa nordisk Bageri- og Conditoriudstilling i København 1906 fik det Guldmedaille, ligeledes paa Landsudstillingen i Aarhus Sølvmedaille. Kagerne kan holde sig i Aarevis og til deres Fremstilling benyttes udelukkende Honning, Mel og Æg.

Faaborg Honningkager forhandles i ca. 35 af Landets Byer og faas i København i Østerbrogades Kaffemagasin, Østerbrogade 52.

H. P. Bruun, Faaborg.

„HVER 8. DAG“S PROGRAM FOR DENNE MAANED

FORLYSTELSER

Teatre:	FREDERIKSBERG TEATER. Kl. 8. En Midnatstime. Kl. 9. Uhyret.	NØRREBROS TEATER. Kl. 8. Orfeus i Oververdenen. Kl. 9. „Dueslaget“.	SØNDERBROS TEATER. Kl. 8. Guldklumpen.
Variétéer:	CIRKUS VARIETE. Kl. 8. Therese Renz. 4 Faraboni. Kuffmanns. La belle Rosario.	SCALA. Kl. 8. 9 Metzettis. Rudolf Mälzer. Fru Friis-Hjorth. Fru Ayoe Willumsen.	OLYMPIA. Kl. 8 1/4. Sisters Petram. Kunsteyklisten
	TIVOLIS VARIETÉ. Kl. 8 1/4. „Fra Maven til Polen“. Sang-Cabaret af Steen og En.	PARISIENNE. „Alle go'e Gange er tre eller Pa:en igen“. Parisiennes nye Cabaret.	OPERETTEN. BONDESTUEN Storm-P.-Billeder hos Lorry Feilberg.
Biografteatre:	KOSMORAMA. ØSTERGADE 26. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	BIOGRAFTEATRET. VIMMELSKAFTET 47. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	LØVEBIOGRAFEN. AMAGERTORV. Daglig Forestilling Kl. 2—10.

Redaktør *Ludvig Rosenberg* træffes som Regel Kl. 12—2. Telefon 6822.

»Hver 8. Dags« specielle Fotograf:
Hr. *Julius Aagaard*. Telf. Vester 2027 x.

Forretningsføreren for Annonce-Afdelingen, *Hans Cleve*, træffes daglig fra 4 1/2—5 1/2.
Telf. 6822 & 3748. Priv. Telf. Øbro 834 x.
Enerepræsentant for Provinsen: Hr. *F. Nathan*.

Bukle-Apparatet „Alexandra“.

Enhver Dame kan selv uden Besvær opsætte alle de forskellige moderne Frisurer med Bukler. Udførlig illustr. Brugsanvisning medfølger. Apparat med 6 Naale i Kr.

Haar-Krølleapparatet „Comfort“

I Løbet af ganske kort Tid kan enhver Dame faa smukt, naturligt krøllet Haar uden at „svid“ eller „brænde“ Haaret.

Pris 1 Kr. pr. komplet Sæt.

Udførlig Brugsanvisning medfølger. Til Provinsen mod forud indsendt Betaling i Peng eller i Frimærker eller mod Efterkrav.

Turbanetter til Turban-Frisurer.

Pr. Stk. Kr. 1,25.

Opgiv Haarfarve eller indsend Haarprøve.

Turbanette.

Turban-Frisurer. Højste Mode.

Turban-Frisure.

Standard Mønsterforretning,

Magaasin for Nyheder og Specialiteter.

Vimmelskiftet 45, København K.

Telefon 879- og 5094.

Interior af Frk. Jarfelts Klinik i Dr. Tværgade 10.

tige Skønheds- midler. Der er i den senere Tid opstaaet en Del Klinikker for Skønhedspleje. De er ikke alle lige propre og hygiejniske, og man maa helst være sikker paa, at det er en dygtig og fuldt uddannet Dame, som forestaar Klinikken. Det er os derfor en Glæde at erfare, at det er en Sygeplejerske, Frk. L. Jarfelt, der har aabnet den store, smukke og lyse Klinik i Dr. Tværgade Nr. 10 St. Denne Klinik staar fuldt ud paa Højde med alle Skønhedens og

Hvorledes man bevarer sin Skønhed? I vore Dage, hvor der gøres Fremskridt paa saagodt som alle Omraader, er der selvfølgelig ogsaa sket Fremskridt med Hensyn til det Spørgsmaal „Hvorledes skal man bevare sin Ungdom og Skønhed?“ Man bevarer Sundhed og Skønhed ved Sport, Massage og en passende Anvendelse af fornuft-

Sundhedens Krav. Frk. Jarfelt giver baade Ansigts-, Haand- og Fodpleje samt amerikansk, elektrisk Vibrationsmassage, som absolut fjerner Rynker, uren Teint nervøs Hovedpine og i det hele, al Nervøsitet. Det er ogsaa i Overensstemmelse med Hygiejnens Krav, at Frk. Jarfelt gaar klædt helt i hvidt, naar hun behandler sine Klienter.

Mikael Christensen, Aalborg.

Ovenstaaende bringer vi i Dag Billedet af Aalborgs ældste Sten- & Billedhuggerforretning, grundlagt 1885.

Foruden at være den ældste, er den tillige Aalborgs største Forretning af sin Slags og har navnlig i de senere Aar under dens nuværende Indehaver Hr. Mikael Christensens Ledelse taget et stort Opsving.

Dette Opsving er udelukkende en naturlig Følge af hele den Maade, hvorpaa Forretningen ledes og drives — et Vidnesbyrd om, hvad Fagkundskab, Dygtighed og en altid fuldtud reel Ekspedition formaar at udrette.

Hr. Mikael Christensen, der er en dygtig Faamand, erholdt i sin Tid Prisbelønning for

ningsbestyrer i Landets to største Sten- & Billedhuggerforretninger, nemlig D'Herrø I. Schanong i Kbhvn. og Brødr. Willefrance i Nørre Sundby, hvilket er en god Garanti for de fra hans Forretning udgaaede Arbejders korrekte Udførelse.

Hvad der sikkert ogsaa har bidraget meget til Forøgelse af Forretningens Kundekres er det store og smukke Lager af Grav-Monumenter og Plader i mange forskellige Stenarter.

Hr. Mikael Christensens Forretning er en af de Forretninger, der hviler paa et virkeligt sundt og solidt Forretningsprincip; en af de Forretninger hvor Publikum trygt kan henvende sig og være sikre paa at blive tilfredsstillet i enhver

HVER 8 DAG

Nr. 27.

3. April 1910.

16. Aarg.

Mælkedrengen.

(Se Digtet Pag. 599).

Lutspilleren.

Efter Maleri af Jan Steen.

Det var i de gode gamle Dage, at Tonekunstneren var Landevejens fredelige Helt, der drog om fra Sted til Sted, vel nærmest fra Kro til Kro, og udvekslede en Del af sit gode Humør mod et velfyldt Krus og andet Traktement.

Han var som Regel en velset Gæst, fordi han altid var rede til at anslaa Luttens Strænge

som Akkompagnement til en lystig Vise, den han alene forstod at foredrage, saa den gjorde sin Virkning paa det Publikum, der ligesom han selv staar som en Datidens Ejendommelighed i Nutidens Øjne.

Tidene har skiftet. Vore Dages Kunstnere er maaske ogsaa færende Svende; men helst pr. train de luxe.

Kvinden med én Haand.

Roman af Richard Marsh.

Fortsat.

• **D**e maa meget undskylde, Hr. Southam,« sagde hun; »men jeg er optaget lige i Øjeblikket.«

Jeg undskyldte hende. Men i samme Øjeblik var jeg klar over, at mit Instinkt var rigtigt, og at der var noget hemmelighedsfuldt ved den nye Kelner. Det var altfor urimeligt, at Fru Barnes forøgede sit Personale paa et Tidspunkt, hvor hun kun havde en eneste Gæst, der oven i Købet var i den Situation som jeg.

Naa, Sagerne tog imidlertid snart en anden Vending. Hotellet fik nemlig en ny Gæst og tilmed en, som maatte fryde selv den bedste Værtindes Hjerter. Det var den følgende Dag, at Fru Lascales-Trevor kom til Hotellet. Jeg havde været ude hele Morgen og Eftermiddagen for at søge mig en Stilling, hvorved jeg dog kunde tjene mit daglige Brød; og jeg sad nu og røg min Pibe og hvilede mig efter Dagens Anstrengelser, da jeg hørte om den nye Gæst, der var kommen.

SJETTE KAPITEL

Kvinden med een Haand.

»Fru Lascales-Trevor er her og beder Dem bevise hende den Tjeneste at komme op til hende!«

Jeg stod med en brændende Tændstik i Haanden og skulde just til at tænde min Pibe, da den sidst indforskrevne Tjener bragte mig denne Besked.

»Fru Lascales-Trevor?« Jeg pustede Tændstikken ud. »Maa jeg spørge, hvem er Fru Lascales-Trevor?«

»Den Dame, som kom i Dag og bor paa Nr. 8.«

»Naa saadan! Og hvad vil Fru Lascales-Trevor mig?«

»Det véd jeg ikke, Hr.! Hun bad mig hilse Dem og spørge, om De vilde være saa god at komme op til hende.«

Jeg gik derop, ikke saa lidt forbavset. Jeg blev modtaget af en høj, lidt svær Dame, der var iført en mørkeblaa Silkedragt, omtrent som om hun skulde til Bal. Der lagde sig en let Rødme over hendes Kinder, da jeg traadte ind, og hun hilste paa mig med et svagt Nik og et Smil, der nærmest maa betegnes som »beskyttende«. Hendes Stemme var høj og stærk med en lydelig Yorkshire-Dialekt.

»Det er saa venligt af Dem at komme herop til mig, Hr. Southam. Jeg var virkelig lidt bange for at bede Dem derom. De maa mange

Gange undskylde, men jeg vilde saa gerne have Dem til at skrive et Brev for mig.«

»Skrive et Brev for Dem? Jeg forstaar Dem vist ikke rigtig?«

»Jeg har mistet min ene Haand!« Hun strakte den højre Arm ud.

Hun havde bare Arme helt op til Skuldrene, og man kunde ikke andet end beundre deres Skønhed og blændende Hvidhed. Hun havde Handsker paa, der gik til Albuerne. Det saa for mig ud, som om der var en Haand inde i begge Handskerne. Men Damen læste aabenbart mine Tanker, for hun tilføjede:

»De tror, der er Hænder inde i Handskerne; men den ene er kunstig; vil De mærkel! Jeg bukkede. Jeg ønskede ikke noget yderligere Bevis; jeg troede hende paa hendes Ord.

»Jeg har aldrig rigtig kunnet vænne mig til at bruge den venstre Haand. Jeg kan nok kradse lidt ned med den, men det ser skrækeligt ud. Naar jeg skal skrive et Brev ordentligt, er jeg henvist til andres Hjælp. Vil De skrive et for mig nu?«

Det var en noget besynderlig Anmodning at rette til en hende ganske ubekendt Person — syntes jeg — men jeg gik ind derpaa. Brevet, hun dikterede mig, og som jeg skrev efter hendes Diktat, forekom mig ganske ligegyldigt — hun kunde saamænd godt have kradset det ned selv. Hun snakkede ustandseligt, imens jeg skrev, og blev ved, ogsaa efter at jeg var færdig. Pludselig kom hun ind paa et Emne, som unægtelig interesserede mig.

»Jeg skal sige Dem, Hr. Southam, jeg har jo læst om dette frygtelige Mord. Alle Aviserne har jo været fulde af det. Jeg kan saamænd godt fortælle Dem, at det paa en Maade er den Begivenhed, som har faaet mig til at slaa mig ned her.«

Jeg tænkte ved mig selv, at hun maatte have en underlig Smag, naar en Hændelse af den Art kunde øve nogen Tiltrækning paa hende.

Hun lo, idet hun fortsatte:

»Jeg véd ikke, hvordan det hænger sammen, Hr. Southam, men faktisk er det, at jeg har faaet Interesse for Dem.«

Jeg saa forbavset paa hende.

»Jeg besluttede, at jeg vilde tage ind her paa Hotellet og straks spørge Dem lidt ud, og hvis jeg syntes om Dem, vilde jeg gøre Dem et Tilbud. Ja, De ser, at jeg taler rent ud.«

Det kunde jo ikke nægtes, aabenhjertig var hun. Og dog forstod jeg ikke, hvad Meningen var med det hele.

»Det er umaadelig venligt af Dem. Og da

jeg maaske nu tør gaa ud fra, at De »synes om mig«, maa jeg maaske ogsaa spørge, hvori dette Tilbud skulde bestaa?»

Hun lo igen, men hendes Blik røbede, at Latteren ikke var ganske ægte.

»De forstaar jo nok, Hr. Southam, at jeg selvfølgelig véd alting om Dem, hvad der har staaet i Bladene, og det var ikke lidt. Saa vi er jo paa en Maade ikke fremmede for hinanden, eller rettere De er ikke fremmed for mig. Desuden har jeg engang kendt en Person, hvis Navn var Southam.

Jeg stødse. Damens Blik hvilede stift paa mig, alt imens hun lod, som om hun rettede noget ved sin Dragt.

»Har De virkelig kendt en Person ved Navn Southam? Maa jeg spørge, var det en Mand eller en Kvinde?»

Hun overhørte mit Spørgsmaal.

»Har De nogen Slægting af samme Navn som De selv?»

»Ikke saavidt jeg ved! Men der synes jo efterhaanden at være flere af det Navn her i Verden. Hvad var det for en Southam, De kendte?»

Hun lod fuldkommen uinteresseret.

»Aa, det kan være det samme. Det er saa længe siden, og som De ganske rigtig siger, der kan jo være Masser af Southam'er rundt om i Verden. Jeg vilde blot lade Dem vide, at De ikke er mig saa fuldkommen ubekendt, som De maaske kunde tro. Maa jeg have Lov at spørge, om De endnu søger Engagement? Jeg forstod efter Aviserne, at De var i Begreb dermed.«

»Det er jeg ogsaa.«

»Vilde De bryde Dem om at paatage Dem Stillingen som Sekretær?»

»Sekretær?« Jeg tav et Øjeblik og tænkte — ikke paa Sekretær-Stillingen, men paa, hvorfor dette Tilbud vel egentlig blev gjort mig. »For hvem?»

»For mig.«

»Det er meget venligt af Dem, men har De overvejet, at den, De gør dette Tilbud, i Øjeblikket har en Mistanke hvilende paa sig?»

»For at have myrdet en Mand?»

Hendes Spørgsmaal kom saa brutalt i al sin Tydelighed.

»Netop! Jeg var mistænkt, og maaske er jeg det endnu.«

»De, der har mistænkt Dem, maa være Taaber. Deres Udseende er jo tilstrækkelig talende Vidnesbyrd imod en saadan Mistanke. De er ikke gjort af det Stof, en Morder skabes af.«

Ordene kom kort og skarpt, næsten haanligt, som om hun nærmest betragtede det som en Skam for et Menneske ikke at være af det Stof, en Morder er gjort af. Men hun fortsatte i den samme Tone.

»Jeg vil have Tillid til Dem, hvis De til Gengæld vil have Tillid til mig. Som jeg sagde Dem, har jeg mistet den ene Haand; og jeg mistede den paa en Maade, som gjorde et uudsletteligt Indtryk paa mig. Jeg er hjælpeløs. Vil De søge at raade Bod derpaa? Vil De være min Sekretær? Der bliver ikke særlig meget for Dem at bestille, men dog noget. Gagen, jeg kan betale, er ikke stor, men vil dog maaske være tilstrækkelig for Dem, indtil De faar noget andet. Jeg tilbyder Dem 1800 Kroner om Aaret og »alt frit«, som der staar i Avertissementerne. De skal ikke svare med det samme. Jeg bliver rimeligvis her i Hotellet nogen Tid, og saa længe vil De maaske i hvert Fald give mig en Haandsrækning. Saa kan De selv se, hvor meget det er, der forlanges af Dem.«

Jeg gav intet bestemt Svar paa hendes Tilbud. Det krævede Overvejelser, baade af den ene og den anden Grund. Jeg gik ind paa at være hendes Sekretær, saa længe hun var paa Hotellet. Naar hun engang skulde rejse, vidste jeg formodentlig noget mere om hende, saa at jeg kunde tage en endelig Beslutning.

Jeg saa en Del til Fru Lascalles-Trevor i de nærmest følgende Dage, og jo mere jeg saa til hende, des mindre kunde jeg blive klar over hende. Der var ikke saa lidt for mig at bestille allerede. Om det blot var noget, hun havde bragt med for at sætte mig i Arbejde, véd jeg ikke. Der var en Mængde Skrivelser, som skulde kopieres — Skrivelser, som syntes ganske uden Betydning. Medens jeg sad og skrev, afbrød hun mig bestandig og talte, talte, talte. Under disse Samtaler fik hun en hel Del at vide om mig og mit Liv, hvorimod jeg intet-somhelst erfarede om hende.

Hun var en Kvinde af livligt Temperament og meget egensindig. Naar hun havde antaget mig som Sekretær, var det aabenbart ogsaa hendes Hensigt til Gengæld at forlange fuldstændig Lydighed af mig.

Jeg tror ikke, at jeg i Almindelighed er særlig hurtig til at fatte Ubehag for nogen, men uden at vide af det, groede der en stærk Uvilje mod Fru Lascalles-Trevor op i mig. Jeg havde en Fornemmelse af, at hun bevogtede mig, udfrittede mig, krængede Vragen ud af mig, som man krænger en gammel Handske, legede med mig med den samme grusomme Lyst, som den, hvormed en Kat leger med en Mus; og den Fornemmelse var egentlig alt andet end behagelig.

Og det skulde ikke gøre Sagen bedre, at jeg paa samme Tid havde en lignende Fornemmelse af, at den nye Kelner beluede hvert af mine Skridt paa en alt andet end kelneragtig Maade. Jeg var overbevist om, at han ikke just tilfældig var et skjult Vidne til alle mine Sammenkomster med Fru Lascalles-Trevor. Blot jeg havde kun-

net gribe ham paa fersk Gerning! En Nat kunde jeg ikke falde i Søvn; jeg opdagede, at jeg havde glemt min Pibe nedenunder og vilde gaa ned efter den. Jeg var næppe kommen udenfor Sovekammerdøren, før jeg løb mod den nye Kelner. Før jeg endnu vidste, hvem det var, havde jeg slaaet ham i Jorden. Han blev ved at undskylde sig og forsvare sig. Men jeg tror ikke, den Medfart, jeg havde givet ham, rigtig behagede ham.

SYVENDE KAPITEL

Et Møde.

Efterhaanden som Dagene gik, blev jeg mere og mere et Bytte for de mest modstridende Følelser og Sindsstemninger, Tvivl og Frygt afløste hinanden i min Hjerne. Jeg begyndte at faa en sygelig Fornemmelse, som om et Net blev draget tættere og tættere sammen om mig, og som om der for hvert Skridt, jeg tog, lurede en ukendt Fare. Det var en Sindstilstand, som var alt andet end lystelig.

Jeg forsøgte forgæves at befri mig for de ængstende Tanker, som havde besat mig. En Aften, da jeg saaledes gik nede ved Kajen frem og tilbage i Haab om blot for et Øjeblik at glemme alt det triste, saa jeg pludselig en Mand, der sneg sig langs Gadens mørke Husrække. Det var i Nærheden af Fru Barnes' Hotel. Jeg vidste ikke, hvad Manden tog sig for. Han havde aabenbart set mig, før jeg fik Øje paa ham, og han vilde tydeligvis helst undgaa at møde mig.

Jeg troede, det var den nye Kelner, og at jeg nu endelig havde grebet ham paa fersk Gerning i Færd med at udspionere mig. Jeg løb rask hen til ham, og før han kunde slippe bort, havde jeg ham fat i Kraven.

»Se saa, min Ven, nu vil De maaske være saa venlig at fortælle mig, hvorfor De nærer saa glubende en Interesse for mig og mine Sager!«

Det var, hvad jeg sagde. Men allerede før jeg havde faaet talt ud, opdagede jeg, at jeg havde taget fejl. Den Mand, jeg havde fat paa, var slet ikke ham, jeg tænkte. Han her var mindre og tyndere. Han snoede sig som en Aal for at slippe fri, men jeg holdt godt fast og slæbte ham hen i Lyset.

I samme Øjeblik der faldt et Lysglimt ned over ham fra en Lygte, blev jeg som forstenet:

»Dem? James Southam! Hr. Barnes! Du gode Gud!«

Før jeg endnu havde sagt saa meget, var jeg slaaet til Jorden.

Jeg var saa overvældet af Forbavselse, at jeg ikke kunde gøre Modstand. Jeg laa et Sekund efter paa Stenbroen og havde Mandens Knæ paa mit Bryst.

»Naa, saa det er Dem igen! Hvis De raaber, slaar jeg Dem ihjel! Fortæl mig rent ud af Posen: Hvad er det, De vil mig!«

For ligesom at lette mig Svaret, dunkede han min Nakke ned i Stenbroen. Jeg var intet Øjeblik i Tvivl om, at med hans Fingre om min Strube og hans Knæ paa mit Bryst var jeg ikke meget værd. Det var sent. Gaden laa ganske øde og mennesketom, og der kunde gaa lang Tid, inden der kom nogen.

»Slip det Tag dér i Halsen,« stønnede jeg »Jeg kan ikke faa Luft.«

»Giver De Deres Æresord paa, at De ikke raaber om Hjælp? Se her!«

Han trak en Kniv frem og lod den spille for Øjnene af mig.

»Jeg giver mit Ord,« sagde jeg.

Han slap sit Tag. Det var velgørende igen at kunne trække Vejret, selvom Knæet paa mit Bryst ikke var nogen rar Fornemmelse. Kniven holdt han stadig hen imod min Næse.

»Prøv ikke paa at røre Dem, eller jeg skærer Halsen over paa Dem! Lig rolig og svar paa mine Spørgsmaal. Hvad er det, De vil mig?«

»Jeg vil Dem ikke noget, jeg har aldrig villet Dem noget. Det er en fuldkommen Misforstaaelse fra først til sidst.«

Igen nærmede han Kniven mod min Næsetip.

»Sludder! Mig fanger De ikke som en Fugl ved at strø Salt paa Halen. Hvorfra vidste De, at mit Navn var James Southam?«

»Det har jeg aldrig vidst. Sagen er ganske simpelt den, at jeg selv tilfældigvis hedder James Southam.«

»Hvad skal det sige?«

»Det skal sige, at jeg hedder James Southam.«

Han bøjede sig over mig og stirrede paa mig med Øjne, som lignede to glødende Kulstykker.

»Hvad mener De med det?«

»Jeg mener selvfølgelig, hvad jeg siger. De kan jo bare undersøge mine Lommer, saa vil De finde tilstrækkelige Beviser for Sandheden af mine Ord. Desuden maa De jo have set i Aviserne. . . .«

»Set i Aviserne — hvilke Aviser?«

Jeg betragtede ham nøjere for at se, om han *spillede* uvidende, eller om han virkelig *var* det. Det sidste lod til at være Tilfældet.

»Deres Mistanke til mig,« fortsatte jeg, »er ganske hen i Vejret. Jeg interesserer mig ikke mere for Deres Sager, end De for mine — maaske ikke engang saa meget. Da jeg nævnte mit Navn, blev De pludselig rasende, som om det fremkaldte en eller anden uhyggelig Erindring.

»Er De da ikke Politimand eller Opdager eller Privatdetektiv eller saadan noget lignende — kan De sværge paa det?«

»Med største Fornøjelse! Jeg er ganske simpelt en elendig Kontorist uden Plads. Hvorfor i al Verden De anfalder mig, har jeg ikke ringeste Anelse om. Og frygte mig er der saamænd endnu mindre Grund til.

Det varede lidt, før han talte igen:

»Ja, jeg véd ikke, om De lyver, jeg formoder, De gør det; men ligemeget, jeg kommer vel nok efter Sandheden. Kan jeg stole paa Dem, hvis jeg lader Dem staa op.«

»Ja, De kan! Jeg giver Dem mit Æresord!«

Han lod mig rejse mig op. Jeg børstede det værste Snavs af Klæderne og begyndte at betragte ham nærmere. Han saa frygtelig lurvet og hulkindet ud. Det var, som om han var skrumpet ind til Halvdelen af den Størrelse, han havde, da jeg første Gang saa ham.

»De bliver ikke vred, fordi jeg siger det, men — De ser ikke ud, som om de just havde levet i Overdaadighed.«

»Det har jeg heller ikke. Jeg er lige ved at dø af Sult. Det er den, der har faaet mig til at gaa tilbage.«

»Hvorfor tog De bort? Fru Barnes siger, at De er hendes Mand. Dér havde De det jo herligt!«

Han maalte mig igen med fornyet Mistanke.

»Naa, alt det har hun fortalt Dem? Hvad mere har hun fortalt?«

»Ikke meget. Hun har spekuleret paa, hvad der er blevet af Dem. Men for Resten har hun i den sidste Tid været ganske ude af sig selv, navnlig efter den Affære med Duncan Rothwell.«

Vi havde forladt Kajen og var paa Vej ind mod Byen. Skønt jeg efterhaanden var bleven vænnet til de mærkeligste Ting, maa jeg indrømme, at jeg blev noget overrasket over den Virkning, mine Ord havde paa ham. Han var utvivlsomt det mest ubeherskede Menneske i Verden. Han standsede pludselig, drejede sig rundt, og i det samme glimtede Kniven atter i hans Haand, og jeg mærkede hans Tag om min Strube. Men denne Gang var jeg paa min Post og afværgede Angrebet.

»Hvad er der nu i Vejen? Er De da aldeles gal, Mand?«

Han stod og stønnede af Ophidselse: »Hvad — — var det for et Navn, de nævnedes?«

»Aa, De kender jo meget godt det Navn! Det har jo staaet i alle Aviserne hver eneste Dag de sidste Uger!«

»Aviser —? Hvad for Aviser?«

»Dagbladene, Mand!«

»Hvor skulde jeg vide, hvad der staar i Dag-

bladene? Jeg ser dem aldrig. Der staar aldrig noget, som interesserer mig. Hvad var det for et Navn — — De sagde?«

Han truede igen med Kniven ude af sig selv af Sindsbevægelse.

»Duncan Rothwell — den Mand, der blev myrdet ved Indgangen til Deres Kones Hus.«

»Duncan Rothwell! Myrdet! — — ved Indgangen til min Kones Hus!«

Kniven faldt ham ud af Haanden, og han selv var lige ved at segne omkuld. Et Nu — og jeg havde Kniven i min Haand. Jeg var klar over, at et saadant Vaaben i Øjeblikket var sikrere i min Besiddelse end i hans. Han selv syntes ikke at have Sans for, hvad det var, jeg havde erobret og han selv mistet. Han stod maalløs og stirrede frem for sig. Han blev ved at gentage de samme Ord for sig selv, som om han ikke rigtig forstod Meningen: »Myrdet — — ved Indgangen — — til min Kones Hus.«

»Hvor har De været i Verden, Menneske, at De ikke véd noget om det? Folk har jo ikke talt om andet.«

Jeg lagde Mærke til, hvorledes han forsøgte at samle sine Tanker. Da han igen begyndte at tale, var det ligesom i Drømme.

»Jeg har ikke hørt noget. Og jeg forstaar det ikke rigtig. Fortæl mig alt.«

Jeg fortalte ham, hvad der var at fortælle. Det var aabenbart nyt for ham fra først til sidst. Han slugte begærligt hvert Ord, som om det var de lækreste Mundfulde Mad. Det var utroligt, at denne Mand, som lyttede saa interesseret til hver lille Enkelthed i det frygtelige Morddrama, skulde være selve Gerningsmanden. Jeg havde gjort mig skyldig i en Uretfærdighed ved at rette denne Mistanke mod ham.

Vi var gaaet tilbage til Kajen, og han stod og stirrede ned i Vandet.

Da jeg havde endt min Historie, var han tavs et Øjeblik. Saa spurgte han:

»De mener altsaa, at man ikke har fundet det mindste Spor, som kan lede til Opdagelse af Forbryderen.«

»Ikke et Spor!«

Det forekom mig, at han smilte. Skulde han alligevel være en udpekuleret Komediand.

»Og dog saa De ham omtrent blive myrdet?«

»Ja, hvis jeg blot var kommen et halvt Minut før, vilde jeg maaske have truffet Morderen i Færd med at udføre sin Forbrydelse.«

Denne Gang lo han virkelig — og med en djævelsk Latter.

»Lad dog være, Menneske, at le saadan! Det gyser igennem mig!«

Han tav igen, og jeg vovede ikke at bryde Tavsheden.

Fortsettes.

Mælkedrengen.

*F*ør Dagen dæmrer, han letter sin Krop,
 Og er tidlig paa Færde
 Med klaprende Træsko til femte Sal op,
 Eller fløjtende ind bag Etatsraaciens Gærde,
 Til en Villa, der breder sig mægtig og stor,
 Til en Baggaards Huller, hvor Fattige bor.
 Med Staaltraadskurven man ser ham traske
 Fra Kælder til Kvist,
 Sætte Sødmeæk her, og Børnemælk hist,
 Kanske mest af den Nektar, jeg næv-
 nede sidst;
 Thi Fremtidens Slægt ammes op paa
 Flaske.
 Om Vejret er smilende eller forrygende,
 Den Mælkedrengs Handel gaar altid
 strygende
 Med Forudbestilling fra Dagen før,
 Og fri Levering fra Dør til Dør.
 Han ynder det bredeste Lag især;
 Thi en Tøøre her og en Enøre dér
 Hjælper dog svært paa Budgettet,
 Og har ofte ham Arbejdet lettet.
 Men de bedre Folk holder jo Pige, der
 faar
 Den nøjagtige Sum, som paa Regnskabet
 staar,
 Og hvis hun lidt mere betaler,
 Er det kun, naar Fruen befaler.

Og dog kan det ske, at den Mælke-
 dreng staar
 Som en drabelig Stridsmand mod trange
 Kaar.
 Det hændte just nu, at jeg kom til at
 tænke
 Paa noget, jeg hørte en Dag om en
 Enke,
 Hvis eneste Støtte var Jens, der leverede
 Den hvide Vædske, jeg konsumerede,
 „En hal' Pot sød.“

— — —
 Men Jens er død!
 En Snevejrsmorgen, da Kulden bed,
 Faldt den stivfrosne Dreng af Vognen
 ned,
 Han laa, hvor han faldt, som slumred'
 han blidt
 I de danske Farver, i Rødt og Hvidt;
 Men det hvide var Sneen, det røde hans
 Blod . . .

— — —
 Ja, saadan der i Aviserne stod.

— — —
 Vi lærte engang, at Vorherre er god,
 Men hans Veje vi aldrig i Livet forstod;
 At Jens skulde bort fra den syndige Jord,
 Hvor han gavned' saa meget og havde
 sin Mor,
 Det var noget, vi Mennesker fattede ej;
 Men forflyttet han blev — til et Sted,
 jeg tror,
 Bag Vorherres straalende Mælkevej.

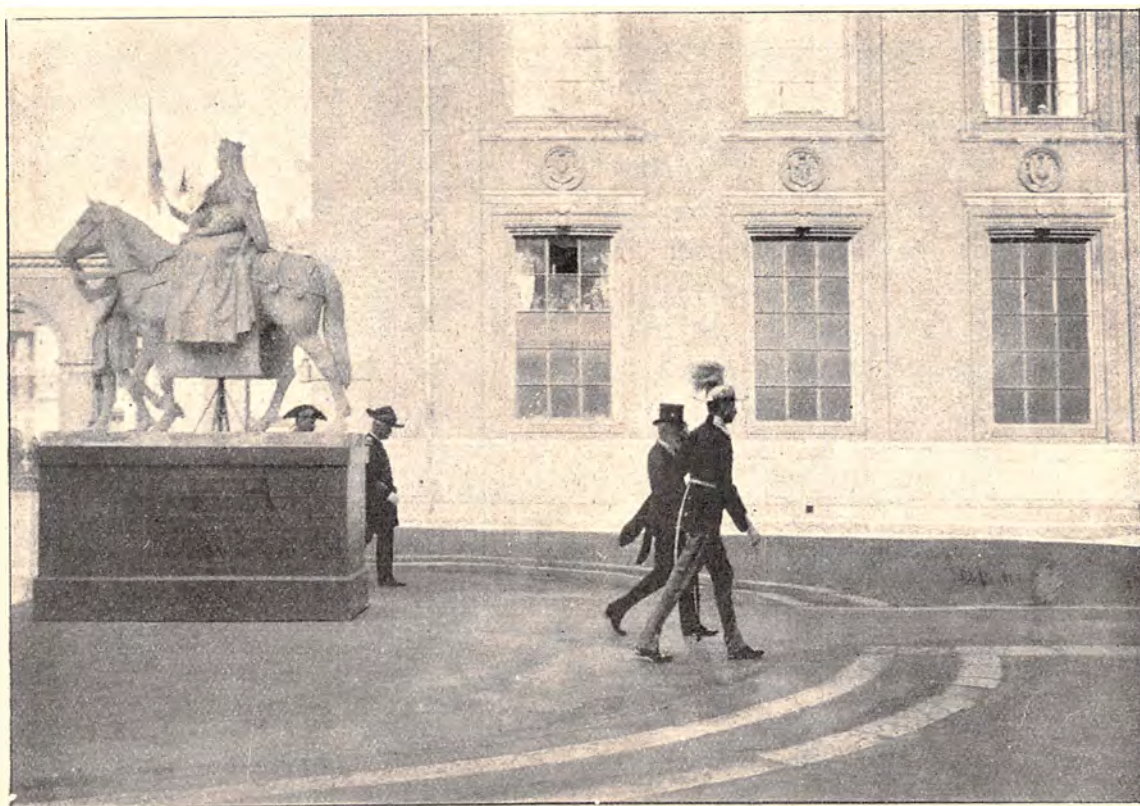
Godfrey Holmer.

Fra Foraarsudstillingens Aabning.

Kongefamilien hører Sekretær P. Johansens Aabningstale. Jul. Aagaard fot.

Umiddelbart før Paaske foregik Charlottenborg-Udstillingens Indvielse i Overværelse af Kongefamilien og under de sædvanlige Højtideligheder. Sekretær, Docent P. Johansen holdt Tælen, Charles Gandrups gamle Kantate blev afsunget, og Kongen uddelte Aarets Guldmedaljer.

Professor Tuxen ledsager Kronprinsen til Udstillingslokalerne. Jul. Aagaard fot

Prinsesse Marie.

Da Prinsesse Marie var død, var man kun opfyldt af den ene Tanke at rejse hende et Monument, der for de kommende Slægter skulde forevige Mindet om Danmarks populære Prinsesse.

Man vidste, at det vilde være i den afdøde Prinsesses Aand, hvis man rejste hende et Mindesmærke i et godgørende Formaal, men uden at ville forfordele de smaa i Samfundet, som hun omfattede med sin varme Interesse, ønskede man dog at eje noget, der udelukkende var en Offergave til hendes Minde — og ikke til andet.

Tanken fandt sin Løsning i det Mindesmærke af Carl Martin Hansen, som hosstaaende findes afbildet, og som ikke behøver nogen Forklaring. Det taler for sig selv.

Den indsamlede Sum til Prinsesse Maries Minde er derfor, med Prins Valdemars Samtykke, blevet delt i to lige store Summer, det ene Beløb til Velgørenhed, det andet til et Mindesmærke, som man haaber at se rejst i den nærmeste Fremtid.

Det vil sandsynligvis blive opstillet i Grønningen.

Billedhugger Carl Martin Hansens Mindesmærke for Prinsesse Marie.

90 Aar.

General Ravn.

Da Generalmajor Johan Theodor Ravn blev født den 23. Marts 1820, og saaledes har passeret de 90 Aar, vil ogsaa „Hver 8 Dag“ være blandt dem, der ønsker den gamle Veteran til Lykke.

General Ravn blev Officer i Aaret 1837, og var tjenestegørende i Rendsborg, da Prinsen af Noer indtog Fæstningen.

Det var i 1849, at Generalen kom frem paa Krigsskuepladsen som Adjudant ved 2. Forstærkningsbataillon og deltog i Kampene ved Ullerup, Kolding og Gudsø, i Fredericias Forsvar og i Slaget den 6. Juli.

Denne Felttjeneste skaffede ham Ridderkorset. Han blev imidlertid Kaptajn, var med i Slaget ved Isted og i Fægtningen ved Mühlhorst, og ved Felttogets Slutning var han Forpostkommandør for Dannevirkestillingens venstre Fløj.

Under Krigen var General Ravn Chef for 16. Regiments 2. Bataillon og deltog i Forsvaret af Dannevirke, af Dybbølstillingen og i Slaget den 18. April, ved hvilken Lejlighed han fik Sølvkorset. Som man ser, har General Ravn tilfulde „lugtet Krudtet“

i alvorlige Tider for vort Fædreland.

I 1882 blev Ravn Generalmajor for 2. sjællandske Brigade, og trak sig tilbage i 1890. Han var bleven Kommandør af Dannebrog af 1. Grad i 1881.

Amtmænd.

Stiftamtmand, Kammerherre G. F. Tillisch, K. I., Dbm. har taget sin Afsked efter 31 Aars Tjeneste som Amtmand over Præstø Amt.

Kammerherre J. C. Hoppe, K. I., Dbm., Amtmand over Randers Amt, tager ligeledes sin Afsked, at regne fra den 31. Marts d. A.

Han holder samtidig 25 Aars Jubilæum som Amtmand.

Som deres Efterfølgere er følgende Herre bleven udnævnte, nemlig:

Departementschef i Udenrigsministeriet, Kammerherre Axel Vedel og Kontorchef Hans Andersen i Indenrigsministeriet.

Kammerherre Vedel, der fik Embedet i Præstø, er en Søn af den kendte Amtmand, der i sin Tid havde Sorø Amt.

Han er 51 Aar gammel og har virket i Udenrigsministeriet i 20 Aar, har været Legationssekretær i Berlin og St. Petersborg, samt Danmarks Delegerede paa Haagerkonferencen.

Kontorchef Hans Andersen, der er Søn af en Gaardejer i Gundsølle, nærmer sig de 42 Aar.

Han kom ind i Indenrigsministeriet i 1894, blev Fuldmægtig 1907, Kontorchef 1909, og er nu altsaa Amtmand fra 1. April.

Han har forøvrigt været konstitueret som Amtmand i Skanderborg og har Ord for at være en dygtig Embedsmand.

Kammerherre G. F. Tillisch.

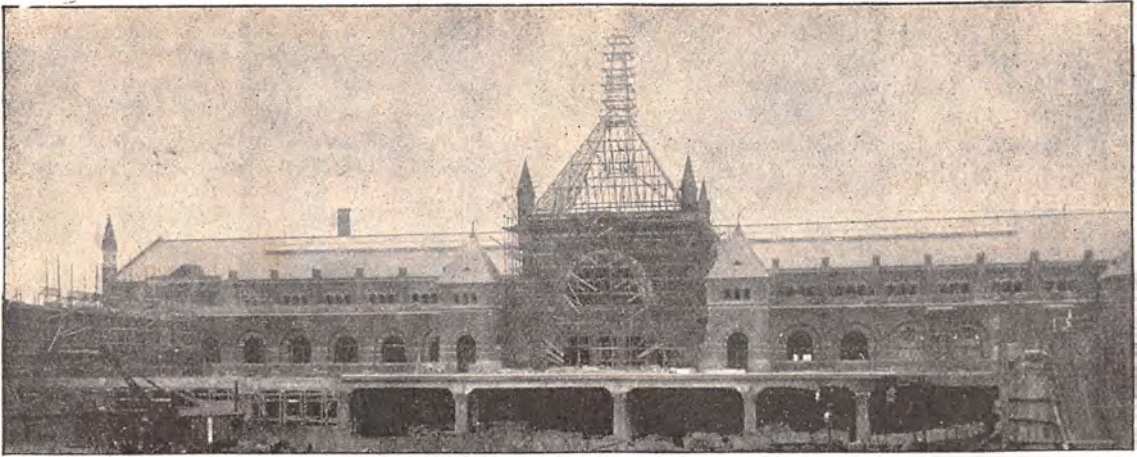
Kammerherre Axel Vedel.

Kammerherre J. C. Hoppe.

Kontorchef Hans Andersen.

Københavns nye Personbanegaard. Jul. Aagaard fot.

Københavns nye Jernbaneanlæg.

Af stud. polyt. V. Bøgvad-Christensen.

Som Læsere af de vedføjede Billeder vil se, befinder Københavns nye Centralbanegaard og dens Omgivelser sig nu paa et ret fremskredent Stadium. Der er gaaet adskillige Aar, inden man naaede saa vidt. I 1878 blev den første Kommission nedsat for at drøfte en Omordning af de københavnske Jernbaneforhold, og allerede her tog man Mulighederne for en Forbindelse nord paa under Overvejelse. Dog førte dette ikke til noget Resultat, men det hele indskrænkede sig til Udvidelser af det gamle. Den anden Kommission blev saa nedsat i 1886, og udarbejdede et Forslag efter Ingeniør Hammerichs Plan, der til Dels faldt sammen med den nu vedtagne Ordning. Rigsdagen foretog sig intet før i 1894, da Godsbanegaarden blev vedtaget, saavel som Kystbanen og Østerbro Station. Derved kunde Spørgsmaalet om selve Banegaardens Flytning skydes ud i en fjernere Fremtid. Forholdene paa den gamle Banegaard, der blev opført i 1863 af det private Jernbaneselskab, og som dengang vist var ganske tidssvarende, blev imidlertid stadig værre, og den tredje Kommission nedsattes i 1898 for gennem international Konkurrence at faa det bedst mulige Udfald paa Sagen. Paa Basis af disse Planer udarbejdede Statsbanerne et Forslag, som nu i det store og hele vil blive fulgt. Særlig iøjnefaldende Fordele er:

1. Undgaaelse af Skæring mellem Gader og alle Personspor.
2. Særlige Spor til Godstog, til Hurtigtog og til Bumletog.
3. Nedlæggelsen af den gamle Banegaard, og Anlæggelsen af en ny syd for Vesterbrogade.
4. En dobbeltsporet Jernbane for Hurtigtog tværs igennem Byen.

5. Endvidere en dobbeltsporet Ringbane uden om Byen med mange ny Stationer.

6. Ny Reparationsværksteder.

Ved Loven af 29. Marts 1904 blev Sagen ordnet som vedføjede Plan viser. Man ser, hvorledes Togene i Fremtiden vil blive ført syd om Byen ind til Centralbanegaarden igennem Jernbanegennemskæringen ved Carlsberg, der vil blive en smuk og værdig Adgangsvei til vor By, overspændt som den er af flere store Viadukter. Godstogene vil blive ført ad en særlig Linie syd om Vestre Kirkegaard.

Ved Vester Fælledvej begynder det vældige Sporareal, der danner Københavns Central-, Gods- og Rangerbanegaard. Dette Sporareal, der er tilvejebragt ved Opfyldning i Kalvebodstrand, har en Længde af 3 Kilometer (ca. $\frac{1}{2}$ dansk Mil), og Sporenes samlede Længde er ca. 50 Km. Til et saa enormt Sporareal hører selvfølgelig et overmaade stort og indviklet Maskineri af Signal- og Sporskiftesystemer. For at lette Rangeringen har man derfor anlagt en lille Bakke, hvorfra Vognene af sig selv kan løbe ned paa de rigtige Spor, der skiftes ved Elektricitet.

Mellem Rangersporene og Kalvebodstrand ligger de store, ny Maskinværksteder, der har kostet 4,500,000 Kr. at opføre, beskæftiger 1000 Mand og reparerer ca. 2000 Gods-, ca. 1000 Post- og Personvogne og 250 Lokomotiver aarlig.

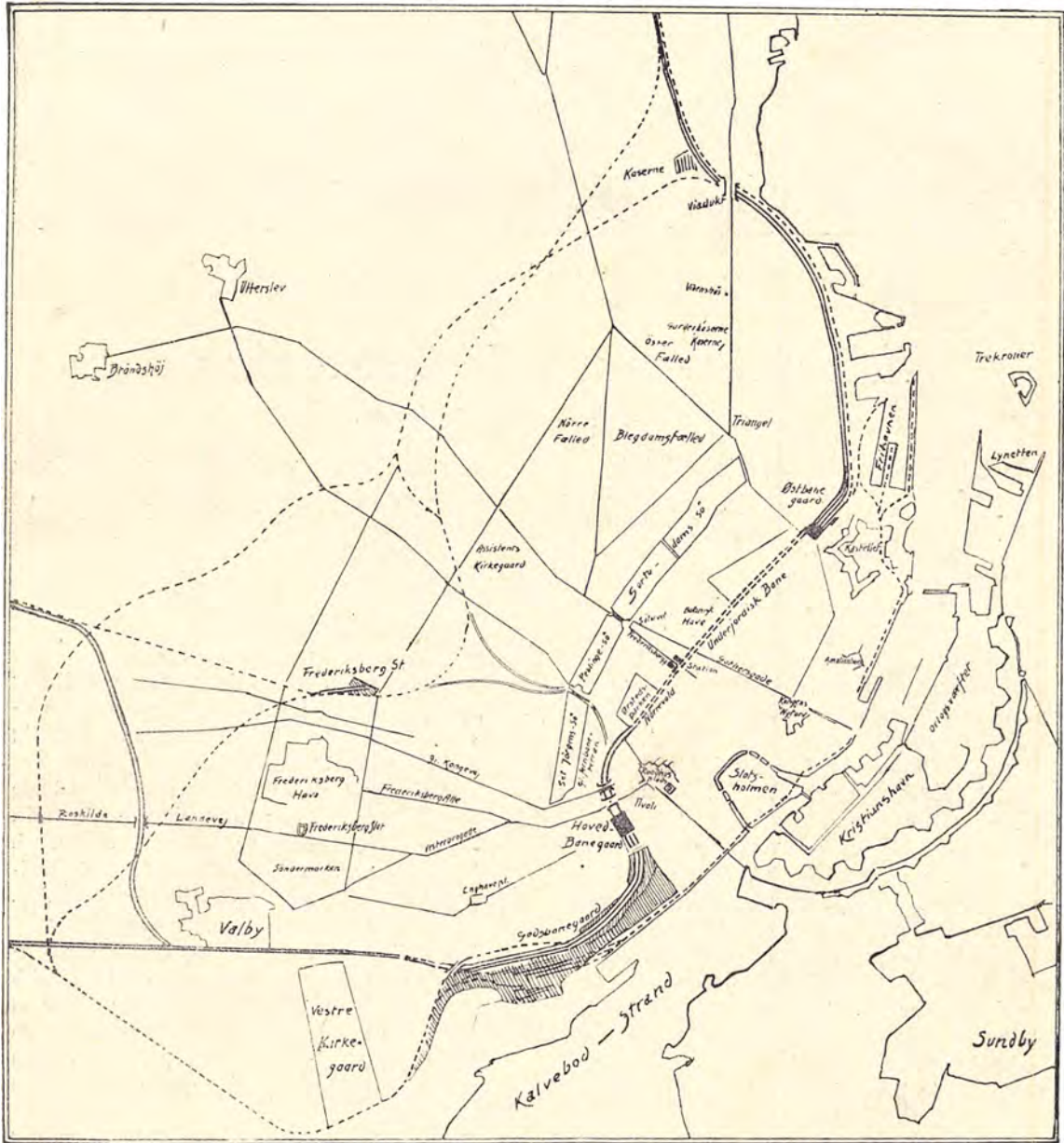
Her findes blandt andet Løbekraner, der kan tage et helt Lokomotiv. Vedføjede Billede af Reparationsværkstederne er taget fra Godsbanelinien, der fører syd om Byen ud i Landet.

Foruden disse Værksteder opføres ogsaa en

KØBENHAVNS NYE JERNBANEANLÆG

ny Ilgodsstation og en ny Postgaard. Denne sidste bliver betydelig mere omfattende end det nuværende Jernbanepostkontor, og forsynet med alle moderne Hjælpe midler, saaledes bliver der blandt andet indrettet Tuneller, der skal

Tietgenbroen. I en stor Bue kører Togene herind ad 12 forskellige Spor, som fører ind til 7 Perroner for Passagerer og 5 for Bagage. Alle disse Perroner ligger i en vældig Nedgravning mellem Tivoli, Reventlowsgade og Vesterbro-

Nye Personbaner
 Godsbaner.
 Andre Baner
 Gader og Stier

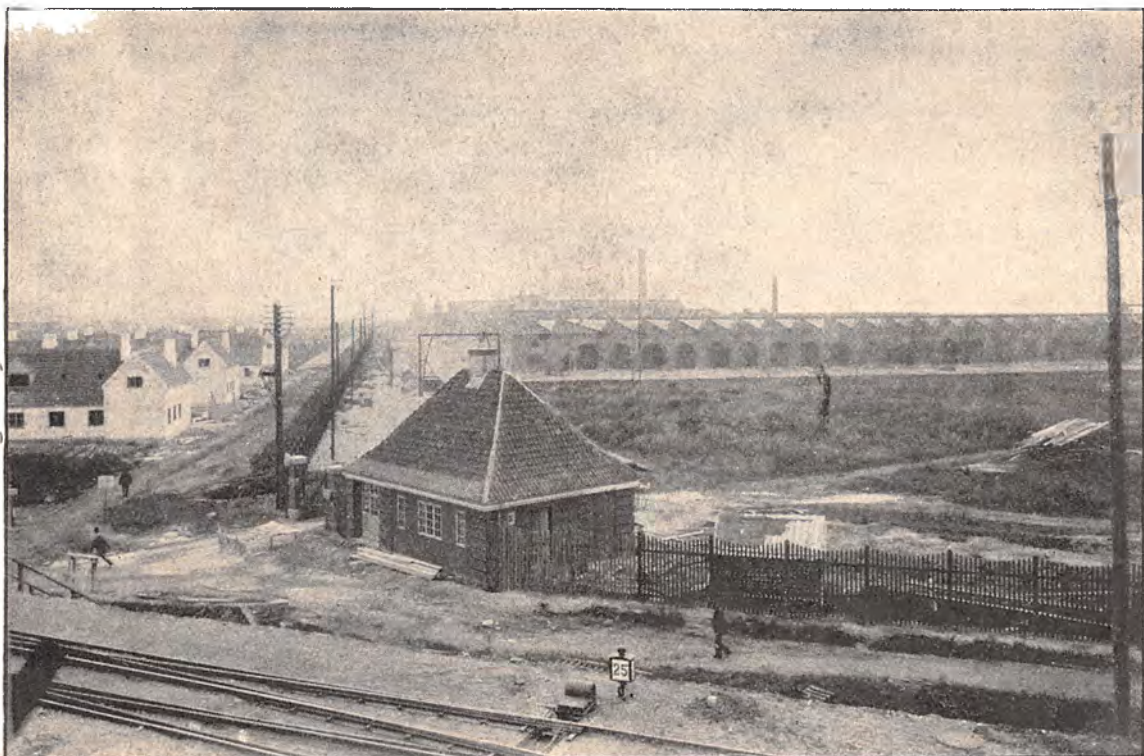
Det nye københavnske Jernbanenet.

forbinde Postgaarden paa Hjørnet af Tietgensgade og Tømmerpladsgade med de Postvæsenet særlig reserverede Perroner.

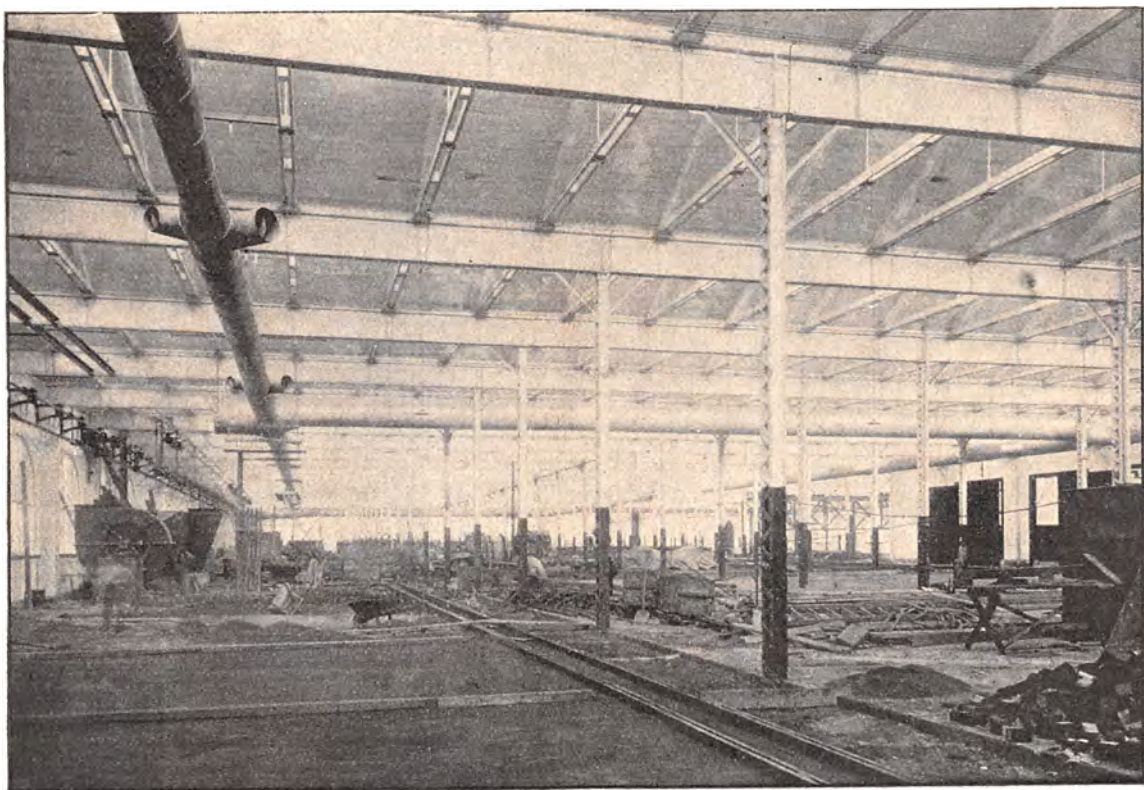
Den Del af Jernbanens Terræn, der har mest Interesse for det store Publikum er vel Centralbanegaarden, der ligger paa den anden Side af

gade. De ankomne Rejsende kommer ad nogle Trapper op i en stor Hal, igennem hvilken der i hele dens Længde strækker sig en Bagageskranke. Denne Hal er af uhyre Dimensioner, nemlig saa lang som fra »Paraplyen« og hen til »Nationals« Hjørne og af Størrelse i det

KØBENHAVNS NYE JERNBANEANLÆG

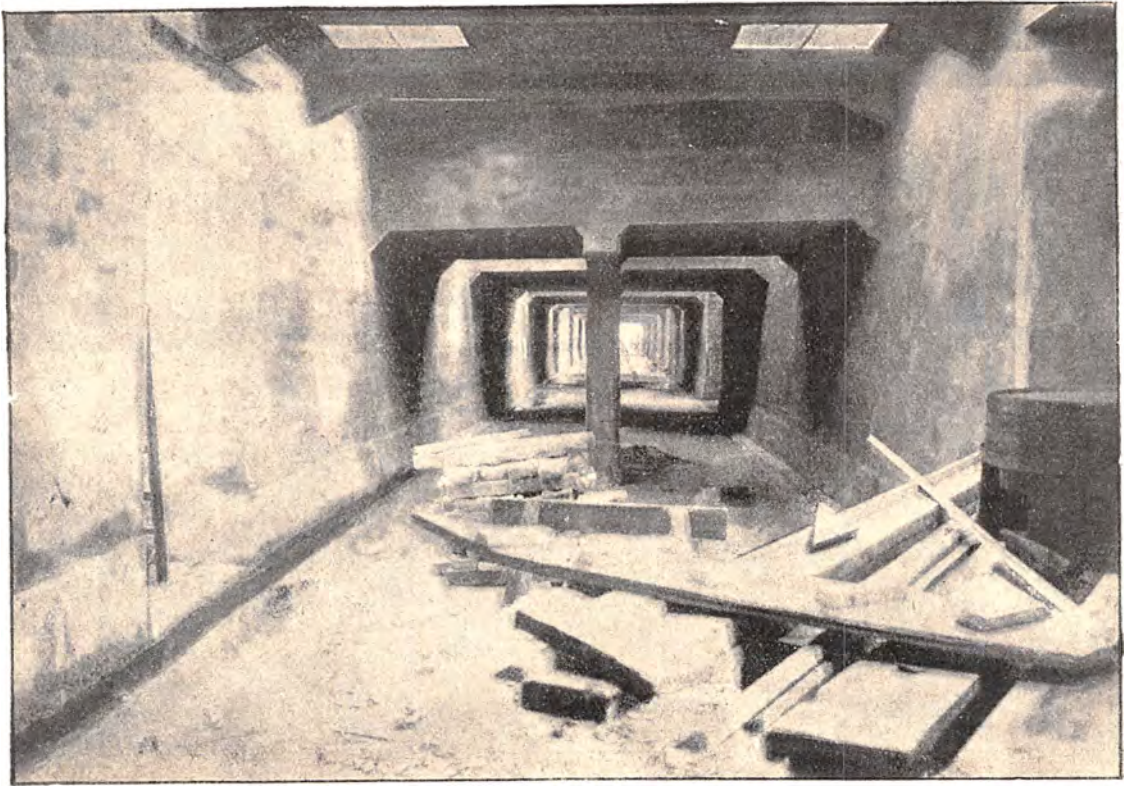

Centralværkstederne set fra Godsbanedæmningen. Jul. Aagaard fot.

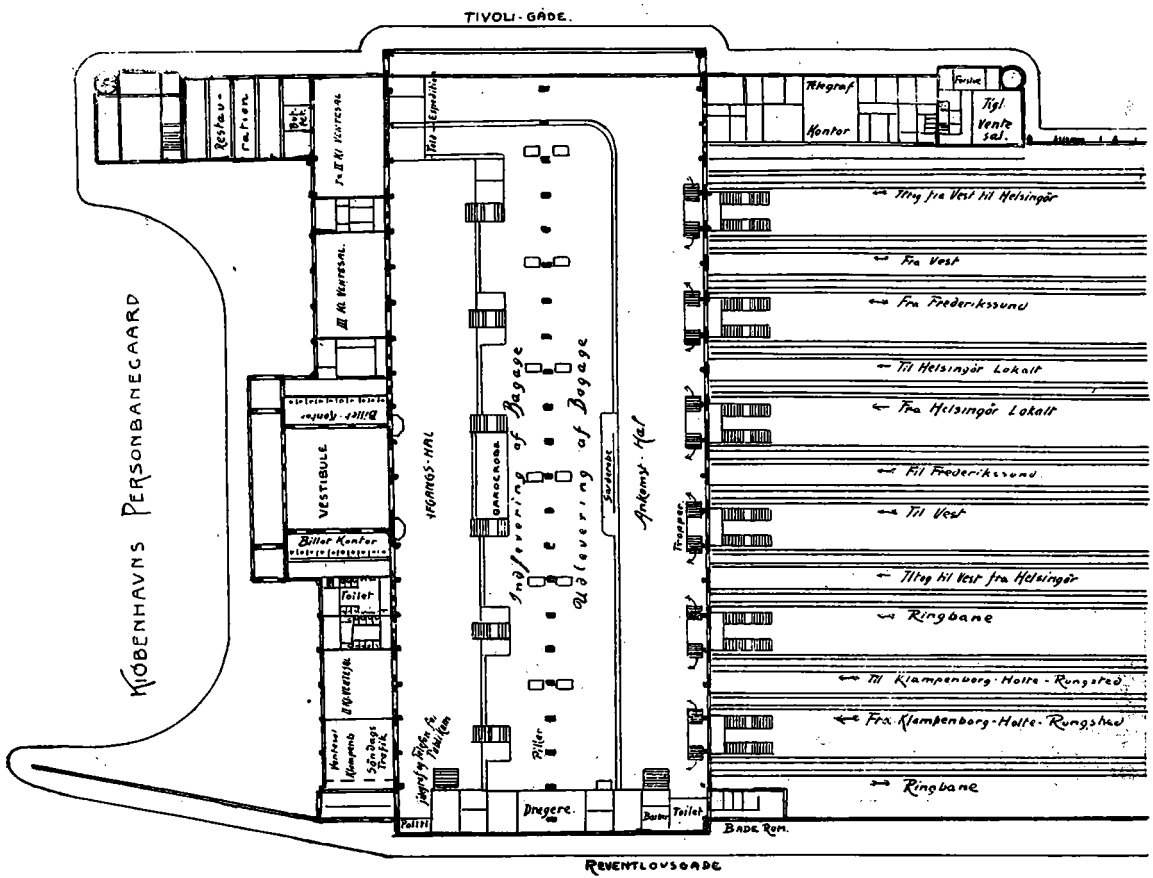

Interiør fra Centralværkstederne. Jul. Aagaard fot.

KØBENHAVNS NYE JERNBANEANLÆG

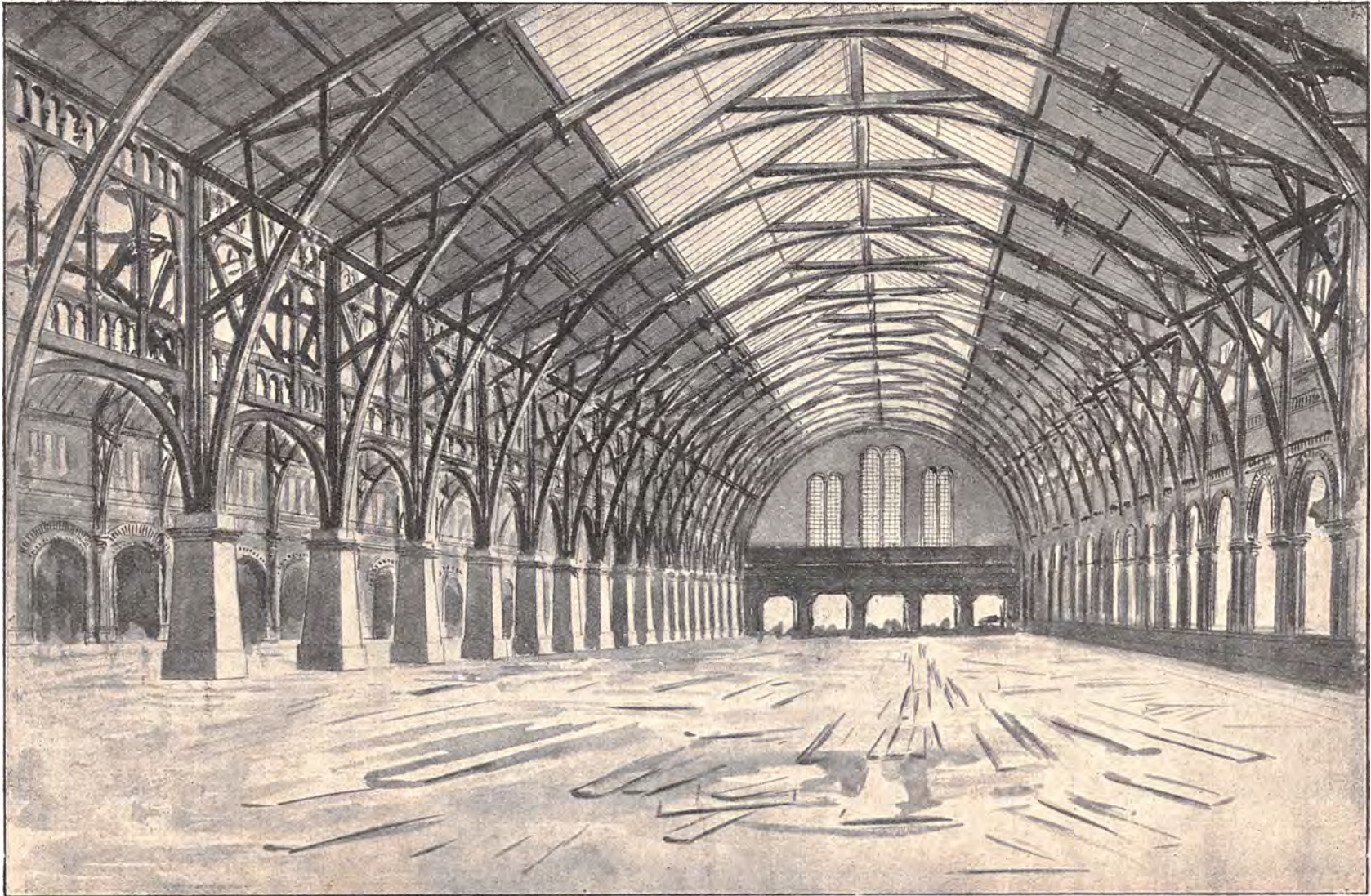
Tunnel for Postvæsenet. Jul. Augaard fot.

Grundrids af Centralbanegaarden.

KØBENHAVNS NYE JERNBANEANLÆG

607

De store Ventesale i Centralbauegaarden.

Tegning af Chr. Bogø.

KØBENHAVNS NYE JERNBANEANLÆG

hele taget, som Toghallen paa den gamle Bane-gaard. Den vil komme til at indeholde forskel-lige mindre Butikker, og er forresten kun en Ventesal i meget stor Stil. Man kommer ikke i Konflikt med de afgaaende Rejsende, der har en tilsvarende Hal, ved Siden af den her skildrede, fra hvilken der ligeledes fører Trapper ned til Perronerne. De ankomne Rejsende træder ud i Tivoligade, og de afgaaende Rejsende kommer ind fra Vesterbrogade. De store Haller vil blive prægtigt udstyrede med Billedskærerarbejder, og i Vestibulen vil man finde Granitrelicieffer fo-restillende James Watt og George Stephenson.

været nødt til at bevilge en Administrationsbyg-ning, som vil blive opført lige ved Siden af Bane-gaarden. En særlig Fløj af denne vil komme til at rumme en Række Ventesale for de kongelige Herskaber. Under den ovenskildrede Hal stræk-ker sig 12 Tuneller ud til Vesterbrogade, hvor Sporene løber sammen til 4, der, som underjor-disk Jernbane fortsættes under det gamle Bane-gaardsterræn og videre under Boulevarderne til Østerbro Station. Ved Frederiksborggade an-lægges en underjordisk Banegaard, og Østerbro Station vil blive betydelig udvidet ind i Østre Anlæg. En stor Viadukt skal da føre Øster-

Arbejder i Østre Anlæg ved Udvidelsen af Østbanegaarden. Jul. Aagaard fot.

Ogsaa Bygningens Ydre vil der blive sørget smukt for ved Anbringelse af talrige Billedhug-gerarbejder forestillende danske Folketyper. Desværre vil »Panoptikon« blive staaende, hvil-ket jo vil skæmme Banegaarden meget, og ikke mindre beklageligt er det, at Statsbanerne savner Midler til at bygge en ordentlig Toghal i Lighed med dem, der eksisterer i Udlandet. Som Surro-gat for en saadan, bygger man en hel Serie Per-rontage, som dem man kender f. Eks. fra Ros-kilde. Selve Bygningen bliver maaske vel lav i Forhold til Længden, men oprindelig var Bane-gaarden ogsaa projekteret med en 1. Sal til Ad-ministrationslokaler for de danske Statsbaner. Dette tiltalte ikke Rigsdagen, hvorfor Banegaar-den bliver som anført. Senere har man alligevel

brogade over Østbaneterrænet. 2 af Tunel-lernes Spor er til Hutigtog og 2 til Bumle-tog. (Tunellen skal udgøre en Del af Ringba-nen.) Af Ringbanens Stationer vil Vestre Fæl-ledvej, Valby og Svanemølle Stationen blive an-lagt nu, medens den ydre Ringbane først vil blive fuldført ad Aare.

Forbindelsen med Skoven vil ogsaa blive ud-videt meget betydeligt. Der vil saaledes blive an-lagt 4 Spor lige til Rungsted, og 2 Spor til Hel-singør. Dette vil selvfølgelig medføre mange, store Arbejder, som Udvidelsen af Broen ved Strandmøllen og Dæmningen paa Østerbro, der jo dog til Dels er færdig. Som tidligere omtalt, skal alle Personbaner ved den ny Ordning føres ud af Niveau med Veje og Gader. Dette vil

medføre Bygningen af en stor Mængde Viadukter i og omkring Byen, af hvilke mange allerede er færdige. Der skulde ialt opføres henved 30 Broer, og alene den ved Hellerupvej er jo et meget stort Stykke Arbejde. Den højlig tiltrængte Viadukt ved Jægersborg Allé hører ogsaa til de Arbejder, som de ny Baneanlæg vil faa realiseret.

For kort Tid siden har en kendt Ingeniør

fremsat den Paastand, at Togene igennem Tunnelerne allerede ved Anlæggets Fuldførelse vil komme til at følge efter hinanden med 5 Minutters Mellemrum, saa at man egentlig hellere straks burde lægge 6 Spor under Boulevarderne. Hvorvidt dette er rigtigt, er ikke godt at afgøre, men man har vel i hvert Fald Lov til at haabe, at Byen i 1915 vil have sine Jernbaneforhold fuldt ud paa Højde med Trafikkens Udvikling.

154, Lecomte.

Af Claude Farrere. Autoriseret Oversættelse af *Josephine Aarbye*.

»154! Lecomte! Hører du ikke, for Pokker!... Er du døv?... 154! Lecomte!... Kom dog op fra Dybet, for Fanden!«

154, Lecomte, var Matros og Kanonér om Bord i den franske Krydser *La Pensée*. Desferuden beklædte han flere Tillidshverv, og man hørte derfor fra Morgen til Aften og fra Aften til Morgen hans lette Trin rundt i alle Skibets Kroge. 154, Lecomte, der havde Opsyn med Ammunitionslukafet, var just i Færd med at ordne noget dernede, da Chefen, Kaptajn i Marinen, Villiers kaldte paa ham henne fra Agterdækket.

154, Lecomte, kommer farende og brummer:

»Satan til Alarm! Hvad mon der nu er paa Færde.«

Underbefalingsmanden lukker, ved et Puf med Albuen, Munden paa ham i Tide, og 154, Lecomte, staar hurtig ret, slaar Hælene sammen og tager med den højre Haand til Huen.

»Kaptajnen ønsker at tale med mig?«

Det maa være en Sag af Vigtighed, siden Villiers er kommen midt op paa Dækket for at faa fat i Matrosen. Kaptajnen har endogsaa glemt at tage sin Kasket paa.... Og det kan nok være, at Solen brænder! Krydseren ligger paa Smyrnas Red, og der er adskillige Grader varmere end paa Reden i Brest.

»Hør, Lecomte, lad det nu gaa lidt villigt!.. Kom ned i min Kahyt! Jeg har noget at sige dig....«

Noget at sige Lecomte?... Hvad mon det kunde være?... Det var dog uhyre interessant. Saa kom de da ned i Kahytten, der var saa stor som et Lommetørklæde. Villiers satte sig i den eneste Stol der fandtes, og stirrede stift paa Matrosen, der stod ret foran ham.

»Hør nu efter!... Du skal tage dine Stadsklæder paa.... Og saa skal du gaa i Land.. med den Baad, som skal ind for at hente Klokken halvtre.«

»Javel, Hr. Kaptajn.«

»Du gaar saa hen i Parallélegaden. Ved

du, hvor Parallélegaden er? Det er den første Gaden lige ovenfor Kajen.«

»Det ved jeg, Hr. Kaptajn.«

»Godt!... Nummer 16 er et stort rødmaalet Træhus, et gammelt, tyrkisk Hus.«

»Det skal jeg let finde, Hr. Kaptajn.«

»Husk nu, at det var Nummer 16!... Det er Skibsrederen, Hr. Erizians Hus. Du gaar ind ad Bagdøren. I Gaarden er der rimeligvis en *cavas*. Du ved, hvad en *cavas* er? En helt rød, guldgalloneret Tjener med en Række Pistoler og Krumdolke i Bæltet.«

»Ja, det kender jeg nok, Hr. Kaptajn.«

»Du spørger den Tjener, om Fru Erizian er hjemme, Fruen, ikke Herren.«

»Vel, Hr. Kaptajn!«

»Og nu, nu kommer det vanskelige ved Sagen. Naar du er kommen ind til Fru Erizian, siger du, at det er mig, der har sendt dig, og du giver hende dette Brev, dette her. Værsgo', du ser, at jeg har skrevet Adressen paa Konvolutten: *Fru Erizian, Parallélegaden 16, Smyrna*.«

»Javel, Hr. Kaptajn.«

»Naa! Ja, der er mere endnu.«

Marineofficeren tøvede et Øjeblik, derpaa rejste han sig hurtigt op fra Stolen, lagde sin højre Haand paa Matrosens Skulder, og vedblev:

»Hør saa, og hør godt efter, hvad jeg siger Dig! Hvis Fru Erizian ikke er alene, ja, hvis der er andre i Salonen, forstaar du, hvis der er bekendte, Familie, hendes Mand, kort sagt Folk i det hele taget, saa siger du blot Farvel og gaar igen med det samme. Men hvis hun derimod er alene med dig, ganske alene, saa giver du hende foruden det første Brev, du har givet hende, ét til, dette. Se nu efter, paa denne Konvolut har jeg intet skrevet, ikke en Gang hendes Navn, saa du kan umuligt tage fejl.«

154, Lecomte, nikker tavs og strækker langsomt Haanden ud efter den hvide, ubeskrevne Konvolut.

»Vent et Øjeblik,« siger Chefen, og ler, men hans Latter klinger ikke ægte.

»Det er alligevel bedst, at du faa en nærmere Forklaring, min Ven! Det er nemlig ikke en ganske almindelig Kommission, du her skal udrette, og derfor vil jeg have, at du skal vide. Du er jo Sømand ligesom jeg, og naar Sømand skal krydse, holder de nok af, at Farvandet er klart, ikke sandt? Derfor maa du helst kende lidt til Sagen. Fru Erizian har bedt mig om at skrive en lille Tale for hende, en lille Tale, som hun skal holde ved en Slags Fest — saadan noget som en Præmieuddeling! — Nu har jeg skrevet den Tale. Og det er den, jeg sender hende. Men alt det er naturligvis en stor Hemmelighed. Og Folk skal saa tro, at Fru Erizian selv har skrevet den Tale, uden Hjælp. Derfor maa ingen faa det mindste at vide derom, ingen, ikke en Gang Hr. Erizian. Forstaar du?«

154, Lecomtes Mund fortrækker sig til et bredt Smil. Jo, 154, Lecomte, har forstaaet — han har forstaaet det hele; det hele! Kaptajn Villiers er en klog Mand. Han forstaar at sige Tingene, som de skal siges. Det er forbandet rigtigt, hvad han sagde, at baade han selv og Lecomte var Sømand, begge to.

»Kaptajnen kan være rolig! Det Ærinde skal jeg nok udrette. Nu gaar jeg hen og trækker i Tøjet!«

Henne i Køjen har 154, Lecomte taget en hel ny Jerseydragt op af sin Kiste, og han folder en Skjorte med skinnende blaa Krave ud.

»Skal du til Bryllup?« spørger Underbefalingsmanden, som støver rundt i Lukaferne for at se om Folkene holder i Orden.

»Maaske,« svarer Lecomte. Og der skal Gæster med til det Bryllup, som du aldrig har set Mage til, Landsmand!«

Da Baaden, der skal hente Kokken, bliver sat i Vandet, tager den sig en ordentlig Runddans; der er en vældig Dønning. Med et Spring er 154, Lecomte velbeholden i Baaden. Chefen staar henne ved Rælingen og raaber ned til ham:

»Glem nu ikke noget!«

»Nej, Kaptajnen skal ikke være bange! svarer 154, Lecomte muntert: »Jeg har hele Redeligheden i min Hue.«

Og han peger med Fingeren op paa sin Hovedbedækning, som han af Forsigtighedshensyn har trukket helt ned til Øjenbrynene.

Fra ældgammel Tid har Matroserne altid brugt deres blaa Hue med den røde Pompon til Brevtaske; der er udmærket Plads til Brevene mellem det tætte Klæde og Sejldugsforet.

Klokken er tre og alle Smyrnas Beboere skærmer sig mod den brændende Sol bag deres med Skodder forsynede Vinduer. Parallélegaden er øde som Ørkenen Sahara, og Nummer 16 ser med alle sine tillukkede Vinduer ud som et for-

tryllet Slot, bag hvilket der skjules en slumrende Prinsesse. 154, Lecomte ringer paa Køkken-døren.

Det varer meget længe, før der bliver lukket op, men endelig kommer den omtalte *cavas* til Syne.

»Er Fru Erizian hjemme?«

»Evet, *effendi!*«

154, Lecomte forstaar ikke tyrkisk, men han fatter straks paa Tjenerens Haandbevægelse, at han er velkommen, og Matrosen i det blaa Sømandstøj følger lige i Hælene paa det karmoisinrøde Liberi.

De gaar igennem en Gaard, en Forhal, gaar op ad en Trappe, saa igen en Korridor, en Trappe, to Entréer. De gamle tyrkiske Huse er meget udviklede.

Endelig kommer de ind i en pragtfuld Salon med en Masse dejlige Sager; der er Malerier, Tæpper, Portiører og mægtige Vaser fulde af Blomster.

154, Lecomte tænker, at saaledes maa der sikkert se ud hos Præsident Fallières.

Midt i Salonen sidder en Dame, en meget smuk Dame, det ser 154, Lecomte ved første Øjekast. Øjne har hun saa store som Aabninger til et Ankertov, Haar saa fint som en ny Trosse, og saa er hun ikke større end Tobak for en Skilling — og sikkert saa skrøbelig som en Porcellænsdukke! — 154, Lecomte gaar forsigtig frem i Stuen. Det er nok ikke, som naar man entrer et Skib.

Der bliver nogle Sekunders Pavse, saa rejser Damen sig op. Hun er alene. Dette vigtige Punkt søger 154, Lecomte først at gøre sig klart; derpaa siger han hurtigt og uden nogen Indledning:

»Det er min Chef, som har sendt mig her hen til Fruen — De ved nok, Kaptajn Villiers. — Han har bedt mig om at give Dem dette.«

154, Lecomte sænker Stemmen:

»Og dette med — i Tilfælde af, at De var ganske alene — hvilket De jo er.«

Damen blev pludselig aldeles rød, — lige saa rød som Nationalflaget!

154, Lecomte skynder sig at forklare:

»Det er den Tale, De nok ved! Deres Tale til Festen — den Fest, der er noget som en Præmieuddeling. — Det skal De ikke blive urolig over, Frue! Chefen har forklaret mig Sagen, og jeg skal ikke omtale den til nogen! Jeg er stum som en Fisk, det kan De sikkert stole paa!«

Damens smukke Kinder fik lidt efter lidt deres oprindelige Farve igen, hun begyndte at smile og betragtede Matrosen.

»Jeg stoler ogsaa paa Dem,« sagde hun med en blid, klangfuld Stemme. »Jeg stoler fuldtud paa Dem, Hr. Lecomte. Er det ikke saadan, De

hedder? Kaptajn Villiers har ofte talt om Dem. Jeg kender Dem særdeles godt.«

Chefen har talt til den smukke Dame om ham! Det er virkelig pænt af ham! det er nydeligt gjort!

»De vil jo nok drikke et Glas Portvin med mig, Hr. Lecomte? Te vil jeg ikke byde Dem, det ved jeg, at Sømænd ikke holder af til alle Tider paa Dagen. Men lidt Portvin, det vil De jo nok have? Vær saa god at tage Plads — sæt Dem her i Lænestolen. — Nu skal jeg skænke for Dem, De har vel nok Tid i fem Minutter? Saa kan vi snakke lidt om Deres Skib. De holder vel ogsaa af den store, smukke, hvide *Pensée*? Kaptajn Villiers holder saa meget af det. Og jeg ved, at De kommer saa godt ud af det med Deres Chef. Saa maa De vel ogsaa have ens Smag.«

154, Lecomte sidder magelig tilbagelænet i en stor, blød Lænestol med et Portvinsglas i Haanden og føler sig udmærket vel tilpas. En saadan Dame, der slet ikke er stolt, hende føler man sig ikke genert overfor! Hende tør man godt tale til. Og 154, Lecomte snakker løs, han er henrykt over, at hun hører paa ham og forstaar ham.

Han fortæller Historier om Livet om Børd, og saa fortæller han Historier om sin Hjemstavn; og opmuntret af den smukke Dames venlige Smil begynder han at skænke hende sin Fortrolighed. Han fortæller om sin Forlovede, den dejlige Jannik fra Landévennec, som han skal giftes med, naar han kommer hjem fra Togtet. Og han udvikler meget omstændeligt alle sine lyse Fremtidsplaner.

Fru Erizian, der virkelig følger hans Tale med Interesse, svarer, spørger, giver gode Raad, og Tiden gaar hurtigt.

Men 154, Lecomte passer alligevel paa Klokken. Han ved, at selv om man befinder sig vel et Sted, er der dog Grænser for, hvor længe det er passende at blive der. Man kan nok føle sig vel tilpas uden at være taktløs og ubeskeden.

Derfor rejser 154, Lecomte sig i rette Tid for at tage Afskede.

»Frue, nu er det nok paa Tiden, at jeg siger Farvel, med min dybeste Respekt. Men hvilken Besked skal jeg sige til Chefen fra Dem?«

Hvad han skulde sige? Fru Erizian, hvem dette Spørgsmaal kommer aldeles uventet, tøver en lille Stund. Hm, ja, hvad skal han sige? Mange Ting, og mange Ting, der var vanskelige at sige. Saa beslutter hun sig til, slet ingen Besked at sende. Der er en let Nuance af Sorg i hendes Stemme, da hun svarer:

»Der er ingen Besked.«

154, Lecomte spørger ikke mere. Han har forstaaet, han har forstaaet, hvad hun mener, — han har forstaaet det hele. Han bukker dybt med et:

»Ja, saa Farvel, Frue.«

Men Fru Erizian holder ham tilbage.

»Vent lidt, Hr. Lecomte, blot et lille Minut. Jeg vilde gerne give Dem. . . .«

Hun vilde da vel aldrig byde ham Penge? Det vilde ødelægge det hele.

Nej, Gud ske Lov! 154, Lecomte trækker beroliget Vejret. Det er noget helt andet, den smukke Dame vil byde ham — noget helt andet, som han godt kan tage imod: to store Haandfulde Roser, som hun tog op af Vaserne, hvor de stod og fyldte hele Salonen med deres Duft.

»Vær saa god, Hr. Lecomte. Naar Deres Kaptajn kommer og besøger mig, faar han altid lidt af mine Blomster med om Bord. Han holder saa forfærdelig meget af dem.«

Fru Erizian smilede skælmisk og vedblev:

»Men da det nu er Dem, der kom i Dag, saa skal De have dem. Jeg forærer Dem Blomsterne, og den allersmukkeste af dem skal De søge ud og tørre den i en Bog, og naar De kommer hjem til Bretagne, skal De forære Frøken Jannik den.«

Ved Bagbordstrappen i *La Pensée* lægger der en lille Baad til. 154, Lecomte springer først om Bord og farer lige hen til Kaptajn Villiers Kahyt.

Udenfor Døren standser han og tager en Rose ud af Buketten — Rosen til Jannik. Hvor de dog dufter dejligt, de Roser! Næsten lige saa godt som Fru Erizian selv. Den stakkels Kaptajn, som hverken har indaandet Rosernes eller Fru Erizians Duft i Dag. Og det er vistnok sandt — aldeles tilforladeligt — at han holder saa forfærdelig meget af dem — og af hende. —

154, Lecomte putter Janniks Blomst indenfor sin Bluse, og banker saa paa Døren.

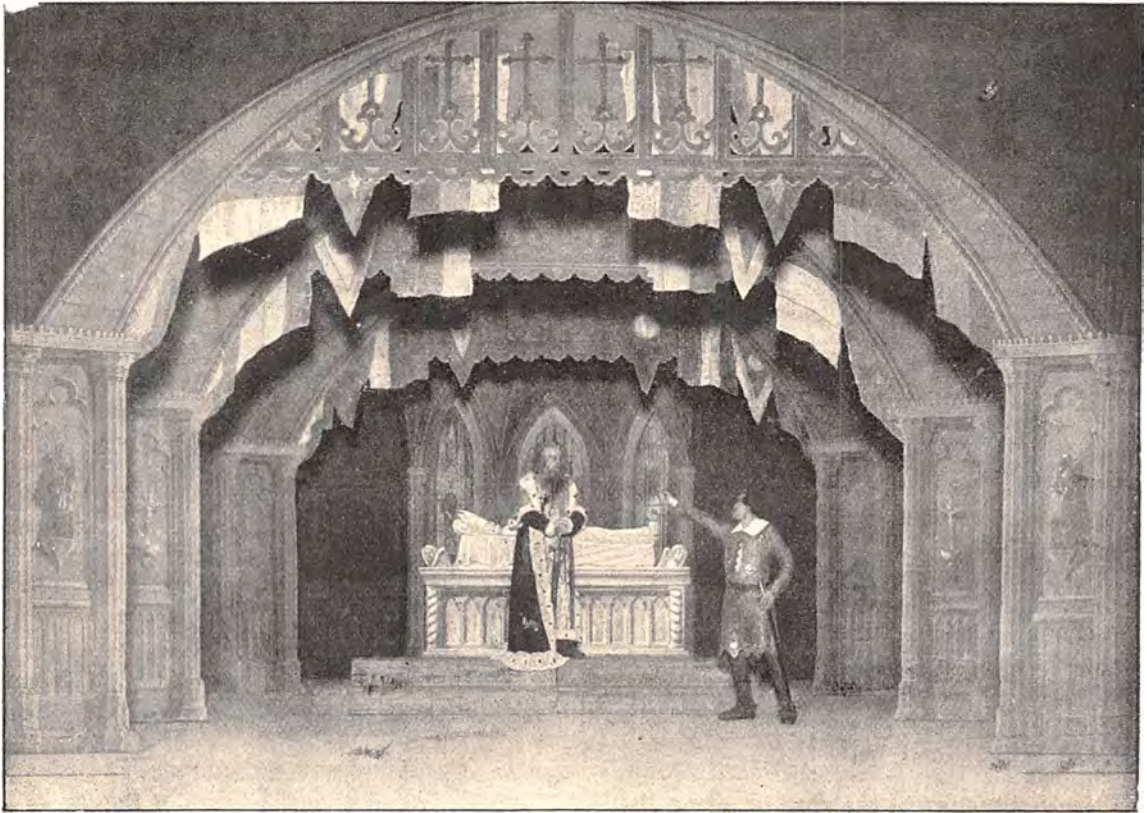
»Kom!«

»Det er mig, Hr. Kaptajn! Jeg kommer for at afgive Rapport. Hun var ganske alene, Da men. Jeg gav hende saa de to Breve, jeg mener Brevet og Talen. Og saa. . . .«

»Saa?«

Officeren betragter Matrosen med videberglige Blikke.

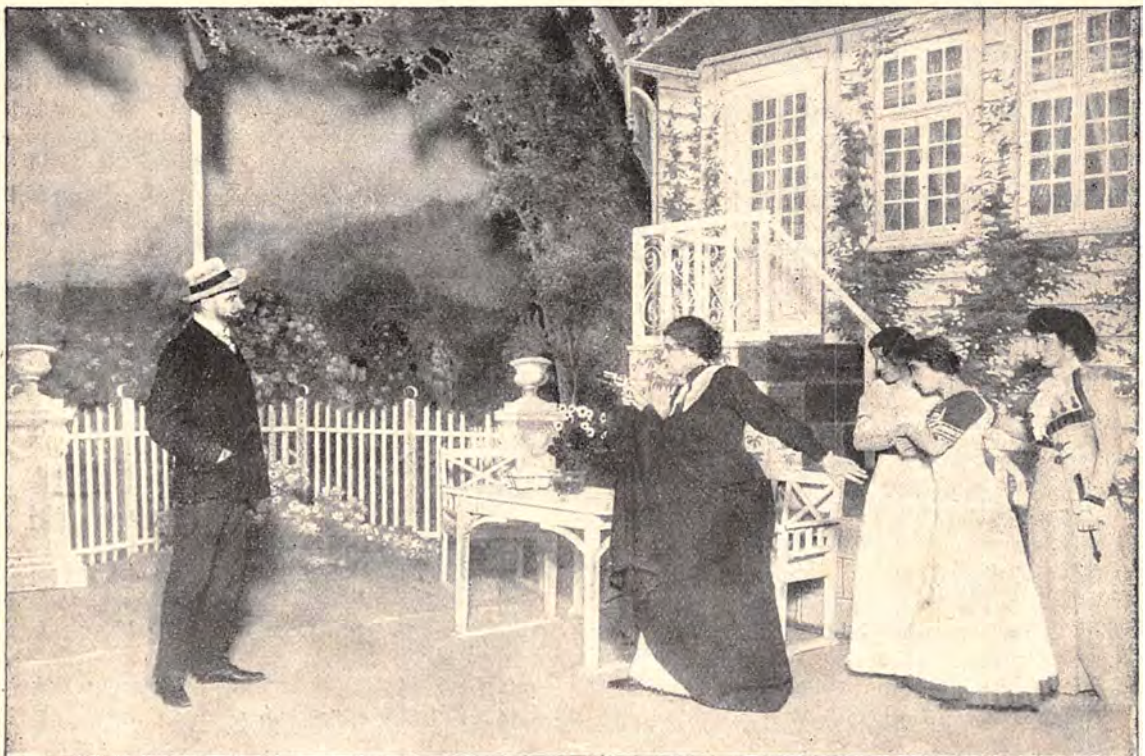
»Saa,« 154, Lecomte bliver ildrød i Hovedet, og lyver med velberaad Hu. »Saa sagde Damen til mig om at sige til Kaptajnen, at hun — hun nærrede rigtig venlige Følelser for Dem. — Og som Bevis derpaa gav hun mig denne Buket, som jeg skulde give Dem.«

Kong Henrik af England. Bertran de Born.
(Hr. Carl Lauritzen). (Hr. Hermann Florentz).

Nolken & Petersen fot.

Scene af „Bertran de Born“, opført paa Odense Teater af Direktør Jens Walthers Selskab.

Karl Tanning. Fru Arvik. Alberta. Helene. Marna.
Hr. Kornbech. Fru Lauritzen. Fru Kornbech. Fru Henriques. Frk. Christiansen.

„Naar den ny Vin blomstrer —“ paa Walthers Teater i Odense. Nolken & Petersen fot.

Skal man tugte sin Pode?

„Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Vi fortsætter med nogle af de indkomne Besvarelser til vor Præmiekonkurrence paa Spørgsmaalet:

»Skal man tugte sin Pode?«

og minder iøvrigt om, at de sidste Besvarelser maa være indsendte inden den 15. April.

Følgende poetiske Udtalelser er valgte i Flæng:

»Gennem skønnsom Fordeling af Kærtegn og Slag skal et Barnesind føres fra Mørke til Dag; Godt for Lily, at Sabroe tog hendes Sag!«

Af Prygl bliver Lily aldrig bedre,
lad Sabroe herom belære alle Fædre.
Herefter vil disse Ord straks gøre Poden artig:
»Pas paa, for ellers kommer Sabroe og ta'r dig.«

Hr. Sabroe blev saa øm og betagen,
Da Lily fik sig et Klaps paa Bagen —
Men Klapsset kom paa rette Tid og Sted,
Og derfor kommer Sagen Ingen ved.

Ave er god, naar den kommer i Tide,
Er noget, alle Forældre maa vide.
Lily fik Straf i den unge Alder
Sabroe fik ej — og laver Rabalder.

Skal man tugte sin Pode? — Javist skal man saa,
Hvis den ikke med Tiden i Vasken skal gaa.
Kan Sabroe — som Lily — til Ave ej trænge?
Jeg troer det, og har saamænd troet det længe.

Betingelserne for Deltagelse i Konkurrencen er følgende:

Besvarelserne maa være i Verseform, ikke over fem Linjer. Der er udsat fem Præmier nemlig:

1. En Rejsetaske.
2. Et Rejseetui.
3. En Læderskrivemappe.
4. »Musik og Sang« i Pragtbind.
5. »Hver 8. Dag« i Pragtbind.

Besvarelserne maa være mærkede paa Konkulotten: *Præmieopgave*.

„Hver 8. Dag“s Roman.

For at vore nye Abonnenter straks kan følge med i vor spændende Roman, »Kvinden med een Haand«, skal vi her kortelig fortælle Indholdet af de første Kapitler:

James Southam, en stakkels forsulten Kontorist, som længe har været uden Plads, finder i en Avis et Avertissement, saafdyende: »Der som James Southam, tidligere hjemmehørende i Dulborough, vil henvende sig til Undertegnede, vil han erfare noget, der sikkert vil glæde ham og blive til stor Lykke for ham«. osv.

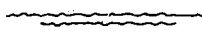
Han henvendte sig efter Adressen, og fra nu af begyndte en Række mærkelige Oplevelser for ham; men egentlig »glædelige« kunde de ikke kaldes. Han fik gratis Ophold paa et Hotel, der bestyredes af en mystisk Fru Barnes, og hvor der var en Kelner, som snart blev udgivet for at være Fru Barnes' Mand, snart gik under det selvsamme Navn som Hovedpersonen i Fortællingen, nemlig James Southam. Kelneren

modtog den nye Gæst, Kontoristen, paa en ret kraftig Maade, nemlig ved pludselig at overfalde ham og slaa ham til Jorden, hvorefter han selv flygtede fra Hotellet.

Kontoristen ventede imidlertid Besøg af sin ukendte Velgører, Duncan Rothwell, som havde meldt sin Ankomst ved et Telegram. Men just idet den fremmede betraadte Hotellets Tærskel, blev han myrdet af en Person, som det ikke lykkedes at finde. James Southam blev en Tid mistænkt, men Politiet fandt ingen Beviser mod ham.

En ny Gæst, en Dame ved Navn Lascales-Trevor, er taget ind paa Hotellet. Hun mangler den ene Haand og ansætter den unge James Southam som sin Sekretær.

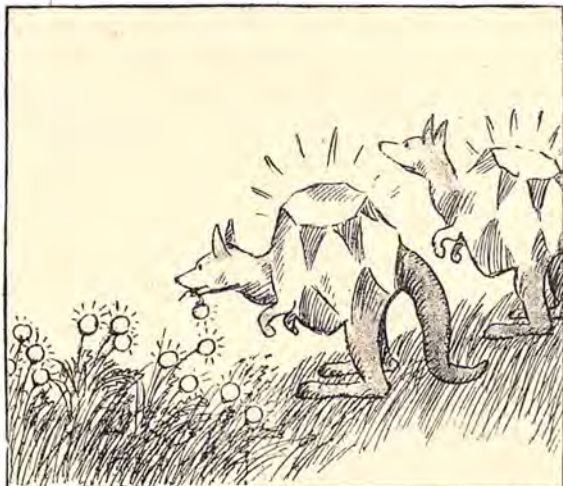
I vort Kapitel i Dag fortælles om et Møde mellem James Southam og den tidligere Kelner paa Hotellet.

DE SMAA PJEYSER

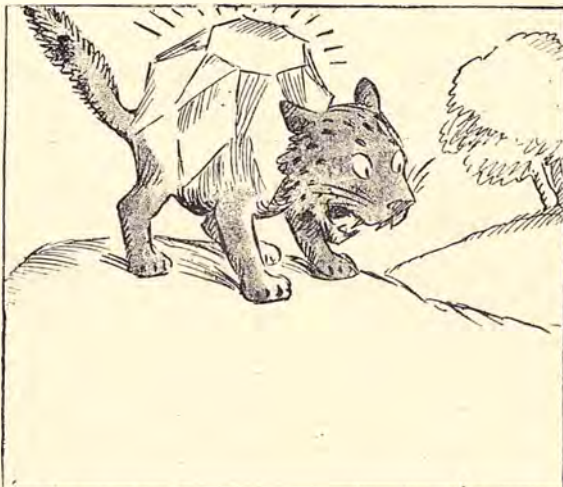
Engang de fire Pjevser kom til Ædelstenens Land
Og saa' de mærkeligste Dyr, jeg ej beskrive kan.

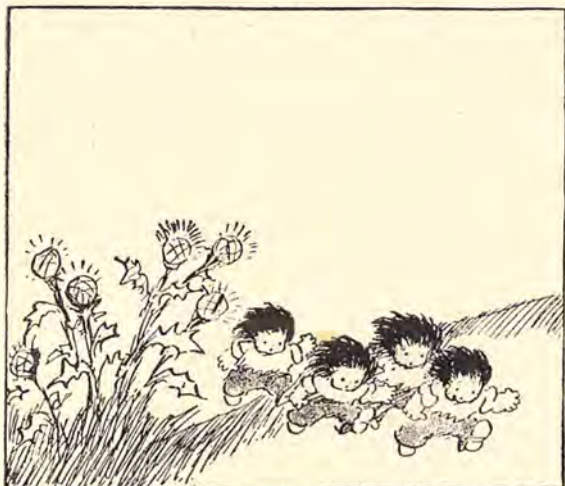
Saaledes mødte de en Dag to Kænguruh-rubiner.
Og paa Marken saa' de Tusindvis af Opat-
amoriner.

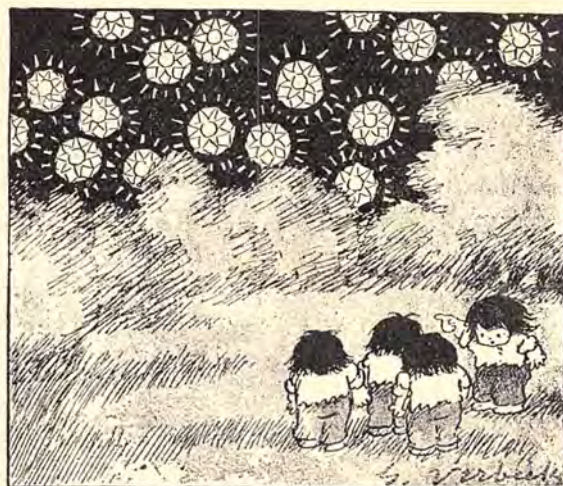
Og skønne Topazsesedaer myldred' allevegne.
Hvorhen de Pjevser vendte sig i Ædelstenens
Egne.

Men pludselig saa kom der Fart i de smaa Pjev-
sers Ben,
Thi de saa' et rædsomt Dyr, hvis Ryg var helt af
Ædelsten.

De blev saa gru lig bange, at de næsten ikke saa'
De Diamanternaaletræer rundt paa Marken staa.

Men da om Natten Himlen var besat med tu-
sind Stjerner,
De tro'de, at det var Vorherres Ædelstenslan-
terner.

Naar Foraaret, melder sig. Jul. Aagaard fot.

Ved Foraarstide. Hvis det gamle Ord om at „Vinteren strænges, naar Dagene længes,“ holder Stik, skulde vi endnu have baade Sne og Kulde Vente. Men den første varme Solstraale har dog

friske Muld. Haven skal graves, og Børnene kan begynde at lege i det fri. Det er et helt nyt Liv, som nu indvies.

Direktør: ODIN DREWES.

Redaktør: LUDVIG ROSENBERG.

Randers Lysbade-Anstalt.

Til et af de største hygiejniske Fremskridt i vore Dage hører sikkert *Lysbadene* og deres Anvendelse i Sundhedsplejens Tjeneste. Hvad enten det gælder om at forebygge eller helbrede Sygdomme, ligger der i *Lysset* en hidtil uanet Rigdomskilde. Den Række Lysbadeanstalter, som i den sidste Tid er oprettet rundt om i Landet, vidner højt om dette Kurmiddels overordentlige Betydning. De, der ønsker sig et langt Liv med mægtig Arbejdsevne, almindeligt Velbefindende, Livslyst og Livsglæde, maa stræbe efter at holde Blodet rent, Blodomløbet normalt og Stofskiftet i Orden. Men hertil kendes jo ingen bedre Midler end netop de fysikalske Behandlinger, der saa at sige er rundne af Naturens Skød, og som Lysbadeanstalterne anvender i sine Lysbade, Vandbade, Massage, Sygegymnastik osv.

En af de nyeste og mest moderne af disse Kursteder er *Randers Lysbadeanstalt*, der ledes med stor Dygtighed af fhv. Bademester og Massør ved Lysbadeanstalten i København, senere Inspektør ved Frydenstrand Sanatorium, Hr. M. M. Olsen. Anstalten har en glimrende central Beliggenhed, saaledes at der ikke alene er en nem Adgang dertil fra hele Randers By, men ogsaa fra alle de Egne, der ligger omkring de fra Randers udgaaende Jernbaner. Anstalten, der har en særlig Afdeling for Damer og et vel-skolet, eksamineret Personale, har i den korte Tid, den har bestaaet, været saa flittigt besøgt af Byens og Egnens Beboere, at den øjensynlig har afhjulpet et virkeligt Savn.

Der er Grund til at ønske en Institution som *Randers Lysbadeanstalt* Held og Lykke i Fremtiden.

„HVER 8. DAG“S PROGRAM FOR DENNE MAANED

FORLYSTELSER

Teatre:	FREDERIKSBERG TEATER. Kl. 8. En Midnatstime. Kl. 9. Uhyret.	NØRREBROS TEATER. Kl. 8. Orfeus i Oververdenen. Kl. 9. „Dueslaget“.	SØNDERBROS TEATER. Kl. 8. Guldklumpen.
Variétéer:	CIRKUS VARIÉTÉ. Kl. 8. Nyt Program.	SCALA. Kl. 8. Nyt Program.	OLYMPIA. Kl. 8¼. Nyt Program.
	TIVOLIS VARIÉTÉ. Kl. 8¼. „Fra Maven til Polen“. Sang-Cabaret af Steen og En.	PARISIENNE. „Alle go'e Gange er tre eller Pa:en igen“. Parisiennes nye Cabaret.	OPERETTEN. BONDESTUEN. Storm-P.-Billeder hos Lorry Feilberg.
Biografteatre:	KOSMORAMA. ØSTERGADE 26. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	BIOGRAFTEATRET. VIMMELSKAFTET 47. Daglig Forestilling Kl. 2—10.	LØVEBIOGRAFEN. AMAGERTORV Daglig Forestilling Kl. 2—10.

Ingeniør-Akademi for Kvinder.

Ved det tyske Ingeniør-Akademi i Wismar an der Ostsee, som modtager Elever fra Ulandet, er der nu ogsaa indrettet en Afdeling for Kvinder, hvor disse kan blive uddannede til Arkitekter, Bygningsingeniører, Maskiningeniører og Elektroteknikere og i det hele modtage ganske den samme Undervisning som Mændene. De unge Fruer og Frøkener, der ind-

melder sig paa disse Kursus, faar ikke blot teoretisk, men ogsaa praktisk Uddannelse i de forskellige Fag.

For øvrigt kan enhver, der ønsker nærmere Underretning om denne interessante Skole, skrive til Akademiets Sekretær efter det nye Program.

Erstatning for Corset.

Som den mest praktiske Erstatning for Corset anbefales

Hofteformeren „IDEAL“.

Nr. 1 gaar kun til Taillen.

Nr. 2 gaar ca. 1½ Tm. over Taillen.

Nr. 3 gaar ca. 3 Tm. over Taillen.

Hofteformeren „IDEAL“

taas i rosa, blaåt, hvidt, drap og sort.

Ved Bestilling opgives Hoftemaal og Taitlemaal.

Hofteformeren „Ideal“.
Nr. 1: Kr. 4,75.

Hofteformeren „Ideal“.
Nr. 3: Kr. 5,50.

Lægerne fraraader altid at bruge Corset. Som en fortrinlig Erstatning for Corsetet anbefales Hofteformeren Ideal.

For slanke Damer er „Ideal“ fortrinlig, idet den giver en smuk og elegant Facon over Hofterne og fremtvinger den yndede „lige Front-Linie“.

For fyldige Damer er Hofteformeren „Ideal“ aldeles uundværlig, idet den — hvis det rigtige Nr. købes — formindsker Hofterne og giver en smuk og elegant Figur. ¶

Hofteformeren „Ideal“.
[Nr. 2: Kr. 4,75.]

Løse Lommer.

Føres i hvidt, graat, sort.

Pris pr. Stk. Kr. 0,65.

Standard, Mønsterforretning, Magasin for Nyheder og Specialiteter, Vimmelskaflet 45, København K. Telefon 979- og 5094.

HOTELLER

Aaribo. Hotel „Søro“ nærmest Banen. Karl ved alle Tog.

Central-Hotellet, Viborg, anbefales Rejsende. — Stor Staldplads. Johs. Sørensen.

Café Royal, Aalborg. Daglig Koncert fra 8—12, Sønd. fra 4—6. Optræden af 1. Kl. udenl. Orkestre. Udm. Restaurant. J. H. Severinsen.

Lykøbing F. — Højskolehjemmet. — Telf. 285.

Missionshotellet, Hillerød. Store, lyse og hyggelige Gæsteværelser. Mod. for læng. Ophold. Karl v. alle Tog.

Hotel „Nutiden“, Rønne. Bedste og billigste Mødested. Stort Udvalg af à la carte.

Hotel Bellevue, Næstved. 2 Minutters Gang fra Banegaarden. Vær. fra Kr. 1,50. J. C. Jørgensen.

Odder. Central-Hotel.

Eneste Hotel i Byen med Centralvarme, W. C., elektrisk Lys. Badeværelse i hver Etage. Personelevatør. Køretøjer udlejes. Stor Staldplads. N. Johannesson.

Missions-Hotellet, Esbjerg, Skolegade 36, — Telefon 497 —

anbefales ærede Tilrejsende. Værelser fra 1,00, 1,50. W. C., Badeværelse, elektrisk Lys paa alle Værelser. Hotellets Vogn ved alle Tog. Ærb. Martin Hansen.

Esbjerg Afholdshotel, Torvegade 27. Telefon 394. P. M. Petersen.

Christiansminde Badehotel, Svendborg. Telf. 31.

Et af Danmarks smukkeste og sundest beliggende Badesteder ved Skov og Sø. Komfortable Værelser saavel i Hotellet som i Villaaen „Søro“. Prospekt franko. Aabent hele Aaret. L. Frantzen.

Hotel „Kolding“, Kolding. Byens største og bedste Hotel. Tlf. 3, 15 & 636. Carl Lundgren

Café Heimdal, Esbjerg (Chr. Dankwardts).

Restaurant og Lysthave.

Regulære Koncerter. — Hyggelige Lokaler. — 2 lukkede Keglebaner. — Telefon 213.

Lysthave Badehotel. Vejleffjordens Perle, mest mondøne og tidsvar. Hotel. Bill. Pension. Prosp. gratis. Axel Schnabel.

Afholdshotellet, Banegaardsgade 6, Aarhus, umiddelbart ved Banen. Karl ved alle Tog. Godt Køkken. Telf. 1378.

Høns Klint. Smukkeste og sundeste Opholdssted. Hotel og Pensionat. Hunosøgaard.

Rejsende til Kolding anbefales Missionshotellet.

Moderne, komfortable Værelser og Restaurationslokaler. Godt Køkken. Elektrisk Lys. Karl ved Togene. 3 Minutter fra Banen. C. Mikkelsen, forh. Missionshotellet, Hillerød.

Marist Hotellet, Middelfart. Anbefales Turister og Rejsende. Stor smuk Have umiddelbart ved Strand og Banegaard. Godt Køkken. C. Bjerg.

HUS OG HJEM

Malermfabrik og Forgylteri, Tlf. Byen 1660 y, H. Olsen, Kattesundet 14. Anbefales m. Rammer i alle Stilarter, gl. Rammer opforyldes. Malerier & Kobberstik renses.

UNDERVISNING

TYSK. Oversættelser. Undervisning. Konversation. Handelskorrespondance. Fanny Oppenhejm, cand. phil., kgl. eds. Transl., N. Farimagsg. 11, 3. Telf. Byen 96

Krabbesholm Højskole. Skolen for unge Piger begynder den 3. Maj. Skriv efter Program. A. Axelsen. A. Th. Dor

Odense Husholdningsskole. Skole og Hjem for unge Piger. Undervisning i alt Husvæsen. Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes, og Indmeldelser modtages. Marie Henningsen.

Husholdningsskolen „Borrehus“, Kolding. Kursus for unge Piger begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes. Kirsten Simonsen.

Hadsten Højskole. Karleskole med Haandværkerafdeling begynder 4. Novbr. Skoleplan ved H. J. Vedde.

Haslev Landbrugsskole

5 og Maaneders Kursus begynder 3. Novbr. Kontrollkursus i April. Nærmere ved Henvendelse til J. K. Jensen, Forst.

Th. Langs Skoler, Silkeborg.

Gymnasiet og Realskolen, Optagelsesprøve først i Juli. **Seminarbet,** Optagelsesprøve før og efter Sommerferien. **Forskoleseminarbet,** Optagelsesprøve sidst i Oktober.

Silkeborg Husholdningsskole.

Skole og Hjem for unge Piger. Nyt 5 Maaneders Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Pris 50 Kr. pr. Måned. Program tilsendes. Frida Lund. Maja Høllberg.

Aarhus Husmoderskole.

Nyt 1/2 Aars Kursus begynder 4. Novbr. For Elever, der vil have halvt Vinter og Sommerkursus, begynder et Kursus 1. Februar og 1. August. Statsunderstøttelse kan søges. Marie Jespersen.

Vordingborg Seminarium.

Nyt. Moderne Indretning. Damp- og Strandbade. Uddanner Lærere og Lærerinder. Foruden alm. Afdeling særligt Hold for Præliminarister. Nærmere ved Th. Halse. A. Munk.

J. Hammermüller, Organist. Klaverundervisning. Frederiksborg Allé 21 A

Set. Petri Mellem- og Realskole

Skolepenge fra 7, resp. 5 til 16 Kr. E. Glöy, Skolebestyrer.

Frøken Wintellers Pigeskole

optager i Gymnasieafdelingen (nysproglig Retning) unge Piger som er i Besiddelse af de fornødne Forkundskaber. Det nye Skoleaar begynder den 19 August. Louise Winteler, Odense

KLINIKER · BADE etc.

MEDICINSKE BADE

Vandkure, Bade, Massage, Lysbade, Gytjebade.

BADEANSTALTEN „KØBENHAVN“

Studiestræde 61. Telefoner: 9100, 9103 og 9104.

Aalborg Lysbade-Anstalt og Massage-Klinik, Jernbanegade 10. Kurbehandling for Gigt og Nervaldiselse.

Randers Lysbadeanstalt.

Medicinske Bade, Lysbade, Vandkure, Pakninger, Massage m. m.

M. M. Olsen,

Torvegade 21. Randers. Telefon 1061.

Læge Bravi-Bertinis Klinik. Gøthersgade — 91. —

Kons. 1—4. Tlf. 6398. Specielt: Gigt, Rheumatisme, Nerve-, Muskel- og Ledsygdomme. Manuel-, Motor- og Vibrationsmassage. Syge-Gymnastik.

Fru Karen Møllers Klinik, Frederiksbjerg 10. Telefon Byen 1810 y.

Sundheds- og Skønhedspleje for Ansigt, Hals og Hænder. Specielt: Behandling for Haaraffald, graat Haar og ny Haarvækst (ny Metode).

Massageapparat (egget Patent).

Vaskeriet
Gl. Kongevej 19
 — H. M. S. Knudsen. —
Telefon Vester 556 y.
Etableret 1896.

STORMSKADEFORENINGEN „LY“
NÆSTVED
forsikrer Ejendomme overalt i
KONGERIGET DANMARK.
Agenter anlages.

Oste - Børsen
35, Vesterbrogade 35
 — Ost —
for enhver Smag.

FROST
I HÆNDERNE
 helbredes i Løbet af 8 Dage, efterlader ikke
 Ar. — Indsend 2 Kr. til „Neptun“ Box 56,
 Esbjerg, og Midlet sendes omgående. Sendes
 ogsaa paa Efterkrav.

CAPSUM ○ Verdens sikreste og hurtigst helbredende
 ○ Middel mod **Gigt** og **Rheumatisme**
 ○ Hoveddepot: **HOLSTEBRO MEDICINALHANDEL** ○

**Vil De bevare Deres
 SKØNHED**
Brug „Diakon“, giver en fin
 og smukke hvide Hænder. Sendes overalt
 Postopkrævning. Pris 1,50 pr. Fl. Skriv
Depot „Diakon“, Gentofte
 Telefon Gentofte 237.

ØSTERBROS
KAFFE-MAGASIN
 ØSTERBROGADE 52
 TELEFON ØBRO 444

Universal-Kaffe	Kr. 0,84
Java	- 0,96
Fin Java	- 1,16
Ekstrafin Java	- 1,36
Java & Mokka	- 1,46

8 Øres Rabatmærke paa hvert Pd. Kaffe af de 4 bedste Kval.

Rejser De til
NB Lolland-Falsters Stift,
 saa drik overalt
Nykøbing Ø

Korpulence
Fedme
 bliver afhjulpel ved **Tonnøta Kur**. Prisbælt
 med Guldmedaille og Ærespris. Ingen sv
 Hofter og Legeme, men ungdommelig, sl
 og elegant Figur m. gracies Læille. Intet La
 middel, ingen Humbug, men et Afmagri
 middel for korpulente sunde Personer. I
 af Læger. Ingen Diæt, ingen Ændring
 Levevis. Udm. Virkning. Pakke 2,50 M. fra
 mod Postansvning eller Efterkrav.
D. Franz Steiner & Co.
 Berlin 82. Königgrätzer Str. 66.

Biografteatret
Vimmelskafte 47.
 — Hver Uge —
Nyt I. Klasses Program.

ETABLERET 1752. Naar De tager en Pille, tag saa en

Brandreth's Pille

Ren vegetabilsk, Altid virksom.
Helbreder kronisk Forstoppelse.
 Brandreth's Piller renses Blodet, Mave
 og Indvoldene og styrker Fordøjelsen.
 De ansporer Leveren, fjerner daarlig Galde
 og fordærvede Afsønderinger. De styrker,
 regulerer og renses hele Systemet.

**Forstoppelse, Svimmelhed, Søvnighed,
 belagt Tunge, daarlig Aande,
 Hovedpine, Mavesmerter, slet og
 mangelfuld Fordøjelse, Leversyge,
 Culsot og enhver anden Upasse-
 lighed kommer fra uren, Blod.**
 Sælges paa alle Apo. tker.

Per Billedet tæst op til Øinene og se hvorledes Pillen gaar ind i Munden.

B. Brandreth

TROPISKE FUGLE
 Største Udvalg fra 1 Kr. 50 Øre Parret. Smukke grønne Papegøjer, lærenemme, 6 Kr. pr. Stk. Enestaaende Udvalg af talende Papegøjer og Kakkaduer. — Lager af Fuglebure, Fuglefrø og Reder til alle Arter Fugle Guldskildpadde, Terrariedyr og Skildpadder.

L. Sønckens
**Fugle- og Frø-
 eksporthus.**
 Larsbjørnestræde 12. Tel. 17060

Damer og Herre
 hvis Haar er graaet, kan ved B
 af Frisør N. Nielsens

NYKJØBING.F.

Amerikanske Haarelikvis
 paa 10 à 12 Dage genvinde Haar
 oprindelige Farve. Pris pr. Fl. 2
 Forlanges overalt hos Handle
 og paa Dame- og Frisørsaloner e
 fra Hoveddepotet.

Enhver kan gratis
 faa tilsendt Prøvekollektionen i moderne,
 gante Klæde-, Kjøle- og Blusestoffer
 Herre- & Drengestoffer. Stort Udvalg, Fab
 priser. Syersker Rabat.
Aarhus Klædevæveri.

Husk at købe
 — Hver 8. Dag.

ETABLERET 1847.

ALLCOCK'S PLASTRE

B. Allcock

Universalmiddel mod Smerter.
 Hvorsomhelst der er Smerter bør et
 Plaster anbringes.

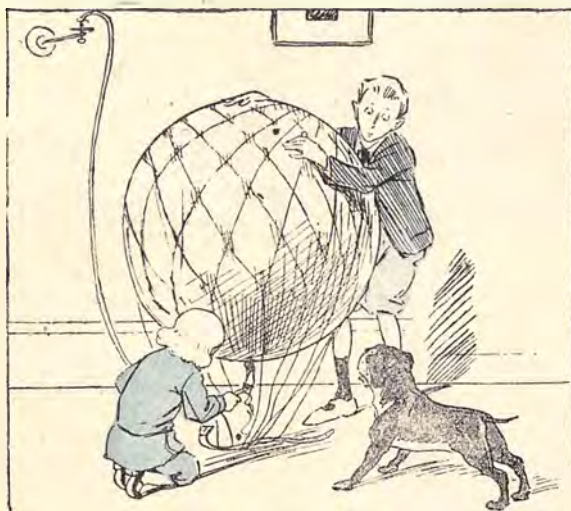
Hører De daarligt?
 prøv da Patent Lommeapparat. Vægt
 25 Kv., bæres i Bristommen, anbef
 fales af Ørespecialister, 3 Størrelser til
 at høre paa 3, 6 og 12 Als Afstand. Pris
 20 Kr. For mindre Tunghøre Patent-
 Høretragten til at bære paa Øret. Pris
 10 Kr. — Kan prøves fra 12—4 hos V.
 O. Jessen, Frederiksbergg. 14. Kbhvn.
 K. — Udenbys sendes Apparaterne
 paa Prøve i 2 Dage mod Postopkræ
 vning, retourneres Apparatet, tilbage-
 sendes Beløbet. Priskurant m. Af-
 bildning og Beskrivelse af Apparatet
 sendes franko

KAKKELOVNS PUDSE-KOMP.
 Telf. 7672. **Set. Pederstr. 45.** Telf. Byen 2518 v.
Rensning. • Pudsning. • Reparation.

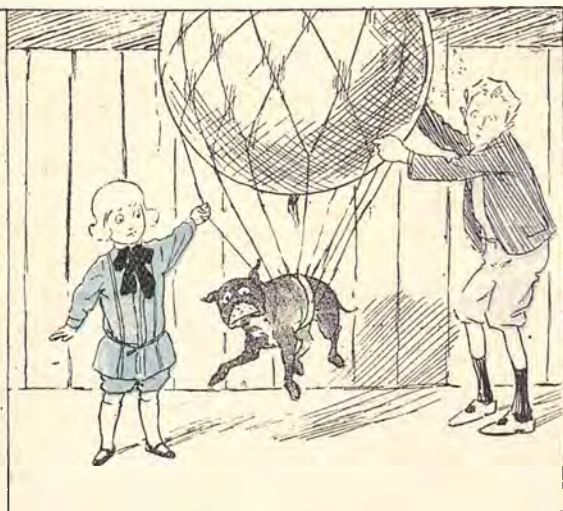
**Vibe-Næstnups Leder-Garn og
 Fodtøjet blankt og leverer Lederet**

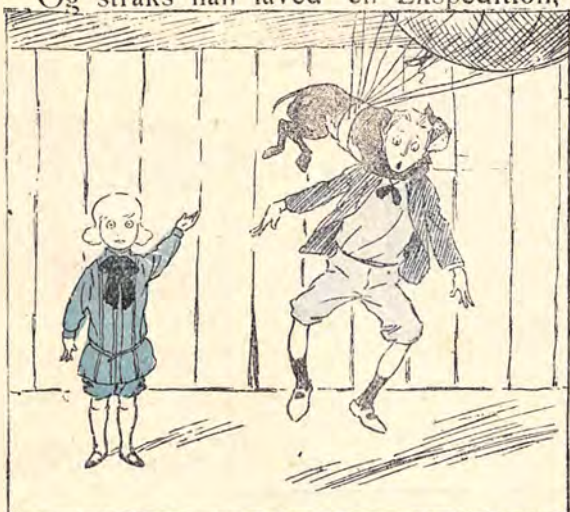
BUSTER BROWN

Af Onkel Buster sig fik en Ballon
Og straks han laved' en Ekspedition,

Der skulde udforske de himmelske Skyer,
Og til Luftskipper Karo, det arme Dyr,

Blev valgt, skønt der skjalv i hans Krop
Ved den Tanke at fare til Himmelen op.

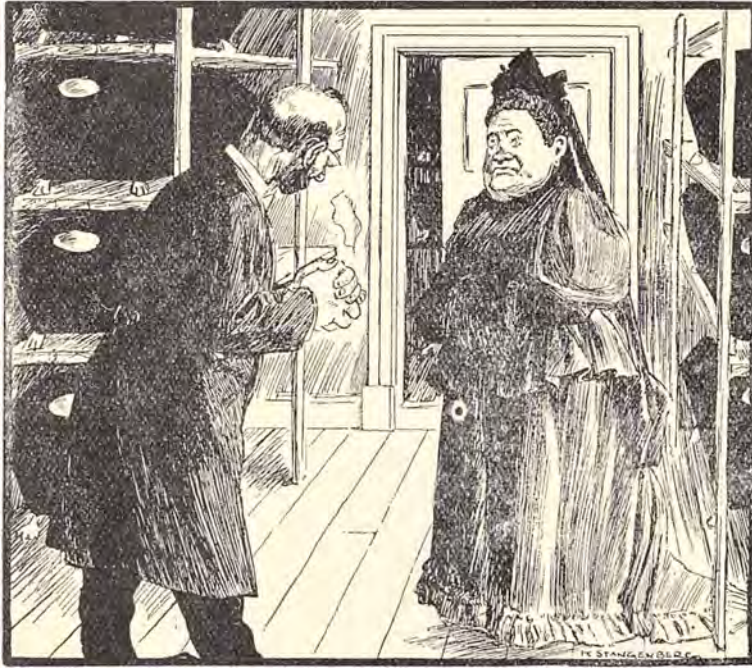
Naturligvis endte det ogsaa galt,
I Luften Ballonen revned' totalt.

Og Buster blev noget flov til Mode,
Da Karo faldt ned paa Onkelens Ho'de.

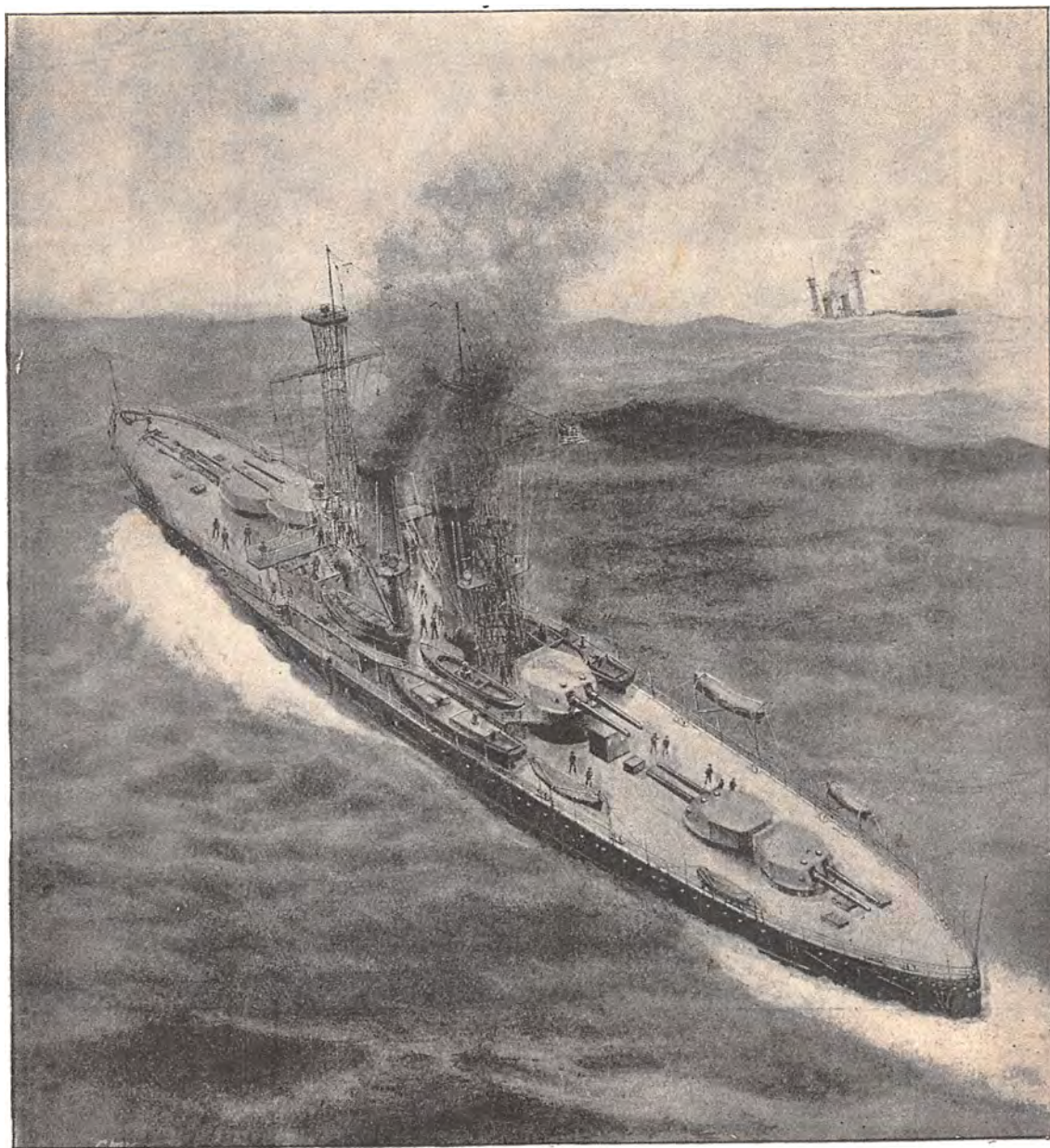

Men Karo, der slog et Par Ribben i Stykker
Er vred paa sin Ven for de Luftrejsenykker.

Tilgift.

„Dersom De har Brug for 2 Kister, lille Frue, saa giver vi en i Tilgift“.

Den nyeste amerikanske Dreadnought, „Utah“.
„Utah“ er 521½ Fod langt og 88 Fod bredt. Det faar en Besætning paa 1014 Mand.
(Se Sid. 623)

Trompeteren.

Efter Maleri af W. van Mieris.

Ekendt Billede fra Dresdener Galleriet er W. van Mieris' „Trompeter“ — en Værtshusscene af den gammelkendte Art, der bringer et Pust fra en svunden Tid. Det er et Billede, der har

sit stadige trofaste Publikum i de mange, som bevarer Pietetsfølelsen for det, der hører Fortiden til, enten det er en billedlig Fremstilling af Datidens Sæder og Skikke, en gammel Borgruin eller et rustent Sværd.

Amerikas „Dreadnoughts“.

Da England byggede Verdens største Slagskib og gav det det udfordrende Navn »Dreadnought«, skabte man tillige en international Betegnelse for den kraftigste og mest imponerende Type Krigsskibe, Verden endnu har set.

At Tyskland hurtig vilde følge i Englands Fodspor med Hensyn til Anskaffelsen af »Dreadnoughts« var paa Forhaand givet; thi det er jo Tyskernes Ambition, en haabløs Ambition, at gøre England Rangen stridig som den største Sømagt.

Men ogsaa de forenede Stater skyndte sig at bygge Krigsskibe af den engelske Dreadnought-Type, og det største af disse blev fornylig sat i Vandet fra New York Skibsbygningsværft i Camden (New Jersey), medens et Søsterskib nærmer sig sin Fuldendelse paa Orlogsværftet i New York.

Det første har faaet Navnet »Utah«, det sidste Navnet »Florida«.

»Utah« er 521 $\frac{1}{2}$ Fod langt med et Deplacement paa over 23,000 Tons. Paa normalt Deplacement af 21,825 Tons stikker »Utah« 28 Fod 6 Tommer (engl. Maal) dybt.

Skibet har forøvrigt en Bredde af 88 Fod 2 $\frac{1}{2}$ Tomme.

Det vil maaske være rigtigst at tilføje her, at ved normalt Deplacement beregnes der fuld Forsyning af Ammunition, men kun Totrediedele af fuld Forsyning Proviant og Kul.

»Utah« vil komme til at indtage 2500 Tons Kul og 400 Tons Olie, og er forsynet med de saakaldte 4-Skrue Parsons Turbiner paa 28,000 H. K., der skal give det en forøvrigt kontraktmæssig Hurtighed af 20 $\frac{3}{4}$ Knob.

Af alle moderne Slagskibe, er »Utah« det, der vil blive stærkest bemandedt. Det faar nemlig 60 Officerer og 954 Menige ombord, i alt en Besætning paa 1014. Det er omtrent lige saa mange, som der fandtes ombord paa de største Tredækkere i gamle Dage, og for et Slagskib nu til Dags er det Rekorden. »Utah« er forsynet i første Batteri med ti 12-Tommers Kanoner, der

er placerede saaledes, at de kan anvendes paa begge Bredsider.

I en lige Linje fra Stævnen og agter kan »Utah« affyre fire 12-Tommers Kanoner. Til Sammenligning kan anføres, at det brasilianske Slagskib, »Minas Geraes«, som blev bygget fornylig, er i Stand til at fyre otte Kanoner fra Stævn og agter, og de engelske og tyske Slagskibe seks. Man vil derfor se, at Maksimum for Bredsidernes Vedkommende er opnaaet paa Bekostning af Stævn- og Agterskud, men dette anser man for at være en Fordel i fremtidige Søslag.

I andet Batteri har »Utah« seksten 50 Kaliber 5-Tommers Kanoner, der giver otte pr. Bredside og fire fra Stævn og agter.

»Utahs« Panser er sandsynligvis det mest fuldendte og stærkeste, der nogensinde har været anbragt paa et Krigsskib.

Et Bælte, 8 Fod bredt, har midtskibs en Gennemsnitstykkelse af elleve Tommer, og et lignende bredt Bælte ovenover af ni Tommer.

Taarnenes Panser er fra 12 til 8 Tommer tykt og 6 $\frac{1}{2}$ Tomme paa andet Batteri.

I »Utahs« Konstruktion har man i høj Grad haft Opmærksomheden henvendt paa et effektivt Kompartementsystem for at formindske Følgerne af Skade paa Skroget, f. Eks. ved en Torpedo eller en flydende Mine, og man er i Stand til at koncentrere Virksomheden af et stort Antal Pumper paa et enkelt eller flere Kompartementer.

Den amerikanske Flaade af Dreadnoughts er blevet bygget i utrolig kort Tid. »Utah«, der løb af Stabelen fornylig, fik Kølen lagt den 15. Marts 1909, og Søsterskibet »Florida« vil være helt færdig i den nærmeste Fremtid.

Forsidebilledet viser et Skib af Dreadnought-Typen i svær Sø.

Man vil bemærke, at Skibet er forsynet med en Art »flettet« Mast, en Konstruktion, der er blevet benyttet til alle de nye Skibe i den amerikanske Flaade.

COSMOPOLITAN.

Imatra.

Af C. M. Norman-Hansen.

Som andetsteds i Bladet omtalt er der i den russiske Duma forelagt en Lov, hvorved Finlands Dødsdom stadfæstes. Imatra — Finlands skønne Symbol og Samlingsmærke — »synger med Tordenstemme Landets Dødsdrapa» — skriver Dr. Norman-Hansen.

Havde de blot ladet være at bygge den Bro øverst oppe, der hvor Faldet tager Fart, da vilde det nede fra have set ud, som om de skummende Vande kom væltende ud af selve det vintermørke Himmelhvælv og med Bru-

— der ligger hvide Øer midt i Elvebruset og snetyngede Birke sænker Grenene ned mod det mørke Vand — det er som at se de Steder, hvor de gamle Runesangere manede deres Tryllesanges Fabelskikkelser frem: Dødsrigets vilde Elsdyr og Dødselvns sorte Svane.

De gamle Runesangere sang altid helst om Død og Ulykke og onde Tider — som de fleste Folks Klagesange lige siden Babylons Tider er bleven til ved de store Floders Bredder, saaledes har de vel her ved denne Strand stemt deres Kantele til Sang om Død og alt ondt, der tyn-

Imatra ved Vintertid.

sen og Drøn banede sig Vej ned gennem Iskløften.

Imatras Vande er sort i den solløse Vinterdag, og dets Skum er gul Fraade. Ud over Faldets Strømhvirvler hvælver Isdækket sig med skarpskaaren gulgrøn Kant — kun inderst inde under Hvælvet dæmrer blaanende Bræfarve. Op over Kløften er alt hvid blød Sne, og Fyrreskoven er dækket af Sne — gennem Sneens tavse Ødemark vælter Imatras sorte Vande sig som selve Dødens Elv. Paa den anden Bred — altid paa den anden Side af den mørke Strøm øjner den, som spejder, sit tabte Paradis, begravet under Sneen, vogtet af øversneede Klippesten, der ser ud som en Flok forstenede Bjergtrolde og Skovhuldrer.

Nedenfor Faldet, hvor Elven atter bliver bred, men Strømmen endnu gaar strid, med hvidtoppede Bølger som en Indsø i frisk Kuling

gede deres Hjerter. Men afmægtig er Menneskerest der, hvor Imatra tordner.

Da jeg første Gang hørte Imatras Drøn, var jeg kommen fra Riget i Øst, fra de store Floders Land, hvor saa mange Klagesange er fødte, og hvor Klagesanges Omkvæd endnu lød for mine Øren: Bedre for os at dø end leve, som vi lever! Inde i Skoven laa Imatrahotellet øde og forladt mellem snedækte Fyrretræer. Verandaen var tilsneet og tom, kun for et enkelt Vindue stod Skodderne aabne — som om her endnu bødes et Fristed for den, der kom hid for at stirre sig svimmel ned i Faldets dragende Hvirvler, for at lade sig gribe af dem og forsvinde i Dødens Elv.

Det er Vinter igen, og Budskab om onde Tider kommer til os fra Imatras Strand. Giv mig da endnu et Øjeblik, du fordrende Liv, til

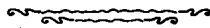
at følge mit eget Sind, og drage derhen, hvor et Menneske tifold føler sin Afmagt — til Imatras Bred.

Jeg véd det — alt vil møde mig, som jeg saa det sidst: de sorte Vandes ilende Styrt gennem den hvide Sne, den gule Skumfraades Sprøjt op over Klippernes forstenede Bjergaander og Skovtrolle, og det tabte Paradis under Sneen hinsides Dødens Elv. Over Broen deroppe, hvor Faldet tager Fart, rider en Sotnje Kosakker vestover. Hotellet staar som den Gang midt i Vinterskoven, med sit enlige Fristed for den, der drages mod Dødens Elv. Og Imatra synger med Tordenstemme Finlands Døds-Drapa.

Ingen anden Klagesang skal kvædes med afmægtig Røst, hvor Imatra tordner — heller ikke

skal hvert Kvad handle kun om Død og Undergang. Andre Skikkelser digtede de gamle Runesangere: dybt inde i Skoven ser jeg Ungersvenden Joukahainen, ham, der synges om i Kalevala — han nitter en Brynje sammen af Rensdyrs-horn og Rensdyrsknogler — med uførtroden Taalmod har han sanket dem sammen i Sneen, i trodsig Venten sliber han dem til, Stykke for Stykke passer han dem til og binder dem sammen med Rensdyrs Sener til en Panserbrynje. Tavs, med sammenbidte Tænder, stirrer han ud i Vintermørket over den hvide Sne.

Ogsaa jeg staar tavs — jeg véd, hvor afmægtig Menneskerøst er der, hvor Imatra tordner.

Kvinden med én Haand.

Roman af Richard Marsh.

Fortsat.

Det var, som om hans Tanker var langt borte; det ene Udtryk vekslede paa hans Ansigt efter det andet, og saa paa en Gang, glemmende hvor han var, og mig, der stod ved Siden af ham, mumlede han disse Ord: »Hvad er hun dog for en Kvinde!«

Det var alt, hvad han sagde. Jeg opfangede Ordene tydeligt, skønt de aabenbart ikke var beregnet for andres Øren. Saa tav han igen.

OTTENDE KAPITEL

Sekretæren.

Han vilde ikke gaa med hjem. Jeg tror nok, jeg prøvede i en Time at overtale ham til at følge mig. Jeg forklarede ham, at han gjorde Uret ikke blot mod sig selv, men ogsaa mod sin Hustru. Ja, jeg gik saa vidt, at jeg henledte hans Opmærksomhed paa, at han let kunde faa Mistanken rettet mod sig, hvis han holdt sig helt borte. Han maatte hellere se Sagen dristigt i Øjnene osv.

Men han var ikke til at rokke. Det eneste, jeg kunde faa ham til, var at love, at han vilde komme, »naar Tiden var moden«.

Hvad han mente hermed, véd jeg ikke. Til Gengæld tog han det Løfte af mig, at jeg ikke vilde sige noget til hans Hustru om vort Møde, idet han tilføjede, at saaledes vilde det være klogest baade for hans Hustrus og min egen Sikkerheds Skyld. Han vilde ikke give mig sin Adresse. Han bevarede en komplet Tavshed ængaaende sine egne private Affærer. Kun een

Ting gav han mig Lov til, nemlig at laane ham alt, hvad jeg havde af løse Penge paa mig. —

Fru Barnes havde overladt mig en Smæktørnøgle, og jeg plejede at lukke mig selv ind, naar det var sent. Til min store Overraskelse opdagede jeg derfor, da jeg kom hjem, at Døren var aaben, og dér stod den allestedsnærværende nye Kelner og tog imod mig med sit evindelige Smil.

»Hvad sidder De oppe for paa denne Tid af Natten? De véd jo meget godt, at jeg har min egen Nøgle.«

Han blev staaende i den samme stive Stilling, der mindede mere om en Soldats end om en Kelnere. Ikke en Fiber rørte sig i hans Ansigt.

»Jeg har tidligere været Nat-Portier, Hr.!« svarede han.

»De behøver i hvert Fald ikke at være Nat-Portier for mig. Men lad mig med det samme sige Dem noget.

Hvad mener De med, at De altid gaar og snuser i mine Sager? Jeg sætter aldeles ikke Pris paa Deres Interesse for min Person. Jeg ønsker at komme og gaa og gøre, hvad jeg lyster, saa længe jeg er her i Huset. Første Gang, jeg igen ser Dem gaa rundt og udspionere mig, skal De faa noget helt andet at vide! Er De med? Saa jeg vil anbefale Dem fremtidig at passe Dem selv og lade mig i Fred.«

Fyren svarede ikke et Ord. Der sad en Laas for hans Mund. Jeg kunde lige saa godt have talt til en Kakkelovn. Hans Øjne hvilede paa

mig med det frommeste og honningsødeste Udtryk, man kunde tænke sig.

Da jeg kom op i mit Soveværelse, havde klædt mig af og var i Færd med at iføre mig min Natdragt, faldt der et Stykke Papir ud af den.

»Hvad er der nu?« tænkte jeg. Jeg tog det op; der stod kun fire Ord derpaa, skrevet med Fru Barnes' Haandskrift:

»De er i Fare.«

Det maatte man sige, det var det mest mystiske Hotel, jeg nogensinde havde boet paa. Om Manden eller Konen i Huset var den mærkeligste af denne i Sandhed besynderlige Forsamling Mennesker, var vanskeligt at afgøre. I flere Dage havde Fru Barnes fuldstændig undgaaet mig. Uagtet jeg adskillige Gange havde forsøgt at indlede en Samtale med hende, var det ikke lykkedes mig at slaa et Ord ud af hende.

Hvorfor havde hun vel nu valgt denne ekscentriske Maade at bringe mig dette Budskab paa? Jeg var i Fare! For hvad? Ja, der var én Ting, jeg var sikker paa, og det havde jeg været i alle de sidste Dage, at hvis jeg blev boende ret meget længere i Fru Barnes' Hotel, saa var jeg i Fare for — at blive gal!

Jeg havde endnu nogle Ting at afskrive for Fru Lascales-Trevor. Jeg plejede at sidde oppe i hendes Værelse og arbejde. Jeg havde forstaaet hende saaledes, at hun ønskede, jeg efter Frokost skulde komme op og spørge hende, om det passede hende, at jeg tog fat paa Arbejdet nu.

Saaledes gjorde jeg ogsaa den næste Formiddag, ovenikøbet lidt før end sædvanlig. Men i Stedet for at modtage mig med en høflig Hilsen, begyndte hun at overfuse mig og spurgte, om jeg troede, hun havde Tid til at sidde dér og vente paa mig, indtil det passede mig.

Jeg gjorde intet Forsøg paa at undskylde mig, idet jeg gik ud fra, at det hele maaske blot skyldtes et slet Lune, som Kvinder jo af og til kan anfaldes af. Jeg spurgte blot igen, om det passede hende, at jeg nu tog fat paa mit Arbejde.

»Lad være at spørge saa taabeligt! De taler, som om *De* var Herren og *jeg* var Tjeneren. Sæt Dem ned og skriv løs, og stil Dem bare ikke an overfor mig!«

Jeg satte mig ned og tog straks fat paa mit Arbejde. Jeg vilde ikke skændes med en Dame. Og desuden mine pekuniære Forhold tillod mig ikke den Luksus at staa paa min Ret. Jeg maatte betragte Damens daarlige Humør som en Slags Tilgift paa det svimlende Honorar, jeg fik for mit Arbejde.

At Fruen med Vilje søgte at være ubehagelig, fik jeg hurtigt Forstaaelsen af. Jeg var

næppe begyndt at skrive, før hun tog fat igen. Hun fandt Fejl overalt ved mit Arbejde, ved det, jeg havde gjort, og ved det, jeg havde ladet være at gøre — alt sammen aldeles uden Grund. Jeg tog det hele med en Martyrs Langmodighed.

Min Eftergivenhed lod til snarere at gøre hende endnu mere rasende end at berolige hende. At jeg bevarede min Sindsligevægt trods alle hendes Angreb, ærgrede hende aabenbart grundigt. Hun brugte en frygtelig Mund, og pludselig rejste hun sig fra sin Stol og for ud af Stuen.

»Jeg haaber, at Bølgerne maa have lagt sig, min kære Frue,« tænkte jeg ved mig selv, da jeg var bleven alene. »Ellers varer det nok ikke længe, at De og jeg har noget med hinanden at bestille. Hellere dø af Sult end lade sig behandle som en Skovisk — selv af en Dame.«

De »Dokumenter«, hun havde givet mig til Afskrivning, var i Virkeligheden noget indholdsløst Pjank, som fortjente at smides lige i Papirkurven hellere end at afskrives. De handlede om alt og intet, og hvorfor de skulde have den Ære, at blive indført i den fornemme Manuskriptbog, som Fru Lascales-Trevor havde overladt mig, maa Vorherre vide.

Jeg var lige bleven færdig med et Dokument og tog et andet. Det var et Brev, skrevet med en Haandskrift, jeg ikke før havde lagt Mærke til. Skriften, ja selv Papiret, hvorpaa den var skrevet, forekom mig straks saa bekendt. Hvor havde jeg tidligere set denne omhyggeligt nedprentede Haandskrift? Hvert Bogstav stod malet paa Papiret, selvom Brevet saa ud til at stamme fra en ulærd Mand. Jeg havde set den Skrift før, og det for ganske nylig.

Jeg havde det! Det slog mig som et Lyn!

Det var den Skrift, jeg kendte fra Brevet, der var underskrevet Duncan Rothwell. Dette og hint Brev stammede begge fra samme Haand. Jeg turde sværge paa det. Selv Papirerne var ens. Jeg huskede netop det mærkelige store Ark Papir. Her var dets nøjagtige Tvillingbroder!

Hvad havde et Brev fra Duncan Rothwell at gøre her blandt Fru Lascales-Trevors Papirer?

Det var min Pligt at afskrive Brevet. Følgelig var det ogsaa nødvendigt, at jeg læste det. Der var ingen Dato eller Adresse. Det begyndte: — »Min kæreste Amelia«. Hvem var min kæreste Amelia? Et eneste Blik overbeviste mig om, at det var et Kærestebrev og tilmed et Kærestebrev af en usædvanlig Karakter. Det var klart, at her forelaa en Fejltagelse. Et Brev af den Art kunde ikke med Vilje være lagt ind imellem alt det andet ligegyldige Papir. Det hørte ikke hjemme i det Galleri. Hvad skulde jeg gøre?

Spørgsmaalet besvarede sig selv. Mens jeg endnu sad med Brevet i Haanden, kom Fru

Lascalles-Trevor ind. Jeg sagde ikke noget, men jeg formoder, at mit Ansigtsudtryk maa have robet, at der var hændet noget særligt. Rime- ligvis kendte hun ogsaa straks Brevet, saasart hendes Øje faldt paa det. I hvert Fald styrede hun lige hen imod mig, lænede sig frem over Bordet, og snappede uden videre Brevet ud af Haanden paa mig. Et Øjeblik ventede jeg, at hun vilde have slaet mig, i den Grad var hun ude af sig selv af Raseri. Aarerne traadte frem paa hendes Pande, og hendes Læber sitrede.

Da det lod til, at hun havde tabt Stemmen af lutter Sindsbevægelse, tog jeg selv Ordet:

»Vil De have, at jeg skal skrive dette Brev af ligesom de andre?«

Jeg talte roligt og sagte, hvad man ikke kan sige om hende, da hun endelig igen fik Talens Brug:

»Jeg burde have kunnet sige mig selv, at De var en Tyveknægt!«

Det var, hvad hun sagde til mig, hverken mere eller mindre.

Hendes Vrede havde gjort hende ude af sig selv, jeg vidste ikke, hvad jeg skulde stille op med hende.

»Hvor har De stjaalet det Brev?«

Jeg rejste mig:

»Nu gaar De for vidt, Fru Lascalles-Trevor. De har aabenbart den falske Opfattelse, at fordi De lønner en Mand som Deres Sekretær, har De med det samme købt baade hans Legeme og Sjæl, saa De kan gøre med ham, hvad De lystet.«

Jeg saa hende fast ind i Ansigtet, der syntes helt fortrukket af Sindsbevægelse.

»Jeg er bange for, Frue, at De ikke befinder Dem vel i Dag. Naar De er bleven Dem selv igen, haaber jeg, De vil gøre mig en Undskyldning.«

Jeg gik henimod Døren. Men hun vilde ikke lade mig gaa. Hun stillede sig i Vejen for mig.

»Nej, De narrer mig ikke! Tro bare ikke, at al Deres Stillen-Dem-i-Positur gør Indtryk paa mig! Hvis De tror det, tager De meget fejl. Jeg kender Dem meget godt og har kendt Dem længe. Og jeg kendte Jonas Hartopp lige-saa vel, som jeg kender Dem. Og da han døde, svor jeg, at jeg skulde hævne ham og sørge for, at den, der dræbte ham, blev hængt i den højeste Galge. Jeg har holdt Øje med Dem i al denne Tid. Jeg har fulgt Dem Skridt for Skridt. Der mangler ikke meget i, at jeg har samlet alle mine Beviser imod Dem. Og det kan De godt være sikker paa, James Southam, at hvor i Jordens Afkroge De prøver paa at skjule Dem, skal jeg dog finde Dem og faa Dem bragt tilbage til den retfærdige Straf!«

Hendes Tale var ganske vild og de Beskyldninger, hun slyngede imod mig, saa haarrej-

sende, at den eneste Forklaring, jeg kunde finde paa det hele, var den, at Damens Fornuft virkelig havde taget Skade. Og ud fra denne Opfattelse behandlede jeg hende ogsaa.

»Naar De engang, Frue, er kommen til Ende med alle de Forbrydelser, jeg skulde have be-gaaet, vil De maaske tillade mig at forlade Værelset.«

»Ja, jeg tænkte nok, det var den Tone, De vilde anslaa. Jeg forudsaa det. Det kommer mig aldeles ikke overraskende. En sort Sjæl som Dem har formodentlig ingen Samvittighed. De kan gaa — for denne Gang. Men det bliver kun for en kort Tid. Deres Vinger skal vi snart faa klippet. Jeg skal snart faa Dem i Bur, kan De være sikker paa. De lokkede Deres stakkels hjælpeløse Offer i Fælden! Men nu kommer Gengældelsens Time. Jeg vil blot lade Dem saa meget vide, at hvor De gaar og staar, holder mine Folk Øje med Dem. Alt, hvad De foretager Dem, er inden en Times Forløb bragt til min Kundskab. Jeg slapper ikke den Line, jeg har om Deres Fod.«

Hun standsede et Øjeblik for at trække Vejret, og jeg benyttede Lejligheden til at bukke høfligt og sige:

»Jeg maa takke Dem, Frue, fordi De giver mig Lov til at forlade dette Værelse. Jeg synes blot, det er en altfor stor Ære, De beviser mig, ved at interessere Dem saa levende for min ringe Person.«

Hun lod mig gaa — skønt det aabenbart var mod hendes Vilje. Selv i sidste Øjeblik vilde jeg ikke være bleven overrasket, hvis hun havde lagt Haand paa mig. Da jeg aabnede Døren, greb hun fat i Haandtaget og forhindrede mig i at lukke den igen. Hun fulgte mig ud paa Trappeafsatsen. Jeg troede, hun vilde gaa ned ad Trappen, og flyttede mig for at give Plads for hende. Men hun lod, som hun ikke mærkede det. Saa gik jeg ned. Hun fulgte mig med et glødende Blik, og da jeg var naaet helt ned, hørte jeg hende slynge et Ord efter mig:

»Morder.«

NIENDE KAPITEL

Den skyldige.

Jeg indrømmer, at jeg, trods mine Anstren-gelser for at synes rolig og ligegyldig, var lidt i Tvivl om, hvad jeg nu skulde gøre, og hvor-ledes jeg skulde tage denne nye Situation. En Mand gaar sjældent ud af et Skænderi med en Kvinde uden at føle sig lidt nedværdiget, selvom han har Retten paa sin Side. Jeg havde faaet den frygteligste Beskyldning slynget imod mig af hende, der skulde være min gode Fe og frel-sende Engel. Jeg lagde Mærke til, at Tjeneste-pigen fulgte mig med aabne Øjne og Øren, da

jeg gik ned ad Trappen, og der neden for Trappen stod den allestedsnærværende Kelner!

Fru Lascalles-Trevor raabte i det samme til ham:

»Lad ham blot gaa, min Ven, for denne Gang! Før eller senere havner han i Politiets Hænder!«

Jeg havde mest Lyst til at slaa den Mand til Jorden. Men jeg beherskede mig. Jeg vilde gaa til Fru Barnes, Værtinden, som dog maatte staa til Ansvar for, hvad der foregik i hendes Hotel,, og beklage mig over den Overlast, jeg havde lidt. Jeg fik lige et Glimt af hende at se, idet hun smuttede ind i sit Privatværelse, og det var tilstrækkeligt til at overbevise mig om, at *der* var der ingen Haab om at faa nogen Slags Oprejnsning. Jeg gik ind i Kaféen, men forlod den straks igen. Jeg maatte ud i den friske Luft og kølne min Hjerne, hvis jeg ikke skulde gaa helt fra Sans og Samling.

Jeg havde bragt mig selv i en nydelig Stilling! Maaske var Fru Lascalles-Trevor gal, men der var i hvert Fald Metode i hendes Galskab. Havde hun virkelig faaet den fikse Idé, at jeg var en Morder, kunde det maaske blive ubehageligt nok for mig, selvom mit Liv ikke ligefrem stod i Fare. Ikke saa mærkeligt, at jeg straks havde haft en instinktmæssig Uvilje imod hende, selv da hun var aller venligst. Men maaske havde jeg ikke handlet klogt i at lade alle hendes Beskyldninger gaa ubesvarede over mit Hoved; de kunde muligvis blive benyttet mod mig senere i Tilfælde af en Arrestation.

En Arrestation! Alene Tanken fik mig til at standse og den kolde Sved til at bryde frem paa min Pande.

Jeg kom til at tænke paa, hvad Fru Lascalles-Trevor havde sagt om hendes Spioner, der altid var ude efter mig. Jeg vendte mig uvilkaarligt om for at se, om der var nogen, der forfulgte mig. Jeg kunde ingen opdage. Jeg gik over mod Waterloo-Broen, og i det samme faldt det mig ind, at jeg burde gaa hen til D'hr. Cleaner og Caxton og spørge dem til Raads. Det var dog fra første Færd dem, der havde bragt mig i denne Knibe, de skulde ogsaa skaffe mig ud af den igen.

Jeg kunde dog have sparet mig Ulejligheden. De erklærede sig rede til at være mine Defensorer, hvis det kom til Arrestation, og hvis jeg paa Forhaand kunde sikre dem deres Salær. Men saa langt fra at give mig nogetsomhelst Raad, kunde jeg se paa deres Miner og forstaa af deres Ord, at de egentlig ikke var sikker paa, om jeg ikke virkelig havde begaaet den Forbrydelse, jeg var mistænkt for.

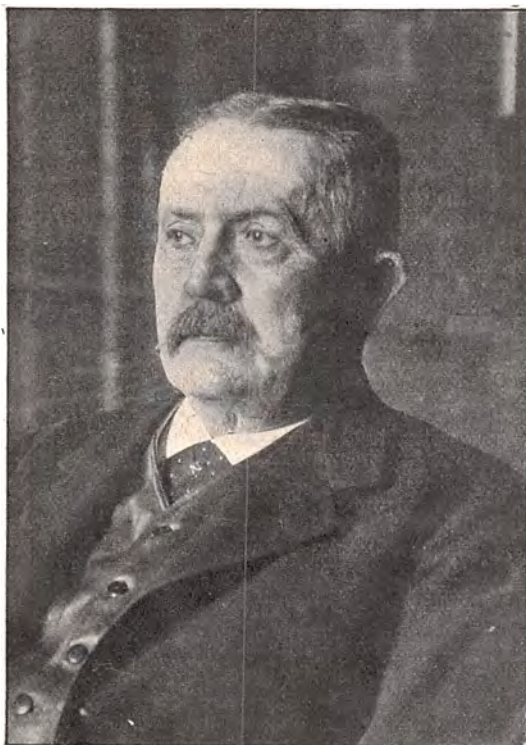
Jeg gik, meget lidt opmuntret, og vendte tilbage til mit Hotel syg paa Legeme og Sjæl.

Een Ting stod fast: Under det Tag vilde jeg

ikke sove en Nat til. Efter det, der var hændet denne Formiddag, kunde man ikke forlange af mig, at jeg skulde blive en Time længere, selvom jeg boede helt gratis.

Jeg vilde gaa lige op paa mit Værelse for at pakke de Par Ting, jeg havde; og derefter vilde jeg have en Samtale med Fru Barnes, blot for at faa en Forklaring. Det var min Plan. Men som saa mange andre Planer, jeg havde lagt, skulde denne heller ikke komme til Udførelse.

Fortsættes.

Redaktør C. Carstensen.

Den kendte Redaktør af »Nationaltidende« C. Carstensen, fejrede den 1. April sin 70-aarige Fødselsdag, i hvilken Anledning han modtog talrige Lykønskninger og mange Vidnesbyrd om den Agtelse, han har formaaet at skabe og bevare om sit Navn.

Redaktør Carstensen har i 50 Aar været knyttet til dansk Bladvirksomhed, og har erhvervet sig et betydeligt og anset Navn som Journalist.

Han var i mange Aar Formand for Journalistforeningen, for hvilken han utvivlsomt gjorde et betydeligt Arbejde.

I den dobbelte Anledning, den 70aarige Fødselsdag og Halvhundredaarsjubilæet, samler enhver, uden Hensyn til politiske Anskuelser, sig om den gamle Pressemand, for at ønske ham et hjerteligt: Til Lykke!

Fritz Andersen.

Den kendte gamle Komponist og Sanglærer Fritz Andersen er forleden død i en Alder af 81 Aar.

Fritz Andersen havde i næsten 60 Aar undervist i Sang i københavnske Skoler, og i den Tid

Fritz Andersen.

har hans særlig været knyttet til Melchior's Skole.

Han havde vundet sig et godt Navn som Komponist til en Række kendte Melodier, og bl. a. havde han sat Musik til mange af Holger Drachmann's Sange. Ved sin vindinge Personlighed og sin noble Ka-

rakter havde han vundet sig mange Venner, som længe vil savne den gamle Komponist i deres Kres. En Kunstner af en fin og gammel-dags Type gaar med ham i Graven.

Under en smuk Højtidelighed begravedes han i Søndags paa Assistens Kirkegaard.

Fritz Andersen var Ridder af Dannebrog.

50 Aars Jubilæum.

Telegrafbestyrer H. A. Holm paa Toldboden fejrede den 1. April 50 Aarsdagen for sin

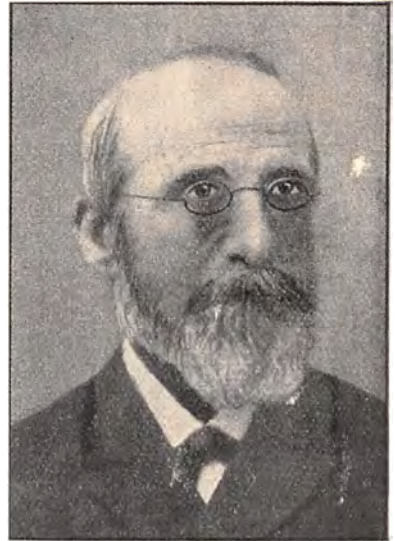
H. A. Holm.

Ansættelse ved Telegrafvæsenet, idet han i 1860 blev antaget som Reservetelegrafist. I Aaret 1883 forfremmedes han til Overtelgrafist og i 1903 til Telegrafbestyrer.

Jubilaren, der fødtes i 1840 og saaledes er 70 Aar gammel, varetager stadig sit Embede og er meget afholdt i Etaten.

80 Aar.

Arkitekt Etatsraad Vilhelm Petersen fyldte den 5. April 80 Aar. Den gamle Bygherre har et rigt og frugtbart Arbejdsliv at se tilbage paa. Af de Bygninger, hvortil hans Navn er

Vilhelm Petersen.

knyttet med størst Ære, kan nævnes

Videnskaberne's Selskabs Bygning, Toldkammerbygningen og Meteorologisk Institut. Vilh. Petersen fik 1860 Kunstakademiets store Guldmedalje, blev i 1866 Medlem af Akademiet og var fra 1869—74

Bygnings-

inspektør i København. Desuden har han udført talrige Restaureringer rundt om i Landet.

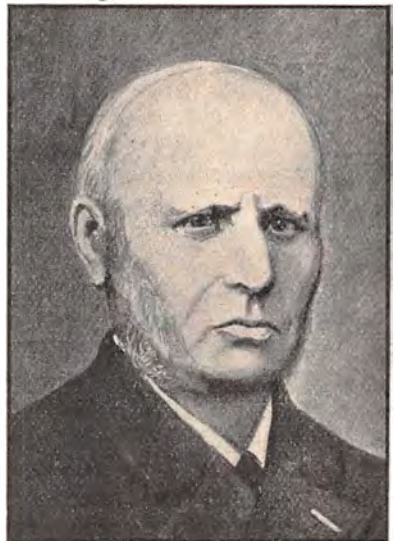
Han var Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd.

Th. Delcomyn.

Danmarks ældste Bankdirektør, Th. Delcomyn i Kerteminde, er død, 90 Aar gammel.

Den afdøde Bankdirektør var en Broder til fhv. Generalkonsul Delcomyn i London.

Han var Indehaver af en af Kerteminde's ældste Forretninger, før han for nogle Aar siden overdrog den til sin Søn; men som Direktør for Kerteminde Bank virkede han trods sin høje Alder til det sidste, ligesom han var Medlem af Byraadet.

Th. Delcomyn.

Carl Locher.

Professor Carl Ludvig Thielson Locher, Sømaler og Radererkunstner, er født i Flensborg 1851. Han kom som Barn til København, fik Uddannelse paa Teknisk Skole, og udstillede allerede 1870 et lille Billede „Sejlere i Sundet“. Fra 1872—74 var han paa Kunstakademiet. Han foretog senere flere Udenlandsrejser bl. a. til Paris, hvor han malede under Bonnat. Et af hans mest bekendte Billeder er „Redningsbaaden gaar ud“, som han udstillede i 1878. Locher, som har været bosat i Hornbæk og nu bor i Skagen, har foruden som Marinemaler virket som Radererkunstner ivrigere end nogen anden dansk Kunstner.

Hvilket af mine Arbejder jeg holder mest af?

Professor Carl Locher med sin Hund „Tiger“ uden for sit Hus paa Skagen. Amateurfot. Klæbel

Som Regel vil det være ret vanskeligt for en Kunstner at fastslaa et Arbejde som det, der er ham det kæreste og for ham staaer som det bedste.

Som Regel vil de mere betydelige Værker, han har frembragt, fremkalde Erindringer om slig Kval og Pine, Angst og Nedtrykthed over den bristende Evne, at Glæden over selve Arbejdet, naar dette er færdigt, selv om det er, hvad man kalder „lykkedes“ i Folks Omdømme, kun er en Erindring om stærke Brydninger.

Det er klart, at det ikke er alle Kunstnere, der er forfulgte af denne pinefulde Arbejdsangst; der findes sikkert dem, der er lykkelige ved alt, hvad de skaber, men jeg tror, de er kun faa, og endda ved jeg ikke, om det er de særlig Gudbenaadede.

Dog hænder det iblandt — om end kun

sjældent — at et Arbejde er idel Glæde, det at fæstne Synet paa Lærredet let og uden Vanskelighed, som om det hele var en Leg; dog tror jeg kun, det sker ved et Motiv, som Kunstneren ofte har malet i Tankerne, men som sent bliver til Virkelighed; og for mit Vedkommende findes et saadant Maleri, nemlig det store Billede „Storm“, udstillet paa Charlottenborg 1903.

Studiet til dette store Arbejde blev malet 1874 paa Skagen; det var en Oktoberstorm saa voldsom, som jeg aldrig har oplevet, siden Havet gik helt op til Brøndums Hotel.

Til trods for det voldsomme Vejr lykkedes det mig — liggende i et Fartøj, der stod paa Land — at male et Studie, der fik noget af min egen Betagethed, det var jo, som om den yderste Dag var kommet, saaledes rasede Storm og Hav.

Jeg mindes, at ud paa Eftermiddagen viste der sig et Skib i Bugten; for nogle Stumper af Sejl søgte det haabløst at klare sig ud fra „Grenen“. Lars Kruse, der stod hos, og til hvem jeg i min unge Iver udtalte, at der maatte gøres noget, om det saa kun var et Forsøg med Redningsbaaden, svarede: „Aa nej, Locher, de Liv kan ikke en Gang Vorherre frelse.“ Kort efter var Skibet Splinter, ganske bogstaveligt.

Nok, dette Syn, dette Studie har jeg i mange Aar taget frem og i Tanken malet det, men opgivet at gøre det til Virkelighed, fordi jeg frygtede, det vilde dog saa absolut mislykkes. Saa skete det, at jeg i 1903 kom fra Skagen til Byen i Marts og var paa Charlottenborg Udstillingen, og deroppe besluttede jeg, at nu skulde „Storm“ males og være der til 2den Ophængning. Det var som en Leg at male Billedet, det kom paa Udstillingen. Billedet gjorde Lykke, og Kammeraterne syntes om det.

Ved den store Berliner Udstilling, hvor „Storm“ var Aaret efter, blev det kaldt en „Symfoni i Graat“, maaske er denne Betegnelse ganske god, for mig var der Musik i Arbejdet, og endnu mindes jeg de lykkelige Dage, jeg malede „Storm“.

CARL LOCHER.

Carl Locher: Storm. Skagen.

Hedens Originaler.

Efter at nedenstaaende er skrevet, er »Den farende Maler«, som omtales i Artiklen, fundet liggende død ude paa Heden. Red.

Herude paa de milevide Lyngsletter i Vestjylland, hvor der endnu til Trods for de senere Aars Bebyggelse ofte findes halve Dagsrejser mellem nærmeste Naboer, kan man undertiden træffe nogle ganske mærkelige Særlinge. Disse ser Omverdenen sjælden eller

„Den farende Maler“. Amatørfot. H. K. Hansen.

aldrig, fordi de ligesom Lyngen hører hjemme paa de øde Sletter.

En af Hedens mærkeligste Originaler er »den farende Maler«, som han paa visse Egne kaldes. Egentlig er hans Navn Kølbæk. Engang i sin Tid maa han have lært at male, thi det kan af og til hænde, at han nogle Dage bliver hos en Hedebonde for at male eller tapetsere. Og det paastaas, at han er en ligefrem Mester til dette Arbejde, endskønt han som Løn næsten aldrig forlanger andet end Føde og Husly.

Den største Del af Tiden strejfer han dog hvileløs omkring. Stadig holder han sig til de afsidesliggende Hedeegne mellem Herning og Skive. Næsten alle Steder, hvor han kommer derude paa Heden, aabnes Dørene gæstfrit for ham, og han faar Spise og Drikke. Men om

Aftenen sover han som oftest i Lyngen ude paa de øde Hedestrækninger.

Det mærkeligste ved denne besynderlige vistnok sindssyge Original er hans forbavsende store Kendskab til Historie.

Det kan undertiden ske, at han stiltfærdig kommer listende ind et Sted og uden Hilsen eller nogen som helst Forklaring øjeblikkelig begynder at fortælle om en eller anden historisk Begivenhed. Og ikke alene er hans Fremstilling af de enkelte Begivenheder næsten altid fuldstændig korrekt, men tit kan han endog nævne Aarstallene med forbavsende Nøjagtighed.

Hvor han har faaet sin Viden fra, er ubegribeligt, da man aldrig ser ham læse. Han er til lige noget af en Filosof. Og naar han sidder og taler med sig selv, da maa man forundre sig over den Skarpsindighed, der tit kan ligge i hans filosofiske Betragtninger.

Der menes, at han engang har studeret, men at en utro Pige har været Skyld i, at han blev sindsforvirret og flygtede ud til de øde Egne i Lyngens Land. Spørger man ham selv om dette, da ryster han sørgmodigt paa Hovedet og siger: »Ja, Kølbæk har jo sine Smerter.« Men flere Oplysninger er det umuligt at faa ham til at rykke ud med.

Hvorvidt han virkelig engang har studeret er ikke let at vide, men der er dog meget, der tyder derpaa. Hans forbavsende Kendskab til historiske og politiske Forhold er i alt Fald ikke erhvervet ved kort Tids overfladisk Læsning. Og ved sine filosofiske Betragtninger lægger han undertiden en Skarpsindighed for Dagen, der vidner om betydelig Aandsdannelse. Der er kun een Ting denne sære underlige Skikkelse er rigtig bange for. Og det er »Skribenter og Fotografer«, som han selv udtrykker sig.

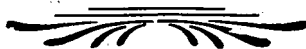
Da Mylius-Erichsen rejste gennem Hedeegnene for at samle Stof til sit Værk om Heden, flygtede Kølbæk rædselslagen for ham. Og han tog Mylius-Erichsen meget unaadig op, at han alligevel skrev et Par Ord om ham. Men da Rygtet lød om Mylius-Erichsens Død, sagde Kølbæk, at nu vilde han tilgive ham og ønske, at det i Stedet for var ham, der laa deroppe i de øde kolde Snemarker, hvor der er Stilhed og Ro. — Saasnart Særlingen faar Nys om, at der er en Fotograf i Egnen, flygter han skyndsomst. Det var kun efter mange mislykkede Forsøg og ved en ren Tilfældighed, at undertegnede en Dag fik Lejlighed til at tage et Lynglimt af den mærkelige Skikkelse, just som han stod fortabt i sine egne, som det paa Billedet ser ud til, triste Betragtninger. Paa de tre Højtidsdage, Paaske, Pinse og Jul ser man ham aldrig. Der fortælles, at han i de Dage flygter ud i de store vildsomme

Hedeplantager og bliver der, om det end er aldrig saa koldt, indtil Højtidsdagen er forbi. Enkelt har paa disse Dage set ham gaa omkring inde i Skoven og som i Fortvivlelse vride sine Hænder.—

Hvileløs flakker han stadig rundt. Uden Hjem, uden Ro. —

Og saaledes vil han sikkert blive ved, indtil han en Dag ensom og venneløs lægger sit Hoved til Hvile for stedse derude paa den øde Slette i det lange Lyng og drager det sidste Suk med Vestenvindens sørgmodige Melodi i sit Øre og Billedet af den høje Himmel med de drivende Skyer i sit bristende Øje.

H. K. HANSEN.

Motorslæde, som Kaptajn Scott skal have med paa sin Sydpols ekspedition.

En Motorslæde.

Den engelske Kaptajn Scott er som bekendt i Færd med at udruste en Ekspedition til Sydpolen for at fortsætte Løjtnant Shackletons berømte Færd.

Shackleton naaede til et Punkt, der laa 97 Kvartmil fra Polen, men maatte vende om paa Grund af manglende Proviant, og Kaptajn Scott har derfor haft sin Opmærksomhed henvendt paa Muligheden af at føre større Forraad med sig, end Shackleton var i Stand til, og anlægge store Depoter nærmere Polen. I den Anledning har han ladet konstruere en Motorslæde, med

hvilken han har foretaget Forsøg i Gudbrandsdalen i Norge.

Det viste sig, at Motorslæden kunde trække flere tungt lastede Slæder op over temmelig stejle Bakker, og Prøveturen maa saaledes siges at være faldet heldigt ud.

Kaptajn Scott skal derfor have i Sinde at lade bygge flere lignende Motorslæder til sin forestaaende Sydpols ekspedition.

Paa hosstaaende Billede ses den Motorslæde, med hvilken Prøveturen paa Fæforvandet i Gudbrandsdalen blev foretaget af Kaptajn Scott personlig.

Det tidlige Foraar. En Søndag udenfor Tuborgpavillonen.

Hyde Park i Foraarsdragt. Krokusflor.

Fjorten Dage senere. London i en Snestorm.

Vejrligets Luner.

I England begynder Foraaret som Regel tidligt, og allerede i Marts Maaned kan man se den lyse Tids første Blomster i fuldt Flor, — men nu og da kommer der et vinterligt Eftersmæk, som synes at være paa Trods af selve det lunefulde Vejrligs sunde Fornuft.

Vore to Illustrationer giver et slaende Bevis paa Vejrets Luner.

Paa det først Billede ser man Plænerne over-saaede med Krokus, og Omgivelserne bærer Vidnesbyrd om Foraarets Gennembrud, og paa det andet Billede, der er taget fjorten Dage senere, gaar en Snestorm over London og hensætter de foraarstømte Mennesker til Vinterens barskeste Tid.

Men noget lignende sker jo undertiden ogsaa her.

Kejserdømmet Abessinien.

Atter forlyder det, at Abessiniens Kejser Menelik er død, og denne Gang har Rygtet endogsaa faaet udnævnt en Efterfølger, nemlig den unge 12aarige Prins Lidj Ejasu. Hvorvidt Rygtet denne Gang taler Sandhed, staar endnu, da dette skrives, hen i det uvisse.

Prins Lidj Ejasu.

Finlands Underkuelse.

Den bitre politiske Strid mellem Finland og Rusland synes at nærme sig Kulminationspunktet.

Finland søger at bevare saa megen Ret til Selvstyre, som kan forenes med dets Stilling som en russisk Provins, og den russiske Regering har paa sin Side kun den ene Opgave, at berøve Finnerne deres Nationalitet ved at gøre dem til Russere.

Czarens Raadgivere kender kun én Vej, der kan føre til Maalet, nemlig ren terroristisk Underkuelse, og det berygtede Bobrikoff Regimente symboliserede baade Hensigt og Midler.

Siden den Gang har Rusland faaet en Duma, og hvad der derfor ikke kan gennemføres ad ren administrativ Vej, vil for den almindelige Bevidsthed i konstitutionelle Lande komme til at staa som en Afgørelse, der gennem Dumaen er sanktioneret af hele det russiske Folk.

For Øjeblikket synes man i Rusland tilbøjelig til kun at levne Finland den beskedne Ret til — kommunalt Selvstyre, medens alt, hvad der angaar Finland i Almindelighed, skal gøres afhængigt af Ruslands Godkendelse for vel til Slut helt at blive behandlet i Rusland.

Tilsyneladende ligger Finlands fremtidige Skæbne i Dumaens Haand, og da Dumaens Tilblivelse jo var et Resultat af den russiske Frihedsbevægelse, burde Finnerne maaske kunne paaregne Sympati, Forstaaelse og en blid Behandling.

Den russiske Regering har imidlertid renset godt ud, hvad Dumaens Frihedselement angaar, saa Finlands Stilling maa vel betragtes som nærmest haabløs.

Hosstaaende Billede viser en Del fremragende Medlemmer af den russiske lovgivende Forsamling.

637

Medlemmer af Dumaen, Ruslands lovgivende Forsamling.

En Kunstskat.

Humoreske.

FØRSTE KAPITEL

(Scene: En Kunstners Atelier i Rom.)

— O, Arthur, hvor jeg elsker dig!
— Gud velsigne dit trofaste Hjer-
te, min Skat, men, ak, hvorfor er din
Fa'er dog saa haard imod os?

— Han mener det godt, Arthur, men din
Kunst er i hans Øjne en Daarskab; han forstaa
sig kun paa Fedevarer, og saa tror han, at du
vil lade mig sulte ihjel.

— Forbandet være hans Visdom. Den smar-
ger af en højere Oplysning. Hvorfor er jeg ikke
Guldgraver, eller en aandløs Kræmmer i Stedet
for en af Gud beanddet Billedhugger, der endnu
ingen Frokost har faaet i Dag. —

— Tab ikke Modet, min dyrebare Ven —
alle hans Fordomme vil forsvinde, saasnart du
biot lægger 50,000 Francs paa Bordet for ham
og viser. —

— 50,000 Djævle! Barn, jeg skylder endnu
for min Husleje! —

ANDET KAPITEL

(Scene: En Privatbolig i Rom.)

— Min gode Mand, det er unyttigt at tale
mere derom. Jeg har ikke noget imod Dem,
Gu'bevar's! men jeg vil ikke have, at min Datter
skal gifte sig paa Kærlighed, Kunst og Brød-
skorpe, og det er saavidt jeg ved, alt, hvad De
kan byde hende. —

— Min Herre, jeg er fattig og indrømmer
det. Men er da Berømmelse intet værd i Deres
Øjne? Alle mine Bekendte paastaar, at min
Statue af Kærlighedens Gudinde er et Mester-
værk, der vil gøre mig berømt til evige Tider,
og det er ogsaa Deres kunstelskende Svigermø-
ders Mening.

— Passiar! Hvad forstaaer det gamle Asen
sig paa det. Berømmelse er intet — Prisen paa
deres Marmorfugleskræmsler er alt, og det man
bør rette sig efter. De bruger det meste af et
halvt Aar til at hugge saadan en Statue ud, og
saa faar De maaske næppe lumpne 100 Francs
for den. Nej, fremlæg for mig 50,000 Francs,
saa skal De faa min Datter — ellers gifter hun
sig med Peter Goldvogel. Jeg giver Dem et halvt
Aar til at samle Pengene i. God Morgen. —

TREDIE KAPITEL

(Scene: Atelieret.)

— Aa, Peter, min gamle Ungdomsven, jeg er
det ulykkeligste Menneske under Solen. —

— Du er et Fjols. —

— Jeg har intet andet tilbage end at kaste
min Kærlighed paa Kærlighedens Gudinde, og
dog — i det kolde Marmor sporer jeg ingen Del-
tagelse for min Sorg — saa skøn og dog saa
herteløs!

— Du er en Dosmer!

— Peter, du ved ikke, hvad det vil sige at . .

— At være født Idiot, nej tak, men sagde du
ikke, at du havde et halvt Aar til at samle Pen-
gene i?

— Peter, haan mig ikke i min grænseløse
Kval. Om jeg saa havde sekshundred Aar —
hvad nyttede det mig? Hvad skal en ulykkelig
Kunstner, uden Navn, uden Venner, tage sig til?

— Aa, du svagtbegavede Væsen, du —
Kunstner, hvad skal du bruge et halvt Aar til,
fem Maaneder er da mere end nok.

— Er du fra Forstanden?

— Fem Maaneder, siger jeg. Jeg skal vise
dig, hvorledes man bærer sig ad med at tjene
Penge, naar man er Kunstner. Kunsten, den er
et godt Haandværk, som der kan tjenes mange
Syle paa.

— Hvad mener du, Peter? Hvordan i al
Verden skulde du kunne sammenskrabe en saa
uhørt stor Sum som 50,000, et saa fabelagtigt
æventyrligt Beløb, at Tallet alene faar det til
at svimle for mig.

— Lad du mig om det, og bland dig ikke
deri. Vil du sværge paa, at du vil finde dig i
alt, hvad jeg gør, at du paa Forhaand vil god-
kende alle mine Handlinger?

— Det løber rundt for mig — det sortner for
mine Øjne — men jeg bander. Gør, som du vil.

Peter greb en Hammer og slog forsigtig Næ-
sen af Kærlighedens Gudinde. Atter svang han
Hammeren, og to af hendes Fingre gik samme
Vej. For tredie Gang faldt et Hammerslag, og
Halvdelen af det ene Øre laa paa Gulvet. Det
fjerde Slag fjernede en hel Række Tæer. Det
sidste kraftige Slag ramte Gudinden lidt nede-
for Knæet, og paa Gulvet laa det venstre Ben.

Saa satte Peter Hatten paa Hovedet og gik
sin Vej, medens Arthur kastede sig paa Gulvet
i sort Fortvivlelse og stirrede rædselsslagen paa
Kærlighedens radbrækkede Gudinde.

Kort efter vendte Peter tilbage og læsede
Kunstneren med det sønderknuste Hjerter og
Gudinden med de sønderlagne Ben paa en
Vogn, og kørte dem begge bort, idet han nyn-
nede paa den sidste Slagvise. Kunstneren læs-
ede han af ved hans Bopæl, men Statuen førte
han videre og forsvandt med den paa Via Quiri-
nalis.

FJERDE KAPITEL

(Scene: Atelieret.)

— Det halve Aar er udløbet i Dag Kl. to! O, hvilken Kval! Mit Liv er ødelagt! Gid jeg var død og borte. I Gaar fik jeg ingen Aftensmad. I Dag ingen Frokost. Jeg vover ikke at gaa ind paa en Restauration. Om jeg er sulten? Sikken et Spørgsmaal. Min Skomager plager mig til Døde, min Skræder overfalder mig, min Vært forfølger mig. Peter har jeg ikke set siden den forfærdelige Dag for et halvt Aar siden. Hun smiler ømt og kærligt til mig, naar vi mødes paa Gaden, men hendes gamle haardhjertede Fader befaler hende i en barsk Tone at se til en anden Side. Naa, hvem buldrer nu paa Døren? Hvem er det nu, der er efter mig? Jeg vil vædde, det er den elendige Skomager. Kom ind!

— Lykke og Velsignelse følge Dem, Deres Højhed! Himlen skænke Deres Naade alt muligt godt. Jeg bringer herved Deres Ekscellences naadige Støvler — aa, jeg beder, Deres Højærværdighed, tal dog endelig ikke om Betaling. Det haster ikke, aldeles ikke. Jeg vil føle mig stolt, hvis Deres Højhed fremtidig vil bæære mig med Deres Bevaagenhed — og tillader mig at anbefale mig paa det bedste. —

— Han kommer selv med Støvlerne! Forlanger ingen Betaling! Forlader mig med et Buk, som om jeg virkelig var en højtstaaende Personlighed! Udbeder sig min fremtidige Bevaagenhed! Den kan jeg ikke med! Verdens Undergang er nær? Ved alle Guderne, det. . . . Kom ind! —

Om Forladelse, min Herre, men jeg kommer med Deres nye Klæder. —

— Kom ind!

— Beder tusinde Gange om Forladelse, hvis jeg forstyrrer, naadige Herre, men jeg har nu indrettet den smukke, komfortable paa Solsiden beliggende og med alle Bekvemmeligheder forsynede første Sal til Deres Brug — denne elendige Hule heroppe passer kun daarligt til en. . . .

— Kom ind!

— Jeg kommer for at meddele Dem, at Deres Kredit paa vor Bank, som desværre ved en Misforstaaelse har været afbrudt i nogen Tid, atter er fuldstændig i sin Orden og beder Dem unde os den store Lykke at honorere Deres Anvisninger. . . .

— Kom ind!

— Ædle unge Mand! Hun er din! Om et Øjeblik er hun her. Tag hende. Vær lykkelig, gift Dem med hende, elsk hende, og maatte Guds rige Velsignelse være med Eder begge. Amen! Hip hip, Hurra—!

— Kom ind!

— O, Arthur, min egen elskede Ven, vi er reddede!

— O, Marie, min egen elskede Ven, vi er reddede — men jeg kan med Ed bekræfte, at jeg ikke ved, hvordan Fa'en det er gaaet til.

FEMTE KAPITEL

(Scene: En romersk Kafé.)

En Herre læser for et Selskab følgende Artikel i et Morgenblad:

Et interessant Fund. For et halvt Aars Tid siden købte Hr. Peter Smidt et ubetydeligt Stykke Jord i Campagna, beliggende bagved Scipionernes Gravsted, som tilhørte en fattig Slægtning af Fyrstinde Borghese. Hr. Smidt lod Jordstykket tilskøde en fattig Kunstner, Hr. Arthur Arnold, som Erstatning for en Skade, Hr. Smidt i sin Tid havde tilføjet et Hr. Arnold tilhørende Kunstværk. Hr. Smidt lod paa egen Bekostning Jordstykket forbedre, og under Arbejdet stødte man forleden i en Udgravning paa den mærkværdigste antike Statue, som nogensinde er blevet indlemmet blandt Roms rige Kunstskatte. Den forestillede en vidunderlig skøn Kvindeskikkelse, men Næsen, det venstre Ben, nogle Tæer og to Fingre var borte. Regeringen lod øjeblikkelig udnævne en Kommission af Kunstkere og Oldtidsforskere, og efter grundig Overvejelse i al Stilhed kom man til det Resultat, at Kunstværket maatte ansættes til en Værdi af 10 Millioner Francs, og at Statuen var en Venus, der stammede fra det tredie Aarhundrede efter Kristi Fødsel. Kommissionen erklærede Kunstværket for at være det mest fuldendte, Verden kender.

Ifølge romersk Lov, ejer Regeringen Halvdel i alle de Kunstværker, som udgraves i Italien, og den unge Kunstner faar derfor kun 5 Millioner Francs som sin Andel, for at Staten kan komme i ubestridt Besiddelse af Statuen.

I Dag bliver Venus ført til Kapitolium for at opstilles der, og samtidig bliver der overrakt Hr. Arthur Arnold en af hans Hellighed Paven udstedt Anvisning paa fem Millioner Francs. —

SJETTE KAPITEL

(Scene: Roms Kapitolium.)

— Kære Marie, dette er Verdens berømteste Kunstværk. Det er den herlige kapitolinske Venus, hvorom du har hørt saa meget. Her staar hun i al sin Skønhed, lappet sammen af Roms bekendteste Kunstnere, og alene det, at de har turdet paatage sig det store Hverv at reparere Damen, vil gøre deres Navne udødelige.

— Og du, min fraværende Ven, du ædle Peter Smidt, dit Navn burde ogsaa gøres udødeligt.

Vikingerne's Opsang.

(L. C. Nielsen.)

CARL JESPERSEN.

Frejdigt.

PIANO.

f *fz* *mf*

1. Nord fra og Syd fra, fra Øst og fra Vest
 2. Nord paa og Syd paa, mod Øst og mod Vest
 3. Nord fra og Syd fra, fra Øst og fra Vest

fy-ger o-ver Danmark den fa-ren-de Blæst. Hvor vi saa gaar, Ja, hvor vi saa
 føl-ger vi fra Danmark den fa-ren-de Blæst. Den har vi hørt, Ja, den har vi
 bæ-rer os mod Danmark den hjem-li-ge Blæst. Hvor vi saa for, Ja, hvor vi saa

gaar, stry-ger dens Fing-re i-gen-nem vort Haar, vaa-de af Vin-ter el-ler
 hørt, si-den vor Vug-ge af Mo-der blev rørt, raa-be i Reg-nen el-ler
 for, fløj-ted i Rig-gen dens fest-li-ge Kor San-ge fra Sy-den el-ler

var-me af Vaar, gen-nem vort sol-blon-de Haar. Saa stem-mer vi
 brum-me saa tørt; den har vor Ud-læng-sel hørt. Saa stem-mer vi
 Hil-sen fra Nord, al-tid var Blæ-sten om-bord. Ka-me-ra-ter, stem

ff

i, mens vi stæv-ner mod Vest, en Sang for den fri-e, den fa-ren-de Blæst.
 i, mens vi stæv-ner mod Vest, en Sang for den fri-e, den fa-ren-de Blæst.
 i, mens vi stæv-ner mod Vest, en Sang for den fri-e, den fa-ren-de Blæst.

Skal man tugte sin Pode?

„Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Da Konkurrencen slutter den 15. April og Præmiefordelingen offentliggøres i Nummeret for Søndag den 24. ds., giver vi i Dag for sidste Gang for Afslutningen saa mange af de indkomne Besvarelser, som Pladsen tillader:

Sabroe har Ret!
Pryglesystemet er slet.
Lily »moralsk« faar et Knæk,
Hver eneste Gang hun faar Smæk!

Selv om Sabroe var lidt for rask,
da han frelse Lily vilde for Dask,
for gammeldags er dog den Metode
at opdrage ved at tugte sin Pode.

»Jeg si'er, naar jeg læser om Sabroe og Lily,
at klø sine Børn, det er ikke billi'«

Nu gaar Lily i Folk som det varme Brød,
og den Bager faar melet sin Kage;
blot Hr. Sabroe forstod, hvad lidt Ave betød,
vilde Samfundet nu mindre knage.

Ej i Hidsighed, men med Ro,
Skal Poden ha'e paa sin »Po-po«,
At ej den vorde skal en »Sabroe«.

At Aarsag og Virkning slaar Følge
for Smaabørn man ej bør fordølge;
og derfor fik Lily saa mange Smæk,
at Sabroe kom og tog hende væk.

Gram i Hu blev Erritzø
da Sabroe Lily hented',
de smaa skal ikke have Klø,
naar ej de har fortjent det.

Hr. Sabroe gi'r Lilys Fader paa Ho'de.
Men husk, hvad Kong Salomon vist har sagt:
Du tugter — helst tidligt — din lille Pode,
i Fald du den elsker — lad det staa ved Magt.

Vi erindrer om, at Besvarelserne skal være i Verseform, ikke over fem Linjer, og at der udsættes fem Præmier, nemlig:

1. En Rejsetaske.
2. Et Rejseetui.
3. En Læderskrivemappe.
4. »Musik og Sang« i Pragtbind.
5. »Hver 8. Dag« i Pragtbind.

Besvarelserne maa være mærkede paa Konvolutten: *Præmieopgave*.

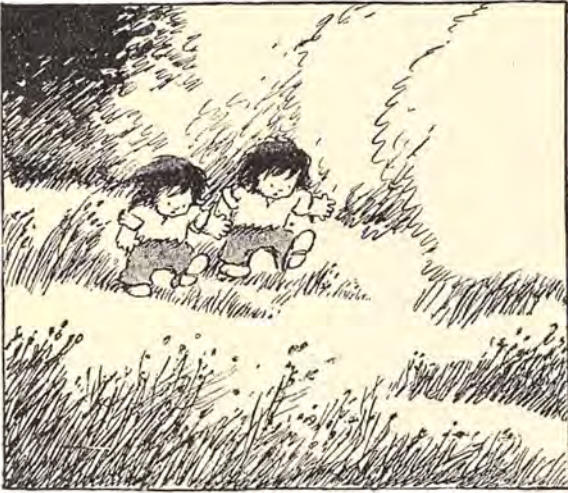
Modeberetning. Det mest berømte og kendte Silkestofeksporthus *Schweizer & Co.*, kgl. Hofleverandør, *Luzern D. 5.* (Schweiz), tilskriver os: Næppe er Aarsskiftets glade Festsdage forbi og Vinterglæderne nydt i fuldeste Maal, førend enhver igen ønsker det herlige Foraars Komme. I Reglen lader det heller ikke vente længe paa sig. Naturen vaagner og iklæder Enge og Skove sit saa friske og livsglade grønne. Denne Forandring genspejler sig ogsaa paa vor Dameverdens Toiletter. Moden vender sig bort fra det forrige Aars Favoritter og foretrækker nye Vævninger og andre Farver. Saavel for Gade- som for Selskabs- og Aftentoiletter foretrækkes især Silkestoffer: Diagonale, Surah, Moiré og Cotelé, ligeledes er Tussor, Crêpe-Vævning, Messaline, Voile og Crêpe de Chine meget yndet; Uni-Vævninger er endnu stadig efterspurgt, dog har Glacés i bløde, glatte Vævninger som ogsaa i Striber ligeledes erhvervet sig stor Yndest, og ikke mindst nævnes de nyeste Mønstre i Foulards og Damast, som for hele Dragters Vedkommende er komne meget i Brug. Som Farver skal

særlig fremhæves: lys-lilla indtil mørkegraa-lilla, gul indtil kaki og mørkebrunt, saumon indtil mørkgammelrosa og fremdeles lyseblaat indtil mørkeblaatgraat, marine og mørkegraat i alle Nuancer. Sort har ligeledes stor Tiltrækningskraft og bliver meget anvendt.

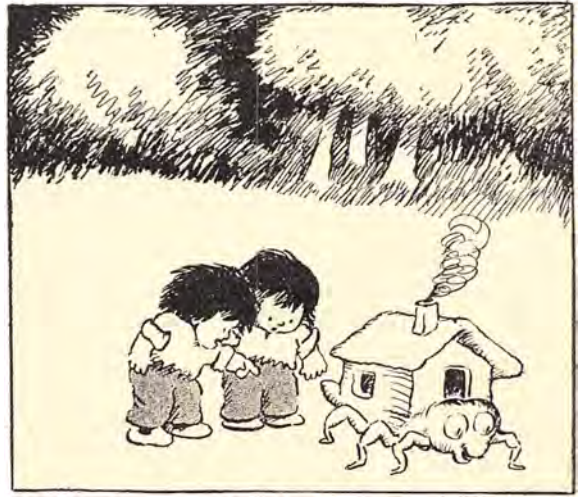
Selv om hvidt ikke kan fortrænges i de varme Maaneder, har man i Aar mere Tilbøjelighed for effektfulde Farver, specielt de broderede Stoffer, og vore Kollektioner byder ogsaa i denne Retning originale Nyheder. I Pariser Modelhusene bliver der ogsaa anvendt mange Broderier og Kniplinger, thi den nuværende Mode er ogsaa praktisk og foretrækker derfor særlig broderede Rober i Batist, Cachemire, Lærred, Shantung, Tyll, Pongée, Silkemusselin-Chiffon og Crêpuscule, der saavel som Silkestoffer leveres told- og portofrit i Hus fra nævnte Firma.

Forlang endnu i Dag Prøver af vore nyeste Ting i Silkestoffer eller broderede Rober og Bluser med Modebilleder, og ved skriftlig Henvendelse bliver det beredvilligst tilsendt Dem gratis og franko.

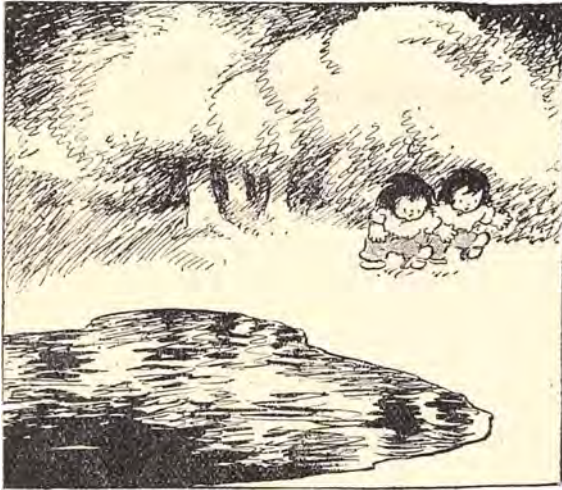
DE SMAA PJEYSER

To Pjevser vandrede omkring og søgte Nattely.
»Jeg ser et Lys«, den ene sa'e, »det er vistnok
en By.«

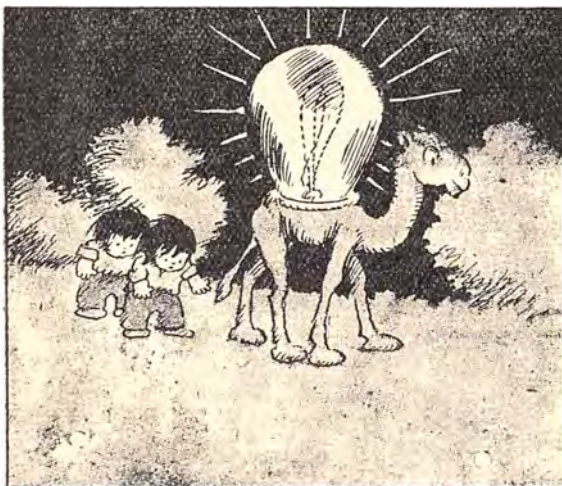
»Vist ej,« den anden vrissede, »det er en Hytte-
bille,
Og har du Øjne, kan du se, at den er altfor lille.«

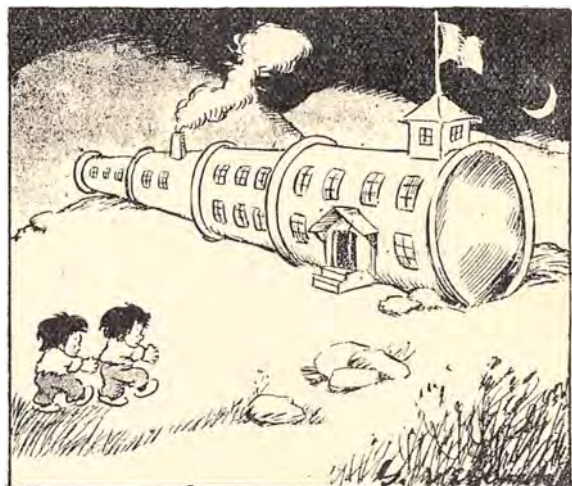
»Ja, ja, saa maa vi skynde os og ind i Skoven ile,
Kanske der er et Sted, hvor to smaa Pjevser kan
sig hvile.«

Der traf de paa en Antilop, der løb omkring i
Skyggen,
Det mærkeligste var dog, at den bar et Hus
paa Ryggen.

Den løb sin Vej fra Pjevserne, der gav sig til at
græde,
Men en elektrisk Lys-Kamel kom pludselig til
Stede.

»Kom her, I Pjevser smaa,« den sa'e, »og glem
den Antilop,
Nu skal I straks faa Nattely i et Ho-tel-eskop.«

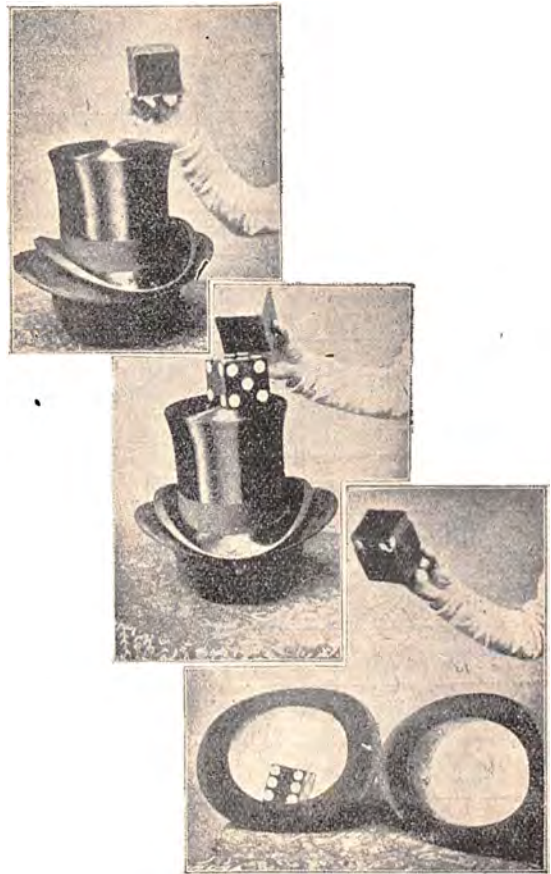
En Tryllekunst.

At faa en Træterning til at forsvinde gennem Bunden af een Hat ned i en anden.

Sæt to Hatte over hinanden som vist paa Billedet. Ovenpaa den høje Hat sætter du en massiv Træterning; med en lille Tryllestav slaar du nu paa Terningen, for at man kan høre, at den er massiv. Et Paphylster sættes over og tages af, og Terningen er forsvunden. Naar nu den høje Hat løftes op, ser Tilskuerne til deres store Forbavselse Terningen ligge i den underste Hat, uden at der er slaaet Hul i Bunden af »Cylinderen«.

Hvordan tror du, det gaar til? Ja, nu skal jeg lære dig Hemmeligheden! Foruden Træterningen og Paphylsteret maa du have nok et Paphylster, der passer nøjagtig om Terningen, og som tillige passer indeni det første Hylster. (Se Billede 3). Dette Nr 2-Hylster er malet paa Ydersiderne akkurat som Terningen; indeni er det sort. Naar Terningen ved Kunststykkets Begyndelse staar paa Hatten, har den i Virkeligheden Nr. 2-Hylster udenom sig. Man sætter nu Nr. 1-Hylster over og forklarer, at Terningen skal trylles ned i den underste Hat. For at vise, at denne er absolut tom, løfter man den høje Hat op med venstre Haand og samtidig tager man med den højre Terningen med Futteralerne til Side. Idet man atter sætter Hatten paa sin Plads, lader man ubemærket (og det er den egentlige Kunst) Træterningen falde ned i den underste Hat. Futteralet med den deri værende hule Papterning sættes igen ovenpaa Hatten. For at overbevise Tilskuerne om, at Terningen endnu er der, tager man Futteralet af. Naar det igen er sat paa Papterningen, gør man nogle Tegn i Luften med Tryllestaven, griber fast om Hylsteret og løfter det op, hvorved Papternin-

gen følger med. Ved at stikke Staven ind viser man, at det er hult; Hattene tages fra hinanden og Træterningen viser sig at være tryllet ned i den underste.

I. At trylle en Terning gennem en Hat.

II. Terningen bliver dækket med et Hylster.

III. Forklaring paa Kunststykket.

HOTELLER

Aaribo. Hotel „Soro“ nærmest Banen. Karl ved alle Tog.

Central-Hotellet, Viborg, anbefales Rejsende. — Stor Staldplads. Johs. Sørensen.

Café Royal, Aalborg. Døglig Koncert fra 8—12, Sønd. fra 4—6. Optræden af 1. Kl. udenl. Orkestre. Udm. Restaurant. J. H. Severinsen.

Nykøbing F. — Højskolehjemmet. — Telf. 285.

Missionshotellet, Hillerød. Store, lyse og hyggelige Gæsteværelser. Mod. for læng. Ophold. Karl v. alle Tog.

Hotel „Nutiden“, Rønne. Bedste og billigste Madstød. Stort Udvalg af à la carte.

Hotel Bellevue, Næstved. 2 Minutters Gang fra Banegaarden. Vær. fra Kr. 1,50. J. C. Jørgensen.

Odder. Central-Hotel.

Eneste Hotel i Byen med Centralvarme, W. C., elektrisk Lys. Badeværelse i hver Etage. Personelevator. Køretøjer udlejes. Stor Staldplads. N. Johannesson.

Missions-Hotellet, Esbjerg, Skolegade 36, — Telefont 497 —

anbefales ærede Tilrejsende. Værelser fra 1,00, 1,50. W. C., Badeværelse, elektrisk Lys paa alle Værelser. Hotellets Vogn ved alle Tog. Ærb. Martin Hansen.

Esbjerg Afholdshotel, Torvegade 27. Telefon 394. P. M. Petersen.

Christiansminde Badehotel, Svendborg. Telf. 31.

Et af Danmarks smukkeste og sundest beliggende Badesteder ved Skov og Sø. Komfortable Værelser saavel i Hotellet som i Villaa „Soro“. Prospekt franko. Aabent hele Aaret. L. Frantzen.

Hotel „Kolding“, Kolding. Byens største og bedste Hotel. Tlf. 3, 18 & 636. Carl Lundgren

Ulvehave Badehotel. Vejlefordens Perle, mest mondæne og tidsvar. Hotel. Bill. Pension. Prosp. gratis. Axel Schnabel.

Turist Hotellet, Middelfart. Anbefales Turister og Rejsende. Stor smuk Have umiddelbart ved Strand og Banegaard. Godt Køkken. C. Bjerg.

HUS OG HJEM

Skotøjsforretningen „Billigheden“ Stort Reparationsværksted. Moderate Priser. A. P. Bergesen, Fiolstræde 38.

Reparationsværksted for Herre- og Damogarderobe. O. H. Brett, Skræddermester. Kattesundet 10. Tlf. Byen 2767 x.

C. J. Olsen, Gørtler og Metalstøber, anbefaler sig med alt til Faget henhørende. Spec. Reparationer og Oppudsning af alle Slags artikler Bronze-, Messing-, Kobber- og Tingenstande til billigste Priser. Adelgade 33, Kjl. Telf. Palæ 1486 x.

Skrift males paa alt! „HANEN“ - 8, Knabrostr. 8. Husk! Stuebutikken. Tlf. Byen 2106.

Specialforretning i Noder Aug. Halek, Skindergade 13. Telf. Byen 4216.

UNDERVISNING

TYSK. Oversættelser. Undervisning. Konversation. Handelskorrespondance Fanny Oppenhøj, cand. phil., egl. eds. Transl., N. Farimagsg. 11, 3. Telf. Byen 96

Krabbesholm Højskole. Skolen for unge Piger begynder den 3. Maj. Skriv efter Program. A. Axelss. A. Th. Dø

Odense Husholdningsskole. Skole og Hje for unge Pige

Undervisning i alt Husvæsen. Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes, og Indmeldelser modtages. Marie Henningsen.

Husholdningsskolen „Borrehus“, Kolding. Kursus for unge Piger begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes. Kirsten Simonsen.

Hadsten Højskole. Pigeskole begynder d. 3. Maj. 5 Lærere 3 Lærerinder. Skoleplan ved H. J. Vedde.

Haslev Landbrugsskole

5 og Maaneders Kursus begynder 3. Novbr. Kontrolkursus i April. Nærmere ved Henvendelse til J. K. Jensen, Forst.

Th. Langs Skoler, Silkeborg

Gymnasiet og Realskolen, Optagelsesprøve først i Juli. **Seminarieret,** Optagelsesprøve før og efter Sommerferien. **Førskoleseminariet,** Optagelsesprøve sidst i Oktober.

Silkeborg Husholdningsskole

Skole og Hjem for unge Piger.

Nyt 5 Maaneders Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Pris 50 Kr. pr. 1. Program tilsendes. Frida Lund. Maja Heltberg.

Aarhus Husmoderskole.

Nyt 1/2 Aars Kursus begynder 4. Novbr. For Elever, der vil have halvt Vint og Sommerkursus, begynder et Kursus 1. Februar og 1. August. Statsunderstøttelse kan søges. Marie Jespersen.

Vordingborg Seminarium.

Nyt. Moderne Indretning. Damp- og Strandbade. Uddanner Lærere og Lærerinder. Foruden alm. Afdeling særligt Hold for Præliminarister. Nærmere ved Th. Halse. A. Munk.

Sct. Petri Mellem- og Realskole

Skolepenge fra 7, resp. 5 til 16 Kr. E. Glöy, Skolebestyrer.

frøken Wintlers Pigeskole

optager i Gymnasieafdelingen (nysproglig Retning) unge Piger som er i Besiddelse af de fornødne Forkundskaber. Det nye Skoleaar begynder den 19 August. Louise Wintler, Odense

KLINIKER · BADE etc.

MEDICINSKE BADE

Vandkure, Bade, Massage, Lysbade, Gytjebade.

BADEANSTALTEN „KØBENHAVN“ Studiestræde 61. Telefoner: 9100, 9103 og 9104

Aalborg Lysbade-Anstalt og Massage-Klinik, Jernbanegade 18. Kurbehandling for Gigt og Nerveslidelid

Randers Lysbadeanstalt.

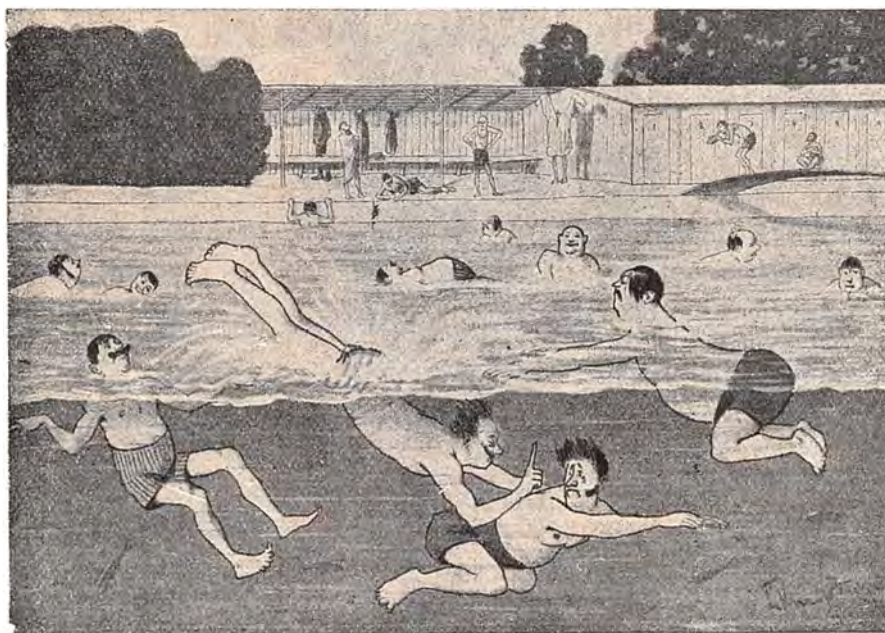
Medicinske Bade, Lysbade, Vandkure, Pakninger, Massage m.

M. M. Olsen,

Torvegade 21. Randers. Telefon 1061.

Læge Bravi-Bertinis Klinik. Gothersgade — 91.

Kons. 1—4. Tlf. 6398. Specielt: Gigt, Rheumatisme, Nerve-, Muskel- og I sygdomme. Manuel-, Motor- og Vibrationsmassage. Syge-Gymnastik.

„Husk paa Meyer! Du skylder mig 2 Kr. 50 Øre“.

Bogholderen: „Undskyld, Hr. Grosserer, men jeg vilde gerne bede om lidt Gageforhøjelse, da jeg er blevet gift.“

Grossereren: „For Ulykkestilfælde udenfor Arbejdstiden har Arbejdsgiveren ingen Erstatningspligt, altsau: Nej“.

BUSTER BROWN

Skønt Karo raader ivrigt fra,
Vil Buster Brown ha' „Skægget“ a'.

Han Mund og Næse, Hage, Kind,
Ja, endog Blusen sæber ind.

Mens Karo skælver for sit Liv,
Hr. Buster griber til sin Kniv;

Men den Slags Ting er ej for Dreng,
Han skærer sig en rædsom Flænge;

I et Kar Vand hans Mor og Pigen
Vor Buster dypper, trods hans Skrigen.

Med Plaster paa Kinden her han staar,
Og af Karo en slem Gardinpræken faar.

„Laxin“ faas paa Apotekerne.

Laxin

Konfekt

3deelt og velsmagende
...Afføringsmiddel...
 For Børn og Voksne · Ushadelig · Af mild og sikker Virkning.
Pris pr. Æske 1 Kr.

Hovedopl.: Trojel & Meyer, Kronprinsensg. 1.

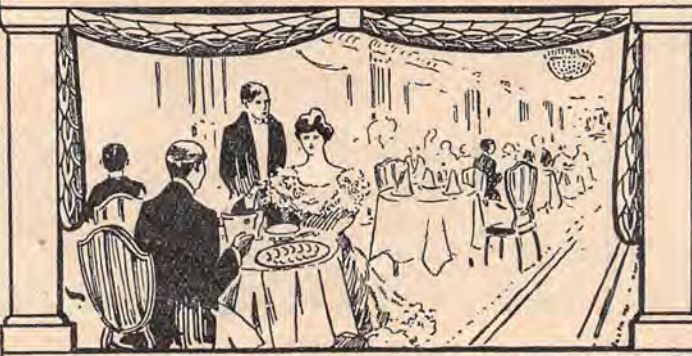

Horsens Orgelbygger
 ved M. Sørensen,
 Orgelb. & eksam. Organist
 Danmarks største
 Orgelbyggeri.
 Leveret Orgler til 20 Kirke
 i 1909. — Fuldkommet
 pneumatiske System.
 Egen Konstruktion.
 Patent anmeldt.
 Stemninger, Reparationer o
 Ombygninger udf. promt
 og til moderate Priser.
 :: Elektrisk Maskinkraft.
 Telefon 498.

POSTKORT fra Jyllands største
 en gros Lager til-
 bydes D'hr. Forhandlere til billigste Priser.
Prøvekollektioner
 (50 Stk.) forsendes overalt mod Indsendels
 af 1 Kr. i Frimærker.
 Jons Marius Jensen, Randers.

FORLANG OVERALT PAA RESTAURANTER OG TIL HJEMMET
LIMFJORDS ØSTERS

ER DEN FINESTE OG MEST NÆRENDE
 FAAS I STØRRE OG MINDRE PARTIER NOS FORHANDLERNE OG DIREKTE FRA
LIMFJORDS DEPOTET NYKØBING M.

KREDIT GIVES
HERRE - DAME
BØRNEBEKLÆDNING
 MED BILLIG
 FORUDBETALING
 1-2 KR. PR. UGE.
N. THOMSEN
 CHRISTIANSHAVNS TORV 16.

Eng. amerikansk
Høstemiddel
 faas overalt.
 Bemærk Etiketten.
 Kun ægte fra A/S Kolding
 Sukkervare Fabrik.

Korpulence-!
Fedme
 bliver af hjulpet ved Tonnola Kur. Prisbele
 med Guldmedaille og Ærespris. Ingen s
 Hofter og Legeme, men ungdommelig, s
 og elegant Figur m. gracies f'aille. Intet Læ
 middel, ingen Humbug, men et Afmagrl
 middel for korpulente sunde Personer.
 af Læger. Ingen Diæt, ingen Ændring
 Levevis. Udm. Virkning. Pakke 2,50 M. fr
 mod Postanvisning eller Efterkrav.
D. Franz Steiner & Co.
 Berlin 82. Königgrätzer Str. 66

Færdige, paabegyndte og
 paategnede
Broderier
 Festons i alle Bredder
Arnold Kayser
 Broderi-Magasin.
Frederiksborgg. 4, 1
 ved Kulturvet. København K.
 Ingen Butiksleje, derfor
 billigste Priser.

ADVARSEL.

Svovlmælkssæbe efter Kommunelæge Lindes
 at hvert Stykke, for at være ægte, skal bære
 Læge Lindes Navn.

Denne Sæbe, der er fremstillet efter Læge-
 Recept, er et udmærket Middel mod Fili-
 penser og andre Hudurenheder. Talrige
 Anbefalinger er til Eftersyn. Faas à 50
 Øre i de fleste Apoteker, Parfumerier, samt
 i **Schreiber & Carl Petersen**
jun. Udsalg. — Mod Indsendelse af
 1 Kr. i Frimærker sendes 2 Stk. fra Hoved-
 Depotet: **Østergade 44.**

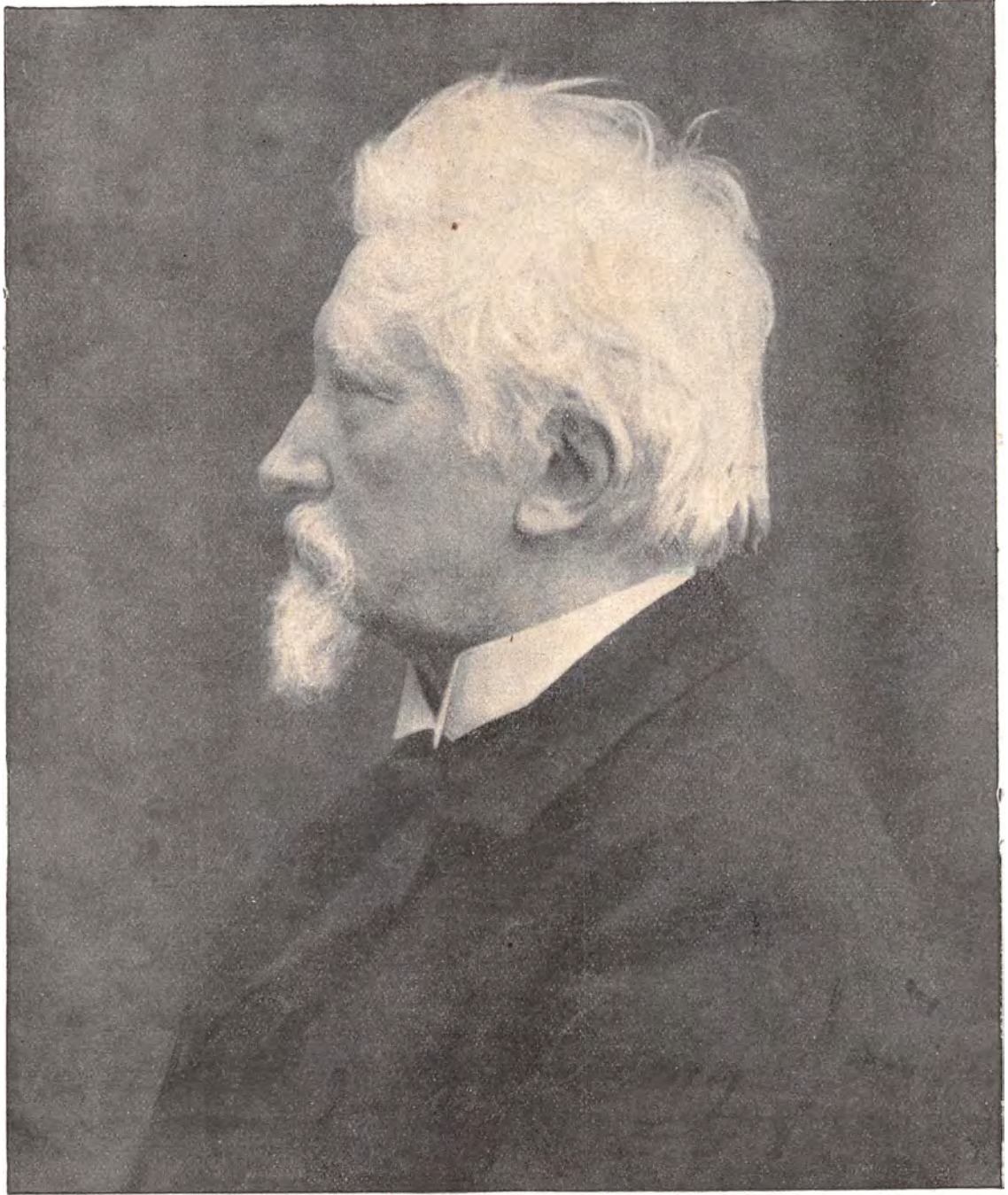

HVER 8 DAG

Nr. 29.

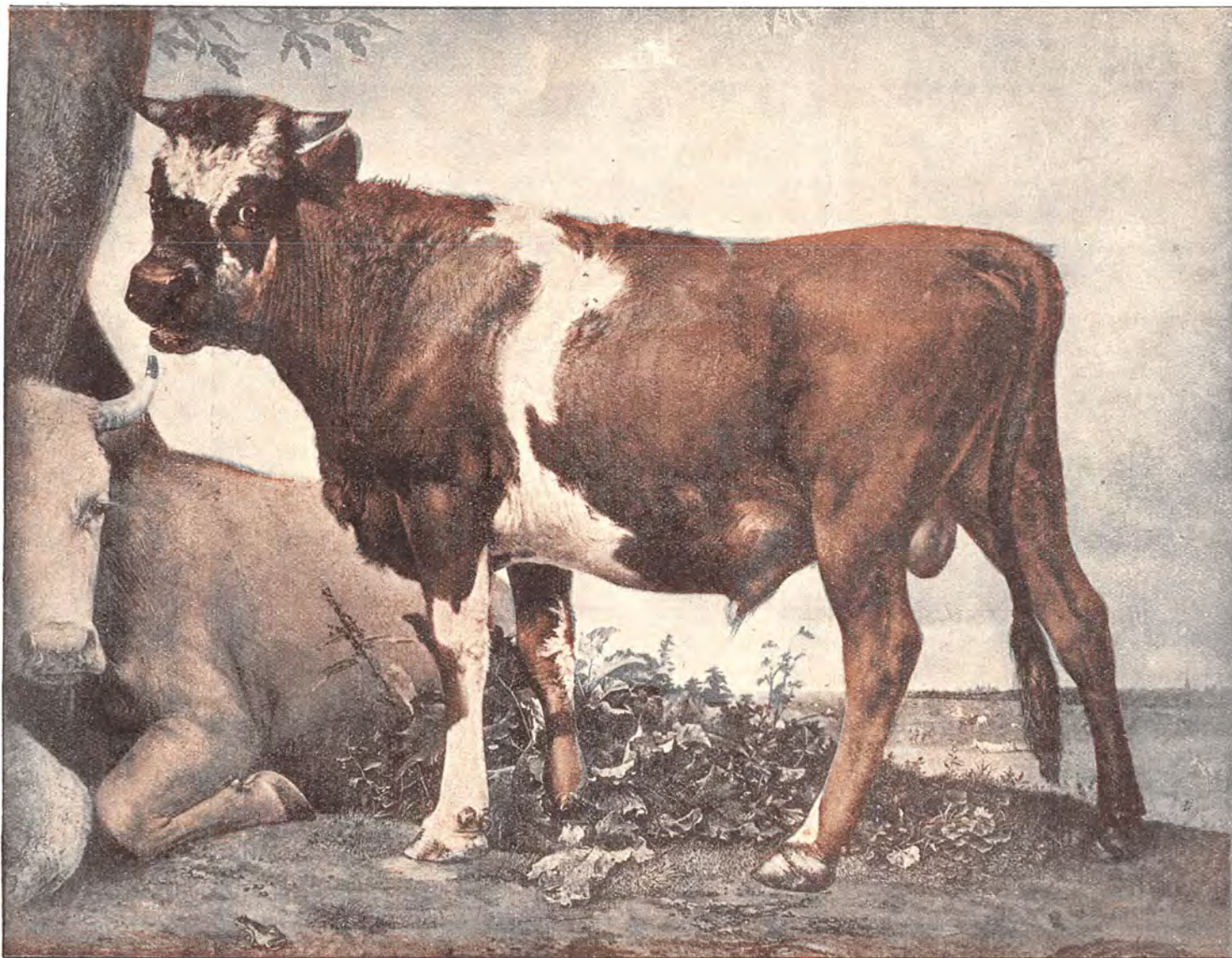
17. April 1910.

16. Aarg.

Professor Vilhelm Bergsøe.

P. Elfelt fot.

Tyrekalven..

Efter Maleri af Paulus Potter.

Hos Professor Vilhelm Bergsøe.

Prof. Bergsøe udtaler sig til »Hver 8. Dag« om sin nye Bog »Pigesorger«, der med Rette har vakt almindelig Opmærksomhed, ikke mindst i Husmødrenes Lejr.

— **E**r der nogen? spørger Professoren, idet han kommer ud i Entréen. Ja, jeg sér ikke.... jeg er jo blind. Giv mig en Haand!

Jeg lukker Døren til Arbejdsværelset op og leder den gamle, graahaarede Digter ind. Det er et stort smukt Rum med Udsigt ned over Tivoli, hvor Træerne knoppes i straalende Foraarssol.

Dobbelt tung maa Blindhedens frygtelige Ulykke være, naar man bor omgivet af saa megen Skønhed som gamle Prof. Bergsøe. Dog — alle disse prægtige og kostelige Kunstsager, de gammeldags udskaarne Træskabe, Sølvalterstagerne paa Kaminen, de hamrede Kobbirting og de gamle sjældne Vaaben. — hvert enkelt Pragtstykke kender »Fra Piazza del Popolo«s berømte Forfatter vel ud og ind, saa han ser dem for sig, blot han berører dem.

— *Er det ud fra egne smertelige Erfaringer, De har skrevet Deres nye Bog »Pigesorger«?* begynder jeg Interviewet.

Og Professoren, hvis blinde Øjne halvvejs er skjult under en grøn Skærm, giver sig til at fortælle, livfuldt, muntert, med mange smaa livlige Digressioner og kaade Smaaeder.

— *Nej, lad mig sige det i en god Stund, jeg har aldrig kendt til Pigesorger!* Min Kokkepige, som tjener mig endnu, har jeg haft i 20 Aar. Og Stuepigen, som havde været hos os i 17 Aar, forlod os kun, fordi hun fik et udmærket Tilbud fra den amerikanske Gesandt. Han bød hende 45 Kr. om Maanedens, og det hverken vilde eller kunde jeg. Saa gik hun til Amerikaneren.

Derimod har jeg talt med mange Damer, særlig Husmødre, der ofte har spurgt mig, hvorfor jeg ikke skrev noget om vore Tyendeforhold. Jeg lo af det og svarede: »Næ, det er sgu' ikke Romanstof!« Imidlertid samlede jeg i Tidens Løb det Materiale, jeg igennem disse Samtaler fik, og saa blev det altsaa alligevel til, at jeg efter gentagne Opfordringer formede det til en Roman, for hvis Realitetsindhold — og det beder jeg Dem bemærke — jeg helt og ganske indestaar. Alle de Tilfælde, jeg skildrer, Pigen, der ta'r Gift, Pigerne, der snyder, gaar paa Dansbule osv. — alle, undtagen ét, er de grebet ud af Livet.

»Pigesorger« er med andre Ord min første realistiske Roman. Den er baseret paa lutter Fakta. Og just nu, hvor Tyendeloven skal »for«

i Rigsdagen, mente jeg, at Tiden var kommen til at sende den ud. Den har sin ganske bestemte Mission.

Ser De, der er, ialfald for det indendørs Tyendes Vedkommende, efter mit Skøn intet i Vejen for helt at afskaffe eller betydelig moderere Tyendeloven. Nu har jeg haft den liggende her i min Skuffe i 20 Aar og aldrig haft Brug for den. Hvad man derimod ikke maa afskaffe, er *Skudsmaalsbogen*. Man kan gerne kalde den noget andet, Tjenestebog, Vandrebog — som Haandværkerne havde i gamle Dage — eller hvad man vil. Men man maa kunne have nogen Garanti for, hvilke Piger, det er, man faar i sit Hus; navnlig maa man have at vide, hvor og hvortil de har tjent før. Ellers er man jo ude i det vilde.

Jeg kunde fortælle Dem en hel Hoben Tjenestepigehistorier, ogsaa en Del, der ikke naaede at komme med i Bogen. Jeg skulde jo altsaa fæste en ny Pige. Og vi havde en hel Bataillon heroppe. Men »vi nyere Piger har ingen Skudsmaalsbog«, sagde de allesammen. Politiet bryder sig nemlig ikke om at se den. »Hvad har De da?« Jo, de havde da de dejligste anbefalinger. Flere af disse viste sig imidlertid ved nøjere Undersøgelse at være falske. Som Forholdene er nu, kan man faa Piger lige fra Forbedringshuset eller fra Vestre Hospital — med smitsomme Sygdomme og det hele!

Jeg vilde gerne bede Dem betone følgende. Det er et Ræsonnement, som man har godt af at tænke over: Det beror nemlig paa en falsk Stolthedfølelse, at der skulde være noget nedværdigende i at tjene og modtage Skudsmaal *Staten har sine Tjenere* i Form af Embedsmænd, der ikke alene maa forberede sig til deres Gerning gennem vanskelige Eksaminer, men som, hver Gang de søger nyt Embæde, maa give udførlig Besked om, hvor de har været før, hvilke Bevisligheder, anbefalinger m. m. de kan forelægge etc. Tilmed maa de være absolut tro og arbejdsdygtige. Hvorfor gaar Pigerne saa og bilder sig ind, at det at tjene er en ringere Stand?

Nu skal De høre — ja, jeg er hel fuld af Tjenestepigehistorier, smiler Professoren undskyldende. Fru Bissen, min gode Ven Bissens Kone, havde en Pige, der hed *Amalie*. Og en Dag forærede Fruen hende to smukke Kapper og bad hende bære dem. Men det vilde Amalie ikke. »Vil De ikke? Hvad skal det sige?« Jo, saa havde hun da hørt et Foredrag af Frøken Christensen, Tjenestepigeforeningens Formand — baade denne Dame og hendes Forening forekommer i min Bog under Navnene Gine Rasmussen og »Pigernes Værn«. Og Frk. Christensen havde sagt, at Kappen var *Slave-*

dragt. Naa, Amalie sagde op — men — og nu kommer det allerbedste — da der var gaaet en Maaned, kom hun igen og bad saa bønligt, om Fruen da ikke nok vilde fæste hende paany. Hun havde faaet saadan en rædsom daarlig Kondition. Nu vilde hun godt gaa med Kappel! — —

Endnu benytter jeg Lejligheden til at spørge Professoren:

— *Følger De til Stadighed med vor moderne Litteraturs Udvikling, og er der noget enkelt af de yngre Navne, der tegner sig særlig skarpt for Dem? Johs. V. Jensen f. Eks.?*

— Ja, det er jeg sgu' nødt til. Jeg er jo Dommer i det Anckerske Legat. Og det søges af Gud og Hvermand. *Mylius-Erichsen* søgte det f. Eks. med den Motivering, at han vilde udgive eskimoiske Folkesagn! En anden vilde indsamle arabiske Røverhistorier! En tredie, der havde udgivet 6 Bind Digte paa eget Forlag, fordi han ikke havde kunnet faa nogen til at

tage dem, vilde gerne have Legatet for at faa sine ret betydelige Udgifter dækket!

Johannes V. Jensen sagde De? Jo, ham har jeg saamænd faaet nok af for længe siden. Det er en rædsom Raahed, der er i hans Stil — næ. ikke hans Stil, men hans Emner. *Han* faar sgu' heller ikke det Anckerske, saalænge jeg sidder i det.!

— *Hvorledes gaar det med Dramatiseringen af »Fra Piazza del Popolo?»*

— Jo, den er færdig, oplæst for mig og godkendt. Først var det Mantzius, der vilde dramatisere Bogen sammen med Fristrup. Men da saa Mantzius blev Direktør, fik han for meget at tage vare. Og nu har Fristrup foretaget Dramatiseringen alene. Jeg synes, han er sluppet heldigt fra det.

Stykket, der væsentlig beskæftiger sig med *Henry Vernons* Historie — hvad der jo ogsaa er nok — er i 4 Akter, delt i 7 Afdelinger. Der er afsluttet Kontrakt om Opførelsen med Direktør *Lindstrom* ved Det ny Teater.

NIELS TH. THOMSEN.

Kvinden med én Haand.

Roman af Richard Marsh.

Sluttet.

Da jeg kom op til mit Værelse, saa jeg straks, at der var nogen derinde. Jeg troede, det var Pigen, der var ved at gøre i Stand, og gik lige ind. Personen derinde var imidlertid ikke bemeldte Terne — det var en Mand. Han laa paa Maven paa Gulvet med Halvdelen af Kroppen inde under Sengen. Det var Kelneren. Der var ingen Tvivl om, hvad han var i Færd med. — Jeg havde grebet ham paa fersk Gerning. Saa optaget var han af sine Undersøgelser, at jeg, før han endnu havde lagt Mærke til mig, havde en Stok i Haanden og mit Knæ paa hans Ryg.

»De har aabenbart ikke villet lytte til mit venskabelige Raad — nuvel, saa tag det her i Stedet for!«

Jeg gav ham et kratigt Slag af Stokken. I samme Nu var han klar over, hvad der var foregaaet, og med en Adræthed, jeg ikke havde ventet, arbejdede han sig fri og rejste sig op, alt imens jeg lod Slagene falde ned over ham, hvor de kunde.

»Lad være!« råbte han. »Eller De vil komme til at fortryde det!«

Han var stærkere, end jeg havde ventet, og jeg begyndte at faa en Fornemmelse af, at Ud-

faldet af Kampen maaske kunde blive tvivlsomt. Pludselig greb han mig om Haandleddet og drejede det rundt, saa jeg følte det, som om min Arm med ét var bleven lammet.

»De er jo tosset, Mand! Véd De, hvad det er, De har gjort? Jeg er Politi-Officer, og hermed arresterer jeg Dem som mistænkt for Mord.«

For første Gang gik jeg fuldstændig fra Koncepterne og spurgte maabende:

»Hvabehtar? Er De ikke en af den Dames Spioner?«

»Selvfølgelig er jeg ikke det! Det burde en klog Herre som De vel kunne sige Dem selv. Jeg har taget Plads her som Kelner alene i den Hensigt at holde et vaagent Øje med Dem!«

»Det er ikke sandt!«

»Ja, vi behøver ikke at drøfte Sagen yderligere. Den er sluttet. Spørgsmaalet er nu blot, om De vil følge mig godvillig, eller om De ønsker at faa Haandlænker paa.

Jeg har Hjælp nok til min Raadighed, hvis jeg vil have den!«

»Hvis De kan bevise, at det er sandt, hvad De siger, og at De virkelig er Politi-Officer, kan jeg ikke have noget imod, at De gør, hvad De kalder Deres Pligt. Men samtidig vil jeg dog

Fru Marguerite Durand, Kandidat til Deputeretkammeret.

En kvindelig Kandidat til Deputeretkammeret.

Det vækker megen Opmærksomhed i Frankrig, at Mme Marguerite Durand har ladet sig opstille i 9de Arrondissement som Kandidat til Deputeretkammeret.

Hun har tre Modkandidater, blandt hvilke

den tidligere Formand for Paris' Kommunalforsamling, M. Paul Escudier, men det tegner til, at hun vil gaa af med Sejren.

Mme. Durand er meget literært begavet, og holdt forleden et Foredrag i det franske Landbrugsselskab, ved hvilken Lejlighed hun gjorde stor Lykke og fastslog sine Evner og Kundskaber.

truende Maade, at Barnes ansaa det for hensigtsmæssigst at fortrække.

Det var paa denne Flugt, at han omsider landede paa det Hotel, vi kender. Og det var her, han fandt et let Bytte i Værtinden, saaledes at han hurtigt kunde give sig selv Navnet Barnes. Han forstod udmærket godt, at hans Ven og Fru Lascalles-Trevor havde lagt Planer op imod ham, og han ansaa Fru Barnes' Hotel for det sikreste Tilflugtstæd, indtil han kunde blive sine to Fjender kvit.

Og paa dette Tidspunkt er det da, at vor Fortælling begynder. I sine gode Dage havde Hr. Barnes ved et Tilfælde opslaaet sin Residens i Dulborough. Han hørte, at der i denne By havde levet en Mand ved Navn James Southam, og han besluttede straks at antage dette Navn for derved muligvis at lede Myndighederne paa Vildspor og drage Følgerne af sine Forbrydelser ned over hans Hoved, hvis Politiet engang skulde faa Lyst til at undersøge hans Forhold lidt nærmere. Og han havde ikke blot taget mit Navn, men han var ogsaa flyttet ind i det Hus, hvor jeg var født og havde levet i min Barndom.

Jonas Hartopp fortrod meget hurtigt sit Forræderi mod Vennen. Damen skuffede ham snart, og han mente aabenbart, at han ikke havde gjort et saa godt Bytte, som han havde ventet. Efter nogen Tids Forløb besluttede han at forsøge en Tilnærmelse til sin fordums Ven og fordelagtige Kollega. Og i den Hensigt var det, han indrykkede det omtalte Avertissement til James Southam, tidligere hjemmehørende i Dulborough, denne Annonce, som mit Øje tilfældigvis faldt paa, og som bragte alle disse Ulykker ind over mig. Under disse Omstændigheder forstaar man bedre, at Hr. Barnes, da han som Kelner paa Hotellet hørte mig udtale Ordet »James Southam«, blev noget forskrækket og hurtigst muligt forsvandt ud af Huset.

Amalie Johnsen, der selv havde spillet Forræderens Rolle, var ikke længe om at fatte Mistanke til Jonas Hartopp. Hun anede, hvad der var i Gære. Og efter en heftig Strid en Aften, tog han til Byen. Men hun fulgte efter ham, uden at han mærkede det, paa denne skæbnesvangre Rejse, der endte med, at hun halvt af Frygt, halvt af Hævnlyst, dræbte ham, da han var ved at gaa ind i Hotellet. Da hun opdagede, at der eksisterede en »rigtig« James Southam, fik hun den Idé, at lede Mistanken fra sig selv over paa mig, og maaske vilde den geniale Plan være lykkedes, og maaske vilde jeg være bleven hængt for en Forbrydelse, jeg aldrig havde begaaet, hvis ikke den falske James Southam var traadt frem paa Skuepladsen i det afgørende Øjeblik. Selvfølgelig var det hende, der havde anbragt Kniven bag Panelet i mit Soveværelse.

Dommen over Amalie Johnsen kom til at lyde paa, at da hun led af periodiske Anfald af Vrangforestillinger, hvilket sandsynligvis skyldtes Barnes' hypnotiske Eksperimenter, var hun at tage i Forvaring af det offentlige og anbringes i en Sindssygeanstalt for Livstid.

Barnes fik sin velfortjente Straf. Fru Barnes solgte sit Hotel og trak sig tilbage til Privatlivet. Saavidt jeg ved, er hun nu rejst over til Canada, hvor hun lever sammen med nogle Slægtninge i bedste Velgaaende.

Hvad mig selv angaar, er jeg endnu ikke kommen ind paa det lykkelige Spor, der fører til Rigdom. Men maaske er jeg ikke saa langt derfra. I hvert Fald er jeg ikke længere uden Beskæftigelse.

Kongens Yachtkaptajn.

Kommandør P. A. Grove.

Kommandør P. A. Grove er bleven udnævnt til afdøde Kommandør Hovgaards Efterfølger som Kongens Yachtkaptajn.

Kommandør Grove, der altsaa vil komme til at bære Ansvaret for Kongens Sikkerhed, naar »Dannebrog« bevæger sig paa Havet med Hans Majestæt ombord, blev straks efter Hovgaards Død udpeget som den eneste — eller i hvert Fald én af de faa — der maatte anses for skikket til at løfte Arven efter den paa en Gang saa smidige Hofmand og ansete Søofficer, som i mange Aar havde ført Kongens Dampskib.

Den nye Yachtkaptajn har været tre Aar i den franske Marine og har ved mange Lejligheder modtaget Udmærkelser fra Udlandets kronede Hoveder.

Han er desuden R. af D. og Dbm.

jeg talte til. Da Fru Barnes saa sin Mand, fik hun et Anfald af Hysteri, og gav sig til at græde og le og skriges — altsammen paa én Gang, og Pigen maatte skyndsomst tage et Tag omkring hende og holde hende oppe, da hun utvivlsomt ellers vilde være falden besvimet til Jorden.

Men der var en anden af de tilstedeværende, paa hvem hans pludselige Tilsynekomst havde en endnu større Virkning end paa Fru Barnes, og det var Fru Lascalles-Trevor. Da hun havde gjort sig klart, hvem det var, der saa uventet havde vist sig paa Arenaen, begyndte hun at stirre paa ham, som om det kunde være selve Søslangen, hun var bleven stillet Ansigt til Ansigt med.

Hun veg langsomt baglæns under hans Blik, det var, som om hendes Skikkelse krympede sig og blev mindre, og hun stammede rædselsslagen: »Dig? Er det dig? Nej — det kan ikke være dig!«

Hun tog Armene op for sig ligesom for at værne sig, og da han gjorde et Skridt hen imod hende, rystede hun som i dødelig Angst.

Han vendte sig til mig, og idet han pegede paa Fru Lascalles-Trevor, sagde han med en Røst saa fast og myndig, som jeg aldrig havde tiltænkt ham.

»Havde De blot i Aftes fortalt mig, at denne Kvinde var her, kunde jeg øjeblikkelig have sagt Dem, hvorledes hele Affæren hang sammen. Der er ikke mere noget mystisk ved den Sag. Det er hende, der har myrdet Duncan Rothwell. Forstaar De, det er hende, der er Forbryderen!« Han gjorde en besværgende Bevægelse hen imod Fru Lascalles-Trevor. Hans Øjne lynede. Jeg forstod nu bedre, at han havde kunnet hypnotisere den stakkels, svaghovede Fru Barnes.

»Nej!« jamrede Fru Lascalles-Trevor. »Nej, jeg har ikke rørt ham med en Finger!«

»Vov at benægte det!« Der var en mærkelig Klang i hans Stemme og en egen Myndighed over hele hans Skikkelse. Ganske rolig tog han en Æske frem fra sin Lomme, og pakkede den ud. Det var det uhyggelige Skrin, som havde sat Fru Barnes' Fantasi i saa stærk Bevægelse.

»Tag det!« sagde han. Og i det samme Nu blev Fru Lascalles-Trevor ligbleg.

»Jo! Det var mig, der gjorde det! Jeg be-
kender! Det var mig!« klagede hun.

Og i det samme faldt hun bevidstløs om paa Gulvet.

TIENDE KAPITEL

Juvelkongen.

Da Duncan Rothwell-Sagen nu blev genoptaget og kom for Domstolene, viste den sig at være en af de mest indviklede og mærkelige, der nogensinde havde været for Retten. De utal-

lige Vendinger, den efterhaanden havde taget, gjorde det endnu vanskeligere at udrede Traaden. Men i korte Træk var Sammenhængen omtrent følgende:

Den Mand, der havde giftet sig med Værtinden i det omtalte Hotel og derved havde bragt saa mange Ulykker ned over hendes Hoved, viste sig at være en Person med mange Navne. Hvad han egentlig — hvis han i det hele taget nogensinde har heddet noget — blev aldrig oplyst. Men der kom en Tid, da han i visse Kredse af Samfundet havde gaaet under Navnet »Juvelkongen«. Han havde været Ophavsmanden til nogle af de største Juvelrøverier i England. Jonas Hartopp var denne berømte Tyvs Hæler.

I nogle Aar havde disse to været Venner, »Kolleger«, to Sjæle med én Tanke, og denne ene Tanke var Rov og Plyndring. Indtil, der kom en Kvinde imellem dem og skilte dem ad. Det var den Kvinde, der i denne Fortælling gik under Navnet Fru Lascalles-Trevor, men hvis Daabsnavn lød mere jævnt og lige ud ad Landevejen, nemlig Amalie Johnsen. Hr. Barnes — som vi for Nemheds Skyld vil fortsætte med at kalde ham — var lidt af et Geni, men utvivlsomt ogsaa lidt af en gal Mand. Han levede en Tid sammen med Amalie Johnsen som sin Hustru. Formodentlig har denne Kvinde i al denne Tid befundet sig i en uafbrudt Tilstand af Skræk og Rædsel. Han havde sin Fornøjelse i at lege med Kvinder og navnlig at foretage hypnotiske Eksperimenter med dem af en alt andet end ufarlig Natur. Det blev saaledes oplyst, at han en Mandag havde bragt hende i hypnotisk Søvn og derefter havde ladet hende være alene i Huset i en Slags Trance, indtil han om Lørdagen vendte tilbage og vækkede hende. Med andre Ord, hun havde spildt store Dele af sit Liv paa en Maade, som forhaabentlig kun de færreste udsættes for.

Lidt efter lidt kastede hun imidlertid sin Kærlighed paa Jonas Hartopp. Hr. Barnes havde lige gjort et særlig godt »Kup«, idet han havde tilegnet sig en fornem Dames hele Bryllupsudstyr med samt alle hendes kostbare Smykker. Amalie Johnsen overtalte Jonas Hartopp til at gøre et Forsøg paa at røve Byttet fra sin Ven, og hun tilbød at hjælpe ham, og at han maatte beholde hele Rovet, hvis blot han vilde tage hende med sig. I et Øjebliks Svaghed gik Hartopp ind paa Forslaget. Men desværre opdagede Barnes hende just i det Øjeblik, hun stod i Begreb med at flygte. Hun forsøgte at værne for sig med en Kniv, men paa en eller anden Maade blev Vaabnet vendt mod hende selv, saa at hun ved den Lejlighed mistede sin Haand. I sin Ulykke og Fortvivlelse truede hun Barnes med at skulle drage Retfærdighedens Straf ned over ham, og opførte sig i det hele paa en saa

lade Dem vide, at, saa sandt jeg lever, begaar De et groft Overgreb ved at arrestere mig.

Fyren saa paa mig med et Blik, hvori jeg syntes at skimte et Glimt af Beundring.

»Jeg maa indrømme, at jeg aldrig har truffet paa nogen, der forstaar at tage en Situation saa overlegent som De. Men jeg vil dog bede Dem passe paa, hvad De siger, da hvert Ord vil blive brugt imod Dem. Men De har gjort en Dumbhed, min Herre, maaske De ikke tænkte, jeg skulde finde den.«

Han tog noget op fra Sengen. Det var et langt, tyndt Knivsblad af en Form, jeg aldrig havde set før. Det var usædvanlig fint slebet. Det saa ud, som om det blanke Staal her og der var plettet af Rust.

»Maaske er det, fordi jeg er dum,« sagde jeg; »men jeg forstaar ikke et Ord af, hvad De mener. Det dér tilhører ikke mig, jeg har aldrig i mit Liv set det før.«

»Ikke det? Det skal vise sig. Det skulde ikke overraske mig — hvis jeg da ellers har mine Sanser i Orden — at erfare, at det var den Kniv, der dræbte Jonas Hartopp. Pudsigt nok fandt jeg den just i det Øjeblik, De kom ind i Værelset; den laa skjult dér bagved Panelet. Jeg tænker nok, at denne lille Tilfældighed vil lette os Sagen betydeligt.«

»Hvis det er rigtigt, at De fandt den dér, hvor De siger, kan jeg dertil blot svare, at jeg ikke véd, hvem der har anbragt den dér. Jeg selv har i hvert Fald ikke gjort det.«

»Se, se! Ja, det er jo et Punkt, som maa tages op til nøjere Undersøgelse. Men nu er jeg bange, jeg maa ulejlig Dem nedenunder. De har nok forstaaet, Hr. Southam, at De er min Fange.«

I Skyndingen havde jeg ladet Sovekammerdøren staa paa vid Gab; idet jeg vendte mig om, saa jeg Fru Lascalles-Trevor staa og stirre paa os.

»Deres Fange!« Hun gentog hans Ord. »Hr. Southam Deres Fange? Hvem er da De?« Hun lagde Haanden mod sit Hjerte ligesom for at dæmpe sin Bevægelse.

»Jeg er Detektiv.«

»Og De har arresteret Hr. Southam — for hvad?«

»For Mordet paa Jonas Hartopp.«

Hun slog Hænderne sammen som i en Slags Ekstase.

»Hvor er jeg dog glad! Hvor er jeg dog glad! Maa jeg lykønske Dem, min Herre, til endelig at have fundet den rette Ophavsmand til denne Forbrydelse.« Hun sendte mig et triumferende Blik. »Sagde jeg Dem ikke nok, at Deres Dage var talte. Det var nærmere Enden, end jeg selv havde tænkt.«

»Jeg beundrer Deres Spaadomsgave, Frue,«

sagde jeg. »Men jeg kan forsikre Dem, at selv om jeg vel ikke er den første, som er bleven anklaget for en Forbrydelse, hvori han hverken har Lod eller Del, saa haaber jeg derimod, at jeg er den første, som en Kvinde har tilladt sig at haane for hans Ulykke, en Mand, som ikke har gjort noget levende Væsen Fortræd, men som blot er alene, uden Venner — uden Ret.«

Det var saa langt fra, at mine Ord fandt Vej til den bedre Del af hendes Hjerte — hvis hun havde noget —; tværtimod, hun saa blot paa mig endnu mere ondsksfuld end i Forvejen og sagde:

»De Hykler!«

Politimanden lagde sin Haand paa min Skulder og sagde: »Kom,« i en Tone, som ikke var til at tage fejl af. »Det nytter ikke at staa her og skændes! Kom med ned, Hr. Southam, og gør nu ingen Forsøg paa at slippe bort!«

Jeg lod ham vide, at han ikke behøvede at befrygte noget Undvigelsesforsøg fra min Side. Vi gik ned ad Trappen, og i Hælene paa os fulgte Fru Lascalles-Trevor.

»Gaa ind i Kaféen, Hr. Southam, mens jeg sender Bud efter en Droske. Fru Barnes!«

Fruen kom ind.

»Som jeg allerede har forberedt Dem paa, har jeg nu arresteret denne Herre!« sagde han til hende.

Hun havde altsaa hele Tiden vidst, hvem denne nye »Kelner« virkelig var! Hun havde altsaa dog ført mig bag Lyset! Og det var Grunden til, at hun saa omhyggeligt undgik mig.

»Sørg for, at jeg faar en Droske med det samme!« henvendte Politiofficeren sig atter til hende. Og indestaa mig for, at der ikke kommer nogen ind i denne Herres Soveværelse, før jeg selv har undersøgt det nærmere.«

Fru Barnes' Hoved nikkede, som om det var en ledeløs Dukes.

»Naa, Fru Barnes, tag Dem nu sammen, og skaf mig den Vogn!«

I det samme Fru Barnes satte sig i Bevægelse for at udføre den strenge Herres Ordre, saa jeg, at der stod en Herre bag ved hende.

Det var hendes Mand.

Han stod lige indenfor Entrédøren, som om han just var kommen; han saa ud, som om han højlig undrede sig over, hvad her foregik. Han var saa lurvet og fattigt klædt, som det vel overhovedet var muligt. Men der var i hans Ansigtstryk og over hele hans Væsen noget, som pludselig fik Haabet til at spire frem i mit Hjerte.

»Er det Dem? Gud være lovet!« udbrød jeg. »De har anholdt mig for Mord! Jeg haaber, De kommer for at hjælpe mig!«

De vendte sig om for at se, hvem det var,

Mærkelige Ridedyr.

Her i Norden kender vi kun ét Ridedyr, nemlig Hesten, men kommer man Syd paa, møder man først Æslet som en skarp Konkurrent til Hesten, og endnu sydligere Kamelen. For den almindelige Bevidsthed staar de tre Dyreklasser som de eneste kendte og nyttige Ridedyr, og alligevel findes der adskillig flere, selv om deres Anvendelse er blevet Følgen af særlige Forhold, og de kun hører hjemme i Egne, hvor rigelig Tilgang kan faas paa Grund af deres Almindelighed.

Medens Æslet i de sydeuropæiske og nordafrikanske Lande staar i forreste Række som Ride- og Lastdyr, er Kamelen saa godt som eneraadende i sandede og paa Vegetation fattige Egne i Orienten og Afrika.

I Somaliland benyttes Bøffelen i stor Udstrækning, dels som Ridedyr, dels til at bære Vand.

Man behandler den med en lignende Forsigtighed som Tyren, idet man forsyner den med en Ring i Næsen. Maa ske Dyret har Følelsen af, at en Ring i Næsen skal betegne dets absolute Underkastelse, sikkert er det, at skønt det af Naturen er farligt, bliver det i Menneskets Tjeneste saa fredsommeligt, at selv Børn kan lede det.

I visse Egne i Afrika og Arabien anvendes ogsaa Strudsen som Ridedyr. Den er overordentlig vanskelig at tæmme og indøve, men er den naaet over Øvelsesstadiet, viser den sig brugbar og meget hurtig. Det er dog ikke nogen behagelig Ridetur, man faar paa en Struds. Som tobenet Ridedyr bliver dens Gang stødvis, og dens Rytter faar jævnlig Symptomer paa noget lignende som en alvorlig Søsye.

Zebraen har man alle Dage anset for utæmmelig, og beklaget det saa meget mere, som den er et smukt Dyr. Den ligner Mulæslet og Hesten i Bygning tilstrækkelig til, at man gerne vilde anvende den paa samme Maade som disse. Der er Egne, hvor den nu kan ses forspændt en lille Lastvogn, men som Ridedyr er den for svag, paastaar man.

Endelig kan man nævne Lamaen som et af de Dyr, Mennesket med forholdsvis Held har indrulleret i de nyttige Dyrs Rækker.

Enhver Ting har sin Begyndelse. At optage flere af Verdens mangfoldige og tilsyneladende hidtil unyttige Dyreklasser i Husdyrenes Rækker er selvfølgelig forbundet med visse Vanskeligheder, thi først og fremmest skal de underkastes og tæmmes, og derefter trænes med For-

maalet for Øje at gøre dem til nyttige Redskaber i Menneskets Tjeneste.

Det føjeligste, mest lærenemme, klogeste og stærkeste af de Tropernes Dyr, som Mennesket har Nytte af, er — selvfølgelig — Elefanten.

Vi kender alle Elefanten, mange af os har endda set den i Virksomhed som Ridedyr i dens Hjemstavn, i en zoologisk Have eller i en Cirkus.

I Indien er Elefanten uundværlig. Den gør Arbejde paa saa mangfoldige Omraader, at den med Sandhed maa siges at være Føden værd og mere til.

Der er tre Ting, der gør den ualmindelig nyttig i Menneskets Tjeneste, nemlig dens Klogskab, dens Styrke og — dens Snabel.

Man kunde fristes til at sige, at Naturen har udrustet Elefanten med en Snabel til Fordel for Menneskene, thi det er det eneste Dyr, der bringer „Værktøj“ med paa Arbejdet. Og hvilket Værktøj! Med Snabelen vil Elefanten rykke et Træ op med Rode, bære Byrder, som ti Mand ikke kan løfte, og slaa et Slag, som ikke behøver at slaas om.

Elefanten er et Dyr, som der er Brug for overalt, ogsaa herhjemme.

Kunde man flytte nogle af de allerede tæmmede og trænerede Eksemplarer af Elefanten, Bøffelen, Strudsen, Zebraen og Lamaen, samt nogle Æsler og

Kameler hertil og lade dem træde i Virksomhed, vilde Københavns Gader frembryde et mærkeligt Syn.

Efter at man i de senere Aar har kunnet faa unge Krokodiller til rimelige Priser, finder man dem ofte i Terrarier, og de kan blive meget tamme og blive til stor Fornøjelse for deres Ejere. Et Ridt paa en fuldt udvokset Krokodille, som givort Billede viser, fordrer sikkert et usæd-

vanligt Mod. Vi maa dog oplyse, at den unge Rytter er vokset op imellem disse Dyr, idet hans Fader ejer en Krokodillefarm, hvor han opdrætter unge Krokodiller til de bliver fuldvoksne for at kunne tjene Penge paa deres dyre Skind. Her tæmmer han dem ogsaa; men der hører sikkert stor Selvovertindelse til at gøre disse grimme ildelugtende Dyr; til sine Legekammerater.

Den polske Indvandring.

Det er et beklageligt Tidernes Tegn, at Landet med den friske Luft, »duftende Enge og kornrige Vange« ikke formaar at holde paa de unge Mænd og Kvinder, der er født og opdraget derude, og fra Barnsben lærer alt det, der kvalificerer dem til en Gerning netop dér.

Byerne lokker dem bort, og Landmanden maa søge Arbejdskraft udenfor Danmarks Grænser.

Med den kommende Sommer for Øje indvandrer her til Landet Tusinder af polske Mænd og Kvinder, der paa Førhaand er engagerede til Landarbejde. I Løbet af nogle Dage ankom der ikke mindre end 8000 Polakker over Gedsers-Warnemünde Ruten alene.

Hosstaaende Billede viser en »Ladning« polske Arbejdere, der forleden ankom til Assens fra Lübeck med Dampskibet »Brockenhus-Schack« af Svendborg.

De var bestemt til Egnens Landmænd, og vil portionsvis blive anvendte ved Sukkerroedyrkingen.

Fra i Aar er Sukkerroedyrkingen paa Vestfyn udvidet til det dobbelte af de foregaaende Aars Produktion, og følgelig kræves der større Arbejdskraft end hidtil.

Den polske Import vil sikkert i Aar slaa alle

tidligere Rekorder, og imens gaar der Tusindvis af danske Arbejdsløse i Byerne. Men de vil ikke ud paa Landet.

Polakkerne er ikke et attraaværdigt Publikum, og har paa forskellig Maade, blandt andet ved smitsomme Sygdomme, ofte været en Fare for os. Man ser ned paa dem, er tilbøjelig til at sætte dem i Klasse med umælende Bæster, skønt det er en daarlig Lignelse; thi Landmanden værner om Hest, Ko og Svin med større Omhyggelighed end om noget andet; men det siger sig selv, at der under de Omstændigheder ikke gøres noget for at højne Polakkernes Niveau. Paa den anden Side importerer man jo ikke Polakker for at tage sig af deres materielle og aandelige Udvikling. De kommer hertil, fordi de har det daarligere, hvor de hører hjemme, og gerne vil tjene noget.

Saadan er den kolde, nøgne Kendsgerning og Virkelighed.

I England begynder man saa smaat at lytte til Evangeliet om Bondelandets Velsignelse, og der dannes Landbrugskolonier af Storbyernes overflødige, arbejdsløse og fattige Arbejdere. Denne Bevægelse har Staten givet Tilsagn om at ville støtte med Penge.

Herhjemme mærkes ingen Tendenser i denne Retning; men det kan jo komme.

DEN POLSKE INDVANDRING

659

Polske Arbejdere paa Havnepladsen i Assens.

Mormors Sang til lille Ole.

Andante.

Tekst og Musik af D. SCHRADER

PIANO.

1. Lil - le O - le! Lil - le O - le! hø - rer
2. Lil - le O - le! Lil - le O - le! Lok - ken

du den sag-te Røst? det er Mor - mor som dig kal der, kal-der
er saa blød og fin, gemt den er bag Laas og Luk - ke, Hjertet

fra den fjer-ne Kyst. Mor - mor hø - rer Vug - gen
sår mig det er din. Men naar Nat - ten dør i

gyn - ger, og den kæ - re Røst der syn - ger, Mor mor
Da - ge, So - len ler fra Trær og Ta - ge, ser vel

længes ef - ter Mor og O - le, Fa - der og - san, derpaa kan du sto - le.
Mormor nok sin lil - le O - le som en mun - ter, vil - ter lil - le Fo - le.

Idrætsparken.

Man forbavses, naar man tænker tilbage, hvordan København saa ud for blot 10 Aar siden. Dag for Dag skifter den Udseende, bliver yngre og smukkere. Kommunalbestyrelsen eller Rigsdagen debatterer Beti-meligheden af et eller andet Anlæg — et Slot, et nyt Hospital, en Banegaard, en Flæskehal, en Park osv. — det vedtages, og en Tidlang tænker man ikke paa den Ting, indtil Tilfældet en skønne Dag fører En hen til en Bydel, hvor man ellers ikke kommer, og man opdager, at nu er Arbejdet næsten færdigt.

Det varer ikke længe, før vi vil faa Fornøjelse af Fælledparken. Næste Aar! Fornøjeligt er det forøvrigt allerede nu at gaa over Terrænet og følge Arbejdets Gang. Cykl en Tur ad den nye makadamiserede Hovedvej, der tæt ved Rigshospitalet drejer af fra Nørre-Allé og snor sig over Fælleden i Retning af Hjørnet mellem Jagtvej og Østerbrogade! Gør dog Holdt et Øjeblik paa den smukke, stensatte Bro, der fører over den nye Sø, der pludselig er dukket op. Fra den flade Soppedam tilvenstre risler Vandet over en stensat Skraaning ned i den større, uregelmæssige Sø tilhøjre. Derimod er der endnu ingen Anledning til at stoppe op ved den Plet, hvor en Restauration engang i Tiden vil vinke fristende ved Søens Bred. Videre ned til Øster-Allé (der for Resten skal gøres dobbelt saa bred) kan man i Øjeblikket ikke komme paa Cykle. Men det er ogsaa bedre at gaa; en Solskinsdag er Fælleden dejlig. Henne mellem Husarkasernen og Jakobskirken kører Tipvognene. Her skal udgraves en Atletikbane med amfiteatraliske Tilskuerpladser. Den bliver henimod 300 Alen lang og skal rumme 10—12,000 Tilskuere.

Det bliver denne Del af Fælleden, der kommer til at undergaa de største Forandringer. Her skal anlægges en »Idrætspark«, der paa et Areal af ikke mindre end $17\frac{1}{3}$ Tdr. Land vil give Plads til Baner og Lokaler for de forskellige Idrætter. Af nye Baner anlægges foruden Atletikbanen, der faar sin Plads ved Siden af Ø. B.s Tennisbaner, en Idrætsplads for Kvinder, en Plads for Kasteøvelser o. l. samt en Boldopvisningsbane ved Øster Allé. Ø. B.s Bane vil blive inddraget under Parken, dog beholder denne

Klub særlige Rettigheder over den. Om Vinteren omdannes den til Skøjteløberbane.

Foruden Klublokaler vil der blive opført to Bygninger af betydelig Interesse, et *Idrætshus* og et *Boldhus*.

Idrætshuset faar Facade ud til den nye Hovedvej, der skal føres ind fra Pladsen foran Husarkasernen paa tværs af Østerbrogade. Det bliver en anselig 3 Etages Bygning, 97 Alen lang og 46 Alen bred. Dens vigtigste Lokale bliver den store Sal, der gaar igennem hele 2den og 3die Etage helt op under Taget, hvor den afsluttes med et hvælvet Loft. Den bliver 70 Alen lang og 30 Alen bred og saaledes en Mellemting mellem Raadhushallen, der er 71×38 Alen, og Odd-Fellow Palæets store Sal, der kun er 50×27 Alen. Dens Tilskuerloger, der ligger i Højde med 3die Etage, vil kunne rumme ca. 1200 Tilskuere. Salen tænkes dog ikke blot benyttet til store Gymnastikopvisninger, men til lige til Folkemøder, Koncerter og lign., og der vil da paa Gulvet blive yderligere ca. 1200 Tilskuerpladser. Under de daglige Øvelser deles Salen i 5 mindre Sale ved Hjælp af spanske Vægge. 8 Omklædningsrum ligger i Højde med 2den Etage under Logerne.

I Stueetagen bliver der Indgang og Foyer i begge Ender af Bygningen, og tre mindre Sale til Brug for Danseundervisning, Brydning og Fægtning. I Facaden mod den nye Vej indrettes en Række Butikker.

Boldhuset vil udfylde et Savn. Som andre Storsteder faar København nu overdækkede Tenninsbaner, der tillader denne Idræts Udøvere at holde sig i Træning hele Aaret igennem og saaledes giver dem bedre Chancer for at kunne staa sig bravt i internationale Dyster. Hallen bliver ca. 120 Alen lang og vil afgive Plads for to Baner med amfiteatraliske Siddepladser for Tilskuerne. Rummene vil kunne opvarmes noget, »kuldslaes«, og de forsynes med elektrisk Lys, saaledes at Vinterdagens Korthed bliver uden Betydning for Spillet.

Til den fælles Glæde over den smukke Fælledpark kommer hos alle Idrættens Venner en Følelse for Idrætsparken, der nærmer sig til Begejstring. Idrætten i København gaar sikkert en lys Fremtid i Møde.

BEDUIN.

„Den blaa Fugl“.

Af Betty Marie Ahlberg.

„Den blaa Fugl“ er Navnet paa en Æventyrkomedie, som i Løbet af kort Tid har skabt en sensationel Sukces rundt om i Udlandet.

Den store belgiske Digter og Dramatiker, Maeterlinck, har for en Gangs Skyld forsøgt sig som Forfatter til en Æventyrkomedie.

Stillede man sig end lidt skeptisk lige straks over for denne Metamorfose i Maeterlincks

og mest med sig selv — for at naa opad — kan føre til noget, der ligner Lykke.

Mærkelig nok blev hverken Paris eller Bryssel Stedet for „den blaa Fugl“s Urpremière. Det blev spillet første Gang i Moskva, hvor det opnaaede en enorm Succes og frelste Teatret, der den Gang stod paa Fallittens Rand.

Sidste Vinter blev det solgt til „Haymarket“ i London, hvor det straks skabte en sensationel Sukces.

Og nu gaar det Aften paa Aften for fuldt Hus. Der skal bestilles Billetter mindst 14 Dage i Forvejen, hvis man vil sikre sig Plads. Ikke siden „Peter Pans“ Dage *) har London oplevet en lignende Begejstring.

Mytil og Tyltil i „Den blaa Fugl“.

Kunst, overgav man sig hurtigt paa Naade og Unaade ved at gøre sig bekendt med Komedien.

Thi aldrig har Maeterlinck paa en mere henrivende Maade forenet Videnskab, Poesi og Æventyrets snart barokke snart rørende Naivetet.

„Den blaa Fugl“ er Lykkens underskønne Fugl, som alle Mennesker jager efter Livet igennem.

Dens Lære er den fint vemodige, at Mennesket staar ene her i Verden, at Lykken er uopnaaelig — fordi man ved ikke, sørend bag efter, at man har haft den i sin Haand — og at kun Menneskets evige tapre Kamp med dets Omgivelser — endogsaa Dyr og Elementer —

Tyltil og Mytil er en kæk lille Bro'r og en sød lille Søster, som en Juleaften, de gaar sultne i Seng, begynder at gruble over Tilværelsens Gaader.

Pludselig kommer en venlig Fe, i Skikkelse af en gammel Heks, tilsyne i den fattige Brændehugger-Hytte. Hun fortæller de undrende Børn om Lykkens blaa Fugl — den, om hvilken man siger, at kan man fange den, har man fanget Lykken. Feen har Brug for den og be'r Børnene rejse ud i Verden og skaffe hende den.

Tyltil og Mytil lover at gøre deres bedste. Feen giver dem som Følgesvend paa Rejsen den blide Aand Lyset, samt Aanderne Ild, Vand, Sukker, Mælk og Brød og Hunden Tylo og Katten Tylette, hvis Sjæle hun har gjort fri, saa de viser sig, som de virkelig er.

Med dette besynderlige Rejseselskab begiver Børnene sig Haand i Haand ud i den vide Verden.

Først kommer de til Erindringens Land, hvor de finder deres kære afdøde Bedsteforældre — og endnu flere døde, der har staaet dem nær — thi, naar vi Mennesker tænker paa vore kære afdøde, varmes de af vore Tanker og lever op igen — for atter at blegne som Skygger, naar vore Tanker forlader dem.

Men end ikke i Erindringens stille, lyse Idyl findes Lykkens blaa Fugl. Og Børnene drager videre. En Dag kommer de til en stor Skov, og der hænder det, at alle Skovens Dyr, opægget af den lumske Kat Tylette, gør Oprør mod de to Børn som Repræsentanter for „Mennesket“, der har gjort sig til Herre over Dyr, Planter og hele Naturen.

I sidste Øjeblik frelses Børnene af den præg-

*) En Komedie for Børn (af den engelske Forfatter Barrie), der gik paa Duke of York Teatret i London 3 Aar i Træk.

Hr. Page som Katten i „Den blaa Fugl“.

tige Hund Tylo — den eneste af alle Dyrene, der er sin Herre, Mennesket „tro“, og hjulpet af den skønne, blide Aand, Lyset, der ligeledes stiller sig beskyttende overfor de to Børn, tilintetgøres den nedrige Tylettes Anslag.

Forskrækkede og bedrøvede over deres mange Venners Falskhed vandrer Tytil og Mytil videre.

Ved Aftenstid kommer de til den svundne Tids Kongerige.

Og dette Kongerige viser sig at være en Kirkegaard, hvor de dødes Lege-mer ligger og sover. Her mener Lyset, at Lykkens Fugl er gemt. Naar Klokken slaar tolv, vil den vise sig for de to Børn.

Tytil ta'r beskyttende om

sin lille Søster, der er saa bange mellem Gravenene.

Selv er Tytil jo ogsaa bange, men han er en Dreng, og en Dreng skal være modig. Desuden har han allerede lært, at „Mennesket“ kan kun stole paa sig selv.

Saa venter Børnene, medens Maanens Sølv-Lys gyder sig over deres smaa blege Ansigter.

Men da Klokken slaar tolv, ser de ingen forskrækkelige Dødnings stige op af Jordens Skød. Kirkegaarden bliver derimod til en Have fuld af de skønneste, hvide Liljer.

„Hvor er de døde?“ hvisker den lille Pige undrende, betaget.

Og Tytil svarer hende: „Der findes ingen Død.“

Dog ikke heller der mellem de dødes Liljeflor findes den Lykkens blaa Fugl.

Men disse to Barne-Ansigter, som straaled af Glæde over den døde Haves rene, hvide Skønhed, var et af de mest virkningsfulde Momenter i hele Stykket.

*

Derfra kommer Børnene til Fremtidens Stad. Det er glimrende, blinkende, blaat alt sammen.

Her lever de Børn, som venter paa at fødes. Men ikke engang i dette Fremtidens mystiske blaa Land findes den eftertragtede blaa Fugl.

Trætte drager Børnene videre til „Nattens Palads“. Her er mørkt og bedrøveligt — indtil Stjernerne begynder at danse for dem. Her tvinger Tytil, den strænge Aand, Natten til at aabne den store Port, bag hvilken Natten gemmer Livets Skatte og dets Rædsler.

Og der — endelig der ser Børnene de store straalende utallige Skarer af blaa Fugle. Lykkens blaa Fugl er imellem dem — men ak — thi saaledes er det, saasnart den kommer ud i

Hr. Rigby som „Brødet“ i „Den blaa Fugl“

»DEN BLAA FUGL«

Lysset, blegner den og dør. Sørgmodige og skuffede drager Tytil og Mytil hjem, Lysets Aand følger dem til Hytten og forsvinder saa i Nattens Mulm med de andre Følgesvende, der har vedligeholdt deres halvt fjendtlige, halvt ligegyldige Holdning overfor de to Menneskebørn. Kun Tylo sørger. Thi for den tro Hund er Mennesket en lille Gud.

Da man atter ser dem, vaagner de Julemorgen i deres gamle Senge med Moderen ved deres Side. Forundret lytter hun til sin Dreng Tytils mærkværdige Beretning om et Aars Rejse, blaa Fugle og Feer.

Pludselig opdager Tytil sin gamle graa Fugl i Buret, og for hans glade Øjne forekommer den som „blaa“.

„Men der er den jo,“ raaber han i Glæde til sin Søster. „At tænke sig, vi har rejst saa langt for at finde den, og saa har vi haft den her hele Tiden.“

Saa giver han den til en lille syg Pige, som længe har ønsket sig den — men fra hvilken den straks flyver bort.

Thi den blaa Fugl, Lykkens underskønne Fugl, kan vel nogen Gang berøre os med sin Vingspids, men ingen kan fastholde den.

*

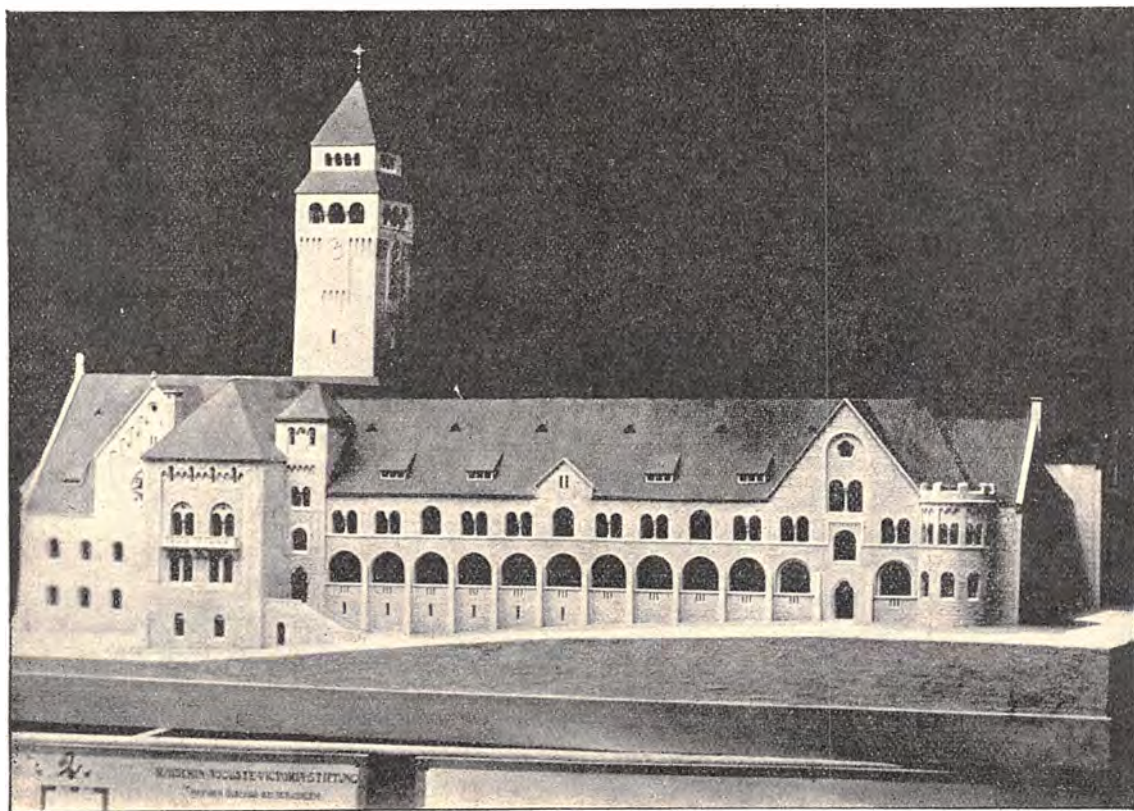
Saaledes er i store Drag Maeterlincks yndige Allegori, som bliver saa beundringsværdigt spillet og sat i Scene paa Haymarket.

Kun Børn spillede Hovedrollerne.

Og i denne Barnekomedie, der mere virker som en vakker vemodig Drøm end en Komedie, findes uden Tvivl de bedste Børneskuespillere, noget Teater kan opvise.

Deres Naturlighed, Elskværdighed og Glæde er fuldkommen ægte og overbevisende.

Kun Skade, at vore Teatre ikke har Raad til at præsentere „den blaa Fugl“ paa en dansk Scene.

Augusta-Victoria Stiftelsen i Jerusalem.

Fra Jerusalem.

Paa Oliebjerget i Jerusalem har Tyskerne bygget et Sanatorium og Herberge, som bærer Navnet Augusta-Victoria Stiftelse, og som har kostet to Millioner Francs.

Det blev indviet den 9. April i Overværelse af Prins Eitel Friedrich, den tyske Kejsers Søn.

Tyskerne har lidt efter lidt sat sig fast i Palæstina, hvor de har erhvervet sig betydelig Indflydelse, takket være Kejser Wilhelms Interesse for det hellige Land, som han flere Gange har besøgt, og hans Venskab for Tyrkerne.

I Aaret 1908 besøgte Kejseren atter Jerusalem og købte da et Stykke Jord paa Zionsbjerget.

Paa denne Grund har den tyske Koloni rejst en Kirke, der bærer Navnet «Maria Hjemfart», og som skal indvies den 19. April.

Det gaar med Tyskerne, som det gaar med Grækerne og de andre kristne Samfund i Jerusalem, at de kæmper efter Evne for at erhverve og haandhæve Førsterangspladsen i den hellige Stad, og for at komme til at staa som Varetagere af den kristne Menneskeheds Interesser paa det Sted, hvorfra Kristendommen har sit Udspring.

Saalænge den kristne Kirke har eksisteret, har Palæstina. Jerusalem med den hellige Grav

og alle de andre kirkehistoriske Steder udøvet sin Tiltrækningskraft paa de Troende; thi i gamle Dage forbandt man Vidunderkure og en større Sikkerhed for Saliggørelse med Besøg paa de Steder, hvor Kristus havde levet og virket. Ligesom Muhamedanerne den Dag i Dag valfarter til Mekka og Medina, er der endnu — særlig blandt de romerske og græskkatoiske Trossamfund — mange Kristne, hvis levende Tro paa Mirakler er en Del af deres religiøse Tilværelse, og disse udgør derfor et altid sikkert og aarligt tilbagevendende Publikum.

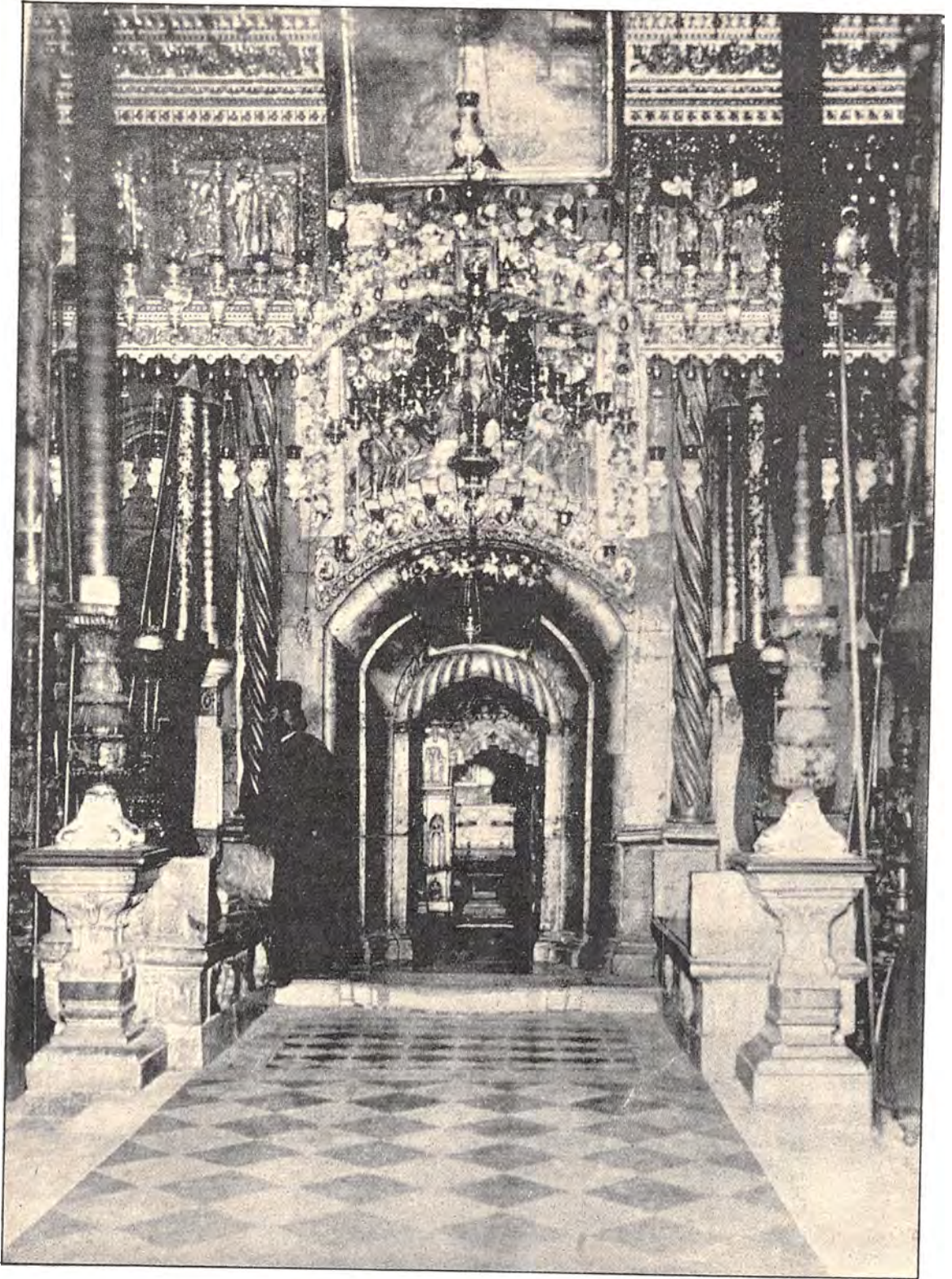
Men der er megen Splid og Skinsyge mellem de forskellige Trossamfund, der »værner« om de hellige Steder.

Grækere, Latinere osv. slaas f. Eks. om Overherredømmet over den hellige Grav, og denne skandaløse Kivagtighed har nødsaget Tyrkerne, Muhamedanerne, til at overtage den øverste Myndighed.

Hosstaaende Billeder viser det indre af Gravkirken, Augusta-Victoria Stiftelsen og udenfor samme en Del Mennesker, der paa en eller anden Maade har været knyttet til og har arbejdet paa Stiftelsens Fuldførelse.

Udenfor Augusta-Victoria Stiftelsen i Jerusalem.

Det indre af Gravkirken i Jerusalem.

De sidste Ord.

Skitse af Dr. Primula.

Ja, det er saamænd en retfærdig Straf fra Himlen for alt hendes Hovmod, den skidt Tingest, mente Madam Jensen og slubrede den varme Kaffe i sig. Hun var just ifærd med at drøfte Dagens store Begivenhed med sin Veninde, Madam Knudsen, begge tilhørende Vaskerkonernes Forbund. Og saa fortsatte hun:

»Men alle de Blomster, der var! En hel Vogn fuld kørte bag efter Kisten; jeg har saamænd aldrig set saa mange Roser paa én Gang, men det var jo ogsaa en fin Mand med fine Bekendtskaber. Ak ja! Han var saamænd og saa en god Mand, og høflig mod alle, og saadan en Mand faar hun sig ikke igen.«

»Ja, de siger jo, at hun er næsten vanvittig af Sorg,« indskød Madam Knudsen og fyldte atter Venindens Kop.

»Aa, det gaar saamænd nok over,« haanede Madam Jensen. »Penge har hun jo, og godt ser hun ud, og jeg vil vædde paa, at inden ret længe har hun fundet sig en ny Mand, den Skabekrukke, der ikke har et godt Ord tilovers for en fattig Kone, som maa slide i Baljen fra Morgen til Aften, og saa taale hendes Uartig heder oven i Købet, men det siger jeg Dem, Madam Knudsen, lad mig blot træffe hende igen, saa skal hun faa læst og paaskrevet.«

Madam Jensen rejste sig og saa meget arrig ud. Med et energisk Tag knyttede hun Hættebaandene under Hagen og kastede Sjalet over Skuldrene som en Forberedelse til at gaa, men satte sig igen for at nyde blot »en lille Taar endnu.«

Madam Jensen boede i et lille Hus tæt ved Kirkegaarden, og saa syntes hun dog, at hun vilde kigge lidt indenfor og se den stakkels Postmesters Grav, »for han var dog saadan en flink Mand.«

Det havde smaaregnet hele Dagen, det var et Vejr, der passede godt til Dagens store og triste Begivenhed i den lille By, Postmesterens Begravelse, og Madam Jensen trak Sjalet tættere om sig, medens hun arbejdede sig opad Bakken til Kirkegaarden, der laa tung og mørk i Graavejret og Aftenskumringen. Og saa stod hun lidt efter ved Graven.

Ja, Postmesteren havde været godt lidt. Et saadant Væld af Kranse og Blomster havde Madam Jensen aldrig før set, og betaget foldede hun Hænderne over Brystet og faldt i Tanker.

Pludselig gav det et Sæt i hende. Hun hørte noget, der lignede et Barns gispende Hulken efter en lang fortvivlet Graad. Og nu lød det igen — og igen.

Det kom fra den anden Side af Graven, og Madam Jensen gik derom.

Tusmørket var hurtigt veget for mørk Nat,

men hun havde gode Øjne endnu, og skimtede til sin store Forbavselse et Menneske, der laa henstrakt paa det vaade Grønsvær med Hovedet skjult i Gravens Blomstervæld.

»Men Herre Jesus dog!« udbød hun sagte, lagde sig paa Knæ og løftede varsomt den Ube kendtes Hoved op paa sit Skød.

»Aa, lad mig ligge, lad mig ligge,« bad en graadfyldt Stemme, og i Resten af det svindende Dagslys genkendte den bestyrte Madam Jensen Postmesterens unge Enke.

»Men Fru Postmester, hvad er dog det? Ligge her i Regn og Kulde og tilsætte Livet; det er dog for galt, at man ikke har passet paa Dem.«

»Aa, lad mig være, aa, lad mig — — —aa, aa.....«

Og en krampagtig Graad gennemrystede atter den unge Kvinde, hvis Hoved nu laa varmt og blødt i Madam Jensens Skød.

Her var en Sorg, som Ord ej formaaede at lindre, følte Madam Jensen, og saa gentog hun kun sagte og kærligt, strygende hen over den unge Kvindes Haar med den gamle arbejds-slidte Haand:

»Stakkels Lam, stakkels, stakkels lille Lam.«

Endelig fattede hun en Beslutning. Med Møje og Besvær og Overtalelse fik hun den unge Kone paa Benene, og saa halvt bar, halvt ledte hun hende bort fra Graven, gennem den øde Gangsti, og ud paa Vejen, og lidt efter laa den unge Enke paa Sofaen i Madam Jensens rene og pyntelige Stue, medens hun selv laa paa Knæ foran Sofaen og talte de mange trøstende Ord, der kommer fra et medfølelse Hjerte, ikke som Fornuft, men som Lindring.

»Aa, De forstaar det ikke,« hulkede den Unge. »De forstaar det ikke. Min Sorg er saa grænseløs stor, fordi — fordi — aa, det var om Morgen, — vi var Uvenner, og saa sagde han: Det er maaske bedre, vi gaar hver til sit; du behøver bare at sige til. Og jeg slog med Nakken, og saa kørte han ud uden at sige »Farvel« og uden at jeg gjorde det godt igen, og saa — saa kom de med ham — han var styrtet med Cyclen og var død. Aa, Gud, saadan skiltes vi.«

Som om Beretningen havde spændt Sorgens Streng, som man spænder en Bues, brød hendes Fortvivelse atter løs i Graad, der lød som et jamrende Skrig af Smerte.

Saa tog Madam Jensen ogsaa paa at græde, men samtidig gled hendes Haand bestandig kærtegnende hen over den unge Kvindes Haar, og det var, som om denne kærlige, medfølelse Berøring bragte større Lindring end mange Ord. Men Ord kan ogsaa lindre.

»Lille Lam, græd blot, det gør godt. Jeg

græd ustandselig i fem lange Aar. og jeg forstaaer det meget bedre, end De tror. Jens, min salig Mand, var en god Mand, men jeg var saa heftig og trættekær, at vi havde nogle frygtelige Scener hver anden Dag, eller saa omtrent. Og saa var det en Morgen, da vi havde haft det frygteligste Sammenstød i lange Tider, saa siger han til mig: Gid jeg aldrig skulde se dig mere. Og jeg svarede: Ja, gid det samme. Jeg stod netop og vaskede et Par Timer efter, da der kom Bud fra Sygehuset. Han var bleven bragt derhen. Knækket Rygraden. Og da jeg kom, var han død. Ja, da troede jeg, at jeg skulde blive vanvittig af Sorg. At miste sin Mand, det maa enhver være forberedt paa, men — hans sidste Ord! Aa, de Ord! De gjorde mig næsten vanvittig. Og jeg vidste, at havde jeg været anderledes mod ham, saa havde han aldrig sagt dem. Ingen Aften lagde jeg mig, og ingen Morgen stod jeg op, uden at jeg havde et Anfald af Fortvivlelse, som ingen fattede Dybden af, og saaledes gik det i fem lange Aar. Min Sorg var ikke den, at min flittige stræbsomme Mand var død, men at han var død uden at tage sine Ord tilbage, uden at sige, at han ikke mente dem. Jeg blev Spiritist. Man fortalte mig, at jeg kunde komme til at tale med min Mand, og alt, hvad mit Hjerte begærede, var jo blot det ene: At høre fra hans egen Mund, at han ikke havde ment, hvad han sagde den Morgen. Og Spiritisterne lavede et syndigt Hus for at stikke mig Blaar i Øjnene. Jeg fik det ene Budskab efter det andet fra Aandernes Verden, men da jeg havde ofret alt, hvad min salig Mand og jeg havde samlet, var jeg ogsaa bleven klar over, at det hele var Svindel. Saa var det en Aften, at min Sorg og Fortvivlelse overvældede mig i den Grad, at jeg ønskede, at jeg maatte dø. Og dø uden at have faaet Tilgivelse fra min Mand, kunde jeg dog ikke, syntes jeg. Det var den Tanke, der havde afholdt mig fra at tage mit eget Liv for længe siden. Mit Hjerte var bristefærdigt, og jeg hulkede mig i Søvn.....

....Pludselig hørte jeg Døren gaa og vendte mig om. Der stod Jens, ligesom han plejede efter Fyraften. Jeg løb ham i Møde med et Skrig, — mine Hænder var bedækkede med Sæbeskum. for jeg stod netop og vaskede, da han kom hjem fra Arbejdet, men jeg ændrede det ikke, tog ham om Halsen og lagde mit Hoved ind til hans blaaternede Bluse, som jeg netop havde sat ny Krave paa Dagen før, og saa fortalte jeg ham, hvor ulykkelig jeg havde været hele Dagen, og jeg græd og bad ham sige, at han ikke mente de Ord, og at han havde tilgivet mig, hvad jeg havde sagt. Aa, jeg husker saa godt Jens' Ansigt, der var noget saa godt og kærligt i hans Øjne, og saa saa' han paa mig med et stort Smil og sagde: Sikke noget Vrøvl, lille Ri...e, jeg ved jo meget godt, at du bare

ventede paa, at jeg skulde komme hjem, for at blive gode Venner med mig igen. Og saa kysede han mig, og jeg trykkede ham saa fast ind til mig, som om jeg var bange for, at han skulde slippe fra mig. Og saa skyndte jeg mig at lave Aftensmaden til og

.....vaagnede. Jeg sad oprejst i Sengen, og min Hovedpude var helt vaad, saadan havde jeg grædt, men — hvor var jeg dog lykkelig. Jeg stod op og tændte Lampen og satte mig i Jens' store Lænestol, og lo og græd paa én Gang. Aa, Jens, Jens, sagde jeg hen for mig, — saa kom du dog tilbage efter fem lange Aar. Og nu er jeg lykkelig. Jeg ved, at Jens har tilgivet mig, og maaske er der et Sted, hvor han venter paa mig. — — —

Atter gled Madam Jensens gamle arbejds-slidte Haand hen over den unge Enkes Haar og Kind, og den gamle Trøsterinde mærkede, hvorledes den Unge knugede sit Hoved tættere ind til hendes falmede Bomuldsbluse, bag hvilken hun kunde høre de taktfaste Slag af den gamle Vaskerkones Hjerte.

En østrigsk Komtesse i et Harem.

Khediven af Ægypten paastaas at ville indlemme i sit Harem en virkelig Komtesse, en østrigsk Dame ved Navn Torek de Zendès, som i nogle Aar har beboet en smuk Villa lige overfor Khedivens Palads i Kairo.

Fornylig er Komtessen gaaet over til Muhamedanismen.

Dronning Wilhelminas Vugger.

Kongelige Vugger i fattige Hjem.

Man vil erindre, med hvilken Begejstring Holland i sin Tid modtog Efterretningen om, at Dronning Wilhelmina i en nær Fremtid vilde virkeliggøre Haabet om en Tronarving, og som man ved, bragte hun lykkelig og vel en lille Prinsesse til Verden.

Men længe før Begivenheden fandt Sted, sendte de loyale Hollændere Dronningen en Mangfoldighed af Gaver til den ventede Tronarving, og deriblandt en Del kostbare og naturligvis kongeligt udstyrede Vugger.

Hofetiketten begrænsede Dronningens Beredvillighed til at glæde Hollænderne ved at modtage Gaver fra private Kilder eller fra Forretningsfolk, og — hvis vi ikke husker fejl — kom den nyfødte Prinsesse til at ligge i den

Vugge, der engang havde gjort Tjeneste for hendes Moder.

De indsendte Vugger forærede Dronningen bort til fattige Mødre. Da det gennem Bladene blev bekendt, at Vuggerne skulde bortgives, fik Dronningen et Brev fra en fattig Kvinde i det nordlige England med Anmodning om at overlade hende en af dem, — og hun fik en.

Det var en Minearbejders Hustru, der havde bragt et Barn til Verden samme Dag som Dronning Wilhelmina, og hendes lille Brev, pathetisk i dets ubehjælpomme Sprog og Affattelse, gemmer Dronningen meget omhyggeligt.

En fotografisk Gengivelse af Brevet, som vi forleden havde Lejlighed til at se, har givet Anledning til at opfriske Erindringen om Episoden med Vuggerne.

Skal man tugte sin Pøde?

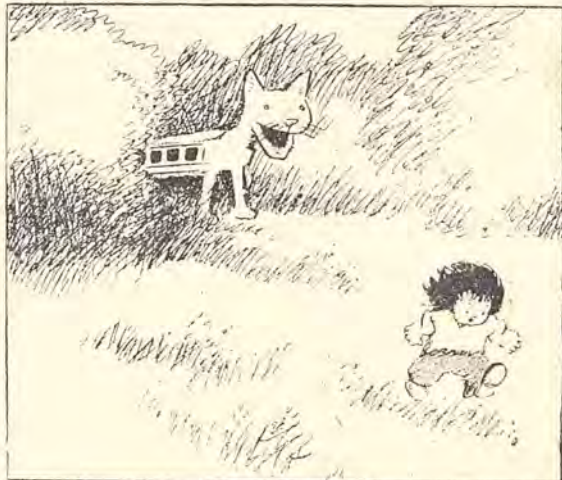
„Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Vi minder om, at ingen Besvarelser, modtaget efter den 15. April, til vor Præmiekonkurrence „Skal man tugte sin Pøde?“, vil komme i Betragtning. Afgørelsen falder i sidste Nummer i denne Maaned.

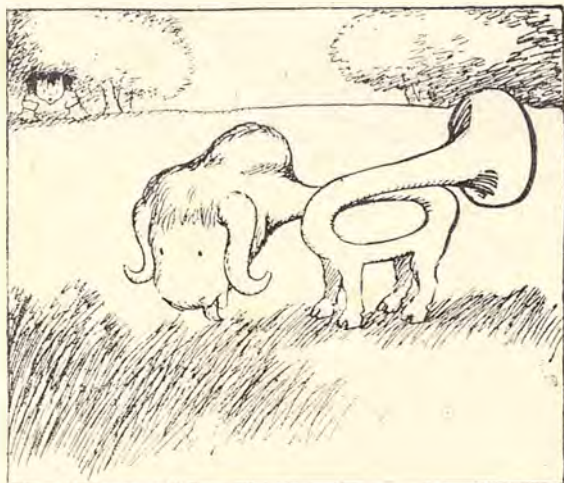
DE SMAA PJEYSER

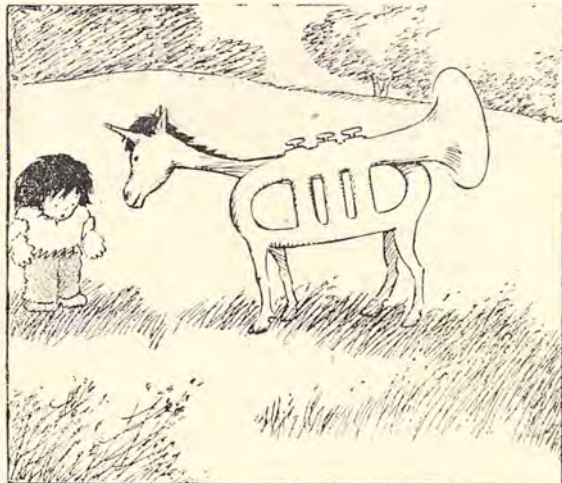
»Nu rejser jeg«, sa'e lille Pjevs, hen til Musikens Land,
Og naar jeg vender hjem igen, saa er jeg Spillemand«.

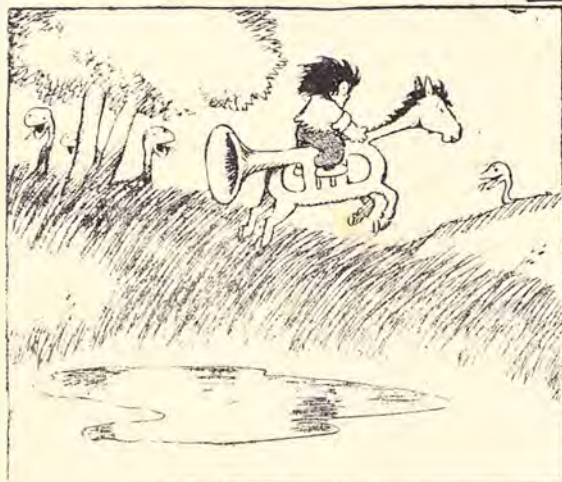
Men i Musikens Land han saa en fæl Harmonikat,
Der sa'e: Miav! Miav! Miav! og vilde ha' ham fat.

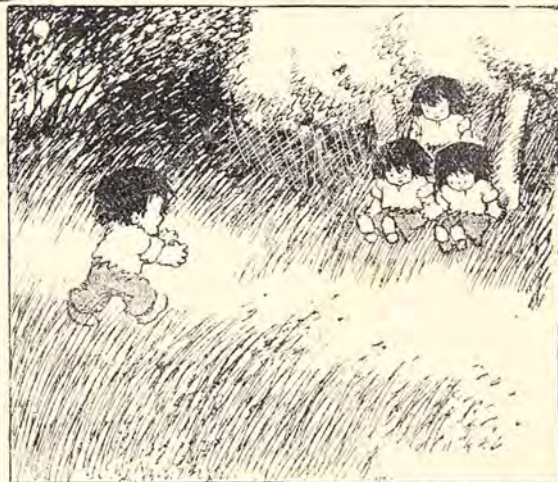
Han løb et Hundred Mil og traf saa en Trompeter-Stud,
Og Pjevs, han skreg i vilden Sky; thi den saa farlig ud.

Saa kom der en Enhjørning, som ligned' en Kornet,
Og Pjevs, han bad: »Aa, bring mig hjem, jeg er saa angst og træt.«

I tusende Galop og Spring foer lille Pjevs forbi
En Masse Slange-Horn, der spilled' denne Melodi:

»Den Gang han drog afsted, før han var blevet stor,
Da længtes lille Pjevs tilbage til sin Far og Mor.«

Solodanserinde ved Det kgl. Teater Fru Ellen Price de Plane.
Elfelt fot.

Hos „Den lille Havfrue“.

Interview med Fru
Ellen Price de Plane.

De maa virkelig undskyldte, at De kom til at gaa forgæves forleden!“ siger Hr. Xavier de Plane. „Men min Kone skulde ind at danse i „Havfruen“ om Aftenen. Og jeg stod i Sovekammeret, iført Underbenklæder, og kunde ikke vise mig. Forøvrigt maa jeg sige Dem, at min Hustru er en principiel Modstander af at lade sig interviewe. Thi enten, mener hun, svarer man ikke ganske ærligt, og saa er Interviewet uden Værdi, eller ogsaa udtaler man sig for ærligt, og saa faar man let selv Ubehageligheder bag efter. Ialfald maa man have Lov at sunde sig lidt paa Interviewerens Spørgsmaal!“

Og saaledes er da nærværende Interview blevet til. Fru de Plane har elskværdigt samtykket i at udtale sig til „Hver 8. Dag“ paa den Betingelse, at hun fik de Spørgsmaal, man ønskede at rette til hende, skriftligt forelagt, samt Lov til at besvare dem skriftligt og efter moden Overvejelse. Dette er med andre Ord det mest autentiske Interview, man kan ønske sig.

„Har „den lille Havfrue“ som kunstnerisk Opgave svaret

Spindersken.

Efter Maleri af Nicolaes Maes.

til de Forventninger, De gennem saa mange Aars Ventetid havde knyttet til den?" lyder vort første Spørgsmaal.

„Baade ja og nej! I de lange Aar, hvor denne Opgave var mit eneste Haab om kunstnerisk Fornyelse og Arbejde, blev Forventningen selvfølgelig spændt. Da Opførelsen saa endelig var bestemt og Prøverne begyndt, forekom det mig, at selve *Æventyret*, hvori jeg havde forsøgt at indleve mig, forsvandt — det faldt mig i Begyndelsen vanskeligt at samle min Opfattelse til en Helhed. Det ydre Udstyr, det store Maskineri, alt syntes mig ganske at tage Livet af den Poesi, der fra først til sidst gennemstrømmer dette henrivende *Æventyr* om den lille Havfrues Længsler, hendes korte Kærlighedslykke, hendes Skuffelse og Død. — Men da alt saa var færdigt, og jeg den første Aften, Tæppet hævede sig, hørte *Fini Henriques'* dejlige Musik bruse mod mig, da var det som om jeg oplevede selve *Æventyret*, og jeg føler mig lykkelig og taknemlig over, at det faldt i min Lod at udføre dette Parti.“

„Finder De, at den kgl. Ballets Virkeformer og Vilkaar under de nuværende Forhold er kunstnerisk tilfredsstillende for Dem personlig og i al Almindelighed?"

„Den Stagnation, der i de sidste Aar har præget Ballettens Arbejde, og som i første Række skyldes den Omstændighed, at Balletten er den tredje Kunststart — har selvfølgelig ofte gjort mig bitter. Det forekom mig, at mit Arbejde var ganske forgæves, — jeg følte mig overflødig og tænkte ofte paa at bryde ud. Men disse Forhold er jo ganske forandrede under den ny Direktion, der paa mange Maader har vist, at den for Alvor vil forsøge at bringe Fornyelse ogsaa i denne Kunststart. At jeg føler mig glad derover, er kun rimeligt. Den sidste Sæson er et af de lykkeligste Aar i mit Teaterliv. Og jeg tror, at Balletten med de største Forventninger kan se Fremtiden i Møde, særlig i Betragtning af den talentfulde Ungdom, den for Tiden raader over. Mange af disse unge vil sikkert naa vidt, om der blot gives dem Lejlighed til kunstnerisk Udvikling.“

„Hvorledes er Deres Opfattelse af den Kritik, der herhjemme kommer til Orde overfor mimisk og koreografisk Kunst. Og hvilken Betydning til lægger De personlig denne Kritik?"

„I Modsætning til tidlige Aar kan Balletten jo nu glæde sig over en indgaaende Kritik. Og der er næppe Tvivl om, at Kritikken ikke alene har været men til Stadighed er af den allerstørste Betydning for Kunststarten. Den ansporer til forøget Arbejde og har absolut været Balletten som Helhed en stor Støtte i Kampen for at bevare sin Stilling som selvstændig Kunststart. Naar det fra enkelte Sider hævdes, at Balletten ikke kan bedømmes uden særlig sagligt Kendskab til Ballettens Teknik, da beror dette paa en Misforstaaelse. Den kan selvfølgelig-

lig bedømmes fra et æstetisk Synspunkt, og der bør være fuld Frihed for Kritik overfor denne som overfor enhver anden Kunststart. Den vil, selvom den ikke altid kan være velset, dog kun tjene til at fæstne det høje kunstneriske Standpunkt, den danske Ballet indtager, og være en Kilde til Belæring.“

„Hvilket Indtryk har De af udenlandsk Balletkunst, sammenlignet med den hjemlige?"

„At den kunstnerisk staar betydeligt under den danske Ballet, men at den koreografisk har et stort Forspring. Den russiske Ballets Gæstespil gav ikke mindst Lejlighed til at konstatere det. Der burde efter min Mening i Aarenes Løb have være taget mere Hensyn til de Fremskridt, der ude i Verden er gjort paa Dansens Omraade. Og der er ingen Tvivl om, at en Omplantning af flere af de bedste blandt Udlandets Balletter vilde have skabt den Fornyelse af Repertoiret, Balletten saa længe har tiltrængt. Modtagelsen af de to Balletter „Coppelia“ og „Harlekins Millioner“ har vist, i hvor høj Grad Publikum deler denne Opfattelse.“

„Hvilke Planer har De for den nærmeste Fremtid?"

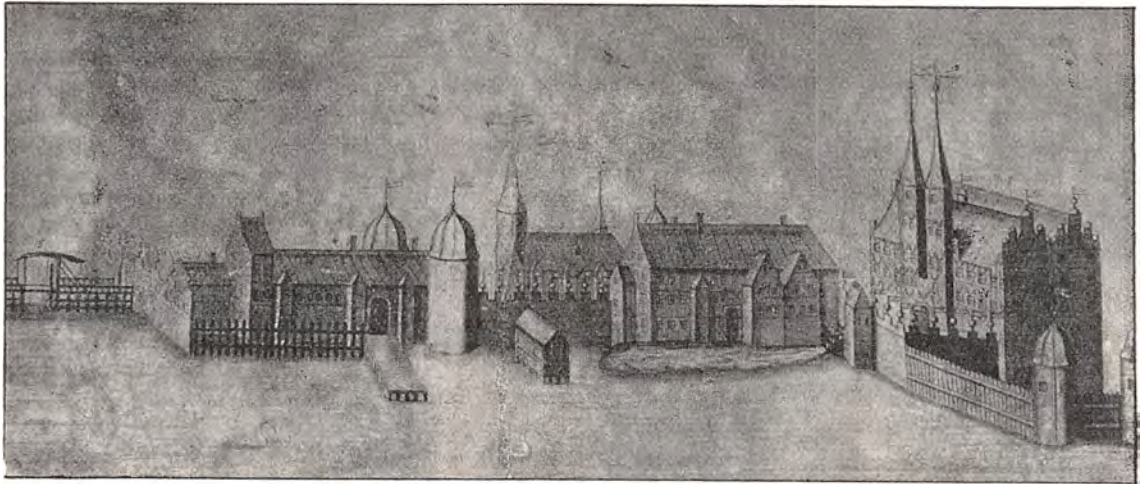
„Der er bevilget mig Orlov for den sidste Halvdel af Maj, i hvilket Tidsrum jeg er engageret til et Gæstespil hos Fahlstrøm i Kristiania. Og Turen gaar derfra muligvis til Stockholm. Det skal interessere mig i høj Grad at erfare, hvorledes Kristianiapublikummet vil stille sig. Det er jo ganske uvant med Ballet. Mit Repertoire kommer — foruden Havfruens Danse — til at bestaa af en lille Pantomime, skrevet af min Mand: „Pierrot og Pierrette“. Endvidere af et Divertissement, kaldet „La Danse“, der fremstiller Dansen gennem forskellige Tider i Datidens Kostumer. Naar dette Gæstespil er endt, haaber jeg med Stipendium at kunne foretage en Studierejse. Der er altid noget at se og lære derude.“

„Regner De stadig med Varietéen som en Mulighed, der af pekuniære eller andre Grunde — eksempelvis Lejligheden til at faa et nyt og større Publikum i Tale — kunde friste Dem?"

„Nej!“ svarer Fru de Plane paa det sidste af vore Spørgsmaal, som hun i det hele finder djævelsk og nederdrægtig stillet op. — „Som Forholdene nu har udviklet sig, ønsker jeg at blive ved det Teater, jeg skylder min kunstneriske Udvikling. Jeg føler mig ved saa mange Baand knyttet til den Scene, hvortil min Familie gennem et halvt Aarhundrede har hørt. Og jeg ser som sagt Fremtiden i Møde med Glæde og Forning.“

Dette sidste Svar vil være tungt at læse for Direktør Thomas S. Lorenzen, der Gang paa Gang har været „ude“ efter Fru de Plane, men altsaa nu maa betragte det som definitivt afgjort, at Københavnerne aldrig skal se den kgl. Ballets Primadonna hvirvle ind paa Scalias Scene!

NIELS TH. THOMSEN.

Frederik den Andens Slot. Gammelt Kobberstik.

Interessante Udgravninger ved Frederiksborg.

Frederiksborg Slot staar som en smuk og haandgribelig Virkelighed. Dets rene Linjer hæver sig til Lindealléernes Toppe og spejler sig i Slotssøens Dyb.

Derimod ved man ringe Besked om, hvad der laa paa de tre smaa Holme i Slotssøen, før Kristian den Fjerde byggede sin stolte Kongeborg, der nu er Folkets Eje, et Hjem for vore nationale Minder. Man véd, at Frederik den Anden byggede et Slot her, da Kronen havde mageskiftet Skovkloster med Hillerødsholm, og et gammelt Kobberstik, som nu findes i Frederiksborgmusæet, antyder Slottets Udseende, men i alt øvrigt er Kendskabet til Holmenes Bebyggelse ringe.

Et historisk Forskerarbejde var da her paa sin Plads, og det planlagdes for Aar tilbage af nu afdøde Kammerherre *Meldahl*. Ved hans Død overdroges Ledelsen til Musæumsinspektør, Arkitekt Holck, Hillerød, og Dr. Francis *Beckett* leder den historiske Side af Sagen.

Der er med dette Værk for Øje foretaget en Mængde Udgravninger paa de smaa interessante Slotsøer, som ligger tæt op ad hverandre og forbindes indbyrdes ved Broer. Her skal nævnes nogle af Resultaterne af dette Arbejde, som ledes af Arkitekt *Esmer*.

Op over den sydligste, den saakaldte forreste Ø strækker sig en forholdsvis bred Gade, hvis Bygninger nu benyttes som Stalde og som Beboelse. Det er de ældste Bygninger, der er opført paa denne Holm, og det var almindeligt antaget, at de var rejste af Herluf Trolle, der midt i det 16. Aarhundrede ægtede Birgitte Gøje og byggede en pragtfuld Herreborg her. Ved Udgravningerne har det vist sig, at denne Formodning kun tildels er rigtig. Arkitekten fandt ved Gravning udenfor den østlige Bygning for-

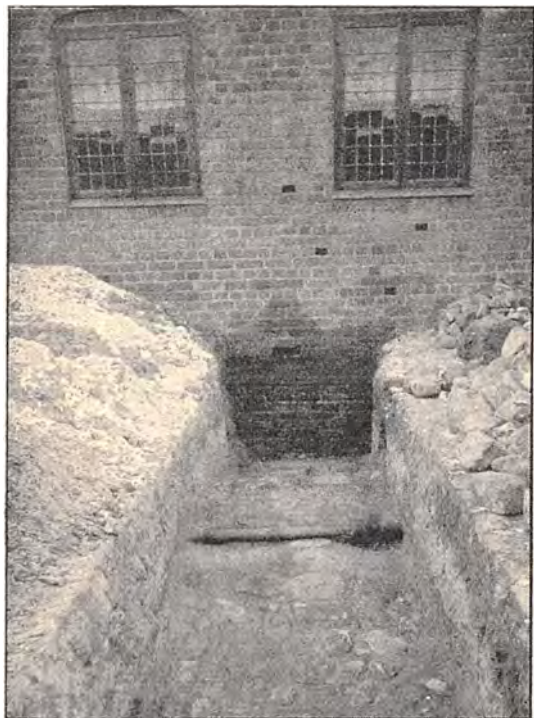
skellige Fundamenteringsmaader. Han paabegyndte da en Undersøgelse i Bygningens Indre og konstaterede to Gavle, der med nogenlunde Sikkerhed kan siges at være Begrænsningen af Birgitte Gøjes Borg, altsaa af en Bygning, der har staaet her, før Herluf Trolle byggede. Mod Syd er den saa forlænget af Herluf Trolle og ender i det saakaldte Herluf Trolles Taarn, en to Stokværks Bygning med højt spidst Tag og i det hele gotisk Præg. Mod Nord er Bygningen forlænget af Frederik den Anden, dog først efter at de to runde Taarne paa dens nordvestlige og nordøstlige Hjørner er opførte.

Hvor gammel den midterste Del er, derom ved man intet, maaske har den set Middelalderens Kirker og Klostre rejse sig over Landet. Man graver efter Oplysninger om nyere Tider, og saa taler Stenene om Tider dunkle i Middelalderens poetiske Skær, og Fantasien faar frit Spillerum, naar Kendsgerninger svinder, og vi befinder os paa Gætningens Grund, men et er sikkert, de smaa Øers indsmigrende Skønhed har været kendt og besiddet i ældgamle Tider af stolte Slægter. Og intet Under. Thi de er Perler af ægte dansk Natur.

Ved fortsatte Udgravninger i disse gamle Bygningers Indre fandtes bl. a. en gammel Bagerovn, en smuk Sal med tavlet Murstensgulv og mange andre Lokaler. Efter Nutidsforhold gør de ikke noget storslaaet Indtryk, men man maa ogsaa erindre, at de er kommen til at se mindre ud derved, at Øernes Jordsmon er hævet ca. 1 Meter ved Paafyldning.

Saa dybt maa man ned, før man støder paa den gamle stenlagte Kongevej over Øen og S-Broen (saakaldet paa Grund af dens Form) til Frederiks Borg paa den bagerste Holm.

Den ældste Del af de to lange Bygninger paa

Fra Udgravningerne. Et Stykke af den gamle Kongevej over den forreste Holm.

den forreste Holm er funderet ens, og de maa altsaa antages at være lige gamle. Forsvarsmuren, som vender ind mod Byen, har ikke i tidligere Tid haft længere Udstrækning end nu, og den saakaldte Byport har saaledes aldrig været anlagt i Midten af Muren.

Efter Udgravningerne paa den forreste Holm tog man fat paa at undersøge Forholdene ved Møntporten, der gennem Audiensbygningen fører ud til Fredensborgvejen. Ogsaa her stødte man paa Overraskelser.

Audiensbygningen staar noget afsides paa Øen vest for Hovedslottet. Det er en Sandstensbygning med en pragtfuld Portal, opført af Kristian den Fjerde og staar i Forbindelse med nogle gamle Yderbygninger fra Frederik den Andens Tid. Ved en to Stokværks Løngang paa murede Buer over Søen er den tillige forbundet med Hovedslottet.

Man vidste intetsomhelst om, hvad der tidligere laa paa Audiensbygningens Plads. Saa meget mere forbavser de Afdækninger, her er foretaget. Underdelen af en meget anselig Bygning med Mure paa 2,30 Meters Tykkelse er kommen til Syne. Det har, ligesom den nuværende, været en Portbygning, thi ved Gravning i Møntporten har man fundet de lodrette False til en lidt smallere Port. Bygningen, her er fundet, stammer fra en meget fjern Tid. Det fremgaar af dens Murforbandt.

Udgravningerne i Møntportens Nærhed har

ogsaa bragt for Dagen, at Thebygningen, der er muret sammen med Audiensbygningen, tidligere har været to Etages og ca. 5 Meter dybere, end den er nu. En Vindeltrappe, der nylig er nedtaget, førte ind i Audienssalen, saaledes at de kongelige, naar de havde spadseret i Haven, gennem Audienssalen og Løngangen kunde gaa over i Hovedslottet.

— Størst Interesse samler sig dog om de paabegyndte Udgravninger i den indre Slotsgaard, hvor man søger efter Frederik den Andens Hovedslot. Arbejdet paabegyndtes midt i Gaarden, og snart stødte man paa Murrester. Her er Slotsgrunden, mente man, da Spaden skurrede mod de gamle Grundsten, men efterhaanden som Jorden skovledes væk, kom en Brønd til Syne. Den er nu fuldstændig afdækket og er ca. 7 Meter dyb, først sat med grove Kampesten og senere for den nederste Dels Vedkommende yderligere forstærket med en indvendig Munkestenssætning.

Der er al Grund til at tro, at ogsaa dette Fund stammer fra ældgammel Tid, thi et Stykke Murværk fra Frederiks Borg har strakt sig over Brønden, der saaledes maa være bleven fyldt, da Slottet byggedes. Rundt om Brønden er solid Stenbro, der her, ligesom andre Steder paa Øerne, ligger ca. 1 Meter under det nuværende Terræn.

Denne Stenbrolægning har været Kældergulvet i Frederik den Andens Slot. Ved de sidste

Interessante Udgravninger ved Møntporten.

En gammel Brønd og et Stykke Murværk.

Dages Udgravninger har man nemlig konstateret Beliggenheden af Nordfacadens Mur, som viser sig at have en fra det nuværende Slot lidt afvigende Retning og ligger i en Dybde fra 30 til 50 Centimeter under den nuværende Brolægning. Terrænet nord for Slottet skraaner jævnt ud efter ned mod Søen. Det fremgaar tydeligt heraf, at Slottet har været bygget paa en Holm.

Arkitekt Esmer udfører Tegningerne til Værket, som er under Arbejde, og paa hans Tegnestue i en af Frederik den Andens Sidebygninger ligger de smukt udførte Arbejder rede til Brug. Her er tillige et helt lille Musæum af interessante Fund fra Udgravningerne, hvoriblandt kan nævnes et Stykke af en gammel Fyrretræs Vandledning fra Frederik den Andens Tid og mange ældgamle Munkesten af forskellige Former. De menes at være ført til Øerne fra Nordsjællands gamle Klostre, men om deres Brug kan intet bestemt siges. De fungerer som oftest kun som Fyld.

Fundene fra Brønden er af stor Interesse. Blandt de her opgravede Ting er to hele Lerkrukker, hvilende paa tre Ben. Desuden en Mængde Skaar af andre Krukker væsentligst udenlandsk Arbejde. Nogle af dem, de lyseste er temmelig sikkert af sachsisk Oprindelse. Og endelig er her fundet en Guldring, hvori er indfattet en sjælden, grøn Sten. Det er af den Slags Ringe, man i ældre Tider bar som et Værn mod Sygdomme, og som var en Slags Amulet.

Man kunde fristes til at tro, at disse Skaar var af en tilfældig Skrammeldyng, brugt til at fylde Brønden med, men den Antagelse maa vige, naar man ser Arkitekten lime Skaarene sammen, »som de har siddet før« og Krukkerne atter fremtræder nogenlunde hele. Det er da Genstande, som er tabt i Brønden eller maaske forsætlig kastede derved. I Brønden er desuden blandt meget andet fundet en Mængde Skaar af fine grønne Vinglas. Foden af Glassene er som Regel hel, og det kan ses, at de har været ca. 20 Centimeter høje, sekskantede og noget indsnævrede i Overgangen fra Glasset til den runde Fod. Det er en udenlandsk Vare, hvoraf der blev brugt meget i hine Tiders Umaadehold. Thi det var Skik efter hvert Drikkegilde at slaa Glassene i Stykker.

Med disse Optegnelser er vi i store Træk naaet det Stadium, hvorpaa Arbejdet paa Værket befinder sig. Udgravningerne har alt konstateret, at de tre Holme har været stærkt bebygget, før Frederik den Anden opførte sit Slot. Frederik den Andens Hovedslot laa som bekendt paa den Ø, hvor Frederiksborg Hovedslot nu staar, men de andre Øer blev ogsaa rigeligt bebyggede af Kong Frederik. Det hele har fremtraadt som et storslaaet, omfattende Anlæg, der ved sine Dimensioner leder Tanken bort fra den Anskuelse, at det kun var et Jagtslot.

JOHS. T. CHRISTENSEN.

Brønden fotograferet fra oven.

Postmester C. F. Henningsen.

En af Postetatens Patriarker, fhv. Postmester i Odense, C. E. Henningsen er torleden afgaaet ved Døden i den høje Alder af over 83 Aar.

Kun faa af Postvæsenets Embedsmænd kan se tilbage paa en saa lang Løbebane, som den, der blev Postmester Henningsen til Del.

Han blev født den 5. September 1827 og blev femten Aar gammel ansat ved Københavns Brevpostkontor.

I 1862 kom han til Rønne som Postmester og virkede her i 27 Aar, til han i 1889 udnævntes til Embedet i Odense, hvor han blev til Slutningen af Aaret 1899.

Postmester Henningsen.

I 1837 hædrede man hans dygtige Arbejde i Postvæsenets Tjeneste ved at udnævne ham til Ridder af Dannebrog, og lige før sin Afsked fik han desuden Sølvkorset.

Om den afdøde Postmester Henningsen har man kun Lovord. Han hørte til den gamle Skole af Embedsmænd, og var en retsindig og pligtopfyldende Mand.

Et Handelsjubilæum.

Et af Byens ældste og mest ansete Vinfirmaer fejrede den 10. April 50 Aarsdagen for sin Grundlæggelse, nemlig det kendte V. Gigas' Vinlager i Knabrostræde Nr. 1.

En Forretning med et halvt Aarhundredes

Virksomhed at se tilbage paa, giver Indtryk af en vis gammeldags Soliditet, og over Gigas' Vinlager er der tillige i det rent Ydre meget af det Fortidens Præg, der tiltaler et stort Publikum.

Firmaets nuværende Indehaver er Grosserer Otto Sandberg, der overtog Forretningen for tyve Aar

Grosserer Sandberg.

siden og saaledes personlig kan fejre et Jubilæum i Aar som Chef for det kendte Vinlager.

Grosserer Sandberg, der er godt paa Vej til de tre Snese Aar, blev født i Viborg, hvorfra han, da han kom hertil for at overtage Gigas' Vinlager, medbragte et kendt og anset Navn, som de tyve Aars Virksomhed i København yderligere har grundfæstet.

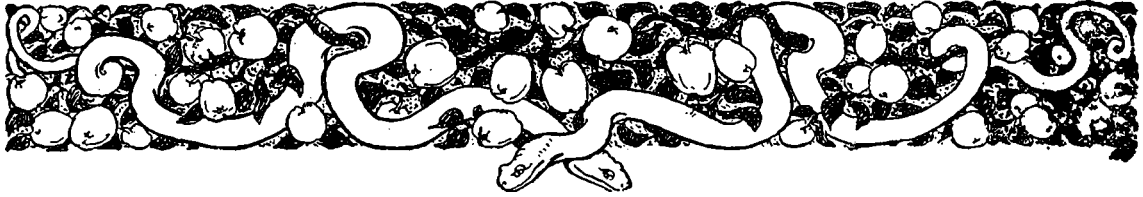
Mindesten over P. Pedersen-Lem.

P. Pedersen-Lem.

Den for nogen Tid siden afdøde Rigsdagsmand P. Pedersen-Lem havde i mangfoldige Aar været en af Afholdssagens ivrigste Forkæmpere og blev i særlig Grad bekendt som Foredragsholder. Han skal have holdt op imod et Par Tusinde Taler for Afholdssagen.

Det var derfor ganske naturligt, at hans mange Venner har ønsket at hædre hans Minde, hvilket man har gjort ved at rejse ham et Mindesmærke paa Lem Kirkegaard. Det bestaar som man ser paa ovenstaaende Billede af en stor og smuk Granitsten, paa hvilken man har sat hans Navn og nogle passende Ord om hans Gerning.

En Datter af den afdøde Afholdssagsforkæmper er den for sine Foredrag bekendte Frk. Dorteia Pedersen-Lem.

Kong Davids Ven.

Af W. B.

I.

»V ar der Breve til Dem, Longden?«
»Nej, min Søn, der var ingen Breve til mig. Jeg faar ingen og venter ingen.«

Hans Kollega, en af de nye i Tjenesten, saa forbavset paa ham, og Longden fortsatte:

»Ser De, jeg har været her i femten Aar — femten lange Aar. Ved De, hvad femten Aar betyder herude? Nej! Hvis jeg havde været en Kuli, død og begravet i femten Aar, og min Gravhøj jævnet med Jorden af de Tusinder Par Ben, trampende henover den, kunde jeg ikke have været mere forglemt, end jeg er nu.«

»Jamen, De har dog Venner derhjemme. De maa vel have Slægtninge, som«

»Det har jeg. Jeg har f. Eks. en Broder, Dydsdragonen. Ham har jeg. Og saa er der Fættene og Kusiner i Dusinvis, Helkusiner og Halvkusiner, op og nedstigende Linjer og til begge Sider. Og en Fader havde jeg; men han er død, stakkels Mand. Venner? Masser af Venner; men med Hensyn til Venskabet, naa Jeg havde engang en Ven, en rigtig Ven. Vi overgik selve David og Jonathan. Vort Venskab var ikke af denne Verden, det var guddommeligt, overjordisk, det idealeste af alle ideale Følelser, og med os var det saaledes, at hvad den ene havde at give, var den anden nødsaget til at modtage. Det forstaar Verden ikke, for der er ikke Venskab i Forretning, og da vi næsten alle er Forretningsmennesker, er der kun faa Venner.«

»Jeg forstaar Dem ikke rigtig.«

»Jeg heller ikke — nu; men som jeg sagde: Jeg havde engang en rigtig Ven, en, der var mere end en Kammerat og stod mig nærmere end en Broder. Hvor er denne saa nærstaaende Ven nu?«

»Naar De rejser hjem igen — —.«

»Jeg skal aldrig rejse hjem igen, min Søn. Dette her er mit Hjem. Og taknemmelig burde jeg være for et saadant Hjem. Hvad mere kan man forlange? Kontorarbejdet fra ti til fire. Er det ikke en ren Nydelse? Saa hjem til dette elegante Hul Klokken fem. Middag halv seks,

og hvilken Middag! Den bedste i hele Verden med dito Burgunder.«

Hans Tilhører gav sig til at le; men Longden vedblev:

»Saa en Spadseretur, en Pibe og Whisky til Klokken ni og derefter i Seng. Er det ikke et sjælsopløftende Liv, saa ved jeg ikke, hvad det er. Rig og afvekslende er Tilværelsen herude. Det er hvad den er. Ingen kedelige enererende Forstyrrelser i Aarets Program, ingen oprivende Afveksling i dets uforanderlige Ensformighed. Altid det samme. Ingen Forandring af Omgivelser, intet Selskab, ingen Idræt, ingen Musik, ingen Underholdning, Kunstnydelser eller literære Sysler til at bringe en ud af Ligevægt. Og intet Avancement, der kan forstyrre ens Sindsro, og sætte Tankerne i Bevægelse.«

»De vil blive forfremmet en Dag. Det maa ske. Det er skammeligt, at«

»De vil blive forfremmet, min unge Ven; men jeg —« han trak paa Skuldrene og gav sig saa til at le. »Naa, hvad gør det. Jeg hæver to Hundrede Rupier hver Maaned, for jeg er almindelig Assistent paa Regnskabskontoret, en Slags »yngre« Medhjælper. Og vi bor i denne maleriske Bungalow, denne herskabelige Villa, tre Værelser og en Veranda. Murene er lavet af gamle Pakkasser, Taget er sammensat af det Blik, der udgjorde Kassernes Beklædning indvendig. Og saa Omgivelserne! I vor Frugthave er Aarets Høst tre melankolske Bananer og en sygelig Mango. Naa, det er jo ikke Frugt, vi mangler. Der er jo nok af den her omkring, om ikke i vor Have. Og se Møblerne og Inventaret. Sjældent, ikke sandt. Spotter al Beskrivelse. Intet mangler af Komfort, Luksus og Elegance. Vi holder endda hver en Hindu til tyve Rupier om Maaneden, og som sørger for vore daglige Fornødenheder. Nu ved De, hvad det vil sige, at ryste Pagodetræet i samfulde femten Aar.«

Longden tændte sin Pibe og lænede sig tilbage i Stolen, som for rigtig at nyde Tilværelsens Behagelighed.

Hans Ord lød bitre, som de maatte lyde fra en af Skuffelser forfulgt Mand; men i hans Ansigt, der straaled af Sundhed og var indram-

met af et stort brunt Skæg, saas intet Tegn paa, at Bitterhed fik Lov til at paavirke hans Tilværelse. Hans Tunge talte haarde, sarkastiske Ord; men i hans Øjne var der stedse et Glimt af noget indtagende mildt og venligt, der gjorde, at man følte sig tildraget af ham og tilpas i hans Selskab.

Hans Tilhører var en ung Mand, omkring de Tyve, der lige havde begyndt sin Karrière i den samme Embedsvirksomhed, som Longden, den Ældre, havde givet sine bedste Aar.

De boede sammen og førte Husholdning sammen, havde hver et lille Sovekammer med en Seng, en Servante, en Stol og et lille Bord, og var fælles om Husets eneste Opholdsstue og Verandaen.

Det var Longden, der havde taget sig af den unge Mand med Raad og Daad, og blandt andet givet ham en Start i nøjsom Levevis, saa at hans Indtægter kunde slaa til.

»Lad Dem ikke afskrække af min Skæbne,« vedblev han. »Verden ligger aaben for en Gut som Dem — som jeg engang troede, den vilde ligge aaben for mig. Jeg haaber, at Heldet vil følge Dem, og Lykken tilsmile Dem; hurtigt Avancement fremfor alt. Inden længe Fuldmægtig, Departementschef. Saa en Tur til en anden Koloni som Sekretær og til Slut Guvernør. Det er jo Maalet, og se frem til det, min Søn.«

Han rejste sig langsomt, skænkede sig et Glas med Whisky og Vand og skyllede det ned til den sidste Draabe; thi det var lige i den varmeste Tid, i hvilken man fylder sig med Væde og i næste Øjeblik atter føler sig saa tør som et Bambusrør.

Det var mørkt og ikke en Vind rørte sig, ikke Luftning nok til at bevæge et Fjerdun. Cigalens skarpe, gennemtrængende Skrig lød nu og da gennem Stilheden, og fra en nærliggende gammel Kirkegaard lød de evige Klagesuk fra Filhaotræet, der Dag og Nat, Aar efter Aar, og til Tidernes Ende saaledes begræder de Døde.

En Aften, da man kaster sig frem og tilbage paa sit Leje, gispende efter Luft, og ude af Stand til at sove, skønt man er for træt til at hæve sit Hoved blot et Par Tommer fra Puden.

Og Longden og hans unge Kollega foretrak en Kurvestol og en Pibe ude paa Verandaen. Der faldt Tavshed over dem begge i nogen Tid. Hver var beskæftiget med sine egne Tanker. Den unge Mand var blevet lidt nedtrykt ved Longdens Foredrag, og kunde dog ikke forstaa, hvorledes hans ældre Kollega formaaede at bevare sit gode Humør, og tilsyneladende være saa glad og tilfreds, som han altid var, naar han dog var besjælet af Ambition og med sine femogtredive Aar burde have Fremtiden for sig,

men saa sig skuffet, holdt ude fra enhver Forfremmelse.

Longdens Tilfælde var ret enestaaende. Han var blevet sendt ud i en Alder af tyve Aar, af selve Koloniministeriet, for at begynde fra neden af — og saa lod man ham i Stikken, hvad Forfremmelse angik. Gaanske vist fik han nu dobbelt saa høj Gage, som da han begyndte, men hans Stilling var den samme. Kun almindelig Assistent. Og jævnaldrende og yngre Kolleger havde gaaet den sædvanlige Vej til Forfremmelse — forbi ham. Ham glemte man. Ikke heller blev han anbefalet til Avancement af en eneste af de Guvernører, der i femten Aar havde fulgt efter hinanden.

Og saa var det dog almindelig bekendt, at der gaves ikke en mere intelligent og dygtigere Mand i Koloniens Tjeneste end Longden, for ikke at tale om, at han var flittig, paalidelig og næsten elsket af enhver, med hvem han kom i Berøring paa Embeds Vegne.

Enhver kunde se, at han var en Gentleman, og han godtgjorde Dag for Dag i sin Optræden og sit Væsen, at han egnede sig til en repræsentativ og fremragende Plads, som kun kunde udfyldes af en Mand med Dannelse og af god Familie.

Altid tilfreds og spredende lidt af sit eget gode Humør omkring sig, passede han sin Virksomhed Dag for Dag, og opholdt sig forøvrigt i sin egen lille Bungalow ved Kysten, i en Part af Distriktet, hvor ingen andre Englændere boede.

Som Regel boede der en eller to af de nyankomne Begyndere i Tjenesten hos ham, og i den Tid holdt han dem fra Drik og Hazardspil. Saa snart de kunde staa paa egne Ben, forlod de ham for at følge Trop med de andre Kolleger, af hvilke mange gik i Hundene paa Grund af Drik, og Spil og andet Djævelskab.

Longden kunde de godt lide, men hans Tilværelse blev i Længden for ensformig.

Man snakkede om ham i Smug.

Hvorfor blev han ikke forfremmet — en Mand, der, det maatte man indrømme, besad ualmindelig fremragende Evner, Kundskaber og Betingelser for at gøre sig gældende paa en ansvarsfuld Post.

Der taltes om en Skandale, der forhindrede Avancement, om noget, han havde gjort; men man vidste intet bestemt.

»Der er Nyheder for os i »Commercial« i Aften,« bemærkede Longdens Kollega, og rakte Bladet hen til ham. »Vi faar nok en ny Guvernør, og han kommer med næste Postdamper.«

Longden tog mekanisk Bladet, og gav sig til at studere det uden særlig Iver og Interesse; men pludselig rettede han sig i Stolen, lod Bla-

det falde ned paa Gulvet med alle Tegn paa stærk Ophidselse:

»Store Gud!«

Han rejste sig hastigt, gik udenfor Verandaen og begyndte at spadsere frem og tilbage som et Menneske, der pludselig er blevet bragt ud af al Sindsligevægt.

Den unge Mand fulgte efter ham. Saadan havde han aldrig set Longden. Hvad kunde der være i Vejen?

Men som om Longden frygtede for sin Kolligas Spørgsmaal, gik han atter ind paa Verandaen, tog Bladet og begav sig ind i sit Sovekammer.

Der lod han sig falde ned paa Sengekanten, søgte næsten med febrilsk Ivrighed en Notits i Bladet, læste den en, to, tre Gange, som om den udøvede en magisk Tiltrækningskraft paa ham, og som vilde han indprente hvert Ord i sin Hukommelse — og lod saa atter Bladet falde paa Gulvet, idet han bøjede Hovedet som under et uventet Slag.

Fortsættes.

Etatsraad J. P. T. Bryde.

Den højt ansete islandske Købmand, Etatsraad J. P. T. Bryde døde forleden, 78 Aar gammel.

Han var barnefødt paa Island, og til Islands Handel knyttede han sin Virksomhed, idet han for 32 Aar siden grundlagde en Forretning, der opnaaede stor Anseelse og indbragte ham en betydelig Formue.

Etatsraad Bryde drev sin Forretning her fra Danmark, og havde sit Kontor og Hjem ude paa Christianshavn.

Han var forørigt en kendt Skikkelse over alt, og en ivrig Skydebroder, der aldrig savnedes ved de store Festligheder.

Af hans Børn overtog Sønnen Herluf den gamle Forretning, medens en Datter er gift med Professor Matzen.

Etatsraad Bryde.

Roosevelt i Evropa.

Roosevelt og hans Familie kører ind i Neapel.

Ananas.

Det er ikke saa mange Aar siden, at Frugter fra fjernt liggende Del af Kloden var aldeles ukendte herhjemme.

Naturens Frembringelser udenfor Europa taalte ikke den lange Rejse til Norden, endda de altid forefandtes i rigelige Mængder f. Eks. paa Londons Frugtmarkeder, og selve Rejsen fra England til Danmark kun drejede sig om tre Dage med Fragtdamper. Det var Omladning

Fra Vestindien eksporteres ligeledes en overordentlig stor Mængde Frugter, og fra New York, Filadelfia, Baltimore, Boston etc. gaar en talrig Flaade af Smaadampere i Fart paa Sydstaterne og Vestindien for at hente Sydens skattede Frembringelser. Afsætningen er stor; men der var en Tid, for ikke saa mange Aar siden, da man lod Frugten, der nu indbringer Hundreder af Tusinder Kroner, raadne op paa Træer og Buske, fordi Transportmidlerne var saa elendige, at man ikke kunde bringe Produkterne til de fjerntliggende Markeder i sælgelig Stand.

Ananasfrugten fremkommer i Handelen, dels i frisk Tilstand,

Ananas-Høst.

etc., der lagde en Del af Hindringerne i Vejen for oversøiske Frugters Indførelse herhjemme, men siden der er kommet direkte Forbindelse med f. Eks. de sydlige amerikanske Stater, er Ananas, Bananer etc. bleven kendte Varer i vor Husholdning, og er endda ret rimelige i Prisen.

Eksporten fra Amerika af tropiske Frugter er utvivlsomt større end fra noget andet Land, idet den vestlige Verdensdel har saa hyppige og hurtige Forbindelser med Europa, at dette naturligtvis har givet Handelen Fart, og atter bidraget til en større Produktion.

I Florida, Virginia, Nord og Syd Carolina, Teksas etc. ligger Mile af Landstrækninger, hvor Jordens Frembringelser alene bestaar af Frugter som Ananas, Bananer, Appelsiner etc., og hosstaaende Illustrationer vil give et Begreb om Havernes Udstrækning.

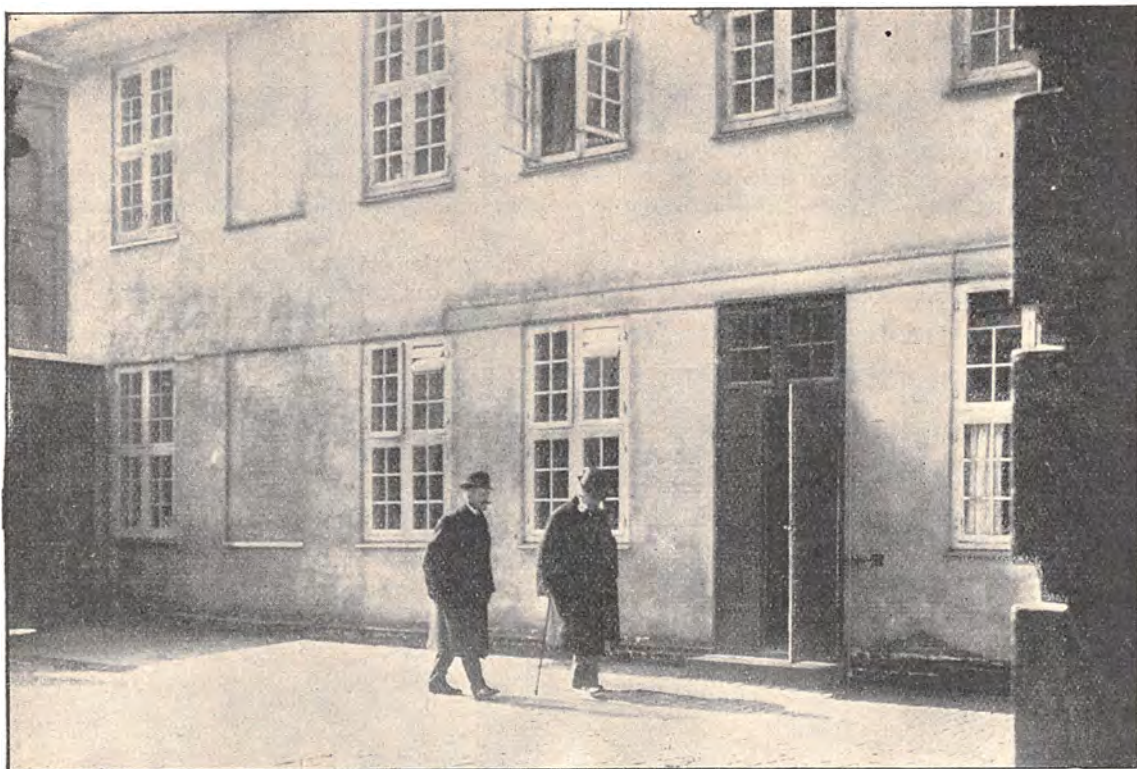
En Ananas-Mark.

dels nedlagt i Daaser, i hvilke de holder sig længe.

Men medens Prisen paa Bananer gør dem tilgængelige for enhver, er Ananas endnu begrænset til Afsætning blandt det mere betalingsdygtige Publikum, vel at mærke, naar man vil nyde den jævnlig.

Selvfølgelig retter Prisen sig efter den større eller mindre Produktion og Tilførsel; thi Ananashøsten undergaar lignende, omend næppe saa hyppige, Svingninger som Kornhøsten.

Ovenstaaende Billeder viser en Ananas-Mark og Indhøstningen af Ananasfrugter.

Ekscellencen Estrup i Rigsdagsgaarden.

Estrup i Rigsdagsgaarden.

Den gamle Ekscellence, fhv. Konseilspræsident Estrup, har i nogen Tid været fraværende fra Rigsdagens Møder, hvor han i mange, lange Aar trofast har taget Del i Forhandlingerne som det Pligtens Menneske, han er.

Den 16. April naaede Estrup den høje Alder af 85 Aar, og nogle Dage før saa man ham atter i Rigsdagsgaarden, hvor det lykkedes vor Fotograf at faa et Billede af ham.

Det var dog næppe med Ekscellencens Samtykke; thi den gamle Politiker har alle Dage

skyet Fotografien og anden Form for Forevigelse, endda han — saadan er Skæbnens Ironi! — har været en af Danmarks mest omtalte Mænd og Danmarks Jernkansler, saaledes som han i sin Tid blev kaldt.

Og uanset politiske Meningsuoverensstemmelser staar den kongevalgte Landstingsmand Estrup blandt Rigsdagens Medlemmer som Typen paa en af de stærke, maalbevidste danske Politikere, der har en Overbevisning, som de forfægter, og en Pligttopfattelse, der aldrig svigtes.

Alperoser.

I Zoologisk Have er der blevet aabnet en Udstilling af Alperoser under Hr. Overgartner Risums kyndige Ledelse.

Blomsterudstillinger har altid et stort Publikum, og de smukke Rhododendrons vil sikkert vække Opmærksomhed, saa meget mere, som det er en god Idé at arrangere disse specielle Udstillinger for en enkelt Blomsterart.

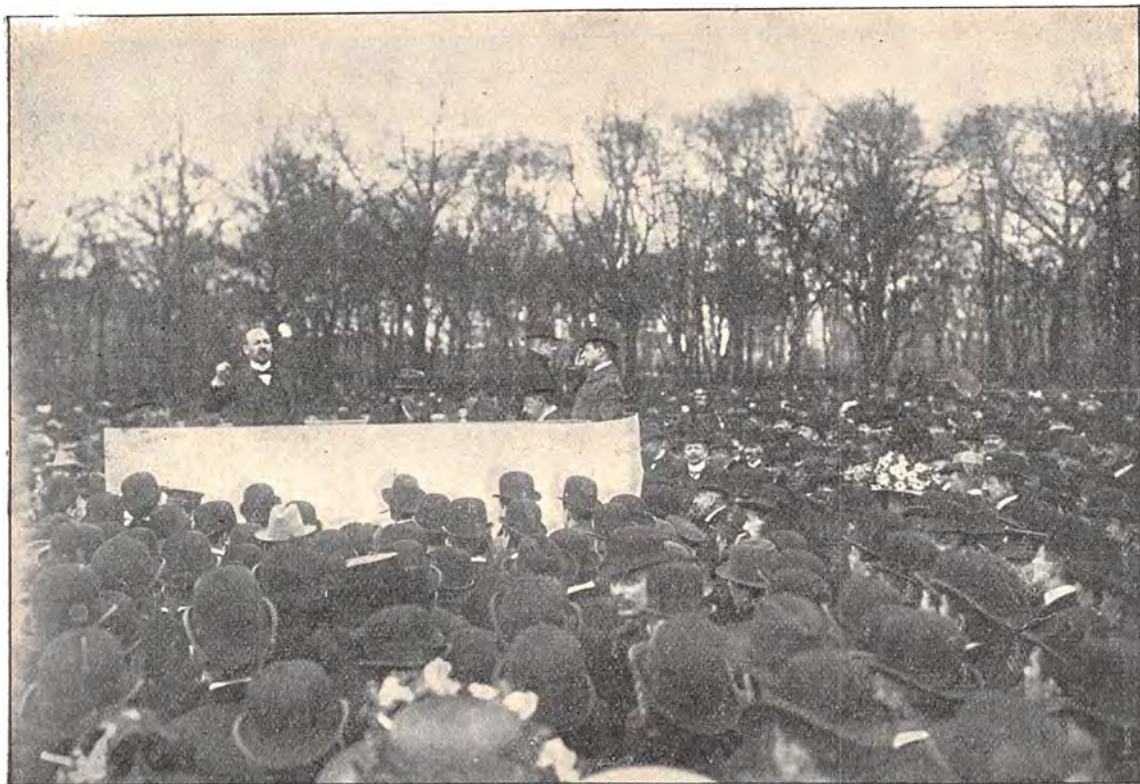
Alperosen blomstrer paa ret forskellige Tider, og det har derfor været lidt af et genielt Værk fra Hr. Risums Side at bringe dem i Flor til Udstillingen.

Her i Danmark dyrkes de kun sparsomt, men derimod indføres der mange fra Tyskland, Holland og England.

ALPEROSER

Udstilling af Rhododendrons i Zoologisk Have. I Midten Overgartner J. N. Risum, der har arrangeret Udstillingen.

Fra Valgrets demonstrationerne i Berlin. Rigsdagemand Gerlach taler.

Valgrets demonstrationer i Berlin.

Under de store Valgrets demonstrationer i Berlin har forskellige af Arbejderpartiets Førere haft Lejlighed til at gøre sig i fremtrædende Grad gældende, og blandt disse Medlem af den preussiske Landdag Ernst, der organiserede det kæmpemæssige 300,000 Mennesker store

Demonstrationstog forleden, som forløb paa en Maade, der tjener alle Partier til Ære.

Paa ovenstaaende Billede ses en bekendt demokratisk Rigsdagmand Gerlach holdende Tale i Humboldthain i Berlin for en Forsamling, der efter Sigende talte mange Tusinde Mennesker.

Forhindring af Jernbaneulykker.

Fra Tid til anden har Opfindere baade her og i Udlandet været fremme med Idéer til Forhindring af Jernbaneulykker; men da ingen af dem hidtil er ført ud i Praxis, maa det formodes, at de ikke har fyldestgjort Fordringerne, eller har været helt uanvendelige.

En tysk Opfinder, Hr. Eduard Unverricht, Hamborg, synes imidlertid at have løst Problemet: *den automatiske Standsning af Tog i Tilfælde af Forhindringer paa Linjen.* Han har demonstreret sin Idé i Nærværelse af Prins Heinrich af Preussen, Embedsmænd fra Trafikministeriet og Statsbanerne, og man har udtalt sig med Beundring og Anerkendelse om hans Opfindelse.

Idéen gaar ud paa, at hvert Tog skal medføre under Farten sin egen Beskyttelseszone. Dette lyder som en Paradoks; men er ikke des-

mindre rigtig nok, idet Princippet er følgende:

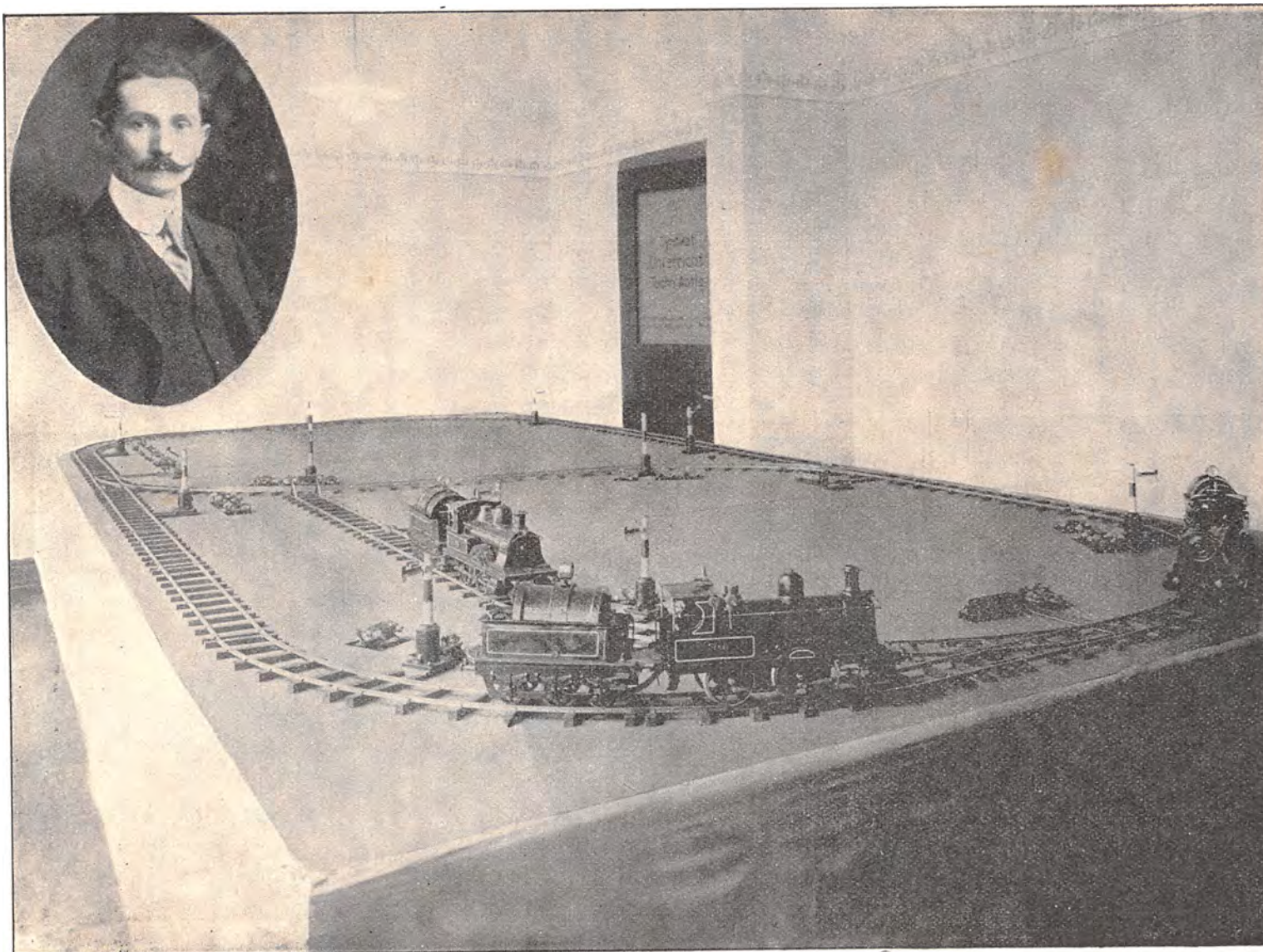
Man har inddelt Strækningerne i Zoner paa 500 til 1500 Meter, alt efter vedkommende Togs Kørehastighed, saaledes, at et langsomt Tog har 500 og et Hurtigtog 1500 Meter at standse Farten paa.

Ved Begyndelsen af hver Blok eller Strækning staar en Signalmast med Vingebånd.

Staar Signalet paa »Fri Bane«, altsaa med Vingen oppe, saa findes der ingen Hindring for Togets fortsatte Kørsel.

I Taage, Snetykning osv. vil Lokomotivføreren ikke kunne se Signalet, og derfor er der anbragt i Lokomotivet, i Højde med hans Øjne, to Skiver, paa den ene af hvilke der staar Ordet »Fart« og paa den anden »Holdt«, og indrettet saaledes, at naar »Fart« skal vises, skjules »Holdt« af en Vingebånd eller vice versa.

FORHINDRING AF JERNBANEULYKKER

Hr. Unverricht og Model af hans Opfindelse til Forhindring af Jernbaneulykker.

Dette Signal virker automatisk, idet det ved en elektrisk Strøm gennem Skinnerne staar i Forbindelse med Signalmasten, og denne atter paavirkes, eftersom der holder et Tog indenfor den betegnede Zone eller ej.

Signaliseringen foregaar altsaa gennem Skinnerne.

Men man har ogsaa taget den Mulighed i Betragtning, at Lokomotivføreren f. Eks. var blevet syg undervejs, at Toget af en eller anden Grund ikke blev passet, eller at Signalapparaterne var kommet i Uorden paa et enkelt Tog.

Ulykken vil alligevel forhindres, takket være den elektriske Strøm, idet denne, samtidig med at signalisere til Lokomotivføreren, sætter Va-

cuumbremserne i Virksomhed og saaledes rent automatisk standser Toget.

Der er altid fri Bane i den Zone, der ligger mellem den, hvori Toget kører, og et andet holder, og Signalet til at stoppe foregaar derfor fra den tredie til den første Zone.

Med andre Ord: Et Tog, enten det holder stille eller er i Fart, sætter den elektriske Strøm i Bevægelse, saa at den helt lukker for en Zone paa hver Side af den, hvori det selv befinder sig.

Det synes forøvrigt, at være en ganske ligefrem Løsning af et vigtigt Problem, og naar Idéen bliver gjort til Genstand for et virkeligt Forsøg paa de tyske Statsbaner, vil den snart blive indført overalt, hvor Hensynet til Rejsendes Liv og Lemmer gaar i første Række.

Hr. Neiiendam som Hamlet paa det kgl. Teater.
Reiffenstein-Hansen fot.

Hamlet.

Efter Sagnet skal en Skuespiller studere sin »Hamlet« i tyve Aar, før han tør tænke paa at fremstille ham.

Utvivlsomt har da ogsaa Hamlets Tanker og Tvivl Aar efter Aar ligget i Gæring i Hr. Neiiendams Sind, inden han havde sin Opfattelse af denne Skuespilkunstens største og ejendommeligste Skikkelse færdig i fuldmodnet Form. Det blev i Enkeltheder stor og gribende Kunst og næsten alting lykkedes, det ydre som det indre, Sorgen og Tvivlen, Vegheden og Hævntrogen, Inderligheden og Voldsomheden. Og det gik her, som saa ofte, hvor en enkelt fører an med det ypperlige, hans Medspillende fulgte ham, og der skabtes en kunstnerisk Helhed, som vidnede om den største Kærlighed til den fælles store Opgave.

Lønnen for Arbejdet er ikke heller udebleven. »Hamlet« var ikke tidligere i udpræget Grad et Skuespil, der samlede det store Publikum. Men i Aar, hvor alt er Særsyn, har det haft den største Tiltrækning. Dr. Mantzius har af Guderne faaet det Løfte, at alt, hvad han rører ved, skal blive Guld, og da han ved intet synes at kunne opvække deres Vrede eller Misundelse, maa det vel ligge i, at de — som vi — mener, at han har gjort sig fortjent til Lykken.

Hr. Wiehe. Hr. Fjelstrup. Hr. Reenberg. Reifenstein-Hansen fot.
Casino. Scene af Hr. Jacques, Wiehes Jubilæumsforestilling, „En Maanedes simpel Fængsel“.

Brustne Strænge.

Novelle af Godfrey Holmer.

I.

Vi var begge Lærerinder i den samme Skole, Karen og jeg. Familie var vi ikke belemret med og levede hver især ret ensomt, indtil vi besluttede at slaa os sammen om et Par Værelser og dele ondt og godt med hinanden, som det nu kunde falde; thi det er ikke godt, at Mennesket er ene.

Det var en raakold Eftermiddag sent paa Efteraaret, da Karen og jeg som sædvanlig vandrede hjemad efter endt Skolegerning.

Blæsten foer hylende om Gadehjørnerne og bed i Ansigtet, saa det sved, og den stærke Færdsel i det tiltagende Tusmørke, Arbejdsvogne, Drosker, Sporvogne og Cyklister, der krydsede hverandre, gjorde det næsten livsfarligt at bevæge sig over Gaden gennem den rastløse Strøm, der bølgede frem og tilbage ad Nørrebrogade.

Vi standsede et Øjeblik udfør Apoteket for at afvente det belejlige Tidspunkt til at komme helskindet over Gaden, da Karen pludselig gav et lille Skrig fra sig og styrtede ud mellem Vogne og Cyklister. En lille Dreng var kom-

men ind mellem et Par elektriske Sporvogne, en Droske og en Arbejdsvogn, stod et Øjeblik forvirret, løb saa lige mod Hestene for Arbejdsvognen og faldt. I næste Øjeblik havde Karen grebet Barnet og løftet det op og slap med Nød og Næppe udenom Drosken over paa den anden Side af Gaden.

Lidt efter naaede jeg ogsaa over og banede mig Vej gennem en Klynge Tilskuere, der havde samlet sig om Karen og det skrigende Barn. Det var en lille Purk paa tre-fire Aar, fattigt, men renligt klædt, hvis blaa Forklæde var lappet med en lysegrøn Klud, der var paasyet med lange ujævne hvide Sting, og viste, at en meget uøvet Haand havde foretaget Reparationen.

Jeg begyndte en Lovtale over Karens Bedrift, kraftigt støttet af det sympatiske Element i den stedse voksende Klynge, men blev temmelig ublidt afbrudt af hende.

»Lav nu ikke et Nummer ud af det, Ellen,« sagde hun, »hjælp mig hellere med at faa Drengen hjem.«

Nogle Smaadrenge banede sig Vej ind til hende. »Jeg véd, hvor han bor,« sagde en.

»Han hedder Carl,« raabte en anden.

»Carl Jensen,« forbedrede en tredje og tilføjede: »Jeg ved, hvem hans Fa'er er. Han bor i Baggensgade.«

Vi arbejdede os ud af Sværmen og gik ned ad Blaagaardsgade, fulgt lige til vor Gadedør af Børnene.

Der vendte Karen sig om og sagde paa sin stille, afgørende Maade:

»Gaa nu hjem, Dreng. Jeg skal nok bringe lille Carl hjem.«

Jeg kunde ikke lade være med at smile ved at se den pludselige Forandring, der viste sig i de smaa Fyres Ansigter. Der stod de paa Stentrappen, en lille patetisk Klynge, tavse og sat udenfor det hele.

Karen nikkede alvorligt til dem og lukkede saa Gadedøren efter os.

»Han bor altsaa tæt herved,« bemærkede jeg, da vi var kommen ind i vor Stue.

Hun svarede ikke og jeg fortsatte:

»Hans Moder er vel ængstelig, skal vi ikke bringe ham hjem?«

»Ja, jeg haaber, hun er ængstelig,« svarede Karen, »men nu bliver han her en Times Tid, saa kan vi aflevere ham paa Politistationen og lade Moderen hente ham der. Naa, lille Carl, du lever jo endnu, skal vi saa ikke holde op med at græde,« fortsatte hun og vaskede en blodig Rift paa hans Kind.

Drengen saa op paa hende. Hendes Øjne saa venligt paa ham, men hendes Stemme havde lydt saa bestemt, at han besluttede at adlyde hende, og holde op. Hans brune Øjne iagttog os, medens vi laa paa Knæ foran ham og vaskede hans forrevne Knæ og Hænder. Karen bragte ham et Glas Mælk og et Stykke Kage, og medens han graadig satte det til Livs, smilte han fortrosthedsfuldt ind i hendes Øjne. Saa satte han sig til Rette i Sofahjørnet og faldt i Søvn.

Mørket var faldet paa, og jeg tændte Lampen i vor lille Dagligstue. Karen sad ved Bordet og syede, alt imedens hun talte paa sin sædvanlige belærende, men stille Vis.

»En skodesløs Moder behøver en Lære,« sagde hun. »Jo strængere hendes Lære bliver, desto længere vil hun huske den. De er for medfølelse, Ellen. Jeg ikke. Det giver mig en Art Tilfredsstillelse at straffe, hvor det bør gøres.«

Det ringede, og lidt efter bankede vor Værtinde paa Døren.

Jeg lukkede op.

»Det er en Mand, der hedder Jensen. Han kommer efter sin lille Dreng, siger han.«

Jensen kom frem i Lyset og traadte ind paa min Indbydelse.

Han var en høj, kraftig bygget Mand i Be-

gyndelsen af Trediverne, en Arbejder i Arbejdstøj og med en Sliders haarde, hærdede Hænder og svære Haandlede, en køn Mand, som han stod der, med velformede Træk, og alvorlige men behagelige Øjne, der saa paa os aabent og frit.

Karen rejste sig, og det var til hende, han henvendte sig.

»Jeg kommer for at hente min lille Dreng,« sagde han og forsøgte at gøre sin rungende Basstemme saa dæmpet som muligt. »Jeg takker Dem saa mange Gange for Deres Ulejlighed med ham og særlig for, hvad jeg hører, De har gjort derhenne paa Nørrebrogade.«

Karen stod ved Sofaen. Hun løftede langsomt sit Hoved og saa paa ham med et roligt uanfægtet Blik.

»Eftersom Barnet nu en Gang var i den Situation, var det jo ret naturligt at bringe ham ud af den. Men det er beklageligt, at han skulde komme der.«

Hun vilde øjensynlig have sagt mere, men det blev ved Hensigten, da hun mødte Jensens Blik.

Der var det værdige og mandige udbredt over ham, der tiltvinger sig Respekt og Hensyntagen. Han var ikke en Mand, som en Kvinde uden videre kunde give en Lektion.

»Han er endnu for lille,« tilføjede hun mildt, »til saadan at færdes alene paa Gaden.«

Jensen bøjede sig ned og tog varsomt sin lille Dreng i Armene og lagde hans krøllede Hoved blidt og kærtegnende ind mod sin stærke Skulder.

»Ja, han har ikke noget at gøre paa Gaden,« sagde han. »Min stakkels lille Dreng!«

Hans Stemme skælvede let, og der gled et smertefuldt Udtryk over hans Ansigt.

»Man har forsømt at passe paa ham, og jeg er borte hele Dagen. Det er alt, hvad en Fader duer til.«

»Har han ingen Moder?« spurgte Karen blidt, men ligesom lidt usikker.

»Nej,« svarede Jensen med en Stemme, der pludselig lød haard og skærende, idet han vendte sit Blik bort fra Karen.

Der blev et Øjeblik Pavse. Barnet sov fast og trygt ved sin Faders Bryst. Faderen og Karen betragtede ham i Stillehed.

Saa vendte Jensen sig tøvende om, som om han vilde til at gaa. Karen aabnede Døren og fulgte ham langsomt ud, og jeg hørte ham takke hende endnu en Gang ude paa Trappen og byde hende »God Nat.«

Hun lukkede Entrédøren, næsten med et Smæld, syntes jeg, og kom saa ind i Stuen og satte sig hen til Kakkelovnen.

»To Timer spildte,« sagde hun. »Lad os aldrig give os af med at samle Børn op paa

Gaden. Det lod ikke til, at den Mand vilde gaa igen.«

»Saa—h, var han her saa længe?«

»Ja, synes De ikke, Ellen. Han blev jo helt fortrolig og fortalte mig en hel Jeremiade om sit Barns Genvordigheder — ja, morede det Dem, Ellen? Han antog øjensynlig, at jeg var Børneven og blødhjertet. Mig forekommer det noget fremmed at spille øm og kærlig mod de smaa Griseunger. Kan De lide dem, Ellen? Ja, der er jo Kvinder, der lider af den Svaghed. Hvad mon han var. En Arbejder? Vel sagtens. Naa, det interesserer mig ikke — lad os faa bestilt noget, hele Eftermiddagen er spildt.«

II.

Det var en Eftermiddag en Uges Tid senere, og Karen havde været alene hjemme. Ilden knitrede lystigt i Kakkellovnen, Lamperne var tændt, da jeg kom hjem, og mit lille Asyl frembød i det hele taget et indbydende Udseende.

Karen selv sad ved Bordet med det sædvanlige Arbejde foran sig, men saavidt jeg kunde se, havde hun ikke skrevet en eneste Linje. Mellem Stilebøgerne laa et Stykke Avispapir og oven paa dette en Miniatur Obelisk.

»En Present, Karen?« spurgte jeg.

»En Present,« svarede hun.

»Hvad forestiller det egentlig?«

»Gud maa vide, Manden har lavet den — af Taknemmelighed, formoder jeg.«

»Hvilken Mand? Ham, hvis Barn De frelste.«

»Hvem ellers?« svarede hun i en næsten vranten Tone. »Er der nogen anden Mand? Han har afleveret den, og hvad skal jeg gøre. Jeg kan ikke sende ham den tilbage.«

»Nej, det kan De ikke,« svarede jeg bestemt og afgørende.

»Og dog,« vedblev Karen, »jeg vilde vel saare hans Følelser, men hvad angaar det mig. Jeg kunde maaske dog alligevel sende den tilbage og betakke mig — under en eller anden Form.«

»Det vilde være stygt — for at bruge et mildt Udtryk.«

»Det vilde volde mig Ulejlighed, og det er værre,« afbrød hun mig. »Nej, under Omstændighederne, jeg tror, jeg vil beholde den.«

Hun skubbede den lille Tingest til Side og greb Pennen, men — et helt Kvarter efter sad hun endnu med den i Haanden uden at have skrevet en Stavelse og stirrede frem for sig. Endelig sagde hun:

»Hvor mon det egentlig er, at han bor. Jeg maa bringe det Barn et eller andet. Nødvendigheden af at føle sig taknemmelig er et rent Mareridt — og jeg er ikke elskværdig nok til at modtage Gaver uden at føle mig forpligtet til at gøre Gengæld. Hvad mon saadan en treaars

Unge kunde have Lyst til? Et Bæhlam vel sagtens eller en Buhko eller saadant noget. Jeg maa vist se at skaffe en af Delene til ham.«

Hvorvidt Karen gennemførte sin Hensigt og gengældte Foræringen, fik jeg ikke at vide. Jensens Obelisk fik hun gjort Anvendelse for, som Papirpresser, men hun talte aldrig om ham eller hans Gave.

Og Dage og Uger gled ensformigt hen over vor Tilværelse. Vinteren var blevet stræng, og Aviserne talte om en usædvanlig Arbejdsløshed. Naar vi om Morgenen gik til vort Dagværk, mødte vi Skarer af Mænd, der alle syntes at bære paa Sorg og Bekymring, og saa' saa trøstløse ud, som de drev langsomt hen ad Gaderne — to og tre i Følge, og tilsyneladende uden Maal.

Karen var bleven saa usædvanlig stille og tavs i den senere Tid, og mod Sædvane forlod hun ofte vor lille hyggelige varme Stue og gik ud i Regn og Slud og Kulde. Hvor hun gik hen, talte hun aldrig om.

En Dag passerede vi en lille Dreng, der sad paa en Trappe og spiste et Stykke Mad. En lille tyndtklædt Proletar var han, vaad og forfrossen.

»Han ligner Carl,« bemærkede jeg.

»Absolut ikke,« svarede Karen prompt og afgørende.

»Jeg mener den Dreng, De frelste fra at blive kørt over,« vedblev jeg. »Kan De huske ham og hans Fader. Jensen hed han jo. Hvad mon der er bleven af ham.«

»Han er arbejdsløs,« svarede hun sagte og nølende.

»Hvorfor tror De det?« spurgte jeg.

»Jeg véd det.«

Vi sad et Øjeblik efter i vor Stue og varmede os ved Kakkellovnen. Karen sad med Albuerne paa sine Knæ og støttede Hovedet mod Hænderne, og idet hun saa paa mig med et Blik, hvori jeg skimtede noget ligesom Trods, sagde hun, som om hun havde gættet mine Tanker:

»Jeg har talt med ham.«

»Har han været arbejdsløs længe?«

»Ja, i flere Uger.«

Der blev en lang Pavse, medens vi sad og lyttede til den snurrende Lyd fra Thekedlen i Kakkellovnen.

»Det er haardt,« bemærkede jeg endelig.

»Aa, hvad angaar det os. Det rører os ikke, skønt vi siger, det er haardt. Min Indbildningskraft er ikke stor nok til at føle andre Menneskers Sult, ligesaa lidt som jeg vil lade en Tand trække ud, fordi min Nabo har Tandpine. Ja, der er Tusinder af Mennesker uden Mad og Drikke, men vi mærker det ikke.«

Hendes Stemme skjalv lidt, og jeg syntes, jeg kunde høre noget som et undertrykt Suk.

En Eftermiddag i December kom Karen hjem, træt og tavs som sædvanlig i den sidste Tid, og tog straks fat paa sine Bøger. Jeg iagttog hende en Gang imellem og saa, at hendes Tanker var andre Steder end ved Arbejdet. Selv anede hun ikke, at hendes Ansigt var som en aaben Bog. Det viste Sorg — tragisk Sorg, men det var ikke som hun bar paa noget, der kun angik hende selv. En Gang imellem kom der et hidtil ukendt blidt Skær over hendes Træk som af en dragende Længsel mod nogen, hvis Sorg hun vilde dele, og saa et Udtryk af dyb Trøstløshed.

Det var blevet sent, da det pludselig ringede, og jeg hørte Skridt i Korridoren lidt efter. Det gav et Sæt i Karen, og jeg saa et ængsteligt Udtryk i hendes Øjne. Hendes Ansigt, der lige havde været dødblegt, var nu blussende rødt. I næste Nu stod en høj arbejdsklædt Mand i Stuen. Det var Jensen.

Han var forandret siden sidst. Hans Ansigt var blevet mere alvorligt og hans rare venlige Øjne var bleven tungsindige og ligesom tilslørede af en dyb Sorg.

Han stod lidt forlegen, som om hans Ærinde faldt ham lidt vanskeligt at fremføre, men hvad der forbavdede mig mest, var, at Karen syntes at kende Aarsagen til hans Komme. Hun kastede et hastigt Blik paa ham og vendte saa Øjnene bort, forvirret og ængstelig, som om hun frygtede for at møde hans Blik.

»De kom — i Eftermiddags — for at se til Carl,« sagde han langsomt og med øjensynlig Besvær. Han holdt noget i Haanden og lagde det paa Bordet foran Karen, et lille Stykke Papir, der tydelig indeholdt Penge.

»Det er noget sent, men De vil ikke tage mig det ilde op, at jeg bringer Dem dette tilbage. Det er ikke fordi, jeg ikke vilde lade Carl modtage noget af Deres Haand, men — men Carl mangler intet, og man giver ikke et Barn saa stort et Beløb, hvis det er ment for Barnet selv. Ja, for det var jo Dem, der gav ham Pengene, ikke sandt?«

Karen svarede ikke. Hun stod med Hænderne paa Ryggen, og jeg saa, hvorledes hun knugede den ene Haand fast i den anden, som om hun vilde klamre sig til noget.

»Ja, jeg vidste, det maatte være Dem.« Han var gaaet nærmere hen til Bordet og sagde de sidste Ord saa sagte og blidt, at de næsten lød ømme og kærlige, idet han samtidig saa paa hende med et Blik, der var saa varmt og dog fuld af Agtelse, at mit eget gamle Hjerter begyndte at slaa derved.

Karen vilde svare, og da hun endelig fandt Ord, kom de langsomt og afbrudt:

»Jeg — jeg vidste, at De — aldrig — vilde lade mig hjælpe Dem,« sagde hun, og saa plud-

selig brød det ud af hende, i vild Energi, i et Øjeblik passioneret Følelsesudbrud: Hvorfor? Hvorfor vil De ikke lade mig gøre lidt. Aa, lidt, blot for Carls Skyld.«

Jensen saa fast og rolig paa hende og sagde:

»Hvis der er noget, jeg sent vil glemme, saa er det Dem, og hvad De har været for min lille Dreng. De har saa godt som holdt ham med Mad og Klæder i denne lange trange Tid — ellers vilde han vel nok have manglet baade det ene og det andet. Men det er anderledes med mig. Jeg er jo ikke et Barn og er vant til at døje ondt. Der kommer nok bedre Tider engang. God Nat og endnu engang, Tak.«

Karens vilde Mod var brudt. Hun kunde intet svare, men hendes Ansigt var som en Døds og Lyset syntes slukt i hendes Blik, da hun løftede Hovedet og svarede med tonløs Stemme: God Nat.

III.

Julen var overstaet og jeg vendte tilbage efter en Ferieudflugt til Jylland. Karen var bleven i København — mod Sædvane. Hun vilde benytte Fridagene til andre Ting, havde hun sagt.

Hun talte aldrig om Jensen, men en Dag spurgte jeg hende, om han endnu var arbejdsløs.

»Ja,« svarede hun, »en ofte gentagen Historie bliver for ensformig. Tænk paa noget andet.«

Saa gjorde jeg ikke flere Spørgsmaal, Karen opmuntrede ikke dertil.

En Eftermiddag, da vi kom fra Skolen, sad der en svær, mørk Herre med et præsteligt Tilsnit i Klædedragt og Væsen og ventede paa Karen, hvis Haand han straks greb med begge Hænder og holdt fast, medens han smilede til hende paa en selvbehagelig og demonstrativ Maade, der ikke indtog mig for ham. Karen smilede ogsaa, men hendes Smil var nervøst og kunstlet.

Hun præsenterede ham, Fætter Johannes Abildstrup, Sognepræst til Faareby og Kirkeløse Sogne i Ribe Stift, og i næste Øjeblik var Præsten overvældet af Henrykkelse over Lejligheden til at gøre mit Bekendtskab.

»Naa, hvad siger du saa, Kusine Karen; du behøver bare at fløjte, saa er jeg der.«

»Det var ikke Mening, at du skulde have Ulejlighed med at komme selv, jeg mente, du vilde skrive,« svarede Karen og gik hen til Kakelovnen, rystende som om hun frøs.

Han fulgte efter hende.

»Aa, du ved jo, at det er min største Lykke at kunne være dig til Tjeneste. Naa, saa du har en fattig Protegé, du vil have til Amerika — hvad er han, Arbejder skrev du, ikke sandt, og har et Barn. Jo, ham skal vi nok faa anbragt,

et Par Ord fra mig, saa skaffer min Broder ham Plads øjeblikkelig. Er Konen død?»

Karen tøvede et Øjeblik, saa svarede hun: »Nej, hun lever, men har forladt ham — for to Aar siden.«

Jeg fandt, det var bedst, at lade dem tale om Sagen under fire Øjne og gik ud. Da jeg kom tilbage, var Præsten ifærd med at tage Afsked, og jeg hørte ham sige:

»Naa, saa din Protegé maa ikke vide, at det er for din Skyld, jeg tager denne faderlige Interesse i hans Velfærd, nuvel, jeg lover at holde det hemmeligt. Ja, han er noget selvstændig, men jeg er en dreven Diplomat, og skal gøre ham et Tilbud, som han vil modtage med Kyslaand, og uden at føle sin Stolthed saaret. Jeg opnaar altid, hvad jeg vil, ikke sandt, Karen, det maa du da indrømme nu.«

Og med en selvbevidst Mine bød han os »Farvel«, først mig, og saa Karen, hvis Haand han trykkede længe og ømt.

Saasart Døren havde lukket sig efter ham, kastede Karen sig i en Stol og lagde Hovedet i sine Hænder. Jeg følte, at hun i dette Øjeblik trængte til mig, og saa knælede jeg ned ved hendes Side og tog hende om Livet.

»Jeg synes næsten, jeg hader ham, Ellen,« brød hun tilslut Tavsheden, »og dog maatte jeg henvende mig til ham, jeg vidste ingen anden, der kunde gøre, hvad han kan i dette Tilfælde.«

»De har bedt ham om at hjælpe Jensen?«

»Ja, hjælpe ham til Amerika, hvor han kan begynde et nyt og lykkeligere Liv. Han vil give ham Penge og skaffe ham en Plads.«

»Har han lovet det.«

»Lovet — ja,« svarede Karen med en Stemme, der lød som Graad,« og jeg har lovet ham, at blive hans Hustru. Det var Betingelsen. Det var Betingelsen — og jeg — jeg maatte gøre det, jeg kunde ikke andet, det var et enten—eller.«

Al Farve var veget fra hendes Kinder, og jeg mærkede, hvorledes hun skælvede som af Kulde.

»Jeg vidste ikke det, — om Jensens Kone, mener jeg,« sagde jeg ligesom for mig selv.

Karen hørte mine Ord og hviskede: »Og jeg — jeg hørte det — for en Uge siden.«

Hver Dag sad Karen ved Vinduet og syede. Hun talte næsten aldrig, men jeg lagde Mærke til, at mørke Ringe lagde sig om hendes Øjne, hendes Ansigt blev smallere, og om Morgenens, naar hun stod op, saa hun ud, som om hun havde vaaget den hele Nat og grædt. Men Karen havde aldrig fældet en Taare i min Nærverelse.

Da det første Stykke Tøj under Karens flittige Haand havde antaget en Form, der viste, for hvad det var bestemt, tog jeg Naal og Traad og satte mig hen til hende. Hun sagde intet,

men var øjensynlig glad over min Hjælp, og i Løbet af nogle Dage laa en treaars Purks Udstyr færdig. Saa pakkede Karen det hele sammen, og jeg saa det ikke mere. Og Dagene gik, lange mørke triste Dage.

Saa var det en Aften. Det ringede, og jeg kunde se paa Karen, at det var nogen, hun ventede, og som hun havde ventet Dag efter Dag hele den sidste Uge.

Og lidt efter stod Jensen i Stuen. Karen havde rejst sig og gik ham imøde, rakte ham tavs sin Haand, som han holdt fast et Øjeblik. De talte intet Ord, men hun vidste, hvorfor han var kommet, og han vidste, at hun havde ventet ham.

Saadan stod de et Øjeblik. Saa sagde Jensen:

»Jeg kom herop — sidst.«

»Og jeg har ventet paa Dem.«

De saa hinanden ind i Øjnene, som om deres Blikke skulde tolke, hvad de fattedes Ord til at udtale.

Jensens Stemme var lavmælt og grødet, da han brød Tavsheden.

»Ja, det skal saa være imorgen tidlig.«

»Carl vil have godt af Rejsen og den friske Luft,« bemærkede hun som Svar.

»Han har jo været noget sygelig i Vinter,« vedblev han.

»Ja, Vinteren er haard for de Smaa.«

Det var smaa intetsigende Bemærkninger, der kun skulde tjene til Skjul for Øjeblikkets Følelser, men som ikke magtede Opgaven. Der kom en lang Pavse, hvorunder de begge var kommen til samme Erkendelse: at det var unyttigt at skjule for hinanden, hvad de begge vidste.

Karens Ansigt var kridhvidt, og hendes Læber var sammenpressede som under et fysisk Smerteanfald. Saa løftede hun sit Hoved og saa ind i Jensens Øjne og hendes fortvivlede Blik klamrede sig fast til hans.

Saaledes stod de længe, tavse, prægede af den Smerte, som de ikke længere søgte at skjule, haabløst stirrende ind i hinandens Øjne og fortællende hinanden Sandheden i et eneste langt, langt slugende Blik.

At vende tilbage til Sprogets fattige Ord var umuligt efter dette. Karen rakte begge Hænderne frem, og han tog dem begge i sine.

Jeg tror, han prøvede paa at sige »Farvel« og kunde ikke. Jeg saa, at hun prøvede derpaa, og at Stemmen svigtede hende.

Men de saa endnu en Gang ind i hinandens Øjne. Det var »Farvel« — og saa gik han.

Karen gik hen til Boghylden og lod, som om hun søgte efter en Bog. Obeliskens stod paa en af Hylderne. Hun tog den i sin Haand og bestragtede den mekanisk, og saa hørte jeg et eneste langt smertefuldt »Aah!« — og der blev stille igen.

Hjertet sad mig i Halsen. Dette lille, eneste Smertensudbrud lød i mine Øren tusinde Gange værre end en Fortvivlets daglange Graad, fordi det kom fra hende, og jeg gik hen og lagde min Arm om hendes Liv:

»Karen — hvor jeg vilde ønske, De engang maatte blive rigtig lykkelig.«

Hun vendte sig om imod mig og lod sig glide ned i Sofaen.

»Jeg er lykkelig, Ellen. Meget lykkelig — paa min egen Maade. Jeg er jo ikke som andre. Hvad vil jeg egentlig forlange — jeg — jeg har

jo alt, hvad jeg behøver. Det er ikke som med andre Mennesker — der føler — baade det ene og det andet. Men jeg — jeg er ufølsom — det rører mig ikke — jeg glemmer saa hurtig. Aa, jeg er meget lykkelig, saa lykkelig, Ellen, som et Menneske kan være, der er paa tværs af Lykken.«

Hendes Hoved faldt ned paa min Skulder, hun skælvede som af koldt Aandepust, og saa brød det frem.

Karen græd.

Skal man tugte sin Pode?

Vinderne i „Hver 8. Dag“s Præmiekonkurrence.

Der indkom en overvældende Masse Besvarelser til »Hver 8. Dags« Præmiekonkurrence paa Spørgsmaalet: »Skal man tugte sin Pode?«, men det var langt fra alle, der opfyldte Betingelserne for Deltagelse.

Besvarelsene skulde foreligge i Versform, men ikke fylde mere end højst fem Linier. Vi modtog imidlertid Digte, af hvilke enkelte indeholdt op til et Dusin Vers og op til omtrent et Hundrede Linier.

Disse maatte selvfølgelig udelukkes fra Deltagelse.

Tilbage blev imidlertid en ganske anselig Mængde Vers, der maatte anses for berettiget til Deltagelse, og af disse har det nedsatte Dommerudvalg tilkendt nedennævnte fem Deltagere Præmie.

Af de indsendte Besvarelser har vi gjort den Iagttagelse, at der er Majoritet for en betimelig og fornuftig Tugtelse af ens Poder, og ganske interessant er det at bemærke, at her er det endvidere Kvinderne, der er i Flertal, medens den overvejende Del af Mændene er imod Børns Revselse. Hvad er Grunden? Er Mandens Hjerte blødere end en Kvindes, eller har Kvinden mere Forstand paa at opdrage Børn end Manden?

Foreløbig takker vi de ærede Indsendere for den Interesse og Tilslutning, der er blevet vist »Hver 8. Dags« Præmiekonkurrence, idet vi citerer de præmierede Vers:

1. Præmie. En Rejsehaandtaske. Frk. *Anna Albertsen*, Bussum, Holland.

Gennem skønsm Fordeling af Kærtegn og Slag. Skal et Barnesind føres fra Mørke til Dag. Godt for Lily, at Sabroe tog hendes Sag.

2. Præmie. Et Rejsestui. Hr. Bogholder *Skovsgaard*, Esbjerg.

»Hver 8. Dag«! Du min Mening skal vide, Man skal tugte sin Pode i rette Tide. Min Dom er derfor i den Lily-ske Sag: Giv Sabroe en Omgang »hver 8. Dag«.

3. Præmie. En Læderskrivemappe. Frk. *Asta Kristensen*, Hobro.

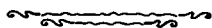
Lille Lily af sin Fader fik sig »Smæk« paa gammel Vis. Jeg med Sabroe er en Hader Af at give Barnet »Ris«.

4. Præmie. »Musik og Sang« i Pragtbind. Hr. Typograf *Chr. Andersen*, Odense.

Skal man tugte sin Pode? Ja, Tugt det er godt, det er Maaden blot, hvorom det gælder; naar Lily blev pryglet og hundset saa raat, jeg siger til Sabroe: »Hav Tak! — det er godt, du som frelsende Engel dig melder!«

5. Præmie. »Hver 8. Dag« i Pragtbind. Hr. *E. Westergaard*, Nakskov.

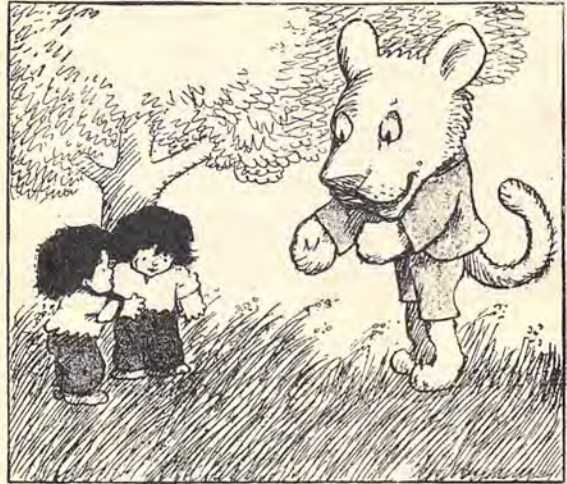
Lily—Sabroe Affæren gi'r Stof til den Tanke, Om det er rigtigt sin Pode at banke. Jeg siger: »Er Tulle styg, saa lad vanke!«

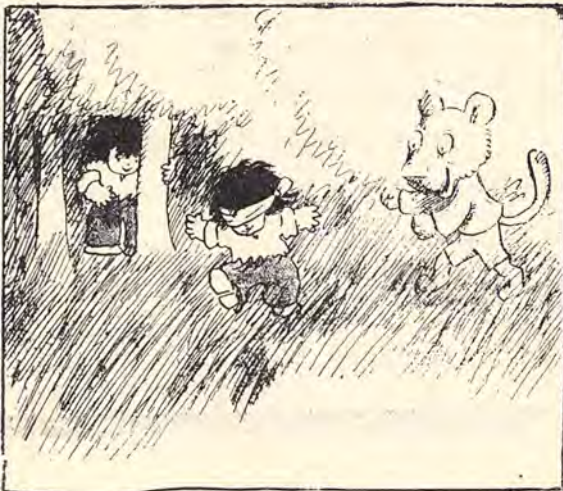
DE SMAA PJEYSER

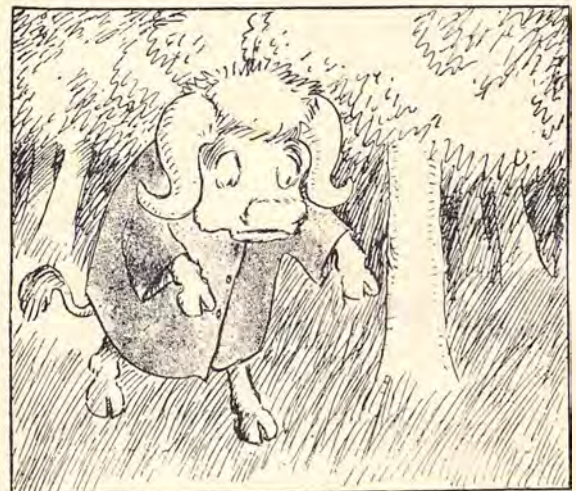
»Kom her,« sa'e Pjevs og kaldte paa en anden lille Fyr,
»Saa skal jeg vise dig et mærkeligt og morsomt Dyr.

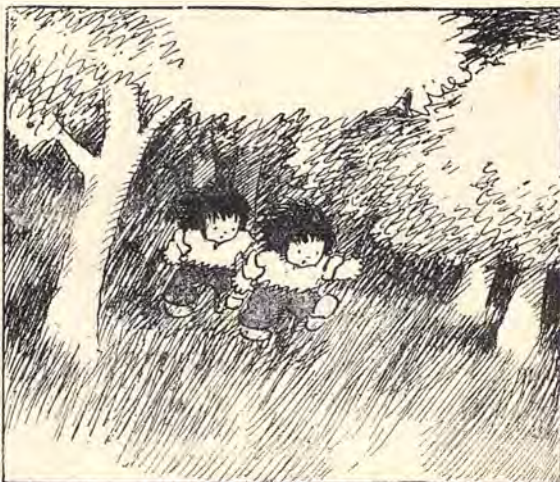
Det er klædt i rigtigt Pjevsetøj, men ligner Skam en Kat,
Og saa si'er det, det vil meget gerne lege lidt Tagfat.«

Den ene lille Pjevs straks bliver bundet for sit Øje,
Her ser man, hvordan Blindebuk kan, alle tre fornøje.

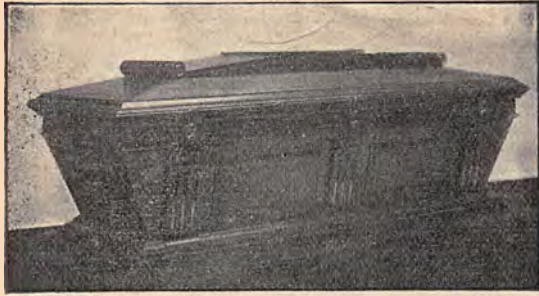
Men da der kom en gammel Stud med Overfrakke paa,
Blev Pjevserne saa bange, at de flygted' let paa Taa.

De løb vistnok et Hundred' Mil og standsede slet ikke.
Før de blev saa gru'lig tørstige og ønsked' lidt at drikke.

I samme Nu, hvad tror man vel de Pjevser monne se?
En Næsehorn-Kineser med en dampende Kop Te.

Prinsesse Maries Kiste.

Det kan maaske interessere vore Læsere at vide, hvorledes den Ligkiste ser ud, hvori den afdøde Prinsesse Marie hviler. Ovenstaaende bringer vi et Billede af den. Kisten, der er leveret af N. P. Rostrups Ligkistemagasin, er enkel og uden nogen særlig kongelig Pragt.

At fjerne et Tørklæde fra en Flaske uden at berøre denne.

Man breder et tyndt Silketørklæde ud paa et Bord og stiller derpaa en Flaske med Halsen nedad. Opgaven bestaar nu i at tage Tørklædet bort uden paa nogen Maade at røre Flasken. Man griber Tørklædet med Fingerspidserne saa nær Flaskehalsen som mulig og begynder i smaa Ryk at fjerne det. Saa snart der viser sig en Fold i Klædet, maa den omhyggelig glattes ud. Der maa ingen Søm være paa Klædet, og Flasken maa være fuldkommen tør. Med lidt Taalmodighed og Forsigtighed skal Kunststykket nok lykkes. Til at begynde med maa man helst have en Hjælper til at passe paa Karaffen, hvis den skulde vælte.

Advarsel.

NB. Da den af os paa-begyndte Emballeringsmaade af Bolscher i Daaser (à 15 og 25 Øre) stadig optages og efterlignes af flere Firmaer, bedes Publikum ved Køb af Bolscher paase, at

Laaget paa Daaserne er forsynet med vort hosstaaende indregistrerede Varemærke, der ogsaa skal findes paa de Blikdaaser og Glas, hvorfra Salget i løs Vægt foregaar.

Da vort Produkt er i Kl. bør Publikum i egen Interesse

altid forlange Evers' Fabrikata.

Evers

ægte Maltextrakt Bolscher

anbefales i de bekendte gule ovale Blikdaaser à 15 og 25 Øre og i løs Vægt uden og med Tilsætning af Menthol, Ingefær, Frugt, Cacao og Citron. Kongen af Danmarks Bolscher, Altheabolscher, Brystkarameller.

Forlang dem overalt.

Fabrik: Østre Fasanvej 15. Kjøbenhavn F.
Telefon C. 3282.

Militær-Holdnings-Selen.

Fornuftige Forældre giver deres Børn en Militær-Holdnings-Sele, der ved en sindrig Konstruktion (se Figureerne) uvilkaarligt fremtvinger en rank, militær Holdning — foruden at den gør Gavn som almindelig Sele. Denne Sele hæmmer ikke Legemets fri Bevægelighed; ved i tide at benytte den undgås det, at Barnet bliver rundrygget. Militær-Holdnings-Selen er ogsaa en Velgørelse for alle Damer, Herrer og Pige-børn, der er tilbøjelige til at blive rundryggede.

Brystet frem! Skuldrene tilbage!

For Drengene og Piger Pris Kr. 3,25.
For Damer og Herrer Pris Kr. 3,65.

Opgiv Brystmaal taget tæt oppe under Armene. Løse Stropper kan faas ekstra.

Forlængelsesborter

Er Nederdelen slid eller skrumpet ind Vask, glem da ikke at der er Raad for det ogsaa. Man køber kun saa og saa mange Alen af de bekendte Forlængelsesborte

„Trilby“

som føres i forskel lige Bredder og i alle Farver. „Trilby“ er sigselv Bort, Skonin, og Kantebånd. Den skæmmer aldrig Nederdelen; men maa nærmest betragtes som en Besætning.

Koster

Bredde	1 1/2	1 3/4	2	3	4	Tm.
pr. Al.	35	38	50	65	80	Øre.

Standard Mønsterforretning, **Magalet for Nyheder og Specialiteter.** Vimmelskafte 145, København K. **Telefon 9794 og 5094.**

Strib Badehotel.

Strib Badehotel, set fra Haven.

Det lader sig ikke nægte, at Egnene ved Strib og Lillebælt hører til nogle af de skønneste i Danmark. Intet Under, at Skarerne af Sommergæster for hvert Aar bliver talrigere herovre ved det blaanende Vand og de skovklædte Kyster. Og Besøget paa Strib Badehotel vokser stadig. Færgegaarden, som Hotellet oprindelig hed og endnu kaldes i daglig Tale, ligger paa Stribs Odde med Udsigt til Fredericia, Middelfart og Vejle. Det har en 30 Alen bred,

fin hvid Sandbred og de bedste og mest salt-holdige Strandbade.

Hertil kommer en 5 Tdr. Land stor Park, der er usædvanlig hyggelig og med Frugttræer og solrige Plæner. Værten er Hr. A. Varberg. Sammen med sin Hustru og sine Døtre varetager han de Rejsendes Interesser. Ved sin store Dygtighed og Elskværdighed har han vundet sig mange Venner og Bekendte, som Aar efter Aar ønsker at tilbringe Sommeren paa dette gæstfri Sted.

Udsigt fra Strib Fyrtaarn.

HOTELLER

tribo. Hotel „Soro“ nærmest Banen. Karl ved alle Tog.

entral-Hotellet, Viborg, anbefales Rejsende. — Stor Staldplads. Jsh. Sørensen.

fé Royal, Aalborg. Daglig Koncert fra 8—12, Sønd. fra 4—6. Optræden af 1. Kl. udenl. Orkestre. Udm. Restaurant. J. H. Severinsen.

købing F. — Højskolehjemmet. — Telf. 285.

ssionshotellet, Hillerød. Støre, lys og hyggelige Gæsteværelser. Mod. for læng. Ophold. Karl v. alle Tog.

tel „Nutiden“, Rønne. Bedste og billigste Madsted. Stort Udvalg af à la carte.

tel Bellevue, Næstved. 2 Minutters Gang fra Banegaarden. Vær. fra Kr. 1,50. J. C. Jørgensen.

dder. Central-Hotel.

Eneste Hotel i Byen med Centralvarme, W. C., elektrisk Lys. Badeværelse i Etage. Personelevator. Køretøjer udlejes. Stor Staldplads. N. Johannesson.

issions-Hotellet, Esbjerg, Skolegade 36, — Telefon 497 —

afales ærede Tilrejsende. værelser fra 1,00, 1,50. W. C., Badeværelse, elektrisk paa alle Værelser. Hotellets Vogn ved alle Tog. Ærb. Martin Hansen.

bjerg Afholdshotel, Torvegade 27. Telefon 394. M. Petersen.

ristiansminde Badehotel, Svendborg. Telf. 31.

Et af Danmarks smukkeste og sundest beliggende Badesteder ved Skov og Sø. Fortable Værelser saavel i Hotellet som i Villæen „Soro“. Prospekt franko. Aabent hele Aaret. L. Frantzen.

tel „Kolding“, Kolding. Byens største og bedste Hotel. Tlf. 3, 18 & 633. Carl Lundgren

ehave Badehotel. Vejlefyordens Perle, mest mondene og tidssvar. Hotel. Bill. Pension. Prosp. gratis. Axel Schnabel.

ist Hotellet, Middelfart. Anbefales Turister og Rejsende. Stor smuk have umiddelbart ved Strand og Banegaard. Godt Køkken. C. Bjerg.

isdalens Hotel. Danmarks mest søgte og smukkeste Opholdssted for ster. samt Skræderbakken, bekendt for sin henrivende Udsigt. 1. Kl. Restaurant. Godt Køkken. Rimelige Priser. Carl Jensen, (ny Vært).

HUS OG HJEM

tteforretning L. P. Larsen, Henrik Steffensvej 1. Tlf. V. 2921 x Hj. af Gl. Kongevej. Al Stags Flytning besørjes.

varationsværksted for Herre- & Damegarderobe. O. H. Brett, Skræddermester. Kattesundet 10. Tlf. Byen 2767 x.

krift males paa alt! „HANEN“ - 8, Knabrostr. 8. Husk! Stuebutikken. Tlf. Byen 2106.

pecialforretning i Noder Aug. Halok, Skindergade 13. Telf. Byen 4216.

dium, fineste Lædercrem, alle Farver. Radium Fødtsværte. R. Agerskov, Blaagaardsgade 15, Kbhvn. N. Tlf. Nora 5114.

eres Fødtøj repareres i „RANTZAU“ Hurtig og bestemt Levering. 5, Rantzaugade 5.

laar, Skræder. Herre- og Damesarbejde udføres samt Reparationer. God Pasning! Holger Danskes Vej 73, St. Billige Priser!

armesterforretningen - 11, Borgergade 11. er indrammes og Ruder indsættes. Glasassurance besørjes. Juul Petersen.

UNDERVISNING

TYSK. Oversættelser. Undervisning. Konversation. Handelskorrespondance. Fanny Oppenheim, cand. phil., kgl. eds. Transt., N. Farimagsg. 11, 3. Telf. Byen 961.

Krabbesholm Højskole. Skolen for unge Piger begynder den 3. Maj. Skriv efter Program. A. Axelsen. A. Th. Dorf.

Husholdningsskolen „Borrehus“, Kolding. Kursus for unge Piger begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes. Kirsten Simonsen.

Hadsten Højskole. Pigeskole begynder d. 3. Maj. 5 Lærere og 3 Lærereinder. Skoleplan ved H. J. Vedde.

Haslev Landbrugsskole

5 og Maaneders Kursus begynder 3. Novbr. Kontrolkursus i April. Nærmere ved Henvendelse til J. K. Jensen, Forst.

Th. Langs Skoler, Silkeborg.

Gymnasiet og Realskolen, Optagelsesprøve først i Juli. **Seminarium,** Optagelsesprøve før og efter Sommerferien. **Forskoleseminarium,** Optagelsesprøve sidst i Oktober.

Silkeborg Husholdningsskole.

Skole og Hjemfor unge Piger. Ny 2 Maaneders kursus begynder 1. Maj og 1. Novbr. Pris 50 Kr. pr. Uge. Program tilsendes. Frida Lund. Maja Hellberg.

Aarhus Husmoderskole.

Nyt 1/2 Aars Kursus begynder 4. Novbr. For Elever, der vil have halvt Vinter- og Sommerkursus, begynder et Kursus 1. Februar og 1. August. Statsunderstøttelse kan søges. Marie Jespersen.

Vordingborg Seminarium.

Nyt. Moderne Indretning. Damp- og Strandbade. Uddanner Lærere og Lærereinder. Foruden alm. Afdeling særligt Hold for Præliminarister. Nærmere ved Th. Halse. A. Munk.

Set. Petri Mellem- og Realskole

Skolepenge fra 7, resp. 5 til 16 Kr. E. Glöy, Skolebestyrer.

frøken Wintellers Pigeskole

optager i Gymnasieafdelingen (nysproglig Retning) unge Piger som er i Besiddelse af de fornødne Forkuudskaber. Det nye Skoleaar begynder den 19 August. Louise Winteler, Odense.

Silkeborg Seminariums Forberedelsesklasser. Det nye Skoleaar begynder d. 31. August. Både mandl. og kvindl. Elever opt. Man maa helst melde sig inden 15. Juni. P. J. M. Vinther.

KLINIKER · BADE etc.

MEDICINSKE BADE

Vandkure, Bade, Massage, Lysbade, Gytjebade.

BADEANSTALTEN „KØBENHAVN“ Studiestræde 61. Telefoner: 9100, 9103 og 9104.

Aalborg Lysbade-Anstalt Massage-Klinik, Jernbanegade 19. Kurbehandling for Gigt og Nervelidelse.

Randers Lysbadeanstalt.

Medicinske Bade, Lysbade, Vandkure, Pakninger, Massage m. m.

M. M. Olsen,

Torvegade 21. Randers. Telefon 1061.

Læge Bravi-Bertinis Klinik.

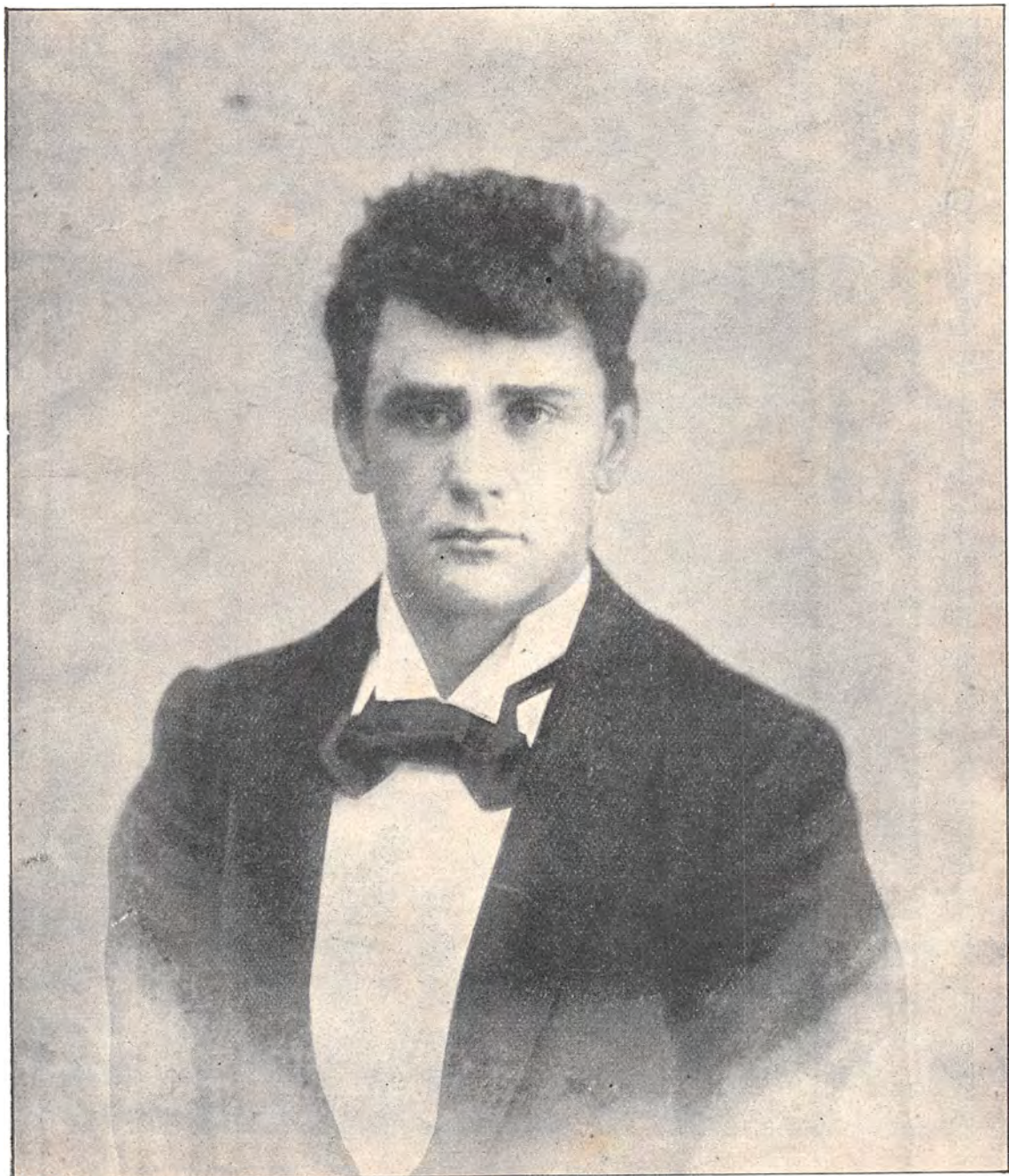
Gothersgade 91. Kons. 1—4. Tlf. 6398. Specielt: Gigt, Rheumatisme, Nerve-, Muskel- og Ledsygdomme. Manuel-, Motor- og Vibrationsmassage. Syge-Gymnastik.

— De er en Bedrager, Hr. Møller, og enten melder jeg Dem til Politiet —
— eller ogsaa gaar De i Kompagni med mig.

— Skammer Du dig ikke, nu har Du siddet over to Dage Træk.
— Næh — Far skal ikke være bange, der var ikke Spor af Træk.

Skuespiller ved det kgl. Teater Hr. *Nicolai Neiiendam.*

706

Landsbybryllup.

Efter Maleri af Jean Baptiste Grouze.

Hos Nicolai Neiiendam.

Et Interview — med Forhindringer.

Hr. Nicolai Neiiendam ved Det kgl. Teater har vundet en stor og afgørende Sejr som *Hamlet*. Han er efter at have udført denne Rolle simpelthen ikke længere den samme som før. *Indadtil* ikke, fordi han umulig paa Forhaand med Sikkerhed kunde vide, om han nu ogsaa virkelig vilde være i Stand til at *gøre*, hvad der efter Gennemarbejdelsen af Rollen var hans Agt. *Udadtil* ikke, fordi man — med al Respekt for, hvad Hr. Neiiendam hidtil har ydet — endnu ikke kunde vide, at han virkelig var *saa stor* en Skuespiller.

Hr. Neiiendam sejrede i Kraft af naturlig Jevnhed og saa velsignet menneskelig Tale. Han »spillede« ikke *Hamlet*. Han *var* (vidunderligt at sige) selve Shakespeares Prins af Danmark. Om ikke just nogen Yngling i 20'erne, saa en *Mand* omkring de 30, hvad der er at foretrække, naar det gælder en Gennemlevelse for vore Øjne af Rollens psykologiske Indhold.

Og ved at gennemtvinge en fuldkommen moderne Opfattelse af en klassisk Rolle og føre den fjernt fra al gængs »Tragediestil« skabte han om sin sjældent virkningsfulde Præstation en Atmosfære af Alvor, Sympati og Beundring. — Ingen tvivler om, at Hr. Neiiendam er gaaet til sin Opgave med den største Grundighed, at han har sat sig ind i Alverdens spidsfindige Kommentarer til Shakespeares Drama, ved hvis Opførelse i Sæsonens 11te Time Dr. *Mantzius* gav dette sit første Direktør-Aar dets kunstneriske Tyngdepunkt. Ingen tvivler vel heller om, at Hr. N. har læst en diger Hoben lærde filosofiske, kulturhistoriske, litteraturhistoriske og dramaturgiske *Hamlet-Afhandlinger*. Men hvad man maaske betvivlede var, om han vilde evne, eller vove, at abstrahere fra alt dette, saa at sige lade det ligge (eller ialfald lade det nedfælde sig i Dybden, fortone sig som Baggrund) medens han dristigt gik løs paa selve *Hamletskikkelsen* og viste os, gav os *den*, lyslevende, som et ganske vist usædvanligt og højest ulykkeligt Menneske — *men som et Menneske*. — Og man forlader Skuespilhuset, hvor dette er sket, gennemtrængt af en ren intellektuel Lystfølelse, der er saa meget stærkere betonet, som det jo i Almindelighed bliver lidt svært for os moderne Mennesker uforbeholdent at give os Teatrets illuderende Magter i Vold! —

»Hver 8. Dag« havde haabet at kunne formaa Hr. Neiiendam til at fortælle lidt om *sin Hamlets Tilblivelse*, om Arbejdet, der ligger bag. Men den udmærkede Skuespiller forfægter med stor Styrke den Opfattelse, at dette er noget, som ikke angaar Publikum, ja, gaar endog saa vidt som til at mene, at Publikum bør *forskaanes* for at høre det. Og al en Interviewers snedigste

Argumenteren preller af mod dette for en scenisk Kunstner lige saa usædvanlige som konsekvent gennemførte Standpunkt.

— Tror De ikke, der har siddet mange i den Stol og villet interviewe mig? spørger Hr. Neiiendam med sit kloge, alvorlige Smil. Alle har de faaet det samme Svar.

Jeg sætter mig hyggeligt til rette i Stolen.

— De er behændig, og udholdende, men... Hr. Neiiendam trækker beklagende paa Skuldrene. (*Vil det Menneske da ikke forstaa?*) Kunstneren rejser sig, gaar frem over Gulvet og aabner Døren til Naboværelset.

— Aa Jonnal! Du maa komme og hjælpe mig med at faa en Mand smidt paa Døren! Fruen kommer ind, frodig, med et aabent Smil — ledsaget af en køn Dreng, om hvis Afstamning ingen københavnsk Teatergænger vilde være i Tvivl.

— Nu har jeg sagt den Herre dér de værste Grovheder. Men han bliver halstarrig siddende, skønt jeg har sagt bestemt Nej til et Interview.

— Lad mig saa da i det mindste høre, hvorledes De motiverer Deres Standpunkt?

— Ja, *nu* er De lige ved at friste mig! Hr. N. smiler overbærende til sin Hustru.

Endelig er det lykkedes at lokke en (for en Gang Skyld) unærmelig Skuespiller ud af hans Elfenbenstaarn.

— Drag saa da Deres Fyldepen! Og vandre frem over Tæppet i det lyse Empireværelse med dejlig Udsigt over det maleriske Nyhavn, udtaler Kunstneren langsomt følgende:

— *Hvorfor kan De ikke lade mig være i Fred?*

Jeg har jo ikke gjort Dem noget ondt.

De har altsaa ingen Grund til at hævne Dem!

Den, hvis Kald det er at vise sig frem, Aften efter Aften, for mange Tusind Mennesker, maa have Lov til at leve sit private Liv for sig selv. — Jeg forsikrer Dem, at det Publikum, som det kommer an paa; det Publikum, der virkelig kan se paa Komedie, opdager meget hurtigt det Kulturtrin, en Skuespiller staar paa, hans Erfaringer, Arten af hans Dannelse. — Og for de øvrige kan hans Liv og hans Meninger jo være ligegyldigt.

Husk, hvad Hamlet siger: (om den, der besidder virkelig Indsigt).

»En saadan Mands Dom gælder mere end et fuldt Hus af de øvrige.«

Nu har Deres pæne Fotograf aftunget mig et Billede.)*

*) Det i vort forrige Nr. offentliggjorte *Hamlet-Billede*. Foranstaaende Fotografi — det eneste Hr. N. ejede — er et Ungdomsportræt af Kunstneren.

Ham har jeg heller aldrig gjort noget ondt.

De faa Gange, jeg har ladet mig fotografere i en Rolle, er jeg bleven tvunget dertil. Og naar jeg har set mit Billede, har jeg følt mig som en Svindler, grebet paa fersk Gerning. Alt hvad der betinger Virkningen af vor skønne Kunst, Samspillet, Ordet, de tekniske Hjælpemidler — er jo borte. —

Nu skal De gaa Deres Vej. Dog ét endnu — siden jeg nu engang har aabnet mit Hjerte for Dem. Jeg er Dr. Mantzius dybt taknemlig fordi han, kort efter han var blevet Direktør, tilbød mig at spille Rollen. Og at han med sit rige Kendskab til Shakespeare har givet mig mangt et Vink under Indstuderingen, gør ikke min Taknemlighed mindre.

— Jamen, saa kommer du jo alligevel i Avisen! indvender Fruen og tilføjer: Nu har vi været ved Teatret i saa mange Aar og altid undgaet Interviews.

— Det er da ikke, fordi der ingen har været, som vilde interviewe! indskyder Hr. Neiiendam hurtigt, med et Glimt af en Følelse, han indtil nu ikke har villet være sig bevidst.

— Gud nej! samtykker Fruen.

Hvorefter jeg gaar — godvilligt. Thi at have besejret en Kunstner, der ikke vilde lade sig interviewe, er tusindfold livsaligere for en Journalist end at have interviewet Hundrede, der selv sendte Bud efter En, fordi deres Hjerte var fuldt af det, som deres Mund længtes efter at løbe over med.

NIELS TH. THOMSEN.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

Mrs. Hungerford er en fremragende engelsk Forfatterinde, hvis Bøger hører til de mest læste i hendes Hjemland. Blandt hendes Romaner kan nævnes »En født Kokette«. Men »Prinsessen«, som hermed paabegyndes i »Hver 8. Dag«, regnes for den ypperste af hendes Bøger.

FØRSTE KAPITEL

Brevet.

»Men hvem er det dog, Far?« spørger hun, idet hun støtter Albuerne paa Frokostbordet og smiler til ham over Tekopperne; »hvem er det, der har skrevet det mægtige Brev? Forretningsbreve plejer da aldrig at være saa omfangsrige.«

»Hvem andre, min Pige, end din egen Fætter, Denis Delaney, min eneste Broders eneste Søn, Stamherren til alle Slægtens Herligheder.«

»Halløj, Fader, det var en lang Remse,« siger den unge Pige med en blid sagte Latter. »Naa, og hvad kan vor fornemme Fætter have at berette om sig selv i alle de her fire tætskrevne Sider? At dømme efter dit Ansigt — ikke noget behageligt. Jeg var lige ved at tro, det var en Regning.«

»Meget værre, mit Barn!« siger den gamle Herre højtidelig. Han læner sig over Bordet, saa deres Hoveder er nær ved at støde sammen.

»Han kommer hertil for at blive nogle Dage!« hvisker han med Andagt i Stemmen.

»Hvad for noget? For at blive. — Aa, Passiar! Giv mig Brevet,« siger Frøken Delaney, og rejser sig med en egen Ilterhed fra Stolen; men Faderen gør Tegn, at hun skal blive siddende.

»Kan du da ikke være taalmodig, Barn? Kan du ikke? Hvis du afbryder mig, ved du nok, faar du slet ingenting at vide. Vent, til jeg læser det hele for dig! Hvor var det nu?« Den gamle Herre lod Blikket løbe ned over Brevet, der var skrevet med en fast, fin Haandskrift. »Hm! For at besøge dig efter alle de mange Aars Forløb,« »lære dig og min Kusine at kende, ha — ha!« »Nu er jeg med, Norah,« vedbliver han, idet han lægger Brevet paa Bordet og ser paa Datteren med et dybt Alvorsblik, »det betyder, at han bliver her et Par Timer eller saadan!«

»Aa nej, Far — et Par Timer?« siger den unge Pige, idet hun løfter sit fine Hoved og slirrer paa Faderen. »Hvad skal vi egentlig med ham her?«

»Naa, naa, min Ven, det forbavser mig at høre dig sige saadan noget. Hvor kan du være saa ugæstfri,« skændte han, idet hans Blik samtidig i Bekymring hvilede paa det gammeldags Bohave. »Jeg gad vide, hvem vi skulde være glade for at modtage i Besøg, hvis det ikke

skulde være vores egen Denis — din egen kødelige Fætter!«

»Er han meget rig, Papa?« spørger hun i en paatagen rolig Tone, og søger at skjule sin Sindsbevægelse, som faar hendes Hjerte til at banke.

»En ren Krøsus! Min stakkels Broder, Delaney, var den nobleste Mand, som nogensinde har gaaet i et Par Støvler — — ja Folk sagde forresten, at han lignede mig! Naa, min — —!«

»Det har du aldrig fortalt mig noget om før.«

»Naa, lille Ven, han døde jo for mange Aar siden — længere tilbage, end du kan huske. . . . og det er jo ikke saa morsomt at snakke for meget til de unge om det, der er borte og forbi. Men kort før sin Død ægtede han en ung engelsk Pige med en Masse Penge og et Utal af Juveler. Din Onkel ejede en meget smuk Gaard, og han havde ikke været gift i tre Aar, før hans Kone arvede to store Formuer efter nogle Slægtinge. Og alt det er allerede gaaet over til Denis, eller vil i hvert Fald gøre det.

»Det bliver frygteligt!« siger den unge Pige. Og lidt efter spørger hun pludselig: »Er han ung?«

»Omkring 27, men jeg kan ikke sige det bestemt. Han var ganske ung, da min stakkels Broder døde, en rigtig lille Buksetrold.«

»Hvordan ser hans Moder ud?« spørger hun.

»Meget smuk var hun den Gang og indtagende. Fornem i sit hele Væsen, men for Resten et godt Menneske ved Siden af. Hun var ved at dø af Sorg, da hendes Mand døde. Hun forlod Irland sammen med Drengen og lod ham opdrage i England. Og dér har han egentlig været lige siden, undtagen, naar han har været ude at rejse.«

»Har han da rejst meget?« spørger Norah videre, næsten ængsteligt. Hun var allerede frygtelig bange for denne halvengelske Fætter.

»Ja, jeg tror det. Han har vistnok set en Del af Verden i sin Tid. Sidst jeg hørte om ham, var han i Peking. Kan du ikke huske det, Prinsesse?«

»Nej, saavidt jeg ved, har jeg aldrig skænket ham en Tanke. Men formodentlig bliver det vel nu nødvendigt at skænke ham saa mange desto flere,« svarede hun lidt vrippent. »For, oprigtigt talt, hvor længe tror du, han bliver her?«

»Lad os se,« siger den gamle, idet han igen tager Brillerne paa Næsen og studerer Brevet. »Jo, her er det! Jeg tænker, jeg bliver en Dag eller to! Javel, men det skal du ikke lade dig vildlede af, Prinsesse! Du kan tro, han bliver mindst en Uge.«

»Det skulde saamænd ikke forbavse mig! Du kan vist ligesaa godt sige en Maaned! Skønt for Resten — har han blot én Dag været her i vor »Menage«, har han vist faaet mere end nok.«

»Passiar, Norah! Din Fætter hører ikke til

den Slags. Men selvfølgelig, det kan jo godt være, han vil finde det lidt for »landligt« her.«

»Det vil han sikkert.«

»Blot Middagen blev nogenlunde ordentlig! Pokkers ogsaa, at man aldrig er sikker paa, hvad det er for Kød, man faar fra den Slagter. Hans Bøf er ganske frygtelig!«

»Ja, det skal du have Ret i!« svarer Norah. Men nu skal du høre, jeg har en Høne inde i Hønsedaalen saa dejlig fed, som nogen Høne kan blive. Den tager vi. Og hvad Slagteren angaar, saa vil jeg hellere selv løbe hen til ham og forklare ham Sagen og sige, at det gælder Liv og Død, og at han maa værsgo' at give os et godt Stykke Kød for en Gangs Skyld.«

»Ja gør det, min Tøs,« sagde den gamle Proprietær. »Hvis ikke du kan overtale ham, saa er der ingen, der kan!«

»Fy, Far! Saa slem er jeg da heller ikke!« raaber den unge Pige og er allerede ved at smutte ud ad Døren. Men Faderen faar et Tag i hendes Kjole og holder hende tilbage.

»Nej stop, Unge! Der er meget mere, jeg maa sige dig. Denne unge Mand vil naturligvis forestille sig alting her langt fuldkommere og større, end vi har det. Naa, det er der nu ikke noget at gøre ved. Men jeg kunde paa den anden Side nok lide, at vi ikke skulde behøve at skamme os overfor ham. Jeg mener. . . . for Eksempel. . . .« stammer han. . . . »Blomster. . . . paa Bordet. . . . ved Middagen giver saadan et fint Præg — ikke? Og saa er der vist noget gammelt Sølvtøj i Egeskabet. Og dersom du har en hvid Kjole at tage paa, kære Norah, saa tag den paa til Middag, vil du?«

»Ja selvfølgelig,« siger Datteren og bliver efterhaanden ligesaa ivrig som Faderen i at arrangere og lægge Planer. »Jeg forstaar meget godt at ordne Blomster paa Bordet, og det gamle Sølvtøj vil jeg selv pudse.«

»Blot nu ikke Bridget drikker sig fuld,« siger Proprietæren ængstelig.

»Ja, eller hvis det sker, at det saa maa blive et af de mere rolige Anfald. Kan du huske sidste Gang, da hun skabede sig saadan, at Mary ogsaa fik et hysterisk Anfald og ikke vilde opvarte ved Bordet.«

»Vist saa, vist saa,« siger den gamle og er samtidig optaget af at lede efter noget.

»Hvad søger du efter, Far?«

»Det er mine Søndagsbenklæder. . . . de skulde være her inde bag Døren. . . . men. . . .«

»Vil du da have dine fine Klæder paa til Middag hver Dag?« spørger Norah, duperet alene ved Tanken.

»Ja begribeligvis, mit Barn! Vi maa da lade ham mærke, at vi véd, hvordan det hører sig til i et fashionabelt Hus.«

Dette er for meget for Prinsessen. Hun gaar

langsomt henimod Døren og forsvinder ud af den optaget af allehaande nye og foruroligende Tanker.

ANDET KAPITEL

Fætteren.

Hendes Samtale med Slagteren maa have været meget langvarig og stormende, for hun kom for sent til at modtage den unge Delaney, da han endelig holdt sit højtidelige Indtog. Den unge Mand, som var fuldkommen uvidende om den Forstyrrelse, hans Ankomst havde vakt, kørte op for Døren Klokken halv tolv og blev budt velkommen af Naadigherren i ensom Majestæt.

Den gamle Herre, som havde tilbragt den sidste Time med at give Pigen Besked paa, hvorledes hun skulde være parat ved den unge Mands Ankomst, glemte i det afgørende Øjeblik alle Ordre og løb selv ud og hilste sin Nevø hjertelig velkommen.

Gæsten tog glad imod Hilsenen. Han sprang ned fra Vognen og gik hurtigt henimod sin ukendte Onkel, idet et venligt Smil lagde sig paa hans Ansigt.

Som ved et Trylleslag var al den gamles Ængstelse forsvunden — Frygten for at Huset ikke skulde være fint nok, og at han ikke skulde kunne gøre det godt nok for Gæsten — og han havde kun eet Ønske, at vise, hvor glad han var for at se denne unge Mand, der lignede hans Broder saa meget, og som var saa aristokratisk og fornem i sit Væsen og — hvad der betyder saa meget for Irlænderne — saa smuk.

»Min kære Dreng, hvor det glæder mig at se dig! Hvor ligner du dog din kære Fader! Det var rigtignok pænt af dig at tænke paa at komme og besøge en gammel Mand som mig.«

Den gamle Mand, der selv ikke gav sin Nevø noget efter, hvad Udseendet angik, smilede til den unge Mand, som, skønt han maalte sine godt og vel seks Fod, dog var en halv Tomme lavere end Onklen.

»Kom indenfor! Kom indenfor!« sagde han. »Og du Larry Fin,« — raabte han til Kusken — »gaa om i Køkkenet og vent lidt, saa faar du noget Middagsmad!«

»Ak ja, min kære Denis,« sagde han, idet de gik op ad den brede Stentrappe, »der er løbet meget Vand i Stranden, siden jeg saa dig sidst. Den Gang var du kun en lille Stump! Hvordan har Madame det? Hvordan har din Moder det?«

»Tak, rigtig godt. Hun bad mig bringe en hjertelig Hilsen til dig og til min Kusine, og haabede, at vi maatte se hinanden ret ofte, saalænge vi opholder os her i Irland.«

»Ja, hun er altid saa venlig,« sagde den gamle. Han lagde Haanden paa den unge

Mands Skulder: »Og du, hvor gammel kan du være nu? Jeg burde jo egentlig vide det; lad mig se.... 27, ikke?«

»Ikke saa daarlig gættet! Jeg er ganske vist 28, men i den Alder vil man allerede hellere gøres ét Aar yngre end ét Aar ældre!«

»Pyt! Hvad er 28 Aar? Da jeg var 28 Aar, var jeg en Dreng endnu,« sagde Onklen med sin gemytlige Latter. »Men hør, min Ven, du maa jo være træt og sulten! Jeg vilde ønske — og i det samme sendte han et hjælpeløst Blik omkring sig — jeg vilde ønske, jeg vidste, hvor Prinsessen.... jeg mener.... Noddy.... jeg mener Norah, din Kusine.... hvor hun bliver af!« Han var lige ved at snuble over alle Kælenavnene.

»Jeg skal ikke have noget,« sagde Denis hurtigt. »Tak, slet ingenting! Jeg sov i Cork og spiste ogsaa Frokost dér; jeg synes knap, det er en Time siden. Rejsen derfra og hertil er jo ingenting at tale om. Jeg føler mig baade frisk og vel tilmode. En lille Spadseretur for at strække Benene lidt efter Jernbaneturen kunde jeg bedre lide, vel at mærke, hvis du ogsaa plejer at gaa ud paa denne Tid.«

»Ja, jeg gaar gerne en lille Runde netop nu for at se, om Folkene bestiller noget,« sagde den gamle Landmand. »Frygtelig dovne Folk, de fleste af dem; det var morsomt, om du vilde gaa med; men hør, noget maa du have forinden; et Glas Vin eller en Whisky — ikke?«

»Nej, mange Tak,« sagde Denis, idet han stak sin Arm ind under Onklens og gik med ham hen til det aabne Vindue, som vendte ud til Haven. Han følte straks, at med denne Farbroder var det en let Sag at komme paa en fortrolig Fod.

Udenfor skinnede Solen, og Fuglene sang.

Det var ikke nogen ganske almindelig Have. De brogede Blomsterbede og alle de herlige Træer dannede et ejendommeligt Hele.

»Hvor er den Have køn,« sagde Denis begejstret. »Du maa have en Gartner med god Smag.«

Onklen lo højt:

»Det skulde du sige til Prinsessen,« udbroød han, »saa vinder du hendes Venskab for evigt. Vi har ingen Gartner; alt, hvad du ser, er hendes Værk. Hun saar og luger alt med sine egne Hænder. Jeg siger altid, at hun maa have en egen Tryllemagt over Blomsterne, siden hun altid kan faa dem til at vokse saa frodigt.«

»Er det virkelig? Gør hun det altsammen selv?«

»Hver Smule,« svarede Onklen, med synlig Stolthed.

»En kraftig ung Dame,« tænkte Delaney og forestillede sig allerede i Fantasien sin Kusine som en muskuløs Bondepige med blussende

røde Kinder. Og det var med en vis Ængstelse, han kom til at tænke paa, i hvilket Ærinde det var, han var kommen, nemlig at bringe den unge Amazone med sig hjem paa en længere Visit. Han forestillede sig allerede sin Moders stille Fortvivelse over at skulle underholde denne Gæst, og hvorledes den dannede Kathrine vilde rynke sine højfornemme Øjebryn, naar hun saa hende.

»Hun maa have et særligt Talent,« sagde han, idet han kvalte et Suk. —

De var gaaet ud i Marken og nød den prægtige Natur, som laa saa lys og smilende rundt om.

De gik lidt i Tavshed, hver i sine egne Tanker, da der pludselig lød en Gøen og Galpen.

»Saa for Pokker, Hundene! Nu har jeg glemt dem. Og nu har de af dem selv opdaget, at jeg er gaaet ud. Ja, er det nu ikke nogle kloge Dyr?« tilføjede han. »Men hør, min Dreng, gaa du blot videre, saa gaar jeg tilbage. Det varer kun et Sekund, saa er jeg her igen. Gaa bare ligefrem til Højen derhenne, saa skal

du se en Udsigt. Du har aldrig set Mage i dit Liv!«

Og borte var han, med Frakkeskøderne flagerende efter sig, saa rask som en Skoledreng til Trods for sine 50 Aar; og Denis fortsatte sin Spadseretur alene.

Han var allerede halvvejs oppe ad Højen og spejdede nysgerrigt til højre og venstre, alt medens han kravlede op, da hans Øje pludselig faldt paa noget, der kom til Syne oppe paa Toppen af en høj Stenmur tilvenstre for ham.

Det var en fin, brun Haand.

TREDIE KAPITEL

Det første Møde.

Han fik næppe Tid til at forbavses over, hvor den Haand kom fra, før der fulgte et Ansigt bagefter. Og hvilket Ansigt! Ved Hjælp af Hænderne og i et yndefuldt, kækt Spring naaede Skikkelsen op paa Volden, løb henover Stenene, nervøs og ivrig efter at finde et Sted, hvorfra hun kunde hoppe ned paa Jorden.

Fortsettes.

Roosevelt.

Theodore Roosevelt.

Faa Menneskers Navn har saa god en Klang over den hele Verden som Theodore Roosevelts. Fra Amerikas og

Afrikas Sydspids til Europas Nordkap strømmer Sympatien ham i Møde i dette Øjeblik, da han efter en lang og ikke farefri Jagtrejse i »det mørke Fastland« er vendt tilbage til Civilisationen. Som en Triumfator drager han fra Land til Land, fra By til By, modtages af Konger og Kejsere, bor som Gæst paa deres Slotte og tiljubles af Befolkningen.

At Roosevelt har vundet en saa enestaaende Popularitet, skyldes foruden hans store Dygtighed som Politiker og hans Arbejde i Fredssagens Tjeneste, tillige hans fremragende personlige Egenskaber. Hans faste, ubøjelige Karakter og hans jævne ligefremme Væsen har vundet ham Venner overalt, hvor han kom frem.

Træt af Politikens opslidende Anstrengelser drog Ekspræsidenten ned til Afrikas Sletter og Urskove for der at sprede Tankerne ved Jagt og Marschture. Saa langt maatte han bort for helt at komme udenfor Dagens Stridsspørgsmaal.

Nu, da han er vendt tilbage med friske Kræfter, mener man, at han for tredje Gang vil lade sig vælge som de forenede Staters Præsident. Han skal allerede have givet sit Parti Tilsagn om at ville stille sig ved Valget.

Med sin Rejse i Europa vil Roosevelt lægge den tredje Verdensdel under sig!

Amerika er forlængst hans. Hvert Barn i De forenede Stater kender og elsker »Teddy«. I Afrika vil hans Navn for bestandig huskes efter

ROOSEVELT

bans store Jagtrejse dernede. Det var en amerikansk Journalist — Stanley — som først henedte Verdens Opmærksomhed paa »det mørke Fastland«; det blev en amerikansk Præsident —

Roosevelt — som ved sin fredelige Ekspedition gennem Afrika paany vakte Interesse for dette rige Fremtidsland. Og nu følger han Europa ind under sine Triumfers Omraade.

Roosevelt paa Rejse. Ekspræsidenten hyldes af Mængden og taler fra Jernbanevognen.

H. C. Lumbye.

H. C. Lumbye.

Ved et af disse Skæbnens Sammentræf, som ingen kan forklare, kommer i Dag to af Tivolis kendte Navne til at staa ved Siden af hinanden, nemlig Direktør T. S.

Thrane, som døde den 19. April, og afdøde H. C. Lumbye, som den 2. Maj æres i Anledning af, at det er 100 Aar siden han blev født.

H. C. Lumbye og Tivoli — de to hører nu engang sammen. Der er over dem begge, blot man hører deres Navn, den samme hyggelige Klang, den samme venlige Stemning, som nu engang hørte Tiderne fra 48 til.

Lumbye var født i Maj 1810. Allerede i sit 14de Aar blev han ansat ved de fynske Dragoner og 1829 ved Hestgarden. Skønt han allerede den Gang havde gjort sig bekendt ved flere Kompositioner, tildrog han sig dog først i 1842 almindelig Opmærksomhed ved en Række musikalske Aftenunderholdninger. Ved Tivolis Aabning første Gang 1843 engageredes Lumbye for Koncertsalen, og vedblev dermed indtil 1873, stadig ledsaget af det talrige Publikums stærke Bifald. Om Vinteren dirigerede han Kasinos Orkester. Paa sine Rejser i Udlandet høstede han overalt den mest udelte Paaskønnelse, men han følte sig dog bedst tilpas her hjemme, saa meget mere, som han i Sind og Skind var en ægte dansktalende og danskfølende Mand.

Den talrige Mængde Kompositioner, som er udgaaet fra ham, har forevigt hans Navn i hele Europa. Hvem kender ikke hans »Champagnegalop«, hans »Drømmebilder« og »Frederik den Syvendes Honnørmarsch«?

H. C. Lumbye døde den 20. Marts 1874 efter længere Tids Svagelighed. L. R.

Direktør Thrane død.

Naar Tivoli om nogle Dage aabner sine Porte, vil Abonnenterne og Abonnenterne forgæves vente at se Direktør Thranes kendte Skikkelse i Havens Gange. Deres venlige og smilende Vært, der altid mødte punktlig ved Aabningshøjtidene, er borte og skal ikke mere gense sin kære Have.

Der er mange, som vil savne Direktør Thrane; navnlig alle de trofaste Tivoligængere, for hvem der ikke kunde tænkes nogen bedre Leder af det gamle Etablissement end netop denne stilfærdige, forsigtige Mand, som til det sidste vær-

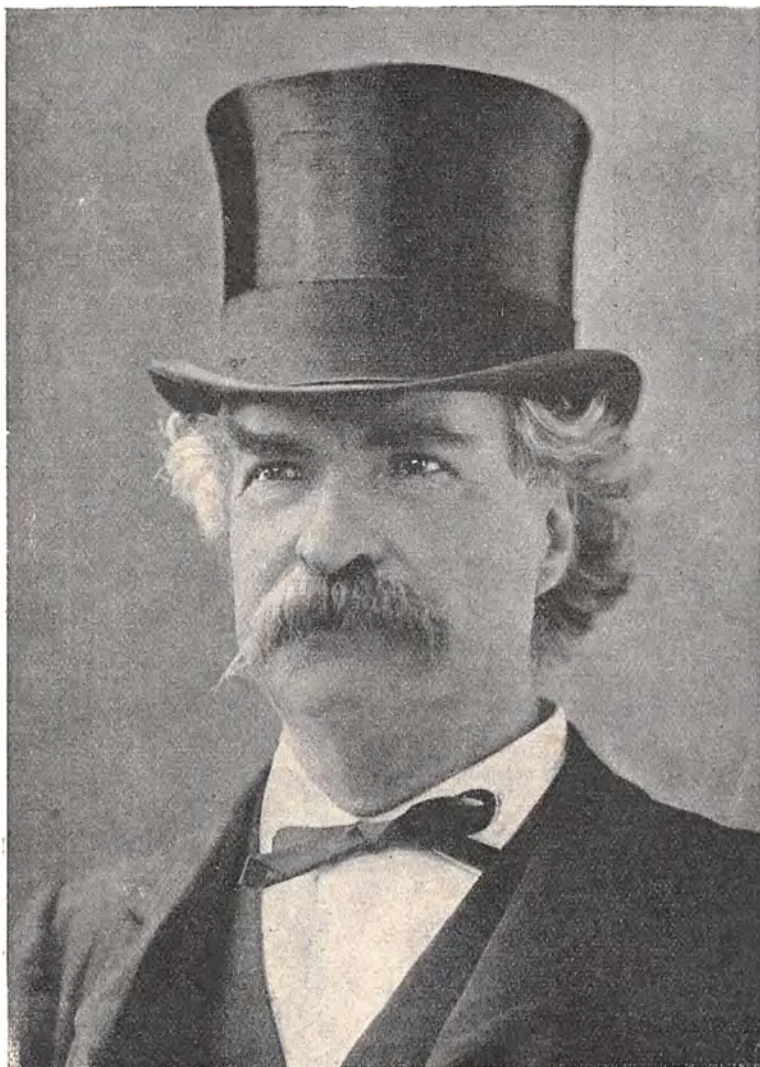
Direktør T. S. Thrane i sit Kontor.

nede om „Aanden fra 48“ og ikke tillod de ny-moderne Tendenser at faa Indpas i hans Have.

Hvorvidt Direktør Thrane maaske holdt lidt for strengt paa det gamle, faar staa hen. Vist er det, at han, saaledes som han nu var, og

ved den Kærlighed, hvormed han omfattede sit kære Tivoli, forstod at gøre sig afholdt og populær i vide Krese. Og han vil længe mindes som en usædvanlig fin og sympatisk Personhed.

Mark Twain.

Mark Twain.

Den 22. April døde Mark Twain og med ham vel nok vor Tids største og mærkeligste humoristiske Forfatter. Hans barokke Lune og skarpe Vid gav hans Bøger et Særpræg, som vil gøre hans Navn udødeligt.

Den Form, Mark Twain brugte i sin Fremstilling og Fortællekunst — at stille alle Ting lige paa Hovedet og drive Karikaturen ud i den fuldkomne Overdrivelse — havde man aldrig før kendt; mange har søgt at efterligne den; men ingen har naaet Mark Twains Resul-

tater. Hans Rejseskildringer og Smaahistorier er kendt over hele Verden og vil som al god Kunst blive staaende i Litteraturen.

Trods den lyse Overflade var Mark Twain, hvis virkelige Navn var Samuel Clemens, en dyb alvorlig Natur. Bag Latteren i hans Bøger laa Trangen til at virke i en bestemt Morals Tjeneste.

Men udadtil havde han altid et sarkastisk Smil om Læberne. Saaledes fortælles der f. Eks. følgende Anekdote om ham:

Et amerikansk Universitet, der i videnskabeligt Øjemed besad en omfangrig Samling af berømte Mænds Hovedskaller, henvendte sig engang til den berømte Forfatter-Humorist, hvis ganske særlig gode Hoved naturligvisnødigt maatte undværes, naar Samlingen skulde være komplet. Det var nu en egen Sag at formulere en saadan Henvendelse i velvalgte og passende Ord, thi medens nogle betragtede Opfordringen som en stor Ære, var der andre, f. Eks. Forbrydere, der forlangte en større Afstaaelsessum.

Mark Twain viste sig saare imødekommende, og hans Svar kom til at lyde omtrent saaledes:

„Rimeligvis faar jeg med dette Aars Udgang ikke yderligere Brug for mit Hoved. Det er gammelt og slidt, og de skal faa det for en billig Penge. Saafremt jeg, hvad jeg dog ikke tror, efter nævnte Tid faar Anvendelse for Hovedet, er jeg villig til at betale en rimelig Leje af det.“ — —

I Vinter mistede Mark Twain en 14-aarig Datter Jane, som han holdt overordentlig meget af. Der er næppe Tvivl om, at denne Begivenhed har været medvirkende Aarsag til den berømte Forfatters Død.

Kong Davids Ven.

Af W. B.

Sluttet.

II.

Livet derude i Kolonien gik sin vante, ensformige Gang indtil fire Uger efter den lille Begivenhed med »Commercial«, som for et Øjeblik havde forstyrret Longdens Sinds-ligevægt.

Saa indtraf en stor Begivenhed. Postdamperen ankom og medførte den nye Guvernør, der var en meget berømt Mand i den engelske Embedsverden.

Hans Ekscellence, Sir Henry Dunkeld, havde sidst været Guvernør i Penang, og man talte om hans store Dygtighed, administrative Evner, og den Værdighed, med hvilken han udfyldte sin fremragende Stilling, der svarede til en Vicekonges og anbragte ham øverst paa Rangstigen.

Følgelig var hans Udnævnelse til den ny Post Koloniens daglige Samtaleemne, og hans forestaaende Ankomst Anledningen til store Festforberedelser.

Og Dagen kom. Longden hørte til de »ynge«, der ikke blev inviteret til den officielle Modtagelse og efterfølgende Banket, men hvis Navne alligevel før eller senere vilde blive Guvernøren bekendt som Embedsmænd under Administrationen. Følgelig tog han Plads, iført sin hvide Jakke og hvide Hjelm, mellem de mere eller mindre ligeglade, men alle lige nysgerrige Tilskuere, Hvide og Sorte i Flæng, der stod opstillede i to store Kolonner fra Dampskibsbroen til Guvernørboligen, og mellem hvilke den nye Guvernør vilde passere.

Et Signalskud, Flaget paa Guvernørboligen ryger til Vejrs, og man ser Postdamperen fra London langsomt og majestætisk glide ind paa Reden og kaste Anker.

Alt er parat. Den konstituerede Guvernør, Kommandanten paa Fæstningen og Biskoppen gaar ned i en Chalup, der, roet af seks kraftige Negere, straks efter lægger til ved Damperen.

En halv Time efter er den atter tilbage ved Kajen med de tre Embedsmænd, der tager Opstilling blandt de andre for at afvente det Øjeblik, da Guvernøren stiger i Land. Det byder Etiketten. Saa salutes der fra Fortet, og medens Kanonerne Torden giver Genlyd mellem Klipperne, lægger en anden Chalup til ved Broen. Guvernøren gaar langsomt og værdigt opad Trappen, ledsaget af en vidunderlig smuk Dame, hans Hustru, en ti-aars Pige, hans Datter, Datterens Lærerinde og Guvernørens Privatsekretær og Adjudant.

Man ser Ekscellencen trykke de bukkende Honoratiøres i Hænderne og forestille dem for

den høje statelige Dame, der fører sig som en Dronning, og hvis vindende Smil straks gør hende populær.

Hans Ekscellence smiler ogsaa, nedladende og majestætisk, men hans Smil gør ikke den samme Lykke, som hans Hustrus.

Folk hylder ham alligevel, og hilsende til alle Sider, spadserer Guvernøren hen til sin Embedsbolig gennem den store Klynge Tilskuere.

Longden har stillet sig i en af de forreste Rækker. I det Guvernøren passerer forbi ham, løfter ogsaa han paa Hatten, ikke for at tiltrække sig Opmærksomhed, men rent mekanisk, følgende sine Kollegers Eksempel. Tilfældigvis staar han lidt isoleret, det vil sige, hans nærmeste Naboer er alle Indfødte, og Europæeren i den hvide Jakke og hvide Hjelm, midt i en Klynge af Guvernørens sorte Undersaatter, kan ikke undgaa at blive bemærket.

For en Gangs Skyld er Guvernørens iagttagende Blik til højre og venstre ikke overfladisk. Hans Øje falder paa den høje, alvorlige Skikkelse, der i samme Øjeblik løfter paa Hatten, og — Ekscellencen standser pludselig, stirrer et Sekund paa Longden, vakler og er ved at falde; men Kommandanten og Biskoppen, der ledsager ham, griber ham i Armene og holder ham oppe.

Guvernørens Ansigt er askegraat, og Sveden staar i store, klare Draaber paa hans Pande. Hans Hustru, der følger efter ham, ledsaget af den konstituerede Guvernør, styrter hen til hans Side.

»Heden — et let Ildebefindende — ikke andet«, mumler han, og fortsætter sin Gang; men som drevet af en Magt, der er stærkere end hans egen Vilje, vender han sig, og ser tilbage.

Longden er forsvundet.

III.

Den ny Guvernør var øjensynlig en Mand, der ønskede at sætte sig grundigt ind i alt, hvad der henhørte under hans Embede. Han aflagde Besøg i sit Kongeriges forskellige Byer, og man var rigtig godt tilfreds med ham.

»Maaske lidt for retfærdig og nidkær, men forresten en ganske flink Mand,« sagde man. Om Guvernørens smukke Kone lød Dommen enstemmig: »Hun er lige saa hjertevindende, som hun er smuk.«

Der gik tre Maaneder. Saa en Dag sagde Longdens Kollega til ham: »Hør kære Longden, jeg hørte noget i Morges, som jeg synes, jeg bør fortælle Dem. Det angaar Dem; men

jeg beder Dem om ikke at blive vred, hvis jeg helst burde have holdt min Mund.«

»Fortæl, Kammerat; jeg bliver ikke gal efter den Fortale.«

»Ja, ser De. Jeg var optaget i Sekretærens Kontor i Dag og sad ved et Bord i et Hjørne af Værelset. Saa kom Guvernøren ind, De ved, han er allevegne. Han begyndte at drøfte forskellige Sager, og navnlig Spørgsmaalet om Gageforhold, i hvilken Anledning Sekretæren fremlagde Listen over Koloniens Embedsmænd.

Hans Ekscellence satte Fingeren ved et Navn, saa jeg, og skelede til Sekretæren, som om han vilde sige: Hvem er det?

»J. L. Longden«, sagde Sekretæren, »det er en af vore bedste Kontorister.«

»Han har været her i lang Tid?«

»Ja, vist over femten Aar. Har, saa vidt jeg ved, ingen Venner hjemme. Der var noget i Vejen med ham — ikke her — her er han af prima Sort — men hjemme — en Skandale.«

Og saa fortalte han Guvernøren Historien om Dem, Longden.« —

— »Naa, ja, den behøver De ikke at gentage. Min Broder, Dydsdragonen, sørgede for, at Koloniministeriet fik den at vide, og derfra vandrede den herud. Enhver kender den. Man taler ikke om den; men naar min Flid og min Paalidelighed har været paa Nippet til at skaffe mig Forfremmelse — naa, ja, saa kom Historien altid frem i rette Øjeblik, før det var for sent. Men jeg vil fortælle Dem saa meget, at kun Halvdelen af Historien er sand, og det er ikke den Halvdel, Folk tror paa. Men hvorledes tog Kong David den Meddelelse?«

»Han? Kan De spørge? Han, der er for god og retfærdig for denne Verden. Ih, Du milde Gud, han svarede naturligvis, at det var den Slags Ting, som det var Samfundets Pligt aldrig at glemme. Men hvorfor kalder De ham Kong David?«

»Er han ikke en Konge her?«

»Jo, ganske vist.«

»Nuvel, kender De Historien om David og Jonathan, saa ved De ogsaa, hvorfor jeg kalder ham Kong David. Og Kong David fandt, at Samfundet ikke kunde tilgive den Historie, naa, hvorfor ikke.«

Longden gav sig pludselig til at le, saa Aarerne svulmede paa hans Pande, men blev afbrudt, da en Tjener traadte ind og leverede ham et Brev.

Han saa paa Udskriften, før han brød Konvolutten. Han vidste, fra hvem det kom. Det var fra Lady Eva Dunkeld, Guvernørens Hustru.

Hun skrev:

»Kære Jack! Jeg har lige hørt, at De befinder Dem her, — og jeg maa tale med Dem. Jeg maa og vil tale med Dem. Mød mig paa

Søndag Formiddag, naar alle er i Kirke, i vor private Have. For de gamle Minders Skyld, svigt ikke, men kom.

Deres gamle Veninde

Eva.«

Longden stak Brevet i Lommen og fortsatte roligt og uanfægtet den afbrudte Samtale med sin Kollega.

Den følgende Søndag befandt Longden sig i Guvernørens private Have. Han havde lige taget Plads paa en Bænk, da Lady Dunkeld kom til Syne bag en lille Pavillon og styrede sine Skridt henimod ham.

»Tak, Jack,« sagde hun og rakte ham Haanden.

Det var sytten Aar, siden Longden havde set hende sidst i England, og hun var ikke længere en ung Pige; men der var den samme Klang i hendes Stemme, den samme Ynde i hendes Bevægelser, og den samme Charme ved hele hendes Væsen, som Longden huskede fra hendes — og hans unge Dage.

Aa, Jack, Jack,« begyndte hun pludselig. »Det er forfærdeligt, — og jeg er ved at blive vanvittig af Sorg, endda jeg nu har vidst det i ti lange Aar; men da jeg forleden fik at vide, at De var her, kom det hele tilbage med forøget Kraft og — — —.«

»Ja, det var en slem Historie, Eva, — og De har alligevel ikke glemt mig. Min Fader jagede mig ud af sit Hus, min Broder — De husker min Broder — overgik sig selv i krænket Renlivethed og gjorde Forsoning umulig. Naa, hvad der er sket, er sket — —.«

Hun afbrød ham heftigt:

»Jack, jeg ved alt — alt — alt, siger jeg Dem. Alt. Han har fortalt mig det — for ti Aar siden, da han troede, han skulde dø. Og han bad mig om, paa hans Vegne, at skaffe Deres Tilgivelse.«

»Han kom sig dog,« indskød Longden tørt. »Saa han har fortalt Dem? Det var jo mod Aftalen. Det var netop, for at De intet skulde vide.«

»Men jeg ved det nu, Jack, og jeg ved, at intet, han eller jeg kan gøre, kan udlette den Uret, De har maattet bære paa i de mange Aar.«

»Intét. De har Ret, Lady Dunkeld. Intet. Men jeg tog selv Følgerne, skønt de blev værre, end jeg havde tænkt mig. Naa, jeg har ikke beklaget mig, men — jeg har været fristet. Jeg har været fristet til at sende ham en Kopi af den lille Lap Papir, som han i sin Tid overrakte mig med disse Ord: »Her er min Bekendelse. Tag den og brug den, som du vil, hvis du engang kan gavne dig selv ved at afsløre Sandheden.« Ser De. Han har været her i tre Maaneder; han saa mig, da han ankom; men han har ikke gjort nogetsomhelst for at bøde paa

Følgerne af den Historie, der har fulgt mig hertil, og som udelukker ethvert Avancement. Nej, lad mig tale ud, Eva. Forleden erfarede jeg, at hans Sekretær fortalte ham min Historie, hans Historie, og at han, som om ingen Fristelse nogensinde havde besejret ham, som om ingen Uret eller — Forbrydelse havde besudlet hans Sjæl — at han, siger jeg, erklærede, at Samfundet har den Pligt ikke at glemme, og at det, der klæber ved mit Navn, for stedse maatte blive en Hindring for Avancement og Fremtid. Jeg synes, at selv om man tager embedsmæssig Engleghed i Betragtning, var det en lovlig vidtgaaende Demonstration til Fordel for Dyden. Han kunde have spillet Forsynets Rolle og bødet lidt paa Tingene ved at bringe mig den Forfremmelse, som det stod i hans Magt at skaffe mig.«

»Jack, Jack, hvad skal jeg sige. Hans Ære, hans Navn, hans Børns og hans Hustrus Fremtid er i Deres Haand.«

»Jeg ved det, Eva, ellers havde jeg ikke talt om Fristelser. Og jeg ved, hvorfor De er kommet. De er kommet for at bede mig tilbagegive ham den Bekendelse. Han er kommet til Ære og Værdighed, og man kunde jo ikke vide, om jeg var en Pjalt.«

»Jack, De er bitter, og det er Deres Ret at være det, men Pjalt — det er — det er — ikke Dem. Det er sandt, Jack, jeg er kommen for at bede Dem om den Bekendelse, ikke for hans Skyld alene, skønt Rædslen for, hvad der kan ske, har forbitret hver Time for ham her. Men jeg er ogsaa kommen af en anden Grund, Jack.«

Hun standsede, tog hans Haand mellem begge sine, saa ham langt og dvælende ind i Øjnene, og fortsatte saa med sagte Stemme: »Jeg er ogsaa kommet, Jack, for at sige Dem, at den Gang, for sytten Aar siden, da vi var unge, da kendte jeg ikke mit eget Hjerte. Det var først for ti Aar siden, den Gang, da han fortalte mig det forfærdelige, at jeg opdagede, hvor mit Hjerte var. Dette vilde jeg sige Dem — som den Oprensning, jeg kan give Dem.«

Longden svarede ikke; men han frigjorte læmpeligt sin Haand, som hun endnu holdt mellem sine, tog sin Lommebog frem og ud af denne et Stykke Papir, som han rakte hende.

»Tag det — det eneste Bevis, der eksisterer for, hvad han den Gang gjorde.«

»Jack — — — .«

Hun greb Papiret med febrilsk Hast, knugede det mellem sine Fingre og overvældet af

Sindsbevægelse sank hun ned paa Bænken, med Ansigtet skjult i Hænderne.

Da hun atter saa op, var Longden borte.

Der gik tre Aar. Longden passede sin Dont som sædvanlig og ingen anede noget om det lille dramatiske Intermezzo, i hvilket han og Guvernørens Hustru, Koloniens feterede Dronning, havde været alene om Rollerne. Guvernøren lagde ikke Mærke til ham.

Nogen Tid før Guvernøren skulde vende tilbage til England, paa Grund af nedbrudt Helbred, kaldte Longdens Departementschef ham ind til sig.

»Ja, kære Longden,« sagde han, »vi har arbejdet sammen længe, og jeg vilde blot sige Dem, at der er blevet gjort Forsøg paa at faa Ekscellencen til at besætte den ledigblevne Kontorchefspost med Dem; men han har afslaaet det.«

»Det er vel den Historie for en Snes Aar siden, der er i Vejen?«

»Ja, kære Longden, det er det. Guvernøren sagde rent ud, at den Affære for bestandig maatte umuliggøre en Forfremmelse, og at han, som den, i hvis Hænder Avancementet ligger, ikke kunde forsvare overfor Samfundet at se igennem Fingre med en saadan Historie og lige stille Dem med hæderlige og pletfri Mennesker. Nu har jeg givet Dem hele hans Udtalelse, og det hjalp ikke, at jeg erklærede, at ville gaa i Borgen for, at ingen Mand i hele Kolonien var mere uangribelig i sin Vandel, eller mere hæderlig end De er, Guvernøren svarede blot, at en Mand, der skulde beklæde en fremtrædende Stilling, maatte have en pletfri Fortid. Jeg vilde ønske, at man tog lidt mere Hensyn til det, der vides bestemt om en Mands Dygtighed og Hæderlighed, end til ubestemte Rygter om noget, der er foregaaet for en Snes Aar siden.«

Dagen efter stod Longden atter i Chefens Kontor, denne Gang med en Afskedsbegæring i Haanden.

»Ingen kan fortænke Dem i, at De er bleven ked af det,« sagde Chefen.

»Nej, men det er ikke Grunden til, at jeg rejser. Min Broder er død, og jeg er eneste Arving til en betydelig Formue og et Gods.«

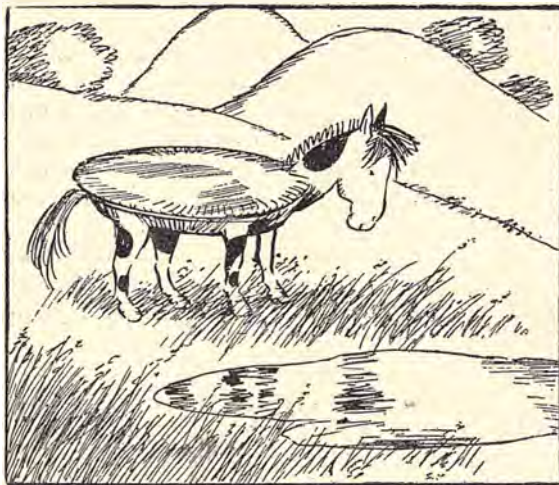
»Saa gratulerer jeg. Gid det var mig.«

Omtrent halvandet Aar senere læstes følgende Meddelelse blandt »Fashionable Nyheder:«

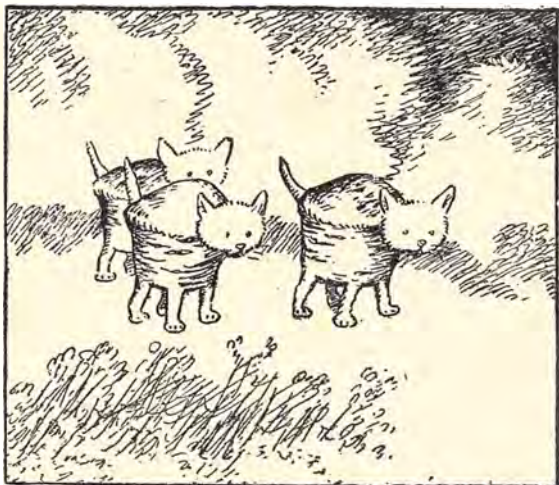
Herr. J. L. Longden til Harcourt Slottet, det kendte Herresæde ved Barmouth, blev igaar viet til Lady Eva Dunkeld, Enke efter den tidligere Guvernør i Penang, Sir Henry Dunkeld.

DE SMAA PJEYSER

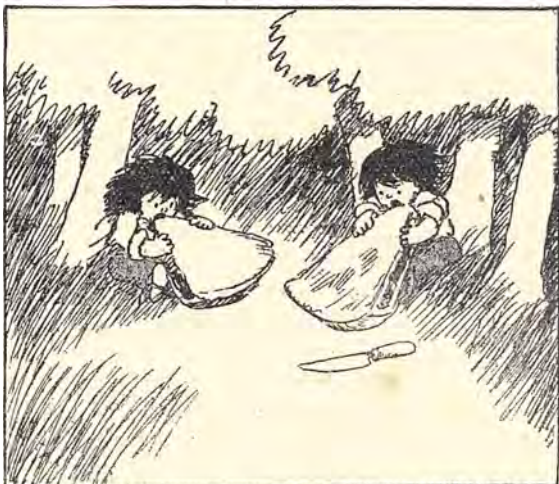
»Aa, se en dejlig Kagehest, den er vist god for Maven,
Jeg syn's, vi skulde dele pønt og spise den i Haven.

Og se engang, hvad er dog det, der om paa Marken trisser,
Det er jo nogle yndige og søde Biscuit-Misser.

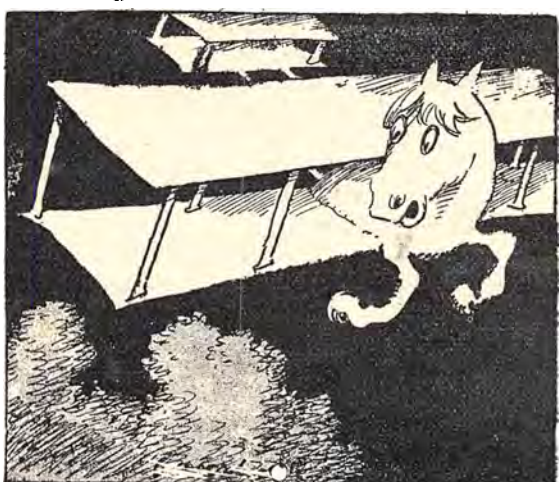
Ja, løb I kun, I Misser smaa, for Pjevsens skarpe Kniv,
Jeg tror bestemt, I lade maa til slut jert unge Liv.»

Men Misserne slap bort og derfor med den Kagehest
De Pjevser ta er til Takke, skønt smaa Misser smager bedst.

Og da de Pjevser endelig er blevet rigtig mætte,
Saa bliver de naturligvis straks søvnige og trætte,

Og drømmer hele Natten om en Hest, der flyve kan,
Men jeg tror nu, at det var et Nattemareoplan.

Bjørnson.

Den sidste af det store norske Trekløver, Ibsen-Lie-Bjørnson, har om sider maattet give Døden, hvad dens er. Endnu for Maaneder siden syntes han

Bjørnson som ung.

ukuelig. Hans Skridt var spændstige, hans Tale klar og dyb, og hans Tanker omfattede interesseret en Verdens Anliggender. Han mente selv, at der endnu laa en lang Livsaften foran ham, inden hans Sol gik ned. Og

han har holdt Døden Stangen med en Jættes Kraft.

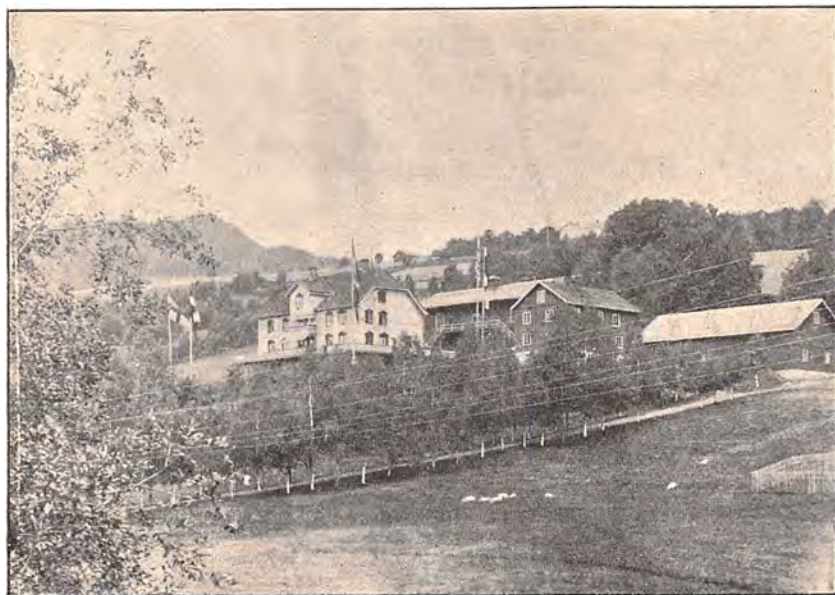
Disse store Nordmænd har grundigt gjort det af med Teorien om Geniet som et svagt og degenereret Individ. Geniet er netop Sundheden og Styrken, der med Lethed bærer det, som forkængst vilde have tynget andre almindelige Dødelige til Jorden. Ja.

Bjørnstjerne Bjørnson.

saa stærke var de, at de omtrent ikke kunde dø. Ibsen sad Aar i sin Stol og ventede paa Døden, der brød ham ned Stykke for Stykke, saadan som Arbejderne i lange Tider kan

bryde ned paa et af de gamle solide Byggeværker, i hvis tykke Mure Sten og Mørtel har indgaaet en uløselig Forbindelse. Og ogsaa den elskelige Lie bukkede først sent, blindet, under for Døden. Og nu er Livet ebbet ud i den længstlevende, den stærkeste af de store, i ham, der elskede Livet højest, og hvem det smærtede dybest at skulle skilles fra Lyset.

„Aulestad“.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Novbr. 1909, efter et Besøg i Norge.

I.

Det suser tungt i store Skove.
Dybest inde staar de store Ege.

Se, Høsten gløder feberhed i Skovens
Hjerte.

Den skælver under Vindes blege Kys.
Højt straalende staar Solens klare Kærte,
og alle Farver flagrer nu i Festen.
Et Væld, et sprædlende Dugdraabe-Drys —
et vinsødt Sug er selve Dagen —
med Flammeblus af Birks Skarlagen
og alle Blades Silkebrus i Blæsten . . .

Men ude langs den stejle Strand
gaar Bølgen fuglefri mod Land.

II.

Nu ser jeg Dig saa høvdingstor
med Foden fast i Fædres Jord,
med Haanden over hvasse Bryn —
og Mildhed i Dit Syn —
Du knejser som en enlig Eg,
dér, hvor Du staar og ser Dig ud
som Viking imod Virke.

Den Hæder er Din: at føle ungt,
medens Dage ne gror,
og man ældes,
indtil sidste Dag, hvor man fældes.

Men Stor-Egen staar gennem smuldrende
Aar.

Endnu bruser Vind i Din Ungdoms Skov,
endnu knejser rank Du af Ungdoms Glæde.
Du modtog den Dag af Livets Lov,
hvor saaret Din Fod maatte træde.

Men Stor-Egen staar gennem smuldrende
Aar.

Jeg hylder Dig — fattigt vel — men dog
i fælles Sprog,
og Sprogets Luer ofte slog
en gylden Bro, en Flammebro
fra Kyst til Kyst, fra Bryst til Bryst
og rejste Sejrens Mærke.

Det Sprog, som Holberg løste ud,
der glimted under Wessels Vid,
til lødigtungt med Sagas gamle Guld
af Oehlenschläger det blev tvunget,
og Ibsen sværdskarpt det har svunget.
Højættet og prinsesseklædt det bærer
Elskovs Melodi,
det toner Kamp og Slagets Sang —
som Bølgen, der mod Bredden slaar —
i Holger Drachmanns vilde Vaar.

Men Du det nævnte som Din Mor
og gav Dit Hjerte i dets Bryst.
Det sank i Sorg, det steg i Lyst,
det rejste sig i mangel Dyst
med Sneskreds Tordenbrag.

III.

Vi staar i Fylkning Mand ved Mand
en Ungskov trindt om Egens Rod
og lytter efter Kampens Lur
og Sangen, som Du lyde lod
i stille Mol, i vældig Dur.

Og slaar Du saa med Haanden ud,
vi bærer frem Dit nye Bud,
derpaa kan trygt Du stole.
Saa stiger det i Høstens Dag
højt op til dér, hvor Du staar strag —
Bjørnstjerne Bjørnson fra Sole.

Det suser tungt gennem store Skove
allerdybest inde i Høstdagens Sol
staar den store Eg.

Harald Raage.

KOLDING

Udsigt over Kolding.

KOLDING

maatte den bære Rædslerne ved en Gadekamp for bagefter at blive skudt i Brand af Tyskerne, der havde besat Højderne syd for Byen.

Det er gaaet op og ned for Kolding. Engang var den, set med Datidens Øjne, »stor og mægtig«, som da Christian den Tredie og Frederik den Anden holdt Hof der ret jævnlige, men saa kom der en Tid, hvor Byen var fattig og ringe.

Ved Aarhundredets Begyndelse talte Kolding kun 1600 Indbyggere — nu har den over 14,000. Det er dog først i den nyere Tid, at Byen har faaet et stort Opsving; og dette skyldes naturligvis de forbedrede Kommunikationsmidler og Havneanlægget. Havnen blev bygget i Aaret 1843, men er senere blevet udvidet.

I 1866 aabnedes Jernbanen mellem Vamdrup og Fredericia, og ved Vestbanens Anlæg i 1874 skaffede Kolding sig et større Opland, der fik stor Betydning for Byens materielle Udvikling. Banen fra Kolding til Egtved, der blev aabnet for tolv Aar siden, har selvfølgelig ogsaa været til stor Fordel for Kolding, og de sidste tyve Aar har derfor været en solid og støt Opgangsperiode for Byen, i hvilken den næsten helt har forandret Fysiognomi, idet Byggeriet i en Aarrække tog stærk Fart, saa at der, foruden store, smukke Nybygninger i den gamle By, opstod helt nye Kvarterer.

Først i Aaret 1874 opførtes Byens Raadhus, medens Kirken derimod er meget gammel, skønt den ved store Reparationer næsten præsenterer sig som forholdsvis ny. Den var ved at falde sammen for halvandet Hundrede Aar siden, og blev derfor i Aarene 1753—58 Genstand for en altomfattende Istandsættelse, der naturligvis gik ud over dens gamle, ærværdige Præg.

Altertavlen er 300 Aar gammel, og regnes for et ganske mærkeligt og højest interessant Kunstværk.

Af gamle Bygninger i Kolding bør i første Række nævnes Borchs Gaard, en interessant Bindingsværksbygning, der daterer sig fra 1595, og som vækker Opmærksomhed paa Grund af det sjældne Billedskærerarbejde, der findes paa den.

Den er et Minde om en Blomstringstid i Koldings Historie, den Gang Frederik den Anden holdt stort Hof i Byen, og den ene smukke Bygning efter den anden rejste sig om Kongeborgen.

Men naar man kommer til Kolding, samler Interessen sig først og fremmest om den mægtige Slotsruin — om »Koldinghus«.

Den ligger paa en Bakke ved en lille Sø, og langvejs fra ser man den rage op over Byen, imponerende og ærværdig, malerisk og interessant, og tilkendegivende for enhver ved det første Blik, at her er et af de Steder, hvor Danmarks Historie blev skrevet.

Slottet hed oprindelig »Arensborg« eller »Ørneborg«, og blev opført i Aaret 1248 af Hertug Abel.

Senere udvidede Kong Erik Glipping Borgen og befæstede den med Henblik paa de Fjender, der sydfra altid truede Danmark.

Ved denne Lejlighed fik Borgen Navnet »Koldinghus«.

Christoffer af Bayern genopførte en Del af Slottet, den nordre Fløj, og da det havde været hjem søgt af flere Ildebrande, maatte Christian den Tredie ligeledes foretage en Del Nybygninger. Christian den Fjerde byggede det over 41 Meter høje Kæmpetaarn.

Christian den Tredies Søn, Johannes, der blev Stamfader til det nuværende Kongehus, fødtes paa »Koldinghus« Aar 1544, og her døde Christian den Tredie Aar 1559. Christian den Femtes Bryllup 1634 med Prinsesse Magdalene Sibylle blev ogsaa fejret her.

I 1658, da Slottet var besat af Svenskerne, blev det indtaget med Storm af Polakkerne, og ved denne Lejlighed sprængtes Halvdelen af Kæmpetaarnet i Luften.

I Aaret 1807 havde »Koldinghus« sit sidste Kongebesøg, idet Christian den Syvende rejste hertil fra København i Anledning af Englændernes forventede Ankomst, og det følgende Aar skete den Katastrofe, der forvandlede den gamle Borg til en Ruin.

De fransk-spanske Hjælpetropper var blevet indkvarterede paa Slottet, og, uvante til Nordens barske Klima, fyrede de saa stærkt i Kammerne, at Bygningen kom i Brand.

Det var den 29. Marts 1808. Danmark mistede en interessant, gammel Kongeborg, og fik til Gengæld en historisk Ruin, om hvilken der nu fredes.

I en Fløj af Slottet har man senere opført et Par Lokaler i deres oprindelige Skikkelse, og her har »det historisk-antikvariske Selskab« for Kolding ladet indrette et Musæum, omfattende Oldsager, hvoriblandt adskillige Fund fra den ældste Stenalder, samt en Samling mindere Sager fra den første slesvigske Krig.

Kolding har oplevet en ny og bedre Tid, og givet Plads for det nye, og som man paastaar, det bedre, for Fremskridtet og de moderne Tendenser, der gaar deres Sejrs gang gennem Verden.

De mange nye Bygninger med de store flotte Butikker rivaliserer med Hovedstadens, og med den stadig voksende Tilgang af Rejsende er der kommet fortræffelige Hoteller, som f. Eks. Hotel »Kolding«, hvis første Klasses Indretning og glimrende Beliggenhed paa Torvet ved Siden af Raadhuset, ligeoverfor den berømte Borchs Gaard, har gjort det til et meget søgt Sted.

Et Besøg til Kolding nu til Dags betaler sig, baade for Forretningsfolk og Turister.

KOLDING

„Koldinghus“ Ruiner.

Kolding.

Hvert Land har sine Traditioner, sin Historie og sine Fortidsminder, og Danmark ikke mindst; men herhjemme er vore historiske Minder fortrinsvis knyttede til Byerne.

Det drejer sig ikke om store Verdensstæder med de Hundrøde af Tusinder Indbyggere —

Beskedent og bramfrit, men derfor saa uendelig hyggeligt, fremtræder det meste af det, der fortæller om svundne Dage i Danmark; men ind imellem kommer der dog et eller andet, som ikke mangler lidt af den Storladenhed, der virker imponerende.

Hvilke Minder knytter der sig f. Eks. ikke til Kolding, Byen ved Fjorden i de skønne sydøstjyske Omgivelser. Den venlige, smilende Kolding By, der virker saa hyggelig paa Besøgende, og som ejer et af Danmarks interessanteste og mest imponerende Fortidsminder i den mægtige Slotsruin. —

Kolding hører til Danmarks allerældste Byer, og den har haft en i historisk Henseende meget interessant Skæbne; thi den har altid været og er endnu en Slags Forpost og Grænsevagt for det rigtige gamle Danmark, og har derfor i Ufredstider stedse maattet spille en betydningsfuld, men ingenlunde behagelig Rolle.

Allerede i Aaret 1247 blev Kolding afbrændt af Kong Erik Plovpenning under dennes Krig med Broderen Abel.

Plyndret og brændt af Tilly og Wallenstein i 1627, plyndret af Torstenson i 1644, af Svenskerne i 1658, for i Slutningen af samme Aar at blive indtaget af Brandenburgerne og Polakkere, der huserede næsten værre end selve Fjenden, er der naturligvis ikke bleven levnet meget af den oprindelige By; men der er dog nok tilbage til at bevare Præget af en lang Levetid.

I de to sidste slesvigske Krige maatte Kolding atter frem i Forgrunden og kunde atter føje et Blad til sin

Købmand Borchs gamle Gaard paa Axelortorvet.

Historie. En om smaa, hyggelige Købstæder, hvor hver Gyde og Gade bærer Præget af en Tid, der er længst forsvunden.

Og det er ikke i de vældige Stenpaladser og mellem mægtige Søjlerader, der trodser selve Tidens Tand; men bag de uanselige, beskedne Bindingsværksmure og under de røde Teglstens-tag, at Danmarks Historie blev skrevet for Efterverdenen.

Historie.

I 1849 stod ved Kolding et Slag mellem den danske Hær og Slesvigholstenerne, som den 20. April besatte Byen efter at have fordrevet den lille danske Afdeling dér.

Tre Dage efter var det. at Generalerne Bülow og Rye generobrede Kolding, men atter maatte opgive den efter syv Timers haard Kamp.

Det blev Byen, som det gik ud over. Først

Niels Lunds Urtekramforretning.

En gammel Forretning i Kolding

En af de ældre og mere kendte Urtekramforretninger i Jylland drives af Hr. Niels Lund i Kolding.

Forretningen, der blev grundlagt 1862, har i de mange Aar indtaget en ledende Plads indenfor Urtekrambranchen, og i Tidens Løb erhvervet sig en Kundekreds, hvis Trofasthed er det bedste Vidnesbyrd om Forretningens solide Renomé, der yderligere er blevet befæstet under den nuværende Leders faaarige Virksomhed.

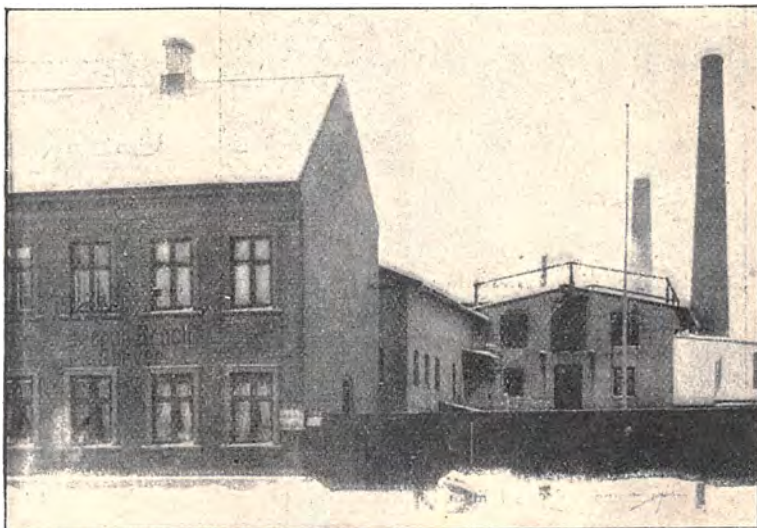
Det er f. Eks værd at notere, at Forretningen har beholdt til den Dag i Dag mange Kunder, som Omstændighederne har fjernet fra selve Kolding og Omegn og ført til andre Steder i Landet.

Hvad der i særlig Grad har bidraget til at skaffe Forretningen et anset Navn er utvivlsomt det Princip, som dens Indehaver har lagt til Grundvold for dens Ledelse, at skaffe Kunderne de bedste inden- og udenlandske Varer til Priser, der maa forudsætte ualmindelige fornuftige og fordelagtige Dispositioner fra Hr. Niels Lunds Side. For at kunde yde Kunderne Fordele, maa der ved Indkøb til Forretningen erhverves Fordele. Dette Problem har Hr. Niels Lund løst ad den simple Vej, at betale kontant og at købe i store Partier, naar han derved er istand til at opnaa særlig fordelagtige Betingelser, samt ved Hjælp af sin mangeaarige Varekendskab at kunde være en kritisk Køber. — Forretningen omfatter Urtekram i fuld Udstrækning, importerer en Del Vine, hvoraf enkelte Mærker ere kendte over hele Landet. —

Martin Brochs Garveri i Kolding

er en af større Provinsvirksomheder i denne Branche. Forretningen overflyttedes 1892 fra Bogense, hvor den blev grundlagt i 1880 under meget beskedne Forhold. Indtil 1897 udvidedes Virksomheden gentagne Gange, men nævnte Aar fandt Hovedudvidelsen Sted, idet at Dampkraft og Arbejdsmaskiner anskaffedes, og ved denne Udvidelse opnaaedes fuld Konkurrencedygtighed.

Siden er der aarligt garvet samme Kvanta af Hestelæder, Plat, Tøffel- og Smurtlæder, og disse Varer har altid været godt efterspurgt saavel af Læderhandlere som Forbrugere.

Martin Brochs Garveri i Kolding.

Bertram Knudsens Konditori.

Hovedforretningen i „Saxildhus“ beliggende skraas for Bane-
gaarden.

Interier af Hovedforretningen.

Det er en Kendsgerning, at Danmark er et af de Lande i Verden, hvor Kagebageriet staar højt. Og dette gælder ikke blot for Hovedstadens, men ogsaa for Provinsernes Vedkommende. Mange vil maaske ovenikøbet mene, at man i enkelte Provinsbyer kan faa bedre og mere velmagende Brød end noget andet Steds.

Saaledes har f. Eks. i Jylland Hr. Bertram Knudsens Konditori i Kolding længe haft Ry som et af de fineste i Landet. Ved glimrende Dygtighed forstod Indehaveren at slaa denne Virksomhed i Vejret, saaledes at han bestandig har maattet udvide sit Bageri og forøge sit Personale. Forretningen beskæftiger saaledes nu 21 Mennesker. Og med aabent Blik for vor moderne Tids Krav oprettede han i Forbindelse med Konditoriet en Tesalon, der er installeret i prægtige lyse Lokaler, møbleret med japanske Møbler og iøvrigt udstyret med en Komfort, der vilde gøre enhver Storstadsrestauration Ære.

Bertram Knudsen, der i mange Aar havde været Mestersvend i de største københavnske Konditorier, købte kort efter sin Ankomst til Kolding den Ejendom, Saxildhus, hvori han nu har Forretning. Hans Varer er — med Rette — belønnede med Diplom (Guldmedalje) paa den internationale Bageri- og Konditorudstilling i Buda-Pest i 1907.

Bertram Knudsen's Filial i Helligkorsgade.

Interier af Bageriet i Stueetagen.

Andels-Svineslagteriet.

Hvor meget der kan udrettes ved Energi og grundigt Kendskab til sit Fag, faar man det bedste Begreb om ved at betragte den Løbebane Kolding Svineslagteri har haft fra dets Start til den Dag i Dag. Det oprettedes i Aaret 1888, og dets nuværende Leder, Hr. P. Christensen har været med fra Begyndelsen.

Skønt Tiderne maaske i og for sig ikke var de bedste for en Storvirksomhed af den Art forstod Indehaverne af Svineslagteriet dog at arbejde deres Forretning hurtigt op, og allerede i 1895 maa den ud-

vides betydeligt. Og efter at den saaledes straks var kommen i den rette Gænge, fulgte den ene Udvidelse efter den anden, først 1897 og nu igen i 1905, saaledes at Kolding Andelssvineslagteri faktisk i vore Dage

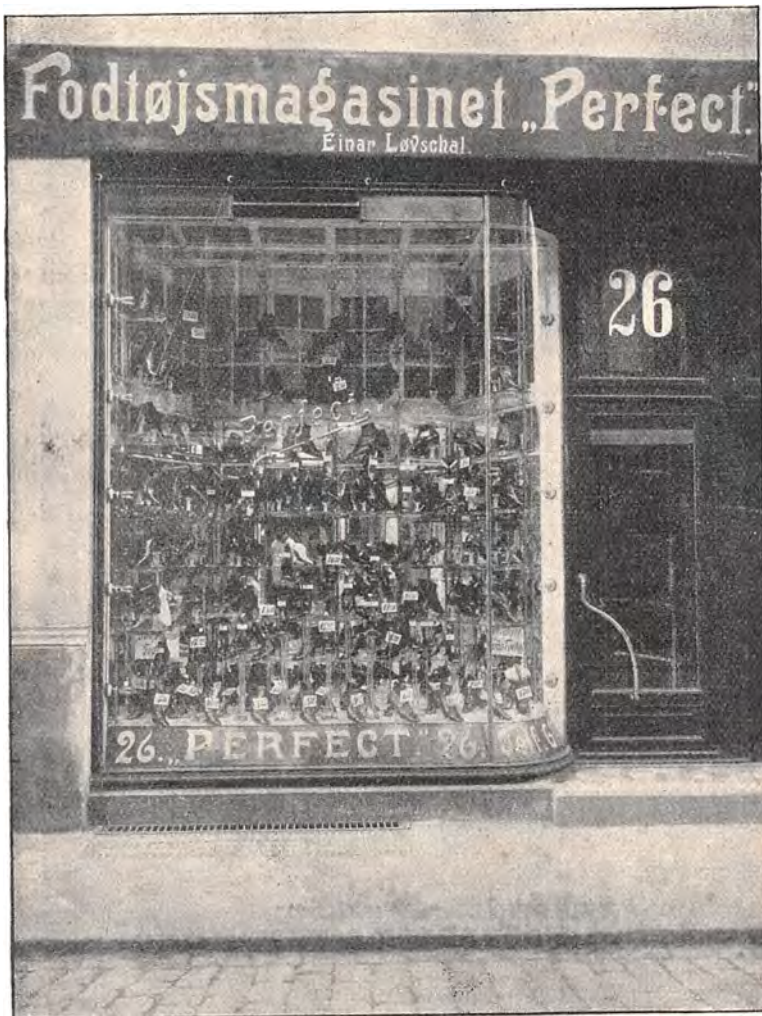
staar som et af de største i Landet og indtager en meget fin Position indenfor sin Branche. Omsætningen beløber sig til over

Andels-Svineslagteriet i Kolding.

6 Millioner, og Kolding By og Omegn ser med Stolthed hen paa denne Bedrift, der saa at sige er „Kød af dens egen Kød og Blod af deres eget Blod.“

Denne Plads er reserveret
Vognmand Kr. Jørgensen,
— Klostergade, Kolding. —

Et imponerende Fodtøjsvindue.

Fodtøjs-Magasinet „Perfect“.

Et smukt Eksempel paa, hvor glimrende en Udvikling det moderne Forretningsliv i Kolding har haft, er det nye Fodtøjsmagasin med det velklingende Navn „Perfect“, som er aabnet i Østergade Nr. 26. Det er indrettet efter de bedste udenlandske Mønstre, og man tør sikkert sige, at det staar paa Højde med de fleste Forretninger i Hovedstaden indenfor samme Branche; og dette gælder ikke blot Lageret af Fodtøj — „Perfect“ ejer det rigeste Udvalg saavel af Luksus- som Nyttetøjtøj — men tillige Varernes Finhed og Godhed. Det spiller nu engang en Rolle i vore moderne Tider, baade for Herrer og Damer at kunne finde de Sko og Støvler, som bedst passer og klæder Ens Fødder og det er man sikker paa i Fodtøjs-Magasinet „Perfect“ i Kolding. Denne Butik med dens altid straalende og pyntelige Udstillingsvindue, er en Pryd for sin By.

Kaalunds Sæbefabriker, Kolding.

En Fabrikationsvirksomhed, der fortjener at nævnes, er Kaalunds Sæbefabriker i Kolding, der indehaves af Hr. H. Chr. Petersen.

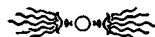
En lille hastig Tur gennem de store, lyse og luftige Fabrikslokaler, hvor alt skinner af Propperhed og Akkuratesse, overbeviser os om, at vi staar i en Virksomhed, der med Rette forlanger at regnes mellem de første i sin Branche.

Det summer og bruser, hvor vi kommer frem. Her arbejder de store Røre-, Valse- og Skæremaskiner samt Pressemaskinerne, der forbausende hurtigt forvandler Blokkene til de smukt formede og behageligt parfumerede Stykker Toiletsæbe.

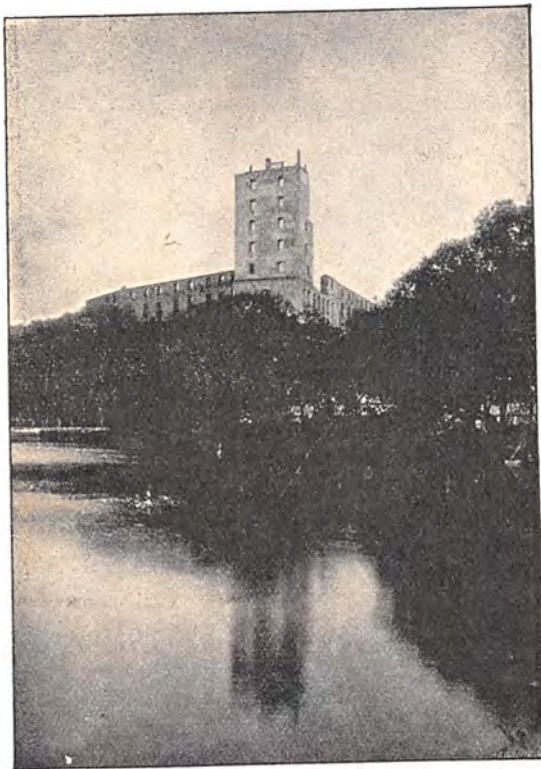
Vi gaar gennem Parfumeriet og faar en Følelse af, at vi befinder os i Virksomhedens Centrum. Det er herfra Parfumeringen af Haandsæberne sker, og den milde, behagelige Parfume-duft fra Tusinder af Essencer og Extraitts, som slaar os i Møde, gør os det Faktum forstaaeligt, at Kaalunds Sæbefabrikers Toiletsæber har vundet sig frem, saa Navne som Naftalan Sæbe og Spiræa Sæbe er kendt af hvert Barn i Landet.

Det har da heller ikke manglet paa Anerkendelse. Paa en Række Udstillinger er Fabrikken tilkendt Medailler, saaledes ved Horsens Udstillingen 1905, hvor den var den eneste af de mange udstillende Sæbefabriker, som fik Sølvmedaille. — En Paaskønnelse der er ligesaa sjælden, som den i dette Tilfælde er fortjent.

Vi passerer lige det store, skinnende rene Lokale, hvor en Skare unge, hvidklædte Piger er i travl Virksomhed med Emballeringen af Lessivol med Violduft, dette Vaskemiddel, der i Løbet af saa forunderlig kort Tid har vundet en Udbredelse, som vi vilde erklære for utrolig, hvis vi ikke gennem tørre Tal fra Bogholderiet blev overbevist om, at Salget Aar for Aar har fordoblet sig. — Og det er en Landvinding for dansk Industri, som man maa glæde sig over, ønskeligt var det, om alle vilde indse det bagvendte i at købe fremmed Fabrikat, naar vort eget Lands byder de samme, eller — som i dette Tilfælde — endogsaa større Fordele.

„Koldinghus“.

Slots-Ruinen.

Den Fortidens smukke Kongeborg, som i Aarhundreder har kastet Glans over Kolding By og Omegn — rigest og mægtigst, medens Kongerne og deres Ridderskarer fyldte Slottets Sale med Liv og en

Lystighed, der hørtes viden om — formaar endnu den Dag i Dag at fange Interessen og Fantasien. — Koldings Borgere elsker sin Slotsruin og de Minder, der knytter sig til den — og Fremmede søger hertil for at beundre dette Minde om svunden Tids Storhed.

Endnu knejser Ruinen af Kongeborgen højt over Byen — endnu ses Chr. den IV's. Kæmpe-tårn milevidt over det sydlige Jylland og Fyen — endnu og i Fremtiden knytter mange af vort Lands stolteste Minder sig dertil — og Navnet er kendt af ethvert Barn i Landet.

Det var derfor ikke nogen Tilfældighed, naar den Kreds af interesserede Mænd, som i 1898 oprettede det første virkelige Andelsselskab paa Livsforsikringens Omraade, til dette valgte Navnet »Koldinghus« — dette havde for dem en Klang, hvortil de gerne knyttede Forventningerne om Fremgang for den gode Tanke, der var nedlagt i Startningen af dette nye Selskab.

De Mænd, der førte denne Idé ud i Livet, var næsten alle kendte som Banebrydere paa Andels-sagens Omraade, og i nøje Overensstemmelse med denne Sags Principper er Virksomheden ledet — gradvis og sikkert fremad. »Koldinghus« blev saaledes startet under beskedne Forhold — Garanterne forlangte ingen Renter af deres indbetalte Penge de første 3 Aar, og har senere kun faaet 4 pCt, men de har da ogsaa haft den Tilfredsstillelse, at Selskabet i de 11 Aar, det har bestaaet, har vokset sig stort og stærkt i Forhold til den beskedne Begyndelse. Det har nu Repræsentanter i alle Egne af Landet, og kan overalt notere en smuk Fremgang.

Tilgangen af nye Forsikringer er saaledes fordoblet i Løbet af 4 Aar, og er nu over 1 Mill. Kr. aarlig, hvilket Forhold maa betragtes som ret enestaaende. — Selskabet har i sine Tarifer de nyeste Forsikringsformer, bl. a. er under 14.

„Koldinghus“, Ekspeditions kontor.

Februar 1910 modtaget Indenrigsministeriets Godkendelse af to nye Tabeller, der utvivlsomt vil vække Opmærksomhed.

I nøje Forbindelse med den store Fremgang er der i Aarenes Løb sket en betydelig Forøgelse af Kontorpersonalet, der nu tæller 7 Personer. Om det daglige Arbejde kan enhver danne sig et Skøn, naar det anføres, at der i det sidst forløbne Regnskabsaar er udsendt, atter indgaaet og bogført ca. 5800 Postopkrævninger, indgaaet og bogført ca. 2000 Postanvisninger og udsendt ca. 6000 Breve.

I et Hefte som dette, der omhandler Kolding Bys Historie og dens nuværende Udvikling, kan Dansk Andels-Livsforsikringsselskab »Koldinghus« nævnes, ikke alene som en af Byens største og mest ansete Forretninger, men det har — ligesom Slottets og Byens Historie — vakt Interesse i alle Egne af Landet.

Repræsentantskabets og Direktionens Mødesal.

Chr. F. T. Henrichsens Manufaktur-Afdeling, Kolding,

er beliggende paa Byens Hovedgade, nemlig Jernbanegade 28, og præsenterer sig som en af de smukkeste og mest imponerende Butikker i den gamle historiske By.

Forretningen har siden den blev startet taget

Chr. F. T. Henrichsens Manufaktur-Afdeling.

et meget stort Opsving, og skyldes dette i første Række, at de samme Principper, hvorefter Hr. Henrichsen alt i 35 Aar har drevet anden Købmandsvirksomhed der i Byen, er bleven overført, og danner Grundlaget for denne nye Manufaktur-Afdeling.

Dens Specialitet er Sengeudstyr, Hvide Varer, Gardintøjer, Tæpper, Duge og Damelinned; men fører desuden de bedste Frembringelser i Kjole-tøjer og Besætningsartikler og i Forbindelse hermed har Forretningen anlagt en moderne 1. Kl. Systue, som fuldtud har forstaaet at fyldestgøre

Nutidens Krav og tilfredsstillende en hvilken som helst Smag. Forretningens forholdsvise hurtige Opsving skyldes ydermere den Kendsgerning, at Arbejdet er lagt i Hænderne paa dygtige Fagmænd og merkantile Kapaciteter; og dernæst, at Forretningen staar direkte i Forbindelse med de største og mest anerkendte udenlandske Fabrikker, samt ved kontant Indkøb opnaar de bedste Varer til mindste Indkøbspris, uden Mellemhandleravance.

Forretningen ejer et udsøgt og smagfuldt Lager, som fuldtud staar paa Højde med Køben-

Interiør fra Forretningen.

havns Stormagasiner, og vil enhver som har aflagt et Besøg, indrømme, at man her bliver overmaade kulant behandlet, og at Priserne er meget billige i Forhold til de solide Varers Kvalitet.

Under Fru Dybwads Gæstespil.

Skuespillerinde Fru Johanne Dybwad.

Et Interview — i Skindergade.

Aprilsolen sender et af sine kaade, lunefulde Glimt gennem en stadig voksende Rift i de graatunge Hagelskyer og gyder pludselig sin Foraarslysglans ned over den lidt skumle Skindergade, paa en Strækning Strøgets alt andet end straalende Revers.

Og Solsmilet kastes tilbage og straaler paa en lakblank flammerød Hat, af Façon ikke ulig en Lysballon eller en Lygte. Og under denne Hat med dens Tilbehør af funkende Naale og et blaat Slør, et Ansigt, lille og levende, der — jo vist, jeg tager ikke fejl — tilhører ingen anden end Fru Johanne Dybwad.

Fru Dybwad, midt i Skindergade! Som sædvanlig under den røde Lygtes Tegn!

„De gaar udenom Strøget?“

„Ja!“ Fru Dybwad kigger skraat op paa mig, og hendes Øjne faar dette skalkagtige Glimt, der er hende egent. „Jeg gaar „bakom“ Østergade eller „Strøget“, som De kalder det. For jeg bryr mig ikke om at spasere der. Jeg „liker“ ikke at trave afsted, medens Folk enten gaar af Vejen for mig eller stiller sig op og ser paa mig. Og saa gaar de alle saa langsomt, langsomt...“

„Siden Tilfældet er mig saa gunstigt, saa lad mig have Lov til at interviewe Dem med det samme. Det

Den lille Trommeslager.

Efter Maleri af Frans van Mieris den ældre.

skal helst være nogle positive Udtalelser. Ikke bare Passiar. Hvad mener De om — ?“

„Stop!“ afbryder Fruen. „Jeg synes netop, at den eneste Maade, man kan ladé sig interviewe paa her i København, er den, at man sludrer sammen i 20 Minutter om løst og fast, alting og ingenting. Saadan med højtidelige Spørgsmaal og Svar det bliver bare til „Udtalelser“. Og jeg ved ikke noget mere kedeligt end „Udtalelser“.“ Den norske Kunstnerinde slaar gravitetisk ud med Haanden.

Vi skraar over Frue Plads og gaar videre ad Studiestræde. — Herregud, er *det* hele Damen, tænker man uvilkaarligt, naar man ser Fru Dybwad udenfor Scenen. Saa lille hun er, saa spinkel. For at bruge *d'Annunzios* Ord om en anden stor og berømt Kunstnerinde: „Som mærket af de tragiske Sjæle, der har grædt og skreget i hende.“ Men over denne lille meget vidende Kvinde med de talrige Scene-Sejre bag sig er der noget forunderligt fast, sluttet og energisk. Hun er som gennemtrængt af en Personlighedens Styrke, der straalér ud af hendes urolige Øjne, hendes Træks Bevægelighed. Hendes Ansigtsmuskler besidder en sjælden mimisk Magt. —

„De bor som sædvanlig paa *Hafnia*?“

„Ja, der er saa herligt stille. Der kan man da faa Lov at være i Fred. Selv for Interviewere. Jeg tror næsten, de københavnske Journalister har opgivet mig, fordi de ved, at jeg er saa grænseløs uforskammet. I Aar har jeg kun talt med én foruden Dem. Selvfølgelig undgik jeg ikke at faa Vrøvl for det ganske spøgefulde og kaaserende Interview, han skrev. *Johs. Nielsen* var saadan!“ (Fru Dybwad luder med Hovedet og anlægger en tung og skummel Maske med mørke Øjne og sammentrukne Bryn). „Det endte saamæn med, at jeg maatte sige: Men Herregud, hvordan er det da, at „Dere“ ser paa detteher? Man skulde tro, at det var mig, der var Københavneren og De, som var Nordmanden!“

„Hvordan tilbringer De saa Deres Dag?“ (Enhver, der nærer ubestemte og taagede Forestillinger om en feteret Teaterdames glansfulde Privatliv, bør læse Fru Dybwads Svar med Andagt).

„Hvordan jeg tilbringer min Dag? Tror De virkelig, det kan interessere nogen her? Ja ja da. Hør saa engang: Kl. 10 blir jeg vækket og gaar saa til Prøve Kl. 11 $\frac{1}{2}$. Den varer som Regel til Kl. 4. Fra 4 til 5 gaar jeg Tur. Og da er det bare Træning.“

„Hvor gaar De saa?“

„I „Botanisk Have“,“ svarer Fruen med et Smil, som røbede hun en bly Hemmelighed. Saadan én har vi ikke hjemme i Christiania.

Der er saa dejligt. Og der gaar jeg saa og ser, hvorledes Knopperne bliver større og større fra Dag til Dag. Siden i Gaar er de sikkert ikke vokset,“ tilføjer hun bekymret. „Saadan som det har hæglet. Og saa koldt det er!“

„Og derinde møder De selvfølgelig aldrig nogen — undtagen de unge medicinske Studenter, som gaar og gruer for „Botanicum“, og saa, af og til, et forelsket Par i de fjerneste Kroge?“

„Nej, jeg har ingen mødt, som saa ud til at være forelsket. Men det er „kansje“ ikke den rigtige Tid. Mellem 4 og 5 er de nok hjemme at spise — selv om de er forelskede! Naa, saa fra 5 til 6 spiser jeg Middag, alene, i et Værelse bag Kafeen, med Udsigt til *Hafnias* Gaard. Fra 6 til 7 hviler jeg. Saa paa Teatret. Og fra Teatret lige hjem.“

„Spiser De ikke til Aften?“

„Jo, men bare „lite Mat“. Og saa i Seng! Og jeg kan forsikre Dem, at jeg er ulykkelig, naar et eller andet uforudset bringer Uorden i min Dag. Det *maa* gaa saaledes, aldeles nøjagtigt, som efter et Urværk, for at jeg skal befinde mig vel.“

„Og De gaar aldrig ud efter Teatertid? Kommer aldrig sammen med nogen?“

„Nej, aldrig. Husk fra „Rosmersholm“ f. Eks. naar jeg først hjem over Kl. 12!“

„Hvad mener *De* som fremmed om det stadig ret brændende Spørgsmaal herhjemme: Teaterkritikken?“

„Den har jeg ikke dannet mig nogen Mening om — som Helhed. Jeg synes forresten, den var lidt upaakrævet „sur“ efter „Rosmersholm“ — men det kan jo have været tilfældigt!“

„Gør det Indtryk paa *Dem*?“

„Aa nej, det kan jeg ikke sige, — naturligvis er det altid behageligst, at det, man har tænkt og villet og altsaa gir Form, falder i Smagen — men noget *dybere* Indtryk... aa nej, *den Kritiker* skulde ha' sine Papirer svært godt i Orden!“

Vi er drejet ned ad Vestervoldgade. Med et Hovedkast over mod Dagmar-teatret spørger Fru Dybwad:

„Naa, og hvordan gaar det saa med „Dagmar“?“

„Man hører saa mange Rygter!“ svarer jeg diplomatisk.

„Tænk for en By at ha' et Teater i, København!“ udbryder Fru Dybwad med straalende Øjne.

„Har De maaske Aspirationer i Retning af selv at blive Teaterleder?“ Vi er nu stanset udenfor *Hafnias* Port.

„Farvell!“ ler Fruen. „Nu har jeg ikke længere Tid. Og nu begynder De at interviewe!“

NIELS TH. THOMSEN.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

Fortsat.

Det var en barnlig Skikkelse, klædt i en tarvelig Bomuldskjole, som nok kunde se ud til at have været nogle Gange i Vaskebaljen, og som skinnede af Renhed; trods den stedlige Syjomfrus synlige Anstregelser var det dog ikke lykkedes hende at skjule de smukke og fine Former, den dækkede over. Ligeledes formaede de klodsede, haandsyede Sko ikke at skjule, hvor smukke de Fødder var, som stak i dem.

Dog det var noget, Delaney opdagede senere. Foreløbig var han for optaget af at betragte Ansigtet.

Hvor straaledede dog de Øjne, hvor var de Bryn fine, som skyggede ned derover! Hvor brusede dette Haar viltert, og hvor straaledede hendes Teint af en zart Friskhed.

Hele dette Billede havde han opfattet i et Nu, imens den unge Pige havde besluttet sig til, hvor hun vilde springe ned. Denis syntes, at det var et halsbrækkende Sted, hun havde valgt, og da den unge Pige lod til at ville belave sig paa at hoppe, raabte han uvilkaarligt:

»Lad være med det! Det er meget højere, end det ser ud til!«

Lyden af hans Stemme var lige ved at faa hende til at tabe Ligevægten. Hun vendte hurtigt Hovedet i den Retning, hvorfra den kom, og mødte i det samme hans Blik. I et helt Minut stirrede hun ufravendt paa ham. Hvem var han, og hvad vilde han her? I det Øjeblik havde hun fuldstændig glemt Fættren, der ventedes, men i næste Sekund, hun saa paa ham, huskede hun det.

Ganske, ganske langsomt strømmede en stærk Rødme frem i hendes Kinder. Skulde denne smukke, høje, venlige unge Mand virkelig være hendes saa frygtede Fætter?

Uvilkaarligt smilede hun og sagde:

»Det er Denis!« Hendes Stemme var sagte, men klar og tydelig og klædte hende bedaarende.

»Godt gættet!« lo han og saa op til hende paa hendes ophøjede Stade. Han havde taget Hatten af, og hun syntes næsten, at han om muligt saa endnu bedre ud uden end med den.

»Jeg vidste det godt,« sagde hun næsten triumferende. »Jeg saa det øjeblikkelig. Du ligner Fader — — det vil sige paa en helt anden Maade.«

»Du kendte mig ikke?« blev hun ved. »Jeg er —«

»Hendes Naade til Ballyhinch!« afbrød han. »Nej, dér tog du fejl. Ser jeg da virkelig saa daarlig begavet ud, at jeg ikke skulde kunne se det ved første Øjekast.«

»Aa — selvfølgelig, det var meget let for mig at gætte, at det var dig. For det første, fordi vi ventede dig; for det andet, fordi der i hele Nabolaget ikke findes en eneste ung Mand undtagen Doktorens Medhjælper og Organisten. Naa, og for det tredje, din Lighed med Fader. Men hvordan kunde du kende mig?«

»Er jeg da en ren Dumrian, siden jeg ikke skulde kunne gætte det? Er her da saa mange »Prinsesser« her, at — — — —«

»Aa Snak!« afbrød hun ham lidt kort. »Hvis du ikke ønsker at fortælle det, saa — —.«

»Jo selvfølgelig, jeg kendte dig, fordi du kendte mig først.«

»Naa saadan! Det var ærgerligt, jeg fortalte mig,« sagde hun, idet hendes Øjne straaledede af et uskyldigt Koketteri.

Men straks efter blev hun igen alvorlig:

»Fader kan nok ikke forstaa, hvor jeg bliver af. Aa hør, staa lidt til Side, mens jeg springer ned!«

»Nej, hop dog ikke ned fra den Højde!« afbrød han rask. »Kom, lad mig hjælpe dig!« Og i det samme satte han den ene Fod op paa en Sten og rakte Armene op imod hende. »Betro dig kun til mine Arme, de skal nok gribe dig!«

»Tror du da, jeg er af Porcellæn?« lo hun. »Men naar du gerne vil — saa lad mig lægge Haanden dér paa din Skulder; maaske vil det redde mig fra en pludselig og grusom Død! Naa — er du parat?«

Hun lo igen og syntes ikke det mindste forlegen, skønt de to Ansigter i dette Øjeblik ikke var fjernet langt fra hinanden; han mærkede et blidt Tryk af hendes Hænder paa sine Arme, idet han greb hende. Og i næste Nu stod hun ved Siden af ham paa Jorden.

»Ikke saa meget som et brækket Ben.« lo hun igen. Men saa kom hun til at tænke paa Pligten, og med en pludselig Forandring i Tonefaldet sagde hun højtideligt, idet hun samtidig rakte ham Haanden:

»Naa — velkommen! Det glæder mig meget — — meget — —, at Du er kommen!«

»Mange Tak,« sagde han glad, om han end var noget forbavset over hendes pludselige Alvor. »Det var det bedste, du kunde fortælle mig! Jeg var saa bange, at jeg maaske kom til Ulejlighed.

»Aa nej —!«

»Mener du virkelig, at du selv er glad over mit Besøg?« vedblev han, da han ikke var rigtig sikker paa, om der ikke laa noget skjult bag hendes Alvor.

»Ja, mere end jeg kan fortælle dig,« kom det hurtigt og uden Betænkning.

Denne frimodige Aabenhjertethed var næsten for meget for ham. Mente hun det virkelig? Hvor kunde hun straks være saa henrykt ved at se ham dér? Dette kære, henrivende, bedaaende Barn, som —

»For Faders Skyld,« føjede hun sagte til.

Det kom bagefter som en Spand Vand over Hovedet.

»Han har saa lang Tid længtes efter at se sine Slægtinge og da særlig dig, hans eneste Broders eneste Søn.«

Hun tav et Øjeblik. Saa spurgte hun venligt, idet hun saa paa ham.

»Hvorfor kom du egentlig?«

»Længsel efter at se ham, formoder jeg,« svarede han og smilte. »Jeg skulde have været her før, men som du maaske véd, lige siden Faders Død har Moder og jeg boet i England, og i de sidste Aar har jeg desuden været meget ude at rejse. Men for tre Maaneder siden hørte jeg, at vore Sager stod daarligt til paa Irland; derfor besluttede jeg at tage her hen i Stedet for igen at tage til Østen.«

»Vrøvl med Folkene?«

»Ja. Eller rettere med mine Forvaltere. Lige siden den frygtelige Begivenhed, da stakkels Meredith blev skudt — Forvalteren, Du véd, jeg havde for nogen Tid siden, har jeg ikke haft Fred.«

»Jeg husker det hele, som det var i Gaar. Det var et gyseligt Mord. Og han kæmpede endda saa tappert — — lige til det sidste — — de slog ham i — — aa, det var forfærdeligt!« Hun saa fast paa ham. »Og værre næstøn for dig end for nogensomhelst anden.«

»Jeg skal heller ikke glemme dem det,« sagde han og bed Tænderne sammen. »Vel, hans Efterfølger, Strong, kunde heller ikke holde Styr paa Folkene. Han tabte fuldstændig Hovedet, og efter et Par Maaneders Forløb forlod han Stillingen. Jeg siger ikke noget til det. Men jeg kan bare ikke forstaa, at de lader det komme saa vidt, at de risikerer at blive slaadet ihjel. Den sidste, jeg havde, Monroe, opgav ogsaa Ævred; og da jeg havde set, at jeg højst kunde

vente at beholde en Forvalter et halvt Aar ad Gangen, tænkte jeg, det var bedre, jeg selv tog over og prøvede, hvad jeg kunde gøre, selvfølgelig sammen med en Medhjælper.«

»Kerry er ogsaa saadan et uhyggeligt Sted,« sagde »Prinsessen«.

»Aa, hvis der blot blev reformeret lidt, og Folkene derovre fik vasket det værste Snavs af Ansigtet, kunde der vist blive meget rart at være. I hvert Fald, nu vil jeg prøve, hvad man kan faa ud af det. Moder var selvfølgelig ked af at opgive Bylivet nu midt i Sæsonen, men jeg overtalte hende til at tage herover, fik Gaardens Hovedbygning gjort i Stand, og nu, da hun har været her en Maanedstid, begynder hun allerede at finde sig ganske godt til rette. Og saa snart jeg fik blot et Par Dage tilovers fra Arbejdet, var det første, baade Moder og jeg tænkte paa, selvfølgelig dig og Onkel!«

»Det var virkelig venligt af Jer,« sagde hun.

Hun havde betragtet ham ufravendt i de sidste fem Minutter. Hvor var han dog forskellig fra alle de andre unge Mænd, hun havde kendt. Selv Kilgarriff, der dog ellers skulde kaldes en berejst Verdensmand, som stod langt over alle de andre paa Egnen, naaede langt fra op paa Siden af denne nye Fætter. Der var noget i hans Stemmer, som paa en Gang beruste og var saa ejendommeligt.

Hun var dybt inde i sine Betragtninger, da hun pludselig kom til at tænke paa Middagsbordet. Og en stille Rædsel greb hende. Middagen! Hvordan mon det gik med den! Hvilke Ulykker kunde der ikke være sket i Køkkenet i al den Tid, hun havde været borte. Hun maatte hjem.

Men Fætteren blev ved med at tale. Hendes Tanker gik helt andre Veje, og tilsidst svarede hun kun med Ja og Nej.

»Keder du dig nu ikke her?« spurgte han.

»Keder! Ok nej! Her er altid saameget, der skal gøres, saa Dagen slaar saamænd knap nok til. Og saa hænder der jo gerne en og anden Overraskelse hver Dag til at live op i Ensformigheden. I Dag var det jo nu er særlig behagelig Overraskelse,« føjede hun til og sendte ham et straalende Blik.

Han svarede intet, i hvert Fald ikke med Ord; men hans Øjne sagde tilstrækkeligt — — ja maaske mere end tilstrækkeligt.

»Nu jeg ser dig, véd jeg, at du er helt anderledes, end jeg havde forestillet mig — — et ganske andet Menneske.«

»Maa jeg takke! Formodentlig var det Billede, du havde dannet dig af mig, betydelig mere ophøjet end jeg er i Virkeligheden — ikke sandt?«

»Det svarer jeg skam ikke paa!« erklærede

hun og slog lidt med Nakken. »Du kan i hvert Fald være meget godt tilfreds med Resultatet.«

»Med andre Ord: lidt bedre end Organisten — og en Ubetydelighed rarere end Lægens Amanuensis?« lo han.

»Jeg ved ikke af, at jeg har sagt noget om »rar«,« svarede hun roligt.

Der laa ligesom lidt Stridslust i Tonen. Hendes Kinder blev rødere, og Øjnene lyste. Til alt Held for Delaney var de naaet op til Huset, og i det samme kom Onklen til Syne forpustet og varm og med en halv Snes Hunde af alle Aldre og Størrelser lige i Hælene.

»Naa, du har allerede truffet hende,« raabte han muntert i lang Afstand. »Det var udmærket!«

FJERDE KAPITEL

Ved Piben og Cigaren.

Det var nogle Timer senere. De havde spist og sad nu paa Verandaen og saa ud over Haven. Det vil sige de to Mænd. Norah var optaget af sine Pligter.

Onklen var inde paa sit Yndlingstema: Irlænderne og alle deres Udyder. Har man nogensinde truffet Folk som dem! Saa doyne og ugidelige! Og saa dumme!

»Er det ikke sandt, Norah?« henvendte han sig til Datteren, som imidlertid var kommen ud til dem og havde stillet sig bag hans Stol og lænede sig frem over ham. »Norah kan fortælle dig, hvordan de er!«

»De er saa forfærdelig fattige,« sagde Norah og sukkede.

»Ja, vist saa,« afbrød den gamle i en Fart for ikke at komme ind paa det Spørgsmaal. »Men hvad jeg vilde fortælle din Fætter, var, at der er ingen Hæderlighed tilbage i de Mennesker; de véd knap, hvad Ordet betyder. De betaler ikke, hvad de skal, disse Bønder. Jeg sværger ved — — — aa Norah, gaa ind og hent mig en anden Pibe, den her vil ikke trække; du kan nok finde den inde i Stuen.«

Norah gik og tilkastede i det samme sin Fætter et lille Blik.

»Jeg kan ikke lide at bande, naar der er unge Piger tilstede,« sagde den gamle stilfærdigt. »Navnlig ikke, naar Talen drejer sig om Folkene her!«

»Mon du nu ikke er for haard igen ved dem!« lo Denis.

Men Onklen blev ivrig:

»For haard! Nej, du kender dem ikke. Du har for meget Sakser-Blod i Aarerne. Du er som alle dine Landsmænd!«

»Nej, nu misforstaar du mig!« sagde Denis hurtigt. »Jeg er Irlænder med Liv og Sjæl, hvor meget engelsk Blod jeg ellers har i Aarene!«

»Bravo, min Dreng! Det kan jeg lide at høre!« sagde hans Onkel og slog ham paa Skulderen. »Til Trods for alle Irlændernes Fejl — og vi har mange af dem — saa siger jeg dog, at jeg vilde ikke bryde mig om at være noget andet. En god Irlænder er ligesaa meget værd som to Englændere!«

»Ja, i hvert Fald som een!« lo Denis.

»Nej to, Mand, to! Og bedre endda!« raabte den gamle, og hans Haar, der var saa tykt som i hans Drengedage, strittede til Vejrs af bare Iver. »Har jeg ikke Ret, Norah? Jeg siger . . . hvor i Verden er det Barn nu henne? Hun er altid borte, just som jeg har Brug for hende.«

»Det forekommer mig, at du sendte hende ind, den Gang du vilde til at bande,« sagde Denis med et Smil og strøg Asken af Cigaren.

»Ja, det gjorde jeg ogsaa. Nu husker jeg det. Naa, dér er du, Prinsesse,« fortsatte han, da Norah idet samme kom tilbage. »Og uden Piben? Naa, det er nok ikke saa underligt, for jeg har den her i Lommen! Men skulde du ikke bringe din Fætter en?«

»Fætter er vist bedre vant end at ryge Pibe,« sagde den unge Pige, idet hun bøjede sig frem over Faderen og ruskede ham blidt i Haaret. »Det er kun en gammel Knurrekat som dig, der kan gøre den Slags Ting i vore Dage.«

»Naa, er det det?« sagde Hi. Delaney og saa skarpt paa Denis; først nu opdagede han, at han sad og røg en Cigar.

»Hvor er I dog nogle Dummerhoveder, I unge Mennesker! I véd ikke, hvad der tjener jer selv til bedste! I gaar Livet igennem uden at erfare, hvilken vidunderlig Livsledsager man har i en Pibe. Dobbelt saa stor Nydelse, som den Rygepind, I har i Munden!«

Og med disse Ord stak han Piben i Munden, lænede sig velbehageligt tilbage i Stolen og saa' ud over Haven og Landskabet, som just tegnede sig i sin smukkeste Belysning. Den nedgaaende Sol belyste Bjergene ude i Horisonten.

»Er her ikke kønt?« sagde han og pegede med Piben ud over alle Herlighederne.

»Storartet!« udbød Denis.

»Og alt det, du ser herfra, er min Jord.«

»Virkelig! Her maa være en glimrende Jagt!«

»Om her er Jagt!« Kom til Jul, min Ven, saa skal du se, om her er Jagt!«

»Ja, det siger jeg ikke Nej til,« svarede Denis.

»Et Aar var her saa mange Snepper, at de bogstavelig sværmede som Bier!«

Nevøen brød ud i høj Latter.

»Ja, du ler! Er det ikke sandt, Norah!«

Men Norah var klog nok til at bevare en diplomatisk Tavshed.

»Kusine siger ingenting,« sagde Denis drilende.

»Hvad behager? Prinsesse! Vil du til at spille Forræder!« udrød den gamle, idet han tog Nora's Haand og trak hende hen til sig. »Har jeg ikke en Gang for alle sagt dig, at naar din Fader fortæller en god Historie, saa har du blot at nikke og sige Ja! Men se, al min Opdragelse har været forgæves! Du maa undskylde hende« — sagde han til Denis som for at forsvare hende — »men selvfølgelig er hun ikke fuldkommen paa alle Omraader.«

FEMTE KAPITEL

Tabt Spil.

Det havde regnet lidt om Natten. Paa Blade og Grene perlede de friske Vanddraaber; hele Naturen aandede fornyet op efter Nattens Styrtedbad.

En stor Buket tunge Roser er just af en lille, men sikker Haand bleven kastet ind ad Vinduet til den unge Delaneys Værelse. Det er tidlig paa Morgenen, og Denis var netop i Færd med at gøre Toilette, da den uventede og duftende Morgenhilsen kom ind ad hans Vindue, Bevæbnet med to Haarbørster, som endnu ikke havde gjort deres Pligt, at bringe hans Lokker i Orden, gik han hen for at se, hvorfra Buketten kom.

»Kom herud! Kom herud!« lød en sød frisk Stemme ham i Møde. »Hvad? Er du ikke klædt paa endnu? Og du skulde vide, hvor meget jeg allerede har besørget til Morgen. Jeg

har været nede ved Stranden og faaet mig en ordentlig Svømmetur; og været tilbage igen og har klædt mig om — og hvad har du dovne Dreng bestilt? Fy!«

Hun saa saa straalende glad og morgenfrisk ud, som hun stod dernede, at hun lignede hele den smukke Natur, der omgav hende.

»Jeg kommer om et Sekund,« raabte han ned, idet han næsten glemte sin noget ufuldkommen Paaklædning. Hun syntes for Resten slet ikke at føle sig generet over at se ham i Morgendragt. Var han ikke hendes Fætter? Og var en Fætter ikke det samme som en Slags Halvbroder?

»Du skulde bare have været herude for en Time siden! Du kan ikke tænke dig, hvor Luftten var henrivende. Men skynd dig nu at faa Tøjet paa, saa tager vi os en Løbetur før Frokost! Se her!« og hun smed en lille Rose op til ham, »tag den i dit Knaphul — og skynd dig, skynd dig, skynd dig!«

Hun havde saamænd ikke behøvet saa kraftig en Opfordring. Aldrig i sit Liv var Denis kommen saa hurtigt i Klæderne som denne Morgen. Mange, mange Aar senere huskede han den besynderlig milde lykkelige Fornemmelse af Glæde og Velvære, som fyldte ham denne Morgenstund, da Duggen endnu laa paa Bladene og Dagens Port endnu ikke var aabnet, disse dejlige tidlige Timer tilbragt sammen med — hende.

Fortsettes.

Kapelmester Julian Olsen.

Julian Olsen.

Palmehavens berømte Musikdirigent, Hr. Kapelmester Julian Olsen, havde i Lørdags d. 30. April sin aarlige Benefice.

Det Publikum, der samles ved de fashionable Te-Koncerter i d'Angleterres Palmehave, kræver meget i Retning af god Musik, og den store Tilslutning er derfor et smukt Vidnesbyrd om Hr. Julian Olsens fortræffelige Præstationer.

I de syv Aar, han har dirigeret Orkestret i Palmehaven, har han sikret sig et Publikum, der forstaar at goutere en virkelig musikalsk Ydelse, og ved Beneficen blev der derfor vist ham al den Anerkendelse, han fortjener, af et talrigt og kunstnydende Publikum, blandt hvilke fandtes kendte Navne i den danske Adel og Diplomati.

Kapelmester Julian Olsen, der er født i 1865, kan allerede nu se tilbage paa en lang Virksomhed som Orkesterleder, og forhaabentlig vil han endnu i mange Aar svinge Taktstokken til Glæde for det Publikum, der forstaar at skatte god Musik.

Justitarius Ipsen.

Justitarius Ipsen.

En pludselig Død har forleden bortrevet Justitarius Ipsen, netop som han stod i Udøvelsen af sin Embedsvirksomhed.

Han blev 66 Aar gammel, idet han var født den 28. September 1843, og siden 1896 havde han beklædt Embedet som Justitarius i Overretten.

Ipsen var en meget begavet Jurist, og sit Embede røgtede han med streng Pligtopfyldelse og Samvittighedsfuldhed, der aftvinger Respekt, men ikke Popularitet.

Han var en meget virksom Mand. Fra 1886 til 1893 sad han i Borgerrepræsentationen, var i flere Aar Censor ved juridisk Eksamen, og beklædte desuden de for en fungerende Dommer usædvanlige Poster som Formand i Handelsbankens Bankraad og Formand for Sparekassens Direktion.

Professor Chr. V. Nielsen.

Arkitekt, Professor Chr. V. Nielsen er død i en Alder af 77 Aar.

Han havde i mangfoldige Aar været Lærer ved Kunstakademiet, og det var nærmest det, han viede sine Kræfter.

Hans Navn er kendt fra en Række Lærebøger i Perspektiv, og han har ligeledes skrevet et ret omfattende Værk om Perspektivets Historie. Som Arkitekt i det praktiske Liv udfoldede han ingen stor Virksomhed; men blandt de Bygninger, til hvilke han har givet Tegninger, bør dog nævnes »Kokkedal« og »Smidstrupgaard«.

Som Perspektiviker var han en Autoritet. Det pragtfulde Renaissanceinteriør paa Marstrands kendte Billede »Den store Nadver« skyldes f. Eks ham.

Arkitekt C. V. Nielsen.

Som udøvende Kunstner kendes Professor Nielsen fra en Mængde fine, smaa Akvareller.

Den gamle Lærer var overordentlig afholdt i Kunstnerkredse.

Frk. Johanne Engberg,

Børnehjemmet „Bethlehem“s dygtige og nidkære Plejemoder, som den 1. Juni paa Grund af svigtende Arbejdsevne fratræder sin Stilling, fejrede den 2. Maj sit 25

Aars Jubilæum. Hun har i de forløbne Aar været i Moders Sted for 210 hjemløse Børn.

Børnehjemmets voksne Plejesøner, hvoraf flere er i gode Stillinger i Samfundet, mindes med Tak deres Ophold paa „Bethlehem“, der for dem er blevet et virkeligt Hjem.

Dette skyldes for en stor Del Frk.

Johanne Engberg, som i opofrende Kærlighed har øvet en betydningsfuld Gerning.

Frk. Engberg er født i Odense 1849 som Datter af en Haandværksmester.

Forstanderinde Frk. Engberg.

Interiører af de Værelser, som Oberst Roosevelt beboede paa Amalienborg.

Ekspræsident Roosevelt med Familie overværer en Flyvepræsentation i Frankrig.

Roosevelt overværer en Flyvning.

Ekspræsident Roosevelt med Hustru og Datter fik selvfølgelig, under Besøget i Frankrig, ogsaa Lejlighed til at overvære en Flyvning.

Som man ser paa hosstaaende Billede følger de med største Interesse og Opmærksomhed den dristige Aviatiker Dubonnet paa hans Flugt gennem Luften, og Skæbnen vilde, at de ved samme

Lejlighed kom til at overvære en Begivenhed, der kunde være blevet til et rystende Drama.

Der hændte noget med Dubonnets Maskine, hvorved den kom ud af hans Kontrol, og Resultatet blev det sædvanlige: Maskinen styrtede ned og knustes totalt for Tilskuernes Øjne; men Aviatikeren slap ved et af de mærkelige Held i Uheld derfra med Liv og hele Lemmer.

Roosevelt i Jagtkostume.

Ekspræsident Roosevelt i Kjolé og Hvidt, saaledes som han har præsenteret sig ved Kronprinsregentens Taffel og ved Raadhusfesten, eller i Spadseredragt og høj Hat, som man har set ham paa Byens Gader, har i det Ydre intet tilfælles med den Rytter, der viser sig paa omstaaende Billede i Bulehat, Halstørklæde i Stedet for Flip og en Klædedragt, der øjensynlig har maattet gøre streng Tjeneste og taalte at blive erstattet.

Det er imidlertid selve den berømte Ameri-

kaner, saaledes som han saa ud paa sin Rejse i Afrika, og naar man ser ham i det Udstyr, forstaar man, at hans Rejse har været en virkelig Ekspedition til de vilde Egne, hvor der er nok af Eventyr og Oplevelser for den dristige Jæger; men ingen Luksus for den blødagtige og forvante Salonhelt.

Roosevelt vil sikkert leve højt paa Erindringen om udstaaede Strabadser og Vanskeligheder under Jagtfærden; thi han er bekendt som en fremragende Jæger i sit Hjemland.

Roosevelt i Jagtkostume.

Interesserede Tilskuere.

Hvor Bjørnson døde.

Hotel „Wagram“ i Paris, hvor Bjørnson boede.
Det med X mærkede Hjørneværelse, var det, hvori Digteren døde.

Bjørnsons Sørgetog.

Jeg vælger mig April —!“ skrev Nordens store Digter.

Og en Apriisdag, Maanedens sidste, førtes hans jordiske Rester ude fra den Verden, han erobrede, hjem mod den fædrene Jord.

Solskin vekslede med Regnstænk og Hagelbyger. Men Vaaren gærede og Træerne grønne.

Der er noget ejendommeligt i den Kendserning, at da den nulevende Generations største danske Digter var død og skulde stedes til Hvile efter sit farende Sangerliv, var den Sørgekare, som viste ham den sidste Ære, næsten fattig

mod den Folkehær, der deltog i Bjørnsons pompøse Ligfærd gennem København.

Og var end Bjørnson uimodsigelig større end Drachmann, et mere verdensomspændende Geni, en ganske anderledes stout, almeninteresseret og almeninteresserede Skikkelse i det internationale Kulturliv — saa var Drachmann dog vor egen Mand, der havde sunget sig ind i vore Hjerter med vort eget blide Modersmaal.

Dog — netop i Sprogfællesskabet ligger vel den inderste Aarsag til, at vi Danske i saa høj Grad lærte at forstaa, at beundre, at elske Bjørnson.

Hans „Norsk“ var selv i hans mest nationale Perioder aldrig saaledes, at det lagde selv den jævne danske Læser nogen Hindring i Vejen for den intime Forstaaelse af Digterens Værk. Og derfor blev det en Folkehær, lærde som læge, Aandens som Haandens Arbejdere, der samledes i Endrægtighed om Bjørnstjerne Bjørnsons Baare for under Sorgens Tegn at hylde den Mand, hvis Aands Størværk og hvis personligt uangribelige Livsførelse var egnet til at aftvinge alle den dybeste Respekt.

Om selve Sørgetoget har Dagbladene talt. Det blev vel omtrent saa mægtigt, saa fyldigt, som ventet.

Igennem en Storby, i hvis travle Døgnliv der blev et Par Timers Stands, og fra hvis

offentlige og private Bygninger danske og norske Flag vajede paa halv Stang, førtes Digterbaaren, dækket af det rene, norske Banner og trukket af 6 sorte Heste gennem Københavns Hovedstrøg, forbi dens Raadhus, fra hvilket Norges Flag bølgede for første Gang i den milde Vaarbris, forbi dens nationale Skuespilhus, der havde klædt sig i Sorgens Dragt, og fra hvis Loggia en Sørgemarsch stemte Sinden til Andagt.

Og efter at Ministerchefen paa Landets Vegne havde sagt den store Afdøde det sidste Farvel, førtes denne Fredens Stridsmand paa et af sit Lands Panserskibe og hilst af Kanoners Torden hjem mod de norske Fjorde og Fjælde. —

N. TH.

Bjørnson paa Dødslejet i Hotel Wagram.

Paa Toldboden: Konsejlspræsidenten byder Bjørnson det sidste Farvel.

Hans Christian Lumbye,

Champagne-Galoppens Komponist.

1810 — 2. Maj — 1910.

I sidste Nummer af »Hver 8. Dag« bragte vi et Billede og et Par Mindeord om Hans Christian Lumbye; men vi tror, at efterfølgende Artikel om Champagnegaloppens berømte Komponist, skønt post festum, vil have sin Interesse.

Red.

Den 2. Maj 1910 var det 100 Aar siden, at Komponisten Hans Christian Lumbye fødtes i København. — Faderen var Underofficer og blev forsat til »Fynske Dragonregiment«, der garnisonerede i Odense. I denne By fik den lille Hans Christian sin første og væsentligste Uddannelse i Musikken af Odense Bys Stadsmusikant, og hans musikalske Evner viste sig tidligt, idet han allerede som Dreng komponerede smaa Marscher, Sange og lignende. Knap 14 Aar gammel blev han ansat som Trompeter ved Regimentets Musikkorps, hvor han forblev i 4—5 Aar, indtil han i 1829 blev forsat til Hestgarden, hvorfra han nogle Aar senere afgik som Følge af en større Arméreduktion. Allerede under sin militære Løbebane havde Lumbye komponeret en Del Sange og Danse; men det var først senere, at han slog rigtig igennem.

Hans Christian Lumbye var et afgjort Naturgeni. Vel havde han, under et Ophold i Randers, faaet nogen Undervisning i Musikteori; men ellers havde han uddannet sig selv.

I 1838 kom der et steiermarkisk Orkester til København og koncerterede, dels i Rosenborg Have, dels i Hotel d'Angleterres Sal. Det var navnlig Valse af Strausz, Gongt og Lanner, der var i Publikums Yndest i den Tid. De fremmede Musikere gjorde Lykke; men Lumbye fandt, at de ikke ydede mere, end at han, med de Kræfter, der stod til hans Raadighed, kunde præstere noget lige saa godt. Han fik et Orkester samlet, og det viste sig snart, at det »Lumbyeske Selskab« stod fuldt paa Højde med det tyske Orkestres Præstationer. Det blev en Modesag i de Dage at gaa til disse Koncerter; J. L. Heiberg lader jo ogsaa Emilie (i »Emilies Hjertebanken«) synge de berømte Strofer:

»Forleden min Tante hos Lumbye tog mig hen, fast aldrig den Aften forglemmer jeg igen.« —

Her spillede Lumbye sine første Valse, og herfra skete Overgangen til »Tivoli«, til hvis Historie Hans Christian Lumbyes Navn er uløseligt knyttet. Han var Tivolis Koncertsals Dirigent fra den første Aften i 1843, da Tivolis

Skaber, Georg Carstensen, lukkede op; her voksede hans Popularitet i Aarenes Løb, og herfra gik hans Ry langt udover Landets Grænser. —

Fra Tivolis Koncertsal gik hans Melodier ud over hele Europa og videre over Verdens havene.«

Hele Lumbyes Person og Naturel var ganske efter Publikums Smag, der var ikke Spor af noget »Kapelmesteragtigt« over ham, han dirigerede med »Front« mod Publikum, helst med Violinbuen, og naar saa Orkesteret var kommen i »Gang«, spillede han gerne selv med.

Lumbye komponerede jo væsentlig Dansemusik; men heri blev han ogsaa en Mester, vor eneste virkelige *nationale* Mester, for der er noget ægte dansk over alle Lumbyes Kompositioner. Han havde den Gave at kunne fremlokke baade Smil og Taarer med sin naive og inderlige Musik. Man behøver ikke at være »Musikender« for at gribes af den Stemning og Følelse, der udgaar fra hans »Drømmebilleder« og de to prægtige Sange af Vaudevillen »Den sidste Nat«, det er Musik, der forstaas af den jævne Tilhører. Og saa Dansemusiken! Hvor sprudler den ikke af Ild, Liv og Humør? Man slaar uvilkaarligt Takt med Foden eller Hovedet, naar man hører en Polka eller Galop af gamle Lumbye. Højest naaede han vel nok med sine Galopper og Finaler, her er det, som om alt det ejendommelige ved ham træder stærkest frem, — og derfor blev det vel ogsaa en Galop — den uforgængelige, evig unge *Champnegalop*, der bragte ham Verdensryet. Der gaar et Sagn om Champnegaloppen. Lumbye vandrede en dejlig Foraarsmorgen i glad Stemning hjem fra et muntret Champnegilde, og paa Vejen undfangede han Hovedtemaet til den berømte Galop. Da han kom hjem, satte han sig til Klaveret, og faa Timer efter var den udødelige Hymne til Champagnens Pris færdig fra Mesterens Haand. Der er sagt om den, at den burde kunne gøre Champagnen til Nationaldrik, hvis denne ikke var saa skammelig dyr; men vist er det, at denne Komposition *alene* var nok til at gøre Lumbyes Navn verdensberømt. Champnegaloppen blev spillet første Gang den 22. August 1846 og siden de Tusinder af Gange. Bestandig kaldes den Jublen og Bravoraabene frem. »Galoppernes Galop« er den bleven kaldet, og med Rette; den *maa* være kommen til Verden i det »rigtige« Øjeblik — ingen anden Champnegalop har kunnet fordunkle den eneste *ægte* Champnegalops Ry. — I det hele taget levede Hans Christian Lumbye paa en øjeblikkelig In-

spiration. Mange af hans Kompositioner er fødte en munter Aften, eller er komne til Verden efter en stille Middagslur. Det hændte nemlig ikke saa sjældent, at naar Lumbye efter Middagen tog et lille Blund, kunde han pludselig fare op, styrte hen til Klaveret, spille en Melodi igennem og saa senere skrive den ned.

Der er en Historie om ham og den danske Ballets Skaber, den geniale *August Bournonville*, der er saa karakteristisk for hele Lumbyes Maade at arbejde paa, at den fortjener at nævnes her. Bournonville nærrede stor Interesse for Lumbye. Naar de »store« Komponister ikke kunde finde det rette Udtryk for Balletmesterens Tanker, kom han op til Lumbye paa Toldbodvejen Nr. 4 og det hjalp næsten altid. Saaledes skete det, da Balletten »Fjernt fra Danmark« eller »Et Kostumebal ombord«, skulde instuderes. Masser af Melodier var skrevne og kaserede til den »Indianske Krigsdans«. Det syntes, som om Inspirationen fuldstændig havde svigtet Komponisten, den berømte Gläser. Bournonville var fortvivlet; men i sin Nød kom han til at tænke paa Tivolis Musikdirektør, og han stormede op til ham.

»De maa hjælpe mig, kære Lumbye,« raabte han, »jeg er nærvædet at opgive Ævret.«

»Hvad er der, Hr. Balletmester?« spurgte Lumbye, »hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?«

»Hvormed, kære Ven? Tænk Dem, dette geniale, begavede Meneske, der skriver dejlige Romancer og Sonater og al anden Musik, kan ikke skrive mig en Krigsdans for en Flok Indianere, med Farve over og Karakter i.«

»Hm! hvorledes har De tænkt Dem det, — Tempoet og lignende?« spurgte Lumbye.

»Saaledes!« og Balletmesteren nynnede en improviseret Melodi og gjorde en Del »Pas«, faldt ud med »Hug og Parade« til højre og venstre og var i det hele taget baade grum og rædselsfuld at se paa.

»Ja, men Gudbevares!« sagde Lumbye, det er jo ganske simpelt, saadan maa det være.«

Han gik hen til Klaveret, satte sig ved det og spillede, indtil han havde »bygget« den saa bekendte og karakterfulde »Indianske Krigsdans« færdig. Saa vendte han sig mod den himmel-faldne Balletmester:

»Ønsker De mere. Hr. Balletmester, jeg er parat?«

Men Bournonville svarede: »De ejer Gudomsgnisten. — Tak, tusind Tak — og det har det Menneske ikke kunnet finde paa, det er saa simpelt, og saa træffer det alligevel Hovedet paa Sømmet — det er saadan, som det skal være!«

Men Lumbye svarede beskedent: »Det glæder mig, at De kan benytte den; nu skal jeg

skrive den ned, og om et Par Dage skal jeg sende Dem det hele omhyggeligt arrangeret.«

Saadan blev mange af hans bedste og karakteristiske Kompositioner til; men mange af Dattens »store« Musikere rynkede paa Næsen og sagde: »Talent har han, men af Musik har han ikke meget inde.«

Forunderligt er det, at Lumbye aldrig kom til at skrive *fuldstændig* Musik til nogen af Bournonvilles Balletter; det er kun Brudstykker, man har fra hans Haand i den Retning, men alligevel, hvem gør ham den berømte Finale af »Napoli«, eller den flotte Galop af »Livjægerne paa Amager«, efter? Bedre *Balletmusik* er aldrig skrevet. Lumbye var meget produktiv, hans Kompositioner løber op til henvend ca. 400; men selvfølgelig var ikke alt Guldkorn, kunde ikke være det. Han havde nemlig i en Aarrække, overfor Tivolis Direktion, den Forpligtelse at *skulle* levere to nye Kompositioner om Ugen.

Af Lumbyes Valse er »Amelie Vals«, »Nordlys Vals« og »Marie Vals« de mest kendte og staar fuldt ud paa Højde med, hvad den ældre Strausz har skrevet. Saa er der hans Marscher, brillante rythmefaste at »gaa« efter. Ikke for intet var Lumbye et Soldaterbarn. Findes der vel en bedre Marsch end »Kong Kristian den 9.s Honnørmarsch«? — for kun at nævne én af dem. Her er ikke Lejlighed til at komme nærmere ind paa en Omtale af hans mange Værker; kun skal sluttelig nævnes den musikalske Spøg: »En Tur paa Dyrehavsbakken«, der sprudler af overgivent Lune og Humør.

I 1845 foretog Lumbye en Rejse og besøgte Wien, Berlin og Paris, overalt gjorde han stor Lykke med sine Kompositioner. I Stockholm medvirkede han i 1860 ved Kroningsfestlighederne og udnævntes til Ridder af Vasaordenen. Herhjemme glemte man ikke, at Lumbye havde tilhørt de »militære Underklasser«. Han blev »Krigsraad«, og Dannebrogsmænd, men hermed blev der sat en Stopper for de danske Udmærkelser. Alt dette tog Lumbye sig ikke meget nær, Folkets Yndest besad han lige til sin Død. »Gamle Lumbye« var ung til det sidste. Han naaede aldrig ud over Grænsen af den første Ungdom, Vidunderbørn bliver sjældent gamle, og han var et ægte Vidunderbarn, han vedblev at være Barn, baade før og efter, at han havde naaet den »tredie Snes«, saadan lød en Journalists Ord ved hans Død i 1874. Hans Christian Lumbye hviler paa Holmens Kirkegaard, en smuk Mindestøtte med hans velkendte Træk pryder hans Grav, og paa Stenen staar følgende to Verselinier:

»Hans Toner klinger over Land og By
og gør den gamle ung paany.«

KARL HAVLYKKE.

Roosevelts Ankomst til København.

Roosevelts Familie.

Tivoli.

Tivoli er tidlig paa Færde i Aar. Allerede Kristi Himmelfartsdag den 5. Maj aabnes Sæsonen, og det faste Publikum vil stille med de sædvanlige Forventninger i Retning af nye Overraskelser.

Den første Uges musikalske Ydelser er helliget H. C. Lumbyes Minde, og mangen en trofast Abonnent og Abonnine fra de gamle Dage — og af dem er der endnu en Del tilbage— vil mindes baade Lumbye og hyggelige Aftener, der maaske for mange af dem har været en forfriskende Oase i Tilværelsens Ørken.

Overraskelser? Særlig store og usædvan-

lige er der næppe. De gamle Lysthuse, der skjulte Harmoniorkesteret, er blevet fjernede, Gulvet i Teatersalen hævet — hvad der vil glæde mange, en Rulleskøjtebane er bleven anlagt, og den særlige Attraktion i Aar bliver »Nordpolen«, et Stykke arktisk Landskab, der forhaabentlig vil virke tilstrækkelig illuderende, hvis vi faar en varm Sommer.

Men enten Overraskelserne er faa eller mange, smaa eller store, Publikum vil søge den gamle Tivolihave — om ikke for andet, saa for Mindernes og Traditionens Skyld.

Skoledirektør Joakim Larsen.

Skoledirektør Joakim Larsen paa Frederiksberg er født 23. Maj 1846 i Nykøbing paa Sjælland, hvor hans Fader var Førstelærer. Han dimitteredes 1865 fra Jonstrup Seminarium og blev samme Aar Lærer ved Frederiksberg Skolevæsen, hvor han altsaa har virket i 45 Aar. I

Skoledirektør Joakim* Larsen.

1874 blev han Skoleinspektør (dengang kaldet Overlærer) og 1. Maj 1885 Direktør for hele Kommunens Skolevæsen. Som Medlem af Skolekommissionen og Kommunalbestyrelsen har han deltaget i alle de kommunale Skolereformer, og set Skolevæsenet udvikle sig, saa at det nu omfatter 9000 Elever, 320 Funktionærer og har et Budget paa henvend 1 Million Kroner, mod 2600 Børn i Kommuneskolerne, 74 Funktionærer og et Budget paa 130,000 Kr. i 1885.

Joakim Larsen har i Aarenes Løb haft mange Tillidshverv. Han har været Medlem af Pædagogisk Selskabs Bestyrelse, Formand for Skolemøderne i Roskilde 1888—98, Medlem af Danmarks Lærerforenings Bestyrelse 1893—1900, de 6 sidste Aar som Formand, ligeledes af Bestyrelserne for de 5 sidste Skolemøder, af Dansk Skolemusæums Bestyrelse og af Udvalget for Danske Skolebørns Fælleslege. Under Kultusministeriet har han haft Sæde i en Række Kommissioner, især Censurkommissionen for Skolelærereksamen 1900—05 og den i Vinter nedsatte Kommission angaaende Folkeskolens Tilsyn.

Blandt de mange Ting, han har udgivet, kan nævnes, foruden nogle Skolebøger, »Bidrag til Københavns offentlige Skolevæsens Historie«, »Bidrag til den danske Folkeskoles Historie 1784—1898«' »Folkeskole og Konfession i Udlandet« etc., men forøvrigt har han været meget produktiv paa det faglige Omraade, han har viet sine Kræfter. L. er R. af Dbg. & Dbm. og er meget afholdt af alle de mange, han kommer i Berøring med.

Det sidste Spring.

Circusskitse af G. H.

Circus var overfyldt til sidste Plads; men Folk trængtes om Billetkontoret og forlangte at blive indladt.

Det var nemlig Slut paa Sæsonen, og enhver vilde se Lydia del Angelo, Direktørens bedaarrende Hustru, der præsterede de dristigste Kunststykker paa Staaltraadslinje højt oppe i Luften, ja, saa højt, at det næsten gjorde ondt i Nakken at se derop.

Og ikke mindre end den smukke Fru Lydia, ønskede Publikum endnu engang at se selveste Direktøren i hans berømte og nervepirrende Glansnummer, i hvilket han springer over et flammende Baal, medens fire og tyve Skytter affyrer lige saa mange Skud paa ham.

Ja, Circus havde et godt Program, og den unge og dygtige Direktør fortjente det udsolgte Hus, for hvilket han spillede hver eneste Aften.

Det er i Øjeblikket Klownernes Narrestreger, der faar Luften til at ryste af de dundrende Klapsalver, der lyder langt uden om Circus.

Men saa kommer det store Nummer, hvori Fru Direktøren, Signora Lydia del Angelo, hvis borgerlige Navn er Fru Sofie Frederikke Nielsen, født i Roskilde, skal vise sig for Publikum i Akrobatik paa slap Line — højt oppe under Taget.

Der kommer hun! Let og gratiøs hopper hun ind paa Manegen ved Direktørens Haand. Medens Publikum klapper i vild Begejstring, stikker hun Foden i Løkken paa det lange Tov, der hænger ned fra en Tværbjælke under Taget, og pludselig svæver hun højt opp i Luften, hejst op af usynlige Hænder.

Saa naar hun Toppen og lidt efter balancerer hun frem og tilbage paa den slingrende Staaltraadslinje, medens Publikum iagttager hende i yderste Spænding.

Aften efter Aften den samme Præstation og i Aften Afskedsforestilling — uigenkaldelig sidste Gang.

— Signora Lydia del Angelo!

Den verdensberømte Linedanserinde! Uigenkaldelig sidste Gang!

— Sidste Gang!

Hvorledes gik det til? Ingen ved det. En hvidklædt Skikkelse skyder gennem Luften som

en kæmpemæssig Strandmaage, der spejder Bytte paa Havets Overflade. — Et dumpt Brag! — Folk skriger, hviner og skjuler Ansigterne i deres Hænder.

Da de atter vover at se op, er den hvidklædte Skikkelse forsvundet fra Manegen, og se! Der kommer Sprechstaldmesteren og slaar ud med Haanden til Tegn paa Tavshed, »Signora Lydia del Angelo har haft et Uheld. Forestillingen fortsættes med de udmærkede Klowne, Piroettis, og til Slut Direktøren i sit store Spring over et flammende Baal.

Og Folk forstaar det ikke; men Forestillingen fortsættes. Det er nok.

Ude i Fru Direktørens Paaklædningsværelse ligger Signora Lydia del Angelo og ved hendes Side knæler Direktøren, Signor Angelo, hvis borgerlige Navn er Robert Nielsen, født i Dronningensgade paa Christianshavn.

Paa den anden Side knæler Lægen og holder sine Fingre paa Signoraens Puls.

Hun aabner Øjnene, og hendes Blik falder paa Direktøren, og Direktørens Ansigt er hvidt som nyfalden Sne.

Hun smiler, hendes Læber aabner sig, og han lægger sit Hoved ind til hendes Kind.

»Kys mig, Skat,« hvisker hun — og han presser sine Læber mod hendes Mund.

Lidt efter løfter medlidende Hænder Direktøren op; men han river sig løs og kaster sig endnu engang ned ved sin Hustrus Side og gemmer Hovedet ved hendes Bryst — og saa skælver og ryster og stønner det i hele hans Legeme — den sidste Tribut til Kærligheden.

Man fører ham ud, og Lægen lægger et hvidt, tæt Slør over Signoraens stivnede Træk.

— »Sidste Nummer! Signor Angelo i sit nervepirrende Spring over et flammende Baal under fire og tyve Skud.«

Alt er parat. Direktøren kommer ud af sit Paaklædningsværelse — hans Ansigt er hvidere end Klownens pudrede Hoved.

Endnu engang undersøger han de løse Patroner i alle Geværerne. Det plejer han altid selv at gøre; men i Aften gør han det to Gange.

Personalet hvisker. Han har øjensynlig glemt, at det allerede er besørget.

DET SIDSTE SPRING

Og Signor Angelo springer ind paa Manegen og slaar ud med Hænderne. En dundrende Klap-salve hilser ham.

Soldaterne tager Opstilling — tolv paa hver Side af Baalet, der er tændt midt i Manegen.

Et Signal! — Signor Angelo tager Tilløb og flyver i næste Nu som en stor spraglet Fugl hen-over Baalet.

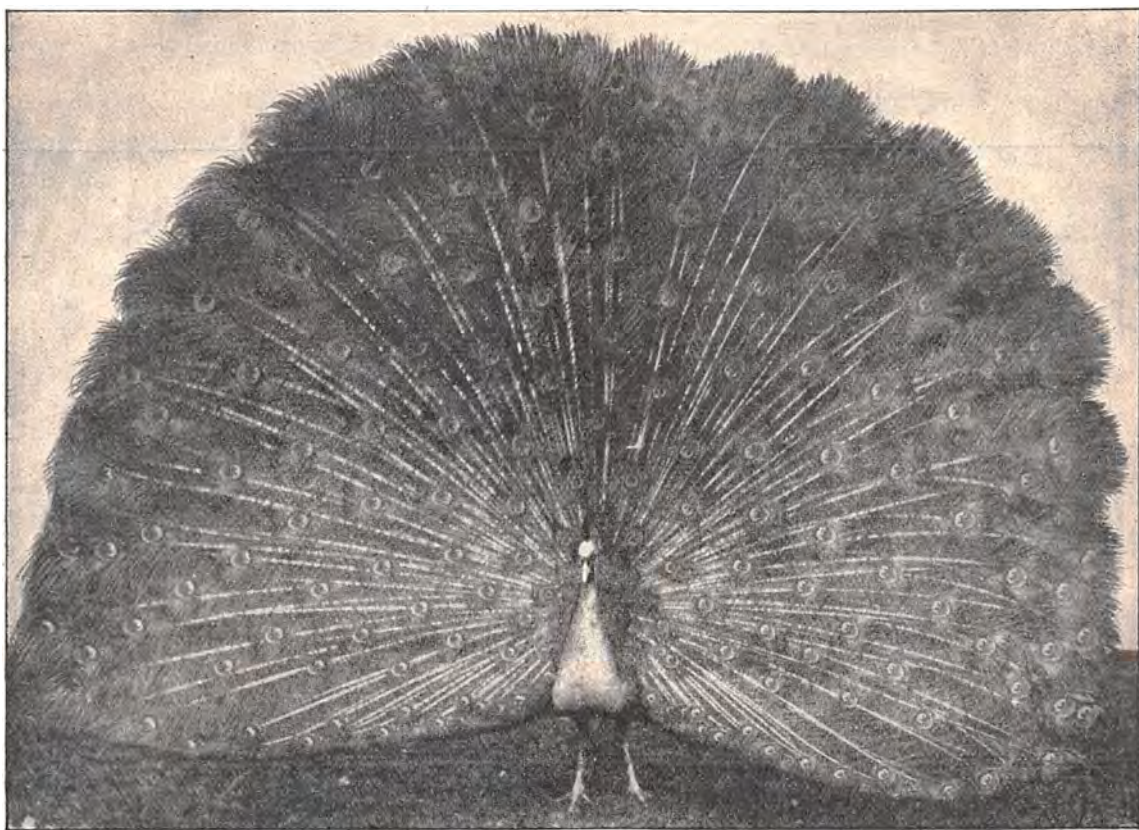
Netop som han svæver i Luften, affyres fire og tyve Skud, og Krudtrøgen skjuler Baalet og Signor Angelo.

Atter bryder en Bifaldsstorm løs, — men, hvor bliver Signor Angelo af?

Krudtrøgen trækker bort — og dér ligger Signor — helt stille, Har han slaaet sig? Er han besvimet?

Nej, Signor Angelo er død! — Af et Skud i Hjertet.

Man løfter ham op og bærer ham ud. Personalet stimler sammen om hans Lig. De staar med foldede Hænder og stirrer paa hans Træk. Aldrig har den strenge Direktør set saa mild ud. Der er næsten et Smil om hans Mund. Hans Ansigt er som forklaret — det lyser, som om det lyste nogen i Møde. Nogen, han havde kær.

Paafuglen i St. James' Park i London.

Et Pragteksemplar.

»Fine feathers make fine birds«, siger Englænderne, og det er udlagt: »Smukke Fjer skaber smukke Fugle«.

Devisen passer paa mange bevingede Væsener, men i særlig Grad paa Paafuglen i St. James' Park i London.

Der siges, at denne Paafugl skal være et

Pragteksemplar, og det er troligt nok, at dømme efter ovenstaaende Illustration.

De udspilede Halefjers Omfang i Forhold til selve Fuglens Størrelse virker unægtelig imponerende paa Beskueren, og mere forvænt er man ikke i den paa det usædvanlige saa rige By, London, end at Paafuglen i St. James' Park til Stadighed formaar at trække en beundrende og interesseret Skare Mennesker sammen om sig.

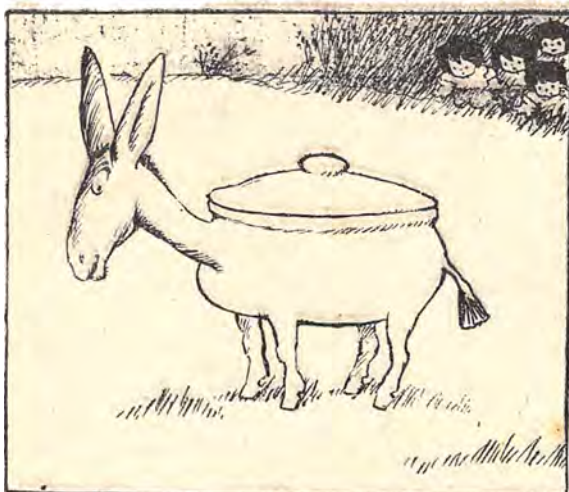
DE SMAA PJEYSER

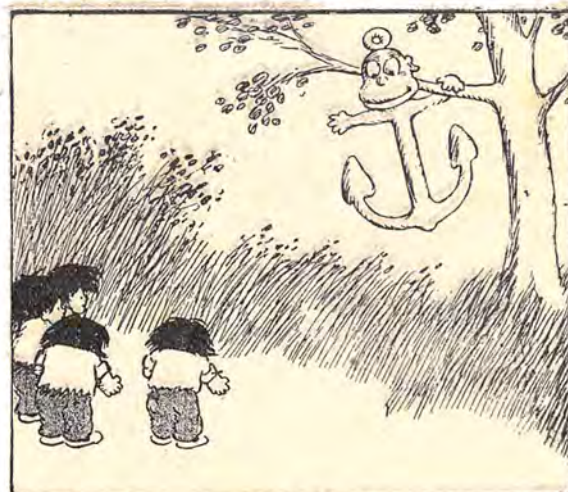
De Pjevser drog i Verden ud trods Kulde, Is og Sne,
Fordi et rigtigt Juletræ de gerne vilde se.

De kom til Steder, hvor de syntes, alt var saa forandret,
Og gik paa Veje, hvor de Pjevser aldrig havde vandret.

Og netop som de Pjevser sa': »Vi er saa sultne nu«
De stødte paa et Dyr-Fad med duftende Ragout.

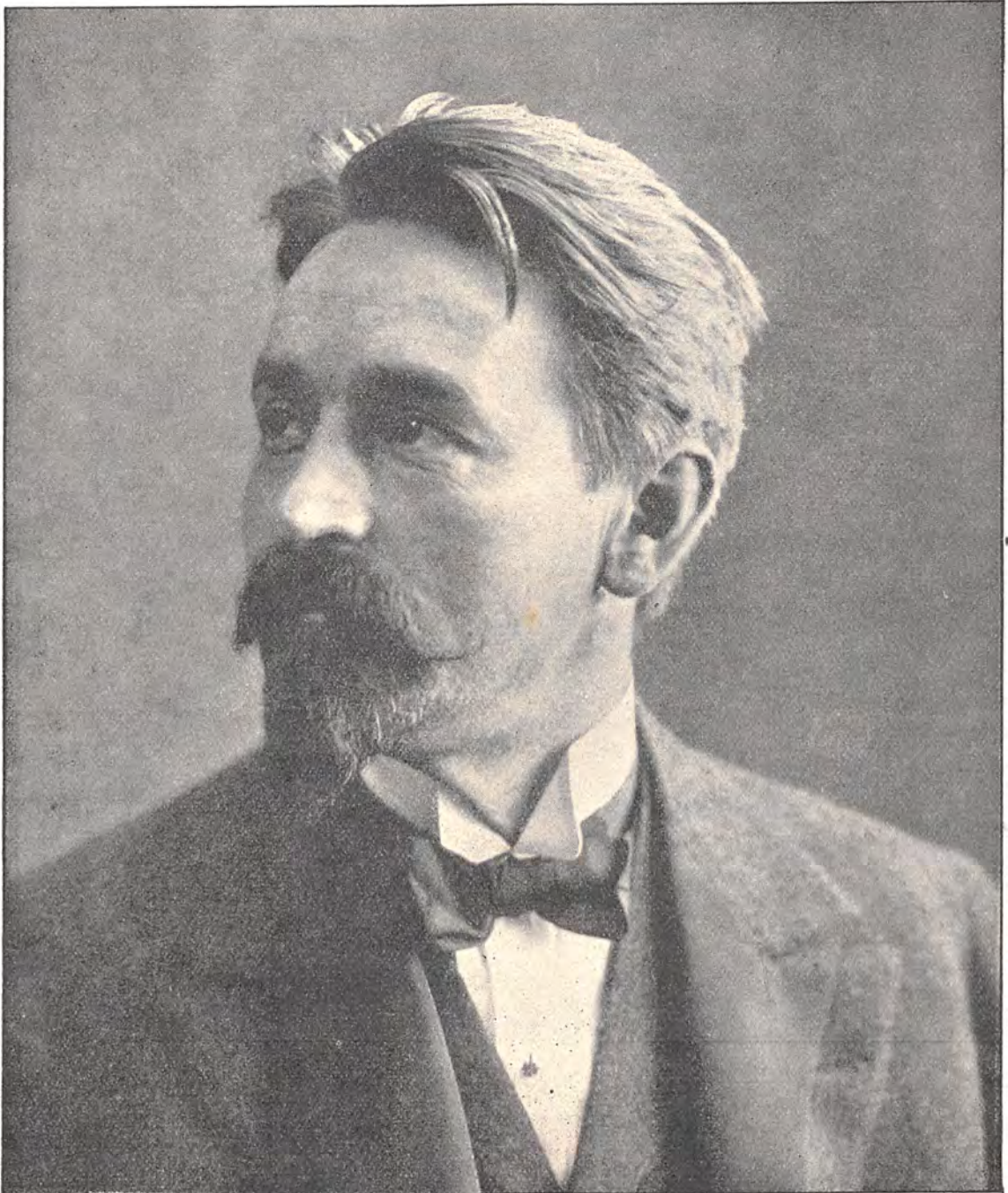
En Anker-Abe spurgte de: »Hvor er det Juleland?«
»Seks Hundred' Tusind' Mil herfra tror jeg,«
saa svared' han.

Da kom et Jinrikishau-Dyr og sa': »Kom i med mig,
For Pjevser smaa er mange Tusind' Mil for lang en Vej.«

Det varede kun et Øjeblik, da han oem Træet viste,
Og der var mange Godter paa, som Pjevserne straks spiste.

Kapelmester *Fr. Schnedler-Petersen.*

Juncker-Jensen fot.

Keglespillere.

After Maleri af Jan Steen.

Hos Tivolikoncertsalens Orkesterchef.

Schnedler-Petersen om danske Musikforhold.

— Til Lykke med Konfliktens Bilæggelse!
De gik jo af med Sejren.

— Tak! svarer Kapelmester *Schnedler-Petersen*. Men lad os ikke tale mere om den lille Disharmoni eller den Bitterhed, den muligvis har affødt. Det kunde skurre i visse Folks Ører. Og nu er Striden jo bilagt.

Tivolikoncertsalens lidt graasprængte Orkesterchef fører mig ind i sit Arbejdsværelse paa en 4. Sal ude paa Mynstersvej. Væggene er næsten dækket af Sejrstrofær, store falmede Laurbærkranse med signerede Silkebaand i de danske Farver. En enkelt af Kransene pranger midt over Sofaen i Glas og Ramme.

— *Ruhmeshalle!* bemærker Kapelmesteren med et Smil og slaar ud med Haanden. Men tag nu Plads. Saa skal jeg rulle en Cigaret til Dem.

Og medens den blaanende Røg fra de tykke haandrullede Cigaretter bølger imellem os, begynder Schnedler-Petersen at berette om Forbedelserne til Tivolisæsonen.

— Allerede den 7. Maj — endnu inden De naar at faa Deres Interview i Bladet — fejres gamle *Lumbyes* Minde med en stor Solistkoncert; men *den* maa vi altsaa helst betragte som forbigangen. Iøvrigt er alt paa nærværende Tidspunkt en hel Række Solister engageret til Optræden i Koncertsalen. Hvis De vil have nogle Navne, saa er der Operasanger Niels Hansen og de tre unge Operasangerinder Frk. Oderwald Lander, Frk. Rosa Hjorth og Frk. Elsted. Lad mig for de unge ikke glemme Helge Nissen. Endvidere kommer den verdensberømte Yvonne de Tréville, som jo allerede *har* besejret det vanskelige lille København, og som jeg forresten aldrig har hørt.

Den 8. Juni fejrer vi Hundreedaarsdagen for Schumanns Fødsel med en Koncert, ved hvilken Hofpianistinden Johanne Stockmarr medvirker. Endelig er endnu Kvindeligt Strygeorkester under Ledelse af Violinisten Chr. Sandbye engageret. —

I det følgende kommer vi ind paa en Drøftelse af de mange forskellige Anskuelser, der i Tidens Løb er kommen til Orde m. H. t. Tivolikoncertsalens Opgave og rette Plads indenfor det københavnske Musikliv. Schnedler-Petersens Udtalelser paa dette Punkt er i lige Grad præget af et smidigt, fuldt moderne Syn paa Tingene som af Respekt for Kunsten.

— Selvfølgelig skal Tivolis Koncertsal efter sit hele Anlæg først og fremmest være et *folkeligt* Koncertlokale, hvor man ikke lader haant om den lettere Musik. Hvis De følger med, vil De se, at der hver eneste Aften Sæsonen igennem

er Dansemusik paa mit Program. Men tillige bør Koncertsalen benytte sit store Tag i Publikum til at virke *folkeopdragende*. Og det gør den navnlig gennem Symfonikoncerterne om Lørdagen. De begynder i Aar den 1. Juni. Forresten har jeg indrettet det saaledes, at 2. Afdeling altid byder paa det lidt mere gediegne. Jeg ræsonnerer som saa, at paa det Tidspunkt af Aftenen, hvor 2. Afdeling falder, har de fleste Mennesker fri.

— Eksisterer der for Koncertsalens vedkommende noget Reglement eller nogen Instruks, f. Eks. angaaende et vist ældre Repertoire, man eventuelt ønsker spillet?

— Nej, absolut ikke. Jeg staar ganske frit; selvfølgelig kan man sige, at det er en Frihed under Ansvar for, at jeg nogenlunde træffer Publikums og Direktionens Smag. Forøvrigt gør De Dem intel Begreb om, hvorledes man kan blive ved med at øse af Koncertsalens righoldige Arkiv. Jeg forelægger hyppigt og uden Varsel det store 46 Mands Orkester saadanne »gamle Nyheder« som Ekstranumre, der altsaa saa at sige spilles fra Bladet. Og den Musiker, der ikke magter sligt, er efter mit Skøn ikke kvalificeret til at sidde i Koncertsalens Orkester.

— Hvorledes stiller De Dem til *Serveringen*?

— *Inde* i Salen er jeg ikke saa glad for den. Men det er kun, fordi *Betjeningen* ikke er tilstrækkelig omhyggeligt instrueret om at være stille, mens der spilles. Hvad der med lidt god Vilje kan præsteres paa dette Omraade, véd jeg af egen Erfaring fra den Gang, jeg havde *Sommerlyst*. Dér var der en Mulkt af 2 Kr. for den Tjener, som gjorde Støj under Musikken. Og kun én eneste Gang blev Mulkten idømt! — Tænk blot paa Philharmonien i Berlin. Dér er Plads til ca. 3000 Mennesker. Og til Trods for, at der er fuld Servering, hersker der en eksemplarisk Ro under Musiknumrene. Ikke mindst paa dette Felt gælder det, at saavel det gode som det slette Eksempel smitter. Personlig er jeg ikke nogen Modstander af Servering. Naar jeg sidder med min Cigaret, nyder jeg Musik storartet. Og i Tivoli-Salen er Forholdet jo dette, at det *ikke er Servering med Musik, men Musik med Servering!*

Under en Omtale af Palækoncerterne, gennem hvilke afdøde Joachim Andersen, hvad Schnedler-Petersen pointerer, gjorde et stort og fortjenstfuldt Arbejde for at højne Publikums musikalske Smag, kommer vi sluttelig ind paa Spørgsmaalet: Vore Musikforhold i Almindelighed.

— *Og de er usle!* udbryder Kapelmesteren med Overbevisning — selv om Tivoli stiller sig overordentlig kulant overfor sine Musikere. Nej, saa er det ganske anderledes i Finland. I Åbo, hvor jeg var i 4 Aar, gav Staten 8000, Kommunen 11,500 og Sparebanken 6000 Mk. om Aaret som Tilskud til 2 ugentlige Koncerter! Her i København giver Stat og Kommune hver 1000 Kr. til Opretholdelse af Palækoncerterne! Til yderligere Sammenligning tjener, at bare i en lille svensk By som Helsingborg, der har 28,000

Indb., giver Kommunen 3500 Kr. om Aaret til Folkekoncerter.

Sverige og Finland forstaar i ganske anderledes Grad end vi Musikkens Kulturmagt. Da man i Åbo Byraad engang vilde pille lidt ved den store Bevilling til Musikken, var der et Medlem, som afbrød: »Næ, lad os ikke røre ved det. For hver Gang en Arbejder er henne at høre en Koncert, drikker han en Snaps mindre!»

Og det var et Resonnement, enhver maatte bøje sig for.

NIELS TH. THOMSEN.

Fortsat.

Saa kom Frokosten, der forløb saa gemytligt, som kun den gamle Delaney og hans smilende Datter formaaede at gøre den. Efter Maaltidet en halv Time sammen med Onklen, som absolut vilde vise ham rundt paa Gaarden og give sin Mening til bedste om baade det ene og andet. Og derefter en dejlig lang Tid alene igen med »Prinsessen«.

»Spiller du Tennis?« spurgte Denis, idet de gik igennem den gamle Have.

»Ja! aa ja!« svarede hun.

»Har du en Bane?«

Prinsessen blev lidt forlegen.

»En Slags — — Bane — — ja!« sagde hun og hang lidt med Hovedet. »Men jeg er bange, den ikke er saa god som den, du plejer at spille paa!«

At dette var fuldstændig rigtigt, var han snart klar over; men han sagde ingenting derom.

Tværtimod lod han følgende Ytring falde:

»Naa saaledes! Du vil maaske se at slippe for at spille. Men saa let gaar det ikke. Jeg er netop oplagt til at prøve Kræfter med dig!«

»Aldeles ikke!« indvendte Prinsessen, og hendes irske Blod kom straks i Kog. »Lad os saa bare spille!«

Men jo nærmere de kom Tennisbanen, des mere sank Modet igen i hende. Hun vidste, hvordan den saa ud, og Denis maatte i Virkeligheden anvende al sin Selvbeherskelse for ikke at røbe sin Forskrækkelse ved Synet af den. Den lignede nærmest en Stubmark! For en Maanedstid siden havde den maaske endda kun-

net gaa an. Men ved de sidste Ugers Regn var den bleven ganske oplødt og umulig.

»Den er skrækkelig! Det er ikke værd at spille paa den — vel?« sagde den stakkels lille Prinsesse ynkeligt. Hun saa i det Øjeblik saa bekymret ud, at selv et mindre ædelt Menneske end Denis vilde have svoret paa, at han vilde spille paa den.

»Vil du nu igen forsøge paa at narre mig for den Kamp? Nej, kom du kun! Jeg tørster efter at tage en rigtig Tørn med dig,« raabte Fætteren og svang Kætseren over Hovedet.

Hvis det var sandt, blev hans Tørst i hvert Fald meget hurtigt slukket. Et eneste Parti var tilstrækkeligt. Banen var maaske nok slet og Boldene gyselige — men Prinsessen var under alle Omstændigheder en ren lille Djævel til at spille. Adræt og kvik var hun, nu her, nu dér, som et Lyn for hun afsted, tog selv de haardeste Bolde og sendte dem tilbage med en Beregning, som han aldrig kunde ane.

Var hun en Aand eller en Djævel eller et Pigebarn eller hvad i Verden var hun for et Væsen? Saa let paa Taa, saa sikker i hver Bevægelse — og saa ligefrem, sød og lidet triumferende, da Kampen omsider var forbi og hun fuldstændig havde gjort det af med sin Modstander.

»Du er en rigtig lille Snyder!« sagde Denis, der var ligesaa ophidset, som hun var koldblodig, og ligesaa rød i Hovedet, som hun var bleg. »Du er« — og paa en Gang slog han fuldstændig om — den mest fortryllende Skabning paa Jorden!«

Han lagde sig ned i Græsset. »Uh — det er ikke saadan at spille Tennis en varm Julidag! Du siger slet ingenting? Du gør ikke engang Nar ad mig? Hvorfor er du ikke vigtig over dig selv?«

»Aa nej,« sagde Prinsessen sagtmødig, »naar jeg skal være ganske ærlig, plejer jeg altid at vinde over dem, jeg spiller med.«

Denis begyndte at le. Han syntes, hendes Bemærkning kom saa sødt og naivt.

»Kom over og sæt dig hos mig! Du sidder saa langt borte! Du kunde næsten ligesaa godt gaa helt ind paa Nabomarken. Her er saa dejligt skyggefuldt under Træet. Jeg skulde ellers gerne komme over til dig, hvis jeg ikke var saa skakmat efter den frygtelige Kamp.«

»Stakkels du!« sagde Prinsessen med oprigtig Medfølelse. Og hun satte sig i Græsset ved Siden af ham og bredte en Snip af sin Kjole ud, at han kunde hvile sit Hoved ærpa.

»Hvem har lært dig at spille saa mesterligt Tennis?« spurgte han, da han havde faaet sig godt og vel anbragt saa nær op ad hende, som Forholdene tillod det. »Jeg synes, du sagde, at du ingen Naboer havde?«

»Naa — saa slemt er det nu heller ikke. Hvad jeg sagde, tror jeg nok, var, at her ingen unge Mænd var. Men her er en Masse unge Piger.«

»Jeg er vis paa, at unge Piger ikke har kunnet lære dig at spille, som du gør!«

»Der er ogsaa nogle ældre Herrer. Far kan tage de fleste Bolde, og Rektoren er ogsaa meget flink. Og naar Lord Kilgarriff er hjemme, giver han mig Undervisning, men han er for det meste borte.«

Han drejede sig langsomt paa Albuen om imod hende:

»Lord Kilgarriff? Hvem er han? Ogsaa en ældre Naboherre?«

»Ja, den ældste, vi har! Jeg kan erindre ham ligesaa langt tilbage, jeg kan huske.«

»Formodentlig en gammel Særling,« tænkte den unge Mand og godtede sig allerede ved Tanken. »Hvor er han nu?« spurgte han.

»Et eller andet Sted i Tyskland — jeg har glemt Navnet paa Byen. Der var en Professor, hvis Forelæsninger han vilde følge.«

»En grinagtig gammel Snegl,« tænkte Denis videre.

»Man kan egentlig daarligt forestille sig saadan en spille Tennis. Hvor gammel er han da i Grunden?« spurgte han Kusinen. »Han kunde vel være din Bedstefader?«

»Naa! — Knap nok!« svarede hun med et lidt usikkert Tonfald. »Lad mig se, paa sin sidste Fødselsdag fyldte han paa det nærmeste — —«

»Ni og halvfems?«

»Næ — femogtyve!«

»Hvadfor noget? Fætteren blev ganske forskrækket. »Jeg havde tænkt mig ham som en moderne Methusalem,« sagde han og forsøgte at lade ligegyldig. »Jeg troede, han var din Faders Ven og ikke din.«

»Nej, hans Fader og min Fader var næsten uadskillelige; de var Studenterkammerater, og da han døde for et Aarstid siden, var Far meget bedrøvet. Nu er Otho Stamherren.«

Otho! Hun udtalte Ordet saa venligt og fortlørligt — og det skurrede ham i Øret.

»Han er bortrejst nu?« sagde han kort. »For lang Tid?«

»Nej, han kommer hjem i næste Uge.

»Hvorfra ved du det?«

»Han skrev det i sit sidste Brev,« svarede hun ligefrem.

Der fulgte en lang Tavshed ovenpaa disse Ord. Denis laa paa Ryggen og var tilsyneladende optaget af at følge de hvide Lammeskyer, som gled henover den blaa Himmel. Og dog — hvad er det, der foregaar inde i hans Hjerte? Hvad er det for en Uro, som pludselig har grebet hans Sjæl! Hvad er det for en underlig, næsten smertende Fornemmelse i Brystet! Den er i hvert Fald saa tydelig, at han med eet forstaar sin egen Tilstand. Og han forstaar samtidig, at han gør Uret mod dette uskyldige Barn ved at føle nogen Slags Vrede imod hende.

Halvt i Tanker havde hun siddet og ladet Græsstraa glide igennem hans Haar, ind og ud, ind og ud.

Med en næsten ubehersket Haardhed tog Denis hendes Haand bort fra sit Hoved og med et tvunget Smil sagde han: »Jeg vil sige dig — — Fornemmelsen af dine Fingre, som gaar saadan ind og ud — den er til at blive gal af!«

»Tænk, kan du ikke lide det?« spurgte hun ganske overrasket. Og hun bøjede sig frem over hans Ansigt for at se, om han ogsaa virkelig mente det. »Otho holder netop saa meget af det.«

»Men jeg er ikke Otho. Jeg holder ikke af det,« vedblev Denis stadig med det samme paa-tagede Smil om Læberne.

Og for at sikre sig mod Gentagelser satte han sin Hat paa Hovedet og trak den helt ned over Ørene.

»Aa, du behøver saamænd ikke at belære mig saaledes!« sagde Prinsessen med et lidt fornærmet Udtryk i Øjnene. »Jeg skal virkelig ikke røre dig — — eller stikke flere Straa i Haaret. Jeg gjorde det blot for at more dig, fordi Otho siger — — —«

»Pokker i Vold med Otho!« afbrød Fætteren hende uvilkaarligt; og i samme Øjeblik fortrød han det. Hvad i Verden var der i Vejen med ham i Dag? Hvad maatte hun tro om ham?

Hvorledes skulde han forklare Grunden til sit pludselige daarlige Humør? Han sad endnu og spekulerede over en Undskyldning for sin mærkelige Opførsel, da Prinsessen resolut gik lige løs paa Sagen for at faa klaret Begreberne.

»Du er tvær,« sagde hun ganske roligt og saa undersøgende paa ham. »Det maa jeg sige, du er i usædvanlig ondt Lune! Er det Solen, der er for stærk for dig, eller er det Fluerne, der generer dig? For du tror vel ikke, du er ved at faa Solstik, for saa maa du endelig sige til i Tide, at jeg kan trække mig tilbage i Sikkerhed.«

Der var ingen Tvivl om, at hun var meget utilfreds med ham.

»Du maa tusinde Gange tilgive mig,« sagde han næsten bønfaldende, skønt Tonen skulde være let og spøgende. »Du maa tro mig, jeg véd ikke, hvad der er i Vejen med mig. Det er virkelig sandt. Jeg glemte mig selv — —!«

»Jamen derfor behøver du da ikke at se saa bedrøvet ud. Du har min Tilgivelse!«

»Det er mere, end jeg fortjener,« sagde han og tog den lille Haand, som han for et Øjeblik siden havde stødt saa brutalt tilbage. »Men nu vil du naturligvis altid kun tænke paa mig som saadan en opfarende Fyr, der — —«

»Nej, nej, sikke noget Snak!« svarede hun venligt. »Det maa du ikke tro! Skal jeg fortælle dig noget?« Og hun bøjede igen sit Hoved ned imod ham og saa paa ham med saadan et sødt og alvorligt Udtryk. »Jeg holder allerede saa meget af dig — — meget mere end af noget andet Menneske! Ja, Far naturligvis undtagen.«

»Ogsaa mere end af Kilgarriff?« busede det ud.

»Tusinde Gange mere!« svarede hun frimodigt. »Skønt du jo nok forstaar, at jeg ogsaa holder forfærdelig meget af Otho.«

Delaney sukkede. Igen denne underlige Selvmodsigtelse! Blot hun dog ikke var saa ulyksalig aabenhjertig!

Og straks begyndte Mistanken atter at vokse i ham — — og Selvbekjendelsen — — og — —

Og dog — — hvorfor vilde han have hende anderledes, end hun var! Var hun netop ikke uimodstaaelig yndig, i sin barnlige Frimodighed. Jo, det var vist ham, der var forkert paa det. I to Dage var han bleven fuldstændig forandret. Hvad var det for en Sommergalskab, der havde grebet ham. Han vilde rive alle disse Tanker ud af sit Hjerte og kaste dem langt bort.

Men ak — det var lettere sagt end gjort.

Og i den stille, søvnløse Nat, da alt staa mere klart og tydeligt for vort Sind, forstod han, at han med eller mod sin Vilje var fanget i Kærlighedens Snare — fanget for evigt. Saa ret, hjælpeløst knust laa hans Hjerte for hendes

Fødde — hende, som han for nogle Dage siden ikke havde skænket en Tanke.

SJETTE KAPITEL

Invitationen.

»Hør! Norah!«

Det var gamle Delaney, som forsigtigt stak Hovedet ind og kaldte. Der var noget hemmelighedsfuldt i den Maade, hvorpaa han vinkede hende ind til sig.

Det var den følgende Morgen. At der var noget særligt, som optog den gamles Tanker, kunde man tydeligt se, blandt andet paa Haaret, der som altid, naar hans Sind var i Oprør, stod til Vejrs som en Top.

»Han bliver her en hel Uge!« hviskede han, da hun var kommen ind til ham. »Sagde jeg det ikke nok!«

Norah gav et lille Sæt af Glæde.

»Naa! Er du ked af det?« spurgte hun bebrejdende. »Du husker nok, hvad du selv sagde at vi maatte være gæstfri og — —«

»Ja vel! Vist saa! Sikke noget Snak du siger! Ked af det? Nej! Hvorfor skulde jeg dog være det? Jeg er henrykt! Jeg vilde saamænd ønske, han blev her en hel Maaned. Jeg synes, han er en prægtig Fyr. Synes du ikke ogsaa?«

»Jo,« svarede Norah ligefrem.

»Det er ikke det — — slet ikke — — nej — — og hans Stemme sænkedes igen til en Hvissen — — »men tror du, de kan holde ud?«

»Hvad for nogle? Kyllingerne? Ja! Ellers kan vi jo faa nogle flere!«

»Aa, Pokker med Kyllingerne! Hvem tænker paa dem! Nej, det er ikke Middagsmaden, jeg er bange for. Det er mine fine Klæder her!« Og i en højtidelig Tone fortsatte han: »Norah, min Skat, jeg forsikrer dig — — i Aftes — — jeg troede, jeg skulde dø i de Klæder — — jeg var ved at kvæles!«

»Ja, saadan saa du ogsaa ud!« svarede Prinsessen i dyb Medfølelse. »Hvorfor tager du dog ikke hellere dine Dagligklæder paa! Jeg forsikrer dig, du ser meget bedre ud i dem!«

»Aldrig i Livet!« sagde Faderen heltemodigt.

»Jeg har begyndt, og jeg vil ogsaa holde ud! Tror du, han skulde tage hjem til sin Moder, min egen Svigerinde, og sige, at jeg spiste til Middag i Hvergarmsklæder?«

»Det vilde han virkelig heller ikke gøre! Saadan maa du ikke tænke om ham!«

»Jo, jo — — det kunde komme ud alligevel — — nej, men hør! Tror du ikke, vi kunde hjælpe lidt paa det ved at sprætte et Par Sting op under Armene — — det vilde lette umaadeligt — — og han kunde saamænd ikke se det!«

»Nej, ikke for nogen Pris!« erklærede No-

rah bestemt! Løsner vi blot et Sting, saa falder det hele fra hinanden! Husk paa, Far, hvor gamle de Klæder er! De er syet, før jeg blev født. De er mindst tyve Aar gamle!»

»Tredive, min lille Ven! Tredive! Naa, saa du tror ikke, der er noget at gøre? Det er forfærdelig trist. Jeg forsikrer dig, jeg kan ikke engang le bekvemt i det Tøj,« sagde Hr. Delaney med et Suk, »og det er det værste for mig! Hvis jeg engang tager mig en hjertelig Latter, er jeg bange for, det hele revner med en Eksplosion!»

Og ligesom for at illustrere, hvad han sagde, gav han sig til at le, saa Taarerne trillede ham ned ad Kinderne. Norah lo med.

Og i det samme traadte Denis ind ad Døren.

»Hvor er det velgørende at høre Jer le! Maa man spørge, hvad det er, der er saa morsomt?«

»Nej — det er ikke noget for dig,« skyndte Norah sig at sige. »Det var en gammel Historie, her hjemmefra! Men du kommer for at fortælle os noget?« henvendte hun sig til Denis for at bortlede Opmærksomheden. »Hvad er det for et Brev, du har i Haanden?«

»Det er fra Moder! Hun spørger, naar jeg tænker paa at komme tilbage.«

»Min kære Dreng, du er jo lige kommen!« udbød den gamle og havde i samme Øjeblik glemt Klæder og alt andet.

»Ganske vist; men hun siger, hun kan ikke undvære mig. Huset er fuldt af Mennesker, og hun forstaar ikke rigtigt at holde dem alle i Aande. Norah, hun vil ogsaa gerne vide, om du saa følger med mig tilbage?«

»Tilbage med dig? Nej — nej *det* gør jeg virkelig ikke!« sagde Prinsessen ganske rædselsslagen. Nu lo hun ikke mere — tværtimod tegnede den største Alvor sig i alle hendes Træk. Ganske uvilkaarligt trak hun sig helt tilbage i Stuen, helt hen til Væggen, som om det gjaldt om at komme saa langt bort som muligt fra Fætterens Gaard og Hjem. Intet Ord kunde have været mere talende end denne Bevægelse.

»Men hvorfor dog?« spurgte den unge Mand lidt stødt. »Moder vil saa gerne gøre dit Bekendtskab, og hun vil blive meget skuffet over dit Afslag. Hun kan jo ikke saa godt lige i Øjeblikket komme herover — derfor, hvis du vilde komme til hende — —«

»Det har jeg aldrig tænkt paa — — — jeg vidste ikke, hun brød sig om — —«

»Jeg sagde det jo til din Fader. Har du ikke fortalt hende det?« Han sendte Onklen et be-

brejdende Blik, og den gamle saa skyldbetyngt ud. —

»Jo — — jeg tror nok — — jeg husker. — Du sagde noget om, at din Moder gerne vilde se hende,« prøvede han at slippe uden om. Sagen var den, han huskede det hele meget godt, men han havde fra første Øjeblik været klar over, at Norah aldrig kunde leve uden ham, eller han uden Norah.

»Desuden — jeg gav dig jo Moders Invitation. Jeg haaber da, Norah,« sagde han og saa alvorligt paa hende, »at du tager imod den. Du vil holde af Moder, det er jeg sikker paa; og nu, der er saa mange Mennesker, vil du ikke føle dig ensom.«

»Ak — det er jo netop dem« — sukgede hun.

»Hvilke?«

»Alle disse Folk!« Og hun blev helt bleg.

»Aa Snak!« lo han. »De spiser dig virkelig ikke! Nogle af dem vil maaske mere dig. Jeg er vis paa, du vil synes om det.«

»Nej, Nej! Far! Hvorfor siger du ikke noget? Hvorfor siger du ikke, at jeg vilde gaa i Graven, naar jeg skulde skilles fra dig?«

»Ja, det vilde hun! Det vilde hun virkelig,« sagde den gamle. »Jeg forsikrer dig, kære Denis, hun vilde blive den mest melankolske Skabning paa Jorden, hvis hun blot en eneste Dag blev berøvet mit Selskab.«

Han sagde det paa en saa godmodig Maade og med et saa oprigtigt Ønske om at komme hende til Hjælp, at han ikke var til at staa for. Selv Norah brød ud i Latter.

»Det er fuldkommen sandt,« sagde hun til Denis. »Vi har aldrig været fra hinanden, aldrig. Selv i de tre Aar, jeg gik i Skole i Frankrig, kom Fader derover og boede sammen med mig.«

»Saa vilde jeg blot ønske, du vilde beslutte dig til selv at følge med hjem paa min Gaard,« henvendte Denis sig til Onklen.

»Det vilde jeg saamænd gerne,« sagde den gamle, og der var ingen Tvivl om, at han ogsaa mente det, »men, som du véd, er jeg bunden paa Hænder og Fødder her; man kan ikke lade Folkene være alene.«

At han muligvis vilde blive nødt til at anskaffe sig en ny Selskabsdragt i den Anledning — talte han ikke noget om.

»Norah,« sagde Fæteren, »kom med ud og lad os snakke lidt om Tingene!«

Fortælltes.

Højesteretssagfører *Svend Høgsbro*.

Svend Høgsbro.

Flv. Justits- og Trafikminister, Højesterets-sagfører Svend Høgsbro, er forleden død paa Sundby Hospital efter en Operation, 55 Aar gammel.

Med Svend Høgsbro døde en af vor politiske Verdens hæderligste Mænd. Han tilhørte Venstrepartiet og var i mange Aar Storehedinge-Kredsens Repræsentant i Folketinget.

I det første J. C. Christensenske Ministerium blev han Trafikminister, og ved Kabinetts Rekonstruktion i 1908 — efter Albertis Tilbagetræden — overtog han Justitsministeriet. Denne Post havde han vist nok i særlig Grad Betingelser for at udfylde; men han faldt med Holstein-

ministeriet, da dette maatte give Plads for det første radikale Kabinet.

Den Neergaardske Militærpolitik havde allerede Aaret før skilt ham af med Storehedinge-Kredsen.

Han var opstillet som Kandidat ved de forestaaende Folketingsvalg paa Mors; men Sygdom tvang ham til at frasige sig Kandidaturen.

Døden har nu for stedse afsluttet hans politiske Løbebane og fjernet ham fra en Verden, hvori han som Politiker ofte var Genstand for skarpe Angreb; men hvori han som Menneske betragtet stod højt og erhvervede sig mange Venner.

Udstillingen i Bryssel.

Fra Bryssels Udstillingen.

Verdensudstillingen i Bryssel, paa hvilken Danmark ogsaa er repræsenteret, er blevet aabnet, med den ved en saadan Lejlighed sædvanlige Højtidelighed, i Overværelse af det belgiske Kongehus, Corps diplomatique og en international Forsamling af Industriens og Handelens ledende Mænd.

Det er bleven en Sædvane ved saa godt som alle Udstillinger, at de paa Aabningsdagen endnu henligger i det Kaos og den Forvirring, der nødvendigvis maa herske, saalænge Bygningerne er i Arbejdernes Hænder og Udstillingsgenstandene maa vente paa at blive anbragte.

Bryssel-Udstillingen dannede ingen Undtagelse fra Regelen, og skønt man beskæftiger Tu-

sinder af Arbejdere, venter man først at blive færdige i Midten af Maj.

I denne Forbindelse er det værdt at notere, at Danmarksafdelingen var blandt de faa, der kunde præsentere sig i fuldendt Stand paa Aabningsdagen.

De belgiske som de franske Verdensudstillinger plejer at trække fuldt Hus, og eftersom vi lever i en bevæget og rastløs Udviklingsperiode paa Industriens, Opfindelsernes og alle Fremskridtets Omraader, vil Bryssel-Verdensudstillingen frembyde adskilligt Nyt af Interesse, selv for dem, der hører til Udstillingers faste Publikum.

Chefen paa Panserskibet „Norge“ fører Bjørnstjerne Bjørnsons Lig i Land.

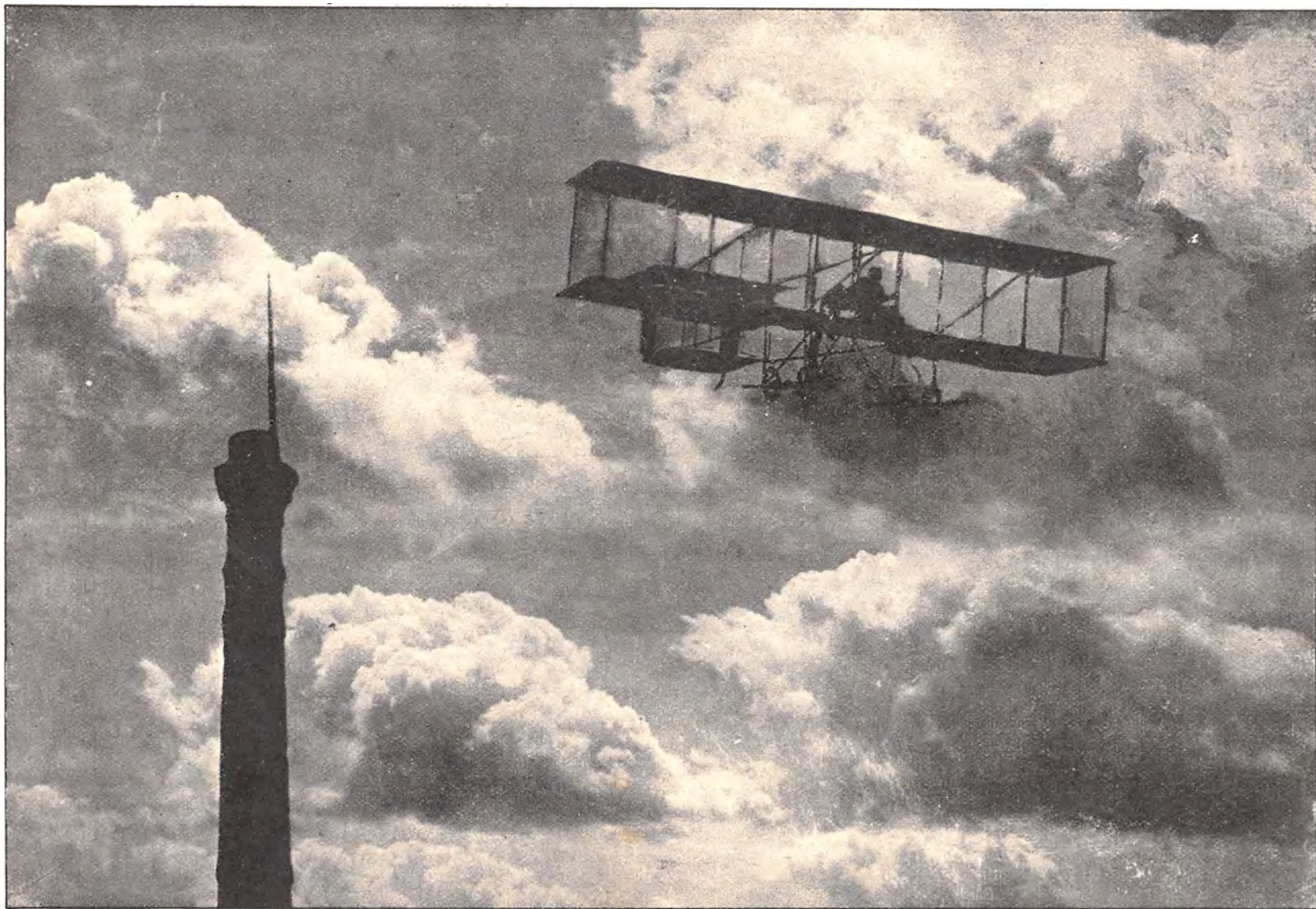
Fra Bjørnsons Ligtog i Christiania.

Fra Bjørnstjerne Bjørnsons Jordefærd i Christiania.

Fra Konkurrencen om Deltagelse i de Olympiske Lege i Berlin.

Paulhan, som vandt den store Præmie i Flyvekonkurrencen fra London til Manchester.

Kong Edward den Syvende.
Død den 6. Maj 1910.

Edward den Syvende.

En stor Konge er død! Edward den Syvende af England har ophørt at leve.

Efterretningen kom som et Slag for hele den civiliserede Verden; størst var Slaget

Kong Georg den Femte.

for England, betydningsfuldt for alle de Nationer, der bestaar i Kraft af Statsmaskineri og Diplomati; thi den bratte og uventede Død har berøvet Verden en af dens stærkeste Støtter til Fredens Bevarelse. Kong Edwards Fredspolitik var ikke tomt

Mundsvejr. Freden var en Sag, han viede sine Kræfter og sin store Statsmandskløgt, og han hørte til de faa Monarker, der besad virkelig Indflydelse til Trods for Kongemagtens konstitutionelle Begrænsning.

Hans Overlegenhed, hans Ro, hans fine Taktfølelse og hans Forstand, der var parret med et usædvanligt hjertevindende Væsen, gjorde ham stor som Diplomat og endnu større som Menneſke.

Han var populær, siger man. Han var mere: han ejede Alverdens Tillid, og i allerhøjeste Grad sine Landsmænds.

Man vilde kalde ham elsket, hvis man ikke ønskede at reservere denne Betegnelse for den forgudede Dronning Aleksandra.

Men det er sikkert og

vist, at i en Tidsperiode, hvor mere end én Trone har vaklet under Folkeslagenes Demokratisering, har Kong Edward styrket Monarkismens Prestige der, hvor han regerede.

Kong Edward fik ikke nogen lang Regeringstid. Han kom paa Tronen den 22. Januar 1901 ved Dronning Victorias Død. Han var da omtr. 60 Aar gammel, idet han fødtes d. 9. November 1841.

D. 10. Marts 1863 blev han formælet med Aleksandra, Prinsesse af

Dronning Mary.

Danmark, født 1. December 1844, og var som den danske Kongedatters Ægtefælle en meget hyppig Gæst ved Hoffet her.

Kong Edward efterfølges paa Tronen af sin næstældste Søn — den ældste Søn Albert Victor døde i 1892, 28 Aar gammel.

Den ny Konge, Georg den Femte, blev født den 3. Juni 1865 og er saaledes 45 Aar gammel.

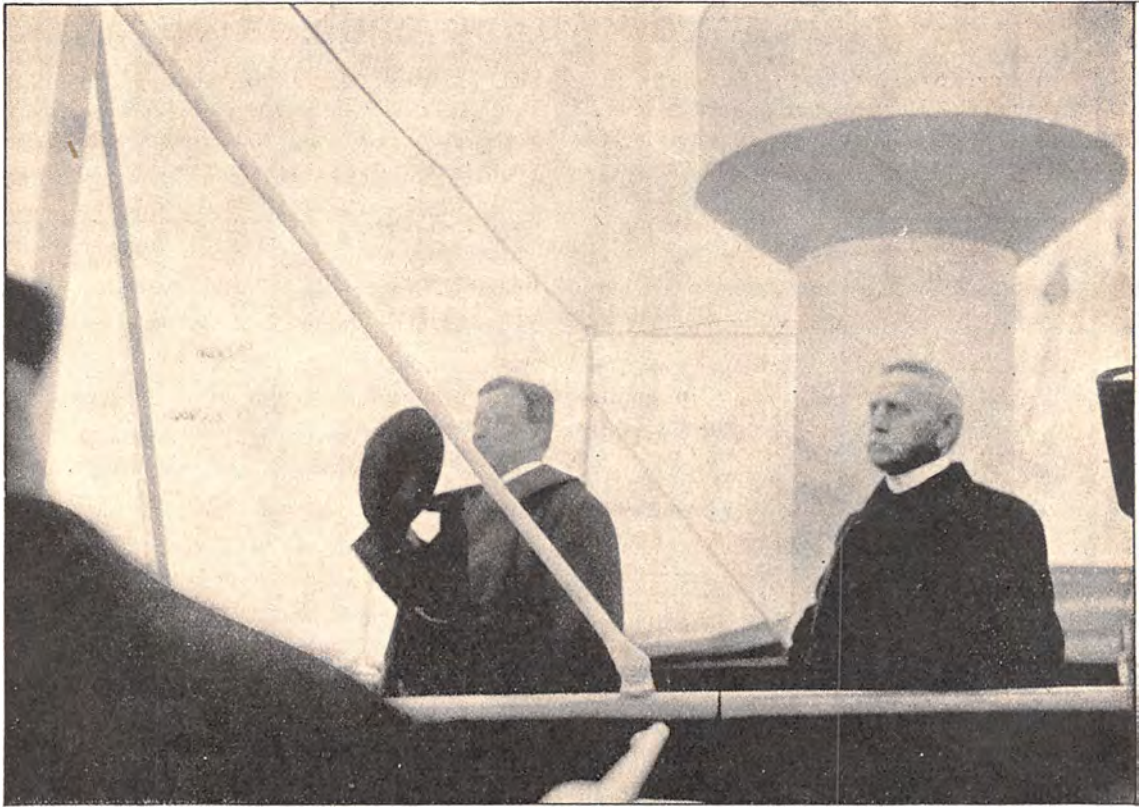
Han blev gift med sin afdøde Broders Forlovede, Prinsesse Mary af Teck, født den 26. Maj 1867.

Georg den Femte blev uddannet som Søofficer og var vist ganske godt lidt i de Kredse, som denne Stilling førte ham ind i.

Den ny Dronningskal være meget indtagende og ligner meget i sit Væsen Enkedronning Aleksandra.

Tre Generationer.

Oberst Roosevelt gør Hønnør for Flaaden.

Gustav Uhlendorff som Balletkomponistør.

Solodanser Gustav Uhlendorff.

Det er nu et Par Aars Tid siden, at Kommunelærer *Torvald Frederiksen* fra Helsingør henvendte sig til den unge Solodanser *Uhlendorff* ved den kgl. Ballet med et Udkast i Tekst og Noder til et lille Balletdivertissement, som den kunstinteresserede og musikalsk uddannede Provinspædagog i sin Fritid havde syslet med. Henvendelsen resulterede i et Samarbejde, dette atter i Balletdivertissementet »*Et Bondegilde*«, som indleveredes til det kgl. Teater, antoges — og nedsænkedes i Arkivets sorte Glemsel.

Indtil Dr. Mantzius en Dag for kort Tid siden kaldte Hr. Uhlendorff ned paa Kontoret og spurgte ham: »Kan De sætte Deres Ballet op paa 14 Dage?« »Javel!« lød Svaret uden Betænkning. Og som sagt, saa gjort.

I forrige Uge fik det lille fordringsløse Divertissement, med hvilket Hr. Uhlendorff debuterer som Balletkomponistør, sin Premiére paa det kgl. og viste sig at være en landlig Idyl i Chr. Winthers Stil, sød, ganske fin, indtagende og — dansk.

I Hovedrollerne, Hans og Karen, brillerede Hr. Uhlendorff og Frk. Lauesgaard. De flot komponerede Danse gik med Flugt og Fart over Scenen. Kort sagt: Sukces!

En Luftskibspassager.

Af Jack Cecil.

Jeg er Luftskipper af Profession. Det er min Levevej at gaa op i Ballon ved de store engelske Markeder for en beundrende Skare, der betaler for den Mulighed at se mig styrte ned og knække Halsen.

For nogle Aar siden blev jeg engageret til at foretage en Opstigning ved en større festlig Historie inde i Landet.

Der var sort af Mennesker paa Pladsen, fra hvilken Opstigningen skulde finde Sted, og da jeg stod i Gondolen, parat til at gaa til Vejrs, rettede jeg den sædvanlige Indbydelse til Tilskuerne, at en af dem kunde faa Lov til at ledsage mig.

Der var dog ingen, der havde Lyst, skønt jeg forklarede, at Farten ikke var forbundet med nogen Fare, og jeg skulde netop til at lade kaste los, da en Mand banede sig Vej gennem Mængden og uden videre steg op i Gondolen.

Jeg kan godt lide at have en Følgesvend og trykkede derfor hans Haand hjertelig til Velkomst, og straks efter steg jeg op, medens Tilskuerne raabte Hurra!

I Løbet af et Øjeblik naaede vi en anselig Højde og sejlede i nordlig Retning, nydende det dejlige Panorama af grønne Marker, Bøndergaarde og hist og her smaa Klumper Huse, der betegnede Landsbyer.

»Er det ikke en dejlig Udsigt?« spurgte jeg min Ledsager.

»Jo, unægtelig,« lød Svaret, idet han kiggede ud over Gondolens Rand.

»Hvor højt er vi oppe?« vedblev han.

»Et tusind Fod,« svarede jeg.

»Hvor højt vil De stige?«

»Til 2000 Fod.«

»Er det alt?«

»Nok for mig,« svarede jeg lidt stødt over hans sidste Ord.

Han lod som intet, men vedblev:

»Hvorfor ikke gaa op til Maanen?«

Jeg tilkastede ham et hastigt Blik. Var han gal? Han talte som en Mand med Dannelse, og hans Ansigt saa intelligent ud, men trods hans Spørgsmaal, var det fuldkomment alvorligt.

»Hvorfor ikke besøge Nattens Dronning, den skønne Fru Luna,« fortsatte han uden den mindste Antydning af et Smil.

Jeg lo — maaske lidt forceret; thi jeg begyndte at faa en Mistanke om, at min Ledsager ikke var ved sine fulde fem, og svarede:

»Det lader sig ikke gøre. Det højeste, man kan naa op, er en god Mils Vej, og som bekendt er Maanen fjernet saadan noget som et halvt Hundrede Tusinde Mil fra Jorden.«

Han tav et Øjeblik og spurgte saa pludselig, idet han pegede paa Sandposerne:

»Hvad skal de til?«

Jeg forklarede ham, hvad de brugtes til, og i næste Øjeblik havde han grebet en af dem og tømt den ud over Gondolen.

»Hvad er Meningen med det,« udbrød jeg vred!

»Jeg vil højere op.«

»Det maa De lade mig om.«

»Nej, det er noget, jeg bestemmer.«

Han saa pludselig paa mig med et Blik, hvori jeg troede at se et begyndende Anfald af Vanvid, og istedetfor at svare, trak jeg blot paa Skulderen, idet jeg samtidig halede i Ventilsnoren for at faa Ballonen til at dale.

»Hvad gør De det for?« raabte han og rejste sig.

»For at aabne Ventilen.«

»Og naar Ventilen er aaben?«

»Saa gaar vi ned.«

»Vi bliver her oppe,« busede han ud, saa paa mig med et Par Øjne, der gnistrede af Vrede, og i næste Øjeblik greb hans Fingre om min Haand og tvang mig til at slippe Snoren.

Manden var gal, der var ingen Tvivl om det.

Det svømmede for mine Øjne ved Tanken. To Tusind Fod oppe i Luften med en gal Mand, og det tilmed en Mand, der af Legemsbygningen at dømme havde Kæmpekræfter, medens jeg selv var spinkel og ingenlunde stærk. En Kamp med ham kunde kun faa et Udfald — og jeg gøs — endda jeg aldrig har vist Mangel paa personligt Mod.

Og pludselig brød Vanviddet ud. Han gestikulerede, mumlede uforstaaelige Ord, hissede, hvæsedede og endte med en unaturlig, den Gales Latter.

»Til Maanen!« skreg han. »Vi — vi to — nej, jeg, jeg alene skal gøre den første Rejse til Maanen, og omslynge mit Navn med en Krans af uvisnelige Laurbær. Ha! Ha! De holdt mig fangen — for at forhindre min Rejse til den skønne Fru Luna — men, nu er jeg alligevel paa Vej. Jeg slap ud — ud — ud — og nu op — op — op!«

Det sidste Ord næsten drukkede i et Skrig af vanvittig Glæde.

Han kastede sig pludselig over Ballasten, og Pose efter Pose tømtes ud over Gondolens Rand. Ballonen skød i Vejret med en Hastighed, der var lige ved at tage Vejret fra mig. Jorden var forsvundet, og under os flygtede lette Skyer forbi som hvide Vanddampe.

Mine Instrumenter viste, at Ballonen var naaet til en Højde af 15.000 Fod. Jeg frøs. Den forandrede Temperatur gjorde sig allerede gældende, og stadig gik det opad.

Da vi naaede de 20.000 Fod, stændede Bal-

lonen. Al Ballasten var kastet ud, og tilbage var kun mine Instrumenter og nogle Garderobe-sager.

Uden et Ord begyndte den Gale at kaste mine Ejendele ud, da jeg omsider tog Mod til mig og bad ham høre paa mig et Øjeblik.

»Vi kan ikke komme højere,« sagde jeg, «fordi Gassen i Ballonen er af daarlig Kvalitet. Hvis De vil til Maanen, maa vi have bedre Gas. Lad os gaa ned, og jeg skaffer Ballonen fyldt med den bedste Gasart, der.»

»Gaa ned vil vi ikke,« afbrød han mig, »men — han saa paa mig med et lurende Blik — sig mig en Gang: hvormeget vejer De?«

Jeg blegnede og forberedte mig paa en Kamp paa Liv og Død; thi det var umuligt ikke at gætte, hvad der bevægede sig i hans Hjerne af vilde Idéer.

»Tror De, jeg vil kunne naa derop, hvis jeg kastede Dem ud?« fortsatte han paa den mest ligefremme Maade.

»Absolut ikke,« skyndte jeg mig at forklare. »Vi maa have bedre Gas. Med den, vi har, kan vi vente at eksplodere, hvad Øjeblik det skal være.«

»Hm! Og De tror, De kan skaffe en Gasart, der kan bringe os til Maanen?«

»Absolut! Den letteste Sag af Verden.«

»Hvor længe vil det tage at ordne det?«

»En Time allerhøjest.«

Han sad tavs et Øjeblik, nu og da skottende hen til mig, som om han overvejede, hvorvidt det aligevel ikke var et Forsøg værd at kyle mig ud for at lette Ballonen; men omsider syntes han at have fattet sin Beslutning, og til min ubeskrivelige Henrykkelse raabte han:

»Saa gaar vi ned.«

I næste Sekund havde jeg aabnet for Ventil- en, og Ballonen fo'r nedad med rivende Hurtig- hed, men jeg lukkede for Gassen tidsnok til at undgaa en Katastrofe.

Jeg skammer mig ikke ved at tilstaa, at min Sindsbevægelse var saa stor, da jeg atter stod paa Jorden, at jeg besvimed.

Da jeg atter kom til mig selv, saa jeg mig omgivet af en Klynge Bønder, hvoraf nogle havde taget sig af mig, andre af Ballonen.

Den Gale var sporløst forsvunden. Ingen havde set ham.

•

Et Par Aar efter var jeg indbudt til et større Selskab, og da Talen faldt paa Luftsejlad- sen, fortalte min Vært om en af hans Venner, der var en stor Spasmager, at han engang var gaaet op med en Luftskipper, og overfor denne havde optraadt som en Flygtning fra en Galeanstalt.

Jeg maa sige, at min Vært genfortalte en Episode af mit eget Liv med en Nøjagtighed, der genkaldte hver Enkelthed i min Erindring ogsaa den Omstændighed, at Luftskipperen — hvis Navn man heldigvis ikke kendte — næsten var gaaet fra Sans og Samling af Skræk. Det lykkedes mig at faa Spasmagerens Navn og Adresse, og næste Dag modtog han en Regning fra mig, lydende paa det dobbelte og tredobbelte af Værdien af mine forskellige Instrumenter og af de andre Sager, han havde lettet Ballonen for. Samtidig gav jeg ham et Vink om, at Sa- gen juridisk set næppe var nogen tilladelig Spøg.

Jeg fik omgaaende en Anvisning paa Beløbet — og Sandheden byder mig at sige, at jeg egentlig tjente ganske godt paa den Historie.

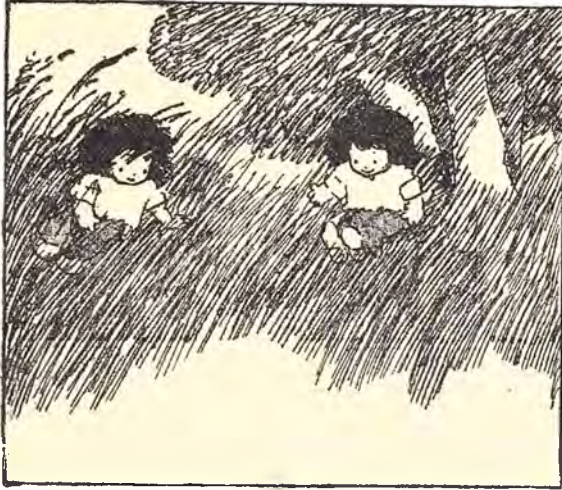

Fru Konow, Øhlenschlägers ældste Datter, død paa Frederiksberg, 92 Aar gl.

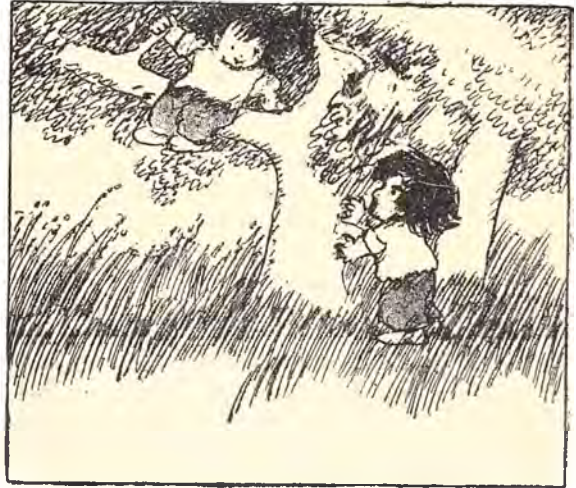

von Waldhausen, Tysklands nye Gesandt.

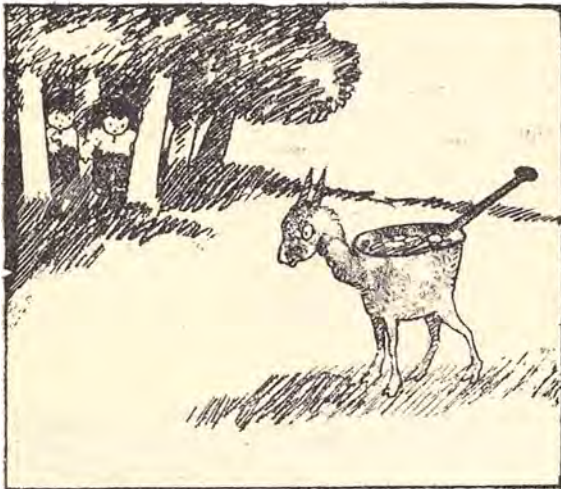
DE SMAA PJEYSER

De Pjevser sad og hviled' sig,
Da pludselig den ene skreg:

Hvad er det dog her lugter a'?
Og hvor kan Lugten komme fra?

Jeg ser paa Træerne kun Frugter,
Og dog af Befsteg her der lugter.»

Men pludselig de Pjevser saa
En morsom Kasserolle-Daa;

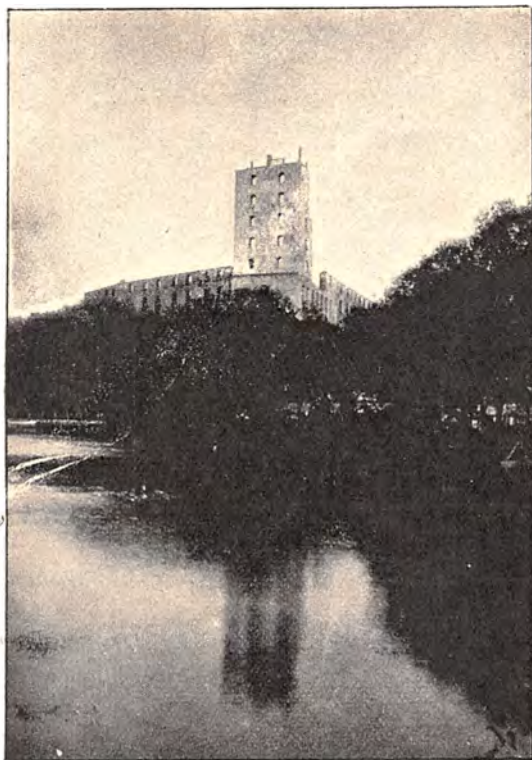

Og den var netop fyldt med Sager,
Som alle Pjevsemaver smager.

Men Kasserolle-Daaen rendte,
Og saadan dette Maaltid endte.

„Koldinghus“.

Slots-Ruinen.

Den Fortidens smukke Kongeborg, som i Aarhundreder har kastet Glans over Kolding By og Omegn — rigest og mægtigst, medens Kongerne og deres Ridderskarer fyldte Slottets Sale med Liv og en

Lystighed, der hørtes viden om — formaar endnu den Dag i Dag at fange Interessen og Fantasien. — Koldings Borgere elsker sin Slotsruin og de Minder, der knytter sig til den — og Fremmede søger hertil for at beundre dette Minde om svunden Tids Storhed.

Endnu knejser Ruinen af Kongeborgen højt over Byen — endnu ses Chr. den IV's. Kæmpe-tårn milevidt over det sydlige Jylland og Fyen — endnu og i Fremtiden knytter mange af vort Lands stolteste Minder sig dertil — og Navnet er kendt af ethvert Barn i Landet.

Det var derfor ikke nogen Tilfældighed, naar den Kreds af interesserede Mænd, som i 1898 oprettede det første virkelige Andelsselskab paa Livsforsikringens Omraade, til dette valgte Navnet »Koldinghus« — dette havde for dem en Klang, hvortil de gerne knyttede Forventningerne om Fremgang for den gode Tanke, der var nedlagt i Startningen af dette nye Selskab.

De Mænd, der førte denne Idé ud i Livet, var næsten alle kendte som Banebrydere paa Andels-sagens Omraade, og i nøje Overensstemmelse med denne Sags Principper er Virksomheden ledet — gradvis og sikkert fremad. »Koldinghus« blev saaledes startet under beskedne Forhold — Garanterne forlangte ingen Renter af deres indbetalte Penge de første 3 Aar, og har senere kun faaet 4 pCt, men de har da ogsaa haft den Tilfredsstillelse, at Selskabet i de 11 Aar, det har bestaaet, har vokset sig stort og stærkt i Forhold til den beskedne Begyndelse. Det har nu Repræsentanter i alle Egne af Landet, og kan overalt notere en smuk Fremgang.

Tilgangen af nye Forsikringer er saaledes fordoblet i Løbet af 4 Aar, og er nu over 1 Mill. Kr. aarlig, hvilket Forhold maa betragtes som ret enestaaende. — Selskabet har i sine Tarifer de nyeste Forsikringsformer, bl. a. er under 14.

„Koldinghus“. Ekspeditionskontor.

Februar 1910 modtaget Indenrigsministeriets Godkendelse af to nye Tabeller, der utvivlsomt vil vække Opmærksomhed.

I nøje Forbindelse med den store Fremgang er der i Aarenes Løb sket en betydelig Forøgelse af Kontorpersonalet, der nu tæller 7 Personer. Om det daglige Arbejde kan enhver danne sig et Skøn, naar det anføres, at der i det sidst forløbne Regnskabsaar er udsendt, atter indgaaet og bogført ca. 5800 Postoprævninger, indgaaet og bogført ca. 2000 Postanvisninger og udsendt ca. 6000 Breve.

I et Hefte som dette, der omhandler Kolding Bys Historie og dens nuværende Udvikling, kan Dansk Andels-Livsforsikringsselskab „Koldinghus“ nævnes, ikke alene som en af Byens største og mest ansete Forretninger, men det har — ligesom Slottets og Byens Historie — vakt Interesse i alle Egne af Landet.

Repræsentantskabets og Direktionens Mødesal.

Ulvehave.

Ulvehave Badehotel.

Blandt de mange skønne Punkter Naturen i saa rigt Maal har tildelt Vejlefjorden er Ulvehave Badehotel sikkert et af dem, der er tilkendt Broderparten, al den frodige Skønhed der er disse saa rigeligt tildelte har her naaet *Kulminationspunktet* uden i mindste Maade at tage Revanche ved at lukke for Sol, Lys og Udsigt, alt er her i Overflod. Fra Verandaen aabner sig for Beskueren en enestaaende henrivende Udsigt mod Øst ind mod den lille venlige Fjordby der i smukt Vejr tegner sig i et Perspektivbilled der af Afstanden omgives med en Ro og idyllisk Stilhed, der uvilkaarlig forjager Tanken om at her leves Livet

saa rastløst som i en By med Vejles fremadstræbende Tendens lever det.

Mod Nord er Udsigten begrænset af de skovklædte kuperede Strande, der er saa ejendommelige for denne Fjordbred. Den nye Vært, der 1. April aabnede sine gæstfrie Porte er i alle Maader kvalificeret til denne Post, et fleraarigt Ophold i Udlandet, en rationel Uddannelse paa vore egne bedste Hoteller, er Borgen herfor. Ved Hotellet er anlagt større Sportspladser.

Dampskibsforbindelsen er 1910: Fra Vejle til Ulvehave 8,55, 11,15, 2,30, 4,00, 5,25, 7,00, 8,10, fra Ulvehave til Vejle 10,50, 12,45, 3,35, 6,30, 8,05, 9,40.

Eneste Forlystelsesetablisement hvortil findes Spadseresti langs Fjorden, en halv Times Gang fra Byen.

Verandaen paa Ulvehave Badehotel.

Hygiejne.

Siden Videnskaben gennem den nyere Tids udmærkede Hjælpemidler bl. a. de fortrinlige Forstørrelsesglas (Mikroskop) har konstateret Tilstedeværelsen af de menneskefjendske Baciller og paa Grundlag af denne Viden og til Bekæmpelse af disse grundede en af vore nyttigste og mest virksomme Videnskaber, *Bakteriologien*, har denne Gang efter Gang taget Kampen op mod disse ubetydelige allestedsnærværende graadige Menne-skefjender.

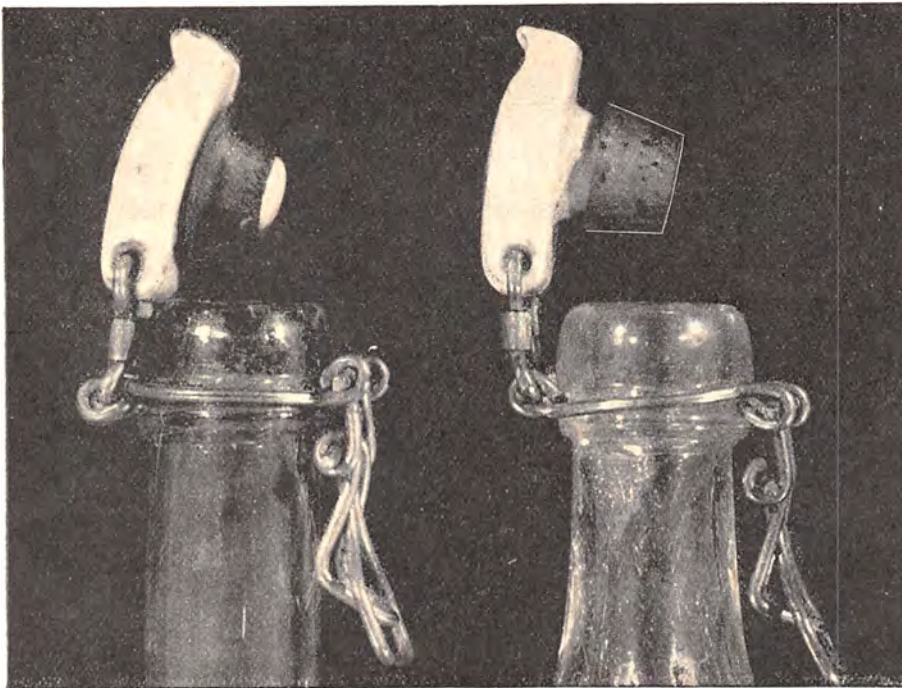
Det utvivlsomt sikreste og virksomt anvendte Middel i denne Kamp viser sig her som i flere andre Tilfælde at være *Forebyggelse*, og Tiden vil sikkert vise, at paa dette beror de bedste

baade som Nydelses- og Læskedrik, trods al den Omhu og trods forbedrede Aftapningsmetoder viser det sig stadig at mangle de Forudsætninger, der nødvendig maa være tilstede for at kaldes hygiejnisk rent, og her maa Grunden alene søges i Lukket.

Da for nogle Aar siden den gamle kendte Propningsmaade afløstes af den bekvemmere og mere praktiske Patentprop, troede man sikkert her at have naaet det ideale, men *Hygiejnen* siger nu, at dette saa langt fra er Tilfældet til stor Sorg for de mange, der finder dette Lukke baade smukt og let og bekvemt at behandle og tillige af ikke mindst Betydning økonomisk, idet man er i Stand til at lukke for og opbe-

vare det tiloversblevne i Tilfælde, hvor man kun har forbrugt en Del af Vandet, trods alle disse Goder saa det ud til, at vi var ved at miste dette udmærkede Flaskelukke, og Grunden hertil er, saa mærkværdigt det lyder, *Forfalskning*.

Det stadig tiltagende Forbrug af Gummi har i Løbet af nogle Aar gjort denne Vare meget efterspurgt, samtidig med at Tilførslen til det europæiske Marked er i stærk Aftagen og Prisen som Følge heraf i betydelig Opgaaen, og har afødt en systematisk Forfalskning af Gummi, og de Ringe, hvormed Patentprop-

Patentprop med Gummi.

Patentprop med Kork.

Resultater, og vor Tids Hygiejne er sikkert den rette Vogter, der ved at nægte Bacillen Adgang til det menneskelige Legeme i højere Grad og paa mere logisk Maade vaager over dettes Velfærd end en hvilken som helst Kur til dens Udryddelse fra det engang hærgede Legeme.

At disse hygiejniske Forholdsregler særlig gælder den Mad og Drikke, vi daglig nyder, er en Selvfølge, og de Fremskridt, der i senere Aar er gjorte for paa dette Omraade at skabe betryggende sanitære Tilvirkelser og Salgsforhold, vidner om den Alvor, hvormed denne Sag omfattes.

Forlængst er saadanne Steder, hvor Mælk, Smør og Brød tilvirkes eller sælges, underkastede vore Sundhedsautoriteters Tilsyn, og saa Øl og Vin er ganske vist under mere privat Karakter naaet betydelig videre i hygiejnisk Henseende, for det første Vedkommende til Pasteurisering og for det sidste til kontrolleret Aftapning.

Helt anderledes stiller det sig derimod med Sodavand og andre mousserende Vande, paa hvilke vor Tid har lært at sætte saa stor Pris

udstyres, er af et saadant forfalsket Produkt, at det paa ingen Maade egner sig til Lukke for saa sensible Produkter som mousserende Vande.

Altsaa var man naaet dertil, at vi var ved at miste dette fortrinlige Lukke og søge tilbage til den almindelige Prop, hvad der forøvrigt for fleres Vedkommende var gjort Skridt til, hvis ikke netop i denne Tid en betydningsfuld Opfindelse var gjort, denne, paa hvilken der er løst Patent i de fleste civiliserede Stater, gaar ud paa at erstatte Gummiringen med en Ring af Kork, og man vil sikkert bedst forstaa Betydningen heraf, naar man hører, at den nye Ring leveres til en Pris saa billig, at man er i Stand til at anskaffe 5 Stykker for den samme Pris, som en Gummiring koster, man vil derved være naaet til, at Fabrikkerne vil kunne anskaffe nye Korkstykker til hver Aftapning og ligesom ved Øllet kunne gøre Fordring paa en altid ren, ubrugt Prop, et Fremskridt der sikkert vil blive hilst med udelt Glæde af alle Venner af disse kvægende Læskedrikke.

De nye Korkringe fremstilles udelukkende i Ringe Dampkorkvarefabrik. F. N.

Skuespillerinde ved Det kgl. Teater, Frøken *Ingeborg Larsen*.
Elfelt fot.

Hydrescene.

After Maleri of Boucher.

Hos Frk. Ingeborg Larsen.

„Når den ny Vin blomstrer —“

Paa ny har en af de *unge* ved Det kgl. Teater udmærket sig. Det er Frk. *Ingeborg Larsen*, et ungt Blod paa de 22. Hendes nydelige lille drejede Person kendes fra »Strøget«, hvor hun optræder mere end paa Scenen. Thi det er jo nu engang saaledes, at det er svært at være ung ved den nationale Kunstanstalt paa Kongens Nytorv. Trykket ovenfra, fra dem, der er myndigere og ældre af Aar, er saa uhyre. Man skal holdes nede — selv om det kribler i En. Og det nytter lidet eller intet at kny, dersom man sér en Ungpige-Rolle, som lige netop passede for En selv, blive givet til en af de forlængst fastslaaede Berømtheder, hvis Teknik er saa blændende, hvis Bravour er saa ubeskrivelig — men hvis imiterede Ungpigecharme er som en kunstig og parfumeret Blomst ved Siden af den levende, Vaarens blidt duftende Hyacint.

Ak ja — *naar den ny Vin blomstrer*, saa gærer det i den gamle! Frk. Ingeborg Larsen véd det. Hun kender til, hvorledes en ældre Generation ved et Teater reagerer mod den opblomstrende Ungdom, som skal til at hævde sig. Og at hævde sig forstaar hun, hvergang der blot bydes hende en Lejlighed dertil. Nu sidst har hun som *Kristine* i Heibergs »Et Eventyr i Rosenborg Have« tegnet en uimodstaaelig Vaudeville Backfish, paa én Gang spillevende og i den rette Stil, et yndigt Væsen, hvis Tøsethed saa vist ikke bliver stikkende i Mamelukkerne! Denne Præstation lader sig uden Risiko for den smaa Frk. Larsen sidestille med selve Anna Larssens Udførelse af Rollen paa Dagmarteatret.

Men — saadan en Sukces en Gang hver tredie Maaned er jo alligevel noget lidt! Man forstaar ialtfald, at der er de, som ikke vil lade sig nøje med det, men tager deres Parti og emigrerer til de Privatteatre, fra hvilke Guldet og Æren vinker. Sé blot til Frk. *Krause* eller Frk. *Bodil Ipsen*, hvem Det kgl. Teater endog meget gerne havde beholdt, eller Hr. *Textière*, der dog ellers er en af de Specialitetsskuespillere, som Nationalteatret formentlig bedre end en Privat-scene maatte kunne tillade sig at opelske.

— *Hvad er det da, der bevirker, at De bliver? Hvad er den inderste Grund til, at ikke ogsaa De lader Dem friste og drager andetsteds hen?* spørger »Hver 8. Dag« Frk. *Larsen*.

— Det er vel *det*, man kalder Trofasthed, svarer den unge Dame. Og med et Blik ud gennem den lune Dagligstues Vinduer, hvorfra man sér ned over den gamle Kongens Have, der grønnes, medens Maj-Regnen siler, tilføjer hun med et drømmende Udtryk over det sarte Ungpigeansigt: Og Haabet er jo lysegrønt!

— Det har vel ikke manglet paa Tilbud fra Privatteaterdirektørerne?

— Næ, jeg tror nok, jeg har haft dem alle sammen! ler den lille Frøken med en overmodigt klingende Latter.

— Og alligevel bliver De tappert, hvor De er?

— Ja, for *det maa jo dog komme*, ikke? Som Forholdene er i Øjeblikket, maa man jo da virkelig sige, at der er Chancer for en ung Dame ved Det kgl. Og naar jeg stadigt *haaber* — hvad jeg nu gør paa 5. Sæson — saa er det, fordi jeg véd, at Dr. Mantzius hellere end gerne vil have os unge frem.

— Vil De dermed sige, at det ikke er med sin gode Vilje, Doktoren giver de nye Ungpigeroller til....

— Aa, der kan jo være saa meget, som gør sig gældende, skynder Frk. Larsen sig at afbryde. Hensynene til Forfatterens Ønsker f. Eks., eller til Instruktørens — men lad os endelig ikke komme nærmere ind paa det. Jeg vil ikke paa Glati! Naa, saa er der Udsigten til at komme til at spille en Del sammen med Brødrene *Poulsen*, det binder skam ogsaa.

— Hvor mange nye Roller har De nu spillet i Aar?

— Ork, de er saamænd snart talt. For der er vist kun tre, svarer den lille Dame med et Suk. Lad mig se: *Léontine* i »Revolutionsbryllup«, *Alvilde* i »Den ny Vin« og saa altsaa *Kristine* i »Et Eventyr i Rosenborg Have«. Resten har været Repriser. Den Rolle, jeg havde glædet mig allermest til at spille, var Amerikanerinden Miss Maja i *Otto Rungs* spændende Drama »Broen«. Men det kommer jo ikke op før til næste Sæson. Tænk, hvor ærgerligt. Og det var endda *min første Rolle i stift Bind!* Ja, De aner ikke, hvad det betyder for mig, der ellers hidtil kun har haft at gøre med smaa, tynde, slatne Rollehefter! Men bare jeg ikke sidder og snakker for meget.... Far var saa bange for, hvad Pigebarnet kunde finde paa at sige, inden han gik.

— Aa, hvad — hvorfor skulde de unge ikke ogsaa have Lov til engang imellem at give et Ord med i Laget? siger jeg og tilføjer: De bor lunt og rart her hos Deres Forældre. Tænk, hvor De i Grunden har det godt!

— Ja, det er jo det, de allesammen sigerovre paa Teatret. Hvor tit har jeg ikke hørt dem udbryde: Aa Gud, Frk. Larsen, bare De dog kunde faa nogen *Sorger!* Jeg maa have nogen Sorger! Eller ogsaa en alvorlig Forelskelse.

— Ja, nu er *Johannes Poulsen* jo ledig!

— Saa højt stiler jeg ikke! slaar Frøkenen det hen med en munter Latter.

— Hvordan er det, De skal jo spille *Puk* paa Friluftsteatret i Dyrehaven, ikke sandt?

— Næ, det bliver ikke til noget. Jeg rejser til Paris for at se paa Komædie! siger Frk. Larsen med en Stemme og en Gestus, som gjorde hun det af med hele Friluftsteatret paa en Gang.

— De har ingen rigtig Tillid til det Dyrehaveteater?

— Jeg siger bare ligesom *Olaf-Poulsen*: Men hvad vil I gøre, naar nu Vinden bærer fra?

Regnen er jo som bekendt forvist fra Juni til en af Sommerens andre Maaneder. —

Endnu en Stund falder Frk. Larsens Replikker kvikt og rapt medens Foraarsregnen plasker. Det er saa hyggeligt at sidde i den polstrede Dagligstue og passiare med den unge Pige, som er endnu i Ungdoms Vaar og ser med saa lyse Forhaabninger paa Fremtiden. Hendes Kunsts første Linjer er netop udviklet. Hun er for Det køl. Teater noget i Retning af den ny Vin, der blomstrer!

NIELS TH. THOMSEN.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

Fortsat.

SYVENDE KAPITEL

Fra Regn til Solskin.

Udenfor laa Verden saa lys og straalende, saa det var meget fornuftigt af Denis at tage sin Tilflugt til de højere Naturmagter, naar han gerne vilde have sit Ønske opfyldt; hvem kunde staa imod, og hvem kunde være uvenlig, naar Solen skinnede saa muntert ned over Jorden.

Desværre maatte han hurtigt skifte Tanker, da han vendte sit Blik mod Kusinen; der syntes ikke at være foregaaet nogen Forandring i hendes Opfattelse af Situationen.

»Naa,« sagde hun og lo, »hvad saa? Du har aabenbart ment, at det skulde blive bedre herude. Men jeg er bange for, du ikke vil faa nogen Fornøjelse af det.«

»Jeg kan ikke forstaa, hvorfor du saa bestemt har sat dig i Hovedet, at du ikke vil besøge os,« sagde han en Smule fornærmet.

»Det er ikke det,« svarede hun rask. »Det maa du endelig ikke tro! Hvis det blot var dig og din Moder — men Sagen er,« og hun blev ganske varm i Kinderne, »jeg — jeg er bange!«

»Bange? For hvad?«

»For alle de fremmede Mennesker! Naar jeg tænker paa, at jeg skulde være alene — mellem alle de Mennesker, jeg ikke kender — uden Far — jeg føler —« og hun lagde sin Haand paa Brystet — »aa — skrækkeligt!«

»Men du vilde jo slet ikke blive alene. Jeg vilde jo være hos dig!«

»Vilde du virkelig?« sagde hun langsomt, som

om denne Tanke aldrig før var faldet hende ind. »Det havde jeg ikke tænkt paa. Men alligevel — du er jo ikke Far!«

Det var der ingen Tvivl om. Hun havde aabenbart taget sit Standpunkt. Det indsaa Delaney og opgav alle videre Argumenter.

»Jeg vil aldeles ikke høre paa flere Indvendinger,« sagde han pludselig i en gemytlig Tone. »Ikke een! Hvis du ikke vil med det gode, bortfører jeg dig med det onde, og tager dig med mig hjem som min Fange. Tror du virkelig, jeg vil renoncere paa den Triumf, det vil være for mig, at vise dig frem for hele Selskabet, min egen lille Fange, som jeg selv har opdaget!«

Han tænkte aabenbart paa den Opsigt, hun ved sin Skønhed vilde vække i den Kreds af Kvinder, der omgav Moderen hjemme paa deres Gaard Ventry. Han saa hende allerede i sin Fantasi danse gennem de gamle, store Stuer eller spadsere stilfærdigt gennem Haven, selv den smukkeste Blomst i hele Blomsterbedet.

— Men til Uheld for den unge Mand opfattede Prinsessen Ordene med en Mening, som absolut ikke var den tilsigtede. Saa langtfra at finde dem smigrende, fandt hun dem det stik modsatte. Og hendes Mine lagde ikke Skjul paa, hvad hendes Tanker mente.

»Vise mig frem!« gentog hun, og hendes Stemme havde en Klang, der virkede paa Denis som et elektrisk Stød. »Er jeg da fra Ildlandet eller Zulukafferlandet? Er jeg da saa forskellig fra alle dine andre Bekedte?«

»Du er ligesaa forskellig fra dem som Dag fra Nat,« svarede han hurtigt, skønt han var

ganske forvirret af den Vending, Tingene pludselig havde taget.

»Aah,« sagde Prinsessen.

Det var kun et lille Enstavelser-Ord, men det var i sig selv veltalende nok. I hvert Fald var den Mening, Frøken Delaney lagde deri, saa tydelig, at Fætteren i samme Nu, det var udtalt, vendte sig om imod hende og saa paa hende. Hvad var der dog i Vejen med hende? Et kort Sekund mødtes deres Blik, men dog langt nok, til at han kunde se, hun havde Taarer i Øjnene.

»Norah! Hvad er dog det?« udbrød han. »Er du virkelig saa ked af det Besøg hos Moder? Havde jeg vidst det, saa —«

»Det er ikke derfor — — det véd du ogsaa meget godt!« svarede hun, idet hun rettede sine store bebrejdende Øjne mod ham, saa han tydelig kunde se Taarerne, der blinkede som Diamanter. »Men at faa at vide, at man er »forskellig«! Selvfølgelig, jeg véd meget godt, at jeg ikke er som de andre — som dine fornemme Venner, som har rejst rundt om i Verden og set alt muligt og hørt alt, hvad man kan faa at høre — ja og maaske en Del mere — — —. Jeg véd meget godt, at jeg ikke er som dem, og — —« her blev hun ivrig — »jeg bryder mig heller ikke om at være det. Men man kan jo godt være forskellig fra Folk, uden at man sætter Pris paa at høre for det. Man kan vel nok være mærkelig og gammeldags, uden at man just bryder sig om at faa sig det fortalt.«

Hele denne Tale kom men en Kraft og Fynd, som gjorde Denis ganske perpleks.

»Norah! Hvor kan du misforstaa mig saadant?« sagde han. «Min sø.,» han ledte lidt efter et passende Kæleord, som han turde anvende, »min egen Pige! Du maa da kunne se, hvad Meningen var med det, jeg sagde! Du vender jo op og ned paa det. Det er dig, der er »Dagen«, og alle de andre »Natten«. Aa, Norah, se paa mig, og sig, at du tror, hvad jeg siger.«

»Nej, jeg gør ikke! Nej, jeg vil ikke!« Og nu rev endelig de to store Taarer sig løs og trillede langsomt ned ad hendes Kinder. »Jeg ved godt, at du siger det nu for at gøre det godt og behage mig.« Og et lille Suk følger efter denne Hjerteudgydelse.

Delaney havde i dette Øjeblik al sin Selvbeherskelse behov for ikke at tage hende i sine Arme og trykke hendes bedrøvede og vrede lille Ansigt ind imod sit eget. Intet i Verden var saa henrivende som dette Barn, der stod her overfor ham! Om han dog aldrig havde set hende! Aa nej — det vilde han alligevel ikke ønske. Han elsker hende jo — — med en Kærlighed saa brændende som en Feber i hans Blod — — —.

Han talte ganske sagte og roligt, da han sagde:

»Du har fuldstændig misforstaaet det hele,«

sagde han. »Jeg vilde saamænd gerne sværge derpaa! Men for Resten er mit Ord ligesaa meget værd som min Ed. Hvor kan du ogsaa tro, du tossede Pige, at jeg vilde have været saa dum at sige alt det stygge, selvom jeg virkelig havde ment det.«

Denne Bevisførelse syntes at falde i god Jord. Den kunde hun ikke staa for. Prinsessen smilte, og Solen kom atter paa Himlen. Hun stillede sig lidt nærmere hen til ham, som om hun vilde sige noget meget vigtigt; men hun stoppede og i Stedet for greb hun ligesom i Tanker fat i en af hans Frakkeknapper og begyndte at dreje den rundt mellem Fingrene.

»Er det ikke sandt?« sagde Denis og tænkte paa, hvor svært det var at have sin Hjertes Udkaarne saa nær ved sig og dog ikke turde tage hende helt ind til sig. »Er det ikke sandt, hvad jeg siger?«

»Denis, sig mig en Ting —« og en undselig Rødme dækkede hendes Kinder; »men du skal sige mig det ærligt og alvorligt: Synes du, jeg er køn?«

»Det er altfor fattigt et Ord,« sagde den stakels Denis og glemte i det samme alle Forsætter og trykkede hendes Fingre mod sine Læber. »Hvis du siger »henrivende«, saa kan jeg bedre svare dig.«

»Ak nej!« sagde hun med en lille tilfreds Latter. »Det er nok lovlig meget. De siger, at Moder var smuk, men at jeg ikke ligner hende; jeg er snarere af Fars Slags, ligesom — — du. Hvor pudsigt, ikke? Ligner jeg dig?«

»Desværre, det kan jeg vist ikke smigre mig med, hvor gerne jeg end vilde,« svarede Denis glad.

»Kom her hen, skal du se!« raabte Norah og løb hen til en lille Dam og bøjede sig over den for at spejle sig deri. Denis stod bagved og saa over hendes Skulder ned i Vandet, hvor det yndige Billede straaled i al sin Skønhed. Og som han stod dér, saa nær ved hende, kom der pludselig et Skoledrenge-Lune over ham, en Lyst til at gøre hende forskrækket.

Han lagde sin Arm om hendes Liv, og paa en Gang gav han hende et lille Puf, saa at hun vilde være faldet i Vandet, hvis han ikke med sikker Haand havde holdt hende tilbage paa den faste Jord.

»Hvad vilde du nu have gjort, hvis jeg ikke havde været her?« lo han.

»Fy, Denis!« raabte hun og bøjede sig tilbage stadig hvilende i hans Arme, og saa op paa ham med et Par straalende Øjne og halvt aabne Læber. Hendes Hoved laa ved hans Skulder. Han bøjede sig ned over det, nærmere — — nærmere — — hans Puls bankede, hans Øjne skinnede — — saa rettede han sig op og gav Slip paa hende.

»Er du bange?« spurgte hun. »Tror du maa-ske, du kunde faa mig til at falde i Vandet?« lo hun. »Nej, jeg er sikrere paa Benene end som saa.«

Han vilde svare, men i det samme fik de Øje paa en Skikkelse nede i Haven. Ved hinandens Side gik de hen imod den.

OTTENDE KAPITEL

De fattiges Forsvarer.

Det var en Kvinde.

Hun var gammel og krumbøjet og uselt klædt som alle irske Bønder. Hun havde hverken Strømper eller Sko paa Benene. Hele hendes Dragt var tynd og luvslidt. Den kunde maaske være varm nok for en hed Julidag; men naar Vinteren kom, og den stadig ikke blev tykkere, kunde det knibe med at holde Varmen i det Kostume.

Da Konen saa Norah, fremskyndede hun sine Skridt.

»Aa, Biddy, er det dig?« spurgte Norah med et venligt Smil.

»God Morgen, Naadigfrøken,« sagde den gamle med dyb Underdanighed i alle Miner og Lader. Respekten for Aristokratiet er særlig høj hos alle irske Bønder. »Har De travlt, Frøken? Kunde jeg komme til at tale et Par Ord med Dem, Frøken Norah?«

»Hvad er der nu i Vejen, Biddy,« spurgte Prinsessen ivrigt. »Da vel ikke noget galt med lille Larry?«

»Nej, Frøken, Gud være lovet, han bliver raskere og raskere for hver Dag, der gaar. Men sig mig — — det var ellers Herren, jeg gerne vilde tale med. Tror De, han er der oppe?«

»Jeg gik fra ham for en halv Times Tid siden, saa han er der sikkert. Hvad har du nu paa Hjerte hos ham, Biddy?«

»Ikke andet — — end en Stump Træ til at holde Hytten oppe med — — den er ved at skride sammen — og tror Frøkenen nu, at Herren vilde skænke mig bare et af de smaa Træer fra Plantagen — saa vilde det redde os — —.«

»Det er jeg vis paa, han vil. Skynd dig bløt op til ham, før han gaar ud! Men hvorledes gaar det Dan? Naar hørte du sidst fra ham?«

»Ja, det var egentlig ogsaa derfor, jeg kom herop. Men saa saa jeg den unge Herre der, og saa — —.« Hun sendte Denis et sky Blik. »Men ligemeget, Frøken, jeg har just i Morges faaet Brev fra ham. Jeg har det her.« Og hun trak Brevet frem fra Forklædet. »Maaske De vilde bryde Dem om at læse det?«

»Ja selvfølgelig! Det vilde jeg da rigtignok,« sagde Norah hjerteligt. »Dan har altid været saadan en god Dreng!«

»Ja, det er sandt,« svarede den gamle Kone

taknemlig. »Gud velsigne Dem, Frøken, De har altid et godt Ord tilovers for baade rige og fattige. Men er det nu ikke besynderligt med den Dreng. Her hjemme syntes jeg, han var rigtig en snavs Knægt, og nu som Matros om Bord paa det store Krigsskib er han den bedste af dem alle!«

»Ja, hvorfor skulde han dog ikke være det? De irske Søfolk har jo altid været de flinkeste i hele Verden.«

»Og han sender mig Penge hjem! Han har ikke glemmt sin gamle Mor. Men véd De hvad, Frøken Norah, jeg fortryder saadan, at jeg pryglede ham saa meget, medens han var hjemme!«

»Det skal De saamænd ikke gøre,« lo Norah. »Maaske er det de Prygl, som nu er Skyld i, at han er saadant et lysende Eksempel for alle sine Kammerater.«

»Ja — — maaske! Men jeg er dog ikke mere nogen Tilhænger af at give Børn Prygl. Naar De engang gifter Dem, Frøken Norah — — prygl aldrig deres smaa Børn!«

Norah lo igen.

»Jeg skal nok huske det!« og vinkede Farvel.

»Giver nu din Fader hende det Træ?« spurgte Denis, da de var kommen lidt bort.

»Ja, naturligvis!«

»Men jeg troede, at han stod sig saa daarligt med Folkene her rundt om. Efter hvad han sagde, maatte han altid behandle dem haardt og — —.«

Prinsessen saa forbavset paa ham.

»Nu har du været sammen med Fader i fire Dage og kender ham ikke bedre?« sagde hun. Kan du da ikke straks se paa ham, at han ikke kan sige »Nej« til noget Menneske. Han er som en Fader for dem allesammen. Han skælder nok ud baade paa Arbejderne og Bønderne fra Morgen til Aften, men han behandler dem godt. Selvfølgelig faar hun Træet. Og hvis hendes Mand har Arbejde og ikke har Tid at gaa ud og fælde det, gaar han saamænd ogsaa selv ud og fælder Træet for hende.«

»Se, se!« sagde Denis tankefuld. »Hvad var det, hun vilde have Træet til?«

»Hørte du ikke, hvad hun fortalte. Til at reparere Taget paa sit Hus. Far plejer ellers for hver Vinter at efterse alle Hytterne, men der er saa mange, der trænger til at repareres — og Penge har han ikke saa mange af.«

Hun sukkede.

»Det gør dig ondt for dem!« sagde han og syntes mere og mere forundret.

»Ak ja, disse stakkels Mennesker, hvor maa de døje!« udbrød hun. »Der er ingen, der rigtig véd, hvor slemt det i Virkeligheden er, undtagen de, der lever sammen med dem — — og de ved det endda ikke altid. Hvorfor skulde det ikke gøre mig ondt? Er jeg da ikke af Kød og Blod

ligesom de? Hver Dag, hver Time er der noget, som piner mig, fordi jeg ikke kan afhjælpe deres Nød. F. Eks. sidste Vinter kom der en Mand til Far, en Arbejder, og bad om noget at bestille; og han fortalte os, at den Hytte, han boede i — for et Hus kunde man ikke kalde den — var saa forfalden, at det regnede ind til dem i Sengen, hvor han og hans Kone og deres tre smaa Børn laa. Ofte om Vinteren, naar han om Morgenen stod op, var han saa stivfrossen, at det var en hel Lettelse at komme ud af Sengen.«

»Jamen det var dog en frygtelig Historie!« sagde Delaney, som om han knap kunde tro paa, at der virkelig levede Mennesker paa den Maade. Han havde endnu kun boet kort Tid i Irland.

»Aa, det er ikke noget! Nej, hør nu Resten. Først døde det ene lille Barn. Saa var det, Manden gik til Far og bad, om han ikke kunde faa en anden Hytte og noget Arbejde paa Gaarden. Vi er saamænd meget fattige selv,« sagde Prinsessen, og Taarerne var ved at komme i Øjnene, »men vi fik da Hytten lavet til ham, en tarvelig en og videre hyggelig var den heller ikke, men Regnen kunde da i hvert Fald ikke trænge derind. Han opslog sit Paulun dér, men Ugen efter døde Konen af Kulde og Feber, som hun havde paadraget sig i den anden frygtelige Hule!

Og nu tror du maaske, at det her er et enestaaende Eksempel. Ak nej! Hver Dag kan man høre om lignende Tilfælde. Og Folkene her er saamænd saa nøjsomme og taalmodige, saa mit Hjerte kan ligefrem gøre ondt, naar jeg tænker paa alt, hvad de maa lide. Der bliver ikke gjort noget som helst for dem — absolut intet. Nej, hvis jeg regerede i dette Land —«

»Du er nok en lille Oprører!«

»Nej, du tager ganske fejl! Jeg hader netop alle dem, der præker Mord og Oprør. Jeg har kun een eneste Tanke, og det er, hvordan man bedst kan hjælpe disse stakkels fattige Arbejdsfolk og deres Koner.«

»Ja, det lader rigtignok til, at de trænger til at hjælpes; men —«

Der har saamænd aldrig eksisteret saa mildt og venligt og taknemligt et Folk som det irske. Altid parat til et Smil og et venligt Ord! Et godt og elskeligt, men underkuet Folk! Der behøves saa lidt, saa lidt til at gøre disse Mennesker lykkelige. De slider Dag ud og Dag ind, og hvad har de for det?

En Krone og halvtreds Øre om Dagen, ni Kroner om Ugen! Og for dem skal de klæde og føde Kone og Børn — ofte ret mange Børn. Jeg forstaar ikke, hvordan de bærer sig ad! Og ikke desmindre har Englænderne ikke haarde Ord nok overfor disse Folk — ja, Denis, jeg er næsten bange for, at du hører med til dem — de beskylder disse stakkels Mennesker for at

være dovne, tankeløse, ødsle! Ødsle — med ni Kroner om Ugen!«

»Nej, det har jeg virkelig aldrig sagt,« protesterede Denis, »og jeg vil skam heller ikke slaas i Hartkorn med Englænderne paa den Maade.«

Men hun hørte ikke paa ham.

»De kan ikke spare! siger man. Spare! Naar de knap har nok til at putte i Munden og klæde sig i. Og dog gør de det alligevel. De skraber sammen, alt hvad de kan overkomme, indtil de kan købe sig en Gris, og saa har de ogsaa den at føde!«

Fortsættes.

Komponisten Birkedal-Barfod.

Ludvig Birkedal-Barfod.

Den 17. Maj fyldte Komponisten Birkedal-Barfod, Marmorkirkens Organist, 60 Aar.

Ved Marmorkirkens Indvielse 1894 kaldtes han som Organist hertil. Birkedal-Barfod har vundet et anset Navn som Orgelspiller og Musikpædagog, i hvilken Egenskab han har udgivet adskillige værdifulde Arbejder særlig beregnet paa Undervisningsfeltet f. Eks. Sonater, Pedalstudier, Etuder osv. Af hans øvrige Kompositioner kan nævnes en Fantasi for Orgel (Dejlig er Jorden) og en Sørgemarsch.

Fra Tarnowska Processen.

Specielt for „Hver 8 Dag“.

Venedig.

Af de store Kriminalprocesser, jeg har haft Lejlighed til at overvære, og som har sat Verden i Bevægelse i de sidste Aar, var vel Goolds nok den uhyggeligste, Madame Steinheils den pikanteste, og Grevinde Tarnowska, der nu verserer for Retten i Venedig, den interessanteste. Ægteparret Goolds Mord paa

rer, idet Anklagen imod hende jo lyder paa, at hun har ophidset sine Elskere Naumoff og Prikuloff til at myrde Grev Kamarowski, at Mordet blev forøvet af Naumoff, og at Perrier, Tarnowska's Kammerjomfru, var meddelagtig i Forbrydelsen. Endvidere at Grev Kamarowski var forlovet med Tarnowska, havde assureret sit Liv for en halv Million Francs til Fordel for

Grevinde Tarnowska paa Anklagebænken.

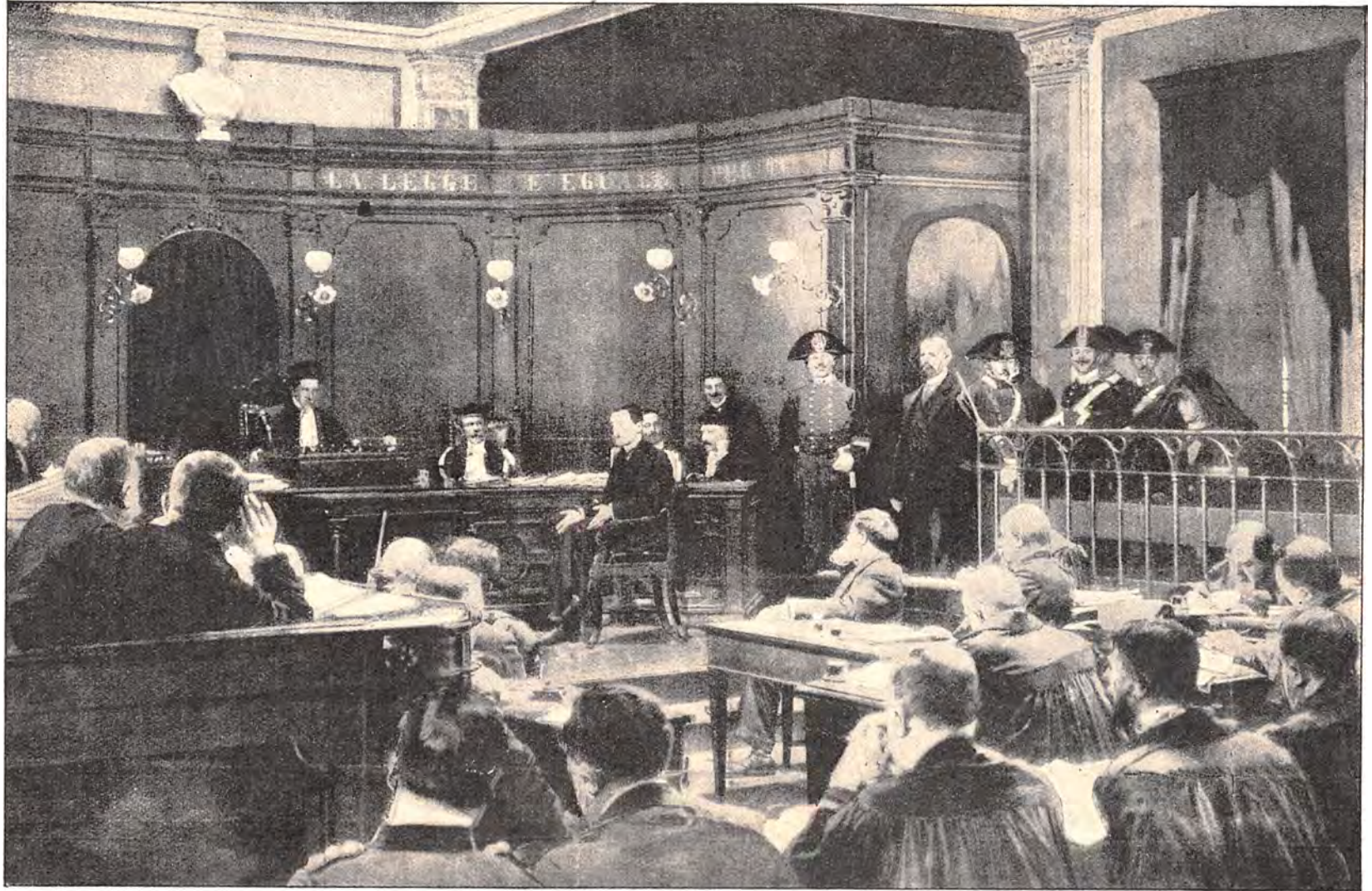
den danskfødte Fru Levin var jo et ret og skært Rovmord og vilde næppe have vakt den Sensation, det gjorde, hvis Dramaet ikke var blevet udspillet netop i Monte Carlo med den bekendte Spillebank som Baggrund. Og kunde Madame Steinheil saa længe holde Interessen fangen. var det vel navnlig, fordi hun var saa smuk og færdedes i Paris' aller fornemste Kredse, hvor hun talte mange Beundrere, hvis Indflydelse hun efter sigende for en stor Del har sin Friindelse at takke for.

Grevinde Tarnowska har derimod rystet Verden ved mere end nogen anden at aabne Øjnene for, hvilken frygtelig Indflydelse en hysterisk, køn og velbegavet Kvinde kan have paa Mennesker med svage, modstandsløse Karaktere,

og at hun ønskede hans Død for at komme i Besiddelse af disse Penge. Naar man dertil hører, at Tarnowska iforvejen er Skyld i tre andre Mænds Død, hvoraf de to har begaaet Selvmord af Kærlighed til hende, og den tredje, Bosewski, blev nedskudt lige for hendes Øjne af hendes senere fraskilte Gemal, gyser man unægteligt ved at tænke paa denne Dames dæmoniske Magt, der bringer en til at mindes Kvinder som *Messalina* og *Kleopatra*, paa hvis Bud »mange drog Sværdet og døde«, som der staar skrevet.

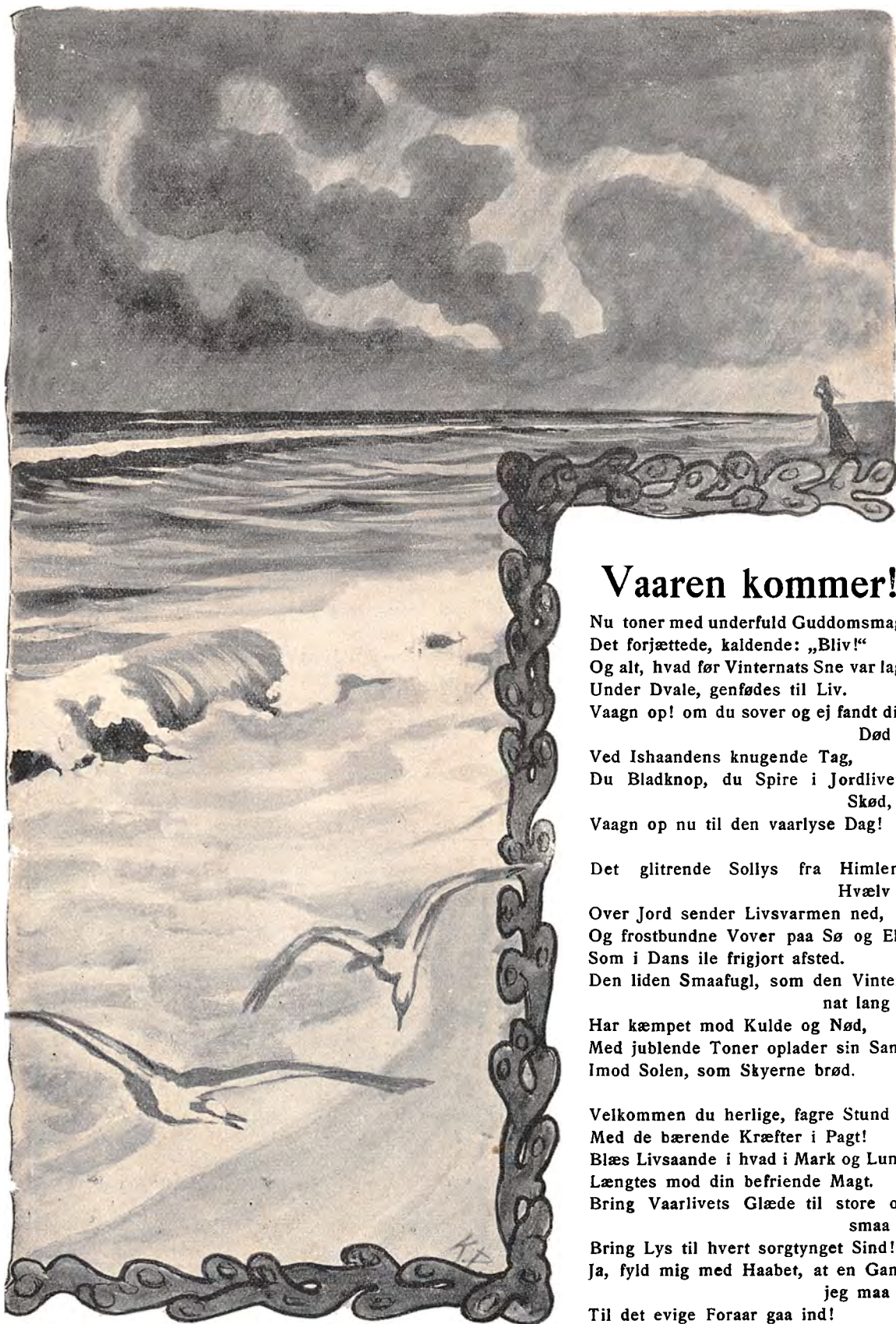
Efter at Processens formelle Aabning havde fundet Sted, var Naumoff den første, der blev afhørt. I tre lange Timer, under Hulken og Graad, sad den unge, kun 21-aarige Student, for Skranken og fortalte sit korte Livs sørgelige Hi-

FRA TARNOWSKA PROCESSEN

207

Grevinde Tarnowska for Skranken.

Vaaren kommer!

Nu toner med underfuld Guddomsmagt
 Det forjættede, kaldende: „Bliv!“
 Og alt, hvad før Vinternats Sne var lagt
 Under Dvale, genfødes til Liv.
 Vaagn op! om du sover og ej fandt din
 Død

Ved Ishaandens knugende Tag,
 Du Bladknop, du Spire i Jordlivets
 Skød,
 Vaagn op nu til den vaarlyse Dag!

Det glitrende Solllys fra Himlens
 Hvælv

Over Jord sender Livsvarmen ned,
 Og frostbundne Vover paa Sø og Elv
 Som i Dans ile frigjort afsted.

Den liden Smaafugl, som den Vinter-
 nat lang

Har kæmpet mod Kulde og Nød,
 Med jublende Toner oplader sin Sang
 Imod Solen, som Skyerne brød.

Velkommen du herlige, fagre Stund
 Med de bærende Kræfter i Pagt!
 Blæs Livsaande i hvad i Mark og Lund
 Længtes mod din befriende Magt.

Bring Vaarlivets Glæde til store og
 smaa

Bring Lys til hvert sorgtyngt Sind!
 Ja, fyld mig med Haabet, at en Gang
 jeg maa

Til det evige Foraar gaa ind!

H. C. Porsdal.

Monte Carlo.

Fyrsten af Monaco.

Monte Carlo er det moderne Mekka. Hertil rejser aarlig Tusinder af »Pilgrimme« for at finde den Lykke, der for dem bestaar i at eje mange Penge; men det er kun faa, meget faa, der vender tilbage fra det grønne Bord, beriget med Guld. De fleste vender hjem rigere paa Erfaring; men alligevel ikke meget klogere.

Nu og da »opfindes« der »ufejlbarlige« Beregningsmetoder, ved Hjælp af hvilke man skal være sikker paa at vinde — det er ikke saalænge siden, der averteredes i københavnske Blade efter kapitalstærke Interessenter til en ny Banksprængningsmetode — ja, der opfindes endog Maskiner, som f. Eks. den, af Englænderen Wells, der i sin Tid satte hele den Monte Carlo-interesserede Verden i Bevægelse. Wells opnaaede i hvert Fald en vis Berømmelse — havde endog den Triumf, at Banken en Dag forbød ham at anvende sin Beregningsmaskine. Deri laa en delvis Anerkendelse af Systemets Muligheder; men han vandt ikke det Guld, han søgte.

»Hvor meget er, kommer meget til.« En af de fabelagtig rige Rothschilder fra Wien havde for tre—fire Aar siden det Held at sprænge Banken. Han vandt ustandselig, og han trængte

Kysten ved Monaco og Monte Carlo. I Baggrunden Bjerget kaldet „Hundehovedet“.

MONTE CARLO

ikke til Penge. Det var Held — intet andet. Og for Heldet raader ingen.

Der spilles Roulette og Trente-et-Quarente.

Rouletten er en med Numre forsynet Drejeskive, der sættes i Bevægelse af Croupieren. En lille Elfenbenskugle sættes samtidig i Bevægelse, og det Nummer, udfør hvilket den standser, har vundet.

Trente-et-Quarante er derimod et Kortspil, og begge er i Ordets fulde Betydning: Hazard.

I Roulette er den mindste Indsats 5 Francs og den højeste maa ikke være større, end at, hvis Banken taber, der da kun skal udbetales 6000 Francs.

I Trente-et-Quarante er mindste Indsats 20 Francs og højeste 12,000.

Med saadanne Indsatser, kan man forstaa, vil Formuer skifte Hænder ved Monte Carlos grønne Bord.

Det sker jævnlig, og det er en forretningsmæssig Nødvendighed, at det skal ske, at Gæster vinder ofte og endog store Summer; thi Tiltrækningskraften beror jo paa den Omstændighed, at der er Muligheder for Gevinst.

Undertiden kommer der Gæster, som sidder i — hvad man kalder — afgjort Held; men Bankens Eksistens hviler selvfølgelig paa Beregningen, at mange skal tabe, og den vældige Afgift,

Spillebanken.

Spillesalen i Monte Carlo.

Det nye Museum for Havforskning.

der svares til Fyrsten af Monaco, er afhængig af de tabende Gæsters Antal og Pengemidler.

Det er dem, der har været de indirekte Bidragydere til Omkostningerne ved Opførelsen af Musæet for Havforskning, som netop i disse Dage er blevet aabnet, og hvis Tilblivelse skyldes dels Fyrstens personlige Interesser for denne Gren af Videnskaben, og dels hans personlige pekuniære Ofre.

Den prægtige og storstilede Bygning ligger lige ved Havet, i Bugten ved Monte Carlo, og er blevet en ny Attraktion og Seværdighed for Reviéraens Publikum.

Monte Carlo er det bedst kendte og stærkest besøgte af Sydens og navnlig Reviéraens mange og fashionable Samlingssteder for de fine Navne, de store Pengesække og den allestedsnærværende Tilsætning af Æventyrere af begge Køn.

Man regner der med gennemsnitlig en Million Gæster om Aaret.

Monte Carlos Beliggenhed rivaliserer med de andre verdensberømte Rekreatiionssteder ved Middelhavet. Omgivelserne alene er en Rejse værd og Klimaet ualmindelig dejligt hele Aaret rundt.

G. H.

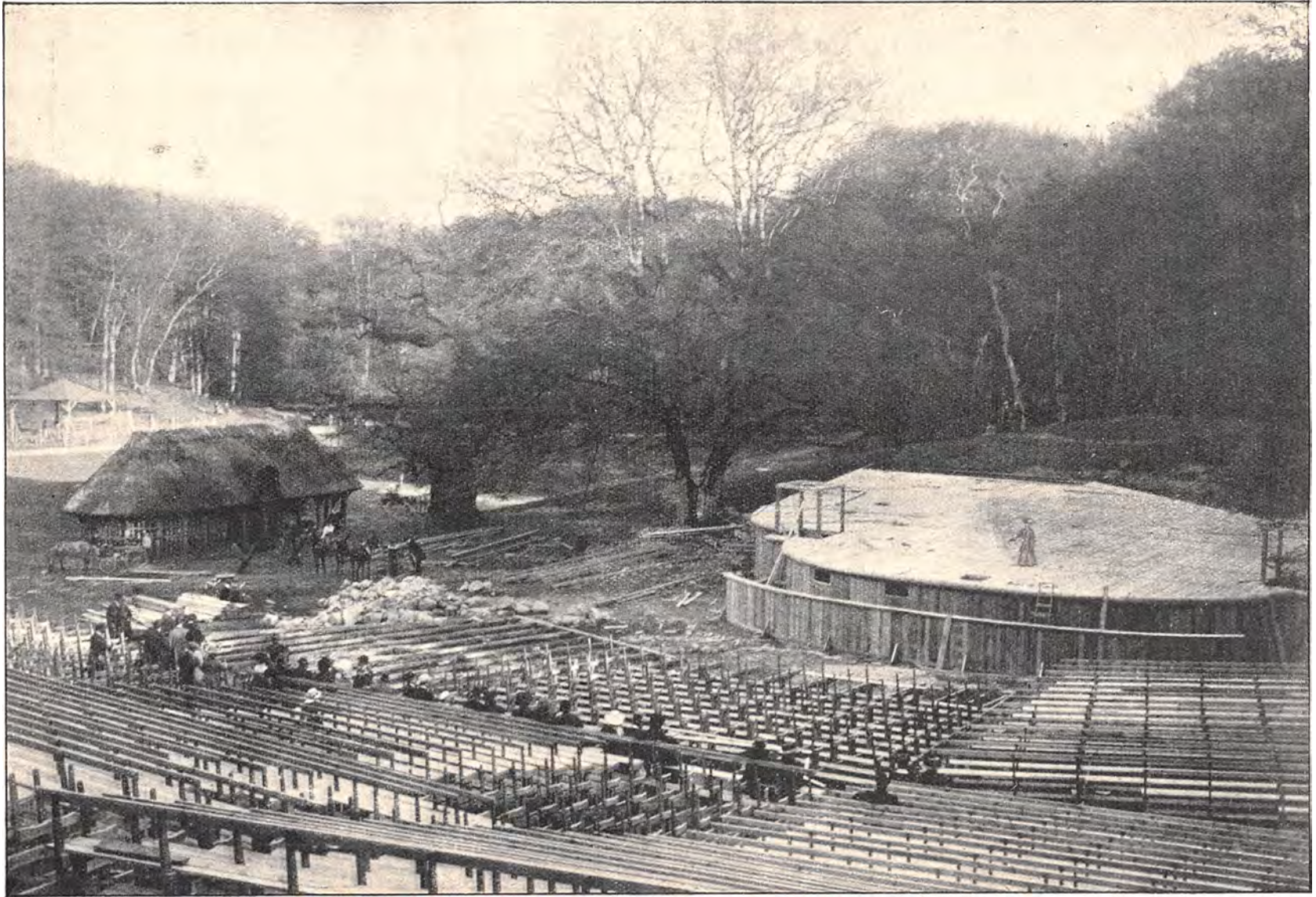
Friluftsteatret.

Friluftsteatret i Dyrehaven, til hvilket der stilles store Forventninger, nærmer sig sin Fuldendelse, og den første Forestilling vil finde Sted til programmæssig Tid.

Sidste Torsdag blev der afholdt en Art Prøve, til hvilken en større Kreds af teaterinteresserede Mennesker var indbudt. Frøken Gerda Christophersen foredrog en Sang, Skuespiller Adam

Poulsen oplæste; og Resultatet blev den enstemmige Dom, at der intet manglede i Retning af fortræffelig Akustik og glimrende Effekt.

Nordens første Friluftsteater vil sikkert komme til at gøre stor Lykke; thi det har faaet Plads i Omgivelser, der paa Forhaand vil sikre det et stort Publikum, og tilmed et Publikum, der er oplagt til at nyde.

Prøve paa Friluftsteatret.

Kong Georg, incognito, genkendes og hylde.

Røre i London: Sammenstimlen paa Trafalgar Square, i Nærheden af de kongelige Slotte.

Ventende Hjerter.

Ved Dr. Primula.

Frøken Rosa hed hun og kaldte sin eneste Ven for Pussy. Og Pussy var en Kat. De to havde det saare godt sammen. Pussy var fire Aar gammel, og sribet som en lille Tigerunge, med Undtagelse af et kridhvidt Kravebryst, der lod til at være hans Stolthed, for han vaskede det, saa ofte han havde Lejlighed dertil, og det havde han altid. Pussy holdt meget af sin Herskerinde, thi hun havde sørget for, at han fik dejlig tyk Fløde at drikke, og den blødeste Stol at slumre i. Og desuden havde han allerede erhvervet sig lidt Kendskab til Kvinderne, og kunde se, at Frøken Rosa var noget for sig selv, ikke et af den Slags Mennesker, af hvilke, der gaar tyve paa et Dusin med Tilgift og Rabatmærker. Han holdt meget af at betragte hende, naar hun sad ved sit lille Skrivebord og faldt i Tanker. Saa var der noget saa vemodigt over hendes Ansigt, og et fraværende, drømmende Blik i hendes Øjne, som virkede saa underligt blødgørende paa hans lille Kattehjerte.

Frøken Rosa var lige paa Grænsen af de fyrtretyve Aar, og en afgjort Pebermø for Resten af sine Dage, som Folk sagde, men den Kendsgerning syntes ikke at genere hende selv. Der var forøvrigt ikke noget pebermøagtigt ved hende, og de faa fine graa Stænk i hendes Haar forøgede nærmest det værdige i hendes Væsen. Pussy havde aldrig gjort sig den Ulejlighed at overveje, hvorvidt hans Herskerinde kunde kaldes smuk eller hverdagsagtig. Han vidste kun, at hun havde en uendelig blid Stemme, naar hun talte til ham, og at hendes lille fine Haand næsten var blødere end hans egen Pels, og det vilde ikke sige saa lidt.

Kun en Gang imellem skete der lidt Variation i det rolige, tilbagetrukne Liv, de to førte. Det var, naar Frøken Rosa arrangerede et lille Te-selskab, eller nu og da en Middag. Saa gik det meget fint til, og Pussy sad i den allerbedste Stol og studerede Gæsternes Ansigter for at se, om der var nogen, der lignede hans Herskerinde, men det var der ikke.

Det var ikke alle Gæsterne, han kunde lide, og undertiden viste han det tydeligt. Han behøvede bare at rynke lidt paa Næsen, og stritte med Knurrehaarene, saa saa' man, at han var utilfreds og lod ham i Fred. Men han gjorde mange Iagttagelser, og det morede ham.

Naa, saa skete det en Dag, at Fru Petersen og Fru Jensen aflagde Besøg, og Pigen førte dem ind i Dagligstuen til Pussy, mens hun

kaldte paa Frøkenen. Da Pussy saa, hvem de fremmede var, følte han først en stærk Trang til at forlade Stuen. Var der nogen, han ikke kunde fordrage, saa var det netop de to Damer. Men han betænkte sig og sagde ved sig selv: »Naa, Gud ved, hvem der nu skal hudflettes? Lad os høre, hvad de to gamle Katte har at sige.« Og saa satte han sig til Rette og betragtede dem med en spødsk Mine.

»Hun har forresten en ganske god Smag,« bemærkede Fru Petersen og saa sig omkring i Stuen.

»Aa ja, saamænd, hun tror det ihvert Fald selv,« svarede Fru Jensen.

(»O, du er kær,« mumlede Pussy ved sig selv og kneb Øjnene lidt sammen.)

»Det er da mærkeligt, at hun ikke har giftet sig. Hun har jo Penge, saa der var vel nok en, der vilde have taget hende,« fortsatte Fru Petersen.

»Aa, jeg ved egentlig ikke, at det er saa mærkeligt,« svarede Fru Jensen.

»Gud, hvorfor da? Ved De noget, kære Fru Jensen? Skynd Dem at fortælle mig, hun kan være her hvert Øjeblik.«

»Jamen, De forstaar, det maa ikke gaa videre.«

»Ih, Gud fri os! Nej, hvor kan De tro det,« svarede Fru Petersen ivrigt.

(»Hun ser ud, som om hun lige havde faaet Øje paa en Kande tyk Fløde,« tænkte Pussy og slikkede sig selv om Munden ved Tanken.)

»Jo, ser De. Da hun var en ganske ung Pige, var der en af Sønerne af den adelige Familie Hochheimer, der blev forelsket i hende, og hun da forresten i ham, men den gamle Hochheimer vilde ikke høre noget om et Giftermaal mellem dem. Hans Søn skulde have en Komtesse, mente han, og Frøken Rosa var jo kun rig, men ikke adelig. Naa, hun var meget stolt, og vilde ikke gifte sig med den Elskede uden hans Faders Samtykke, og saa skiltes de, men hun har i hvert Fald ikke glemt ham endnu.«

»Og han?«

»Er ogsaa forbleven ugift. Dejligt romantisk, er det ikke?«

»Jo, forbavsende saa. Og hvor er Hr. Hochheimer nu?«

»Kaptajn Hochheimer! Han er i Arméen, men hvor han ligger, ved jeg forresten ikke. Jeg har saamænd ikke set ham i mange Aar, og jeg formoder, at han er en gammel, graahaaret

Gnavpotte nu, men jeg ved, at hun har hans Fotografi og ser paa det hver Aften; det har en af hendes tidligere Piger lagt Mærke til. Aa, nej se, God Dag, kære Frøken, hvorledes har De det! Vi sad netop og talte om, hvor det dog er en nydelig Kat, De har. Vistnok et sjældent Eksempplar, er det ikke?»

»Det er dig, der er et sjældent Eksempplar,« hvædede Pussy i Skægget, men det var der ingen, der hørte. »La' vær og rør mig, din gamle Kat,« tilføjede han, da Fru Jensen gjorde Forsøg paa at klappe ham.)

»Det søde lille Dyr holder ikke af fremmede,« kurrede den tilbageviste Dame.

»Næ, ikke af den Slags, du hører til,« vrisede Pussy, sprang ned af Stolen og begav sig hen i den anden Ende af Stuen. Han var altid oprigtig i at vise, hvad han følte, og i Øjeblikket følte han sig i højeste Grad irriteret. Det, han havde hørt, havde ligeledes givet ham noget at tænke paa. Historien var lige saa ny for ham som for Fru Petersen, og det gik op for ham, at der var mange Ting, som han bedre forstod nu, med Hensyn til sin Herskerinde. Han havde blandt andet lagt Mærke til, at hun hver Aften aabnede en Skuffe og fremtog et Fotografi, som hun saa sad med i Haanden i lang Tid, og førte op til sin Mund, før hun lagde det bort igen. Undertiden fremtog hun ogsaa en Pakke gamle, gulnede Breve, og det mærkelige var, at hun kun sad med dem i Haanden, trykkede dem en Gang imellem til sit Hjerte, men hun læste dem ikke. Maaske kunde hun dem udenad. Engang, da han endnu var en ganske lille Killing, tabte hun en Buket visne Violer paa Gulvet. Han troede selvfølgelig, at det var noget, han skulde have at lege med, og sprang straks løs paa dem, men hun snappede dem hurtigt fra ham og sagde: »Nej, nej, lille Pussy, ikke dem, ikke dem.« Og saa bag efter havde hun givet ham en kostbar Rulle Silke at lege med i Stedet, men skønt han nu kom i Tanker om den lille Begivenhed, havde han ikke skænket den nogen Opmærksomhed den Gang. Det stod ham imidlertid fuldkommen klart, at der maatte have været en Forbindelse mellem alt det og Kaptajn Hochheimer. Naa, naar det morede hende at sysselsætte sig selv med de Ting og de gamle Minder, saa var den ikke længer. Pussy var gammel nok til at indse, at enhver har sine smaa Svagheder. Hans egen var en stadig Appetit efter tyk Fløde.

Den Aften, da Frøken Rosa atter fremdrog de ovennævnte Ting for at dyrke sin lille Svagheit, sprang Pussy op paa Sofaryggen og kastede et Blik paa Fotografiet over hendes Skulder.

Det viste Billedet af en ung Mand i en ganske klædelig Uniform. Han saa rar og god ud, men saadan egentlig køn, — — — naa, ja, en Kvindes Smag er jo uberegnelig, og hvad forstaas ved Skønhed.

Da hun atter lagde Billedet bort og vendte sig om mod Pussy, var han allerede stærkt optaget af at vaske sit Kravebryst, hans sædvanlige Tidsfordriv, men der var noget tankefuldt i hans Øjne, og engang imellem kastede han et forskende Blik hen paa hende.

Foraaret var kommet igen, og Pussy sad i Vindueskarmen og iagttog nogle Spurve, der havde foranstaltet et Opløb udenfor paa Gæsimmen. Frøken Rosa sad i Stolen ved Siden af. Hun stirrede ogsaa ud af Vinduet, men saa øjensynlig ind i en Verden, hvor Pussy ikke kunde følge hende. Pludselig ringede det paa Døren, og hun blev udrevet af de Tanker, der syntes at optage hende helt.

»Atter Besøg, Pussy Skat,« sagde hun træt og rejste sig. Døren blev aabnet, og Pigen meldte: »Kaptajn Hochheimer.«

Pussy drejede sig rundt med et Sæt og saa med Forbavselse og Nysgerrighed hen mod Døren, hvor en Mand netop viste sig. Han var høj, havde graasprængt Haar og et solbrændt Ansigt med enkelte dybe Furer hist og her, som hos den, der har kendt og er blevet mærket af Modgang. Han gik lige hen til Pussys Herskerinde og sagde:

»Rosa, min Fader er død.«

Det var den mærkeligste Hilsen, Pussy nogensinde havde hørt, og den tog øjensynlig ogsaa paa Rosa, for hun greb sig til Panden og begyndte at svaje som et Siv for Vinden. Kaptajnen tog hende om Livet til Pussys store Forfærdelse, men hvem skildrer hans Overraskelse, da han ser sin altid værdige og korrekte Herskerinde læne sit Hoved mod Kaptajnens Skulder og hviske et eneste lille Ord, som Kaptajnen besvarede med et langt, langt Kys, eller hvad det nu er, man kalder det, naar to Mennesker presser Læber mod Læber.

De to havde øjensynlig helt glemt, at de ikke var alene, at der var et Vidne til dette hellige Øjeblik, da to Hjerter fik stillet de Længsler, der havde tæret paa dem i saa mange Aar. De havde helt glemt Pussy dér henne i Vindueskarmen, men Pussy havde Takt. Han vendte dem Ryggen og lod, som om han atter var optaget af Spurvene udenfor.

Og han lod endda, som om han ikke hørte alt det, de to havde at fortælle hinanden, efter de mange Aar.

Tyendebrandkassen.

Medens de fleste Familier i Danmark efterhaanden har gjort sig til Regel at have deres Indbo og Ejendele forsikret mod Ildsvaade, har den tjenende Klasse og de, som ikke fører egen Husstand, endnu ikke rigtig faaet Øjet op for, at de Penge, som anvendes til Brandassurance, er godt anvendte.

Hvor ofte hører man ikke, at Tyen det er blevet økonomisk ruineret ved en af disse Ildebrande, som saa ofte hænger Landet. Husbonden, som maa ske ogsaa mistede alle sine Ejendele, led indet pekuniert Tab, fordi han havde assureret, men Tyendet, som havde forsmødt denne

Foranstaltning, sad med Smerten, alt, hvad han i Aarenes Løb havde faaet samlet sig sammen, gik op i Luer. Der er ingen Tvivl om, at det er en fortjenstfuld Opgave at søge at faa Tyendet, og i det hele taget alle de unge ugifte Mennesker til, i videst mulig Udstrækning, at forsikre deres Ejendele mod Ildsvaade, og derved forhindre, at de lider noget Tab ved Ildebrand.

Denne Opgave har Tyendebrandkassen i Næstved taget op, og at denne Brandkasse har afhjulpet et virkeligt Savn, kan man se alene

af den Omstændighed, at skønt det kun er fem Aar siden den blev stiftet — i 1905 — tæller den nu over 25000 Medlemmer fordelt over hele Landet. For at varetage de forsikredes og Brandkassens Interesse ude i Befolkningen, er der ansat over 600 Sognerepræsentanter og Opkrævere foruden en Stab af Agenter og

Rejseinspektører.

Tyendebrandkassens Hovedkontor er i Næstved.

Den mægtige Udbredelse, som

Tyendebrandkassen har faaet,

skyldes selvfølgelig først og fremmest, at Præmien er sat saa lav, at selv det daarligst stillede Tyende kan overkomme at betale den.

Forsikringen omfatter alle de Ejendele, som den forsikrede til enhver Tid er i Besiddelse af, for et Beløb af indtil 1000 Kr.

Direktionen for Tyendebrandkassen bestaar af følgende Herrer:

Landvæsenskommisær *P. Hansen*, Dambæksgaard pr. Snesere (Formand). Bankdirektør *Hans Henr. Hansen*, Remkolde pr. Vordingborg. Bogtrykker *N. P. Christensen*, Næstved.

Forretningsledelsen forestaaes af D'Hr. *Th. Hahn* og *Th. Døring*. Sidstnævnte forestaar Ledelsen af Hovedkontoret i Næstved.

Ejendommen med A/S Tyendebrandkassen's Kontor.

Interiør fra Kontoret

Interiør fra Kontoret.

L. Wintelers Skole.

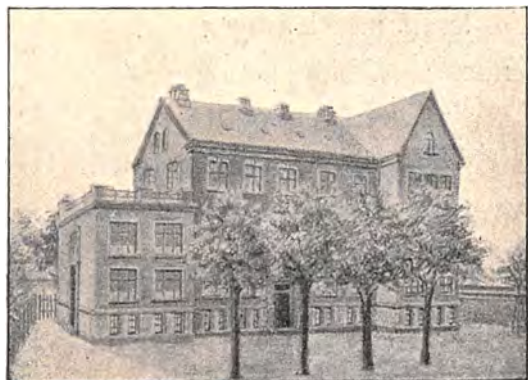

Frøken L. Winteler.

En af Landets bedste og mest ansete Pigeskoler er den kendte Lærestanstalt „L. Wintelers Skole“ i Odense, der blev oprettet i Aaret 1853, og i Tidens Løb har forstaaet at grundfæste sit Ry som en velledet og fremragende Institution paa Skoleundervisningens Omraade.

Skolen beskæftiger 8 Lærere og 15 Lærere, foruden Forstanderinden, Frk. Winteler, der trods sin høje Alder — hun er 75 Aar gammel — stadig underviser sine tre Timer daglig og tillige tager sig af den administrative Del af Ledelsen.

Hun har imidlertid en fortræffelig Medbestyrerinde i Frøken M. Hoffmann og desuden en udmærket Stab af Lærere, der har været knyttet til Skolen i en Række Aar. L. Wintelers

Skolen.

Skole er indrettet i enhver Maade tidssvarende og moderne, og ved dets 50aarige Jubilæum for syv Aar siden blev der baade fra den store Offentligheds som fra tidligere Elevers Side vist saavel skolen som dens mangeaarige Bestyrerinde almindelig Anerkendelse og Paaskønnelse af den Maade, paa hvilken den gamle og kendte Undervisningsanstalt har røgtet sin opdragende Gerning.

Gymnastiksalen.

For Skolens Vedkommende tog de tidligere Elevers Tillidsvotum Form af en Pengesum, der ønskedes benyttet til Anerkendelsesgaver til flittige Elever, og Frk. Winteler saa ved samme Lejlighed sin Gerning paaskønnet af Staten, idet der tildeltes hende Fortjentsmedaljen i Guld.

Skolen forbereder til Artium, og Gymnasiet, som har den nysproglige Retning, er inddelt i tre Klasser.

Der modtages Elever (kun Piger) fra alle Landets Egne, og med et halvt Aarhundredes anerkendelsesværdig Virksomhed bag sig, tør L. Wintelers Skole se frem til mange Aars Arbejde, der yderligere vil befæste dens Anseelse.

10,000 Lægebøger for Danske Hjem uddeles

gratis

En *Lægebog* for danske Hjem paa over et hundrede Sider interessant Læsestof i det danske Sprog vil blive sendt aldeles *gratis* til de af denne Avis' Læsere, som vil skrive efter samme og nøjagtig beskrive sin Sygdom.

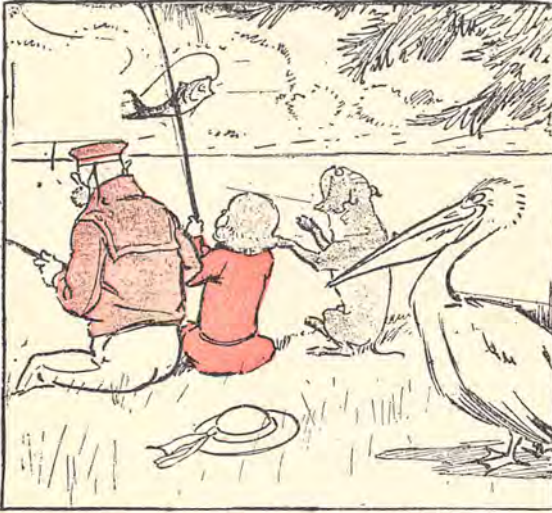
Denne værdifulde *Lægebog* for Hjemmet indeholder blandt andet værdifulde Oplysninger, fuldstændige *Dietregler*, hvad Slags Føde man kan anvende, og hvad man helst bør undgaa at spise ved forskellige Sygdomme. Den beskriver alle Sygdomme, som det menneskelige Legeme kan udsættes for, samt paa hvilken Maade Sygdomme kan helbredes. Den er meget lærerig og interessant og bør læses af enhver *Dansk*, som lider af nogen som helst Sygdom eller Svaghed.

Kun for en kort Tid sendes denne værdifulde *Lægebog* *frit* til hvilken som helst Person, som vil skrive efter den og paa samme Tid nøjagtig beskrive sin Sygdom, de ligeledes værdifulde, medicinske Raad sendes *gratis*. Alle, som ønsker at erholde et Eksempplar af denne *Lægebog* *gratis*, bedes nu snarest at skrive.

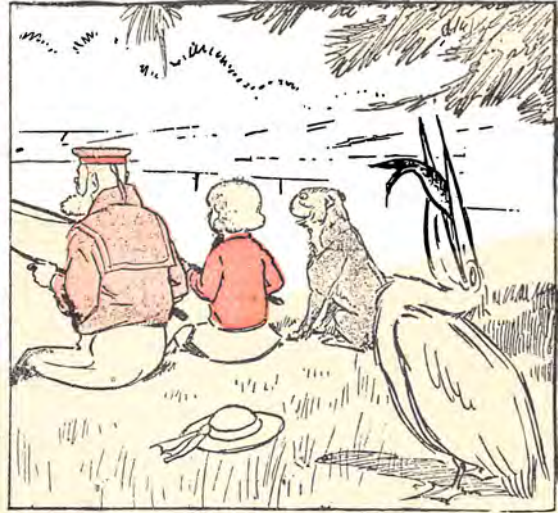
Adressér Deres Brev saaledes:

Mr. H. L. PRENTISS,
NR. 405. HENDRICKS STREET, ROOM Y.
FORT WAYNE, IND.

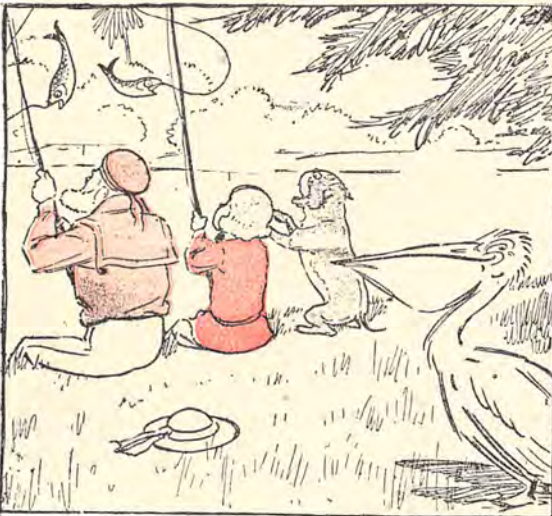
BUSTER BROWN

Jagt og Fiskeri ved Sommertide,
Det er noget, Buster godt kan lide.

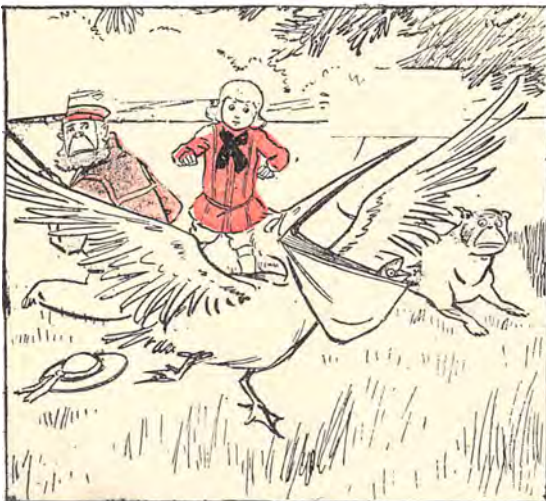
Med sin Ven han sidder her ved Vandet,
Fisker Torsk og Sild og meget andet.

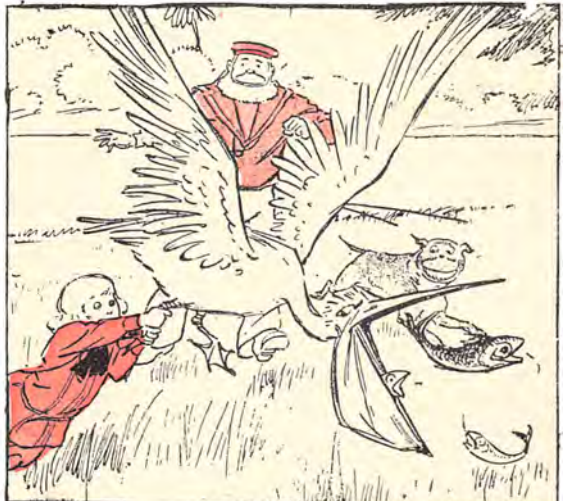
Boø med et: Vov! Vov! hver Gang forkynder,
Naar paa Krogen bider Torsk og Flynder.

Men, desværre, ingen af dem aner,
At paa Eggen findes Pelikaner.

Bag dem sidder netop en og sluger
Fiskemad til mindst tre—fire Uger.

Det var slemt saa mange Fisk at fange,
Og alligevel faa Næser lange.

Friluftskonversation.

- Det var et mærkeligt Omslag i Vejret med al den Regn.
- Ja, det var et rigtigt Vandomslag.

Nationaldragter fra Karlskrona.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

Fortsat.

»Saadan maa du ikke se paa mig,« sagde Denis. »Nu maa du vær's'go' at behandle mig pænt, ellers raaber jeg om Hjælp!«

»Aa, jeg tænker ikke paa dig! Jeg tænker paa alle de fattige her paa Egnen; og jeg vil gerne have dig og alle andre til ogsaa at tænke paa dem. Til Trods for alt, hvad de maa lide, er de de mest taalmodige Folk paa Jorden. Ved du, at de — jeg taler om hele denne Klasse af fattige Arbejdere — aldrig smager Kød. Ikke saaledes, at de faar det en Gang imellem, paa Helligdagene og saadan — nej, de faar det aldrig! Fra Aarets Begyndelse til Aarets Slutning ser de ikke Kød! Og dog beklager de sig ikke. Jeg synes, det hele er ganske fortvivlet. Og jeg vilde saamænd ikke fortænke dem i, om de blev onde og hadefulde! Jeg forstaar bare ikke, at de ikke en Dag gør aabent Oprør. At tænke sig, en eneste af de Kjoler, en Dame køber til et Bal, Pengene for den vilde være nok, til at en hel Familie kunde leve sorgfrit et helt Aar!«

»Jamen, min egen Ven, hvis du bliver ved nu ret meget længere, saa bliver du jo en fuld-blods Socialist!«

»Døb mig endelig ikke med noget Navn!« lo hun, skønt Taarerne endnu stod hende i Øjnene. »Du tror, du kan feje mine Tanker bort med en Haandbevægelse. Men de er for grundfæstede i mig.

Jeg véd selvfølgelig meget godt, at der ikke er noget ondt i at købe Baldragter. Men jeg synes blot, at det er indlysende, at de fattige, som sulter, ikke kan se Nødvendigheden af det. Hvorfor skal de andre have saa fine Klæder, naar vi maa dø af Sult!«

»Jamen de er ikke saa ulykkelige, som du vil gøre dem. De er jo tilfredse, som de har det; de tænker jo i det hele taget ikke.«

»Ja, det er noget, man tror. Men jeg tror det ikke. I hvert Fald vil det ikke vare længe, før disse Folketalere og Agitatorer faar vakt deres Tanker og Lidenskaber. Det gør mig altid saa ondt, hver Gang jeg hører om de Forbrydelser, Fattigfolk begaar; men man burde kun lægge Skylden dér, hvor den hører hjemme.«

»Een Ting maa man under alle Omstændigheder sige om dem: De er ikke trofaste mod England og Regeringen.«

»Og jeg forsikrer dig, de vilde være de bedste og loyaleste Borgere, hvis blot der blev vist dem den mindste Smule Imødekommenhed —! Hvis Kongen —!«

»Kom nu, Norah!« forsøgte Denis at afbryde. Men Norah blev ved:

»Nej, jeg kommer ikke! Jeg vil ikke have, at du kalder Irlænderne troløse! Du maa huske, England bliver altid favoriseret paa enhver mulig Maade, Skotland staar ogsaa højt i Kongens Bevaagenhed; det er kun Irland, som faar Lov at gaa for Lud og koldt Vand. Det vilde have været den letteste Sag af Verden at sætte godt Humør i Irlænderne, og jeg er vis paa, mange senere Ulykker vilde være bleven afværgede, hvis man i Tide havde forsøgt derpaa. Jeg synes, det er en Konges Pligt at være god mod alle sine Undersaatter; man maa jo dog ogsaa huske paa, hvor mange udmærkede Statsmænd og tapre Soldater, der er udgaaet fra dette stakels, forpinte Land.«

»Men de fremmer i hvert Fald ikke deres Sag paa den Maade, som Befolkningen nu gaar til Værks; de røver og plyndrer for et godt Ord; de stjæler Kvæget, de brænder Byer, de overfalder værgeløse Kvinder.«

»Jeg véd meget godt, at alting er forkert nu,« sagde Norah bedrøvet. »Men du skræer dem alle over een Kam. De Folk rundt om her er virkelig saa flinke og gode og brave! Ak, hvis Far og jeg blot var rige, saa vilde vi gøre noget for dem; men,« tilføjede hun med melankolsk Stemme, »vi har jo ikke en Øre tilovers.«

»Ja,« svarede Denis og kastede et Blik omkring sig. »her synes at herske stor Fattigdom her paa Egnen.«

»Jorden giver lige, hvad vi behøver til at leve af!« sagde hun. Og pludselig gav hun sig til at le. Hun kom til at tænke paa, hvad det var, hun underholdt sin Gæst med, og hvilke højtidelige Emner, de var kommen ind paa. »Jeg er nok en rar Ledsager at have med paa en Spadsere-tur,« sagde hun og lo igen.

»Den bedste, jeg véd,« svarede Denis alvorlig.

Og det faldt ham atter ind, hvor forskellig dog denne unge Pige var fra alle andre, han havde mødt i sit Liv.

»Sig mig engang, Norah,« sagde han paa en Gang, uden at han selv kunde forklare sig, hvorfor han gjorde det Spørgsmaal, »har du — —

Gammel hollandsk Bondestue.

„Hvide Sande“ Kanalen.

Fra Jyllands Vestkyst.

Jyllands Vestkyst er Danmarks Smertensbarn.

I Esbjerg har vi en Vesterhavshavn, der betyder noget for Handel og Skibsfart og har Fremtiden for sig: men af den øvrige Del af Kysten faar vi næppe megen Glæde, fra et praktisk Standpunkt set, til Trods for de mange Penge, der ofres paa den.

Storm og Hav anretter mellem Aar og Dag megen Skade, mange Steder gælder det, at hvad der laves i Dag, ødelægges i Morgen, og Aar efter Aar har det vaade Element slugt tilstrækkelig af *terra firma* til at vække alvorlig Bekymring. Fra Bovbjerg kom i sin Tid ret alarmerende Meddelelser om Klitternes Underminering af Havet og om deraf følgende alvorlige Skred, og det samme gælder for andre Steder af Kysten.

Hosstaaende Billede viser »Hvide Sande« Kanalen ved Ringkøbing Fjord, paa hvilken der har været arbejdet i lang Tid, og som beskæftiger Vestjyderne meget stærkt.

Ved Hjælp af en vedvarende Østenvind tømte den næsten helt Ringkøbing Fjord, og kort efter — med et Par Dages Vestenstorm — vældede uhyre Vandmasser atter ind og oversvømmede Engene omkring Fjorden.

Som en Følge af den stærke Strøm, ind og ud, er Kanalen nu omtrent 76 Meter bred, eller tre Gange saa bred, som da den blev aabnet.

Der var i sin Tid Planer oppe om at sætte Kattegat i sejlbar Forbindelse med Vesterhavet gennem Limfjorden. Det var vistnok Kielerkanalen, der gav Stødet til den Tanke, og Projektets Gennemførelse til praktisk Nytte vilde sikkert have haft stor Betydning for Danmark.

Det vil komme til at koste Staten store Summer, før Adgangen til Danmark ad sejlbare Indløb paa Vesterhavskysten vil blive muliggjort. Den første Betingelse er at finde Midler til at byde Vesterhavet Trods under en Paalandsstorm, og om det er en Opgave, der kan løses fyldestgørende, vil Fremtiden vise.

jeg mener — — er der nogensinde nogen, der har spurgt, om du vilde gifte dig med ham?»

De fleste unge Piger vilde maaske have syntes, at dette var et lidt nærgaaende Spørgsmaal, og mange vilde muligvis være bleven forvirret for, hvad de skulde svare. Anderledes med Norah; hende forekom det ganske naturligt og ligefrem.

»Aldrig,« svarede hun øjeblikkelig. »Og nu er jeg nitten Aar! Er det ikke skrækkeligt?« Der var en Blanding af Spøg og Alvor i Tonen. »Se nu f. Eks. Lily French, hun er yngre, end jeg er, og dog har hun allerede været gift et Aar og er nu i Indien. Men maaske—,« og hun saa spørgende paa ham —,« hører jeg ikke til den Slags unge Piger?»

»Hvad Slags?»

»Tiltrækkende, mener jeg. Vilde du anse det for sandsynligt — — jeg mener — — tror du, der nogensinde vil komme En og spørge mig, om jeg vil gifte mig med ham?»

»Jo — det vilde jeg egentlig nok tro!« svarede han lidt drillende.

»Ja, Slagteren herhenne maaske eller Bageren eller Urtekræmmerkommisen, ellers kan jeg da ikke tænke mig, hvem det skulde være.«

»Vil du gerne giftes?»

»Ja, jeg bryder mig selvfølgelig ikke om at blive Gammeljomfru!« svarede hun barnligt. En Pebermø er efter min Mening det samme som et Menneske, hvem ingen bryder sig om. Og den Tanke er afskyelig, synes jeg. Far siger ganske vist, at jeg behøver ikke at være bange, »Gammeljomfruer« ligger ikke til vor Familie, der har aldrig eksisteret nogen, saa langt han kan huske tilbage, og det er langt.«

»Jamen det er da en god Trøst for dig,« vedblev Denis let ironiserende.

»Ganske vist; men det er dog ikke tilstrækkeligt! Enhver Forbrydelse skal jo have sin Begyndelse; og jeg har en Fornemmelse, som om jeg var i Begreb med at begaa denne Forbrydelse: At blive Delaney'ernes Gammeljomfru! Det er ikke pænt af mig, vel?»

Og med disse Ord lo de begge hjerteligt.

»Hjemme paa Ventry,« sagde Denis langsomt, som om han mod sin Vilje igen kom ind paa dette Emne, »vil du se andre end Slagteren og Bageren, dér kan du selv træffe dit Valg!«

»Ja, hvis jeg tager dertil!«

»Men det gør du, Norah, ikke?« spurgte han, og holdt hende lidt tilbage, da de nu igen var naaet til Huset og skulde til at gaa ind.

»Jeg ved det ikke! Jeg maa tænke over det,« sagde hun hurtigt og løb bort fra ham.

NIENDE KAPITEL.

Danseprøven.

Hvad Denis ellers havde udrettet, een Ting havde han i hvert Fald forstaaet, nemlig at sætte Tankerne i Bevægelse hos de to Beboere paa den gamle Gaard. Norah maatte »tænke over det«. Og hendes Fader havde ikke bestilt andet den ganske Dag. Da han om Aftenen fik Norah alene et Øjeblik, trak han hende ind i Spise-stuen og begyndte straks at lette sit betrængte Sind.

»Lille Norah, jeg har tænkt over det,« begyndte han højtideligt og satte sig paa Armen af en gammel Lænestol.

»Naa? Og saa —?»

»Jeg synes, du bliver nødt til at tage afsted. Det er virkelig min Mening, lille Pige! Det er ikke mere end rimeligt, at vi begynder at tænke lidt paa din Fremtid, og paa at du engang maa lære at være selvstændig. Jeg véd nok, det vil blive svært for os begge, men din Tante er jo en indflydelsesrig Dame, som kan føre dig ud i Livet og — ja maaske faa dig godt gift. Denis synes jo, at du burde gifte dig med en rig Mand.«

»Tænk, gør han virkelig?« sagde Norah og krusede Panden, som naar det var ved at trække op til Uvejr. »Jeg kan ikke forstaa, Far, at du giver ham Lov til at sige saadan noget! For Resten rejser jeg heller ikke. Jeg kan ikke udstaa Fremmede.«

»Du vil hurtig vænne dig til dem!«

»Det vil jeg maaske nok! Men de keder mig, og saa vil de formodentlig synes, jeg er sær. Eller ogsaa —« og her var hun lige ved at faa Taarer i Øjnene — »vil de maaske le af mig. Men det siger jeg —« og hendes Øjne lynede — »den første, der ler af mig, slaar jeg ihjel!«

»Vist saa, vist saa,« sagde den gamle, som om han allerede var parat til at komme hende til Hjælp i denne blodtørstige Gerning. »Lad mig bare faa Fingre i ham; send du ham blot hen til mig!«

»Nej, det bliver ingen »ham«, det bliver en »hende«!

»Sikke Snak, min Pige! Nu maa du heller ikke helt tabe Modet!« Og pludselig vendte han sig til hende og spurgte: »Sig mig, kan du egentlig danse?»

»Ja, selvfølgelig kan jeg danse! Tror du, der bliver Dans dér? Jo, det kan jeg brillant, for Otho dansede med mig hele sidste Vinter, hver Eftermiddag oppe i Storstuen, kan du ikke huske det?»

»Ja, du har formodentlig arvet det,« sagde Faderen med Stolthed og kom i det samme til at tænke paa sin egen Ungdom. »Jeg tror nok,

jeg tør sige, at jeg var en glimrende Danser som ung. Der var ikke een i mange Miles Omkreds, som kunde holde ud, saalænge som jeg. Ja, der var en Tid ikke et Bal, uden at jeg var med. Undertiden var jeg oppe hver evige Nat en hel Maaned i Træk og dansede til lys Morgen. Og saa Turen hjem med sin Hjertenskær fra Ballet — jo det var Tider!»

Norah var helt overrasket ved at høre Faderen tale saaledes og truede ad ham med Fingeren: »Fy, Far, hvad er det, man hører! Jeg, som troede, du havde været saa dydig som ung, og ikke saadan en Pigejæger!»

»Det var kun et Aarstid eller to, saa var det forbi, min Skat,« sagde den gamle med Værdighed. »Saa traf jeg din Moder paa et Bal hos Mc. Kenzies og blev forelsket i hende, og inden der var gaaet fjorten Dage, var vi gifte. Ak ja, hun var et elskeligt Menneske!»

Men Naadigfrøkenen var allerede optaget af noget andet. Hun holdt op i Kjolen med begge Hænder og gjorde nogle Dansetrin frem og tilbage foran det store Spejl.

»Kom, Far, du har saamænd ikke glemt det altsammen endnu! Kom, lad os tage en lille Dans!»

Og hun lagde Haanden paa hans Skulder og saa saa indsmigrende paa ham, at han ikke kunde modstaa Inklinationen. Straks gik han op i Dansen med Liv og Sjæl, og Far og Datter var et Øjeblik efter i Gang med en lystig Mazurka, da Denis — som altid kom i det mest uventede Øjeblik — aabnede Døren og saa de to dansende svinge sig muntert rundt paa Gulvet.

»Du maa ikke afbryde os, Denis, hører du!« og den gamle Onkel pustede. »Gaar det ikke glimrende? Men Norah danser for hurtig,« pustede han. »Hvem kan følge med hende? Nej, stop, du danser din gamle Far tildøde! Hvad siger du til hendes Dans, hvad, Denis? Tror du ikke nok, din Mor vil synes om den?»

»Aa, Snak, Far!« lo Norah. Og derpaa vendte hun sig mod Denis. »Men jeg kan danse andre end den, kan du stole paa!»

»Saa kommer du altsaa til Ventry?« udbrød den unge Mand. »Du har besluttet at tage med mig?»

»Nej, jeg er ikke saa rask,« svarede hun og trak lidt paa Skuldrene. »Jeg maa først —; der er saa mange Ting, jeg maa besørge, før jeg tager afsted — — hvis —,« og hun stoppede lidt — — »jeg tager afsted!»

»Nej, nu maa du ikke længere vakle! Kom nu, og sig Ja til, at du modtager Moders Invitation!»

»Jeg tænker det,« sukkede hun.

»Og hvornaar?« Han henvendte sig til Onklen. »Nu, da jeg har hendes Samtykke,

maa jeg vist hellere tage hjem og melde den glædelige Nyhed til Mor. Saa kan jeg komme tilbage og hente Norah. Hvornaar, Norah? Om en Uge?»

»Om tre Uger! Ikke et Minut før!»

»Vel! Saa kommer vi godt ind i August. Skal vi sige den 15de. Saa er jeg her igen, og saa er du parat til at tage med mig til Ventry den næste Dag?»

»Som du synes,« svarede Prinsessen resigneret. »Naar I begge to mener, at det er nødvendigt, at jeg kommer ud og ser mig om i Verden, saa maa jeg jo bøje mig for Overmagten. Skønt —« og hun sendte Faderen et melankolsk Blik — « hvorledes du skal klare dig uden mig, er en uudgrundelig Gaade.»

»Jeg klarer mig slet ikke,« svarede den gamle, »jeg bliver bare siddende musestille paa min Hale, indtil du kommer hjem til mig igen.

TIENDE KAPITEL

Medbejleren.

Tiden, som løber saa hurtig, naar man er lykkelig, syntes for Norah aldrig at ville faa Ende i de følgende tre Uger. Hun vilde ikke rigtig indrømme det overfor sig selv, men vist var det, at Dagene sneglede sig afsted, og at hun i sit unge Liv aldrig havde følt det daglige Arbejde saa ensformigt og interesseløst som i denne Periode. Men alting faar en Ende, og omsider oprandt Dagen, da Denis skulde komme.

Norah havde i Anledning af Besøget hos Tanten faaet en splinterny Kjole, som klædte hende bedaarende, og hun saa saa sød og kær ud i den, om end en Smule blegere end sædvanlig. Der er noget stundesløst og uroligt over hende denne Morgen. Hun synes bestemt, der maa være noget galt med Viserne paa Uret, de drejer sig altfor langsomt — forekommer det hende!

Han skulde være der Klokkeren to. Nu mangler den blot et Kvarter! Nu slaar den to!

Sæt, han nu slet ikke kom! Sæt, han var bleven forhindret! Hendes Øjne blev ganske alvorlige ved Tanken, og om Munden lejrede sig et lille melankolsk Drag.

Men hvad var det? En Vogn? Ja bestemt — hun kunde høre den rulle! Og i samme Nu — som ved et Trylleslag — er den lille Sky, som havde lejret sig over hendes Ansigt, forsvundet; hun faar Farve i Kinderne, Øjnene straalere, og der kommer Fart i Bevægelserne. Som en Hvirvelvind farer hun igennem Stuerne, lader Dørene staa paa vid Gab, og afsted gaar det ned i Forstuen for at se ham — gense ham!

Ganske rigtig! Der staar han foran hende. Hun venter et Øjeblik. Dybt i hendes Sjæl ligger en svag Følelse af, at man vist egentlig ikke

i Almindelighed har Lov til at omfavne unge Mænd. Men den faar ingen Magt over hendes Lyst til at vise sin Glæde. Den er virkelig for overvældende. Og hun glemmer alt andet end den ene eneste Kendsgerning, at han er kommen tilbage, at hun ser ham igen, og hun slynger Armene om hans Hals og presser sin dunede Kind ind til hans.

»Saa kom du dog!« sagde hun glædesstrålende. Alene at høre Ordene udtalte bereder hende en usigelig Nydelse.

»Aa kom! Skynd dig! Far glæder sig ogsaa saadan til at se dig! Nej, hvor fin du er« — og hun stillede sig lidt fra ham for bedre at kunne betragte ham, men slap dog stadig ikke hans Haand. »Det er nok nye Klæder — er det ikke, du Flottenheimer! Men det er mine ogsaa? Hvad synes du om min nye Kjole? Ser jeg godt ud i den? Aa, hvor har jeg følt mig ensom, siden du rejste!« Og hun sukkede og smilte samtidig. »Du kan tro, jeg er glad over at se dig igen!«

Hele hendes aabenhjertige Glæde, hendes uskyldige Velkomstbegejstring, og hele den barulige Maade, hvorpaa hun lagde sin Arm om hans Hals, vidnede om, at hvis hun elsker ham, er hun i hvert Fald ikke selv sin Kærlighed bevidst. Han er hendes Fætter, hendes Ven og Kammerat — men derudover havde hun ingen Tanker. Og efter den første berusende Glæde, som Denis havde følt over Gensynet, kom Skuffelsen. Han

blev tavs, og hans Ansigt saa ret højtideligt ud, da han nu fulgte med hende ind i Stuen.

»Hvad for noget!« udbrød hun, og standsede et Sekund. »Jeg synes slet ikke, du er glad over at se mig. Du ser saa bleg og ulykkelig ud. Er du ked af at komme hertil igen?«

»Nej, det er det sidste i Verden, jeg er,« svarede han og anstrengte sig for at smile. »Men jeg har faaet lidt Hovedpine, det er det hele.«

»Det kan saamænd være galt nok, det,« sagde hun og rystede bekymret paa Hovedet. »Men gaa nu bare ind til Fader paa Kontoret, saa skal jeg bringe dig noget, Du kan styrke dig paa efter Rejsen. Og hvis det bliver bedre, kan vi bagefter gaa en lille frisk Tur, den vil gøre dig godt, tror jeg.«

Og dermed forsvandt hun, og Denis traadte ind til Onklen, som gav ham et Velkommen, der i Hjertelighed næsten ikke stod tilbage for Datterens.

»Jeg har noget, jeg maa sige dig,« sagde den gamle en halv Times Tid senere; og samtidig tog han en meget hemmelighedsfuld Mine paa. »Der er nemlig hændet noget her, siden du var her sidst; det var omtrent en Uge efter, at du var rejst. Det er noget angaaende Norah.«

»Naa?« sagde Denis og saa opmærksomt paa ham.

Fortsettes.

Paa Husarkasernen: Mindefesten for Æresobersten, Kong Edward. Pastor Hviid-Nielsen taler.

Fra Kong Edwards sidste Rejser.

Paa Vesuvbanen: Kong Edwards sidste Besøg i Neapel.

Paa Malta: Kong Edward, Dronning Alexandra og Enkekejserinde Dagmar.

Paa Jagt i Junglen.

Af Indiens Vilddyr regnes Leoparden for den farligste, thi den er dristig og ikke bange for at vove sig op til Husene, ja helt ind paa Folks Verandaer for at snappe ens Hunde. En Tiger, der først en Gang har smagt Menne-skeblod, og er bleven en saakaldet »man eater«, vil ganske vist altid angribe Folk; men ellers nøjes den med Køer og Heste.

Hvor ofte har jeg ikke redet gennem Jung-len, og pludselig studsede min Hest og blev

ren har lugtet Luntten og ikke kommer. Hvis Vinden er med En, er det haabløst, den kan saa lugte En i Miles Afstand.

Man bygger et Bambus Stillads, 18—20 Fod højt, i et Træ i Nærheden af det dræbte Bytte, klatrer derop flere Timer før Solnedgang, saa alt kan være stille og roligt længe før, og man maa sidde der uden at røre en Finger og blive gennemstukket af Moskitoer og andre af Jung-lens Kryb. Et saadant Stillads kaldes en »Ma-

Et stolt Bytte.

uroelig, og det var med største Vanskelighed at jeg kunde drive den videre; den mærkede Tigere-n inde i Junglen. Men Mennesker, Larm og om Aftenen Lys og Lygter skal nok holde Tigere-n fra at vise sig.

Det er næsten altid om Natten, at Tigeren dræber; den spiser da saa meget, der er Tid til, efterlader Resterne til næste Dag og kommer saa tilbage, ligesom Solen er ved at gaa ned. Da Mørket i Indien falder i Løbet af faa Minutter, er det netop i disse faa Øjeblikke, det gælder om at være parat, hvis man vil skyde en Tiger. Men der hører en god Taalmodighed til dette, og hvor mange Nætter maa en Sahib ikke ofte sidde forgæves ventende, naar Tigere-

chan«. Træffer man ikke Tigeren lige i Hjertet, men kun saarer den, gør man bedst i at forblive paa »Machanen« til Daggry, thi den lurder da sikkert paa En i den tætte Jungle. Ellers maa man have en hel Flok Indfødte med Fakler og en Elefant til at afhente En. —

En Tiger dræbte en Hest lige uden for Baza-ren og efterlod den der med hele Hovedet bort-ædt. Der var ingen store Træer i Nærheden til at bygge en »Machan« af. Saa vi maatte nøjes med at placere os bag et Bambusgærde en 200 Fods Afstand derfra.

Lige i Tusmørket saa vi en lang, lysegul Tingest komme snigende som en Kat, skød, men traf ikke. Næste Dag stod vi dér igen, og den

Provins-Idyl fra en Kampkreds.

Set med Københavner-Øjne.

Valgkampen har raset, flammende og knitrende, Landet over — og næppe hidsigere noget andet Sted end i Horsens, igennem en lang Aarrække en af de mest deciderede Kampkredse.

Tonen mellem Vælgere og Kandidater er i København blid og fordragelig, affabel og gemtylig, i Sammenligning med den brutale og ildevarslende Ytringsform, der særtegner Vælgermøderne i Horsens Ridehus. Paa sit føtste Valgmøde blev Højres Kandidat, Fabrikant *Lange* rent ud sagt truet med tørre Prygl. Og til hans Tale lyttede Kvinder, der mindede om *Furier*, og Mænd, hvis Øjne gnistrede diaboisk og hædfuldt.

Saaledes kan en Valgkamp sætte de menneskelige Lidenskaber i Glød endog i en By som Horsens, der til daglig er den rene Provins-Idyl. Selve den 20. Maj og de Dage, der gik umiddelbart forud for Afgørelsens spændende Stund, var det bogstaveligt, som om den lille stilfærdige Fjordby var geraadet i en højst faretruende Karambolage med en ildhed og svovlosende Komethale — for at bruge en i disse Tider nærliggende Lignelse.

Men under almindelige Forhold er et Ophold i Horsens saavist alt andet end nerverystende.

Det er den mildeste og oprigtigste Provins-idyl, man kan ønske sig. Selv Søndergade, Byens brede Hovedfærdselsaare, ligger mærkeligt stille hen det meste af Døgnet.

Intet Strøgliv, ingen Flirt, intet Caféliv, ingen Forlystelser!

Bourgeoisiet lever et Liv i fornem-stille Tilbagetrukkethed bag nedrullede Persienser. De unge Damer færdes kun i Nødstilfælde paa de lokale Strøgfliser. Hænder det, at en frisk og kæk Backfish med hvid Golftrøje, tynd, svipende Spadserestok og et lillebitte koket Glimt i Øjet (formedelst Solen) forvilder sig derhen, virker hun som en enlig hvid Blomst paa et gammelt halvt udgaaet Pæretræ.

Foran det ærværdige Raadhus er Byens to eneste Biler stationeret — som et Par Stykker sindrigt Legetøj paa en Udstilling. Sker det — hvad sjældent er — at nogen bestiger dem og giver dem Liv og Lemmer i Vold, bliver der øjeblikkelig Opløb, og Nyheden telefoneres uopholdeligt til de lokale Blade.

Af Seværdigheder ejer Horsens egentlig kun *Tugthuset*, hvis Betydning som Seværdighed forringes væsentligt derigennem, at det er strengt forbudt at bese det. Hertil udkræves særlig justitsministeriel Tilladelse, hvilket efter sigende skyldes den Omstændighed, at det i gamle Dage betragtedes som en passende Søndagsfornøjelse, i Mangel af værre, at gaa ud paa *Tugthuset* og kigge paa Fangerne — ligesom Københavnerne tager i zoologisk Have og ser paa Dyrene.

Giver man sig i Snak med en af de i Revolverskydning uddannede Straffeanstalt-Betjente, faar man langt om længe lokket ud af ham, at Rovmorderen *Bulotti* er en af de fæleste Herrer, *Tugthuset* i Mands Minde har fjælet bag sine skidengule Mure. Han nægter kategorisk at arbejde. Udenfor Cellen kommer han kun med Haandjern paa. Og Betjentene har en pirrende Følelse af, at vendte man Bæstet Ryggen et Øjeblik, vilde han fluks kaste sig over sit Offer.

Saa ædende ond er han. —

Hverken med Hensyn til Strøg- og Caféliv eller skønne Naturomgivelser kan Horsens rivalisere med den yndefulde og livsglade Nabostad *Vejle*. Naar Horsensianerne skal lidt ud en Aftenstund, gaar Turen som oftest ud »paa« Lunden, den saakaldte »Caroline Amalielund«, som er anlagt i Byens Periferi. Man kommer derud ad den Vej, som fører forbi den gamle vejrbidte Latinskole, paa hvis Facade læses en lærd Indskrift: *Ut discat iuventus sapere et fari*. Det betyder saadan noget lignende som: For at Ungdommen kan lære at blive forstandig og — ja, hvad *fari* betyder, har jeg desværre glemmt. Men er det ikke noget i Retning af at gøre?

Dagen lang ligger Lunden folkeløs hen. Kun Børn tumler sig paa dens Plæner. Og paa Bænkene sidder gamle Hospitalslemmer og lader sig bage, mens Solen skinner og Myggene sværmer. Ja, Børn har det godt i Horsens. Og Dyrene. Og de gamle. Men vi Mennesker har det ikke saa godt.

Naar Aftenens stille Timer er inde, gaar Byens mere prominente Ungdom altsaa om »paa« Lunden, i hvis Sal de fordeler sig ved Smaaborde og lytter andægtigt til Tonerne fra et net og harmløst Strygeorkester. Enkelte af de enlige Ungkarle, der endnu ikke har bestemt sig for Ægtestanden, men lever Livet saadan mere *a la carte*, vover sig op til den lille Varieté, hvorfra der lyder Musik af en enlig Violin, uskyldigt som fra en Danseskole.

Det er absolut mere anbefalelsesværdigt at blive udenfor og nyde Udsigten til den friske, blaa Fjord, ned over de kuplede Trætoppe, gennem hvis sarte Løv de sorte Stammer endnu tegner sig saa tydeligt — som Fiskeben i Sommerens grønne Krinoline. —

Sproget i Horsens er overvejende Dansk. Dog studser Københavneren over den mærkeligt hyppige og haardnakkede Anvendelse af Ordet »paa«. Saaledes siger man »paa« Graven. Graven er en mørk og snæver Gyde, i hvilken Teatret ligger. Og denne lokale Sprogejendommelighed tager i nogen Grad Duften af en blandt Provinsskuespillere kendt og skattet Vits, der lyder som følger:

— Hvorfor vil du helst dø i Horsens?

Svar: — Jo, for dér er der Teater i Graven!

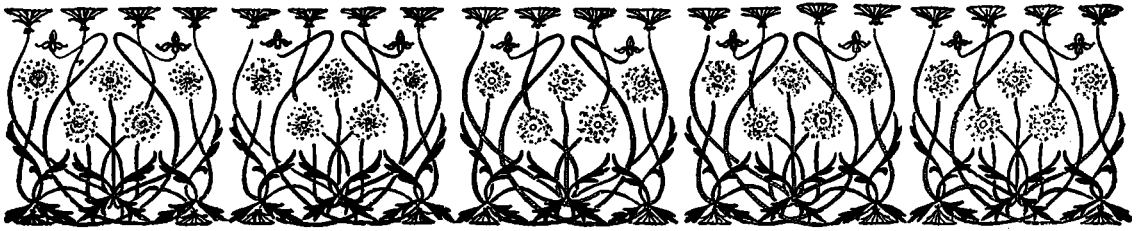
Provins-idyl. Gammelt Gaardinteriør i Horsens.

Fot. Hansen & Bryde.

Det nye Folketing 1910.

1. Jul. Wulff. 2. Berendsen. 3. Alf. Christensen. 4. Schovelin. 5. Borgbjerg. 6. Hammerich. 7. C. A. Schmidt. 8. M. Olsen. 9. C. Hansen. 10. G. Bang. 11. Sigv. Olsen. 12. Wiimblad. 13. A. C. Meyer. 14. Ellinger. 15. K. M. Klausen. 16. Hyller. 17. Willmann. 18. Jerichau-Christensen. 19. Mads Larsen. 20. Rasmussen Taagerup. 21. C. Rasmussen. 22. J. Knudsen. 23. L. Dinesen. 24. Parkow. 25. Pedersen, Annisse. 26. Tange. 27. Kr. Pedersen. 28. S. Svendsen. 29. Krabbe. 30. Niels Jensen. 31. Zahle. 32. P. Christensen. 33. H. Neergaard. 34. R. Andersen. 35. M. Hansen. 36. J. Andersen. 37. Stauning. 38. Andreasen. 39. R. Nielsen. 40. C. Hansen. 41. Jessen. 42. Maegaard. 43. Jensen. 44. L. Reventlow. 45. N. Kristjansen. 46. Rørdam. 47. Philipsen. 48. Keiser Nielsen. 49. Marott. 50. Madsen-Halsted. 51. Edv. Larsen. 52. Kl. Berntsen. 53. Slengerik. 54. Kr. Jensen. 55. N. C. Rasmussen. 56. Lindø. 57. Birch. 58. C. Ravn. 59. W. Neergaard. 60. R. Christiansen. 61. Deuntzer. 62. Munch. 63. J. Frederiksen. 64. Th. Larsen. 65. Pinstrup. 66. J. Sørensen. 67. Grønborg. 68. Carl Sørensen. 69. Nørhave. 70. Hornstrup. 71. Kierkegaard. 72. Markvorsen. 73. Frederiksen. 74. N. C. Christensen. 75. J. H. Jensen. 76. A. Thomsen. 77. Laurs Kvist. 78. Hans Nielsen. 79. Ferdinand Nielsen. 80. N. P. Jensen. 81. R. Hansen. 82. A. Nielsen. 83. Moestrup. 84. Mortensen. 85. Bjerre. 86. Th. Poulsen. 87. Pedersen-Nyskov. 88. Neergaard. 89. Jacobsen. 90. Sabroe. 91. Samuelsen. 92. J. Pedersen. 93. Hans Nielsen. 94. H. Rasmussen. 95. Laust Jensen. 96. P. Th. Nielsen. 97. Stensballe. 98. Joh. Jensen. 99. N. J. Laursen. 100. Nørgaard. 101. N. C. Jensen Flø. 102. Jensen-Kleis. 103. L. Bramsen. 104. J. C. Christensen. 105. Sandbæk. 106. Mølgaard-Nielsen. 107. Moltesen. 108. R. Nielsen. 109. Lucas P. Ovesen. 110. S. Sørensen. 111. Slesager. 112. S. Brorsen. 113. L. Rasmussen.

Amor som Nemesis.

Af Jack Cecil.

Clara var seksogtyve Aar gammel, ugift og uden allermindste Tvivl en overordentlig fiks og indtagende ung Dame. Og der var det mærkelige ved hende, at hun aldrig havde haft en Frier, hvad der syntes meget urimeligt.

Særlig den lille nydelige Fru Plevs fandt det aldeles urimeligt. At Clara ikke var gift og hjemfaren for længe siden, forekom hende som det bedste Bevis paa Mændenes Umulighed og Uforstaaelighed.

»Jeg er ligeglad, hvis du bare vilde være det,« lo Clara. »Forresten hader jeg Mænd,« lagde hun til med en alvorlig Mine.

»Det gør jeg ogsaa, det vil sige, naturligvis med Undtagelse af Viggo, min egen kære Mand, som jeg vilde ønske snart kom hjem fra sin Rejse,« svarede Fru Plevs.

»Jeg kunde alligevel godt lide at blive friet til for en Gangs Skyld,« vedblev Clara. »Men jeg vilde selvfølgelig ikke gifte mig. Jeg vilde bare fries til for at have Fornøjelsen at give Vedkommende en Kurv.«

»Ja, de har ikke fortjent bedre, de Mandfolk,« fortsatte Fruen og vedblev som en rigtig Kvinde i samme Aandedræt: »Alle, med Undtagelse af min egen lille Mand.«

»Naturligvis, alle undtagen ham,« lo Clara; men i samme Øjeblik foer Fru Plevs op fra Stolen, hvorpaa hun sad, løb hvinende ud af Kabinetet og kom straks efter tilbage med en Bog i Haanden.

»Jeg har en glimrende Idé,« raabte hun.

»Det ligner da mere en Bog,« henkastede hendes Veninde.

»Aa, ti stille! Jeg siger dig, det er en aldeles glimrende Idé,« vedblev Fru Plevs, men tilføjede saa tvivlende:

»Du er bare saa — saa nøjeregnende, Clara. Bare du var ligesaa fuld af Skælmsstykker, som jeg altid har været.«

»Du spænder mig paa Pinebænken, søde Ven. Lad mig dog vide, hvad det er for en Idé.«

»Ja, og du skal gaa med til den, siger jeg dig. Det vil være saa — aa, saa grueligt morsomt. Ser du, jeg har læst i denne Bog om en ung

Dame, der var allerkæreste, men som heller ikke lod til at skulle blive gift, fordi der var aldrig nogen, der friede til hende. Men, tænk dig saa. En Gang blev hun ved en Fejltagelse anset for at være en ung Enke, og straks strømmede Tilbud ind, saa at hun tilsidst heller ikke blev gift, fordi hun ikke vidste, hvem hun skulde vælge af de mange. Var det ikke rædsomt?«

»Jo, det var rædsomt,« svarede Clara og lo saa hjerteligt, at lille Fru Plevs blev helt fornærmet. De blev imidlertid snart gode Venner igen, og den sidste fortsatte:

»Ja, det er en glimrende Idé. Vi gør dig til Enke. Du er lige kommet hertil, ingen kender dig her i Huset, Tjenestefolkene aner ikke dit Navn. Inden der er gaaet en Maaned, har du en Frier, og saa kan du faa Hævn over de trædske Mandfolk og . . . «

Hun blev afbrudt ved, at Døren aabnedes og Pigen meldte: Hr. Plevs. Det var dog ikke Fruens Mand, men hans Broder.

»Goddag, Svoger,« sagde hun og gik ham i Møde. »Det var da morsomt, at du endelig en Gang saa herop, og — og maa jeg præsentere dig for min kæreste Veninde, Fru — Fru Sørensens.«

Clara følte, hvorledes alt Blodet foer hende til Hovedet ved Venindens Ord, og den lille Frue selv var i dette Øjeblik ikke mindre højroed. Hr. Plevs saa paa dem med et med Møje undertrykt Smil, hvorefter han udtrykte sin Glæde over at gøre Fru Sørensens Bekendtskab. Men i næste Sekund var Clara ude af Værelset. Fru Plevs var imidlertid atter sig selv og fast besluttet paa at spille Komodien til Ende.

»Min stakkels Veninde,« fortalte hun Svogeren, og der var dyb Rørelse i hendes Stemme, »har lige mistet sin Mand — paa Søen, og vi talte saamænd om den kære hedengangne netop, da du kom.

»Det var da sørgeligt,« svarede Hr. Plevs. »Saadan en nydelig ung Enke. Tror du, hun elskede sin Mand meget højt?«

»Ja, det gjorde . . . , ja, det vil sige, ja, du forstaar nok, at — at det er saadant noget, hun ikke har talt om endnu . . . «

Fru Plevs kørte i Staa og var lidt mere for-

legen og rød, end Samtalen ellers syntes at give Anledning til, men Svogeren bød Farvel med et gaadefuldt Smil og lovede at se lidt oftere ind.

»Hvor kunde du dog gøre det,« sagde Clara senere, »og saa, naar du endelig vilde lave den Spøg, saa kunde du dog gerne have fundet et bedre Navn til mig end Sørensen.«

»Det var saamænd det eneste, jeg kunde komme i Tanker om. Ser du, det kom saa pludseligt, det hele.«

»Ja, ja, da, men du maa endelig ikke gøre det igen.«

»Ikke gøre det igen? Du gode Gud, hvad mener du? Selvfølgelig maa vi være konsekvente. Fru Jacobsen har lige været her, og hun er den bedste Nyhedskilde, der gives. I Løbet af et Par Dage ved Alverden, at der bor en ung, sørgende Enke hos mig, og jeg har forresten lige sagt til Pigerne, hvad du hedder, det vil altsaa sige, dit nye Navn.«

Clara lod sig falde ned i en Stol aldeles rædselslagen.

Der gik et Par Uger, og Fru Plevs' Svoger, der ellers højst aflagde en Visit en Gang om Maaneden, kom nu omtrent hver Dag under Paaskud af, at hans Broder havde bedt ham sørge for Teaterbilletter og Udflugter.

Fru Plevs lagde Mærke til, at hendes Veninde var blevet noget stille og ordknap, og mente at vide Aarsagen:

»Du skal bare have Taalmodighed, Clara,« sagde hun. »Han er fuldstændig væk i dig og giver sig en af Dagene. Du skal bare lokke ham lidt paa Glatis, til han forløber sig....«

»Hvor kan du tale saadan,« raabte Clara indigneret. »Det er en Fornærmelse mod mig og....«

»Om Forladelse, kære, søde Ven, tag dog ikke saadan paa Vej. Jeg — jeg mener bare, at du dog ikke skal give ham en Kurv, før han har friet rigtigt, ellers gaar jo den bedste Del af Hævnen tabt.«

»Medens vi er ved den Sag,« sagde Clara og ignorerede Venindens Bemærkninger, »saa kunde du forresten sige mig noget. Det er ikke min Mening at ville være paatrængende nysgerrig; men har du noget imod at fortælle mig, hvem min Mand egentlig var. Han hed Sørensen; men er det ikke lovligt lidt Besked at vide om ens Mand.«

»Gud, jeg skal gerne fortælle dig, hvad du ikke ved. Din Mand hed ganske rigtig Sørensen, som du siger, Peter Sørensen. Han har opholdt sig mange Aar i Sydafrika, og det Skib, hvormed han rejste hjem til England, gik under i Atlanterhavet. En Del af Passagererne blev optaget af et andet Skib; men blandt de omkomne befandt sig stakkels Peter Sørensen.

Ulykken indtraf for cirka to Aar siden. Kan du nu huske, hvem din stakkels Mand var?«

»Jeg skal prøve paa det. Men jeg vilde ønske, du i det mindste ikke havde givet mig det skrækkelige Navn,« svarede Clara bedrøvet.

»Det eneste, jeg kunde komme i Tanker om, og det laa saa svimlende nær.«

Nogle Dage efter havde Fru Plevs været en Tur i Byen, da hun ved sin Hjemkomst fik at vide af Pigen, at Svoger Plevs var kommen og befandt sig i Dagligstuen sammen med Fru Sørensen. Fru Plevs gik ind med sit sædvanlige, straalende Smil i Ansigtet, men standsede inden for Døren, slog Hænderne sammen i Forbavselse og udbød:

»Men du gode Gud, hvad er her i Vejen. Sikke nogle Ansigter I stiller op.«

Clara var helt bleg, og tilsyneladende næsten selvopgivende fortvivlet. Hr. Plevs' Ansigt laa i ualmindelig alvorlige Folder.

»Der er sket noget,« sagde Clara med tonløs Stemme.

»Hvad er der sket?«

»Hr. Plevs har fundet min. — min Mand.«

»Din — hvad for noget, jeg — —«

Og pludselig lod Fru Plevs sig falde ned i en Stol med et Skrig.

»Fundet din Mand, jamen, du har jo ikke — — jeg mener, nej, det er dog forskrækkeligt,« gispede hun.

»Ja, det er fuldkomment sandt,« sagde Hr. Plevs. »Jeg har været den Lykkelige, der traf Fru Sørensens Mand og kunde bringe hende det glædelige Budskab, at han endnu er blandt de Levende. At fortælle om alt det, der hændte ham efter Skibbruddet, vil vare for længe, og det er jo ogsaa unødvendigt....«

»Absolut,« indskød Fru Plevs med Overbevisningens Varme.

»Akkurat. Det mener jeg ogsaa,« svarede Hr. Plevs.

»Ja, men hvorledes er det kommet for Dagen, at det er Claras Mand?« vedblev Fru Plevs og saa spørgende paa dem begge.

»Arthur — jeg mener Hr. Plevs,« rettede Clara rødmende, »spurgte mig, om min Mand ikke hed Peter til Fornavn, og jeg svarede ja. Aa, Anna, du ved, han hed Peter,« klynkede hun og saa fortvivlet paa Veninden.

»Ja, vist saa, ja.... naturligvis, Navnet passer.«

»Ja, det er jo saa rart sjældent,« indskød Hr. Plevs og blev belønnet med et Blik af knusende Foragt fra den lille Fru Plevs' smukke Øjne.

»Og saa spurgte Ar — — Hr. Plevs,« vedblev Clara, »om hvornaar han druknede, og jeg sagde: for to Aar siden. Aa, Anna, du ved, det var for to Aar siden, det har du jo selv — —«

»Ja, vist saa,« afbrød Fru Plevs hastigt, »naturligvis var det for to Aar siden.«

»Og Hr. Plevs spurgte ogsaa, om det var i Atlanterhavet, han forliste, og jeg sagde ja. Og, Anna, han er en lille, tyk, rødhaaret Mand med blaa Brillen, og han kommer her i Morgen.«

Det var for meget for Clara, og det syntes ogsaa at være for meget for Fru Plevs, der pludselig fik et ustyrligt Anfald af Latterkrampe. Endelig samlede hun sig til et Spørgsmaal, henvendt til Svogeren:

»Er det virkelig sandt, Arthur?«

»Ja, efter de Oplysninger, jeg nu har faaet bekræftet af Fru Sørensen, er der vist ingen Tvivl om, at det er den Rette. Jeg var selv overbevist derom, men var naturligvis forsigtig i mine Meddelelser, for at Glæden ikke skulde overvælde Fru Sørensen.«

Og før der blev Tid til at sige mere, afleverede han et Buk og forsvandt med den Bemærkning, at Fru Sørensen sikkert ønskede at være alene med sin Lykke.

»Det var dog forskrækkeligt, at netop han skulde opstaa fra de Døde,« bemærkede Fru Plevs. »Her var Arthur fuldstændig væk i dig, og var sikkert lige ved at gaa i Fælden og fri til dig, og saa gaar du Glip af den Fornøjelse at give ham en Kurv. Uh, de Mandfolk!«

Clara havde skjult Ansigtet i sine Hænder, og Fru Plevs opdagede til sin Rædsel, at hun græd.

»Men du gode Gud,« udbrød hun og tog Veninden om Halsen, »græder du? Og jeg er lige ved at dø af Grin. Kan du tænke dig noget mere morsomt?«

»Jamen, jeg elsker ham,« svarede Clara.

Der blev et Øjeblik Tavshed, som kun afbrødes af Claras Hulken. Saa rejste Fru Plevs sig sagte og listede ud af Stuen.

Clara blev tilbage med sin Sorg og sine Selvhebrejdelser. »Hvorfor havde hun dog indladt sig paa en Spøg, der før eller senere vilde gaa ud over en eller anden. Og værst af alt, hvorfor havde hun tilladt sig selv at blive forelsket i Arthur Plevs? Hun kunde ikke gøre for det, det var det eneste Svar paa det sidste Spørgsmaal. Og nu var han gaet sin Vej.«

Pludselig kom Fru Plevs farende ind i Stuen.

»Det er altsammen i Orden, Clara, op med Hovedet,« raabte hun leende.

»Hvad er i Orden?«

»Herregud, din dumme Pige, jeg har natur-

ligvis skriftet for Svoger, og fortalt ham det hele. Oprigtigt talt lod det til, at han ikke var saa vanskelig at overbevise om, at du aldrig har været gift, og at du er den sødeste lille Pige under Solen.

»Aa, hvor er jeg glad. Jeg hadede mig selv for mit Bedrageri; men naar det nu er opklaret, saa kan jeg rejse roligt, og ser ham jo aldrig mere.«

»Ja, vist saa,« svarede Fru Plevs. »Men vent her et Øjeblik, mens jeg gaar ind og tager Hat-ten af. Kommer straks.«

Hun forsvandt med et straalende Ansigt, og da hun gik ud af Døren, skubbede hun en anden ind gennem den, uden at Clara bemærkede det, før hun hørte nogen hviske hendes Navn.

Saa saa' hun op, — — — men Resten er en Hemmelighed.

Da Fru Plevs mente, der var gaet tilstrækkelig lang Tid, kom hun atter farende ind i Stuen paa sin sædvanlige Maade.

Clara straaled over hele Ansigtet, Hr. Plevs straaled ligervis.

»Arthur vilde gerne fortælle os nogle' siger han,« sagde Clara.

»Ja, det er forresten bare dette,« svarede han. »Der har aldrig været nogen lille, tyk, rødhaaret Mand. Jeg opfandt ham. For saa vidt mig angaar, har der heller aldrig været nogen Peter Sørensen, eller noget Atlanterhav, eller noget af alt det, der hændte efter Skibbruddet.«

»Var det slet ikke sandt?« udbrød Damerne i Kor.

»Nej, det var ogsaa et Produkt af min Fantasi. Jeg syntes ikke, jeg vilde overlade det hele til min lille Svigerinde. Den første Gang, jeg traf Clara, hvad jeg tilfældig hørt en Bemærkning, mens jeg ventede i Korridoren. »Vi gør dig til Enke,« sagde du til Clara, og da jeg bagefter blev præsenteret, syntes jeg nok, din Historie lød noget tynd. Jeg mente saa, det var bedst at gøre den lidt tykkere. Saa nu skal du ikke være ked af det længere, Clara. Vi har været lige gode allesammen.«

»Ja, er det ikke det, jeg altid har sagt,« udbrød Fru Plevs. »De er trædske Mandfolk, allesammen, det vil sige, med Undtagelse af min egen lille Mand; men nu havde du haft dobbelt Grund til at tage Hævn, Clara, ved at give ham dér en Kurv.«

»Jeg kunde blot ikke; det var atter den retfærdige Nemesis,« lo Clara og rødmede.

Kong Gustav af Sverig i Wien.

Kong Gustav af Sverig var mod Forventning ikke til Stede ved Kong Edwards Bisættelse, skønt han for Tiden er paa Rejse paa Kontinentet. Han sendte i sit Sted Prins Carl for at repræsentere det svenske Kongehus. Ovenstaaende Billede viser Kong Gustav paa Besøg paa Jagtstillingen i Wien.

Jacques Wiehe.

En af den danske Teaterscenes mest sympatiske Skikkelser, Jacques Wiehe, er forleden død, 50 Aar gammel.

I Kritikens Nekrolog over den afdøde Skuespiller hedder det, at »Wiehe aldrig blev en af Scenens Store«. Han manglede det, man i Kunstens Verden forstaar ved Guddomsgnisten; men Publikum saa ham ikke destomindre gerne. Han savnede ikke en vis Popularitet; thi han forstod at fortolke selv den vildeste Farces løslupne Kaadhed, paa en Maade, der passede til den danske Opfattelse af Humør.

Mange vil f. Eks. huske ham fra »Charleys Tante«, i hvilken Rolle han gjorde stor Lykke.

Wiehe fejrede sit 25-Aars Kunstnerjubilæum for et Aars Tid siden.

I en Aarrække var han ansat ved Dagmar-teatret, og senere ved »Kasino«.

Jacques Wiehe.

„Sommer i By“, før og nu.

Vor Historie fortæller os, at det »at ride Sommer i By« for Aarhundreder siden var en yndet Folkeforlystelse. Efter hvad jeg kan faa oplyst, har denne smukke Festlighed, hvormed Sommeren blev Ladt velkommen, været udført noget forskellig til de forskellige Tider og i Landets forskellige Egne. Endnu i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede var det vist almindeligt Landet over »at ride Sommer i By«. — Næppe var den sidste Dag af Paaskeugen forbi, før man i Købstæderne be-

Paa de Steder, hvor Majrytterne gjorde Holdt, fik de altid en lille »Forstærkning« til Hjælp til Festens Afholdelse. — Endelig oprandt Pinsedagene, og i de to Dage Festen varede, stod Byen saa at sige tom; thi alle, som kunde, skulde med til Festligheden, der som oftest holdtes i den nys udsprungne Skov. Her dansede og legede man, nød Forfriskninger af de medbragte Madkurve. Ofte var der paa en aaben Plads i Skoven bygget en stor Majsal af meget store, udsprungne Bøgegrene. Der inde

Der rides „Sommer i By“ paa Mors.

gyndte at tælle Dagene til Maj Maaned; thi den første Dag i Maj kom Karlene ridende ind fra Landet: Sommer i By, som det kaldtes. De bragte jo Bud om, at Foraaret var kommen. De friske Bøgeblade, hvormed de var pyntede paa Bryst og Hat, bevidnede det. De var desuden smykkede med flagrende røde og hvide Silkebaand over alt, hvor saadanne kunde anbringes. Og saa var de forsynede med en Mængde Smaafaner; og et Par Trompetblæsere aabnede Toget. De kom for at indbyde Publikum til at komme derud i Pinsedagene og tage Del i Festen.

Programmet til en saadan Fest kunde lyde noget forskelligt. Der kan f. Eks. nævnes, at man i Helsingør indbød paa at komme ud og se Narren løbe paa Hammermøllen.

herskede de unge og ofte smukke Majgrevinder og livlige Majgrever med Guldpapirs- og grønne Moskroner paa og med Dragter, der var pyntede med røde og hvide Silkebaand fra øverst til nederst. Herinde kunde man faa alle Slags Forfriskninger af de saakaldte vaade Varer, som man betalte med mindst dobbelte Priser for at yde Bidrag til Festen og for at blive opvartet af en af de smukke Majgrevinder; og her i den myldrende Folkemængde bevægede Narren sig i sin Harlekindsdragt, med den store Majkrans paa Hovedet og Briksen i Haanden, hvormed han til højre og venstre trakterede Publikum med større eller mindre Klaps. Ogsaa Narren tiggede paa en fin Maade Penge til Gildet.

At »Sommer i By«-Festen længere ude paa

Landet eller i hvert Tilfælde i visse Egne af Landet foregik paa en noget, fra den nævnte afvigende Maade, erfarer man af efterfølgende korte Uddrag af »Jydske Historier og Topografi (1872—73)«: Ved Pintsen brugtes forhen »at ride Sommer i By«; og da var der almindeligt en Bajads med, som kaldtes Askef..., fordi han ofte for Spøg af en Pose kastede Aske i Øjnene, naar de ikke talte ham til Behag. Ved disse Lejligheder var Rytterne i Reglen iklædte hvide Skjorter med Livbaand og Baand og Sløjfer paa Hattene, naar de red om og paraderede for Beboerne og modtog Skænk og Gaver. Bajadsen var naturligvis udstaffet saa naragtigt som muligt. Til at ordne deres Lystigheder var valgt 2 Repræsentanter under Navn af »Foregangskarle«. I Mørkningen samledes man saa til Dans i den bestilte »Legestue«, hvor Værten efter enhvers Forgodtbeholdende udskænkede Godtøl, Brændevin, Mjød eller nærmere mod Nutiden trakterede med Hvedebrød, Kaffe, Vin, Punsch og Toddy.

Ved Midnatstid eller lidt senere klappedes af for Dansen af »Foregangskarlene«, og »Adamslegen« skulde nu tage sin Begyndelse. »Foregangskarlen« stillede sig midt paa Gulvet i den omgivende Klynge af de øvrige, og nu blev hele Forsamlingen parret af »Foregangskarlene« efter en dertil afpasset Opsang, som Musikken akkompagnerede. Derpaa traadtes en Runddans af hele Forsamlingen, hver Karl med sin Pige, der nu betragtedes som Mand og Kone i en eller to Aftener og som oftest indtil næste »Legestue«.

I »Skattegraveren« for 1885 hedder det, at »med at ride Sommer i By gik det i Aarhundredets Begyndelse saaledes til i Egnen af Jægerspris: De unge Karle pyntede sig med Silkebaand og havde efter Tidens Skik Knæbenklæder med Knapper og Sølvspænder ved Knæerne, hvide Strømper og Sko med Sølvspænder. Hestene, de red, var ligeledes pyntede med Silkebaand og behængte med »Hangklæder« (Haandklæder?), det vil sige Klæder, som i den Tid brugtes til at hænge for Sengene; de var udsyede med Dyr og havde Frynser omkring. Karlene red ud fra det forud bestemte Samlingssted, hvor siden Ballet skulde holdes. Bøsser havde de med, og naar de kom til en Gaard, affyrede de dem. Der lukkedes da op, Toget red ind og sang Sommervisen; saa blev man budt ind i Stuerne og fik Punsch, Kager og Penge. Naar Toget havde været Sognet rundt, vendte det tilbage til Gildesgaarden, hvor Ballet skulde staa. Der mødte saa Pigerne med deres store hvide Forklæde for og med en lille malet Rive paa Skuldrene. I denne Pynt skulde de danse den første Dans. — Festen fandt Sted i Juni Maaned ved St. Hansdags Tid.«

Aaret efter findes atter en lille Notits i »Skat-

tegraveren« om at ride Sommer i By: »Denne Skik er i Færd med at gaa af Brug tillige med flere andre gamle Skikke. Men forhen, for omtrent 40 Aar siden, var denne Skik meget i Brug i Himmerland. Karlene var da pyntede i hvide Skjorter over Tøjet, samt med flagrende Baand. Hele Festligheden forestiller et Bryllup med Forriddere, som det i gamle Dage var Skik. En af de smukkeste Karle blev ved denne Lejlighed pyntet som Brud med Krone paa Hovedet, og nogle af Karlene blev pyntede som Brudepiger, to eller flere. I Følget fandtes ogsaa en Bajads, der tillod sig allehaande kaade Løjer, somme Tider lidt grove; derfor maatte ogsaa to haandfaste Mænd passe paa Bajads, da det gjaldt om for Befolkningen at lukke ham inde, saa Skaren maatte undvære ham. Som Stigbøjle betjente Bajads sig af et Klaptræ og en Faareklov, og det hele i Lighed hermed. Hans Hest fulgte Flokken, medens dens sære Rytter snart red forlæns og snart baglæns, eller han løb ind i Husene og slog Kolbøtter til Morskab for hele Forsamlingen. Naar Skaren red ind i en Gaard, sang de den her paa Egnen meget bekendte Majbøgsvisen eller Mejbøgsvisen, som den i Almindelighed kaldes: »Guds Fred i Dag vi hilser her, Maj vær velkommen osv.«

Efter at Gaverne var modtagne, og Sangen sunget til Ende, red de hen til den næste Gaard og saa fremdeles.

Sommetider red de i flere Dage. Fortælleren, der er en gammel Mand fra Møve ved Aalborg, var saaledes med en Gang, da Karlene red i tre Dage.«

Det er vist kun faa, der aner, at man endnu kan faa Lejlighed til at se Bønderkarle ride Sommer i By; thi denne smukke Festlighed faldt væk i det 19. Aarhundrede, for visse Egne allerede med Aarhundredets Begyndelse. En gammel fynsk Præst skriver saaledes i Dansk Folkeblad 1825: Jeg har aldrig set denne Festlighed (Sommerridningen).

Paa Heden mellem Roskilde og Køge samt enkelte Egne af det nordlige Jylland har man tilsyneladende opretholdt den smukke Skik længst ned mod Nutiden. Men ogsaa her er den, efter hvad jeg har kunnet efterspore, forlængst forsvunden. Kun paa Øen Mors har den, tildels ubemærket udefra, holdt sig indtil vore Dage; og der har vist aldrig været større Begejstring for den, end der er nu i Tiden.

Kom til Mors den sidste Søndag i Maj Maaned, og du skal faa se et Syn, der kan fryde et skønhedselskende Øje: de smukke kraftige og velplejede jyske Heste pyntes med Blomster og Grønt, og bærende de med Blomster og Grønt og flagrende Baand endnu stærkere pyntede, livsglade unge Mænd; se dem med vajende Fanner, klingende Spil og livlig Sang fare hen ad

den med den unge Kløver, Græs eller Sæd omgivne Vej. Eller benyt Lejligheden til at overvære Majrytternes Besøg paa en af Gaardene! de aflægger nemlig Besøg paa alle de Steder, hvorfra der er Deltagere og tillige hos andre, som har særlig indbudt dem til Besøg.

De kommer syngende ind i Gaarden. Greven og hans Adjutant, som begge er særlig festlig smykkede til Tegn paa deres Værdighed, holder an ved Hoveddøren; og naar Sangen er til Ende, holder Greven en Tale for Gaardens Beboere, hvori udtales gode Ønsker for Fremtiden. Naar Talen er forbi, er det Gaardmandens Tur; han takker for Talen og Besøget og byder Rytterne ind paa Forfriskninger, som kan være forskellige de forskellige Steder, men ingen Steder bliver der nu budt paa Brændevin

Naar Forfriskningen er sat til Livs, takker

Greven fra Hesteryggen for Beværtning, byder Husets Beboere til Festen, der holdes i Gymnastikhuset samme Dags Aften. Derefter leverer Rytterne endnu et Sang- og Musiknummer og rider saa af Gaarde, videre til den næste Gaard eller Hus; og alle Steder faar Majrytterne, som de ogsaa kaldes, en begejstret Modtagelse.

Festligheden om Aftenen, der fuldt ud holdes for de unges egne Midler, bestaar i, at gamle og unge, Tyende og Gaardmandsbørn i skøn Forening samles om Foredrag og Sang eller Oplæsning, fælles Kaffebord og ca. 3 Timers Dans.

Dette, at Tyendet er med i Gaardmandsbørnenes Sammenkomster, gælder ikke alene til den nævnte Fest; men over alt; i hvert Tilfælde paa det nordlige Mors, hvor Gaardmændene holder Ungdomsgilder, bydes alle Tjenestefolkene med.

ST. HOVMØLLER.

Lederskifte i Frelsens Hær.

General Booths Datter, Fru Booth-Hellberg, ved sin Ankomst til København.

Ved et stort offentligt Møde i »Grundtvigs Hus« den 18. Maj indsatte Frelsens Hærs »Udenrigsminister«, Kommandør Howard fra London, General Booths yngste Datter, Kommandør Lucy Booth-Hellberg som Leder af Frelsens Hærs Virksomhed i Danmark.

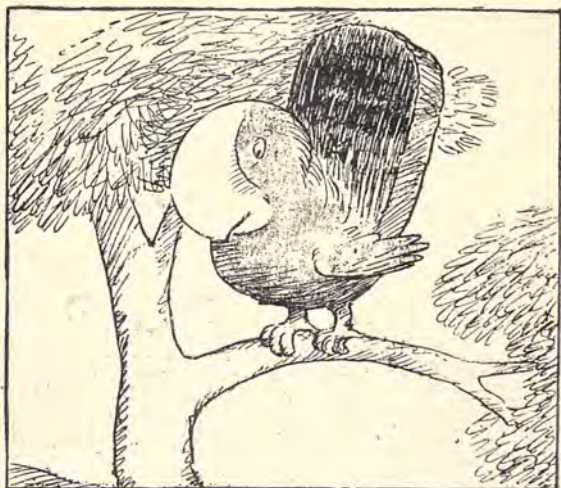
Det anses i Hærens Kredse som et stort Bevis paa Generalens Forkærlighed for Skandinavien, at han har ladet sin Datter overtage denne Kommando. Fru Booth-Hellberg er nemlig, ligesom sine Søskende, en rigt begavet Personlighed og har fra sin tidligste Ungdom virket i

Hærens Tjeneste paa vigtige Poster. Saaledes havde hun forinden sit Giftermaal en Tid Ledelsen af Hærens internationale Officersskole i London, hvorefter Tilsynet med Hærens vidt forgrenede Virksomhed i Indien blev hende betroet. Hun ægtede siden en dygtig svensk Frelsensofficer, Kommandør Emanuel Booth-Hellberg (før sin Indtræden i Hæren juridisk Student i Upsala) og havde sammen med ham Ledelsen af Hærens Arbejde i Frankrig og Sveits, indtil en Hjertesygdom gjorde Ende paa hans Liv.

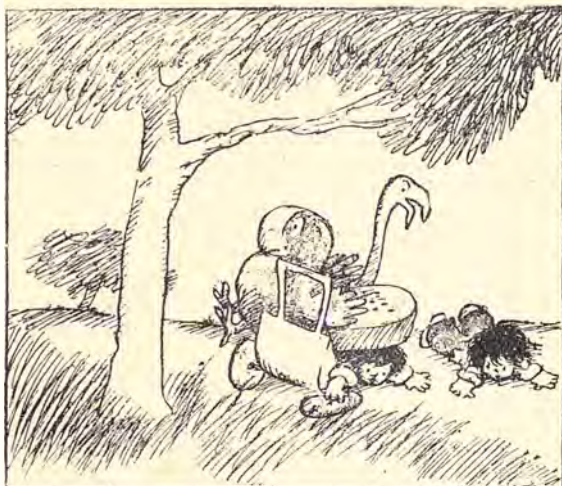
DE SMAA PJEYSER

I en ganske mærkelig Flamingo-Vogn
Tvende Pjevser kørte rundt fra Sogn til Sogn.

Men en Gøg, hvis Hale var af Kampesten,
Sad med meget skumle Planer paa en Gren.

Pludselig fra Grenen ned, de saa, den fløj,
Og i næste Nu der lød en rædsom Støj.

Gøgen havde fundet paa de slemme Nykker
At slaa den Flamingo-Vogn i Tusind Stykker.

Og naturligvis var Hundred'—ét jo ude,
Pjevserne de gav sig begge til at tude;

Men de trøsted' sig, fordi en ældre Herre
Kom og sa'e, det kunde være bleven værre.

Landlig Idyl.

Efter Maleri af Boucher.

Hos Hr. og Fru Aggerholm.

En ideal Ægtemand.

Meddelelsen om, at Hr. og Fru *Aggerholm* forlader Danmark med det usædvanlige Maal for Øje at begynde en ny scenisk Æra i England, er kommen som en Overraskelse baade for deres Kammerater indenfor det københavnske Teaterliv og for Publikum. Af danske Scenekunstnere er det som bekendt ellers kun Operaens og Ballettens Kræfter, der emigrerer — i Tillid til Sangens og Dansens Internationalitet. Skuespillere derimod plejer at føle sig bundne ved Sprogets Lænker til deres fædrene Land. Vover de sig endelig udenvælt paa Kunstens Vegne, holder de sig som Regel indenfor Skandinaviens Grænser. Gaar det højt, gør de en Rejse til Amerika. Saadanne Tournéer synes undertiden at more dem selv nok saa meget, som de morer Dansk-Amerikanerne. En vederhæftig Skuespiller ved Navn *Schwanenflugel* skal have spillet en Del Komædie i Tyskland. Og Fru *Hennings* har gjort Lykke i *Prag*. Men hvad er alt det imod den dristige Tanke at underlægge sig et fremmed Sprog og bryde ud af de lune hjemlige Forhold for at skabe sig en scenisk Karrière i en Verdensby som London! Tilmed naar man forlængst har vundet sig en smuk Position hjemme og hører til de »fastslaaede«.

Man vidste nok om Hr. og Fru *Aggerholm*, at de nærrede stærke engelske Sympatier og at de i de senere Aar med ihærdig Flid har søgt at tilegne sig det engelske Sprog. Men man opfattede det som en af de Passioner, der er ganske pyntelige, og som i Ny og Næ kan komme til Nytte — f. Eks. ved en lille fiks Gesandtskabsmatiné — el. lign. I al Stilhed har Kunstnerparret altsaa haft ganske anderledes vidtrækkende Planer. Og nu, da de staaar ved Begyndelsen af et nyt Livsafsnit — efter at have sat deres vanskelige Forehavende igennem — er de hjemfalden til »Hver 8. Dag«s Interviewer.

Hvorledes er De egentlig kommen ind paa alt dette her? spørger jeg Hr. *Aggerholm*. Det maa bemærkes, at vor Samtale finder Sted Kl. 8,30 om Morgenen; uden denne Oplysning vil Resten af Interviewet forekomme Læseren ret ubegribeligt.

— Ja — skal vi ikke gaa over til *Josty* og drikke Morgenkaffe?

— Jo, men vi maa have Fruen med!

— Min Kone er ikke staaet op endnu — eller for at være helt ærlig: Min Kone vil saa nødigst have, at der skal gøres Grin med hendes Bemærkninger i et Interview. Det blev der forleden. Og skønt det ikke er Dem, der er den skyldige, faar De hende ikke at se, før De kommer og besøger os privat.

Vi gaar altsaa alene til *Josty*, ledsaget af Hr. *Aggerholms* store St. Bernhardshund *Pallas* — der forresten heller ikke lader til at synes om Interviewere. Ialfald blander den sig jævnlige i Samtalen med en ret ildevarslende Brummen.

2. Scene. Foran *Josty*. Dekorationen ganske som i første Akt af »*Niels Peter Svane*«. Der er serveret Morgenkaffe. Solen skinner — som i ethvert anstændigt Interview paa denne Aarstid. Og Myggene stikker ganske forbandet.

Hr. *Aggerholm*: — Jo, nu skal De høre. Det var dengang, vi havde spillet »*Hans Højhed*«. En Aften kom jeg til at tænke paa, at hvis det nu havde været i England, vi havde faaet de to gode Roller og opnaaet en tilsvarende Sukces, saa vilde Udbyttet have været saa stort, at vi overhovedet ikke havde behøvet at bestille mere i dette Liv. Dermed mener jeg ikke, at vi ikke vilde bestille mere. Jeg ved ikke noget bedre end at arbejde. Men De forstod Tankegangen. Naa, saa begyndte vi at læse Engelsk. Det ligger jo nu en 5—6 Aar tilbage i Tiden. Og jeg tør sige, at selv om vi har haft aldrig saa travlt, har vores engelske Timer stadig været det, vi nødigt forsømte.

Jeg: — Men hvordan er det gaaet til, at De har faaet Engagement i London? Har De været ovre at aflægge Prøve?

Hr. *Aggerholm*: — Nej, det er i Grunden gaaet ganske mærkeligt til. Ser De, for et Par Aar siden gjorde vi det Eksperiment at spille nogle Scener af »*Hamlet*« paa Engelsk for at se, om vi kunde blive engageret paa det. Vi fik straks et fordelagtigt Tilbud — men var dengang bundne for 3 Aar til København. Imidlertid, nu havde vi set, at det altsaa kunde lade sig gøre. Vi blev ved at studere Engelsk, idet vi navnlig bestræbte os for at faa en smuk og korrekt Udtale. Saa en Dag — det var mens vi spillede i »*En ideal Ægtemand*« — fik vi pludselig en Anmodning om at komme ned paa Hotel d'Angleterre; der var en Hr. *Carryl*, som gerne vilde tale med os. Han kom fra *Daly's* Teater i London og var taget herover for at se paa min Kone og mig. Vi aflagde Prøve for ham i Hotellets Musikværelse. Og kort efter var Engagementet en Kendsgerning.

Jeg: — Hvornaar rejser De?

Hr. *Aggerholm*: — Til Efteraaret. Vi blev jo løst fra *Lindstrøm* mod at betale ham en Erstatning paa 5000 Kr. Vi skilles fra vor Direktør under de venskabeligste Former. Maaske var det ny Teater med Hensyn til Repertoire ikke helt blevet, hvad vi havde tænkt os. Men nogen Utilfredshed har vi ikke haft Grund til at

føle. Jeg vilde gerne have spillet Lord Goring i »En ideal Ægtemand«. Naa, det kom jeg altsaa ikke til, og det faar være Selvfølgelig vil det vare længe, inden jeg paa Daly's Teater kommer til at spille, hvad jeg har Lyst til. Men der er Roller, jeg vil spille. Og jeg skal ogsaa komme til at spille i dem!

Hr. Aggerholm strutter af Energi. Det er ogsaa ærgerligt, at hans Kone ikke er til Stede. Saa vilde jeg have spurgt hende, om hun ikke synes, han er en ideal Ægtemand. Tænk, at han har haft Styrke nok til ikke alene selv at naa sit Maal, men ogsaa til at faa hende med sig. Det er sjældent nutildags, at Ægtefolk kan blive enige om noget!

— Men er De nu ikke ked af, at det altsaa

ikke bliver til noget med Genoptagelsen af »Alt Heidelberg«, spørger jeg til Slut.

— Nej, slet ikke! Jeg synes ikke, man skal tygge Drøv paa en Sukces. Man skal se fremad, ikke tilbage! Derimod vil vi gerne tage Afsked med vort Publikum. Og derfor har vi tænkt først i September at arrangere en Aftenunderholdning, hvor vi vil optræde sammen i en lille Pantomime. Men først skal vi en Tur til London og hilse paa vor nye Direktør, som vi endnu aldrig har set. Hør det er sandt: Vi har en Kostumeprøve Kl. 9,45. Undskyld, at jeg bryder op. Den er 9,30. Og min Kone venter.

Hr. Aggerholm sidder med Uret i Haanden. — Han er præcis som en Englænder. Ja, er det ikke det, jeg siger: En ideal Ægtemand!

NIELS TH. THOMSEN.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

Fortsat.

»Hun har haft et Friertilbud!« sagde Onklen. »Hvad mener du? I den Alder! Hun er jo et rent Barn endnu!«

»Naa — og saa?« spurgte Denis, der i det samme mærkede, hvorledes Blodet strømmede ham fra Ansigtet og hans Hjerte snøredes sammen. Han følte, at hvis han ikke nu samlede al sin Selvbeherskelse, vilde han ikke kunne føre denne Samtale til Ende. Han stod op og saa ligegyldigt, det var ham muligt, stillede han sig op ved Vinduet og saa ud i Haven. »Hvem er det?« spurgte han.

»Lord Kilgarriff! Ingen mindre. De har været sammen det meste af den Tid, de begge har eksisteret, og han har formodentlig ment, at han gerne vilde have, det skulde fortsættes paa samme Maade Resten af Livet; og det kan jeg saamænd ikke fortænke ham i,« tilføjede den gamle i en mild og venlig Tone.

»Ja, det kunde jo passe udmærket for ham.«

»Vist saal! Vist saal!«

»Og for hende med da for Resten.«

»Det kunde have været godt for hende ogsaa! Det synes jeg, det kunde,« sagde Onklen, og saa yderst spekulativ ud.

»Det kunde!« Denis snurrede rundt paa Hælen. »Det kunde? Hvad mener du med det. Har hun da — —«

»Sagt Nej? Ja, det er netop det, hun har,«

sagde Onklen rolig »Han kunde være god nok som Ven, lod det til; men som noget nærmere — nej Tak! Alt det sagde hun naturligvis paa sin egen Maade. Og dermed var det forbi. Jeg trøstede den stakkels Fyr, saa godt jeg kunde; men heldigvis hører han til dem, hvis Saar hurtig læges. Ja, det var det, jeg havde at sige dig. Og hvad mener nu du?«

»Ja, kære Herre — — — kære Onkel, véd du egentlig, hvad det er, hun har sagt Nej til,« svarede Denis, som nu var mere rolig og kunde begynde at drøfte Sagen, da han saa, der ingen Fare var paa Færde. »50,000 Kroner om Aaret foruden en fornem Titel! Det er dog altid noget!«

»Ganske rigtig! Det lyder mærkeligt, at nogen kan afslaa det!« og han gav sig til at banke Asken ud af sin Pibe. »Men naar hun nu ikke holder af ham? Og det er jo dog det, det drejer sig om!«

»Men forsøgte du da ikke at paavirke hende — at faa hende til at indse det?« spurgte Denis og studerede samtidig den Virkning, hans Ord havde paa Onklen.

»Indse hvad? At hun burde gifte sig med en Mand, som hun ikke bryder sig om! Nej, jeg kan forsikre dig, det Forsøg vilde totalt mislykkes! Jeg er ung nok til at tro paa Kærlighedens Ret; og gammel nok ogsaa. For med Alderen

»Ikke værre end Frøken hvadsomhelst andet!«

»Jo, meget værre for mig! Men jeg ved, hvad jeg gør. Ligesaa snart jeg begynder at lære En lidt nærmere at kende, siger jeg til ham, han skal kalde mig Norah.«

»Nej, det vil jeg bede dig om ikke at gøre!« skyndte Denis sig at indvende, ganske angst ved Tanken.

»Jo, saamænd gør jeg saa!« svarede hun muntert. »Jeg kommer ikke til at føle mig hjemme, før en eller anden kalder mig ved Fornavn.«

»Og det er paa den Maade, du mener, du vil opføre dig pænt og ordentlig? Hvis du vilde fortsætte i samme Retning — og tillade den første den bedste at kalde dig ved Fornavn — er jeg bange for, at det blev et helt andet Navn, man vilde give dig!«

»Og det er?« spurgte hun i en Tone, som tydelig nok lod ham vide, at hun var beredt til Kamp.

»En Kokette!«

Han var meget bleg, og der laa en Rynke over hans Pande.

»En Kokette!« gentog hun, og hun lagde i dette ene Ord saa megen Afsky, som det blot var mulig ved Hjælp af den menneskelige Stemme. »En Kokette! Jeg! Naa! Jeg maa sige, du har ikke forandret dig meget, siden vi sidst saas. Naa, saa det kalder du mig!«

Det var nu en forhastet Slutning, men i Farten tog hun det ikke saa nøje. »I hvert Fald har du da ikke Grund til at beklage dig! Dig har jeg under alle Omstændigheder aldrig koketteret med!«

»Det er ganske sandt! Men du glemmer ogsaa, at jeg er din Fætter; og en Fætter er jo som bekendt ganske det samme som —«

»Nej, det er ikke! Det er ikke Spor det samme som en Broder,« afbrød »Prinsessen« ivrig. Jeg ved det hele meget godt. Der var nu f. Eks. Kitty French, Lilys Søster, hun havde en Fætter, der kom herved og kaldte sig hendes Fætter og gjorde Stormkur til hende ikke des mindre; og da han saa endelig rejste, viste det sig, at han paa samme Tid havde været forlovet med en anden ung Pige, som han senere giftede sig med, og Kitty var aldeles ulykkelig i mange Tider efter. Saa Fætre er ikke Brødre — vel! og derfor har de heller ingen Ret til at være — raa!«

Der var oprigtig Vrede i hendes Ord, og hun saa bebrejdende paa Denis.

Men den unge Mand følte i dette Øjeblik altfor sikkert, at hvis nogen af de to — han eller denne straalende lysøjede unge Pige — skulde komme til at lide af ulykkelig Kærlighed, saa

maatte det blive ham; saa fuldkomment ejede hun hans Hjerter og hans Tanker.

De var kommen til en Bæk, ikke videre dyb, men dog dyb nok, til at man kunde blive godt vaad, hvis man plumpede i. Der laa nogle Sten, som tjente til Overgang, men rigtignok en højst ujævn og farlig Overgang. Denis plantede sin Fod paa den første af dem og rakte Norah Haanden for at hjælpe hende over.

Men »Hendes Naade« afslog det ædelmodige Tilbud.

»Nej, mange Tak,« sagde hun, samlede Skørterne og beredte sig til at vove Springet — eller dø! »Jeg kan meget godt selv! Det vilde virkelig ogsaa være for meget forlangt —« og hun sendte ham et talende Blik — »at du skulde række en hjælpende Haand til en — Kokette!«

»Det har jeg aldrig sagt, du var!« sagde han fornærmet.

»Naa, ikke det? Jeg synes bestemt, jeg hørte dig bruge det Ord! Men for øvrigt behøver man saamænd blot at se paa dig for at være klar over, at du i dette Øjeblik i dine Tanker giver mig alle Slags slemme Navne! Vær saa god at gaa over, Denis! Bryd dig ikke om mig!«

»Som du vil,« sagde Denis, trak paa Skuldrene, og hoppede adræt fra den ene Sten til den anden, indtil han havde naaet den anden Bred. Der stillede han sig op og fløjtede med en Mine, som om han fuldstændig havde glemt den Kendsgerning, at der lige i hans Nærhed befandt sig en ung Dame, som med lette, men nervøse Trin anstrengte sig for at balancere over den primitive Bro.

Et »Uh« fik ham imidlertid til at vende sig om; der stod Norah midt ude i Bækken paa den største Sten, som rokkede og truede med at rulle bort under »Prinsessens« smaa Fødder.

»Skal jeg hjælpe dig?« spurgte han rolig, skønt han havde den mest brændende Lyst til at springe ud og gribe hende i sine Arme.

»Nej, vist skal du ej!« svarede hun iskoldt. »Før jeg skulde tage imod din Hjælp, vilde jeg da tusinde Gange hellere falde i Vandet og drukne.«

Vandet vilde nu ganske vist kun kunne naa hende et Stykke over Knæerne, saa nogen overhængende Fare var der ikke.

»Som du vil,« svarede Denis, stadig urokkelig.

Men han holdt dog et vaagent Øje med hende, og ganske rigtigt! Da hun satte Foden paa den sidste Sten, snublede hun, og i samme Nu, hun mistede Ligevægten, sprang han til og frelste lykkeligt og vel den smukke nye Kjole fra at faa sig en Dukkert.

Han havde sin Arm om hendes Liv og trak hende op paa tør Jord. Hun er ganske vist nu

i fuldkommen Sikkerhed, men rigtignok hvilende i hans Arm.

»Min egen Pige! Du blev ikke vaad, vel?« spurgte han og saa hende samtidig dybt i Øjnene.

TOLVTE KAPITEL

En Bekendelse.

Der var et Øjeblik's Stilhed.

»Nej«, svarede hun.

Men hendes Svar var mere som et sagte Suk af Lykke og Salighed. Hvad var det, han saa i det Ungpigeansigt, som var vendt imod hans? Hvad var det for en sød og salig Glans i det Blik, hun sendte ham? Hvad var det for en Skælven, der bevægede hendes røde Læber? Hvad betød det altsammen?

Kun et Øjeblik — saa slap han sit Tag om hende og lod hende staa. Han mærkede, hvordan Blodet hamrede i hans Tindinger, og Tankerne gik og kom.

Hun forstod intet af, hvad der foregik i ham. Derimod var hun med sit kvindelige Instinkt hurtig klar over sig selv, og hun skyndte sig at skjule og bortjage den Ømhed, som for et Øjeblik havde overvældet hende. Med Oplydelse af alle sine Sjælsevner skød hun alt dette nye og fremmede fra sig; det ømme Smil døde bort. Og han maatte aldrig vide, at det nogensinde havde hvilet om hendes Læber.

»Nu, da du har frelst mig fra den sikre Død i Bølgerne,« sagde hun oprømt, »maa jeg formodentlig til Gengæld tilgive dig alle dine Synder! Kom her, Denis, og fortæl mig nu alt om de Mennesker, jeg skal se i Morgen. Først din Moder!«

Naar undtages, at hendes Blik ikke mere mødte hans saa frimodigt som tidligere, var der ellers intet, som røbede, hvad der nylig var foregaaet imellem dem. Han kunde ikke glemme det. Og en hemmelig Fryd fyldte ham ved Tanken. Men samtidig var der noget, der pinte ham. Der var noget, som han *burde* have fortalt hende — — — først.

»Hvordan ser din Moder ud,« spurgte »Prinsessen« og gav ham et lille Puf for at vække ham af hans Tanker.

Han havde smidt sig i Græsset ved hendes Fødder.

»Hun er høj, lys, smuk.«

»Saa ligner hun altsaa ikke dig,« sagde hun lidt skuffet.

»Nej,« svarede Denis og kunde ikke lade være at le over den naive Bemærkning.

»Tror du nok, jeg vil kunne komme ud af det med hende?«

»Ja, det behøver du saamænd ikke at være bange for! Alle kan komme ud af det med Moder. Og du vil sikkert komme til at elske hende, fordi hun vil holde af dig. Hun er sød og kær og det dejligste af alle Mennesker,« sagde hendes Søn, ikke just med Begejstring, men med den sikre Overbevisning, som ikke taler nogen Modsigelse.

»Du elsker hende nok,« sagde Norah og saa venligt paa ham. »Akkurat ligesom jeg Fader! Naa, men fortæl mig nu ogsaa om de andre.«

»Vi maa hellere vente, til du selv ser dem.«

»Nej, jeg vilde netop gerne vide noget om dem i Forvejen. Hvad er det for en Kusine, der kommer saa meget sammen med dig? Katharine — ikke sandt?«

»Ganske rigtig, Katherine. Med K., vel at mærke.«

»Vil det sige, at det er finere, end Catherine med C.? Naa, ligemeget, men du maa fortælle mig mere om hende. Hun interesserer mig. Hvordan er hun? Hvordan ser hun ud?«

»Hun er engelsk. Den mest engelske af alle Englændere.«

»Det er ikke det, jeg mener. Er hun køn?«

»Hun er en Gudernes Yndling, meget høj og meget blond« sagde Delaney og sendte sin mørke, brunløkkede Sidekammerat et begejstret Blik. »Hun er fuldkommen i enhver Henseende. Alt sidder, som det skal. Hun véd bestandig nøjagtigt, hvad hun vil sige, og hun siger det som Regel ogsaa uden Hensyn til, om man synes om det eller ikke; og hun er i det hele taget meget rar,« tilføjede han og stoppede pludselig op.

»Bor hun paa »Ventry«?

»Nej! Ikke just bor. Hun har Masser af Penge, og kan bo, hvor hun lyster. Men ganske vist lyster det hende som Regel at bo hos Moder.«

»Hvorfor?« spurgte Norah pludselig og saa ham stift i Øjnene for om muligt at opdage noget, der kunde bekræfte den Mistanke, som var ved at gro frem i hende.

»Hvorfor?« gentog hun og blev ved at betragte ham, saa at han til sidst slog Øjnene ned og begyndte at trække Græsstraa op af Jorden.

»Hvorfor?« spurgte hun for tredje Gang, og der var noget i Tonen, som sagde, at hun *vilde* have et Svar paa dette Spørgsmaal.

»For det første, fordi hun er Moders Niece, for det andet — fordi jeg engang skal giftes med hende.«

Dødstavshed!

Fortsættes.

Den engelske Soldat.

Der har fra Tid til anden hævet sig Røster i England for Indførelse af almindelig Værnepligt; men de har lydt som Raab i Ørkenen.

Man vil ikke bort fra det middelalderlige System: at hverve de Folk, der behøves til Hærens Opretholdelse, thi man anser den tvungne Soldatertjeneste som stridende mod den personlige Frihedsfølelse.

Englændernes Patriotisme er hævet over enhver Tvivl. Der er ikke mindre Pathos i hans

Anledningen til Spørgsmalets Genoptagelse var naturligvis i første Række de mange mærkelige Uheld, der forfulgte den engelske Hær under en Del af Felttoget, og som havde til Følge, at den hidtil saa ansete General Buller blev kaldt hjem, og Lord Roberts sendt ud for at redde Hæren og Æren som Øverstbefalende.

Da det lykkedes, syntes Modstanderne af den almindelige Værnepligt at have en vis Ret til at gøre gældende, at de hvervede Soldaters militære Uddannelse i enhver Henseende var til-

Den engelske Soldat: Nyhvervede Soldater indrulleres.

Stemme, naar han siger: »*my land, my native country*«, end naar Tyskeren raaber paa sit »*Vaterland*«; men hans Opfattelse af Friheden som en Fødselsret tillader ham ikke at underkaste sig tvungne Pligter, selv om de føres i Marken mod ham under Feltraabet: Fædrelandets Tarv.

Efter den sydafrikanske Krig blev Spørgsmaalet om almindelig Værnepligt atter aktuelt. Selve Sejrrherren fra Transvaal, Lord Roberts, gik i Spidsen for Tilhængerne af en radikal Omorganisation af Militærvæsenet og Soldatervedskrivning efter det bedste tyske Mønster.

Det havde nær kostet ham hans hele Popularitet, endda han paa det Tidspunkt var Nationens Afgud.

strækkelig til at bevare Hærens Prestige og bringe Sejren hjem, naar blot Overkommandoen var sin Opgave voksen.

Dermed var Sagen dog ikke ude af Verden. Tyskernes Sympati for Boerne fandt Udtryk i aabenbar Spot over den engelske Hær, som enkelte anti-engelske Blade kaldte for »en sammenløben Hob af udisciplinerede Fribyttene«, og da man samtidig raslede med den tyske Sabel, opstod den i de sidste Aar saa ofte latterliggjorte, men stadig eksisterende Frygt i England for et tysk Overfald.

Havde Spørgsmaalet om Værnepligtens Indførelse ikke været brændende før, blev det det nu. Den tyske Soldat blev Dagens staaende Samtaleemne, hans Disciplin gjordes til Genstand for

DEN ENGELSKE SOLDAT

Avisartikler og Foredrag. Fotografier af Parademarscher, hvor man saa hele Regimenter spankulere forbi Kejseren som mekaniske Dukker, fandt Plads i saa godt som ethvert eneste illustreret Tidsskrift og gengaves i Lysbilleder. Det sidste ødelagde Effekten. Englænderne lo himmelhøjt ved Synet af en Parademarsch, der forekom dem som et komisk Varieténummer.

Skønt ansete militære Autoriteter i England anser den almindelige Værnepligts Indførelse som den bedste Løsning paa Spørgsmaalet: Hærens Udvidelse og Soldatens Uddannelse, virkes der af al Kraft for at naa tilfredsstillende Resultater ad andre Veje.

dannelse, og sluttelig, — hvad der sikkert gør den største Virkning, — lader man Generaler og andre højtstaaende Officerer afholde jævnlige Revuer, ved hvilke Lejligheder en lille Tale yderligere opflammer den militære Begejstring.

Der er selvfølgelig her kun Tale om de frivillige Korps, der ikke staaer under militær Ledelse, samt de Korps, der omfatter Kvinder og Børn.

Det er aldeles forkasteligt at paastaa, at der ingen Disciplin eksisterer i den engelske Hær; men den gør sig ganske vist ikke gældende paa nogen demonstrativ Maade. Man kunde fristes til at sige, at den eksisterer under meget tvang-

Den engelske Soldat: Feltøvelser i England.

Det sædvanlige Rekrutteringsmaskineri er sat i fuld Virksomhed, og under den store Arbejdsløshed i de sidste Aar, stillede de unge Mænd i skarevis for at lade sig hverve til den regulære Armé.

Samtidig agiteres der stærkt for større Tilslutning til de saakaldte frivillige Korps, og nye oprettes. Bevægelsen er naaet saavidt, at foruden Drengekorps, der allerede hører til de ældre Organisationer, er der blevet oprettet Korps for unge Kvinder, ja, endogsaa, som det sidste nye, for Skolepiger.

De militære Myndigheder gør alt for at opmuntre Korpsene ved en Slags halv officiel Anerkendelse, idet man dels laaner dem Vaaben, dels lader Underofficerer tage sig af deres Ud-

fri Former.

En tilfældig dansk eller tysk Jagttager vil f. Eks. studse, naar han ser et Kompagni Soldater marschere gennem Gaderne. Ved almindelige Lejligheder synes der at herske fuldkommen Frihed i Geledderne med Hensyn til, hvorledes man vil gaa — i eller udenfor Geledet, snakkende med en Ven eller Veninde, der har slaaet Følge paa en kortere eller længere Strækning, og nu og da henkastende en gemytlig Bemærkning eller en Hilsen til en Bekendt.

Honnør for den Overordnede udenfor Dagens Tjeneste er øjensynlig ikke indbefattet i Soldaterreglementet, ligesom Forskellen mellem Menige og Underofficerer — i hvert Fald i Fritiden — synes at være udjævnet til det mindst

Moskusoksen.

Et Eventyr.

Paa en atlaskklædt Hylde indenfor en stor Spejlglasrude stod Moskusoksen. Foraarssol og Sommersol skinnede ind over dens stride Pels og dens blaaligsorte Manke med saa mangfoldigt Farvespil, at Porcellænet næsten blev lyslevende derved, og de, som gik forbi, maatte standse deres Gang for at beundre Moskusoksen, der hvor den stod med ludende Hoved og smaa skarpe opadbøjede Horn halvt i Skjul under den tykke Vilddyrsmanke.

Men en Dag, da Solen skinnede som de andre Dage, og Folk trængtes ude paa Gaden og standse deres Gang just udenfor den samme Rude, da var der ingen, som saa ind ad den — alle vendte Hovedet den anden Vej, mod en, der kørte forbi, og der blev raabt Hurra og der blev talt om, at han, som kørte, selv havde været klædt i en stridhaaret Moskuokse Pels. —

Før Solen gik ned den Dag, var Moskusoksen flyttet bort fra sin Hylde, og om Aftenen stod den midt paa et festdækket Bord i en festoplyst hvid Sal — støt stod den med sine fire Klove ned i den hvide Dug og med sit ludende Hoved vendt mod Hædersgæsten, som sad smilende i sit Højsæde med en Krans af Roser om Halsen. Bifaldsraab og Haandklap lød gennem Salen, da Moskusoksen blev løftet op og med klingende Ord overrakt den Mand, der hædredes, fordi han havde øvet en Verdensbedrift og naaet det Maal; som ingen før ham havde naaet.

Og han, som hædredes, rejste sig for at takke. Rosenguirlanden faldt ned over hans Skuldre, sin ene Haand lod han hvile paa Moskusoksens Ryg — i samme Øjeblik ringede Telefonen og Budskabet løb fra Mund til Mund: at han var ikke den eneste, der havde fuldendt den Daad, han hædredes for — et Øjeblik efter ringede det, at han ikke var den Helt, han gav sig ud for at være — i næste Nu ringede det, at han var en Løgner og Bedrager. —

Men han smilede midt i sine Roser, kastede Nakken tilbage og talte, med sin Haand hvilende paa Moskusoksens kølige Porcellænsryg — og Bifald og Haandklap lød atter omkring ham. Dobbelt hædret gik han ud af den hvide Sal, og Moskusoksen bar han med sig under sin venstre Arm, til Minde for stedse om denne stolte Hædersdag.

Over Havet fører han den med sig, og al den Tid, han faar Lov til at være ene i sin Kahyt, møder han Moskusoksens uforandret rolige Porcellænsblik — han møder det med sit eget ufølsomt rolige Blik — indtil Havn naaes og Jubelraab atter lyser imod ham. Medens alle Dampskibsføjter skingrer og Musiken spiller: Hil den sejrende Helt! bæres Moskusoksen forsigtig i Land i et Barns Arme.

Sol skinner igen over Moskusoksen, den indianske Sommers milde Efteraarssol. Men Hylde i det Hotelværelse, hvor den staar, er ikke klædt med Atlask, mod ru Træ støder dens fine Klove. Paa en Divan under Hylden hviler Helten sig, hver Gang han kommer hjem fra et af sine Foredrag — hyldet eller haanet — alt tager han imod med det rolige Blik, han har lært af Moskusoksen. Her, siddende under Hylden, hvor den staar, føler han sig i Fred — intet andet Sted mere.

Thi Verden er bleven ham ond. Løgner! Løgner! slynges der imod ham, hvor han træder frem. Men rolig smilende, med uforstyrrelig Moskusokse-Ro tager han derimod — i Fred med sig selv og uskyldig som den er, der ikke mere kender Forskel paa Sandt og Løgn, hviler han ud paa sin Divan.

Da hænder det en Dag ved Solnedgangstid, medens han klæder sig paa til en Foredragsaften og ikke ved, om han vil blive modtagen med Jubel eller med raadne Æg — da kommer han til at kaste Blikket op mod Moskusoksen. I Dæmringslyset ser han Moskusoksen sænke sit ludende Hoved, det sidste Lysskær falder skarpt over de to krumme Horns skarpe Spidser — for hans ophidsede Øjne ser det ud, som om den nu kom imod ham for at spidde ham paa sine Horn, saadan som han i sine Foredrag fortalte, at vilde Moskusokser var komne imod ham ude paa Isens Ødemark, og han ubevæbnet og uden Ly maatte værge sig imod deres Raseri.

Da saa han med Et den Afgrund, hvor han stod — for første Gang mistede han Herredømmet over sig selv, det svimlede for ham, og han vidste ikke, hvad han skulde gøre.

Han tabte Besindelsen — han rakte sig ud over Afgrunden og raabte om Hjælp.

Men den Hjælp, der kom, var af den Slags, som steg op af selve Afgrunden for at slaa det sidste Fodfæste fra den, der kaldte. Først kom der to fremmede Mænd ind i Hotelværelset, og Gardinerne blev rullede ned, saa Solen ikke kunde skinne ind, medens de talte sammen. Siden kom kun den ene, og han blev siddende og regnede og skrev og drak Whisky dertil.

Og han, som en Gang havde været hædret som Helt, troede sig et Øjeblik atter paa sikker Grund, med fast Blik saa han op mod Hylden, hvor Moskusoksen stod — og se: den stod, som den altid havde staaet, med ludende Hoved og tunge, dvaske Øjne, men ikke vild og truende som den Aften, den havde skræmt ham. Nej, den stod, som den altid havde staaet, som det eneste Minde, der var tilbage fra den Dag, han hædredes højest.

De 11 Spillere, der stred for de danske Farver i den sidste Kamp.

blive huskede af virkelige Fodboldvenner. I den første vandt det danske udvalgte Hold ved et fortræffeligt og overlegent Spil med 3 Maal mod 0, i den anden derimod maatte de lade Englænderne bære Sejren hjem, hvilket for saa vidt var beklageligt, eftersom Dommeren, den ellers saa paalidelige og sympatetiske Mr. Williams, oversaa to slemme Forseelser fra Sejrherrens Side, som under andre Omstændigheder vilde have givet Danskerne Straffespark, og som Følge deraf vilde have forandret Resultatet en hel Del.

Naa! Errare homanum est! — saa at bebrejde Mr. Williams dette, vilde jo være uretfærdigt, da det dog for en stor Del er hans eller rettere den af ham i de sidste Aar ledede Trænings Skyld, at vore Landsmænd nu har Ord for at være Storbritanniens eneste farlige Konkurrenter til Førstepladsen paa Fodboldspillets Omraade! —

Men det er jo ikke nok, at have en dygtig Lærer, Eleverne maa jo ogsaa gøre et stort Arbejde, og have Evner, hvad de jo ogsaa har vist at de har, igennem de fortræffelige Resultater de har opnaaet. Til Gengæld opnaar disse Spillere jo ogsaa en vældig Popularitet, som vel nok kan opveje de Anstrengelser, det koster at naa saa vidt! Hvor mange Gange har Drescher ikke faaet Publikum til at bryde ud i endeløs Jubel, naar han har afpareret et farligt Angreb paa

sit Maal, og hvor tit har Paul Nielsen ikke opnaaet det samme Resultat, naar han har sat et af sine smukkeste Skud i Maal! Hvor fornøjeligt er det ikke at se Dr. phil. Harald Bohr, der i Parantes bemærket, har medfødte Anlæg for altid at tabe sine Strømper, narre og snyde en tre fire Mand, for derefter at aflevere Bolden fuldstændig korrekt til en Medspiller. Og vore Back'er Harald Hansen og Niels Middelboe, der begge udmærker sig ved en Ro og Sikkerhed, der er mageløs. Aldrig har vi haft 2 Wing saa gode som Wolfhagen og Oscar Nielsen og Centrums-mændene i Forwardkæden og Halfbackrækken, Lindgreen og Ove Petersen, kan til Tider præstere det utroligste, med Hensyn til korrekt Spil. Desværre manglede Chr. Middelboe paa Holdet til alle Kampene da han for Øjeblikket ikke kan spille paa Grund af et daarligt Ben. —

Vore Billeder viser en farlig Situation foran det engelske Maal, og de 11 Spillere, der stred for de danske Farver i den sidste Kamp. —

Heldigvis har vi endnu nogle Englænderkampe tilbage i denne Sæson, inden Fodboldspillet maa vige Pladsen for Sommerens Kriketkampe. —

A. B. og Frem, har nemlig engageret et professionelt Hold Notts. County fra Nottingham til at spille 3 Kampe paa A. B.s Bane i Begyndelsen af denne Maaned!

Paa Gensyn derude!

Badesæsonen begynder.

vag Forventning, der fortønde sig i blide himmelblaa Anelser — — — om Miss Milling.

Kl. 6 skulde man til Bords. Der var dækket i Haven — 30 Kuverter ved et langt smalt Bord, smykket med Stedmoderblomster og Forglemigejer, ødselt spredt over svære hvide Duge af den gode gamle Skole.

— De faar ikke andet end Rouletter og Lam-mesteg — og saa lidt Jordbær med frossen Fløde, sagde den yppigt svulmende Værtinde undskyldende til den forvante Københavnerkavalér, som Kiørboe nød Ry for at være. For de mindreaarige af begge Køn stod Menuen naturligvis som noget af en Begivenhed.

Den sidste halve Time før Middagen tilbragte de to unge Gymnasiaster fra Assens i nervøs Spænding. De havde sat hinanden Stævne nede paa den store Gaardsplads, der i Dag lignede en hel Vognpark. De fleste af Gæsterne var jo selv kørende. Hjalmar havde taget Stade i en Gig, mens hans halvandet Aar yngre Fætter Sven var entret op i en altmodisk Kaleshevogn. Og nu prøvede de paa gensidigt at høre hinanden i de Taler, som de heltemodigt havde foresat sig at holde ved Stegen. Hjalmar vilde tale for Vært og Veninde og tumlede med nogle marvfulde og tilforladelige Vendinger om Flens-toftes navnkundige og vennesæle Gæstfrihed. Sven skulde prise Damerne. En af de bedste Aandrigheder, han i den Anledning havde af-tvunget sine Hjernevindinger, formede sig om-trent saaledes: »Mine Damer og Herrer! Har De nogensinde set en Rotte uden Hale? Det har De maaske ikke. Men prøv at tænke Dem til et saadant Syn! Tænk Dem Rotten berøvet for den Prydelse, der mere end noget andet karakteriserer den, og De vil indrømme mig, at en Rotte uden Hale vil være noget ganske lig-nende som et ungt Selskab uden — Damer!«

Det var Ouverturen, som han selv fandt over-maade aandrig og var sikker paa straks vilde rive Selskabet op og tage svære Kegler — til Trods for Hjalmars Betæneligheder, der navnlig kredsede om den Forestilling, at det maaske ikke vilde være helt smagfuldt at tale om Rotter og unge Piger i samme Aandedræt. Men ikke Tale om, at Sven vilde give slip paa den Rotte-hale, som han nu engang havde faaet fat i. Og saa fik det jo i Guds Navn gaa, som det kunde. Dog — Hjalmar forsøgte endnu en Ind-vinding:

— Bare ikke hende Miss Milling griner af det. Hun er vist morderlig storsnudet.

— Hun! Hun er storartet, afviste Sven med en Tone af fortrolig Familiaritet overfor den imponerende Dame. Saa du ikke, at jeg var hende og engagere hende? Hun skrev sig for 2. Ekstra.

— Ja... for den bliver nemlig aldrig danset!

forsøgte Fætteren at drille halvt misundelig over, at han ikke selv havde haft Mod til at nærme sig den engelske Fe.

— Det gør den vel nok, hvad! Og hun — hun bliver Ballets Dronning. Nu skal du selv faa at se! spaaede Sven ivrigt med Stemmen i Overgang.

— Og hør du, sluttede han, medens han kravlede ned fra Vognen, én Ting er vi enige om, og det er, at den vigtige Københavner-rad til Kiørboe, han skal ordentlig generes!

Endelig var det alligevel efter svære Genvordigheder lykkedes Cand. Kiørboe at isolere den omsværmede Dejlighed, der tydeligvis havde fordrejet Hovedet paa samtlige tilstedeværende Individer af Hankøn.

Det sikre Tilflugtssted, hvor han nu førte hende hen, havde han med Sans for Situationens særegne Krav omhyggeligt udset sig i Forvejen. Det var en lille mørk Stengrotte temmelig langt nede i den store Have, som bortset fra de med tradionel Gartnerhaand velfriserede Bede og Plæner i Hovedbygningens umiddelbare Nærhed ikke var videre velholdt. Territoriet omkring Grotten virkede nærmest som Vildnis. Og det havde knebet ikke saa lidt at faa Miss Milling lokket herved.

Først havde han maattet borteskamotere hele hendes Hof, Mandfolk efter Mandfolk. Om det saa var disse snottede Latinskolelømler, af hvilke den ene havde traadt ham læsterligt over Tærne, saa havde de — selv efter deres definitive Fiasko som Bordtalere — den fast utrolige Frækhed at nærme sig Frøkenen med lange og smægtende Øjne.

Gamle Krag var selv ganske væk i sin smukke Frøkengæst. Hvorfor nu denne joviale og højrodt skinnende Bøffel af en dansk Jagtjunker med Kavalleribeen og spidst hvidt Gulerodsskæg ikke kunde slaa sig paa en af Nabosmaapigerne, som jo alligevel passede meget bedre for hans Beholdning af mobile Samtaleemner! Han, der tilmed havde hende daglig!

Og pragtfuld var hun. Rent ud forbløffende. At tænke sig hende ved Siden af Veninden — Husets egen tykke og godlidende Frk. Mathilde — der jo, naar alt kom til alt, ikke var andet end en lille Radise.

— Dette svære gyldentgule Haar, der bølgede sig højt frem fra Pande og Tindinger og stod i en besynderlig Kontrast til de skarpt tegnede sorte Øjenbryn over de perlegraa lidt kolde Øjne. Og saa var der glimtvis nogle nervøse smaa Rynker paa langs ned mellem Øjnene. De gjorde Blikket underlig strengt af og til og varslede forresten om Tanker, der nok vilde forekomme de unge Piger, mellem hvilke denne bevidste Dame færdedes, fjerne og fornuftstridige.

Saa var der Ørenringene, de lange, ravgule

Ørenringe, der »stod« til Ansigtet som et naturnødvendigt Tilbehør.

Hvorledes dette Fænomen af Kvindekøn var dalet ned her i et Milieu, hvor hun virkede som den fødte Race- og Luksusfrøken mellem en Flok Pigebørn, der ernærede sig redeligt ved at skrive paa Maskine, var en lang og indviklet Historie — en hel Roman, som Kiørboe havde hørt stykkevis af Krag og hans rare Kone, og nu af Damen selv, der talte med en let henaandede Antydning af Accent, medens hendes Figur og hele Væsen ejede al den luftige og lidt spinkle engelske Pastel-Gratie, som Kiørboe tildels kendte fra Hovedstadsvarietéernes smaa stæpende Yankee-doodle-girls, og som han goute-rede.

Unge Grev Vincent fra Frederiksminde havde hængt over Nabogaardens interessante Gæst, saa han næsten ikke havde været til at fortrænge. Ja, han havde endog holdt sin noksom bekendte Trang til vaade Varer mærkværdigt og ildevars-lende i Ave.

Den svinske Stank af Spiritus, der sædvanligvis paa dette Tidspunkt af Døgnet fusede denne kære Herre gævt ud af Svælget, havde i Aften endnu ikke formeret sig som Atmosfære omkring ham.

Denne Bede, der ellers havde for Skik at bælgte Whisky i sig som Sødmealk!

Til Slut havde Kiørboe, der letfængelig af Naturen allerede havde en afgjort faible for Miss Milling, pudset den bredbagede Landdokter Esbersen paa Arvingen til Frederiksmindes Herligheder, saasom Mark. Fæ. Hus, Hjem og saa videre.

Og endelig var det fregnede Fjols af en Landadelsmand gaaet i Vandet — eller rettere i Whiskyen, som Bartskeereren i Henhold til en kendt Forfatters derom fremsatte Maxime havde lovet stadig at gøre stærkere. —

Der sad de nu nok saa fint og yndigt, de to, paa den lave, fjedrende Tremmebænk inde i Stengrotten, hvor en spæd Vandstraale plaprede løs om Tusind Stævne-møders søde smaa Letsindigheder.

Med en Stemmeklang saa charmerende som af ædelt Krystal og med en Understrøm af et for Anledningen passende Vemod havde lille Miss Milling fuldendt en allerkæreste og barnlig Beretning om sit unge Liv, der slet ikke havde formet sig saa lyst og lykkeligt . . . mest paa Grund af det med Forældrene, der begge var døde saa tidlig.

— Aa nej, halvvejs hviskede hun, medens de lyse Nætters klare Tvelys langsomt øgedes derude i den store grønne Have, hvor Duggen faldt. Af og til synes jeg, det har været, som om jeg engang imellem fik Lov at sidde paa Trinbrættet af Livets muntre Luksustog og køre med et Stykke. Men inden næste Station maatte jeg

altid pænt hoppe af igen. Jeg har levet i fem mer eller mindre I. Klasses Pensionater inde i København. Tror De, det er morsomt? Men nu skal det ogsaa have en Ende. Jeg vil være lykkelig.

Kiørboe var visselig saa henrivende enig med denne søde vemodige unge Pige. Han sad og troede saa velsignet og inderligt paa alt dette her. Troede paa hver Tøddel af det, hun sad og smaa-hviskede saa sødt om; troede paa sig selv og sin Sommerbal-Stemning, der — det følte han — bar Kimen til den store Forelskelse i sig.

Og medens Tonerne af en sagte Vals, som det næsten var en Skam ikke at danse, i dæmpede Lydbølger naaede dem oppe fra Havesalen, hvis aabne Vinduer med flagrende hvide Gardiner lyste rødgult deroppe bag Terrassen, sad han og følte sit Hjerter saa vidunderlig blødt og bankende derinde bag al den blaserte og veludhalede Udvendighed.

Og han tænkte paa, hvorledes en gammel Studiefælle, med hvem han sjældent talte, men hvis Væsens Retlinethed altid havde indgydt ham den største Respekt, for kort Tid siden ved et tilfældigt Møde havde ytret:

— Ja, hvis en ren og ægte Kærlighed virkelig skulde kunne slaa Rod i dit af haabløst tomme og intetsigende Smaaforelskelser inficerede Hjerter — saa vilde jeg betragte det som en stor og ufortjent Lykke for dig.

Var den nu ikke her — den fine rene Kærlighed? Gjaldt det maaske i denne lyse Nat at gribe den store, ufortjente Lykke? —

— Hvad hedder De til Fornavn? spurgte Kiørboe pludseligt og uden Overgang, idet han forsigtigt søgte at liste lille Miss Millings Haand ind i sin. Og til denne Manøvre havde han Brug for en afledende Bemærkning.

— May, svarede hun.

— May . . . gentog Kiørboe med lyrisk Tønfald og en udtalt Tanke paa Forelskelsens lyse Foraarsmaaned. — Men det er et Kælnavn, ikke sandt?

— Oh yes, only for short, som vi siger paa Engelsk, svarer Miss'en. Egentlig hedder jeg Mary Myford. Det er det, der er bleven til May.

Saa tav de lidt igen. — Hvor var hun dog en nydelig ung Pige! tænkte han. Og det faldt ham ikke et Sekund ind, at hun ikke skulde være ligesaa betaget af dette lykkelige Moments forunderlige Stemning som han selv . . . han, som sad der sværmerisk og digtede om hendes Ynde, der var som . . . som en blank og regnbuefarvet Sæbeboble, svævende i gylden Junisol! Javist. Saadan noget lignende maatte det ialfald være.

Og med en tyvagtig og vanvittig dejlig Fornemmelse af at trænge ind i den ukrænkeligste Jomfrueligheds Tempel førte han hendes fine spinkle Haand mod sine Læber . . .

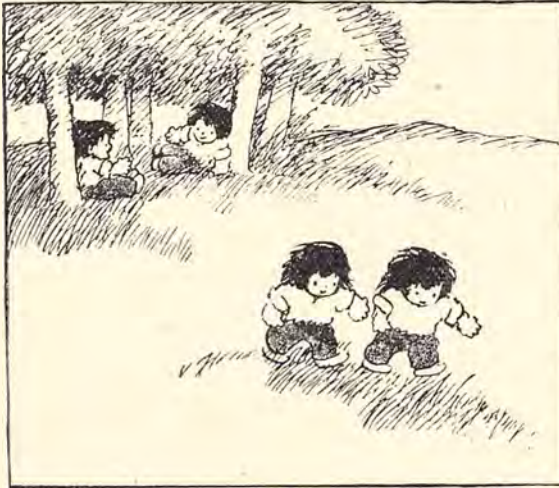

Fra den store Ildebrand paa Hellesen & Ludvigsens Tørelementfabrik.

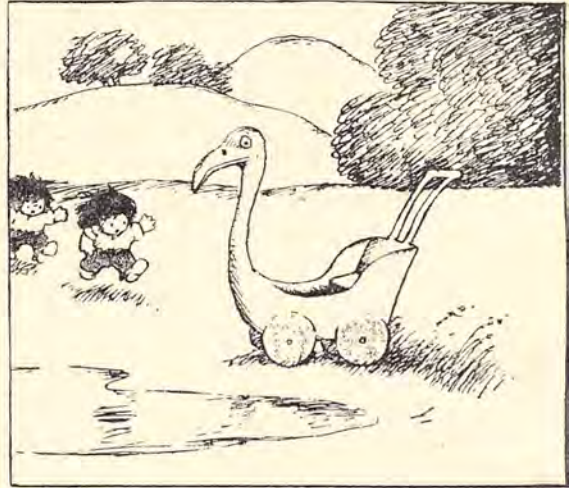

Smaa Proletarer.

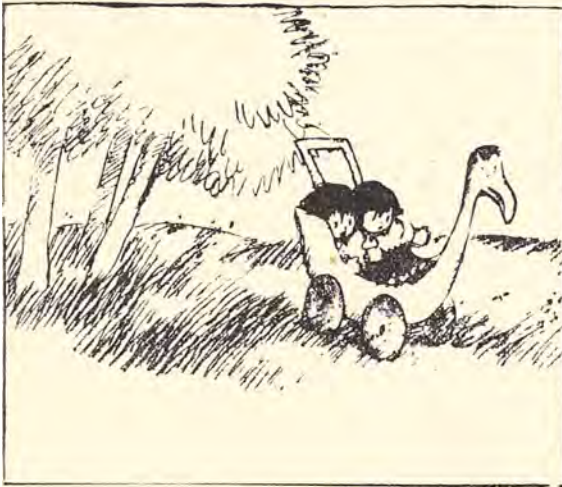
DE SMAA PJEYSER

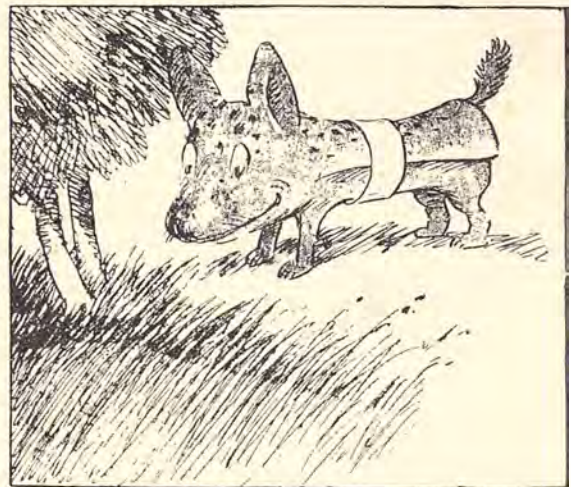
I Skoven fire Pjevser laa,
Da to af dem tilfældig saa'

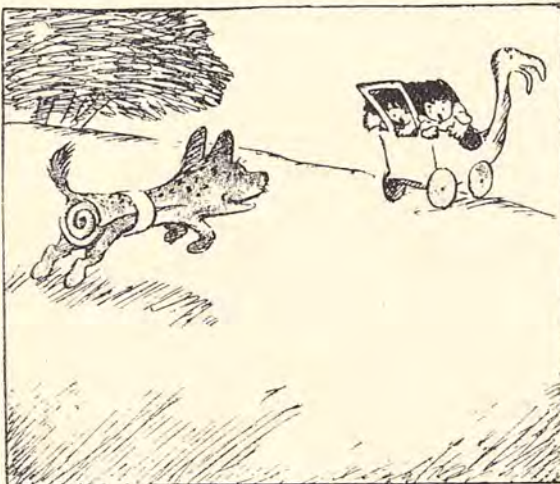
En Fugl, der lignede en Svane,
Og en med Hjul forsynet Kane.

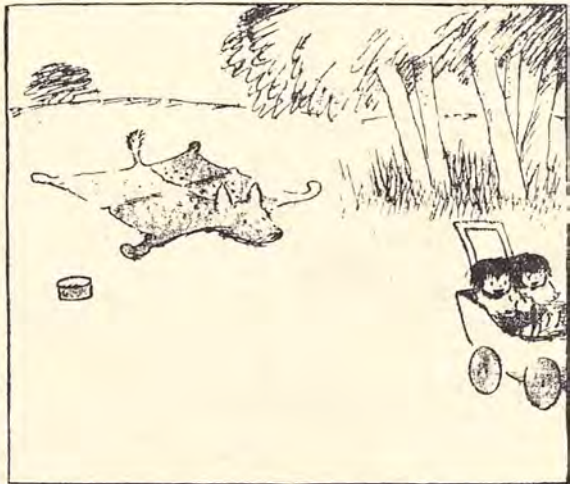
Og Svanen sa'e: »Kom, Pjevser smaa,
Saa skal en Køre tur I faa.«

Da kom en Serviet-Hyæne
Og skreg: »De Pjevser er Skam pæne,

Jeg vil til Frokost æde op
En fed og lækker Pjevsekrop.«

Men Ringen gik af Servietten
Saa den blev liggende paa Pletten.

HVER 8 DAG

Nr. 37.

12. Juni 1910.

16. Aarg.

Professor *L. V. Birck.*

Elfelt fot.

Hos Professor L. V. Birck.

Et politisk Interview.

Professor Birck sidder i graa Slobrok og ryger sin Pibe, medens han læser i en engelsk Roman om »Krigen i Luften« — da jeg paa journalistisk Vis trænger ind til ham i hans nye Lejlighed paa Østerbro, helt ude ved Husarkasernen. Jeg begynder i al Forsigtighed:

— De er flyttet! — Den nybagte Professor, som forresten mindst af alt svarer til de gængse Forestillinger om en Professor ved Universitetet, har i en Aarrække boet nede i St. Kongensgade, i Rigsdagens umiddelbare Nærhed.

— Ja, nu skal jeg jo ud af Politik! lyder Svaret. Og saa maatte jeg væk fra Rigsdagen. Ellers er jeg bange for, at jeg var kommen til at gaa og spøge derovre.

— Og ikke engang Rigsretten kan nu lokke Dem derind?

— Næ, smiler Dr. Birck noksaa lunt: Jeg bor paa 4. Sal. Saa bliver man hjemme. Jeg ryger min Pibe og ser til...

— For ved given Lejlighed atter at lade høre fra Dem? indskyder jeg.

— Næh, næh... Professoren bakker kraftigt og byder Cigarer... Forresten sidder jeg i disse Dage og kigger paa de Artikler, jeg skrev i »Vort Land« mod *Alberti*. Det er utroligt, synes jeg, hvad man virkelig kunde skrive den gang, uden alligevel at fælde ham. Havde han været en ærlig Mand... havde han ikke været *Tyv*, for at sige det rent ud, saa var han *falden* paa de Angreb! — Men, maa jeg spørge, skal detteher være et Interview?

Jeg maa til at rykke ud med Sproget og indrømme, at jeg er kommen for at interviewe Professoren om *den politiske Situation* efter Valgene. Det er jo Birck, der nylig har lanceret det betegnende Udtryk *quantité negligeeable* om Højre paa Tinge efter Delegationens Sejr. Det er et teknisk Udtryk, man bruger i Matematikken om Størrelser, der er saa smaa, at man ikke behøver at regne med dem, men kan negligere dem. Saadan noget i Retning af den 6. Decimal, som man kaster bort.

Og nu, da Birck ialfald for en Tid træder ud af aktiv Politik, er han den rette Mand til ubunden af ethvert praktisk Hensyn — at sige et orienterende Ord, om de Valgresultater, der paa ny baner Vejen for *J. C. Christensen* og hans Parti. Man vil lytte til Dr. Bircks Ord med samme Interesse, som man lyttede til dem, naar han kvik og slagfærdig og overlegen i Kraft af Viden og Selvtænkning talte paa Tinge og muntrede op i Kedsomheden.

Professor Birck har altsaa Ordet. Han vander sindigt op og ned ad Gulvet i sine kønne Stuer og udtaler følgende:

— Da Mistillidsvotum'et mod Grev *Holstein* blev vedtaget, krævede den politiske Situation et Forretningsministerium, hvori der kunde sidde Politikere, ogsaa radikale Politikere. Og selv da *Zahle* begik den Dumhed at tage et rent radikalt Ministerium, kunde han have reddet Situationen ved at betragte det som et Forretningsministerium, give sig af med den saakaldte »Udrensning«, forhandle med Højre om Grundlovs-sagens Løsning og staa fast paa det oprindelige Standpunkt, at Forsvarssagen var afgjort for en Aarrække. Havde han gjort det, kunde han have »levet« i mange Aar! Men saa kunde han ganske vist ikke have gjort en — nu værdiløs — Propaganda for sit Parti.

— Vil De dermed sige...?

— Jeg vil dermed sige, at naar Reformpartiet atter kom til Magten, skyldes det Hr. *Zahle*. Det eneste, som kunde have holdt Reformpartiet ude, var et Forretningsministerium. I samme Øjeblik, *Zahle* slog paa Forsvaret, maatte han forstaa, at Højre intet Valg vilde have, men maatte gaa *imod* ham, baade paa Rigsdagen og ude i Landet. Hr. *Zahle* har, synes jeg, vist sig som en lille Mand, idet han nemlig som Kro-nens Minister stadig kun var Fører for en lille Rebelgruppe, der opererede med et enkelt Valg for Øje.

Højre har 100,000 Vælgere, hvoraf de $\frac{2}{3}$ stemte paa Højrekandidater. Ca. 20,000 af Stemmerne faldt paa Kandidater af andre Partier. Og Resten holdt sig gnavent hjemme, fordi de ikke fik en Kandidat at stemme paa. Disse 100,000 Vælgere er repræsenteret af en Valgruppe, der næppe kan blive nogen positiv Størrelse. Som Partiforholdene nu engang ligger og forudsat, at de to Delegationspartier holder sammen, kan Gruppen ikke faa nogen Indflydelse — udover den, de enkelte Medlemmer af den ved deres Talent kan skaffe sig. Thi Højre kan kun blive kaldet ind til politisk Aktion i det Tilfælde, at Delegationen slaas med de radikale, og da vil Partiet vanskeligt kunne finde Samarbejde med de radikale. Og selv om man skulde beslutte et saadant i Grundlovssagen, for at tvinge Forholdstalsvalgmaaden igennem, vil der altid være 2 à 3 af Partiet, der ikke vil gøre noget storpolitisk Træk mod Delegationen, selv om Højre kunde vinde nok saa meget ved det!

Forsvarssagen er politisk løst. Baade Venstres og Højres Vælgere har akcepteret Forliget, som det er. Ingen Højremand kan i de første 3 Aar rejse nye Spørgsmaal om Forsvarssagen uden at komme i Uoverensstemmelse med sine egne Vælgere, der har godkendt Forliget. Tilbage er der for Højre det sidste Programpunkt:

Forholdstalsvalgmaaden. Jeg tror ikke, det lykkes for Højre at føre den igennem, men jeg mener, at Partiet for sin egen Æres og sin egen Eksistens' Skyld ikke kan tillade en Grundlovsændring at blive til Lov, hvis den ikke virkeliggør Forholdstalsidéen. En Grundlovsændring, efterfulgt af en almindelig Valglov med Omvalg (uden Forholdstal) betyder efter mit Skøn, at *Højre er færdigt som politisk Parti*, og at vi udleverer de 100,000 Vælgere og de konservative Opgaver til andre Partier.

Der er jo noget sindssygt i, at 100,000 Vælgere snart bliver repræsenteret af 10 og snart af 20 Rigsdagsmænd. Og faar Højres Vælgere en for stor Øvelse i at stemme paa Folk af andre Partier, saa vaagner de en skøn Dag og *tilhører de andre Partier*.

Enhver, der ikke vil have Forholdstalsvalg, er ikke blot uretfærdig, men ogsaa *en Dødsfjende af Højre*, selv om han formelt staar i Partiet.

Men, slutter Dr. Birck efter denne kraftige Salut:

Jeg er egentlig ked af, at De har faaet mig til

at sige noget. Det var slet ikke min Mening. Og nu vil vi ikke tale mere om Politik. — Forstaar De Dem paa Malerier? Og Professoren fører mig gennem Lejligheden og viser mig den unge Kunst, der pryder hans Vægge. Der er kønne Ting af *Niels Hansen*. Men der er ogsaa en solid Samling gamle Kobberstik af Hogarth. Vi ender inde i Sovekammeret foran et Pragtstykke af et gammelt Egetræsskab; udsmykket med fabelagtige maleriske Fremstillinger, bl. a. af Himmerig, der af den unævnede Kunstner skildres som et Sted, hvor tvende Salige sidder paa hver sin Side af en hel Okse paa Spid, mens en ældre Engel i Baggrunden slaar paa Tromme!

Tiden gaar. Dr. Birck ryger Pibe og giver Pokker i Rigsret og Rigsdag og Politik og det hele.

— De kunde faa et meget bedre Interview med mig, hvis De vilde lade være med at snakke om Politik! siger han et Par Timer efter min Ankomst; stadig lige ivrig og interesseret.

Men det maa jeg have til gode til en anden Gang!

NIELS TH. THOMSEN.

En frivillig Syndebuk.

Af S. B. Robinson.

Jack Selden undertrykte kun daarligt et Udbrud af vred Fortvivelse, idet han lod, som om han fik et Hosteanfald, da han ved Frokostbordet læste det ene Brev, som var hans Del af Postsækken. Det var ikke Morskabslæsning, det var en utilsløret Opfordring — til inden 3 Dages Forløb at betale en Spille- og Væddemaalsgæld til et Beløb af 200 Pund.

Han løftede sit Ansigt, fra hvilket al Farve var veget, og saa stjaalent rundt paa de andre, der sad ved Bordet, mens han stoppede Brevet ned i Lommen.

Hans Fader, Dr. Selden, en høj, graa, asketisk udseende Herre, — der paa Grund af en Sygdom i Synsnerven havde været blind i flere Aar, — havde ikke bemærket hans Udbrud, og det havde hans Forlovede, Madge Westbrook, en smuk ung Pige, heller ikke, da hun lykkeligvis var altfor meget optaget af sine Pligter som Værtinde i Frk. Selden, Doktorens Søsters Fraværelse. Cyril Wayne, en smuk resolut udseende ung Fyr paa Jacks Alder, Doktorens Amanuensis, var den eneste af de tre, der havde opdaget hans Forvirring.

Jack sænkede brødefuldt sine Øjne og fortsatte for et Syns Skyld sit Maaltid; mens han i sit stille Sind gennemgik Situationen. Den syntes at være ganske fortvivlende, og han forban-

dede sin Skæbne. Han kunde ikke vente nogen Hjælp fra sin Fader.

En lang Studietid, der ikke havde resulteret i andet end en stor Gæld, var i altfor frisk Minde. Jacks forbitrede Fader havde sagt til ham, at han aldrig mere vilde faa Hjælp efter denne hans fulde Tilstaaelse — og endvidere, at Hovedmassen af hans Formue var testamenteret Madge, Doktorens Niece. Jack kunde kun i en vis Forstand blive sin Faders Arving ved at gifte sig med sin Kusine, naar hun blev myndig.

Paa det Tidspunkt, da dette var blevet arrangeret, havde Madge været tilfreds med sin Lod, uden at det kostede hende noget Offer, ja, i Virkeligheden uden at tænke videre over det.

Hendes Onkel var glad ved det, og det var nok for hende til at bestemme sig. Hvad Jack angik, saa vilde han have foretrukket at have frie Hænder, men siden han var tvunget til ikke at have det, trøstede han sig med, at Madge egentlig var en meget sød lille Gæld i Modsætning til al den anden, han havde haft.

Men med Cyril Waynes Ankomst til Highbank var der begyndt et nyt Kapitel i Madges lidet begivenhedsrige Liv. Den nyankomne, der var intelligent, fuldendt dannet og myndig i sin Optræden, dannede en forbløffende Modsætning til den villiesvage, uvidende Jack, hvis Forstand

det var fuldstændig ude med, naar han vovede sig udenfor Staldens Enemærker.

Resultatet af det Kammeratskab, som Madge og Cyril umærkeligt blev ført ind i, var ligesaa uundgaaeligt som Tidens Gang. Der var ingen til at advare dem om Faren. Doktoren kunde ikke se den, Frk. Selden var altfor meget optaget af Barmhjertighedsgerninger og Jack af sine egne Affærer. Der kom derfor det Øjeblik, hvor Parret hver for sig opdagede, hvor umærkelig Grænsen er mellem Venskab og Kærlighed. Madge indsaar med Rædsel, at hendes tankeløse Løfte egentlig var imod hendes egen Villie, og Cyril, at han elskede en andens Forlovede. Det fornøjelige Samkvem var brudt fra det Øjeblik uden en Forklaring fra nogen af Siderne.

For Cyril Wayne kunde denne Opdagelse kun have et Resultat, han begyndte øjeblikkelig at forberede sig til at forlade Highbank, saaret i Hjertet og i sin Selvgættelse.

Jacks halvkvalte Udbrud nu til Morgen ved Frokostbordet havde gjort ham opmærksom paa, at der var en eller anden Ulykke i Gære, og han var angst for at skulle have at vide, hvad det var. Hvad der angik Jack, angik ogsaa Madge. Da man var færdig med Maaltidet, gik han i Stedet for straks at følge Doktoren til hans Studereværelse igennem den aabne Glasdør ud paa Terrassen, hvor *den fortabte Søn* allerede var gaaet ud.

Han stod ved Stenbalustraden og gennemlæste Brevet paany. Da han hørte Cyrils Fodtrin paa Stenfliserne bagved sig, for han sammen, krammede Brevet sammen i Haanden og vendte sig om.

»Jack, jeg vil gerne tale med dig et Øjeblik,« sagde Cyril, idet han gik frem. »Hvad er der i Vejen?« spurgte Jack kort. Han stak Brevet i Lommen og tog sin Pibe frem.

»Naa ja« — Cyril tøvede et Øjeblik og ransagede sin Hjerne for at finde paa et eller andet rimeligt Paaskud. Saa faldt det ham pludseligt ind, at det næsten var saa godt som sikkert, at den Forlegenhed, Jack befandt sig i, var af pekuniær Art. Det maatte opvække Jacks Fortrolighed, naar han lod, som om han selv var i en lignende Situation. »Godt,« sagde han, »jeg vilde gerne bede dig laane mig femogtyve Pund. Jeg trænger haardt til dem netop lige nu.

Madge havde nærmet sig Døren for at tale med Jack. Hun opfangede Cyril Waynes Bemærkning, og da hun straks trak sig tilbage, var der ingen af de unge Mænd, der havde iagttaget hende. Jack blev et let Bytte for den Fælde, der var opstillet for ham. Han stirrede forbavset paa Cyril og lod den Tændstik, han lige havde tændt, gaa ud.

»Laane dig femogtyve Pund. Nej, du er kommet til den urette, gamle Dreng.« Saa sænkede han pludselig Stemmen og traadte ængstelig et

Skridt nærmere. »Kan du sige mig, hvor jeg kan faa nøjagtig otte Gange den Sum?« spurgte han, »jeg trænger haardt til den.«

»Aa, saa det er Anledningen til det Brev, du modtog lige nu.«

Jack nikkede og blev blussende rød.

»Tohundrede Pund,« udbrød Cyril aandeløs. »Lad mig nu høre det hele,« fortsatte han. »Jeg kan ikke laane dig de Penge, men jeg kan maa-ske være i Stand til at give dig et eller andet Raad.«

Det var den gamle Historie om Væddemaal og Spil. Cyril havde hørt det altsammen før i det samme snublende Sprog, foranlediget af Sønderknuselse.

»Og den Slyngel giver mig kun tre Dages Frist — tre Dage — eller ogsaa skriver han til den gamle.«

»Jamen, saa kom ham i Forkøbet,« svarede Cyril, »for saa vidt jeg kan se, er der intet andet Middel end at bede din Fader hjælpe dig op af Dyndet endnu en Gang.« —

»Gaa til de gamle, nej, det kan du vædde paa, jeg ikke gør,« sagde Jack gnavent. Han stak Hænderne dybt ned i Lommerne og stirrede vedvarende ned i Jorden.

»Men du maa i hvert Tilfælde ikke laane Penge af nogen,« svarede Cyril, »det vil kun gøre ondt værre. Kom!« Han greb Jack i Armen. »Gaa til Bekendelse overfor din Fader. Han har mange flere Penge end den Sum, du trænger til, liggende i Huset for Øjeblikket, og han vil nok ikke være saa streng, som du indbilder dig.« —

Jack for op. Flere Penge end dem, han trængte til i selve Huset. Saa nær. Aa, bare han havde dem! Han frigjorde utaalmodigt sin Arm. »Nej, nej, det vil jeg ikke gøre,« sagde han.

»Godt,« sagde Cyril, »men vil du love mig ikke at foretage dig noget uden først at raadføre dig med mig?« Jack nikkede, vendte sig hurtigt og stirrede i Blinde henover Markerne, som skraanede og strakte sig nedefter fra Terrassen. Men han saa dem ikke. Hans Hjerne arbejdede netop paa det Tidspunkt, som den aldrig havde arbejdet før. Cyrils Ord om Pengene havde rejst en pludselig Storm af Fristelse, som syntes at bringe ham helt ud af Fatning. Han maatte prøve paa at tænke, at bestemme sig.

Ved Midnatstid gik Cyril i Seng, men han kunde ikke sove, hans Tanker var altfor travlt beskæftigede med Madge, Jack og hans egen Skæbnes Usikkerhed. Han havde hørt Uret i den lille Dagligstue slaa Timeslag fra Midnat til Klokken tre.

Saa skete der pludselig noget mærkeligt. Mens han laa fuldt vaagen i Mørket, stjal der sig en svag, gul Lysstribe henover Tæppet fra Døren. Jacks Værelse stødte op til hans. Han hørte ingen Lyd i Korridoren, skønt han sad op

i Sengen og lyttede anspændt. Lysstriben forblev paa samme Sted nogle faa Øjeblikke, svingede lidt frem og tilbage og forsvandt tilsidst efter langsomt at have gledet hele Værelset rundt.

Der var noget, der tilskyndede Cyril til at staa op for at undersøge det. Han tog sin Slaabrok og sine Tøfler paa, gik lydlost gennem Værelset og kiggede ud. Det svage gule Lys dansede henover Loftet i Korridoren, men dets Bærere, som man ikke kunde se, gik allerede nu ned ad den brede Egetræstrappe.

Cyril skyndte sig uden at gøre Støj ned gennem Korridoren, og idet han kiggede ud over Rækværket saa han Jack. Han var ved Foden af Trappen og skulde lige til at gaa ind i Korridoren nedenunder. Cyril blev hvor han var i Mørket nogle faa Øjeblikke, da Lyset igen kom til Syne, og et koldt Vindpust strøg op ad Trappen.

Jack maatte have aabnet Glasdøren, som gav Adgang til Haven. Nu nærmede han sig Foden af Trappen med listende Trin, men i Stedet for at gaa op ad den, gik han videre henimod den anden Fløj.

Cyril følte uvilkaarligt, at der var noget galt paa Færde, gik ned ad Trapperne og fulgte lige i Jacks Køl vand. Idet han drejede om et Hjørne af Korridoren, kom han netop i rette Tid til at se den unge Mand stikke en Nøgle ind i Laasen paa Døren til Studereværelset og derefter gaa ind. I det Øjeblik Cyril naaede derhen, havde Jack sat Lysestagen paa Skrivebordet og laa paa Knæ med Ryggen til Døren foran sin Faders Pengeskab, som han lige havde aabnet.

Dette Pengeskab var af en særegen Konstruktion. For Doktorens Bekvemmeligheds Skyld kunde man aabne det blot ved at trykke paa en lille Knap i Panelet. Men Værelset var i og for sig ogsaa et Pengeskab, for Døren var af Staal med en meget stærk Laas og Vinduerne var omhyggelig lukket indefra og med Skodder udefra.

Jack, der var fuldstændig uvidende om, at han blev iagttaget, var varsomt i Færd med at adskille Traadene, der var koblet paa til et Alarmeringsapparat op til Doktorens Værelse ovenover, da Cyril, der var ude af Stand til at beherske sine Følelser længere, gik et Par Skridt frem:

»Jack,« udbød han strengt, »hvad betyder dette?«

Jack sprang rædselsslagen op. Hans Haand faldt kraftesløst ned fra den Bolt, han lige havde haandteret, og idet den hang fast i en af Skufferne blev denne trukket halvt ud. Dette var tilstrækkeligt til at sætte Mekanismen i Virksomhed. En svag Snurren i Værelset ovenover svarede til Udtrækningen af Skuffen, og paa samme Tid svingede Døren til Studereværelset hurtigt

paa sine Hængsler som tvunget af en usynlig Haand og slog i med et svagt Smæk.

De to unge Mænd var Fanger. Der var ingen Maade at komme ud paa undtagen gennem Døren, og den kunde kun aabnes udefra. Doktorens Tyvefælde havde udført sit Formaal glimrende.

I et Tidsrum af to eller tre Minutter stod Parret ubevægeligt og stirrede paa hinanden. Jack havde grebet fat i Doktorens Stol og stirrede forvildet paa Døren. Saa sprang han pludselig med et halvt vanvittigt Udraab ind paa den og rev vildt med sine Fingre paa den glatte haarde Overflade. Det var til ingen Nytte. Han faldt med en fortvivlet Stønnen tilbage, satte sig tungt ned i en Stol og dækkede sit Ansigt med sine Hænder.

»Gode Gud, Fader, Madge. Hvad vil de dog tænke om mig,« sagde han hæst, idet han strøg sig med Haanden henover sin fugtige Pande. »Aa, jeg maa jo have været gal — gal.« —

Cyril Wayne saa ned paa Jack, der var fuldstændig tilintetgjort, med et halvt medlidende, halvt foragtede Blik. Skulde denne sammenkrøbne Tyvekandidat blive Madges Mand. Hvor det var forfærdeligt! Var det ikke det bedste, at den uskyldige unge Pige fik aabnet sine Øjne, før det var for sent. Men det vilde være grusomt. Han veg uvilkaarligt tilbage for den Tanke, at han skulde blive Vidne til det Dødsstød, som vilde blive hendes Kærlighed tildelt. Han udmaalede for sig en Elendighed og en Fortvivlelse, hundredefold større, end denne fejge Usling var i Stand til at føle. Aa, det var umuligt!

»Jack,« sagde han, idet han pludselig bøjede sig ned, tog den ynkelige Skikkelse i Skuldrene og rystede ham.

»Se op, Menneske! Forstaar du?«

Jack løftede Hovedet og stirrede sløvt paa Cyril.

»Prøv nu paa at samle dine Tanker og hør efter,« sagde Cyril befalende, idet han greb Jacks Blik og holdt det fast. »Hvis du kommer uskadt ud af denne Vanskelighed — forstaar du?« Jack nikkede med et ivrigt, spørgende Udtryk i Ansigtet. »Vil du saa sværge, aldrig mere at røre et Kort eller sætte dig op paa en Hest?«

»Komme ud af det? Aa, Wayne, — Cyril, gamle Dreng hvordan? Hvordan dog?« bønfaaldt Jack med skælvende Læber og rejste sig halvt op i Stolen.

Cyril skubbede ham utaalmodigt ned igen. »Det er ikke det Svar, jeg vil have,« sagde han. »Hurtigt, hurtigt Menneske. Jeg kan høre Fodtrin. Et Øjeblik til, og hvad du siger, vil ingen Betydning have.«

»Ja, ja, jeg sværger, jeg sværger,« gentog Jack inderligt, mens han svælgede en Klump i Halsen.

»Godt,« Cyrils Greb lukkede sig som en

Skruestik om hans Skulder. »Jack Selden,« fortsatte den unge Mand strengt, »hvad jeg nu gør, gør jeg udelukkende for Madges — din Kusines — Skyld, men hvis du undlader at holde den Ed, du har aflagt, saa ved du vel, at du er den laveste, ynkeligste Hund, som nogensinde har gaaet paa denne Jord. Hvis du ikke holder den,« han standsede, »naa, saa prøv ikke paa at krydse min Vej, det er det hele. Rejs dig nu. Mand dig op. De er her.«

Det var sandt. Der var en Lyd af Fødder med Morgensko paa udenfor Døren til Studereværelset. Jack rejste sig op fra Stolen og stillede sig om bagved den med sænket Hoved og slakkende Øjne. Han følte sig syg, mens Angsten greb ham om Hjertet.

»Du siger ikke et eneste Ord,« hviskede Cyril hurtigt, »overlad alt til mig.«

Der lød et skarpt Knæk af Hanen paa en Revolver udenfor; en Pavse, og saa fløj Døren op paa vid Gab. I Korridoren stod Doktoren og Madge alene. Den sidste holdt et Lys i den venstre Haand løftet op over Hovedet, med den højre sigtede hun med en Revolver mod dem.

»I maa overgive Jer. Der er ingen Flugt mulig. Hvis I rører jer, vil I blive skudt ned uden Barmhertighed,« sagde Doktoren hurtigt. »Hvormange, Madge?« tilføjede han, idet han sænkede Stemmen.

Madge havde med stor Vanskelighed holdt det Udraab tilbage, der havde ligget hende paa Læberne, da hendes Blik faldt paa Cyril og Jack. Hendes Arme faldt slapt ned. Hvad betød dette? Hendes forfærdede, spørgende Blik hvilede afvekslende paa de to unge Mænd, men der kom ingen Forklaring. De stod foran hende som to Statuer. Jack sænkede Hovedet, han kunde ikke en Gang se ind i Faderens blinde Øjne. Cyril saa paa hende tavs, rolig og stum.

»Hvormange Madge?« spurgte Doktoren igen utaalmodigt.

»To,« gispede hun med stor Anstrengelse.

»Kender du dem?«

Der var et Øjebliks Pavse. Jack skælvede saa heftigt, at Stolen, han støttede sig til, rystede. Han følte, at hans Skæbne hang paa Madges Læber, og han led forfærdeligt. Cyril ikke saa meget som blegnede.

Madges skarpe, spørgende Blik gled igen henover de to unge Mænds Ansigter. Stadig ikke noget Forsøg paa Forklaring. Aa, denne haardnakkede Tavshed. Jacks rystende Skikkelse og Cyrils kølige Uforfærdethed var slaaende Beviser paa Skyld. Om hun kendte dem! Kendte dem! De fejge Tyve. Hun blev blussende rød, hendes Øjne lynede og hendes Læber dirrede af den mest brændende Foragt.

»Nej, jeg gør ikke,« svarede hun. Med en pludselig uventet Bevægelse lukkede Doktoren

Døren med et Brag. Han gned begejstret sine Hænder.

»Vi har dem sikkert de Kæltringer,« sagde han. »Akkurat ligesom Rotter i en Fælde, nu henter vi lige straks Wayne og Jack, saa vi kan faa lagt Haand paa dem.«

Der lød en kvalt Hulken ved Siden af ham. Madge havde vendt sig om og lænede sin Pande mod Væggen, hede Taarer strømmede hende ned ad Kinderne. Doktoren hørte det, gik fremad og greb hendes Haand, som hang slapt ned.

»Hvad er der i Vejen, min kære Pige?« sagde han med pludselig Samvittighedsnag, da han følte Madges Fingre skælve i hans Haand. »Det var for galt af mig at tage dig med til saadan noget. Jeg burde have ventet paa Wayne og Jack, men jeg fik slet ikke Tid til at tænke. Dine Nerver er overanstrengte, og det er intet Under. Saa, saa.«

Nej, det var sandelig intet Under. De gik op ad Trapperne, ved Siden af hinanden. Madge hørte næppe og gav stadig slet ikke Agt paa Doktorens Ordstrøm af Retfærdiggørelse.

Da de naaede Doktorens Værelse, vilde den gamle Mand have, at Madge skulde blive der, medens han gik for at kalde paa sin Søn og sin Sekretær og alarmere hele Huset. Men Madge modsatte sig dette Forslag med forbavsende Energi. Hun, og ingen anden, skulde gøre det. Hun var fuldstændig rask nu og følte ikke den ringeste Frygt. Vilde han love hende at blive roligt paa sit Værelse, indtil hun kom tilbage med de andre. Doktoren gav modstræbende sit Samtykke, og saa smuttede Madge med vildt bankende Hjerter ud af Værelset. Men i Stedet for at gaa ned gennem Korridoren til Cyril Waynes og Jacks Værelser, gik hun hurtigt ned ad Trapperne, og da hun kom til Døren til Studereværelset slog hun den op paa vid Gab.

»Kom,« sagde hun henvendt til Jack — hun saa ikke paa Cyril, — »din Fader sendte mig til dit Værelse for at faa fat paa dig, til dit Værelse.« Hun tav et Øjeblik og forsatte saa med lynende Øjne og med bittert Eftertryk: »Aa, bedrag ham stadig, hvis du kan! Hvis du kan sørge for, at han ikke faar at vide, hvor dybt du er sunket, saa gør det. Du skal ikke træffe paa nogen Modstand fra min Side, men vov aldrig, aldrig mere at tale til mig.«

»Jack fortjener ikke at dadles paa nogensomhelst Maade,« sagde Cyril roligt. »Jeg er den skyldige, han er lige saa uskyldig som De, Miss Westbrook.«

Madge studsede og blegnede hun syntes at blive stukket af denne koldblodige Tilstaelse som af en Kniv. Saa for der som et Lynglimt gennem hendes Hjerne, og hun mindede det Forlangende paa femogtyve Pund, som hun havde hørt. Aa! Dette var altsammen saa forfær-

deligt, saa uforstaaeligt. Jack hævede Hovedet, da Cyril talte, men sænkede det atter hurtigt.

»Jack fulgte mig kun for at iagttage mig,« fortsatte Cyril i den samme rolige Tone. Han blev lukket inde ved at Døren slog i, da jeg trak Skuffen ud — De ved, hvordan den virker — det er alt, med Hensyn til ham. Jeg selv er henvist til Deres Barmhertighed, Miss Westbrook. Jeg kommer ikke med unyttige Undskyldninger. Hvis jeg turde bede Dem om en Tjeneste, saa vilde jeg sige: bevar min Hemmelighed, i det mindste til jeg er kommet bort fra Highbank.«

Madge tav et Øjeblik fuldstændig overvældet, saa vendte hun sig om imod ham med lidenskabelig Foragt.

»Aa, hvor De har bedraget os, saa har De i Grunden hele den Tid, De har været her, kun været en Tyv — en almindelig Tyv. Aa!« —

Hun gjorde rædselslagen en afværgende Bevægelse med Haanden. »De spillede meget godt Deres Rolle som en foregiven, maskeret, forløjet Efterligning af Ærlighed!« Hun vendte sig om imod sin Fætter: »Jack, Jack, tal dog.«

»For Himlens Skyld Madge, bliv dog ikke saadan ved. Jeg — jeg kan ikke holde det ud. Jeg vil fortælle dig —« udbrod han vildt, »jeg — jeg —«

»Sch! Det er ikke nødvendigt at sige mere,« brød Cyril hastigt ind. »Miss Westbrook vil ikke røbe noget, det er jeg sikker paa. Jeg beder kun om nogle faa Timers Frist.«

Uden at værdige ham noget Svar gik Madge ud af Studereværelset.

Cyril skubbede den modstræbende Jack foran sig og fulgte selv efter. Ved Doktorens Dør forlod Madge dem og gik med knust Hjerter ind paa sit Værelse. Den gamle Mand havde afventet de unge Mænds Komme med feberagtig Utaalmodighed. Efter at den første Ophidselse, forarsaget af, at Indbrudstyvene var blevet grebne, havde sat sig noget, havde han haft Tid til rigtig at tænke. Det var saa faldet ham ind, at Tyvene maatte have gaaet ind gennem Døren til Studereværelset, de kunde næppe have gjort det gennem Vinduet. I saa Tilfælde var de, mente han sandsynligvis kommet ind ved Hjælp af en Dirk og var undsluppet paa samme Maade.

Det var en ynkelig, modbydelig Farce for Cyril, men den maatte føres fuldstændig igennem. Fuglene var naturligvis fløjne, og ligesaa naturligt blev Glasdøren i Korridoren fundet aaben.

Der blev sendt Folk ud for at lede efter dem, og Cyril undrede sig med et Stik i Hjertet over, hvad Madge følte, medens de flakkende Lys vandrede til og fra Haven paa deres Tyvejagt.

Den næste Dag forlod Madge ikke sit Værelse, og Cyril Wayne, der følte, at han var Aarsagen hertil, skyndte paa med sin Afrejse. Endnu en Løgn fortalte han bittert sig selv, og hans

Løbebane som Bedrager var afsluttet. Det var en voldsom Befrielse, syg som han var om Hjertet, at komme saa langt som mulig bort fra Highbank. Han havde tilbragt de lykkeligste og de mest pinefulde Timer af sit Liv der.

Ikke en Gang fjorten Dage efter Cyrils Afrejse saa Jack Selden, med en Følelse af betydelig Tilfredsstillelse fra Dækket af en Passagerdamper, den engelske Kyst førsvinde i det fjerne. Hans Gæld var blevet betalt, og han havde med stor Vanskelighed opnaaet Samtykke til at forsøge Faareavl i Australien. Hans Fader, Tante og Madge havde fulgt ham til Tilbury Dokkerne, og Jack undrede sig, medens han røg sin Cigar og Sommernatten sænkede sig ned rundt omkring ham over, hvad Madge netop i det Øjeblik tænkte om ham.

Førend han rejste, havde han skrevet et Brev til Madge, som hun vilde faa, naar hun vendte hjem til Hotellet fra Dokkerne. I det havde Jack ydet Cyril Wayne fuld Retfærdighed. Han havde intet dølget med Hensyn til den Forbrydelse, som han havde været saa nær ved at begaa, og som Cyril, for at skærme ham, saa ædelmodigt havde taget paa sine Skuldre.

Til Slut bad han Madge bevare Hemmeligheden overfor hans Fader og at betragte sig som fuldstændig fri, hvad Forholdet til ham, Jack, angik.

Madge fandt Jacks Brev paa sit Toiletbord, og hun læste hans oprigtige Udgydelse med bankende Hjerter, brændende Kinder og skinnende Øjne. Aa, hvor det pludselig løftede en tung Byrde fra hendes Hjerter. Hun forsøgte ikke at analysere sine Følelser, men Forbrydelsen syntes hende næsten ubetydelig nu, da hun vidste, at det var Jack, der havde begaaet den.

Og saa blev hun grebet af et ubetvingeligt Ønske om at gøre Cyril Afbigt. Jack havde øjensynlig forudset dette, for han havde med en beundringsværdig Betænksomhed tilføjet Adressen, og Madge saa med gennembævende Glæde, at det ikke var mere end fem Minutters Gang fra det Sted, hvor hun for Øjeblikket befandt sig.

Skulde hun skrive til Cyril eller skulde hun gaa til ham? Efter et Øjeblik Betænkning blev Spørgsmaalet afgjort. De forfærdelige Ord, hun havde udtalt kunde kun tages tilbage ved personligt at gøre det. Saa krammede hun uden at ofre et eneste Øjeblik Eftertanke paa Velanstændigheden Jacks dyrebare Epistel sammen i Haanden, styrtede ned ad Trapperne og forlod Hotellet. — Det var med bankende Hjerter, hun straks efter naaede det Hus, hvor Cyril boede. Han fungerede som Vikar for en Ven, som tilbragte sin Ferie i Udlandet. Pigen, der troede, at hun var en forsinket Patient, førte hende ind i et lille Venteværelse og derfra faa Minutter efter ind i Konsultationsværelset. Cyril, som

stod ved Vinduet vendte sig og for forbavset sammen, da han saa, at det var hende.

»Hvad for noget! Miss Westbrook,« udbød han og styrtede frem — »Doktoren —?»

Efter en pludselig Indskydelse strakte Madge sin Haand frem.

»Nej,« sagde hun; og saa styrtede hun sig uden videre Indledning resolut ind i den Grund, som havde bragt hende derhen.

Jeg er kommet for at bede Dem om Forlædelse. Aa, De maa tilgive mig, hvad — hvad jeg sagde. Jeg er saa fortvivlet over det, aa, saa fortvivlet. Men jeg kunde ikke gøre for det. Læs dette, før De siger noget.«

Hun stak Cyril Jacks Brev i Haanden. Den unge Mand tog det, saa paa Udskriften og rødmede.

»Aa, saa har Jack dog forraadt mig,« sagde han, da han begyndte at læse det. »Og De er ikke vred paa mig for mit Bedrageri?« Han saa ind i hendes ivrige, bedende Ansigt. »Det er mig, som maa bede om Tilgivelse, men —«

»Men det gjorde mig virkelig saa ondt,« afbrød Madge ham. »De skulde ikke have gjort det, nej, det skulde De ikke. Jeg sagde Ting, som — jeg bedømte Dem fejlagtigt, fordi De — aa, De havde skuffet mig saa forfærdeligt — saaret mig saa grusomt.« Hendes Øjne blev vaade, og hun udtalte de sidste Ord med usikker Røst og næsten hvislende.

»Jeg — jeg troede, at Hensigten helliger Mid-

let,« stammede Cyril. Han vidste ikke, hvad han skulde sige, og tog igen sin Tilflugt til Brevet.

Der indtraadte et Øjeblik's Tavshed, medens Cyril læste videre. Pludselig slog hans Hjerte vildt, og Bogstaverne dansede for hans Øjne, da han kom til Jacks Erklæring om fuld Frihed. Han tabte Brevet og vendte sig om imod hende.

»Miss Westbrook — Madge — sig mig — det maa De. Elskede De ham?«

»Jeg — jeg havde givet ham mit Løfte,« hviskede hun. Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

»Givet et Løfte! Lovet det! Kun lovet? Jeg har altid troet, De elskede ham,« udbød Cyril.

Madge svarede ikke, men Farven kom og gik pludseligt i hendes halvt bortvendte Kinder.

»Min Elskede! Min Elskede!« sagde han lidenskabeligt og greb begge hendes Hænder. »Det var mig, der elskede dig, naar alt kommer til alt — ikke Jack. Jeg bedrog dig for din Skyld, ikke for hans. Hvad skulde jeg gøre? Kunde jeg holde ud at se dig lide? Jeg har elsket dig fra den første Gang, jeg saa dig, men jeg havde aldrig tænkt at sige dig dette. Er det unyttigt for mig at sige det nu, Madge, min Elskede, er det det? Er det?«

Der kom intet Svar, men da han, uden at hun gjorde Modstand, drog hende ind til sig læste han Svaret i hendes tindrende Øjne, da hun lykkestraalende hævede dem op imod ham.

Oberstløjtnant Jung.

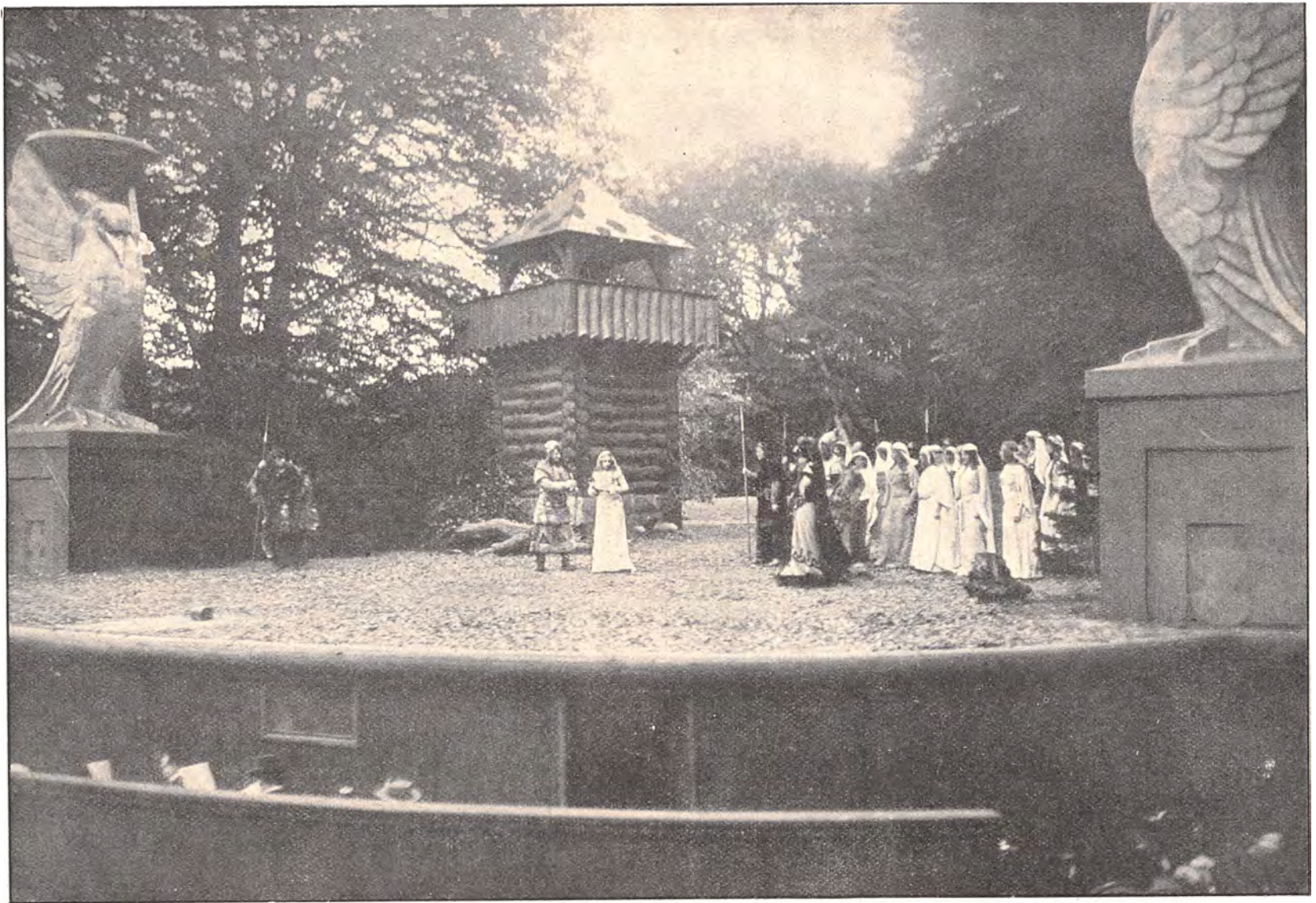
Chr. Fr. Jung.

Den højt ansete Sprogmand, Oberstløjtnant Chr. Fr. Jung, fejrede forleden sin 70-aarige Fødselsdag.

Jung er kendt af enhver, der nogensinde har syslet med det franske Sprog; thi de Lærebøger, hvortil han er Forfatter, nyder ualmindelig stor Anseelse og bruges i alle Læreanstalter.

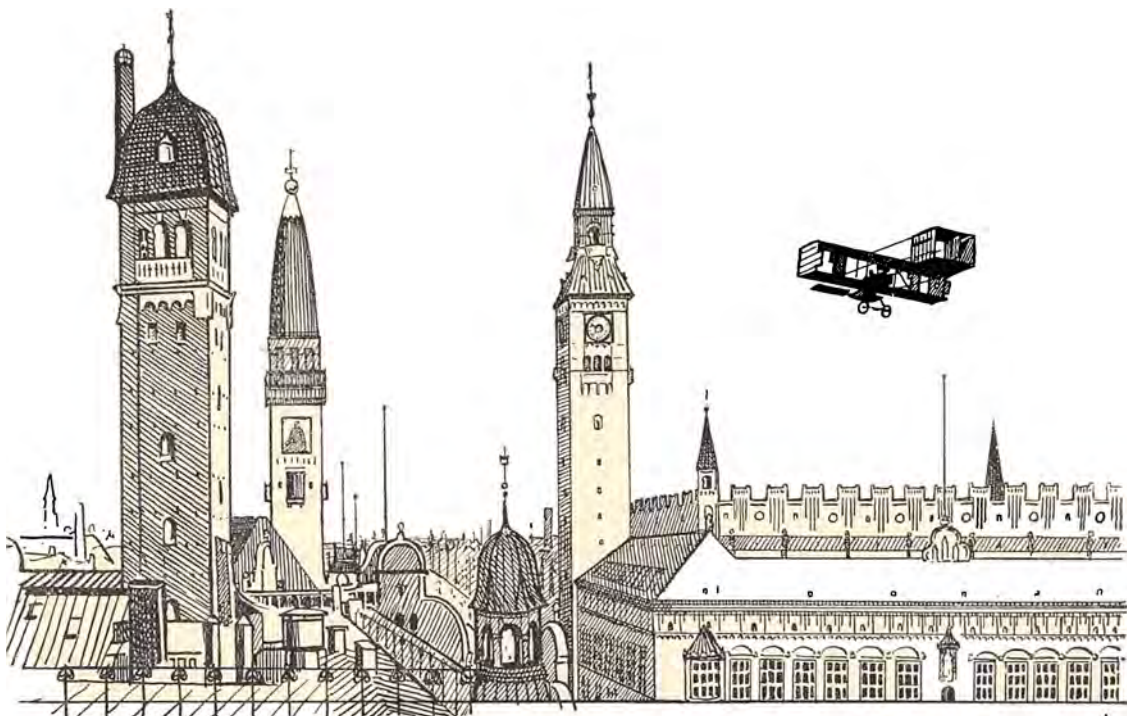
Han begyndte som ganske ung at give Timer i Fransk, og som Officer var han Lærer i dette Sprog paa Officersskolen og i en halv Snes Aar paa Søofficersskolen, hvor han blandt andre underviste daværende Prins Carl, nu Kong Haakon.

Oberstløjtnant Jung er Veteran fra 64. Han deltog bl. a. i Træfningen ved Vejle, udmærkede sig paa forskellig Vis, men blev saaret.

Fra Friluftsteatret: „Hagbarth og Signe“. Signe drikker Hagbarth til.

En dansk Rekord i Luftsejlsads.

Aviatikeren *Nervø* med sin Flyvemaskine „Wampa“, paa Flugt over København, passerer Raadhustårnet.

Fra den ny Væddeløbsbane ved Klampenborg. Første Dag.

busvilde, og da Lillestrøm kun har fem Tusinde Indbyggere, forstaaer man bedre Ulykkens Omfang for Byen.

Jernbanelinjen ved Fetsund er stærkt truet, medens disse Linjer skrives, og ved Broen skal der have samlet sig for fire Millioner Krøner Tømmer, som det ikke har været muligt at dirigere videre straks, og Broens Sikkerhed er derfor stærkt truet.

Det er ikke første Gang, Lillestrøm har væ-

ret hjemløst af den brusende Glommenelvs Overflødighed af Vand. Tre Gange tidligere — i 1860, 85 og 97 gik Elven over sine Bredder, og særlig var Katastrofen i 1860 af en meget alvorlig Beskaffenhed.

Der bliver foretaget en Indsamling til Fordel for de Skadelidte, og Regeringen har desuden sendt en Kommission, til at tage Skøn over det pekuniære Tab, i den Hensigt ogsaa at træde hjælpende til.

I Oversættelse ved Godfrey Holmer. Fortsat.

Delaney vedblev mekanisk at plukke Græstraa, mens Norah sad med Hænderne foldede i Skødet og saa ud over Skovsletten. Det vil sige, hun saa intet, thi der laa som en Taage for hendes Øjne, og hun følte som en Smerte i Hjertet, en Længsel efter at være alene og først og sidst en Følelse af Skam. Kun for nogle faa Minutter siden havde hun lært sit Livs store Hemmelighed at kende, den sødeste Hemmelighed, hun nogensinde kunde lære at kende; og nu — allerede — var den hende en Kilde til Skam, Sorg, Fortvivlelse. Dog et lille Lynglimt, et lille Haab er der bleven tilbage for hende, og det er, at han intet har mærket. Og han maa intet mærke! Ikke for alt i Verden!

Delaney vedblev at tale, men hun syntes, hans Stemme var saa alvorlig, slet ikke denne lyse, glade Stemme, som hun havde faaet saa nær.

»Det begyndte allerede, da vi var Børn,« sagde han, akkurat som vilde han til at remse en kedelig Lektie op. »Det kom saadan af sig selv; jeg formoder, det var, fordi vi var Fætter og Kusine, og gode Venner — om du vil — men heller ikke andet!«

»Tror du, hun vilde synes om, at du drøftede hende med — en Fremmed?« sagde »Prinsessen« blidt. Men hvor var hendes muntre friske Stemme henne! »Hvis jeg var forlovet, tror jeg ikke, jeg vilde synes om, at den Mand, jeg skulde giftes med, drøftede mig med — med...« — hun afbryder sig selv med et lille vemodigt, men tappert Smil, »men det er jo sandt, ifølge dine Anskuelser er en Fætter jo det samme som en Broder, og en Broder kan jo godt betro sig til sin Søster...«

»Norah!«

Han har rejst sig, og hun ser, at han er meget bleg, men hun fortsætter, hurtigt, ligesom angst for noget:

»Hvorfor kalder du hende Katherine? Kitty lyder meget bedre, der er en varmere, blødere Klang i det, synes du ikke selv?«

»Norah, aa, hold dog op. Hvis du blot vilde lade...«

Hun afbryder ham hastigt, febrilsk:

»Jeg kendte engang en ung Pige ved Navn Kitty. Hun var saa sød. Men hun døde. Mange Mennesker dør, kun ikke din Kitty, haaber jeg.«

»Nej! Hun dør ikke.« Hans Stemme lyder haard, næsten brutal.

»Du siger det saa bestemt. Og dog — jeg synes, det er altid de Mennesker, vi holder af — hendes Stemme lyder træt og sørgmodig — som vi mister. Men — med et sidste vemodigt Smil — »jeg er jo en ren Ulykkesfugl. Bryd dig ikke om det, Tungen løber løbsk.«

»Hvis der skal tales om den, jeg holder mest af,« begynder han, »saa...«

»Pas paa!« afbryder hun. Hendes Stemme lyder næsten hviskende; men der er en stolt og bydende Klang i den. Er det den lille barnlige Skikkelse, der staar der, som har udtalt den bydende Advarsel? Hendes Læber er hvide af Sindsbevægelse; men hendes Øjne skyder Lyn. Et Øjeblik — saa taler hun atter paa sin sædvanlige naturlige Maade.

»Kom og lad os gaa hjem. Jeg er træt, og Fader venter vist med Længsel.«

Hun standser, som om en ny Tanke har slaaet hende, og fortsætter saa:

»Ja, det er godt at tænke paa det. Fader vil altid — altid behøve mig.«

TRETTENDE KAPITEL

I nye Omgivelser.

Klokken i det gamle Taarn paa Ventry slog fem drønende Slag, da Vognen rullede op for Hovedindgangen.

Aftenens Skygger havde allerede taget Omgivelserne i Besiddelse, og i det dæmpede Skær af Dagens sidste svindende Lys tog det prægtige gamle Slot sig helt virkningsfuldt og imponerende ud.

Prinsessen, der er steget ud af Vognen, ser sig om med et beundrende Blik. Hun er noget bleg, maaske paa Grund af den anstrengende Rejse, maaske ogsaa paa Grund af en vis sky Følelse af, at hun i næste Øjeblik maa finde sig i at vække den Opmærksomhed, der bliver enhver ny Gæst til Del.

Bevidstheden om, at hun paa sit Hoved bærer en Modistindes sidste Pragtværk i Hatte, forskrevet direkte fra Dublin — med uhyre Omkostninger, som hendes Fader havde sagt — hjælper hende over den øjeblikkelige Forlegenhed.

Hun følger efter Denis ind i den store Vestikomstord; men — han kan intet sige, vender sig om mod hende som for at sige hende nogle Velkomsord; men — han kan intet sige, vender sig brat og aabner en Dør til højre.

Der hænger en Portiære indenfor Døren, og Norah hører Stemmer og den hyggelige Klang af Kopper og Skeer.

Denis slaar Tæppet til Side, og idet han ser ind i Værelset, vendes alles Øjne mod ham.

»Velkommen tilbage,« raaber en munter, frisk Stemme, en Stemme, som Prinsessen godt kan lide.

Og saa —

»Naa, du er sluppet helskindet bort for anden Gang?« fortsætter en anden, hvis Stemme er moduleret, blød og ligesom velplejet, men med en ganske svag Antydning af Snærren i den. En Stemme, der driver alt Blodet op i Norahs Kinder.

»Og har du sikret dig den lille indfødte Skabning fra de fjerne Egne. Kommer hun i fuld Krigsmaling? Det —.«

Denis svarer intet, men trækker hastigt Døren til, og vender sig om mod Norah. Hans Ansigt er kobberødt af Vrede, og han ser nervøs og ængstelig paa Kusinen, som lægger Mærke til et Træk om hans Mund, der aldrig har været der før. Det er haardt, næsten hadefuldt.

»Værelset er fuldt af Fremmede,« siger han febrilsk. »Du vil næppe synes om at gaa der ind, før du har hvilet dig lidt. Moder er der ikke, men hun vil straks opsøge dig paa dit Værelse.«

»Bryd dig ikke om den lille Episode,« svarer Prinsessen med et svagt Smil. »Det generer ikke

mig. Folk vil nu engang mere sig, ikke sandt. Var det Katherine?«

»Frøken Cazelet var maaske derinde; jeg. . .«

»Svar ikke saadan. Er det Umagen værd?« afbryder hun koldt. »Du behøver ikke at finde paa noget. Der er ingen Nødvendighed for det. Jeg vil altid huske den Stemme.«

»Jeg beklager, at en saadan Taktløshed —« begynder han med mørk Mine, men bryder pludselig af. Hvad er det, han vilde sige? Hvad er der i det hele taget i Vejen med ham? Hvorfor kan han ikke tale til hende, som han plejede at gøre det i de første, glade, uforglemmelige Dage, før der kom denne mørke Skygge mellem dem.

Det giver pludselig et Sæt i dem begge, da de hører Fodtrin lige ved dem.

Det er Fru Delaney. Hun bevæger sig hurtigt hen mod Norah, og idet hun lægger begge Hænder paa hendes Skuldre, ser hun længe og forskende paa sin Niece.

En Skygge som af Sorg gør hendes Blik dybere, jo længere hun betragter Norah. Der er det i den unge Piges skønne Træk, der minder hende om hendes Ungdoms Ægtefælle, ham, som hun mistede for saa lang Tid siden, men aldrig glemte.

»Mit kære, kære Barn,« siger hun med et svagt, langt Suk og lægger Armene om hendes Hals, idet hun kysser hende med dvælende Æmhed. Prinsessen har i dette Øjeblik faaet en varm Plads i sin Tantes Hjerte.

Med Omfavnelsen føler Norah, som om en ubeskrivelig Følelse af Hvile, Ro og Sikkerhed betager hende. Der er noget i Tantens rolige, indtagende Ansigt, der indgyder hende Tillid, opmuntrer til Fortrolighed, og hun overgiver sig helt og holdent.

»Du er træt, min Skat. Kom straks op med mig til dit Værelse,« siger Fru Delaney, og stryger kærtegnende Norahs lille, skælvende Haand.

»Tak, Tante Maud.«

»Nej, kald mig ikke det,« ler Tanten. »Katherine og mange andre kalder mig: Tante Maud, og Forandring fryder. Ikke sandt, Denis — hvad? Du skal kalde mig: Tantelil', hvis du ikke har noget imod det.«

Hun ser paa Niesen med et Blik, der varmer helt ind i Hjertet.

»Jeg har længtes saa inderligt efter at blive kaldt Tantelil', men alle mine smaa engelske Niecer og Nevøer siger, at jeg ser saa reserveret ud, at de ikke tør tillade sig den Familiaritet. Men min lille irske Niece vil ikke svigte mig, vil hun vel?«

»Nej, jeg vil være saa lykkelig ved at kalde dig: Tantelil',« svarer Norah rødmande, men med et saa indtagende Smil, at Tanten atter maa bøje sig over hende og kysse hende.

Hun er Denis' Moder, og hun har mistet

Ungdommens første fine og symmetriske Linjer og Form; men der er endnu over hende en vis Ungdommelighed, der virker stærkt tiltalende paa hendes Omgivelser.

Hendes Mund er stor og kærlig, hendes Øjne blaa, og det fine Kniplingsvæv om hendes Hoved skjuler kun tildels hendes Haar, der er blødt som Silke og en ung Piges Lokker, og endnu ikke viser et eneste Stænk af Graat.

»Denis har fortalt mig saa meget om dig,« siger hun, da hun har ført Norah op paa hendes Værelse og hjælper hende med at fjerne Overtøjet, »og jeg synes, at jeg allerede har kendt dig længe. Men det maa være anderledes med dig. Endnu maa jeg forekomme dig mere eller mindre som en Fremmed.«

»Det passer ikke, Tantelil'. Hvis Denis har talt om mig, har han, tror jeg sikkert, talt endnu mere om dig til mig, ja, saa meget, og netop saaledes, at jeg følte og vidste, at jeg maatte holde forfærdeligt meget af dig.«

»Har han virkelig givet en saa glødende Beskrivelse af mig?« siger Fru Delaney, og en fin Rødme, som en ung Piges, farver hendes Kinder. »Aa, Norah, kunde jeg blot beskrive dig, hvad han er for mig, hvilken en Søn han er og altid har været.«

Hendes Ansigt lyser af Moderglæde og Stolt-hed. »Men du maa være træt, Barn, og trænger til et Glas Vin. Det vil live dig op.«

Hun pusler om Niecen paa den ømme, moderlige Vis, der tilkendegiver hendes Hengivenhed for den unge Pige, og medens Norah nipper til det Glas Vin, Kammerpigen har bragt ind, sidder Fru Delaney ved hendes Side og holder kærtegnende hendes ene Haand mellem begge sine.

»Jeg er saa glad over, at du er vendt tilbage til Irland,« bemærkede Norah lidt efter. »Det er vist en ren egenkærlig Glæde, tror jeg, for ellers havde jeg jo ikke lært dig at kende, mener jeg.«

»En net Kompliment, min Ven,« svarer Tanten smilende. »Ja, og jeg er ogsaa glad — af visse Grunde; men ellers — jeg tilstaar, Norah, at jeg er lidt af en Kujon i alt, hvad der angaar Denis, og jeg frygter for Følgerne af dette Besøg.«

»Men hvorfor? Folk her paa Egnen — er de da saa utilfredse med deres Godsejer?«

»Et overflødig Spørgsmaal i det urolige Kerry! Har du glemt den tragiske Begivenhed, der fandt Sted for et Par Aar siden paa dette Gods? Kender du intet til de daglige Forbrydelser, der bliver begaaet over hele Landet? Da Denis bestemte sig for selv at rejse herover og tage sig af Sagerne, følte jeg, at jeg ikke turde prøve paa at sætte mig op imod, hvad hans Samvittighed bød ham gøre; men jeg vidste samtidig, at han vilde gaa med Livet i Hænderne, og at

jeg ikke vilde komme til at tilbringe en rolig Time mellem disse blodtørstige Skabninger.«

»Jamen, det er dog muligt, at de vil respektere Denis, selv om de sætter sig op mod en Forvalter.«

»Et forfængeligt Haab, Norah, min Skat. De har ikke respekteret ham. Han har allerede modtaget to Truselsbreve, og i forrige Uge blev fem og tyve stakkels, hjælpeløse, uskyldige Dyr — Køer, som hørte her til Gaarden — paa det grusomste sønderflængede med Knive.«

Hun er blevet meget bleg, men vedbliver med skælvende Stemme:

»Det gør mig syg at tænke paa det. Naar de ikke skaaner stakkels, umælende Skabninger, der hverken kan trodse eller skade dem, hvorledes vil det da gaa dem, der —«

Hun standser pludselig, og Norah mærker, hvorledes der gaar en angstfuld Skælven gennem Tantens Skikkelse, en Skælven, der forplanter sig til hende selv.

»Men hvis Denis prøver paa at forsone sig med dem,« indskyder Norah.

»Det tør jeg ikke haabe paa. Du har kun set Denis i hans lykkelige Øjeblikke, saaledes som han viser sig for dig, for sin Moder, for dem, han holder af, som han holder af dig, Barn; men han kan ikke glemme, at de Umennesker har myrdet den stakkels unge Mand, hans Forvalter.

»Og der er ikke en Aften, jeg gaar til Sengs, uden at jeg skælver af Angst og Rædsel for, hvad Natten og Dagen efter vil bringe; thi jeg ved, de vil forsøge at hævne sig.«

»Hævne sig?« spørger Norah, smittet af Tantens Frygt. »Hævne sig for hvad? Hvorledes har Denis gjort sig fortjent til den Hævn?«

»Derved, for at nævne en Ting, at han har nægtet at gaa ind paa deres Betingelser med Hensyn til de — for fleres Vedkommende over tre Aar gamle — forfaldne Afgifters Betaling. Han vil ikke skaane dem, siger han, der ikke skaanede hans Forvalter og hans Dyr. Maaske er det forkert?« siger den ængstede Moder, og ser spørgende paa Norah, som ventede hun at blive modsagt, og Niecen svarer med et dybt Suk:

»Man kan ikke bebrejde ham det.«

»Nej, jeg ikke; men jeg frygter Følgerne,« fortsætter Fru Delaney, rejser sig og giver sig til at vandre febrilsk og oprevet frem og tilbage i Værelset.

»Norah, min søde Pige, det er stygt af mig at vælte mine Bekymringer over paa dig ved vort første Møde, og jeg ved ikke, hvor det kan falde mig ind. Jeg har ikke talt om dette her til noget andet Menneske, og saa — saa kommer du, og jeg udøser hele mit Hjerte for Dig. Jeg tør ikke lade Denis mærke, at jeg er helt ulyk-

kelig her. Det vil gøre ham uskikket til at handle, skal han gaa og tænke paa mine Sorger.«

»Vil du helst bort herfra?«

»Ja, men ikke uden Denis, at være borte fra ham, naar Farer truer, vilde være dobbel Kval og umuligt. Ja, der ser du, Barn. Jeg fortæller dig alt. Hvad har du dog gjort ved mig, endda du lige er kommet ind ad Døren.«

Hun sætter sig smilende ved Norahs Side, og ser kærligt og ømt paa hende. Et Øjeblik synes hun at have glemt sin Angst og sine Bekymringer.

Prinsessen føler sig uimodstaaelig draget hen mod det moderlige Væsen, hvis Blik varmer hende helt ind i Hjertet.

»Jeg er saa glad, fordi du synes om mig,« siger hun.

»Synes om dig! Det lyder saa fattigt, Norah, og er ikke et Udtryk for mine Følelser,« svarer Fru Delaney paa sin blide, indtagende Maade. Hun ser længe og indtrængende paa Prinsessen. Atter forekommer det hende, som om hun i Norahs Ansigt genkender sin Ungdoms Elskedes og Ægtefælles Træk.

Hun drager hende ind til sig og stryger kærtegnende hendes Haand.

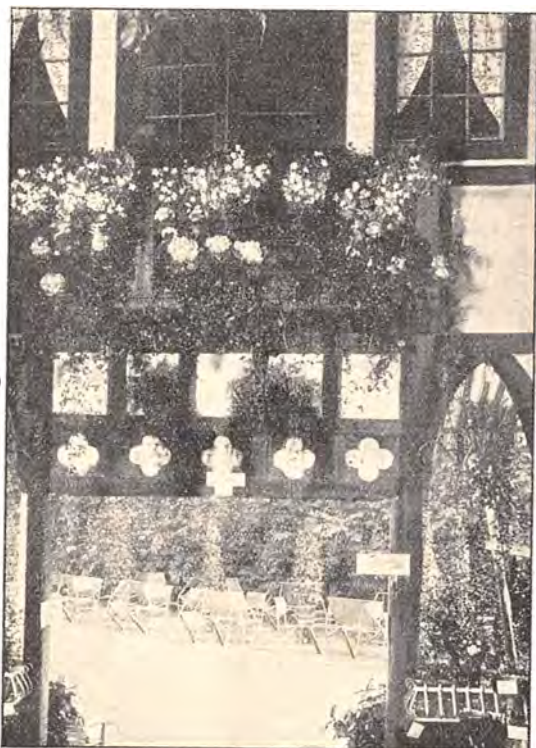
»Jeg vil betragte dig som min egen kødelige Datter, Norah, medens du er her.

Jeg har Denis. Ingen kan erstatte mig ham; men alligevel har jeg ofte ønsket, at jeg havde en Datter — saadan som du er.«

»Du har jo Katherine,« svarer Prinsessen og ser paa Tanten med et sælsomt Blik.

Forfættos.

Blomsteraltaner.

Et blomstersmykket Hus.

Den heldigste Maade er at plante i Kasser af Træ, som maa have en Højde og Bredde af mindst 6 Tommer, helst større. Længden retter sig efter Pladsen. Er Altanen lang, inddeler man Kasserne i Længder paa én Meter, da de derved bliver lettere at behandle. Er det et Vindue, man vil beplante,

kan man aabne de ydre Vinduer og fastgøre disse saaledes, at de danner Sideskærme for Vinden. Man bibeholder Forsatsvinduerne, som er til at aabne indad, anbringer derpaa Kasserne i Vindueskarmen og fastgør dem med Kroge. Derved opnaas, at man med Lethed kan vande og tilse Planterne.

Til Altanbeplantning bør man vælge Planter efter Forholdene, og her er det rigtigst at søge Vejledning hos en Gartner, som har Kendskab og Erfaring paa dette Omraade. Den ufravigelige Regel er, at man skaffer Planterne rigelig Vokseplads, frisk og kraftig Jord, og dernæst, at man vælger de Planter, som passer til Stedet. Det gaar ikke an at plante alt muligt paa Altaner. *Roser, ægte Vin, Tobak, Majs, Ricinus, Solsikker* o. l. er uanvendelige.

At hensætte Urtepotter paa Altaner er ikke heldigt, da de udtørre for stærkt. Til Altaner, som skal danne Lysthuse, kan anvendes *Vildvin, Jernbanevedbend, japansk Humle, Cobala, Snærtter, Tropaelum, Ærteblomster, Pralbønner*, og paa lune Steder tillige *Græskar*. Den smukkeste af alle Slyngplanter er *Clematis Jackmanni*, men tillige den dyreste og vanskeligste. Den maa plantes i meget dybe Kasser, for at dens lange Rødder kan udvikle sig. Naar det lykkes, er denne Plante, med sine store blaa Blomster, særlig paa hvide og gule Huse, den største Pryd.

Til Udsmykning, hvor der kun er Tale om Blomsterfylde, kan man anvende *Petunia, Calceolaria, Pelargonium, Lobelia, Magorit, Penstemon, Tropaelum* og *Vedbend*. Man bør ikke tilplante Altanerne før sidste Halvdel af Maj, da man ellers let risikerer, at Planterne delvis ødelægges af Nattefrost og Foraarsstorme.

Cantor E. Frederiksen.

Cantor E. Frederiksen.

Den fashionable Garnisonskirkes kendte og skattede Organist, Cantor E. Frederiksen, har kunnet fejre sit Halvtredsars Jubilæum i disse Dage. Frederiksen kan se tilbage paa en saa lang Virksomhed som kun faa af vor Statskirkes Organister.

Mange er de fashionable Bryllupper, til hvilke han har ladet Orgelets Toner bruse ud i Glædeshymner, og ikke mindre talrige er de Lejligheder, hvor Instrumentets alvorsfulde Røst har kvædet det sidste Kvad for en hedenfarende Sjæl.

Gennem Orgelets Toner har den gamle Organist anslaaet den Stemning, som Stedet og Handlingens Højtidelighed havde Krav paa, og maaske var det disse Toner, der trængte dybest ind hos de mange, der samledes i at lykønske ham paa *hans* Højtidsdag.

Fjerkræudstillingen i Viborg.

Vort Fjerkræ omfattes nu til Dags med en ikke saa lidt større Interesse end for nogle Aar siden.

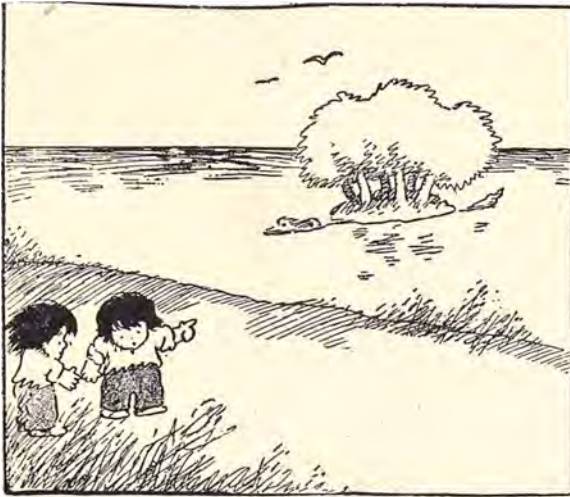
Høns og Ænder eksisterede den Gang som nu; men der er gaaet mere „Forretning“ i dem, og Hønsrier er blevet til selvstændige Næringsveje.

Derfor vækker Fjerkræudstillingen i Viborg — en af de største, der nogensinde har været afholdt — stor Opmærksomhed, ikke mindst hos de mange Mennesker, der har gjort Fjerkræavl til en Næringsvej og altid har noget at lære.

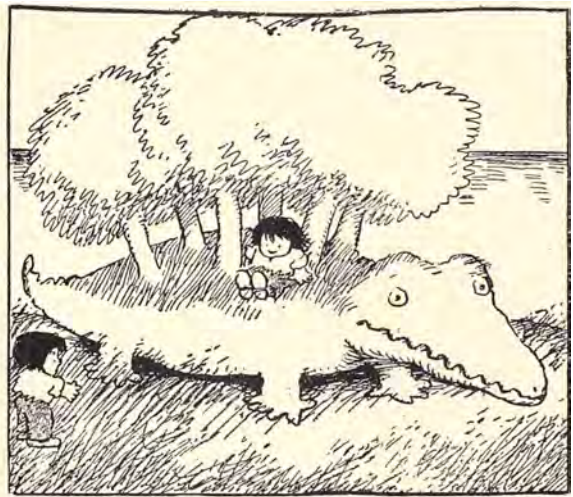

Fjerkræudstillingen i Viborg.

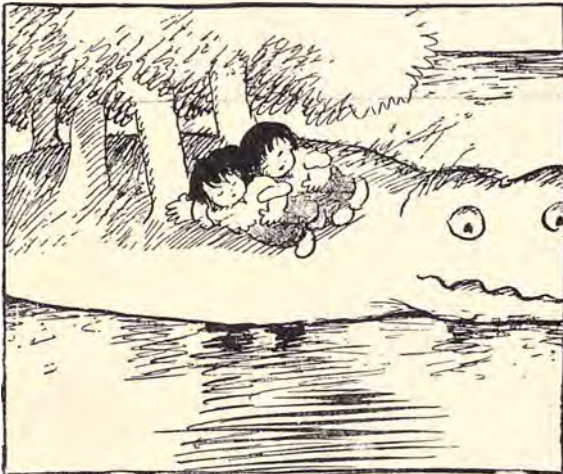
DE SMAA PJEYSER

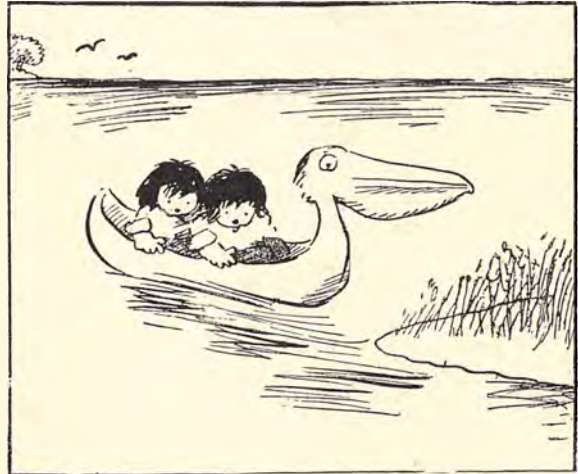
En Morgenstund to Pjevser saa en ganske lille Ø,
Der laa og slikked' Solskin i den store, blanke Sø.

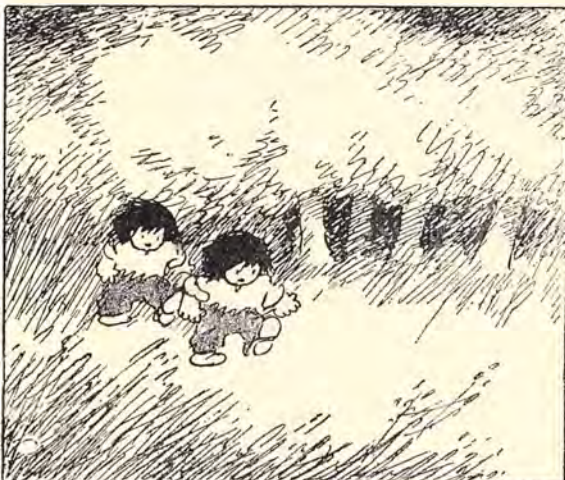
Men Øen svømmede i Land, og Pjevserne de saa,
Det var en Krokodille med Kastanjetræer paa.

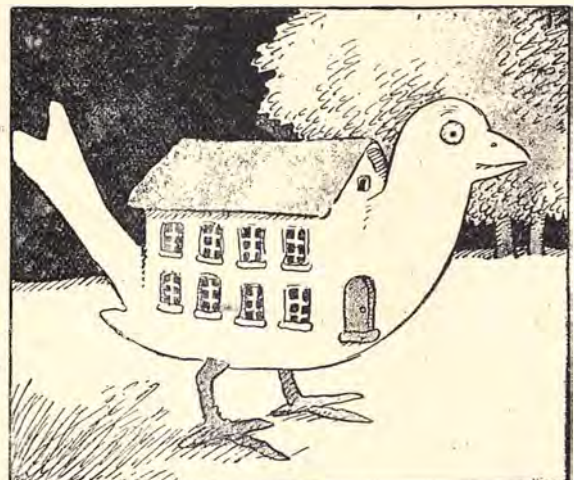
Paa Øen faldt de Smaa i Søvn og havde smukke
Drømme,
Men mærked' ej, at Krokodillen gav sig til at
svømme.

Og da de vaagned' op, var deres Skræk og Ræd-
sel stor,
Til en Pelikano kom og tog de Pjevser smaa
ombord.

Det vared' kun et Øjeblik, saa naaed' de i Land,
Og her man ser dem skynde sig saa hurtig, som
de kan;

Indtil de fandt et Sted, der hed Hotel »Kong
Nattergal«,
Hvor de lejed' sig to Soveværelser paa anden Sal.

Et meksikansk Gravkammer.

Meksikansk Gravkammer.

Et ret ejendommeligt Gravkammer, et, der, som man skulde synes, maa virke meget uhyggeligt paa Beskueren, er det, som findes forevigt paa hosstaaende Billede.

Det skal være beliggende i Guanajuato, Meksiko, hvor Katolicismen er eneraadende og alle dens Traditioner holdes hellige med den Haardnakkethed, der har sit Udspring af dybgroet Pietetsfølelse og ikke lidt Fanatisme.

Man kan ikke godt sige, at her »hviler« de Døde. Tværtimod staar de tavse, livløse Skikkelser opstillede som Soldater i Geled, som stod

de parat til at marschere i sluttet Kolonne ud af Dødens Bolig ved det første Stød i Basunen paa Opstandelsens Dag.

De gemmes ikke i Kister under det sorte Muld. Saaledes som de staar i det Opholdssted, man har givet dem til Dagenes Ende, virker Synet af dem som en Illustration til den gamle, men endnu mange Steder eksisterende Opfattelse af Underverdenen, hvor Dødens Skygger vandrer tavse omkring og venter paa den store Time.

Dronning Maud og Kronprins Olavs Ankomst til København paa Gennemrejse fra London.

Børnehjælpsdagens Materialkontor.

En hjemsøgt By.

Fra Lillestrøm: En oversvømmet Bydel.

Byen Lillestrøm i Norge er blevet hjemsøgt af en meget alvorlig Ulykke, idet Glommen er gaaet over sine Bredder,

har overskyldet Byen og sat flere Hundrede Huse under Vand.

Paa en Dag blev et Par Tusinde Mennesker

Fra Lillestrøm: En Have under Vand.

HVER 8 DAG

Nr. 38. 19. Juni 1910. 16. Aarg.

Messina-Porten i Taormina.

Fra Møens Klint: „Taleren“.

Møen, Turistliv og Automobile.

Et Par Ord om „De forenede Danske Motorejeres“ Program, der har Bud til enhver Automobilist.

Der har alle Dage været Mennesker, som har lidt af Udvé, Trangen til at forlade den hjemlige Arne og lære andre Lande og Folk at kende; men det er ikke saa overdrevent mange Aar siden, at Rejselysten blev sat i System, at Verden fik Turister.

Det var først, da Kommunikationsforholdene blev ordnede, da Konkurrencen mellem Dampskibsselskaberne gjorde sig gældende, da man maatte finde Veje og Midler til at bevare Eksistensen, at man fandt paa at lave billige Rundrejser og allierede sig med Jernbanerne.

Det er ganske naturligt, at Turisternes Ruter kom til at ligge ad de mere befærdede Veje, det vil sige, ad de Veje, hvor der gives velordnede Forbindelser mellem Sø og Land.

Et lille Eksempel: Kommer man fra Tyskland over Warnemünde—Gedser, er der faktisk kun Tale om for Turisten at fortsætte lige til København — saa hurtigt som muligt, forbigaaende alt andet, endda man et lille Stykke udenfor den slagne Landevej vilde befinde sig paa et Sted, som f. Eks. Møen, der henregnes til en dansk Seværdighed og ikke burde glemmes af nogen Turist.

Gud og Hvermand ved, at Vejen fra Gedser frembyder intetsomhelst af Interesse, og at dette Steds Betydning alene ligger deri, at det er det nærmeste Punkt fra Warnemünde; men ikke desto mindre overser man paa rette Sted den overordentlige Betydning, der maatte ligge i at anlægge en Forbindelse over det herlige Møen, for at føre den virkelige Turiststrøm gennem en Del af Danmark, der i særlig Grad egner sig som Tiltrækningssted for de Mennesker, der kommer hertil for at se.

Forholdet er jo dette, at her ved Sjællands Sydøsthjørne ligger den ejendommeligste — og en af de naturskønneste Egne i Danmark, Møen, hvis Klint beskrives i udenlandske geografiske Værker som en af de højeste Kridtformationer i Verden. Den Fremmedes Interesse bliver vakt, men Stedet ligger udenfor den egentlige Rejserute.

Kunde han paa sin Rundrejsebillet lægge Vejen til Danmarks Hovedstad over Møen, vilde han utvivlsomt benytte sig deraf, og gøre et Op- hold paa den berømmelige Ø.

Før eller senere vil Banen komme, men foreløbig staar Møens Fremskridt, som Valfartssted for Turister, i Automobilenes Tegn, og at aabne alle Landets Bomme for dette Nutidens og Fremtidens uforlignelige Samfærdsels- og Befordringsmiddel bør være den første Op- gave.

En meget vellykket Demonstration til For- del for Automobilenes fri Passage ad alle Veje blev arrangeret fornylig af Foreningen »Fore- nede danske Motorejere«, hvis Præsident er Admiral Victor Hansen, idet man sammen med Møens Turistforening indbød Pressen til en Ud- flugt fra København til Møens Klint.

Det blev en Tur paa henved fyrretyve Mil frem og tilbage, ad de brede Kongeveje, hvor enhver har Lov at køre, og ad smalle Biveje, for hvilke der maatte erhverves speciel Køre- tilladelse for Eksperimentets Skyld. Paa denne lange Strækning havde Automobilene — en halv Snes Stykker i Tallet — ikke et eneste Uheld med Vogne, med Folk eller med Fæ, endda der blev kørt ad Veje, hvor man aldrig før har set en Motorvogn.

Turen, der gik over Vordingborg til Kalle- have, derfra med Færge til Koster og via Stege til Liselund, Hunøsøgaard og Pavillonon paa Store Klint, fik utvivlsomt rammet en Pæl gen- nem saavel Deltagernes som Iagttagernes For- domme mod Automobilenes frie Færdsel overalt.

Formaalet for Foreningens Virksomhed er ved Medlemmernes hensynsfulde Kørsel overfor Publikum og ved ensartet og samlet Optræden overfor Myndighederne at skaffe Forbedringer i de Vilkaar, hvorunder Motorkørselen finder Sted her i Landet.

Foreningen er som Medlem af det europæi- ske Motorkartell i München (den største Motor- forening i Europa) *internationalt* anerkendt og har af det danske Toldvæsen modtaget Autori- sation til at udstede Passersedler til toldfri Ind- førsel af Turisternes Automobile over den danske Grænse. Herigennem vil Foreningen bi- drage sit til at fremme Turistlivet i Danmark, idet Lettelser i Toldbehandlingen sikkert vil be- virke, at mange rige udenlandske Automobilister vil komme herop.

Blandt de specielle Opgaver, som Forenin- gen allerede har taget op, kan nævnes: Ord- ning og Forbedring af Færgeoverfarterne, f. Eks. Færgelejerne i Korsør, Nyborg, Strib, Fredericia osv., nye Færgeruter f. Eks. Middel- fart—Snoghøj, ny Turistforbindelse Kallehave —Møen—Falster for at undgaa Motorvognenes Transport pr. Jernbane over Masnedsundbroen, Opstilling af Advarselstavler paa Landevejene, osv.

Endelig har Foreningen udfoldet en stor Virksomhed under Automobilelovens Revision og fortsætter nu denne Virksomhed, da det viser sig, at Loven paa flere Punkter er i allerhøjeste

neste græske Kontur og en Mund, der er Fuldkommenheden selv.

Den Mand, der i Øjeblikket læner sig over Frøken Cazalets Stol; og konverserer hende i en sagte Tone, bærer i hvert Fald sin Beundring til Skue, og lægger øjensynlig hele Ungdommens Varme i sit vekslende Minespil og tilbedende Blik; skønt han ikke længere er ung.

»Sir Brandrum Boileau,« bemærker Frøken Blake, der har fulgt Retningen af Prinsessens Blik. »De kender vel Frøken Cazalet? Hun betragtes som den skønneste Blondine i hele Kongeriget. Opstyltet finder jeg hende; men jeg hører ogsaa til de Ugudelige, der ikke beundrer de »beaux yeux«, der behersker alle andre. Der er dem, der paastaar, at der er noget helgenagtigt ved dem; de skaffede hende Betegnelsen »Jomfru Marie«, og Prædikaten, »den guddommelige«. Jeg kan nu ikke se noget guddommeligt i hende. Er hun en Engel, foretrækker jeg Dæmoner — jeg er nemlig selv en. Ikke sandt, Mylord?«

Hun vender sig pludselig om mod Lord Kilgarriff, der farer sammen og forfjamsket svarer:

»Aldeles ikke — næ — æ — —« Hun giver sig til at le og fortsætter:

»Og nu er det bedst, jeg giver en lige saa oprigtig Karakteristik af de andre ogsaa, mens jeg er i det Humør. Ser De den lille visne Mandsling derhenne. Han er Digter og bestaar kun af Hjerne — ingen Krop. Man siger, han har solgt sig til Djævelen for et halvt Aarhundrede siden, udleveret sit Legeme for at faa Lov til at beholde Hjernen, og den har han tæret paa lige siden.«

»Et halvt Aarhundrede! Han maa spare paa den,« siger Prinsessen.

Frøken Blake ser paa hende med et anerkendende Blik.

»Jeg begynder at faa Respekt for Dem,« siger hun sotto voce, til Kilgarriff, og da denne unge Mand ikke forstaar, hvor hun vil hen, giver hun ham et lille Puf og beder ham hente Lady Glandore, da Frøken Delaney ikke er til at hamle op med, for hende alene.«

Da han lydigt efterkommer hendes Opfordring, siger hun til Norah:

»Han stikker ikke dybt. De bar Dem vist rigtigt ad alligevel.«

»Rigtigt! Hvorledes?«

»I at give ham en Kurv.«

»O, hvor ved De dog det fra,« svarer Prinsessen og ser helt bestyrtet ud.

»Herregud! Det har han naturligvis selv fortalt mig,« svarer Frøken Blake med behagelig Ligefremhed. »Men tys, her kommer han.

Gud velsigne ham, men hvor er han dog en lille hjælpeløs Skabning.«

Den sidste Bemærkning blev fremkaldt ved, at Kilgarriff næsten faldt, saa lang han var, over en Taburet, der stod i Vejen for ham.

»Man skal ikke sejle med en Fart af tyve Knob i Timen, naar man bevæger sig i en Salon,« bemærker hun til ham, da han atter fremstiller sig.

Lady Glandore, der er fulgt lige i Hælene paa ham, lader sig leende synke ned i en Stol.

»Det er nogle ubehagelige smaa Tingester, de Taburetter,« siger hun trøstende til ham.

»De er altid i Vejen.«

»Aa, jeg ved ikke. De er meget nydelige,« svarer Lorden og ser eftertænksomt paa det uheldige Stykke Møbel, »de er saa rare til at sætte fra sig paa. Det var saa kedeligt i gamle Dage, naar man baade skulde holde sin Kop og et Stykke Kage i Hænderne paa én Gang. Nu kan man saa rart sætte Koppen fra sig, mens man spiser Kagen, eller man kan sætte Kagen fra sig, mens man spiser Koppen — eller — ja, det vil sige —«

»Ja, vist saa, vi forstaar godt, hvad De mener,« svarer Frøken Blake.

»Er Nancy i Færd med at indvie Dem i smaa ondsksfulde Hemmeligheder?« spørger Lady Glandore med sin bløde, melodiske Stemme og henvendt til Norah. »Ingen kan gøre det bedre, jo, maaske Hr. Wylding. Det er den rædselsfulde Person med det horgule Haar derhenne, og den lille runde Tingest, til højre for os, er hans Kone; men hun regnes ikke med — af ham.«

»Næ, jeg gad nok vide, hvorfor hun har giftet sig med ham,« bemærker en lille, mørk Herre med glatbarberet Ansigt. Han har lige nærmet sig og Norah erfarer, at det er Sir Philip Glandore. »Jeg synes egentlig godt om hende, trods hendes smaa Mangler,« fortsætter han.

»Ja, hun hører ikke til de værste,« svarer Frøken Blake. »Han havde vist Penge, ikke sandt? Hvem er han forresten?«

»Hvem han er, har intet at sige nu til Dags, mit kære Barn; der spørges kun om, hvad han har. Om han sælger Bukseknapper eller Mursten er ligegyldigt, saa længe han blot betaler sine Regninger og forstaar at holde Selskaber. Men siden vi taler om det, hvad har Wylding?«

»Femtenhundred Pund om Aaret og en daarlig Karakter,« svarer Sir Philip. »Det er hele hans Kapital.«

»Det er slemt for hans Kone og ikke meget for andre. Hans synes ellers at være saa selkabelig. Aa, der er Denis. Han ser saa alvorlig ud.«

Fortælltes.

Geheimeetatsraad *Gluckstadt* i sit Privatkontor i Landmandsbanken.

Isaak Glückstadt.

Geheimetatsraad Isaak Glückstadt, Landmandsbankens kendte Direktør, er afgaaet ved Døden i en Alder af 71 Aar.

Med Glückstadt har Danmarks Finansverden mistet en af sine dygtigste Mænd, endda maaske den dygtigste siden Tietgens Dage, og hvad Tietgen var for Privatbanken, blev Glückstadt for Landmandsbanken, til hvilken han var knyttet i 38 Aar.

Landmandsbankens ledende Position i Bankverdenen skyldes i første Række Glückstadts Finansgeni og utrættelige Arbejde; men hans fremragende Evner og

Erfaring kom ogsaa andre store Foretagender herhjemme til Gode. Han var saaledes et meget virksomt Medlem af Bestyrelserne for Frihavnsselskabet, hvis Tilblivelse maaske først og fremmest skyldes ham, for Østasiatisk Kompagni, Nordisk Kabel- og Traadfabriker, Det forenede Dampskibsselskab o. s. v.

Glückstadt stammede fra Fredericia, hvor han fødtes den 22. April 1839 som Søn af Købmand H. I. Glückstadt og Hustru, født Goldschmidt.

Ligesom Tietgen var Glückstadt ogsaa Storkorsridder.

Kaptajn C. W. Møller.

En af Det forenede Dampskibsselskabs ledende Mænd og en ualmindelig sympatetisk og afholdt Personlighed, Kaptajn C. W. Møller er forleden afgaaet ved Døden efter længere Tids Svagelighed.

Kaptajn Møller havde i en Snes Aar været Chef for Skandinavien—Amerika Linjen. Hvis Affærer han ledede med stor Dygtighed. Under det gamle Thingvalla Selskab førte han en Tid en af Amerikabaadene, „Gejser“.

Kaptajn C. W. Møller.

Han var en meget pligtopfyldende Mand og hans altfor tidlige Død — han blev kun 55 Aar gammel — har vakt oprigtig Beklagelse. Det

forenede Dampskibsselskab, der ved John Larsens Død fornylig mistede en af dets dygtige Ledere, har atter lidt et Tab, som vanskelig erstattes.

Da den frygtelige Jordskælvskatastrofe ramte Messina, herskede der her i Danmark stor Ængstelse med Hensyn til de Danskes Skæbne i det nærliggende Taormina; thi de første Beretninger gik ud paa, at ogsaa dette Sted var blevet ramt. Det viste sig dog senere, at Taormina var sluppet uskadt fra Jordrystelsen.

Vort Forsidebillede viser Messina Porten i Taormina.

Børnehjælpsdagen.

Børnehjælpsdagen, der i Aar blev henlagt til Juni — en Maaned senere end sædvanlig — oprandt straalende smuk og varm.

Solen smilede om Kap med de Tusinder af glade Mennesker, der fyldte Gaderne, Himlen var lige saa blaa, klar og ren som de mange Øjenpar, der lyste en i Møde paa en Vandring gennem Byen, og appellerede — sjældent forgæves — til Publikums Velvillighed.

Et Par smilende, venlige, glade Øjne kan gøre Mirakler, slaa Gnister af trøsket Træ og forvandle en Flintesten til et følsomt Hjerte.

Navnlig i en god Sags Tjeneste.

Der var som sædvanlig mange kendte Navne blandt de ihærdige Mennesker, der havde stillet sig til Disposition, og i Forbindelse med det glimrende Vejr, blev denne Børnehjælpsdag forhaabentlig ikke mindre lukrativ for de Smaa, end de foregaaende.

Fra Taormina.

Taormina er kendt af mange danske Rejsende til Italien, og der skal efter Sigende til Stadighed findes en lille dansk Koloni paa Stedet.

Børnehjælpsdagen.

Vognmandstoget med Kommuneskolebørnene.

Cirkus Ciniselli samler ind.

SOMMERFLIRT

Violer og duftende af *Deres Parfume*. . . . ved De, det var, som havde jeg lidt af Dem selv med mig hjem den Aften. . . . Og hvor det duftede sødt og stærkt. . . . jeg kan huske, at Dagen efter var min Stue fyldt af dets Vellugt. Og længe bevarede det ligesom et Skær af denne Duft, der mærkedes som et Minde, naar jeg førte den lille Silkedug med den gennembrudte Bort mod mit Ansigt. . . .

Den lille Frue sidder og ser ned i Jorden.

Pause. Mindefyldt!

Holdt: Og senere. . . . den Aften, vi saas efter Teatertid. De sad og spiste. . . .

Fruen (indskyder): Med Overretssagførelsen.

Holdt (smiler): Ja, og jeg fik tilfældigvis Plads meget nær ved *Deres Bord*, den eneste ledige Plads i Restauranten.

Fruen (tankefuld): Ja, *Holdt*, den Aften husker jeg. Det er vist den eneste Gang, De har sagt lidt mere til mig, end De mente. . . . skønt vi ikke talte et Ord med hinanden.

Holdt: Jeg forsøgte at sige Dem noget den Aften, ja; men ikke mere, end jeg mente.

Fruen (ryger voldsomt af sin Cigaret. Saa siger hun pludseligt): Hør, vi sidder her og bliver helt alvorlige. Og *De*, som skulde sætte mig i godt Humør!

Holdt: Kan man da ikke være i godt Humør, fordi man er alvorlig?

Fruen: Mangel paa Logik, hvad? Uh, man skulde tro, De var Jurist, ligesom — den anden.

Men lidt efter siger hun:

— Jeg kan nu alligevel rigtig godt lide Dem, *Holdt*!

I denne Dur gaar Eftermiddagen. Det bliver efterhaanden noget svalere. Den lille Frue rejser sig og staar hende i Indgangen til Løvhytten — som en lys Akvarel i en Ramme af sommerligt grønt. Hun er henrivende.

Fruen: Hør, dovne Mand, skal vi saa tage en Krokett inden Middag. Nu er det ikke saa varmt længere.

Holdt billiger, naturligvis. Og snart gaar Spillet sin kokette og drillske Gang. Fru Jenny har lige naaet Pælen i anden Omgang, da Betty melder, at der er serveret og saaledes befrier den stakkels *Holdt*, som har ligget i et slemt Klammeri med Midterbuen til stor Munterhed for den kønne Frue.

— — —

Halvanden Time senere.

Man har spist en oprigtig Middag. Maden er upaaklagelig i det Dorphske Hjem. Og Madame har i Dagens Anledning bedt Husets nedarvede Faktotum, Jomfru *Thygesen*, gøre sit bedste.

Nu holdes der Siesta paa Verandaen. I magelige Kurvestole sidder de to mætte og fuldkomne lykkelige unge Mennesker, Fru Jenny

koket visende en delikat Ankel, delvis dækket af en gennembrudt Silkestrømpe af den Slags, som hendes Mand ikke kan lide og som hun derfor er saa hensynsfuld altid at gaa med. Paa et lavt Bord har *Thygesen* anbragt Mokka, Likører, Tobak.

Holdt skænker for Fruen. Og ovenpaa denne Anstrengelse lægger han sig mageligt tilbage i den favnende Stol og puster Røgen af Dorphs behagelige Havanaser fra sig i sirlige Ringe.

Han siger ingenting. Og hun siger ingenting. Og paa den Maade underholder de sig ret længe med hinanden. Det maaske lidt betænkelige ved Situationen — selskabeligt set — er, trods nogen Muggenhed fra *Thygesens Side*, ganske traadt i Baggrunden.

En lille, ret nærliggende Disput om Ægteskabet driver dem en kort Stund op af deres dorske Henslængthed.

Holdt helder til den Anskuelse, at det næsten synes at gaa bedst der, hvor man lever paa en Slags stiltiende Overenskomst. Manden passer sit. . . . og lader til Gengæld Fruen om hendes, og saa mødes man i al Fredsommelighed ved Maaltiderne, saafremt ingen af de to kontraherende Parter er *anderswo engagiert*.

Men Fru Jenny mener at kunne faa Revanche fra før og opponerer ud fra det Synspunkt, at det er *ulogisk* at ville kritisere Ægteskabet, naar man ikke kender det af egen Erfaring.

Nu kan han gi' igen paa den! Og det gør han i en lang og docerende Replik:

— Næh, næh. . . . ved De hvad, *bedre* Kritikere af Ægteskabet end vi Ungkarle kan ikke tænkes. Vi har nemlig den Chance at vinde baade Herrens og Fruens Fortrolighed; bliver med andre Ord i Stand til at se Ægteskabet fra begge de medskyldiges Synspunkter, hvad den personligt implicerede aldrig kan. Og ser De, *Manden* kan skam godt lide at have en Ven, hvem han engang imellem — *entre deux* — kan betro, at den ægteskabelige Lykke alligevel ikke er helt ubetinget. Selvfølgelig svarer han pænt *ja*, naar Fruen kommer med de velsignede smaa Spørgsmaal, som alle Ægtemænd kender: »Er du nu ogsaa rigtig lykkelig?« »Elsker du mig endnu?« eller »Elsker du mig ligesaa højt, som da vi blev forlovet?«

Fruen (kan ikke lade være med at le, men siger alligevel): Uh, hvor De i Grunden er ækel!

Holdt (fortsætter uanfægtet): Men det er tit en helt vidunderlig Forandring, der foregaar med Manden, naar han har sagt Farvel til sin søde lille Kone og maaske gaar en Tur med Vennen ned gennem Stroget.

Oppe i Dagligstuen er han naturligvis altid fuldkommen lykkelig. Nede paa Gaden er han til at begynde med ogsaa lykkelig. Men naar

SOMMERFLIRT

man saa er kommen hen foran *d'Angleterre* og har faaet en *Amer picon* med *Grenadine*, saa er det næsten rent forbi med Lykken. »Min Kone er skam forfærdelig sød, du, *men*...«

Gud, hvor jeg kender det *men*. Jeg kunde fristes til at kalde det *det ægteskabelige men*.

Fruen morer sig, og Holdt fortsætter:

— Se, *Konen* kan skam ogsaa godt lide at have en, hun af og til kan snakke med om Manden. Helst en, der har kendt ham i de unge Dage og kan fortælle lidt om, hvem han har sværmet for og — saadan. Allerbedst er det, hvis han kan antyde, at der er en, Manden ovenikøbet har friet til. Thi Fruen er aldrig gladere, end naar hun har saadan »en anden« i Baghaanden, en halvglemmt »*faible*« som hun ved passende Lejlighed kan »køre op med«. —

Han siger meget mere. Men det er umuligt at skrive det ned altsammen.

Saa — med ét — raaber en Stemme nede fra Haven, hvor det nu skumrer stærkt:

— Jenny!

Fruen (fortrædelig): Saa, skal vi nu forstyrres. Nu sad vi lige og havde det saa rart. (Hun rejser sig). Det er *Mary*, en lille Veninde af mig fra Villaen inde ved Siden af. Bare hun vilde gaa igen. (Raaber) Ja, *Mary*, vi er paa Verandaen.

Holdt er bleven lidt underlig. *Mary* kommer imidlertid løbende op igennem Haven. Hun er barhovedet, rød-blond, har blaa Øjne, Kirsebærmund og ser lækker ud. Figuren er spinkel. Blomstret Empirekjole. 17 Aar. Hun er helt forpustet, da hun naar Verandaen.

Fruen: God Aften, søde *Mary*, maa jeg præsentere....

Mary: Men Gud, kommer De *her*, Holdt. Det har De aldrig fortalt os hjemme.

Fruen (overrasket): Kender De hinanden?

Holdt (der ikke ved, hvem han skal svare): Ja, jo.... ser De....

Mary: Jeg troede ikke, du ventede Fremmede. Jeg synes, du sagde, at du skulde være alene hjemme hele Dagen. Ellers var jeg ikke....

Fruen: Men Gud, du er da velkommen, søde *Mis*, vil du ikke have en Kop Kaffe?

Mary: Næ, tusind Tak. Jeg vilde blot lige smutte over at sé til dig. Jeg anede jo ikke.... altsaa....

Fruen: Næ, det er jo ogsaa rent tilfældigt, at Hr. Holdt....

Mary (interesseret): Saa? — Ja, jeg skal forresten straks gaa igen.

Fruen (af Høflighed): Slaar du dig ikke lidt til Ro?

Mary (der er ufin nok til at blive): Ja, blot et Øjeblik, kæreste *Jenny*. (Konverserende). Naa, og hvordan har De det saa, Hr. Holdt? Siden sidst.

Holdt: Tak, jo.... rigtig ordentligt.

Mary: De tager ikke paa Landet i Aar?

Holdt: Næ, jeg kan jo saa daarligt, for Bankens Skyld.

Mary: Uh, altid den Bank.

Fruen (ler): Spiller du ikke lidt for os, *Mis*?

Mary: Jo gerne. Du ved, jeg lader mig aldrig nøde — hvad skal det være?

Hun gaar gennem de aabne Fløjdøre ind i Salonen, hvor Flyglet staar.

Fruen (følger efter): Hvad du selv vil. Lidt Mørkningsmusik. Saa tænder jeg ikke.

Hun kommer atter ud paa Verandaen og tager Plads i Nærheden af Holdt.

— Saa De kender *Mary*?

— Ja, flygtigt, lyder Svaret.

Frk. *Mary* er begyndt paa en Romance af Rubinstein. Den bliver det dæmpede Akkompagnement til en ligesaa dæmpet Samtale mellem de to paa Verandaen. — Maanen er imidlertid staaet op. Aftenen er lummer, Luften lind og lidt diset. Ude paa Sundet glider nu og da en Helsingborg- eller Kystdamper fuldt oplyst forbi. Fyret paa Middelgrunden blinker, og den herligste sølverne Maanestriben slaar Bro over det mørke Vand. Der er Erotik i Luften. Frk. *Mary* giver Rubinstein *da capo*.

Holdt: Hun spiller forresten brillant.

Fruen (lidt fjern): Ja.... *Mary* er flink. (Lidt efter). Bryder De Dem om saadan helt unge Piger?

Holdt: Ja, jeg synes, de kan være vældig søde. Og saa er de saa morsomme, naar de saadan gaar omkring og har alle en Voksens Rettigheder og alle et Barns Undskyldninger!

Romancen er forbi. Og *Marys* Ungpigestemme raaber:

— Vil I ha' mere?

Fruen: Aa ja, bliv ved, *Mis*! Spil den Sernade, du ved.

Og *Mary* begynder igen. Tonerne lyder mildt og stille ud i den vidunderlige Sommeraften. Der er en egen blid Ynde udbredt over alt.... hele Tidens og Stedets Stemning bevirker, at Holdt — rent uvilkaarligt — taler med halv Stemme, da han bøjer sig over mod Fru *Jenny* og siger:

— De vilde gøre Frk. *Mary* uskadelig....

— Men hvad mener De, Hr. Holdt?

Hr. Holdt udtrykker diskret, hvad han mener, ved at gribe hendes Haand paa en ganske ukonventionel Maade, da man i det samme hører en Stol skrabe mod Gulvet. *Mary* er holdt op at spille, og Fruen rejser sig og staar lænet mod en af Verandaens Søjler, da Veninden toner frem i Døren.

Mary (skælmsk): Forstyrrer jeg?

Fruen maa endnu engang til at sige: Hvad

mener du? Og Holdt skynder sig at fremføre et høfligt: Tak for Musikken.

Mary (underfundigt): Hørte De efter?

Holdt (spøgefuldt, til Fruen): Hvad skal man svare paa den Slags Ting?

Straks efter tager den unge Pige Afsked og forsvinder i Ungpigetempo ned gennem Haven. Man ser hende løbe over Græsplænen og løfte den lange lyse Kjole. Thi Duggen er falden.

— — —
Klokken er i al Stilhed gaaet hen og bleven halvelve. Og Thygesen har med tydeligt Mishag trukket sig tilbage til sit Gavlværelse, hvor hun en halv Times Tid søger Litteraturens Trøst, inden hun bereder sig til at bestige sit kyske Leje. Thygesen læser for tredje Gang Ingemanns »Landsbybørnene«, der for hende er Litteraturens Alfa og Omega, ikke mindst fordi den er en Julegave fra den kære »Overret«, om hvem hun har hæget inderligt i hans Ungkarledage.

— Ak ja, det var den Gang . . . da det var *de to*, alene! sukker hun og tænker med Uvilje paa den lille hovmesterende Frue.

Aftenen er imidlertid simpelthen bedaaende.

Maanen er bleven blankere, Luften klarere. Det er paa en Gang lunt og friskt i denne lyse Nat, som sænker sig over Villahaverne. Der høres nu og da Vognrummel eller rappe Cyklinges fortrolige Pludren med Vejen. Det dugbundne Støv opfører sig adskilligt artigere end om Dagen. Og fra en Villa i Nabolaget lyder dæmpede Klaverakkorder.

Sundets Bølger brydes mod Stranden i sagte Brænding.

Holdt og Fru Jenny sidder lovlige nær hinanden paa Verandatrappens øverste Trin. Cigaretterne lyser som St. Hansorme. Myggene stikker, og Græshopperne kvidrer.

Den lykkelige Tilstand er indtraadt, hvor Ord synes saa velsignet overflødige. Først da et lille iltet Konsolur inde fra Salonen med klingende Røst forkynner, at Klokken er slagen 11, siger Fru Jenny fløjlsblid noget om, at nu maa Holdt — alligevel — til at tænke paa at gaa.

Husk, hvordan Folk tænker. Og saa videre.

Saa begynder Holdt at sige Farvel. Hvad han er lidt længe om. Deres sidste Bemærkninger har drejet sig om Mary, som Holdt aabenbart ikke har videre Lyst til at tale om. Fru Jenny siger: Gudbevares, Mary er min Veninde; men jeg tror nok, at hun hører til dem med langt Haar og kort Forstand.

— Er De nu ikke lidt ond? svarer Holdt, uden dog at ville nærmere ind paa Sagen.

Naa — endelig siger han saa Farvel for syvende og sidste Gang. Han har citeret Poul Møller: «Det er tungt at vandre hjem alene». Og Fru Jenny har set ham fuldt ud sværmerisk ind i Øjnene.

Det er virkelig et vemodigt Øjeblik.

Hvis de har kysset hinanden, er der ialfald det gode ved det, at ingen har set det. —

Skrupler har Fru Jenny stadig ingen af. Hun er kommen op til sig selv og træder ud paa sin lille Balkon. Hun er i et henrivende Humør og føler nærmest Lyst til at synge — synge ud over alle de tyste Villahaver, som ligger der og blunder i Maaneskæret.

Manden —? Som om han nu ikke selv gik og morede sig deroppe i Kristiania. Jenny gør en truende Haandbevægelse op ad Strandhotellet til. Hun ved ikke noget om, hvor svært det er at more sig i Kristiania.

Saa gaar hun ind og begynder saa smaat at klæde sig af. Døren bliver staaende paa Klem ud til den lyse, lune Nat. . . .

— — —
Desværre kan denne stilfærdige Beretning om en idyllisk Søndag paa Strandvejen ikke ende harmonisk. Det vilde være forkasteligt — omend fristende nok — at lade den Kendsgerning uomtalt, som unægtelig forandrede Fru Jennys Syn paa Sommerflirt i Almindelighed og — i Særdeleshed — Hr. Holdts Maade at praktisere den paa.

Faa Dage efter det pæne og dannede unge Menneskes lidt ureglementerede Søndags-Besøg hos Fru Dorph hændte det nemlig, at der til Villaen ankom et Brev med Overretssagførerens Adresse, men paategnet privat og ikke tillukket. Det indeholdt tvende litograferede Kort.

Fru Jenny studsede lidt, da der paa det ene viste sig at staa: *Ivar Holdt, Fuldmægtig, København*. Men hun studsede unægtelig endnu mere, da hun paa det andet Kort læste Navnet — *Mary Holm*.

Det vilde blive for vidtløftigt helt at udrede, hvilke Tanker Fru Jenny gjorde sig om denne sidste nye Strandvejsforlovelse.

Men saa meget er vist, at hun aldeles ikke glædede sig til at gense hverken sin Veninde eller hendes Fuldmægtig.

NIELS TH. THOMSEN.

Konferensraad Caroc.

Fhv. Departementschef, C. A. Caroc er død, 86 Aar gl. Caroc blev juridisk Kandidat i 1850, kom faa Aar efter ind i Finansministeriet, hvor han blev Departementschef, en Post han beklædte i 25 Aar.

For tolv Aar siden trak den gamle og for sin Samvittighedsfuldhed meget ansete Embedsmand sig tilbage med Tittlen: Konferensraad.

Konferensraad C. A. Caroc.

Granaten udslynges.

En blodig Opvisning.

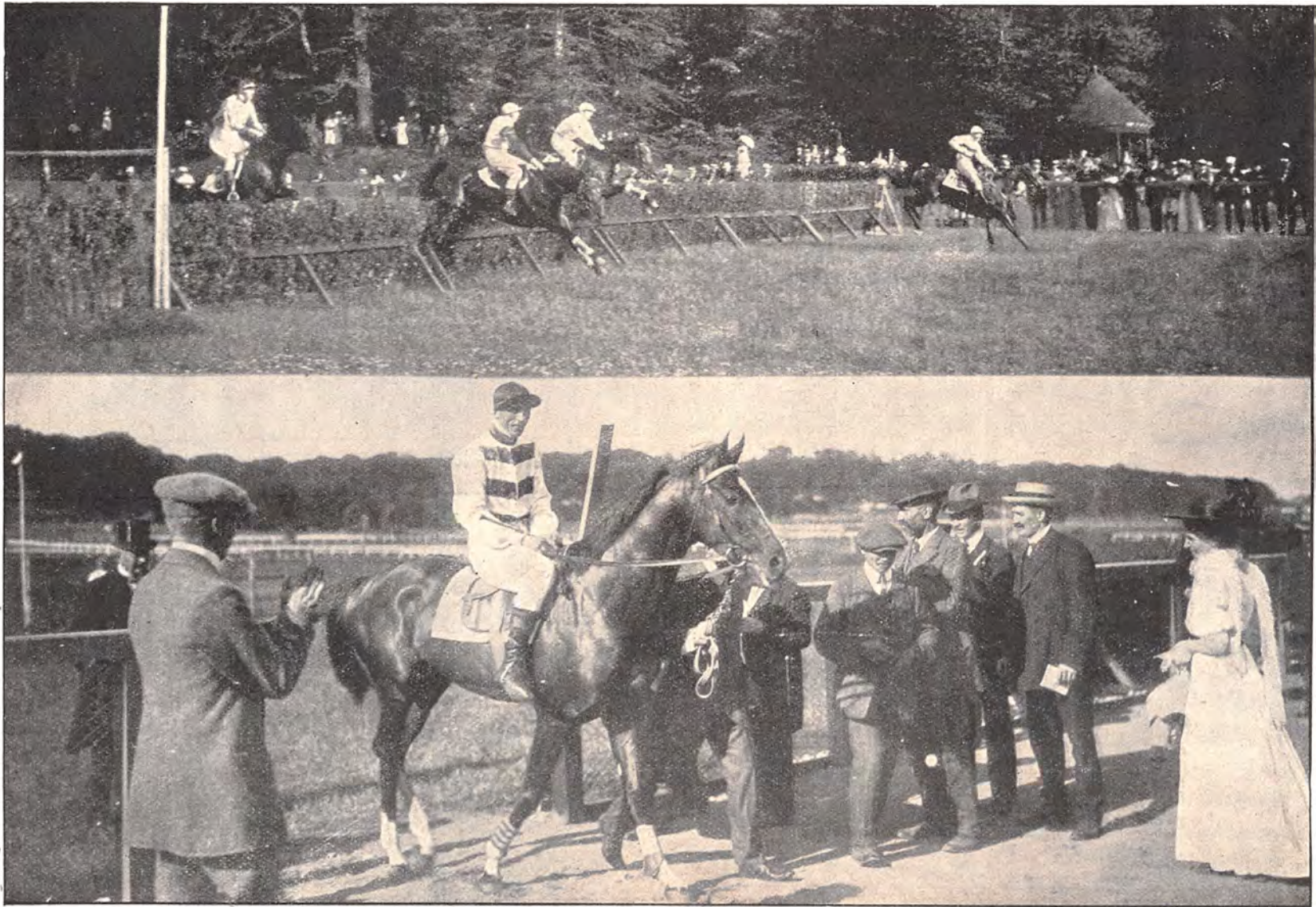
En norsk Ingeniør Aasen, der har opfundet en ny Haandgranat, foretog forleden en Opvisning paa Amager i Overværelse af Pressen og interesserede Autoriteter og Udlændinge.

Opvisningen blev ikke alene en Fiasko for Ingeniøren, men en blodig Paamindelse om, at man skal omgaas varsomt med Sprængstoffer.

Ved Sprængningen af en Haandgranat

blev tre af de indbudte Tilskuere saarede, nemlig: Redaktør André Lütken, Premierløjtnant Hyllested af Artilleriet og Hr. Bruhn fra Ferslevs Reproduktionsanstalt, den første endda saa alvorligt, at han tabte Bevidstheden og efter en foreløbig Forbinding maatte køres paa Hospitalet.

Hr. Aasens Granater har næppe en Fremtid for sig i Danmark — i Fredstid

2den Væddeløbsdag. 3. Løb, Hurdlen tages. Ben Bolt IV., Dorée, Hops og Burgfrau. Grev Knuth's Crackajack II. med Thorngreen i Sadlen.

Skytte af Københavns Skyttekorps.

Københavns Skyttekorps.

Der findes i København et i Februar 1909 stiftet Skyttekorps, hvis nationale Opgave er at uddanne og dygtiggøre unge Mænd til Fædrelandsforsvarere.

Korpset optager unge Mennesker fra sytten Aars Alderen, indøver dem i Idræt, Vaabenbrug, Skydning og almindelig Felttjeneste.

Skytterne er uniformerede, og man søger at give Øvelserne det militære Tilsnit, der skaffer Disciplin og Orden. Det er paa en Maade et Skridt fremad mod det af mange Mennesker ønskede almindelige Folkeværn, og har forøvrigt sit Forbillede i de frivillige Korps i England.

Ligesom i England stiller det danske Krigsministerium sig meget velvilligt overfor Københavns Skyttekorps.

Det giver f. Eks. Korpset gratis Laan af Vaaben, og Officerer i Hæren har Tilladelse til at stille sig til Disposition for Korpset og lede Uddannelsen.

Bestyrelsens Formand er Generalmajor

Skytterne slaar Lejr.

Paa Forpost. Fra Københavns Skyttekorps' Foraarsmanøvrer.

v. Gerstenberg, og Kaptajnerne Schiær og Lehmann er henholdsvis Sekretær og Korpschef.

Korpset har Lokaler i Kronprinsessegades Kaserne.

Der har tidligere været en Bevægelse fremme for Oprettelse af frivillige Korps af den danske Ungdom, og Københavns Skyttekorps tør sikkert paaregne en Del Velvillighed — særlig paa et Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet om Formen for et effektivt nationalt Forsvar beskæftiger Sindene.

Bortset fra den rent

patriotiske Opgave, som en saadan Institution maa formenes at have, anbefaler Korpset sig selv ved den Interesse for Idræt og Friluftsliv, som det søger at vække og fremme hos Medlemmerne.

Det drejer sig jo fornemmelig om en sund og god Anvendelse af unge Menneskers ledige Timer — Søndagen og enkelte Aftener — men det Element af noget maaltidsbevidst og ansvarsfuldt, der tilføjes Opgaven, vil altid tjene til at styrke Sammenholdet.

G. H.

Ved Feltkøkkenet.

Sabelslugeren.

Af Niels Th. Thomsen.

En overraskende men sandfærdig Beretning om sælsomme Tildragelser indenfor Bourgeoisiet, fortalt af en ualmindelig selvbehagelig Journalist.

Cirkussouperen efter den aarlige *Première* i Maj plejede at samle et Galleri af *Presseansigter*, der til daglig ikke saa stort til hinanden. Journalister af forskelligste Sort, Lødighed og Stempel bænkedes paa denne Aften ved samme Bord. *Pressemænd* mødtes ved denne Lejlighed med Kolleger, som de ellers ikke kendte — eller ialfald ønskede at lade som de ikke kendte. Og et lunefuldt Tilfælde havde tit sin Spas af at placere dem saa maliciøst, at Mulighederne for selv den mest banale Bordkonversation indskrænkedes stærkt, fordi der nu engang indenfor denne kalejdoskopisk sammenbragte Stand fandtes Elementer, som man ved Gud ikke kunde have med at skaffe, og som man derfor nødsagedes til at lade være Luft for Ens Blikke, dersom man ved Skæbnens Ugunst kom til at sidde ligeoverfor dem med en intetanende Forretningsfører paa den ene Side og en for Anledningen affabel Direktør paa den anden. —

Det var derfor med velberaad Hu og klog Beregning, at *Tage Brun*, for hvem det var en Livsbetingelse at høre sig selv tale, allerede inden man gik til Bords havde sikret sig passende Naboskab. Som velmeriteret »Cirkusjournalist« med aarelang Erfaring fik han ganske naturligt selve den stille Direktør, der nærmest lignede en elegant Repræsentant for Landadelen, som vis a vis. Men samtidig sørgede han for at komme til at sidde midt imellem et Par yngre korrekt paaklædte Kolleger, der med Held havde tilført Standen de nye Frakker, den af og til har nødvendig. Af disse unge *gentlemen of the press* skulde den ene i Sommersæsonen anmelde Cirkus for et Eftermiddagsblad, som var i Skuddet. Den anden havde som *Provinskorrespondent* den Opgave personlig at gaa i Ilden for at kunne bevidne overfor den danske Land- og Købstadsbefolkning, at Cirkus ved sin hele noble Karakter føldt ganske udenfor det ellers vel indarbejdede Begreb, der kort og godt hed »Hovedstadens Fordærvelse«. Begge disse Herrer, hvis ulastelige *evening dress* tiltalte *Brun*s Sans for det dekorative, kunde paa Forhaand forventes at ville være et Par ideelle Bisiddere, overfor hvem han som den ældre og mere erfarne bekvemt kunde brillere, og som vilde tage hans oratoriske Udgydelser for nogenlunde gode Varer.

Efter at den første Hunger var stillet ved den franske Kylling og den obligate Hummer naturel, til hvilken der skænkedes *Clicquot*, i England *demi sec*, tændte *Brun* sig en Cigaret

— Direktøren bød personlig de nærmestsiddende af et tillidindgydende Guldetui med Brillanter. *Brun* havde allerede forlængst ved en smidig og schwungvoll Servering af en Række yppige tyske Komplimenter befæstet sin *entente cordiale* med Direktøren og dokumenteret sit Herredømme over det fremmede Sprog overfor de yngre ærbødigt lyttende Kolleger.

Og da Festens Giver just nu begyndte en Vandring Bordet rundt for personligt at hilse paa hver enkelt af d'Hrr., som beviste ham den Ære at være til Stede, lænede *Tage Brun* sig mageligt tilbage og begyndte den sandfærdige Beretning, med hvilken han i Aften havde foresat sig at fange det nærmere Bordselskabs Opmærksomhed.

— Det moderne Liv, udviklede han med Blikket drømmende hæftet paa en funkende Prismekrone i Loftet, er rigt paa Nuancer og Afskygninger, som var ukendte i vore Aners fredfyldte Tilværelse. Den hæsblesende Hasten, Jaget, det galopperende Tempo, den jernhaarde Konkurrence paa alle Felter... mine Herrer, De forstaa, hvad jeg mener.

Og paa hvilket Omraade, docerede han videre, afspejler Tidens iltert flimrende Billede sig tydeligere end just paa *vort eget*, Journalistiken.. Ikke sandt? Vi føler Dagens og Nattens Puls hamre. Vi iagttager. Vi søger at lære Mennesker og Forhold at kende. Man kalder os overfladiske, fordi hver Dag for os har et nyt Indhold; har jeg ikke Ret? Men man glemmer, at hver den af os, der ejer Evnen til ved en genial Syntese at sammentvinge al vor spredte Viden, i Kraft af vor lykkelige Alsidighed tit netop magter at forstaa de Eksistenser, som synes den ensformigt og borgerligt stræbende Hverdagssjæl gaadefulde.

Undskyld denne magelige, men ingenlunde overflødige Indledning. Vi har jo imidlertid Natten for os. Og nu kommer det egentlige. Jeg sidder og tænker paa en tidligere Kollega, om hvem der saare hyppigt fremsættes det banale Spørgsmaal: *Hvad lever den Mand i Grunden af?* Han er gift, skønt han aabenbart har Raad til ikke at være det. De kender ham forresten uden Tvivl. Hver Eftermiddag drikker han sin Absinth med Grenadine paa Bristol sammen med sin Dame, et opsigtvækkende Femininum af Silke, Nerver og Pudder. Hun er lige til at gaa i Vandet paa. Første Gang, jeg saa hende, bedømte jeg hende til at være lidt *demi*, om end af fremragende Kvalitet. For hun ser ud, som om hun »liebüngler« med alle Leveherrer. Men man opdager hurtigt, at hun ikke mener Spor med det. Sandsynligvis bereder det hende en ren sportslig Tilfredsstillelse. Og man bør for sin egen Skyld og sit Renommé som Kender af

Demi- og Beaumonde tage sig i Agt for at lade sig narre af det.

— — — Brun gør en Pause og forsyner sig slovt med Slikasparges, hvorefter han fortsætter, veltilpas ved ganske kynisk at have bemærkt sig Samtalen og berusende sig i den af Kollegerne velkendte Brunske Fraseologi. —

— Den Mand, om hvem jeg taler til Dem, mine Herrer, er en Pokkers elegant og civiliseret Fyr af Middelhøjde og distingueret Skaldethed. Han har som sagt tilhørt vor Stand og var en sleben Causeur af dem, der nutildags opædes af den smarte Reporter. Men han brød ud af Makkerskabet med os, fordi det ikke indbragte ham tilstrækkeligt. Og da det altid har staaet for ham som det allervigtigste at være »mobil«, saa at han til ethvert Tidspunkt kunde være garderet imod, at Livets gyldne Goder skulde glide ham forbi, styrtede han sig dristigt ud i en hasardiøs Tilværelse, stolende paa sit kvikke Hoved og sit fikse, mangeartede Talent. — Skaal, mine Herrer. Lad os ikke glemme at hilse paa hinanden i denne ædle Drue. Den ædle er en tilforladelig Pommery sec, som han skyller Asparges-Smagen af Munden med for derpaa at betjene sig af et nyt Yndlingsudtryk: Ikke ilde! Vel? Hvorpaa han fortsætter, med den Selvtilfredshed, der er et lykkeligt Produkt af jævn Begavelse og god Fordøjelse.

— Jeg fattede Interesse for denne Mand fra det Øjeblik, jeg havde bragt i Erfaring, at han i ledige Timer *sydede sit eget Tøj*. Jeg forsikrer Dem, mine Herrer, at hans Klæder i enhver Henseende var *up to date*. Og naar jeg siger det, véd De, at det passer. Men hvorledes han egentlig klarede sig, hvorledes denne altid ulastelige Gentleman med den dejlige Dame ogsaa altid havde Penge nok, skønt han tilsyneladende uden medfødt Formue, ikke indtog anden Stilling end den, der forøvrigt synes mig den mest ideelle paa Kloden, nemlig *den litterære Dagdrivers* — sé, alt dette manglede jeg Forudsættningerne for at begribe. Indtil et Tilfælde kom mig til Hjælp.

— — — Efter en mild og smeltende Parfait faar Brun Lov at fremføre i sit Foredrag ved Kaffen og Likørerne, medens Havanaens Aroma kildrer hans forvænte Slimhinder. I brede, stille duvende Flager bølger den blaa Cigarrøg frem mellem ham og hans taalmodige Tilhørere. Den store gule Spisesal med det højrødt skinnende Gulvtæppe sumner af Snak. Der dannes Klikker ved Smaabordene. Men Brun og hans trofaste to har foreløbig nok i sig selv.

— Ikke sandt, mine Herrer, det har sin Charme at komme tilbunds i en Sag, som er En aldeles uvedkommende, men som, uvist hvorfor, nu engang har pirret Ens letfængelige journalistiske Nysgerrighed. Ser De, mine udmærkede unge Kolleger (Brun stryger det spidse, sorte

Hageskæg fremefter og ræber velsignet) ser De, fortræffelige unge Venner: Ad Veje, scm jeg ikke skal trætte Dem med at udrede, lykkedes det mig at konstatere, at naar mit Objekt ved Efteraarstid regelmæssigt forsvandt fra Strøg og Caféer og gjorde vor kære By en duftende Sirplante fattigere, var det simpelthen for i al Hemmelighed at tiltræde Engagement, hvor tror De? — Paa en udenlandsk Variété, hvor Mennesket optraadte — som hvad? Kan De tænke Dem! — Som *Sabelsluger*, reverenter talt!

Jeg indrømmer, at Tanken til at begynde med forekom mig styg og uæstetisk. Sidenhen begyndte jeg at beundre den Energi, med hvilken denne civiliserede Gentleman med den uangribelige Facade og usaarlige Frue havde lært sig at lade en stor og ækel blank Sabel passere sit Svælg og fjæle sig i hans Spiserør — og saa videre. Navnlig bøjede jeg mig for den Kendsgerning, at han fik sit Nummer svinagtig godt betalt, og at han optraadte i Smoking.

Men hør nu videre.

En Aften, da Mennesket staaer paa »Bühnen« — det var paa en Variété i Hamburg — og netop er i Færd med at udføre sit Kunststykke, kommer han til at kaste et Blik ud i Kulissen, hvor han faar Øje paa en Kæmpeformation af et Fruentimmer, der staaer Side om Side med en charmant ung Pige i traditionelt Soubrettekostume. Et enkelt Strejfblik har været nok til at overbevise ham om, at det svære Væsen og den slanke Mø er to kendte Damer hjemme fra København, en Professorinde K. og hendes Datter. Og af lutter Forbløffelse over at se dem og i et Tankeglimt begribe, at *de* frister Livet paa lignende ekscentrisk Vis som han selv, gør han en hæftig uvilkaarlig Bevægelse. Numret, der netop afhænger af Udøverens absolute Ro, gaar galt. Sablem, der strutter ham blank og stiv ud af Munden, flænses i et Nu skarp og kold gennem de Invendigheder, der er træneret til at lade den passere. Med en kvalt Gurglen segner han bevidstløs sammen. Blodet pibler ham rødt og fraadeblandet ud af Mundvigene. Og under Panik og Hujen blandt Publikum falder Tæppet.

— — — Ude fra Palmeterassen slutter Zigøjnerorkestret af med en stæppende »Yankee doodle«. Tage Brun nyder et Øjeblik Virkningen af sin Fortælling, medens hans elegante Laksko bevæger sig i Takt med den glade amerikanske Variétémusik.

— Ja, mine Herrer, da de havde lappet ham sammen ovenpaa dette noget usædvanlige Tilfælde af »Arbejderrisiko«, var den Mand, hvis Navn jeg konsekvent har undladt at nævne for Dem, for stedsse færdig med at være Sabelsluger. Hver Gang hans Hjerne begyndte at føde en Tanke om Numrets Genoptagelse, fik han en voldelig Kvælningsfornemmelse og en ond Forestilling om middelalderlig Inkvisitions-Tortur:

Men ikke sandt? — Han skulde jo leve videre med sin dejlige Dame. Resolut gav han sig altsaa til at opdyrke nye Faser af sit mangesidige Talent. Variétéen er jo Tidens Løsen. Og ved Variétéen blev han. En Tid lavede han et fikst Steppenummer sammen med sin slanke Frue, hvis fine Lemmer besidder Englænderin-

dens Charme og Gratie. Siden ønskede han ikke, at *hun* skulde oplræde. Og naar den underlige »Pløkk«, som han er, nu forlader sin By ved Efteraarstid, naar den bliver trist og graa, af søger han Udlandets Variétéer som — Hurtigmaler og Modellør! —

Fra Cirkus Ciniselli.

Til en Cirkus hører en Klovner, men det er ikke enhver Cirkus, der har gode Klovner.

Københavnernes gode Bekendt fra forrige Sæsoner, Hr. Tonitoff i Cirkus Ciniselli, hører imidlertid til de faa virkelige opfindsomme Artister paa Klovnløjernes Omraade. Der siges, at han er enestaaende i at præstere nye Ideer hver Aften. Sikkert er det, at han har en fortræffelig Maade til at bringe Afveksling ind i sit Repertoire.

Hr. Tonitoff hører til de fine Klovner, og hans Kostumer, der sikkert er ligesaa kostbare, som de er pragtfulde, vækker fortjent Opmærksomhed.

Hans sidste Ide er en Parodi paa Rostands Dyrekomedie „Chantecler“.

Paa Børnehjælpsdagen gjorde Tonitoff i Kostume et godt Stykke Arbejde paa Gaden for de Smaa, men smukt og værdigt, som det sømmer sig en „Gentleman-Clown“ som Hr. Tonitoff i Virksomhed.

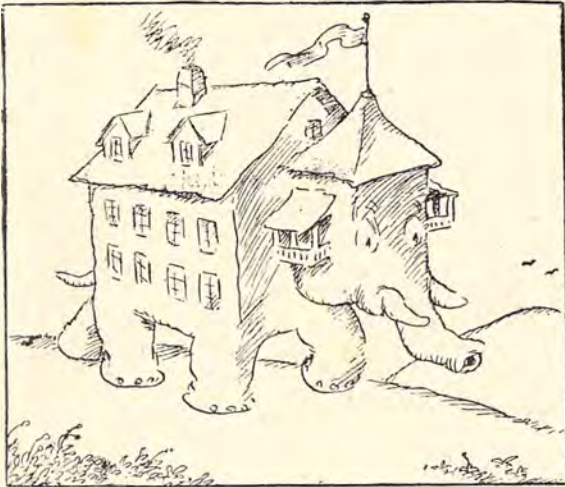

Vil De beholde „Hver 8. Dag“?

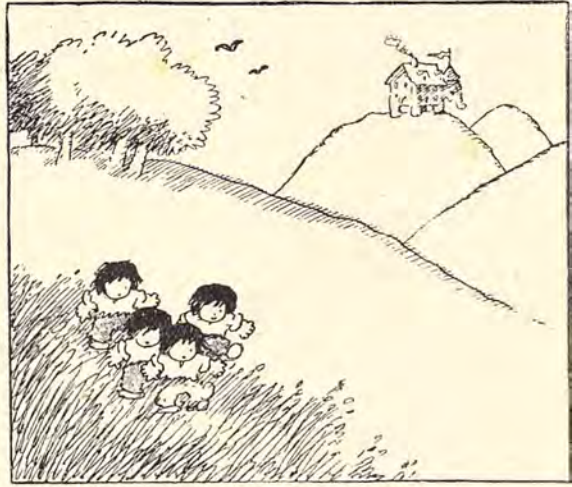
For at undgaa Standsning i Forsendelsen af „Hver 8. Dag“ til de Abonnenter, der modtager Bladet gennem Postvæsenet, minder vi om Nødvendigheden af at forny Abonnementet ved Udløbet af hvert Kvartal.

Det ny Kvartal nærmer sig og Abonnementsbeløbet maa derfor indbetales til Postvæsenet — mod behørig Kvittering — inden 20. Juni, da Postvæsenet i modsat Fald afsiger Bladet hos Ekspeditionen.

DE SMAA PJEYSER

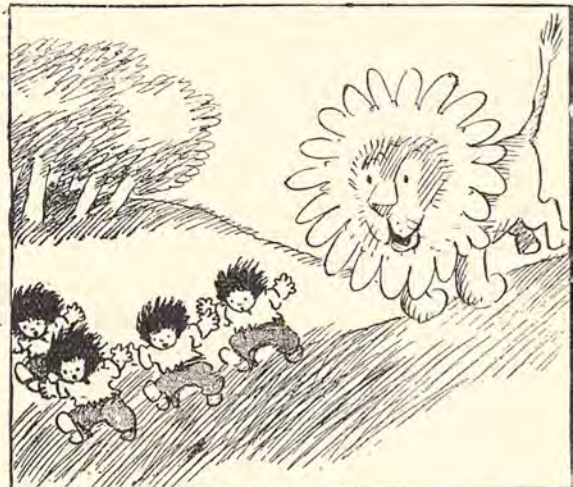
Mens Pjevserne lidt Frokost faar,
Hotelefanten med dem gaar.

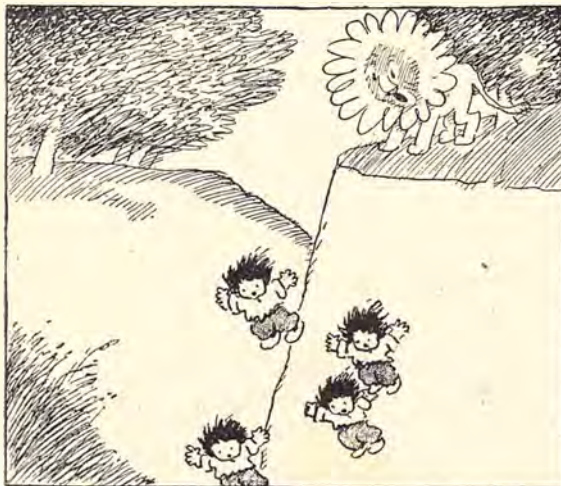
Og da de fire Smaa er mætte,
De la'r sig af i Skoven sætte.

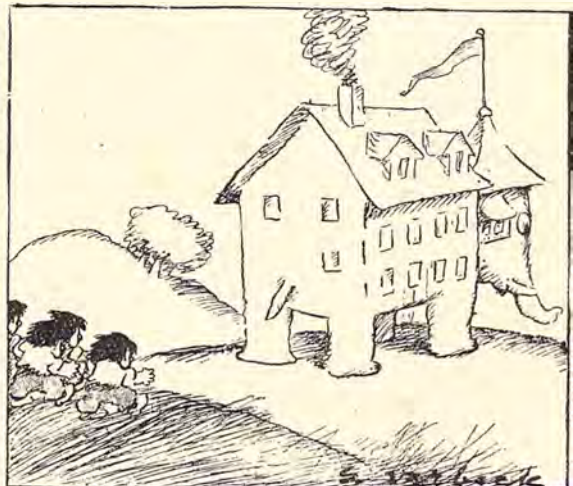
Der ser de pludselig, o, Gru.
En rædsom Ravnekænguru.

Men da der derpaa kom en Love.
De Pjevser sig i Løb maa øve.

De springer i en Afgrund fæl,
For ej at ædes helt ihjel.

Men bli'r saa glade, thi, min Sandten,
Dernede stod Hotelefanten.

Møen, Turistliv og Automobile.

Et Par Ord om „De forenede Danske Motorejeres“ Program, der har Bud til enhver Automobilist.

Der har alle Dage været Mennesker, som har lidt af Udvé, Trangen til at forlade den hjemlige Arne og lære andre Lande og Folk at kende; men det er ikke saa overdrevent mange Aar siden, at Rejselysten blev sat i System, at Verden fik Turister.

Det var først, da Kommunikationsforholdene blev ordnede, da Konkurrencen mellem Dampskibsselskaberne gjorde sig gældende, da man maatte finde Veje og Midler til at bevare Eksistensen, at man fandt paa at lave billige Rundrejser og allierede sig med Jernbanerne.

Det er ganske naturligt, at Turisternes Ruter kom til at ligge ad de mere befærdede Veje, det vil sige, ad de Veje, hvor der gives velordnede Forbindelser mellem Sø og Land.

Et lille Eksempel: Kommer man fra Tyskland over Warnemünde—Gedser, er der faktisk kun Tale om for Turisten at fortsætte lige til København — saa hurtigt som muligt, forbigaaende alt andet, endda man et lille Stykke udenfor den slagne Landevej vilde befinde sig paa et Sted, som f. Eks. Møen, der henregnes til en dansk Seværdighed og ikke burde glemmes af nogen Turist.

Gud og Hvermand ved, at Vejen fra Gedser frembyder intetsomhelst af Interesse, og at dette Steds Betydning alene ligger deri, at det er det nærmeste Punkt fra Warnemünde; men ikke desto mindre overser man paa rette Sted den overordentlige Betydning, der maatte ligge i at anlægge en Forbindelse over det herlige Møen, for at føre den virkelige Turiststrøm gennem en Del af Danmark, der i særlig Grad egner sig som Tiltrækningssted for de Mennesker, der kommer hertil for at se.

Forholdet er jo dette, at her ved Sjællands Sydøsthjørne ligger den ejendommeligste — og en af de naturskønneste Egne i Danmark, Møen, hvis Klint beskrives i udenlandske geografiske Værker som en af de højeste Kridtformationer i Verden. Den Fremmedes Interesse bliver vakt, men Stedet ligger udenfor den egentlige Rejserute.

Kunde han paa sin Rundrejsebillet lægge Vejen til Danmarks Hovedstad over Møen, vilde han utvivlsomt benytte sig deraf, og gøre et Op- hold paa den berømmelige Ø.

Før eller senere vil Banen komme, men foreløbig staar Møens Fremskridt, som Valfartssted for Turister, i Automobilenes Tegn, og at aabne alle Landets Bomme for dette Nutidens og Fremtidens uforlignelige Samfærdsels- og Befordringsmiddel bør være den første Opgave.

En meget vellykket Demonstration til Fordel for Automobilenes fri Passage ad alle Veje blev arrangeret fornylig af Foreningen »Forenede danske Motorejere«, hvis Præsident er Admiral Victor Hansen, idet man sammen med Møens Turistforening indbød Pressen til en Udflugt fra København til Møens Klint.

Det blev en Tur paa henvend fyrretyve Mil frem og tilbage, ad de brede Kongeveje, hvor enhver har Lov at køre, og ad smalle Biveje, for hvilke der maatte erhverves speciel Køretilladelse for Eksperimentets Skyld. Paa denne lange Strækning havde Automobilene — en halv Snes Stykker i Tallet — ikke et eneste Uheld med Vogne, med Folk eller med Fæ, endda der blev kørt ad Veje, hvor man aldrig før har set en Motorvogn.

Turen, der gik over Vordingborg til Kallehave, derfra med Færge til Koster og via Stege til Liselund, Hunøsøgaard og Pavillonon paa Store Klint, fik utvivlsomt rammet en Pæl gennem saavel Deltagernes som Iagttagernes Fordomme mod Automobilenes frie Færdsel overalt.

Formaalet for Foreningens Virksomhed er ved Medlemmernes hensynsfulde Kørsel overfor Publikum og ved ensartet og samlet Optræden overfor Myndighederne at skaffe Forbedringer i de Vilkaar, hvorunder Motorkørselen finder Sted her i Landet.

Foreningen er som Medlem af det europæiske Motorkartell i München (den største Motorkforening i Europa) *internationalt* anerkendt og har af det danske Toldvæsen modtaget Autorisation til at udstede Passersedler til toldfri Indførsel af Turisternes Automobile over den danske Grænse. Herigennem vil Foreningen bidrage sit til at fremme Turistlivet i Danmark, idet Lettelser i Toldbehandlingen sikkert vil bewirke, at mange rige udenlandske Automobilister vil komme herop.

Blandt de specielle Opgaver, som Foreningen allerede har taget op, kan nævnes: Ordning og Forbedring af Færgeoverfarterne, f. Eks. Færgelejerne i Korsør, Nyborg, Strib, Fredericia osv., nye Færgeruter f. Eks. Middelfart—Snoghøj, ny Turistforbindelse Kallehave—Møen—Falster for at undgaa Motorvognenes Transport pr. Jernbane over Masedsundbroen, Opstilling af Advarselstavler paa Landevejene, osv.

Endelig har Foreningen udfoldet en stor Virksomhed under Automobillovens Revision og fortsætter nu denne Virksomhed, da det viser sig, at Loven paa flere Punkter er i allerhøjeste

Grad uheldig. Dette gælder ganske særlig Bestemmelsen om, at Tilladelse til Kørsel paa Biveje kun kan gives *personligt* til hver enkelt Motorvognsejer, medens efter den gamle Lov Justitsministeriet med Amtsraadets Saintrykke

kunde give en saadan *almindelig* Tilladelse. Herved er gamle Tilladelser bortfaldet, bl. a. maa man for Øjeblikket ikke køre fra København til Dragør, fra Lyngby til Springforbi og fra Holte til Skodsborg. G. H.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

I Oversættelse ved Godfrey Holmer. Fortsat.

Ja, ja, vist saa. Og en rigtig rar Pige er hun ogsaa. Ja, vist har jeg Katherine. Der er en svag Antydning af Usikkerhed i Fru Delaneys Stemme, som ikke undgaar Norahs Opmærksomhed, men Tanten fortsætter, lidt hastigt:

»Men Denis? Hvad synes du om ham, Norah? Ligner han mig?«

»Ja, meget,« udbryder Prinsessen med Overbevisning. »Til Trods for dit lyse Haar og dine blaa Øjne, er han dit udtrykte Billede.«

»Ja, der er dem, der siger det,« svarer Tanten med øjensynlig Tilfredsstillelse. »Han ligner mig mere, end han lignede sin Fader. Du, derimod,« — hun trækker Vejret dybt, og sluger med sit Blik den unge Piges skønne Ansigtstræk — »Du ligner ham, og du skal være min Datter, og« — med et straalende Smil — »som den omsorgsfulde Moder har jeg sørget for nogle smukke Kjoler til min lille Pige, og de har ligget og ventet paa hendes Hjemkomst.«

Det er umuligt at beskrive den alt besejrende Ynde, den fine Charme, med hvilken Fru Delaney fik givet Norah denne Meddelelse, der, som hun vidste, var af en delikat Beskaffenhed. Men hvem kunde modstaa det indtagende Smil, der ledsagede Ordene.

»O, Tantelil,« svarede Prinsessen, og hendes Kinder farvedes purpurrøde, »hvis Fader ikke synes om det. Jeg mener, at du giver mig Klæder.«

»Pyt, min Ven. Neil vil vist nok synes om, at jeg tager mig ordentlig af dig her. Hvad Forstand har han paa kvindelig Garderobe. Vær du kun rolig. Han vil forvente, at jeg sørger for dig her, som om du var min egen Datter.«

»Neil!« Det lød saa sælsomt i Prinsessens Øren, at høre sin Fader betegnet ved sit Fornavn af Denis' Moder. Et stort Smil bredte sig over hendes Ansigt. Hun syntes godt om det, det lød saa venligt og ligefremt, ligesom drog

hendes kære Fader nærmere til Tanten og Denis — og Norahs Hjerter var fuldt.

»Naturligvis kunde vi ikke sikre os absolut Pasning,« vedblev Fru Delaney, »men min Kammerjomfru er en Perle til at bruge Naal og Traad, aldeles uundværlig for mig. Men nu maa vi vel hellere gaa ned til de andre og præsentere dig, eller —«

»Jeg gaar med, Tantelil'.«

»Rigtigt, min Ven. Lad os faa Præsentationen overstaaet, og saa kan du jo desuden vælge din Bordherre. Jeg formoder, du vil helst have Denis til at tage dig til Bords.«

»Nej —!«

Ordet falder saa hurtigt og saa haardt i Klang fra Norahs Læber, at Fru Delaney ser forskende paa hende.

»I er vel gode Venner?«

»Ja — Venner,« svarer Prinsessen sagte, og Tanten ser, at hun er meget bleg.

»Enhver holder af ham,« vedbliver den sidste, tilsyneladende i en skødesløs Tone, skønt hendes Væsen viser Spor af en let Uro. »Han er meget populær. Hvad jeg skal gøre, naar han — naar han — — —«

»Naar han skal giftes med Frøken Cazalet, mener du?« indskyder Prinsessen, gættende Tantens Uro, og fast besluttet paa at bekæmpe den paa Liv og Død, for hendes egen Stoltheds Skyld.

»Ja, naar han skal giftes med Katherine,« svarer Fru Delaney, lettet og dog alligevel urolig i sit Inderste, idet hun betragter det lille stolte Ansigt, der er meget blegt, men har et lidt haardt og bestemt Udtryk.

»Ja, lad os saa gaa ned,« fortsætter hun. »Der maa være Tid til en Kop Te før Middagsbordet.«

Idet hun med Norah under Armen begiver sig ned ad Trappen, siger hun:

»Det er sandt, det havde jeg næsten glemt.

Vi har Besøg af en af dine gode Venner. Han kom i Gaar. Lord Kilgarriff.«

FJORTENDE KAPITEL.

Nye Bekendtskaber.

Atter falder Lyden af den bløde, trænerede Latter for Norahs Øren; mange Blomsters Duft krydrer Luften, og Værelset er ligesom indhyllet i et behageligt Halvmørke, gennem hvilket et Ansigt alene ses klart og tydeligt. Hans Ansigt! Denis! Et hastigt Blik, et lille smerteligt Stik i Hjertet, og hun er atter rolig, idet hun gør sig det klart, at det ikke er Katherine, til hvem han taler paa denne beherskede, smilende Maade.

Imidlertid har Fru Delaney ført hende hen til en Hjørnesofa, hvor der sidder en ung Dame med et meget aristokratisk Udortes.

Hendes Ansigt er saa roligt og lidenskabsløst, at man kunde kalde det ubevægeligt, var det ikke for Glansen fra et Par Øjne, der straalet som smaa Sole, naar man ser dem — hvilket ikke altid sker.

»Sophie, her er min Niece,« siger Fru Delaney, »Norah, lad mig præsentere dig for Lady Glandore.«

Lady Glandore retter sig og lader sine Øjne hvile paa Prinsessen i et hastigt undersøgende Blik. Saa rækker hun Haanden frem og siger med et af sine vidunderlige, indtagende Smil, — og en Stemme, der lyder ualmindelig blød og sagte:

»Vi har ventet Dem, men — vi havde ikke helt ventet alt dette.«

Saa vender hun sine Øjne bort fra Norahs friske, indtagende Ansigt og ser bebrejdende paa Fru Delaney, idet hun siger i en paataget klagende Tone:

»Dette her vil gaa ud over os andre.«

Fru Delaney ler, og da Lady Glendore har sluppet Norahs Haand, fører hun hende videre — hen til en livlig ung Brunette, der synes at være stærkt optaget af en højroset leende ung Mand.

Med en hastig Følelse af Tilfredsstillelse over at træffe Bekendte, ser Norah, at det er Lord Kilgarriff. Han er en slank ung Mand, med et blegt Ansigt, meget mørke Øjne og et lille sort Overskæg. Han ser lidt italiensk ud, men alligevel er der noget over ham, der udelukker Formodningen om udenlandsk Oprindelse.

Brunetten afbryder sin Samtale med ham og gaar de to Damer i Møde.

»Det er —?« siger hun tøvende og smiler til »Prinsessen«.

»Norah,« svarer Fru Delaney, ogsaa smi-

lende. »Norah, det er Nancy Blake; jeg haaber, I vil blive rigtig gode Venner.«

»Fru Delaneys Ønske er vor Lov,« siger Nancy, rækker begge Hænderne henimod Prinsessen, der trykker dem smilende, og saa kaster hun et Blik hen til Lord Kilgarriff. Denne unge Mand har haft Tid til at skifte Kulør gtagne Gange, medens Prinsessen præsenteres, og Norah rødmer let, da hun endelig taler til ham.

»Hvorledes lever De, Otho?« spørger hun.

Lord Kilgarriff modtager den Haand, hun rækker ham lidt skælvende.

»Det er et uventet Møde,« stammer han.

»En uventet Fornøjelse, burde De have sagt,« foreslaar Frøken Blake med et skalkagtigt Glimt i Øjet.

»Men hvorledes gaar det til, at De er her,« spørger Norah, hvis Forlegenhed pludselig er som bortblæst. »De har aldrig fortalt mig, at De kendte Tante.«

»Jeg tror nok, det var mit Bekendtskab med Fru Delaney, der gjorde det,« indskyder Frøken Blake. »Jeg traf Lord Kilgarriff ved Reviéraen for nogen Tid siden og« — leende — »blev stærkt indtaget i ham.«

Her giver Kilgarriff sig til at le hjerteligt, og Norah og Tanten smiler.

Jeg nævnede hans Navn for vor Værtinde, og hun kom pludselig i Tanker om, at hans Fader var en gammel Ven af Hr. Delaney. Saa fulgte en Invitation. Voila tout.«

Kilgarriff bekræfter denne Beretning, og Prinsessen sætter sig leende i en Stol og giver sig til at betragte Omgivelserne. Hendes Blik glider skødesløst henover de fleste Gæster, men fæster sig omsider paa en ung Kvinde, en, som hun, uden at gøre sig det klart, har søgt lige fra det Øjeblik, hun selv viste sig sammen med Tanten.

Det kan ikke fragaas, at hendes Blik hviler paa et ualmindeligt smukt Billede, der dannes af Frøken Cazalet, mageligt henslængt i en lav Pudestol med en lille sort Terrier i sit Skød.

Frøken Cazalets Øjne er overordentlig livfulde, store og funklende, og overskygges af Øjenbryn, der er mørke og fyldige. Hendes prægtige Haar falder i bløde Folder omkring den brede, lidt lave Pande.

Norah gætter sig straks til, at hun maa være høj og slank, og at der over hendes Skikkelse, naar hun bevæger sig, maa være noget uforligneligt elegant og majestætisk, der vækker Opmærksomhed og Beundring.

Lyden af hendes Stemme naar over til Norah, der betragter hende med et beklemt Hjerte og en Følelse, som hun ikke tør vedkende sig. Hvor er den Mand, der vilde kunne finde en eneste Lyde i denne fuldkomne Skikkelse, med saadanne Øjne, et saadant Haar, en Næse af re-

neste græske Kontur og en Mund, der er Fuldkommenheden selv.

Den Mand, der i Øjeblikket læner sig over Frøken Cazalets Stol; og konverserer hende i en sagte Tone, bærer i hvert Fald sin Beundring til Skue, og lægger øjensynlig hele Ungdommens Varme i sit vekslende Minespil og tilbedende Blik; skønt han ikke længere er ung.

»Sir Brandrum Boileau,« bemærker Frøken Blake, der har fulgt Retningen af Prinsessens Blik. »De kender vel Frøken Cazalet? Hun betragtes som den skønneste Blondine i hele Kongeriget. Opstyltet finder jeg hende; men jeg hører ogsaa til de Ugudelige, der ikke beundrer de »beaux yeux«, der behersker alle andre. Der er dem, der paastaar, at der er noget helgenagtigt ved dem; de skaffede hende Betegnelsen »Jomfru Marie«, og Prædikaten, »den guddommelige«. Jeg kan nu ikke se noget guddommeligt i hende. Er hun en Engel, foretrækker jeg Dæmoner — jeg er nemlig selv en. Ikke sandt, Mylord?«

Hun vender sig pludselig om mod Lord Kilgarriff, der farer sammen og forfjamsket svarer:

»Aldeles ikke — næ — æ — —« Hun giver sig til at le og fortsætter:

»Og nu er det bedst, jeg giver en lige saa oprigtig Karakteristik af de andre ogsaa, mens jeg er i det Humør. Ser De den lille visne Mandsling derhenne. Han er Digter og bestaar kun af Hjerne — ingen Krop. Man siger, han har solgt sig til Djævelen for et halvt Aarhundrede siden, udleveret sit Legeme for at faa Lov til at beholde Hjernen, og den har han tæret paa lige siden.«

»Et halvt Aarhundrede! Han maa spare paa den,« siger Prinsessen.

Frøken Blake ser paa hende med et anerkendende Blik.

»Jeg begynder at faa Respekt for Dem,« siger hun sotto voce, til Kilgarriff, og da denne unge Mand ikke forstaar, hvor hun vil hen, giver hun ham et lille Puf og beder ham hente Lady Glandore, da Frøken Delaney ikke er til at hamle op med, for hende alene.«

Da han lydigt efterkommer hendes Opfordring, siger hun til Norah:

»Han stikker ikke dybt. De bar Dem vist rigtigt ad alligevel.«

»Rigtigt! Hvorledes?«

»I at give ham en Kurv.«

»O, hvor ved De dog det fra,« svarer Prinsessen og ser helt bestyrtet ud.

»Herregud! Det har han naturligvis selv fortalt mig,« svarer Frøken Blake med behagelig Ligefremhed. »Men tys, her kommer han.

Gud velsigne ham, men hvor er han dog en lille hjælpeløs Skabning.«

Den sidste Bemærkning blev fremkaldt ved, at Kilgarriff næsten faldt, saa lang han var, over en Taburet, der stod i Vejen for ham.

»Man skal ikke sejle med en Fart af tyve Knob i Timen, naar man bevæger sig i en Salon,« bemærker hun til ham, da han atter fremstiller sig.

Lady Glandore, der er fulgt lige i Hælene paa ham, lader sig leende synke ned i en Stol.

»Det er nogle ubehagelige smaa Tingester, de Taburetter,« siger hun trøstende til ham. »De er altid i Vejen.«

»Aa, jeg ved ikke. De er meget nydelige,« svarer Lorden og ser eftertænsomt paa det uheldige Stykke Møbel, »de er saa rare til at sætte fra sig paa. Det var saa kedeligt i gamle Dage, naar man baade skulde holde sin Kop og et Stykke Kage i Hænderne paa én Gang. Nu kan man saa rart sætte Koppen fra sig; mens man spiser Kagen, eller man kan sætte Kagen fra sig, mens man spiser Koppen — eller — ja, det vil sige —«

»Ja, vist saa, vi forstaar godt, hvad De mener,« svarer Frøken Blake.

»Er Nancy i Færd med at indvie Dem i smaa ondsksfulde Hemmeligheder?« spørger Lady Glandore med sin bløde, melodiske Stemme og henvendt til Norah. »Ingen kan gøre det bedre, jo, maaske Hr. Wylding. Det er den rædselsfulde Person med det hørgule Haar derhenne, og den lille runde Tingest, til højre for os, er hans Kone; men hun regnes ikke med — af ham.«

»Næ, jeg gad nok vide, hvorfor hun har giftet sig med ham,« bemærker en lille, mørk Herre med glatbarberet Ansigt. Han har lige nærmet sig og Norah erfarer, at det er Sir Philip Glandore. »Jeg synes egentlig godt om hende, trods hendes smaa Mangler,« fortsætter han.

»Ja, hun hører ikke til de værste,« svarer Frøken Blake. »Han havde vist Penge, ikke sandt? Hvem er han forresten?«

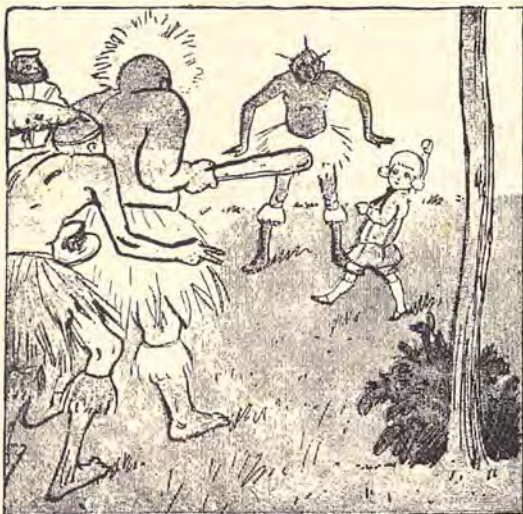
»Hvem han er, har intet at sige nu til Dags, mit kære Barn; der spørges kun om, hvad han har. Om han sælger Bukseknapper eller Mursten er ligegyldigt, saa længe han blot betaler sine Regninger og forstaar at holde Selskaber. Men siden vi taler om det, hvad har Wylding?«

»Femtehundred Pund om Aaret og en daarlig Karakter,« svarer Sir Philip. »Det er hele hans Kapital.«

»Det er slemt for hans Kone og ikke meget for andre. Hans synes ellers at være saa selskabelig. Aa, der er Denis. Han ser saa alvorlig ud.«

Fortsettes.

BUSTER BROWN

Buster kaster Bolden som et Lyn.
Thi han har en ganske vældig Øvelse,

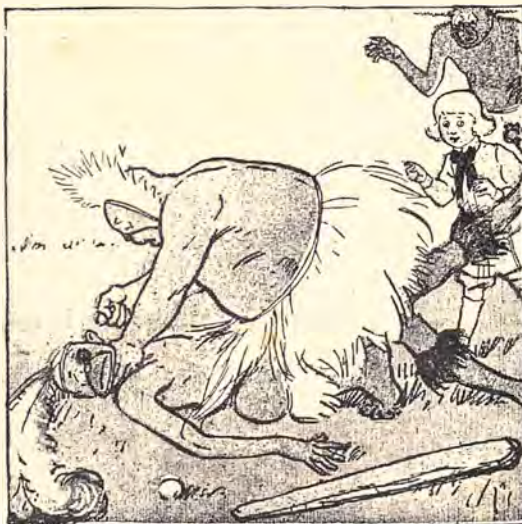
Sambo faar den lige i sit Syn,
Finder Boldspil er en rædsom Prøvelse.

Straks en anden Sort ham vise vil,
Hvordan det gaar til i dette Spil;

Men som man jo kunde straks formode
Sambo faar et Boldtræ i sit Ho de.

Og, naturligvis, hans Taalmod brister,
Af sin Landsmands Øje slaar han Gnister,

Og mens Øjet Buster Brown forbinder
Sejrens Skærf hans Ven om Sambo vinder.

Konseilspræsident, Justitsminister *Zahle*.

Friluftsglæder.

10 Minutter hos Konseilspræsidenten.

Et Miniatur-Interview.

Det er en af de Dage, hvor Konseilspræsidenten *ikke* tager imod. Det er altid saadanne Dage, en Journalist vælger, naar han omgaas med onde Planer angaaende et Interview. Thi indfinder han sig paa en af de reglementerede Audiensdage, risikerer han meget let at blive graahaaret, inden Turen kommer til ham.

Jeg sidder i Forværelset og venter paa at faa Foretræde hos Ikke-Ekscellencen — efter at have afleveret mit Visitkort til en bureaukratisk ældre Funktionær med Dannebrogsmændenes Hæderstegn i Knapullet.

Udenfor bager Junisolen. Over Børsrampen gaar Grossererne op til Børssalen. De fleste har lagt den høje Hat nu i Sommervarmen. Min eneste Trøst er »Dannebrog«, som er fremlagt til de Ventendes Husvalse.

Jeg bliver ret hurtigt færdig med »Dannebrog«. Og saa sidder jeg og kommer i Tanker om, at sidste Gang, jeg *antichambredede* her, var det for en virkelig Ekscellence, *Alberti* nemlig. Som Justitsminister residerer Hr. *Zahle* i de samme Gemakker, hvor *Alberti* i svundne Dage sad og regerede til Spot og Skam og Skade for Land og Folk.

Jeg tænder en Cigaret. Der staar et Askebæger i Vindueskarmen. Altsaa maa man vel have Lov at ryge. Og medens jeg udmaaler Ventetiden med Længden af mine smaa »Rusere«, mindes jeg hint store Øjeblik, da Ekscellencen *Alberti*, bred og mægtig, modtog mig i det samme Værelse, bag hvis grønne Filtør Hr. *Zahle* nu konfererer med sin Departementschef. Jeg husker det hele saa tydeligt. *Alberti* stod med Uret i Haanden og sagde — efter at have budt mig Plads i en vældig Lænestol: »Jeg har 5 Minutter. Jeg maa altsaa bede Dem fatte Dem i Korthed.« Jeg fremsatte mit Spørgsmaal. Og jeg indrømmer, at det var lidt prekært. Det drejede sig om »Karen Borneman«-Forbudet. »Jeg lader mig af Princip ikke interviewe!« svarede *Alberti* med en Haandbevægelse fuld af Højhed og Værdighed.

Hvorefter jeg gik over paa den anden Side af Gangen, til Departementschef *Frijs* og fik alt det at vide, som *Alberti* ikke vilde ud med. Det blev (uden Praleri) et Interview, som baade blev læst og diskuteret, citeret og kommenteret. Thi *Frijs* fortalte løst og fast, baade om det dengang ikke offentliggjorte Skuespils Indhold og om Motiverne til det meningsløse, forlængst hævdede Forbud, som *Frijs* fandt uomgængeligt nødvendigt af Hensyn til Moralens Bevarelse i Danmark.

Den Dag forlod jeg den røde Bygning i det

bedste Humør af Verden. Og det gjorde ikke Spor af Skaar i min Glæde, at *Frijs* dementerede. Det var i »Dannebrog«. *Selvfølgelig* dementerede han. Det gør Folk jo altid naar de — bagefter — ærgrer sig over, hvad de har fortalt en Journalist. Erfaringen taler for, at jo ivrigere en Mand dementerer, desto større Sandsynlighed er der for, at han netop har sagt det, han nu vil løbe fra. Den Visdom har selv en Kapacitet som *Franz v. Jessen* doceret under et Foredrag i Studenterforeningen.

Et elektrisk Ringeapparat kimer og klipper min Tankes Traade over. Nu er det min Tur. Og Hr. *Zahle* modtager mig uden Spor af Ekscellenceværdighed. Der er bleven lavet lidt om i Gemakket med de mange hvidlakerede Bogskabe, siden jeg sidst var her. Henne i en Vinduesfordybning, med Lys fra venstre, har Hr. *Zahle* faaet anbragt sit Skrivebord — med Haandtelefon og elektrisk Klokke til Budstuen. Nu tager han Plads i Skrivebordsstolen, idet han beder mig sidde i en af Kæmpe-Armstolene. Saa forelægger jeg Konseilspræsidenten »Hver 8. Dag«s Interview med Prof. *Birck* i Numret for 12. Juni og beder Ministeren udtale sig paa Foranledning af *Bircks* uforbeholdne Bemærkninger om det radikale Ministerium og Hr. *Zahles* Politik.

Konseilspræsidenten gennemlæser Interviewet med største Grundighed uden at fortrække en Mine.

— Ja, hvad vil De have, jeg skal sige til det? udtaler han, da han er færdig. Det dér — om min Propaganda for det radikale Parti — det mener *Birck* jo slet ikke. Videre siger han, at »naar Reformpartiet atter kom til Magten, skyldes det Hr. *Zahle*.« Næ, skal vi ikke hellere sige, at naar Reformpartiet atter fik Magten (med hævet Stemme:) *sua skyldes det Højre*, der stømte paa Delegationsmændene!

Saa ringer det paa Telefonen. Findes der nogen mere næsvis Afbryder af en Samtale end saadan en Telefon, der kimer lige midt i det hele og kræver Svar med det samme!

Der udspinder sig nu et længere Replikskifte mellem Hr. *Zahle* og en Ubekendt, der er Dus med Ministerchefen.

— Til den Tid er det ny Ministerium jo formodentlig dannet! siger Hr. *Zahle*, der som bekendt har betegnet det som et rent formelt Skridt, at det radikale Ministeriums Dimissionsbegæring blev taget tilbage. Det synes tydeligt, at Hr. *Zahle* ikke venter at bevare sin Værdighed som Premierminister ret længe.

Endelig er Telefonsamtalen slut. Og inden Hr. *Zahle* fortsætter, pointerer jeg, at da »Hver

8. Dag« ikke er noget politisk Blad, er det i lige Grad interesseret i at bringe Udtalelser af modsat politisk Farve.

Herpaa svarer Hr. Zahle:

— Ja, jeg for min Part har ikke Brug for saadanne i Øjeblikket. Og Dr. Bircks Bemærkninger indeholder for mig ingen Anledning til yderligere Genmæle.

Hr. Zahle ser paa Uret — ligesom Alberti.

— Her ligger en Bunke Dokumenter, som skal

underskrives. De maa have mig undskyldt. Jeg har virkelig ikke Tid til at polemisere med Birck.

Konseilspræsidenten rejser sig smilende og rækker mig Haanden.

I det samme banker det paa Døren. Det er ham med Hæderstegnet, der melder:

— Kontorchef *Trier* er derude!

Audiensen er forbi. Jeg siger Farvel. — Det var et meget lille Interview med en — efter Prof. Bircks Skøn — meget »lille« Minister!

NIELS TH. THOMSEN.

Breve til en ung Dame.

I.

København, 12. Juni.

Kære Frøken!

Tak for Deres venlige lille Epistel fra Sommerpensionatet, hvor jeg godt kan forstaa, De keder Dem en Smule af og til. Men man har saa godt af at kede sig en Gang imellem, kan jeg forsikre Dem. Især naar man, som De, er vant til at more sig over alle Bredder hele den lange Vinter igennem.

Men til Sagen.

»Jeg har tænkt paa at gaa til Scenen,« skriver De. Jo, det er nogle nydelige Ting, De gaar og udpønser i Deres landlige Ensomhed. Og jeg, der er en af Deres oprigtigste Venner, har nu foresat mig at betage Dem alle de Illusioner, en ung Dame i Almindelighed nærer om Teatret, naar hun som De er i det heldige Tilfælde at se lidt godt ud. Ser De, lad os begynde med at forudsætte, at Deres hæderkronede Forældre virkelig skulde gaa hen og give Dem Lov til at gøre et Forsøg. Hvad Gud forbyde! Men altsaa: vi sætter det. Godt: De finder én eller anden at læse med. Der er nok at vælge imellem, Instruktører og Skuespillere, som for en passende (eller rettere ganske upassende) Betaling paatager sig at opelske unge Mennesker, der har faaet Teatergriller i Hovedet. Men jeg vil sige Dem straks, at ham, De helst vil læse med, *faar* De nu ikke. Thi han tager nu ikke flere Elever.

Naa, saa henslæber der sig et Par Aar. De læser. Klassikerne, som De bærer med Deres Foragt og Ligegyldighed, og de moderne Dramatikere, som De forguder. Ved en Elevpræsentation i Koncertpalæet faar De muligvis Lejlighed til at gøre Dem bemærket overfor en indbudt Kreds, som ser med Velvilje paa den mere eller mindre diletantmæssige Forestilling. Og maaske indsniger der sig i en Avis en lille Notits fra en tilfældig Anmelders Haand om, at De »har klarer Dem helt nydeligt« og at »den vakre unge Dame, der er Datter af en af vore mest

kendte Direktører, forbinder et heldigt Sceneydre med en frisk og naturlig Replik.«

De er i den syvende Himmel! I Virkeligheden er De bare inde paa Skraaplanet.

Det Tidspunkt er nu kommen, hvor Deres Lærer og Vejleder tilraader Dem at aflægge Prøve. Jeg ved nok, De drømmer om Det kgl., som jo ogsaa er og bliver vort fornemste Teater; men jeg tror nok, at De i det afgørende Øjeblik alligevel foretrækker et af Privatteatrene i Tillid til, at det der maaske gaar knapt saa strengt til, og i Haab om at opnaa et Engagement fremfor at indgaa i den kongelige Elevskoles aabne Begravelse.

Dagen er fastsat. De møder i Angst og Bæven, overnervøs — — — her ved jeg godt, De vil gøre den Indvending, at De aldrig er nervøs og ikke kender til at være angst for nogen eller noget. Men *den* Dag vil De nu for en Gangs Skyld være det alligevel.

Det er sidst i Maj Maaned. En yndig Foraarsdag. Paa Teatret er det halvmørkt og skummelt. Og den indelukkede Atmosfære stemmer Dem for Brystet. De er endnu ikke vant til Kulisseluften.

De venter, sammen med en hel Mængde Lidselsfæller. Af og til bliver der raabt et Navn op, og saa, med ét, er det *Deres* Tur. Det er næsten ligesom paa det bekendte Billede fra den franske Revolution, hvor den ene efter den anden bliver kaldt ud og ført til Guillotinen.

Saa kommer De ind paa Scenen og føler Dem straks usikker i de uvante Omgivelser. Der er sparsomt belyst. Kun en enkelt af Herterne er tændt og hejst lavt ned over Scenegulvet. Tilskuerpladsen henligger i et dystert Mørke. Og De kan daarligt nok skimte Deres Dommere dernede i det sorte Gab. Maaske kan De lige akkurat skelne et Par blege Ansigter. Men de *kender* ingen af dem.

— Hvad læser De? bliver der spurgt. Og

Sørensen blev lykkelig.

»Sæt Dem nu her i Sofaen hos mig, og lad Kaffen smage Dem.«

Madam Jensen satte sig hos ham. Hun havde indtil nu været saa underlig tavs. Sørensen derimod blev mere og mere animeret. Han vilde endelig, at hun skulde smage Rommen.

»Gud — Hr. Sørensen; tror De, det kan gaa an; den er vist for stærk for mig.«

»Madam Jensen, for min Skyld skal De smage et lille Glas. Den kan ligefrem drikkes som Sød-mælk, men den har skam ogsaa kostet en Krone.«

Madam Jensen drak, men kom til at hoste, saa Sørensen maatte banke hende paa Ryggen.

»Ja, Hr. Sørensen, naar man tjener saa mange Penge, som De gør, saa kan man ogsaa tillade sig en saadan Luskus engang imellem. — Madam Jensen fik det fremmede Ord galt i Halsen, for nu kom der et nyt Hosteanfald, der kun kunde fordrives med en ny Banken, og denne Gang blev hans Haand liggende paa hendes Skulder, hvis det skulde gaa galt igen, skønt det kneb for Sørensen at naa derop.

»Ja, ja, ved en saadan Lejlighed, saa siger jeg nu skidt med hvad det koster, naar blot Tos... — naar Madam Jensen er tilfreds.«

Han klappede hende med stor Anstrengelse paa Skulderen.

»Ak ja, Hr. Sørensen, hvem har ikke Bekymringer.«

Madam Jensen sukkede, lagde Hænderne i Skødet og saa langt paa Skomageren.

»Ja vist, det har vi alle, men lad os nu ikke bryde os om det.«

»Ja, Hr. Sørensen, De har vist saadan et Talang til at tage alting let.«

»Tror De det, Madam Jensen. Nej, der tager De fejl. Jeg er inderst inde i Sjælen Melankoliker, men jeg gemmer det hos mig selv.«

»Jeg forstaar Dem saa godt Hr. Sørensen. Jeg føler mig ogsaa tit saa ene og forladt. Man har jo ikke noget at leve for; for selv om man sætter Penge i Sparekassen, saa er det — — — Hun holdt Forklædet for Øjnene.

Skomageren spidsede Ører. Penge i Sparekassen.

Han blev pludselig helt urolig.

»Puh, puh, sikken en Varme, Madam Jensen, jeg lukker et Vindue op til.«

Han for op af Sofaen.

»Kom herhen, Madam Jensen, saa skal De bare se, hvor idyllerisk alt er herhenne.«

Madam Jensen kom og kiggede ud.

Skomageren saa rigtig hendes kraftige Figur. Snart stod han paa Tærne og lagde Armen om hendes Liv.

»Madam Jensen, — — — eller hvad hedder du?«

»Karoline«, — kom det hviskende.

»Karoline, vil du være min, saa skal vi to trøste hinanden.«

Madam Jensen lagde Armen om hans Hals og løftede ham næsten fra Gulvet.

Fra Flyvepladsen paa Amager.

To berømte Landsmænd.

Johs. Fønss og Cornelius i London.

Her skal De se! siger Sangeren Johannes Fønss og tager et Par Fotografier op af Lommen. »Det er Cornelius og Undertegnede, fotograferet sammen i London,

Ret. Men med Hensyn til Spise- og Drikkevarer har Fønss mange underlige Idéer. Han er udpræget Vegetar. Og naar Vennerne sidder i Flok om Aftenen paa Wivels Terrasse og drik-

Johs. Fønss.

Cornelius.

hvor vi som bekendt begge har gjort stor Lykke paa Covent Garden.»

Johannes Fønss, der formedelst sin mægtige Bas populært gaar under Navnet Basse-Fønss, sidder sammen med sin nydelige Hustru, Anna Larssens »lille« Søster »Dax«, inde i en af Bræddehyttens Baase. Man vilde snarere vente at træffe det af Lykken tilsmilede unge Par foran d'Angleterre eller Bristol. Men Fønss har ikke glemt sine Vaner fra det københavnske Bohémeliv. Han gaar ind i Bræddehytten og spiser Svesker med Fløde. Det er en underlig

Ret. Men med Hensyn til Spise- og Drikkevarer har Fønss mange underlige Idéer. Han er udpræget Vegetar. Og naar Vennerne sidder i Flok om Aftenen paa Wivels Terrasse og drikker Whisky, saa forlanger Fønss en Portion Rabarbergrød med Fløde. For hver Whisky, de andre nyder, sætter Fønss en Gang Rabarbergrød tillivs. Og mærkeligt nok bliver han ligesaa livlig af det, som de andre af Whiskyen. Efterhaanden er det ogsaa lykkedes ham at vinde sin Hustru for flere af sine ernæringsfysiologiske Idéer — skønt hun oprindelig havde Anlæg, der ikke tydede i Retning af Vegetarismen. Men Fønss er nu ogsaa et ualmindelig smukt Vidnesbyrd om, at man ikke behøver at være nogen Svæklings, fordi man er Vegetarianer. Selv er han den stolteste Karl af hele sin berømte Familie. Hverken Broderen *Olaf* fra Dagmarteatret eller Familiens Yngste, den lovende unge Skuespiller *Aage* fra Jydernes Nationalscene i Aarhus kan hamle op med Basse-Fønss i fysisk Vælde.

Fønss har, for at bruge et populært Udtryk, »gjort det godt«. Han er i en ung Alder rejst ud i den vide Verden for at prøve sine Kræfter der, hellere end at vandre Kunstens trange Vej ved den hjemlige Opera, hvor det er saa svært for et ungt Menneske at vinde frem.

Han er en udpræget Mod-sætning til en Mand som Cornelius, der gennem mange og lange Aars ihærdige Slid har kæmpet sig frem til den Position, han nu indtager, og har erhvervet sig den Kultur og Afslibning, han ikke allerede fra Ungdommen modtog. Cornelius begyndte ifølge *Kraks* blaa Bog sin Løbebane som Mejerist. Den Gang hed han som bekendt Petersen. Nu er han en af vore første — om ikke vor allerførste — Wagnersanger. Og han engageres Aar efter Aar til London for stigende Gager.

Begge de to berømte Landsmænd, den unge, der staar ved Begyndelsen af en forhaabentlig

glansfuld Karrière, og den noget ældre, der befinder sig i sin Kunsts Kulmination, repræsenterer paa værdig Vis dansk Sangkunst og Stemmebegavelse i Udlandet. Herhjemme har vi jo desværre ikke Raad til at beholde dem.

Forøvrigt lader det jo til, at der fremtidigt vil blive bedre Kaar i Danmark for Landets mange flinke Sangkræfter — af hvilke kun en forsvindende Del opnaar Engagement ved

Operaen. Nu skal Dagmar-teatret jo nemlig til at spille *Opera comique*, en hertilands hidtil ret forsømt Kunstart. Og *Herolds* Navn er en Borgen for, at man paa dette nye Felt vil vide at træffe det rette, saavel med Hensyn til Repertoirevalg som til Besættelsen af Sangpartierne med dygtige Kunstnere. Vil Herold end savnes paa Det kgl., saa vil han til Gengæld straales som en Stjerne af første Størrelse i Jernbanegade.

Undervandsbaaden „Pluiose“.

De første Lig fjernes fra Bauden.

Den sidste af de hyppige Katastrofer med Undervandsbaade har ramt Frankrig. Fornylig skete der en Kollision udenfor Calais mellem en Passagerdamper og Undervandsbaaden »Pluiose«.

»Pluiose« var i Færd med at manøvrere lige under Vandets Overflade, da Ulykken indtraf, og fra Damperen fik man Tid til at konstatere, at det var en Undervandsbaad, man var kollideret med, før dens Overbygning langsomt forsvandt i Havets Dyb.

Skønt der blev rekvireret Hjælp øjeblikkelig, og man straks gik i Lag med at hæve Baaden, var man paa Forhaand klar over, at dens Besætning var hjælpeløs fortabt.

Der viste sig store Vanskeligheder med at

hjerge »Pluiose« i Land og først flere Dage efter Ulykken fik man Baaden slæbt ind til Calais.

Da man aabnede »Pluiose« fandt man Baudens Fører, Løjtnant Callot med Hænderne hvilende paa Periskopet. Han var øjensynlig død paa sin Post, og hans Ur viste, at det var gaaet i Staa Kl. 2,10, netop paa det Tidspunkt, da Ulykken indtraf.

Det er den anden Ulykke, der i Løbet af forholdsvis kort Tid, har ramt Frankrigs Undervandsflaade, og Katastroferne beviser, at man endnu langt fra er naaet til en Løsning paa Problemet: Hvorledes man skal give Besætningen paa en havareret Undervandsbaad en Mulighed for at redde Livet.

Geheimeetatsraad Glückstadts Jordefærd.

Geheimeetatsraad Glückstadts Jordefærd formede sig som en meget imponerende og storstilet Højtidelighed, og omkring Femtehundredede Mennesker fulgte den Afdøde til Graven.

Glückstadt døde som bekendt paa sit Landsted »Carlsminde« i Søllerød. Herfra startede

blev Sørgetoget yderligere forøget af Personalet fra Landmandsbankens Filialer og fra Institutioner, til hvilke Glückstadts Navn havde været knyttet.

Saavel fra offentlig som fra privat Side blev der lagt en Deltagelse for Dagen, der vidnede om den Højagtelse, man fra alle Sider nærrede

Glückstadts Jordefærd: Rabbiner, Dr. Schornstein, modtager Sørgetoget paa Kirkegaarden.

Sørgeprocessionen tidlig om Morgenen og bevægede sig langsomt, Skridt for Skridt, til København.

Ved Landmandsbanken, hvor den afdøde Finansmand havde tilbragt saa mange Aar af sit Liv sluttede det store Personale sig til Toget, der derefter fortsatte til mosaisk Troessamfunds Bygning i Ny Kongensgade.

Jordfæstelsen fandt Sted paa Vestre Kirkegaards mosaiske Afdeling, og paa Ruten derud

for den Afdøde, og det var ved hans Baare, man fik det rette Indtryk af, at denne stillfærdige; men, i Kraft af sin Dygtighed og Erfaring, virkelig store Mand havde indtaget en fremragende Plads i Samfundet.

I den store Skare Mennesker, der fulgte ham til hans sidste Hvilested, fandtes Repræsentanter for hele Danmarks Handels- og Finansverden. Hosstaaende Billede viser Sørgetogets Ankomst til Kirkegaarden.

Viceadmiral N. F. Ravn.

Viceadmiral Niels Frederik Ravn.

Fhv. Marineminister, Viceadmiral Niels Frederik Ravn er forleden død i den høje Alder af 84 Aar. idet han fødtes den 18. Juni 1826.

I en lang Aarrække var Ravn en Forgrundsfigur blandt vore kendte Mænd, og hans Ministervirksomhed faldt i en Periode, der har sat uudslettelige Spor i vort politiske Liv.

Det var under Ministeriet Estrup, at Ravns Navn først blev aktuelt, og fra den Tid vil der altid være delte Meninger om hans Arbejde som Politiker; men i ét kan baade hans Venner og Fjender mødes: Ravn var et Menneske med en sjælden brav og retsindig Karakter, elskværdig, hjælpsom og en Gentleman i dette Ords virkelige Betydning.

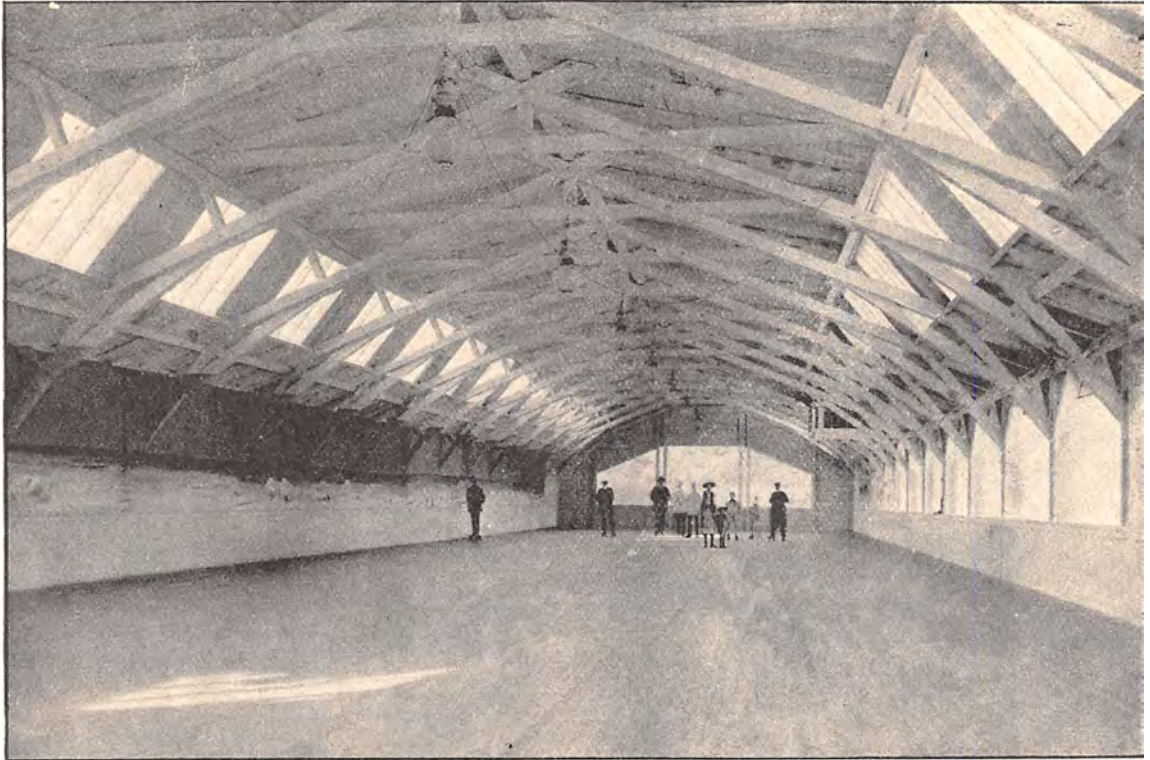
Som Politiker havde han Fjender, som Menneske næppe en eneste Uven.

Med det første Venstreministeriums Dannelse traadte Ravn for stedse ud af det politiske Liv, og de sidste ti Aar havde næsten bragt Glemsel om hans Navn.

Hans Begravelse fandt Sted fra Holmens Kirke med den en Admiral tilkommende Pomp og Honnør, og Sørgedustjenesten overværedes af Kongen og Prins Valdemar personlig.

London: Fra Covent Garden Blomster- og Frugtmarked.

Fra Tivoli: „Polen“s Rulleskøjtebane.

Zoologisk Have. Kinematografen optager levende Billeder: „Robinson Krusoe paa den øde Ø“.

Et Bryllup i Toget.

Humoreske af A. Moszkowski. Fra Tysk ved K. P.

Den officielle Fartplan for Juli 1915 indeholdt under Nr. 592 følgende Anmærkning: Luksustog *Paris--Wladiwostok*, fra Berlin (Banegaarden i Friederichsstrasse) hver Mandag Kl. 8,15 Aften; i Wladiwostok Søndag Kl. 10,1 Formiddag. Billetpriser som til I. Klasse plus 125 pCt. Tillægsbetaling, Forplejning inklusive.

Til Adskillelse fra de sædvanlige L-Tog figurerede denne nye Forbindelse under den officielle Betegnelse LL-Tog. Fordoblingen af L'et skulde aabenbart antyde Superlativ af Luksus. Man kunde ogsaa have kaldt det Opulence (O)-Tog.

Jeg havde til Hensigt at tilbringe min Sommerferie ved et af de vidtberømte japanske Badersteder. Min Ven og Feriekammerat *Anton* omgikkes med den samme Tanke. Og saa bød den sibiriske Rute over Land os det bekvemteste Middel til Virkeliggørelsen af vor Plan. Mandag den 13. Juli 1915, Kl. 8,15 Aften kørte vi altsaa planmæssigt Øst paa.

En flygtig Orienteringstur gennem de 9 Vogne var tilstrækkelig til at overbevise os om, at der her til visse var naaet et Højdepunkt af Komfort. Fremfor alt imponeredes jeg — ganske ucerfaren som jeg var i at køre med LL-Tog — af den Maade, paa hvilken der var ødslet med Plads. Paa Basis af de saakaldte Goliath-Skinner med forøget Sporvidde rullede her sande Pragt-Rum afsted, hvis Størrelse og Elegance udelukkede enhver Sammenligning med forrige Aarhundredes Salonvogn.

»Se blot paa disse Gobeliner! — Og Alabasterkaminen dér! — Og se Eau de Cologne-Springvandet derhenne! — Og deroppe den venetianske Lysekronen!« sagde min Ven, medens Stationerne Golzow, Kietz og Küstrin suste forbi derude. Jeg fulgte Retningen af hans Pegefinger. Men mit Blik fangedes af en Marmorstatuette, i hvilken jeg genkendte en ægte Antølski:

»Hermed hører dog alting op!« udbød jeg i ekstatisk Beundring, »saadanne Kunstværker i et Lyntog!«

I dette Øjeblik indskød en Medrejsende:

»Saa kender De ikke de nye Pacific-Luksustog, min Herre. I Europa og Asien kan sligt jo gaa an. I Amerika vilde saadanne billige Marmorgrupper ikke findes opstillet i noget Træn. Hos os er *Praxiteles* nu det mindste.«

Herren præsenterede sig: *Mr. Jay Snob*, Stor-Mineer fra Montana. Han foreslog os at drikke Te sammen, og vi tog Plads ved et henrivende lille Lapis-Lazuli-Bord.

»Vaggonerne er virkelig ganske fortræffelig konstrueret,« sagde jeg. »man mærker ikke den mindste Rystelse!«

»Trods den kolossale Hastighed!« tilføjede *Anton*.

»Kolossal er et relativt Begreb,« erklærede *Mr. Snob*. »Vi kører hurtigt i Forhold til en Omnibus, men langsomt i Sammenligning med nogle af vore Linjer, som jeg selv har sat Penge i.«

»Naa—aa, vi kører dog her mindst vore hundrede Kilometer i Timen.«

»Maaske paa fri Mark. Naar vi tager Opholdene ved Stationerne med i Beregningen, vil det kun blive ca. 84 Kilometer i Timen. Det er Smaating for elektriske Jernbaner af nyeste Type. I Amerika gaar vi op til det dobbelte.«

»Men betænk dog, *Mr. Snob*, paa hvilken Strækning vi beholder dette Tempo: Vi tilbagelægger hele Ruten lige til det japanske Hav paa 5 $\frac{1}{2}$ Dag. Det vil sige en Strækning af ca. 11,000 Kilometer, altsaa betydelig længere end fra Nordpolen til Ækvator.«

»Kunle særdeles vel tilbagelægges paa tre Døgn,« mente Amerikaneren tørt. »Jeg vilde jo ogsaa finde mig i 5, ja for min Skyld gerne 10 eller 14 Dage, dersom jeg saa her fandt virkelige Rejsebekvemmeligheder. Men det hele er Benicia-Komfort. Hør nu blot. Da jeg i Morges tog med Toget fra Paris, sporede jeg paany en gammel reumatisk Lidelse. Slemme Muskelsmerter i Ryggen og i Armene. Jeg lod naturligvis straks Lægen kalde til min Kupé...«

»Hvorledes, her i Toget?« udbød vi begge i Kor.

»Ja — hvad er det egentlig, der forbavser Dem, mine Herrer?«

»Jo, véd De nu hvad!« svarede jeg. »Det er dog vel Toppunktet af, hvad man kan forlange, at Jernbanedirektoratet giver Dem en Læge med paa Rejsen. Og saa er De endda ikke tilfreds!«

»Men hvor vil De hen, kære Herre! Der findes dog nu om Dage Læger i de mindste Landsbyer. Saa kan jeg dog for mine 125 pCt. Tillægsbetaling til I. Klasses Takst i det mindste forlange en Banelæge, der kurerer mig paa Rejsen.«

»Deraf Navnet Kurértog!« faldt min Ven ind.

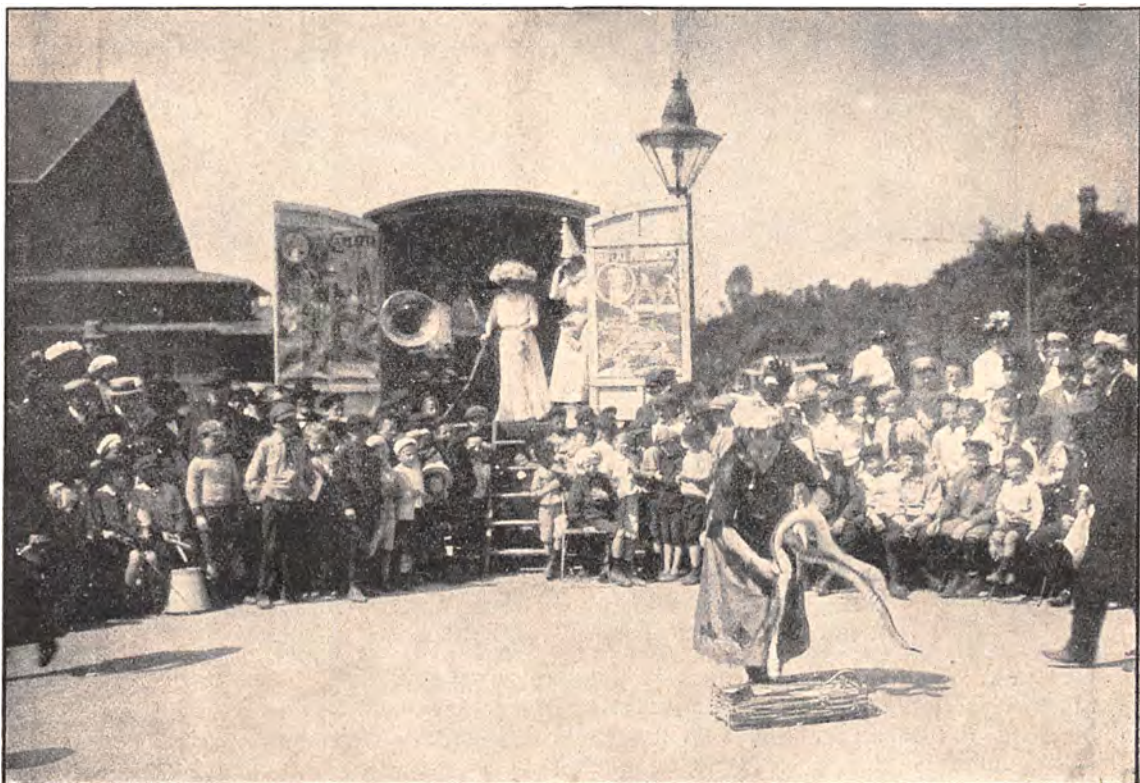
»Deres utilgivelige Brander passer desværre ikke!« fortsatte *Mr. Snob* roligt. »Doktoren foreskrev mig nemlig en Badekur. Og jeg har i Dag gjort Begyndelsen — mellem Verviers og Köln — uden at opnaa den ringeste Bedring.«

»Undskyld — — forstod jeg Dem ret?« afbrød jeg. »De har taget Bad her i Toget?«

»I Vaggon Nr. 7. Angaaende det ydre Udstyr, skal jeg aldeles ikke udtale mig. Det er den samme uhensigtsmæssige Luksus som over-

Fra Børnehjælpsdagen: Indsamlere paa Strøget.

Fra Børnehjælpsdagen: Amatør-Cirkus udenfor Banegaarden.

II.

Men hør! Da toner dystert Gongongens mørke Klang,
der bliver tyst og stille under Bladenes Hang.
Imellem tavse Fabelfugle blæses der paa Lur —
Og Signelil vaagner udi sit Jomfrubur.

Hvor sælsomt: Medens Kæmpebøge højtidsfuldt suse,
lykkes det at vække Tragediens Muse.
Mens Smaafugle kvindre og Nattergalen slaar,
fornyes en gammel Digtning, der sov i hundred Aar.

Hør! Verset lever op. Naturen skaber Stemning,
der griber alle... uden Teatrets vante Hæmning.
Hvad der i Lys og Flitter vilde virke parodisk,
det klinger her som Poesi, forunderlig melodisk.

Og naar skøn Signes Jomfrubur til Slut staar i Flammer,
som kaster rødligt Brandskær over Løv og gamle Stammer,
føler man en Grebethed, hel sær i vore Dage,
en fin, vemodig Stemning — som Oboens milde Klage.

III.

Tænk, om *han* havde kunnet sidde *hos* — den gamle Digter,
hvem Publikum i *vor* Tid, som paa Parole, svigter:
Det vilde været ham en uforglemmelig Stund
at høre *sine* Vers i den danske Bøgelund!

Helt andre Toner end i hans „St. Hansaftenspil“ —
Og se: I Tusindvis sidder Folk og lytter til.
Om Skjalden havde skuet disse Tusinders Strøm,
han havde kaldt det hele — *en Skærsommernatsdrøm!*

NIELS TH. THOMSEN.

„En Skærsommernatsdrøm“.

Clara Wieth som „Puk“.

At føre »En Skærsommernatsdrøm« tilbage til Naturen, hvis Sommernats-Stemninger og Mystik er dets Grundtone, frembød adskillig større Vanskelighed end at tolke Øhlenschlägers Digtning under de høje Bøge.

Naar Shakespeares yndede Festspil ikke desmindre er blevet en Kæmpesukces, skyldes det i første Række Fru Wieths vidunderlige Puk. Det er næppe for meget sagt, at den, der har set hende i denne Rolle, ikke glemmer hende igen. Puk er herhjemme spillet ypperligt af Fru *Dybwad* og nydeligt af Frk. *Ingeborg Larsen*. Af Fru Wieth er den ført bort fra Teatret og ud i den Skovens Fantasier verden, fra hvilken Digteren havde hentet den.

Paa det kongelige Teater er det *Olaf Poulsens* festlige *Rendegarn*, som er Hovedfiguren i »En Skærsommernatsdrøm«. Paa Friluftsscenen er det Clara Wieths kaade, sprælske, oprindelige og ud over al Maade indtagende Puk.

Et Bryllup i Toget.

Humoreske af A. Moszkowski. Fra Tysk ved K. P.

Den officielle Fartplan for Juli 1915 indeholdt under Nr. 592 følgende Anmærkning: Luksustog *Paris--Wladiwostok*, fra Berlin (Banegaarden i Friederichsstrasse) hver Mandag Kl. 8,15 Aften; i Wladiwostok Søndag Kl. 10,1 Formiddag. Billetpriser som til I. Klasse plus 125 pCt. Tillæggsbetaling, Forplejning inklusive.

Til Adskillelse fra de sædvanlige L-Tog figurerede denne nye Forbindelse under den officielle Betegnelse LL-Tog. Fordoblingen af L'et skulde aabenbart antyde Superlativ af Luksus. Man kunde ogsaa have kaldt det Opulence (O)-Tog.

Jeg havde til Hensigt at tilbringe min Sommerferie ved et af de vidtberømte japanske Badersteder. Min Ven og Feriekammerat *Anton* omgikkes med den samme Tanke. Og saa bød den sibiriske Rute over Land os det bekvemteste Middel til Virkeliggørelsen af vor Plan. Mandag den 13. Juli 1915, Kl. 8,15 Aften kørte vi altsaa planmæssigt Øst paa.

En flygtig Orienteringstur gennem de 9 Vogne var tilstrækkelig til at overbevise os om, at der her til visse var naaet et Højdepunkt af Komfort. Fremfor alt imponeredes jeg — ganske ucrfarende som jeg var i at køre med LL-Tog — af den Maade, paa hvilken der var ødslet med Plads. Paa Basis af de saakaldte Goliath-Skinners med forøget Sporvidde rullede her sande Pragt-Rum afsted, hvis Størrelse og Elegance udelukkede enhver Sammenligning med forrige Aarhundredes Salonvogn.

»Se blot paa disse Gobeliner! — Og Alabasterkaminen dér! — Og se Eau de Cologne-Springvandet derhenne! — Og deroppe den venetianske Lysekroner!« sagde min Ven, medens Stationerne Golzow, Kietz og Küstrin suste forbi derude. Jeg fulgte Retningen af hans Pegefinger. Men mit Blik fangedes af en Marmorstatuette, i hvilken jeg genkendte en ægte Antokolski:

»Hermed hører dog alting op!« udbrød jeg i ekstatiske Beundring, »saadanne Kunstværker i et Lyntog!«

I dette Øjeblik indskød en Medrejsende:

»Saa kender De ikke de nye Pacific-Luksustog, min Herre. I Europa og Asien kan sligt jo gaa an. I Amerika vilde saadanne billige Marmorgrupper ikke findes opstillet i noget Træn. Hos os er *Praxiteles* nu det mindste.«

Herren præsenterede sig: *Mr. Jay Snob*, Stor-Mineejer fra Montana. Han foreslog os at drikke Te sammen, og vi tog Plads ved et henrivende lille Lapis-Lazuli-Bord.

»Vaggonerne er virkelig ganske fortræffeligt konstrueret,« sagde jeg. »man mærker ikke den mindste Rystelse!«

»Trods den kolossale Hastighed!« tilføjede Anton.

»Kolossal er et relativt Begreb,« erklærede Mr. Snob. »Vi kører hurtigt i Forhold til en Omnibus, men langsomt i Sammenligning med nogle af vore Linjer, som jeg selv har sat Penge i.«

»Naa—aa, vi kører dog her mindst vore hundrede Kilometer i Timen.«

»Maaske paa fri Mark. Naar vi tager Op-holdene ved Stationerne med i Beregningen, vil det kun blive ca. 84 Kilometer i Timen. Det er Smaating for elektriske Jernbaner af nyeste Type. I Amerika gaar vi op til det dobbelte.«

»Men betænk dog, Mr. Snob, paa hvilken Strækning vi beholder dette Tempo: Vi tilbage-lægger hele Ruten lige til det japanske Hav paa 5½ Dag. Det vil sige en Strækning af ca. 11,000 Kilometer, altsaa betydelig længere end fra Nordpolen til Ækvator.«

»Kunde særdeles vel tilbagelægges paa tre Døgn,« mente Amerikaneren tørt. »Jeg vilde jo ogsaa finde mig i 5, ja for min Skyld gerne 10 eller 14 Dage, dersom jeg saa her fandt virkelige Rejsebekvemmeligheder. Men det hele er Benicia-Komfort. Hør nu blot. Da jeg i Morges tog med Toget fra Paris, sporede jeg paany en gammel reumatisk Lidelse. Slemme Muskelsmerter i Ryggen og i Armene. Jeg lod naturligvis straks Lægen kalde til min Kupé...«

»Hvorledes, her i Toget?« udbrød vi begge i Kor.

»Ja — hvad er det egentlig, der forbavser Dem, mine Herrer?«

»Jo, véd De nu hvad!« svarede jeg. »Det er dog vel Toppunktet af, hvad man kan forlange, at Jernbanedirektoratet giver Dem en Læge med paa Rejsen. Og saa er De endda ikke tilfreds!«

»Men hvor vil De hen, kære Herre! Der findes dog nu om Dage Læger i de mindste Landsbyer. Saa kan jeg dog for mine 125 pCt. Tillæggsbetaling til I. Klasses Takst i det mindste forlange en Banelæge, der kurerer mig paa Rejsen.«

»Deraf Navnet Kurértog!« faldt min Ven ind.

»Deres utilgivelige Brander passer desværre ikke!« fortsatte Mr. Snob roligt. »Doktoren foreskrev mig nemlig en Badekur. Og jeg har i Dag gjort Begyndelsen — mellem Verviers og Köln — uden at opnaa den ringeste Bedring.«

»Undskyld — — forstod jeg Dem ret?« afbrød jeg. »De har taget Bad her i Toget?«

»I Vaggon Nr. 7. Angaaende det ydre Udstyr, skal jeg aldeles ikke udtale mig. Det er den samme uhensigtsmæssige Luksus som over-

alt. De kan dér faa romerske, irske og russiske Bade. Ja, De kan faa Bade med Gran-naale, Kulsyre, Elektricitet og Lys. Men da det drejede sig om at tilberede mig et Dyndbad, viste det sig, at man kun havde Kogsalt-Dynd, medens Kuren lød paa Svovl-Dynd. Der mangler med andre Ord det allernødvendigste i dette LL-Tog. Og fra de mest aabenbare Mangler skal Ens Opmærksomhed afledes ved al Slags blændende Flitterstads og unyttig Pragt.»

»De er en Smule fordringsfuld,« svarede jeg. »Hvad mig angaar, saa finder jeg allerede den Tanke himmelsk i Morgen Formiddag at kunne faa Bugt med den lange Tur fra Brest til Minsk i et varmt Bad.«

En Tjener serverede Cigarer. Jeg valgte en, der saa særlig kostbar ud og spurgte om Prisen. »Koster intet ekstra,« svarede den tjenende Aand. »Er indbefattet i Biletprisen. Vil d'Her ikke ulejlige Dem til Vaggon Nr. 3? Koncerten begynder straks!«

Denne Meddelelse frapperede mig naturligvis atter i allerhøjeste Grad. Min Ven Anton, hvis Tilpasningsevne lang overgaar min egen, havde imidlertid allerede fuldkommen vænnet sig til LL-Togets behagelige Ejendommeligheder. Uden at røbe den fjerneste Overraskelse, ytrede han ligegyldigt:

»Ja — — lad os saa tilbringe Tiden, til vi naar den russiske Grænse, i Koncertsalen. Dér vil vi i ethvert Tilfælde faa lutter I. Klasses Kræfter at høre.«

»Nu maa du lade det være nok!« sagde jeg indigneret, medens vi gik over den smyrnatæppebelagte Platform. »Det vilde gøre mig led ved al Komfort, om jeg herfra til Wladiwostok skulde finde mig i dine evindelige Brandere.«

»Og jeg var netop saa godt i Gang,« svarede han koldt.

Koncerten var forøvrigt ret interessant. En Dame med Sopran og en Baryton fra Operaen i Petersborg gjorde deres Bedste. Og deres Præstationer kom i enhver Henseende til deres Ret i dette Rum, der ved egne Lyddæmpere var værnede mod enhver Støj fra Hjulene. Men ganske særlig fængslede den af LL-Togkompagniet engagerede Pianistinde *Vera Oktaview* os. Paa et prægtigt Bechsteinsk Flygel foredrog hun D-Moll-Sonaten af *Beethoven* og *Bachs* Toccata i D med virtuosmæssigt Mesterskab. Min Ven Anton forelskede sig allerede ved de første Takter saaledes i den underskønne Kunstnerinde, at han glemte alt omkring sig, ja endog — til Trods for al denne Musik i D — forsøgte at risikere det letkøbte Ordspil med D-Tog.

Temmelig sent søgte vi til vore Himmelsenge. Jeg sov herligt, medens Toget jog forbi Grænsestationen Aleksandrowo uden nogen Standsning i Anledning af Told- eller Pas-Eftersyn, takket være de nye internationale Overens-

komster, ifølge hvilke disse antediluvianske Hindringer for Samfærdslen var bleven lagt *ad acta*.

Amerikaneren var ogsaa om Tirsdagen i slet Lune. Barberen havde skaaret ham. Ved den af 8 Retter bestaaende Diner — leveret af Pariserfirmaet *Voisin* — savnede han sine Livretter. Og i Anledning af det Faktum, at man serverede ham Johannisberger 1849, medens han havde ventet 1811, skændte han, lige til vi var kommen forbi Smolensk. Ogsaa Gaarsaftenens Koncert gjorde han til Genstand for sine gnavne Drøftelser, idet han kritiserede Programmet som tarveligt og samtidig paastod, at han for kort Tid siden i Eksprestoget mellem Omaha og Saltstøstaden havde hørt hele »Parsifal« med Bayreuthkræfter.

Kort efter at vi havde passeret Moskou (3 Minutters Ophold) kom min Ven Anton, der i længere Tid havde været forsvundet fra min Synskreds, atter hen til mig.

»Men hvor har du været saa længe?« spurgte jeg.

»I Musiksalonen, du — — For Frk. Oktaview's Skyld; jeg finder hende henrivende!«

»Naa — du har gjort hendes Bekendtskab?«

»Selvfølgelig — og jeg har ikke nøjedes med det. Jeg har grundet Haab om, at jeg vil blive lykkelig med hende.«

»Menneske dog, du vil da vel ikke...?«

»Bare rolig, vel vil jeg saa. Og det saa fort, saa fort...issimo som muligt. I et Lyntog som dette fattes Beslutningerne mærkværdig hurtigt. Kort sagt, jeg er besluttet paa det. Og hun ligeledes!«

»Med andre Ord, du vil stige ud sammen med hende i Samara eller Ufa og dér ordne det nødvendige til Brylluppet?«

»Hvorfor stige ud? Kører vi ikke med et LL-Tog? Jeg har allerede forhørt mig. *Man kan holde Bryllup i Toget*. I Vaggon Nr. 4 opholder der sig til Stadighed en Embedsmand, som ifølge den nye russiske Civilret er udrustet med enhver Fuldmagt til lykkelige Elskendes ilsomme Forening. Vore Papirer er i Orden. Lysningen behøver blot at trænge en Dag fremme i Vaggonen. Saa snart vi har naaet Tscheljabinsk, er der intet til Hinder for Vielsen længer.«

Da jeg om Onsdagen fik fat i den dagligt ukommende LL-Tog-Tidende, fandt jeg deri allerede Meddelelsen om Forlovelse og en Indbydelse til samtlige Passagerer om ved Stationen Kurgan at indfinde sig i Spisesalonen til en Bryllupsdiner i al Tarvelighed. Petersborg-Operaens Baryton og Sopran sang inden *hors d'oeuvre* den som Duet arrangerede »*Treulich geführt, ziehet dahin*« af Lohengrin. Og jeg selv holdt i Nærheden af Petropawlowsk en Tale, der strakte sig over en Rute af mindst 25

ET BRYLLUP I TOGET

Kilometer. Rørelsen var almindelig. Og saavel Anton som hans unge Brud svævede i Lyksalighed lige til Omsk.

Men heller ikke længer. Det sibiriske Klima syntes ikke at bekomme dette unge Ægteskab vel. Allerede i Krasnojarsk viste der sig Karakterforskelligheder, som i Kansk førte til sagte Forstemthed, i Kljutschiskaja til livlige Meningsudvekslinger og ved Irkutsk til Separation fra Bord og *sleeping-car*.

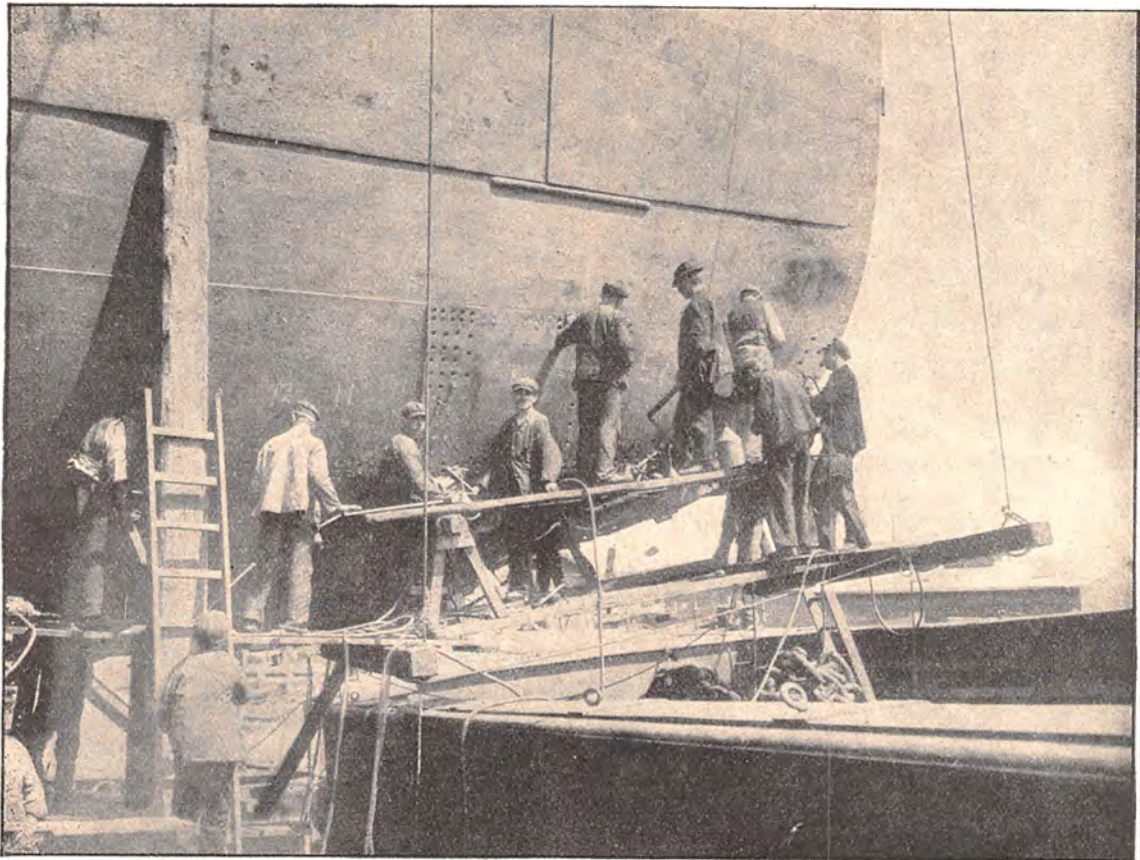
Fredag Eftermiddag paa Farten til Nikola-jewsk klagede Anton sin Nød for mig og Mr. Jay Snob:

»Jeg skulde dog ikke have fulgt mit Hjertes Tilskyndelse saa hurtigt. Nu indser jeg det!

Det var hen i *Toget!* Og hvad der er det aller-værste: Den virkelige lovformelige Skilsmisse kan kun fuldbringes af de sædvanlige Dommere, som vi først finder ved vor Rejse Maal i Wladiwostok. Der maa jeg altsaa endnu vente hele to Dage, en Evighed for et Menneske, der van-smægter efter sin Frihed!«

Amerikaneren viste fuld Forstaaelse af min Vens mislige Situation:

»Jeg sagde Dem jo allerede i Europa, at dette Tog ikke du'r noget. Næ, saa skulde De engang se *vore* Luksustræn: Paa Strækningen fra Chicago til Arizona kan man naar som helst *opnaa Skilsmisse under Farten!*«

„United States“ paa Bedding.

Det er lidt af en ond Skæbne, der i Aar har forfulgt Skandinavien—Amerika Linjens store Udvandrerdamper „United States“. For nogen Tid siden løb Skibet paa Grund oppe i Christianiafjorden, og forleden indtraf atter et lignende Uheld. Begge Gange var der Lods ombord, saa at Ansvaret for Uheldene i hvert Fald ikke kan siges at hvile paa Kaptajnens Skuldre alene, men det er forøvrigt de meget vanskelige Strømforhold i det altid farlige Farvand i Christianiafjorden, der bærer Skylden. Skaden, som Skibet denne Gang har taget, er ikke videre stor. Det er gaaet ud over nogle Plader, og begge Gange har „United States“ ved egen Hjælp kunnet gaa til København for at reparere. Ovenstaaende Billede viser „United States“ paa Bedding.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

I Oversættelse ved Godfrey Holmer. Fortsat.

Ja, jeg tror, jeg vilde synes bedre om Denis, hvis jeg ikke var en lille Smule bange for ham,« bemærker Frøken Blake, for hvem der ikke gaves nogen Skabning, som hun var bange for. »Hvorledes kom De ud af det med ham?« henvender hun sig pludselig til Norah.

Blodet farer Prinsessen til Hovedet. Hun gør et svagt Forsøg paa at svare; men kan ikke. Frøken Blake, efter et hastigt, forskende Blik paa hende, kommer hende til Undsætning i egen Person.

»Jeg forstaar. Han holdt Dem i stramme Tøjler, ligesom han gør ved os, og det vil De bare ikke være ved. En Fætter, ligesom en Broder, er som en bedsk Medicin. Ubehagelig, men god. Men det er en Skam at sige et eneste Ord mod ham. Er der nogen, jeg kan lide, saa er det da ham.«

Prinsessen løfter uvilkaarlig Øjnene, i hvilke en skarp Iagttager kunde læse en Verden af vemodig Taknemmelighed, og møder Frøken Blakes Blik.

Hvis Nancy Blake ønskede en Bekræftelse af sin Anelse, faar hun den nu i videste Udstrækning. En Skygge af virkelig Medfølelse glider over hendes livfulde Ansigt i et hastigt Nu, og i det Øjeblik opstaar der i hendes Hjerte en oprigtig Venskabsfølelse for den lille zarte Skikkelse ved hendes Side.

Uvilkaarlig lader hun sit Blik søge Delaney, der staar ved Vinduet. Han er delvis skjult for de fleste af de Tilstedeværende; men Frøken Blakes Blik falder lige paa ham uden at krydse hans.

Har Nedslaaethed nogensinde staaet saa tydeligt at læse i en Mands Øjne, som nu i Delaneys Blik, der hviler med en Blanding af pættisk Ømhed og dyb Sorg paa »Prinsessen«. Dette Blik afslører for Frøken Blake alt, hvad hans Hjerte rummer — man behøver ikke at spekulere paa dets Indhold — det taler sit tydelige Sprog.

Denis elsker denne lille mørkhaarede Tingest, som han aldrig har elsket den majestætiske blonde Skikkelse, — eller som han aldrig nogensinde har elsket en Kvinde eller vil komme til at elske en Kvinde igen — ja, alt det læser Frøken Blake i hans Blik saa tydeligt, som om hans Læber havde sagt det.

Det giver et Sæt i ham. Hans melankoliske Dagdrøm afbrydes, idet hans Moder nærmer sig. Hendes Ansigt er et eneste straalende Smil. Idet hun siger.

»Er hun ikke aldeles bedaarende? En aller-kæreste lille Skabning. Du har sandelig ikke sagt for meget, Denis. Hendes Mund, hendes Øjne, hendes line, smaa Hænder. Og hendes forfriskende Væsen. Jeg maa have hende med til Byen i den kommende Sæson og indføre hende. Hun vil blive Sæsonens Dronning. Og hun vil, det forudsiger jeg — gøre et glimrende Parti — den bedste Mand er ikke god nok til hende.«

Denis bider sig i Læberne. »Hvor du dog tager paa Vej, Moder,« siger han i en vranten Tone og mere utaalmodig, end han nogensinde ellers taler til den Moder, han forguder, og som forguder ham.

»Ude for første Gang — den første Dag — og — allerede gift. Lad dog det arme Barn faa Lov til at aande frit for en Gangs Skyld.«

»Ja, ja, du skal se,« svarer Fru Delaney. Hun har ikke bemærket hans Utaalmodighed, hans tvungne Smil, og at hendes Ord piner ham. En nyankommen Gæst kræver hendes Opmærksomhed, og hun overlader Denis til hans egne Betragtninger — til hans melankolske Iagttagelse af den Kvinde, der har erobret hans Hjerte.

Under Samtalen med Moderen har han forandret sin Stilling, saa at han bliver lettere at iagttage for de nærmeste Gæster.

To kølige, blaa Øjne vender sig bort fra den lille Terrier, faar et Udtryk af forskende Alvor og fæster sig paa hans Ansigt. Udtrykket bliver strængere, mere undersøgende, og saa — med et haardt, køligt Smil — rejser Frøken Cazalet sig, idet hun lader den lille Terrier falde temmelig ublidt ned paa Gulvet, men hendes Blik hviler stadig paa Denis, og hun ser, at hans Tanker bevæger sig om noget, der næppe fylder hans Sjæl med Glæde, og hans Øjne søger — ikke hende — men Prinsessen.

Idet Hunden falder paa Gulvet, giver den et klagende Bjæf fra sig. Denis farer sammen og ser hen paa hende. Deres Øjne mødes. I hendes Blik er der noget, der ligesom bringer et isnende Pust over ham; men han har næppe Tid til at tage en Beslutning, før Frøken Cazalet langsomt og majestætisk skrider over Gulvet — hen til den lille Gruppe, i hvilken Norah befin-

der sig. Hun sidder ved Siden af Frøken Blake og taler i dette Øjeblik med en ung Mand, der bruger Monokel og bærer den korteste Frakke, som Velanstændigheden overhovedet kan tillade.

Frøken Cazalet anmoder — med et stift Smil, men ganske yndefuldt — om at blive præsenteret for Norah, og stiller sig derefter op for at lytte til, hvad den unge Mand siger.

»Jeg stak herved for nogle Dage,« siger han og anbringer med nogen Vanskelighed Monokelen; «Madame skrev til mig, at hun arrangerede en Havefest i næste Uge. Saa vidste jeg, at jeg var sikker paa at træffe Fru O'Shaughnessy, og da hun for Tiden er mine Øjnes Lyst og alt det andet, saa — vær'sgo' — her er jeg.»

»Et imponerende Navn,« bemærkede Frøken Cazalet spottende.

»Aldeles udmærket! Et fortræffeligt, godt, gammelt irsk Navn, paa Ære,« vedbliver den unge Mand. »Der er rigtigt af det; men man kan aldrig faa for meget af det gode. Hun siger, hun nedstammer fra en Konge, eller var det en Dronning — eller maaske Konger og Dronninger — jeg husker ikke rigtigt. I hvert Fald, hun er den Kvinde, om hvilken jeg i Øjeblikket har kommemoreret alle mine bedste Følelser.«

»Nu er De grusom. Hvad i Himlens Navn skal der saa blive af de andre Damer,« indskyder Sir Philip leende.

»Næ, det har De Ret i; men hvad Pokker skal man gøre,« svarer den unge Mand — Hr. Greene.

»Jeg hader Havefester,« siger Frøken Blake. »Jeg har sat mit Hjerte ind paa at komme til et rigtigt Karneval. Hvad foretrækker De?« henvendt til Norah.

»Ballet, tror jeg nok,« svarer Prinsessen, lidt undselig. Hendes Undseelse er saa bedaarende ægte og yndefuld, at Hr. Greene — figurligt talt — i næste Øjeblik ligger for hendes Fødder.

»Ja, Ballet vil »Prinsessen« synes bedst om,« siger Kilgarriff med et dvælende Blik paa sin »gamle« Veninde og Legekammerat.

»Prinsessen!« gentager Frøken Cazalet med klar, rentonende Stemme. »Er det det, man kalder Dem?«

»Fa'r kalder mig saadan,« siger Norah rødme og med en forlegen, næsten hviskende Stemme.

»Prinsessen«. Hm! Temmeligt — hm! — udfordrende af et Kælenavn at være, synes De ikke? Men, Gud bevar's! naturligvis meget betegnende — og vel anbragt.«

Hun siger det med et høfligt Smil; men enhver forstaar, at hun anser »Prinsessen« for at være en Prinsesse af en ret mangelfuld Art.

»Ja, og en Prinsesse af den rigtige Sort er hun,« bemærker Kilgarriff med et trodsigt Blik hen paa Frøken Cazalet.

»Utvivlsomt,« svarer den sidste med et Smil,

der ligesom lægger en kold Haand paa den glade Gruppe.

»Har Deres Naade ikke en eller anden Plads i Deres Hof, som De kunde unde en flink og opvakt ung Mand?« siger Greene i en ydmyg Tone for at redde Stemningen. »Hvis en saadan Post er ledig, vil jeg meget gerne have den, og jeg tilsværger Dem evig Troskab. Ligemeget hvad — jeg paatager mig alt for at tjene Dem — Opvask, Skopudsning.«

Frøken Cazalet agter dog ikke at slippe Norah.

»Hvis ikke Deres Rang udelukkede det, burde De føle Dem meget bæret,« siger hun, idet hun fikserer Norahs nervøse, frygtsonne Øjne med et stift, haanende Blik. Hun nyder Bevidstheden om, at »Prinsessen« i dette Øjeblik lider Undseelsens Kvaler ved at blive gjort til Midtpunktet i denne hende fremmede Kreds.

Men der er et nyt, underfundigt Smil om Frøken Cazalets Mund, idet hun fortsætter:

»Ved De —«

I samme Øjeblik afbrydes hun af Denis, der, bleg og streng, trænger sig ind i Gruppen. Han ser kun paa Norah.

»Min Moder vil gerne tale med dig,« siger han kort, og idet han lægger hendes Arm i sin, fører han hende bort, uden at se hverken til højre eller venstre.

FEMTENDE KAPITEL

Nye Venner.

En Uges Tid foraarsager en Strømkæntring i Norahs Tilværelse. Hun faar Bugt med sin Undseelse.

Forskellige sammenvirkende Aarsager hjælper hende til at komme over denne naturlige »mauvaise honte«, der havde bemestret hende ved hendes første Indtrædelse i det mondæne Selskabsliv, ved pludselig at befinde sig overfor en Mængde hende aldeles fremmede Mennesker. En af de mest virksomme Faktorer i Kampen mod den naturlige Undseelse var Frøken Cazalets umiskendelige Fjendskab, der lagde sig for Dagen i allehaande smaa Uforskammetheder, smilende Haan og haanende Smil.

En anden var Delanays faste Beslutning at værne om hende og beskytte hende mod Frøken Cazalets Angreb.

Denne sidste Kendsgerning berørte hendes Stolthed. Hun vilde ikke have hans Beskyttelse — hun vilde ikke have ham, af alle Mennesker, til Forbundsfælle i Kampen mod Frøken Cazalet, og derfor maatte og vilde hun selv overvinde de Vanskeligheder, der frembød sig — ved at overvinde sig selv og det, der virkede hængemenede.

Det var ganske vist kun smaa Vanskelig-

umiskendeligt Velbehag. »Det er jo mange Aar siden, og man bliver let glemmt. Har han fortalt Dem om Fru O'Shaughnessy —?«

»Aa, ja, ja, det har han rigtigt nok,« udbryder Norah ivrigt. »Meget ofte. Han plejede at kalde Dem — « rødmende — »Bessie«.

»Ja, det passer,« siger Fru O'Shaughnessy, øjensynlig helt begejstret. »Saa han erindrer mig endnu. Det glæder mig — vi er gamle Venner, og De maa fortælle ham, at jeg heller ikke har glemmt ham, men husker ham ligesaa

godt, som da jeg var Bessie Mc Gillicuddy. Gud velsigne Dem, mit kære Barn. Sid nu lidt her hos mig. Jeg vil dog nok beholde Dem et Øjeblik. Forresten vilde jeg have været her for længe siden, hvis jeg ikke lige var kommet tilbage fra Italien —.«

I dette Øjeblik lægger et Par Hænder sig over Fru O'Shaughnessys Øjne. Hændernes Ejermænd gaar videre endnu, idet han planter et hjerteligt Kys paa hendes fyldige Kind.

Fortsættes.

Børnenes Plantedag. »Unge Planterør« fotograferes. —;

Dagens Anledning og hvor Plantør Rømkilde holdt et lille Foredrag om Dalgas og Heden og gav en Forklaring af, hvorledes Planterne sættes, skredes til Arbejdet. Hullerne var gravede forud, og numererede Pæle afmærkede hver Klasse Jerdstykke. I Løbet af en lille Time var 6000 smaa Gran og Fyr blevet plantede af de ivrige Barnehænder. Det er Meningen hvert Aar at holde en saadan »Børnenes Plantedag« og ad Aare vil der staa en Skov som Resultat af Børnenes Arbejde.

Det betydningsfulde, opdragende Element i denne Sag vil sikkert i Fremtiden skabe stor Interesse om »Børnenes Plantedag«. M.

Børnenes Plantedag.

Der er noget overordentlig tiltalende ved den Ide at lade Børnene tage Del i de jyske Heders Beplantning. Da Pastor Jacobsen i Varde bragte Tanken frem for de paagældende Autoriteter, fandt den ogsaa straks fuld Tilslutning, og forleden Dag marcherede 400 af Kommunens Skolebørn under klingende Spil af F. D. F.s Orkester i Blæst og Støv, men med godt Humør, den lange Vej ud til »Søndre Plantage«.

Efter et lille Hvil paa Udsigtshøjen, hvor Dannebrog var hejst i

Børnenes Plantedag: I fuld Virksomhed.

Ingen kan stande sin Skæbne imod.

(Charles Gandrup.)

EDUARD BORREGAARD.

PIANO.

1. In - gen kan stan - de sin Skæb - ne i mod!
 pløj - e din Mark saa godt som du vil, og
 stri - de dig frem gen - nem Mod - gan - gens Elv! be

om den skal vor - de ham ond el - ler god, det mag - ter der in - gen at
 Him - len kan gi - ve sin Grø - de der - til; et Stormvejr og Ha - gel, før
 var dog i Li - vets Trængsler dig selv! handl som du bør, og

raa - de for, det sty - rer en stær - ke - re Haand end vor.
 knap du det ved, kan mej - e din Rig - dom, din Møj - e ned.
 gør hvad du kan, da er du din Skæb - nes O - ver - mand.

mf

Finc.

2. Du kan
 3. Skal du

D. S. %

Laxin

Konfekt

3deelt og velsmagende
... Afføringsmiddel ...

For Børn og Voksne · Ushadelig · Af mild og sikker Virkning.

Pris pr. Æske 1 Kr.

Læs selv derom!

Hvad er Kihlol?

Læs selv derom!

Kihlol er et nyt Desinfektionsmiddel med hidtil uanede Muligheder; giftfrit og dog bakteriedræbende! Kihlol er et olieagtigt vegetabilsk Produkt, som grundet paa sine bakteriedræbende Egenskaber, vil finde Anvendelse næsten ubegrænset Tilfælde. Da vel de allerfleste Sygdomme stamme fra Bakterier, er det ved nærmere Eftertanke ej underligt, om et Stof som Kihlol formaar at dræbe Bakterier og derved rense Blodet, er i Stand til at fri Mennesket for Sygdomme, som de paa anden Maade ganske vanskeligt kunne blive af med.

Ekzem. Jeg har i over 20 Aar været plaget med Ekzem, saaledes at Hænderne sad i Saar, og jeg har i den Tid forgæves prøvet alle Raad. For ca. 1 Maaned siden blev jeg anbefalet at prøve det blodrensende Middel Kihlol.

Jeg købte et lille Glas til 75 Øre og tog deraf 7 Draaber paa et Stykke Sukker Gange om Dagen, og jeg er nu — til Foravselse for alle — fuldstændig fri for Ekzem.

Bylder. Undertegnede, der har været plaget stærkt med Bylder, om intet har kunnet hjælpe for, vil fremtidig nødig undvære Kihlol.

Den værste Byld svinder ind til intet, naar jeg tager 8 Draaber Kihlol paa et Stykke vidt Sukker 3 Gange om Dagen.

Hans Florentsen, Stødstrup.

Mavekatarrh. Jeg er meget glad ved at kunne beredne, at min Kone nu befinder sig helt godt, efter at hun har brugt 2 Glas Kihlol. Før led hun usigeligt foruden af sin Mavekatarrh af Fordøjelsesbesvær og af Kvalme, og hun havde aldrig en rolig Time, og saadans har hun haft det i de sidste 6 eller 7 Aar.

Hverken hun eller jeg vil nu for nogen pris undvære Kihlol. Jeg havde forgæves søgt baade Læger og Professor, og hun er været opereret uden Nytte, saa vi har været ved at miste Troen paa, at det ogsaa Sindre blev godt igen, men heldigvis leve vi nu begge glade i Troen igen.

H. Reitz, Klodskov, den 11/8 1908.

Nervegigt. Vi bliver mere og mere beejstretede for Deres Kihlol her i Byen. De kommer i Dag til at lade mig faa 2 Glas deraf, det ene til mig selv, og det andet til Ane Jørgensen

Kihlol er, som det kan ses af ovenstaende, et ætherisk Stof, som i Løbet af ganske kort Tid gennemtrænger Legeadrtill de yderste og fineste Nerver og Celler. Sammen med de altid kamphædte hvide Blodlegemer angriber og ødelægger Kihlol her de sygdomsvækkende Bakterier, saaledes at Sygdommen maaske helt kan forhindres at komme til Udbrud. Men lad det en Gang vise sig, at stamme fra Angreb af Bakterier, og hvilken Rolle Stoffer som Kihlol da vil komme til at spille i videnskaben, siger sig selv. — Kihlol faas i smaa Glas à 75 Øre. Ved 3 Glas frit leveret og ved 6 Glas ad Gangen 10 pCt. Rabaat. — Kihlol faas hos Forhandlerne, Apotekerne i Danmark og Tyskland samt en gros & detail fra Hoveddepotet for Tyskland Apoteker E. A. Hansen, Løve-Apotheket, Løve, og ogsaa fra Fabrikanten

vist forbavsende og vidunderlige Virkninger. i Karleby. Hun har i 2 à 3 Aar været plaget med Nervegigt i Hænderne og Smerter i Maven, saa at hun mangen en Nat har vandret op og ned ad Gulvet i Stedet for at sove, men i Tirsdags, da hun var i Besøg hos os, gav jeg hende 20 Draaber paa et Stykke hvidt Sukker for at se, om det ikke ogsaa kunde hjælpe hende, og det hjalp lige straks. Hun følte det, som om Brystet blev aabnet for hende, og hun aandede saa let og saa ugenert, og hun sov den Nat fra hun lagde sig til hun stod op om Morgenen, og Smerterne var som blæst bort. At hun er glad for Kihlol, kan De jo nok tænke, og jeg maatte endelig love at skaffe hende et Glas, hun har nemlig aldrig før kunnet faa Hjælp for sin Nervegigt.

L. P. Clausen, Karleby, den 16/8 1908.

Modersyge. Min Kone har i mange Aar været plaget af Modersyge. Kun de sidste 9 à 10 Maaneder har hun været helt fri for denne Sygdom, siden hun begyndte at tage 10 Draaber Kihlol et Par Gange om Dagen. Hun er usævanlig glad for det gode Raad.

Rasmus Simonsen, Sdr. Ørslev, d. 1/8 1908.

Huller paa Benene. Jeg kan Dem, at det er Ekzem og Huller paa Benene, at vi har brugt deres Kihlol for, og jeg kan ikke andet end anbefale det paa det bedste. Vær saa venlig at sende mig 2 Glas til.

Søren Nybygger, Borup pr. Brande, 18/8 1908.

Diphteritis. Min Hustru har baade som Barn og som Voksen adskillige Gange været angreben af den ondartede Diphteritis og er hver Gang bleven skaaret i Halsen derfor. Da hun igen i forrige Maaned blev angreben deraf, gav jeg hende paa et Stykke Sukker

Læs f. Eks. om: 3 Gange om Dagen 10 Draaber Kihlol i Løbet af nogle faa Dage viste det sig, at Pletterne vare borte, og at hun var rask uden nogen som helst anden Hjælp. E. Jørgensen, Urmager, Kraghavesvej, Nykøbing F.

Blærebetændelse. Jeg undertejner, at jeg har i over 4 Aar været plaget med Blærebetændelse, saaledes at det smerte mig meget, hver Gang jeg skulde lade mig vand. Jeg blev af en Nabokone anbefalet at tage 8 Draaber Kihlol paa et Stykke Sukker, og saasart jeg havde prøvet det et Par Gange, var jeg fuldstændig rask.

Enke H. R., Horbelev.

Mavekatarrh. Jeg undertejner, at jeg har i over 4 Aar været stærkt plaget af Mavekatarrh, som jeg uden Nytte har søgt Lægehjælp for, baade herhjemme og i Udlandet, saavel i Amerika som i England og Spanien.

har desuden prøvet næsten alt, hvad der er hørt eller læst om, som blev anbefalet for Mavekatarrh, uden dog nogen Siidligere at blive hjulpen. Først for et Aar siden, i Februar 1907, fik jeg at vide om et Middel „Kihlol“, og jeg forbaavet, at der næppe var gaaet en Time efter, at jeg havde taget de første 10 Draaber, førend jeg følte en paa den dende, oplivende og smertestillende Bølge, og efter ganske kort Tids Forløb følte jeg mig fuldstændig rask og veltillidig. Jeg har i Dag været henne og købt et Glas Kihlol til, og jeg vil med Fornøjelse bevidne, at jeg med Glæde gav 10 Draaber for hvert Glas i Stedet for 75 Øre. Det vil ikke for nogen Pris undvære det i Huset.

Turbinevej 8, Nørrebro, 27/8 1908.

P. Hansen

HOTELLER

Varibo. Hotel „Søro“ nærmest Banen. Karl ved alle Tog.

Central-Hotellet, Viborg, anbefales Rejsende — Stor Staldplads. **John Sørensen.**

Lykøbing F. — Højskolehjemmet. — Telf. 285.

Missionshotellet, Hillerød. Store, lys og hyggelige Gæsteværelser. Mod. for Inng. Uppbejd. Karl v. alle Tog.

Hotel „Nutiden“, Rønne. Bedste og billigste Madsted. Stort Udvalg af à la carte.

Hotel Bellevue, Næstved. 2 Minutters Gang fra Banegaarden. Vær. fra Kr. 1,50. **J. C. Jørgensen.**

Missions-Hotellet, Esbjerg, Skolegade 36, — Telefon 497 —

anbefales ørede Tilrejsende, værelser fra 1,00, 1,50. W. C., Baadeværelse, elektrisk lys paa alle Værelser. Hotellets Vogn ved alle Tog. **Ærb. Martin Hansen.**

Christiansminde Badehotel, Svendborg. Telf. 31.

Et af Danmarks smukkeste og sundest beliggende Badesteder ved Skov og Sø. omkomfortable Værelser saavel i Hotellet som i Villaa „Søro“. Prospekt franko. Aabent hele Aaret. **L. Frantzen.**

Hotel „Kolding“, Kolding. Byens største og bedste Hotel. Tlf. 3, 15 & 636. **Carl Lundgren**

Opholdshotellet, Banegaardsgade 6, **Aarhus,** umiddelbart ved Banen. Karl ved alle Tog. Godt Køkken. Telf. 1378.

Møens Klint. Smukkeste og sundeste Opholdssted. Hotel og Pensionat. **Hunosøgaard.**

Rejsende til Kolding anbefales Missionshotellet.

Moderne, komfortable Værelser og Restaurationslokaler. Godt Køkken. Elektrisk Lys. Karl ved Togene. 3 Minutter fra Banen. **C. Mikkelsen,** forh. Missionshotellet, Hillerød.

Turist Hotellet, Middelfart. Anbefales Turister og Rejsende. Stor smuk Have umiddelbart ved Strand og Banegaard. Godt Køkken. **C. Bjerg.**

Frelsensdalens Hotel. Danmarks mest søgte og smukkeste Opholdssted for Turister, samt Skræderbakken, bekendt for sin henrivende Udsigt. 1. Kl. Restaurant. Godt Køkken. Rimelige Priser. **Carl Jensen,** (ny Vært).

Hotel Harmonien, Harald Hoffmann, Sæby.

Hotel Silkeborg, Silkeborg. Byens eneste 1ste Kl.s Hotel. Omnibus ved alle Tog. **P. Poulsen.**

Badepensionatet Rolykke, Sæby. Smukkeste Beliggenhed ved Skov og Strand, modt. Gæster. Bedste Referencer. **Fuld Pension 3-3½ pr. Dagn.**

Strib Badehotel (ved A. Varberg). Aabent hele Aaret. Sundeste og smukkeste sted — bedste Samferdselsveje til alle Sider. Glimrende Bade. Boldspilpladser, 2 Gauge ugentlig Koncerter. Godt Køkken. **Billig Pension.**

Telefon **Taarbæk Badehotel** **Bellevue 63.** Værelser med fuld Pension 4 à 5 Kr. **Chr. A. Nielsen.**

KLINIKER • BADE etc.

MEDICINSKE BADE

Vandkure, Bade, Massage, Lysbade, Gytjebade.

BADEANSTALTEN „KØBENHAVN“

Studiestræde 61. Telefoner: 9100, 9103 og 9104.

Aalborg Lysbade-Anstalt og Massage-Klinik, Jernbanegade 19. Kurshandling for Gigt og Nørvaldslede.

Fru D. Krabbe Wendrich's Klinik for Sundhedspleje

Ansigt- og Haarpleje anbefales. Midler til Selvbehandling. Købmagergade 16, 2. Telefon Byen 2969 y.

Fru Karen Møllers Klinik, Frederiksbergg. 10. Telefon Byen 1810 y.

Sundheds- og Skønhedspleje for Ansigt, Hals og Hænder.

Specialitet: Behandling for Haaraafald, graat Haar og ny Haarvækst (ny Metode).

Massageapparat (eget Patent).

Fru Elisabeth Olsen, Damefrisørsalon, **Westend 4¹** anbefaler elegant Frisering. Lovet- og Ansigtbade m. Massage. Specialitet: Smukt Haararbejde til billige Priser.

Antiseptisk Fodpleje

for Damer og Herrer. Elegant Frisering. Hoved- og Ansigtbade med Vibrationsmassage. Manicure. Smukt Haararbejde.

Frk. M. Jensen, Værnedamsvej 15, 1. Sal. Tlf. Vester 1576 y.

HUS OG HJEM

De ærede Husmødre der sælger Pris paa at faa deres Tøj omhyggelig behandlet, fint vasket og elegant strøget, bør henvende sig til **Københavns nye Dampvaskeri.** Manschetløj leveres paa 3 Dage. Husholdningsvask: pr. Snes vasket Kr. 1,40 rullet 1,80, strøget 2,40. Stort alene 20 Øre mere usk at telefonere til **Taga 900** og deres Tøj vil straks blive afhentet.

Husk Rammeforretningen, Skindergade 22. Smagfuld Isdræning.

Specialforretning i Noder **Aug Halek,** Skindergade 13. Telf. Byen 4216.

Skomager. Salg af Balletsko en gros & en detail til billigste Pris. Reparation af al Slags Fodtøj. **R. Tschernin,** Rosengaarden 5

1. Kl. Morgenfrisering og Medicinske Hovedbade tilbydes Damerne i Deres eget Hjem Maanedes-Abonnement 10 Kr. **Anna Hoffmann Petersen,** Raadmansg. 32. Tlf. **Taga 62 x**

13, Rosenborggade 13. Solide Herre-Støvler 9,75 Solide Dame-Støvler 7,75 Herre-Saaler 2,25, Dame-Saaler 1,65. Tlf. **Byen 2407 x**

Væg- & Gulvfliser Murermester P. Rasmussens Flise-Magasin, Møllegade 8 København N. Tlf. **Nora 326.** Udførelse af Flise-Entrepriser overalt ved Specialister

Radium, fineste Lædercreàm, alle Farver. **Radium Fødtøsværte.** R. Agerskov, Blaagaardsgade 15, Kbhvn. N. Tlf. **Nora 511 y**

Lad Deres Fodtøj repareres i **„RANTZAU“** Hurtig og bestemt Levering **5, Rantzausgade 5.**

M. Haar, Skræder. Herre- og Damearbejde udføres samt Reparationer God Pasning! **Holger Danskes Vej 73, St.** Billige Priser

Glarimesterforretningen - 11, Borgergade 11 Billeder indrammes og Ruder indsættes. Glasassurance besørjes. **Juul Petersen**

Fru Martha Høst, Værelser for kortere og længere Tid med 1. Kl. Pension, Frokost **Tiv Østergade 10.** og Middag. Moderate Priser.

Fodtøj købes bedst og billigst i **Skotøjmagasinet** 29, Landemærket 29. (Thorvald Nielsen).

LAMPE-SKÆRME **Kjøbenhavns Lampeskærmefabrik** Frederiksberggade 27, 1. Sal. Tlf. **710**

UNDERVISNING

Hadsten Højskole. Karleskole med Haandværkerafdeling begynder 4. Novbr. Skoleplan ved **H. J. Vedde.**

Th. Langs Skoler, Silkeborg

Gymnasiet og Realskolen, Optagelsesprøve først i Juli.

Seminarlet, Optagelsesprøve før og efter Sommerferien.

Forskoleseminarlet, Optagelsesprøve sidst i Oktober.

Silkeborg Husholdningsskole

Skole og Hjem for unge Piger.

Nye 5 Maaneders Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Pris 50 Kr. pr. Md Program tilsendes. **Frida Lund. Maja Holberg**

Aarhus Husmoderskole.

Nyt ½ Aars Kursus begynder 4. Novbr. For Elever, der vil have halvt Vinter og Sommerkursus, begynder et Kursus 1. Februar og 1. August. Statsunderstøttelse kan søges. **Marie Jespersen.**

Vordingborg Seminarium.

Nyt. Moderne Indretning. Damp- og Strandbade. Uddanner Lærere og Lærereinder. Foruden alm. Afdeling særligt Hold for Preliminarister. Nærmere ved **Th. Halse. A. Munk.**

J. Hammermüller, Organist. Klaverundervisning. **Frederiksberg Allé 21 A**

frøken Wintelers Pigeskole

optager i Gymnasieafdelingen (nysproglig Retning) unge Piger som er i Besiddelse af de fornødne Forkundskaber. Det nye Skoleaar begynder den 19 August. **Louise Winteler,** Odense.

Silkeborg Seminariums Forberedelseskasse. Det nye Skoleaar begynder d. 31. August Baade mandl. og kvindl. Elever opt Man maa helst melde sig inden 15. Juni. **P. J. M. Vinthe**

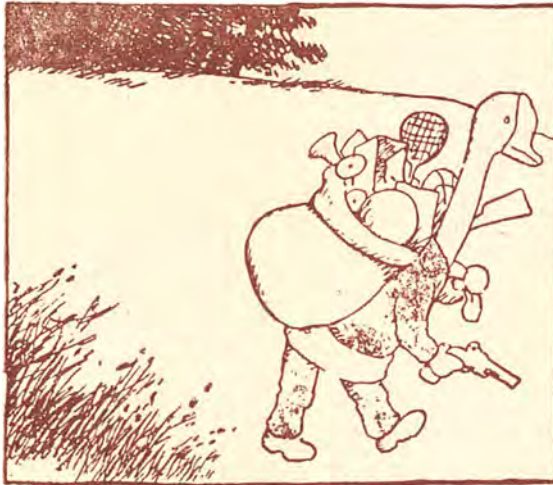
DE SMAA PJEYSER

Se her den gamle Mand, der kommer kørende
i Slæde,
Med Kurven fuld af mange Ting til Nytte og til
Glæde.

Han aner ej, en Røver med en ladt Revolver
tager
Den Kurv, som her man ser, er fyldt med mange
rare Sager.

Banditten tænker, mens han hurtigt bort med
Kurven lister:
»For denne Gang de Pjevser smaa en Masse
Gaver mister.«

Paa Vejen møder han en Flok af meget gode
Venner,
Og en Gave straks han give vil til alle dem, han
kender.

Da kom i samme Øjeblik en Politibetjent,
Som minder mig og mange andre om en god
Bekendt.

Det kan nok være, Røveren fik Ben at løbe paa,
Men Betjenten bragte Legetøjet til de Pjevser
smaa.

- Vilde De ikke være glad, hvis De vandt den store Gevinst i Lotteriet?
— Jo, men jeg driver det saamænd aldrig længere, end til at faa en lille.

HVER 8 DAG

Nr. 40. 3. Juli 1910. 16. Aarg.

Nervø ved Rattet paa „Wampa“.

Silkeborg, set fra Aavejen til Hattenæs.

Hos Alfred Nervø.

Et Interview paa Flyvepladsen.

ALFRID NERVØ er Dagens Mand. Ja, man kunde fristes til at sige *Nattens* med. Thi hvem har som han kunnet faa Københavnerne til at vaage — renoncere paa deres gode Nattesøvn den ene Gang efter den anden og give en styrtende Masse Penge ud til Biler med Nattakst!

Det er bleven en ren Epidemi, disse natlige Ture til Flyvepladsen ved Kløvermarksvej ude paa Amager. Efter den kække unge Aviatikers stolte Flugt ind over Byens Tage kræver den offentlige Mening af denne højtstræbende Yngling, at han ogsaa skal flyve, som den første, over Sundet til Malmø. Og det er bleven en yndet Fornøjelse at tage paa Amager i de lyse Jæminætter for ikke at blive narret for det spændende og sensationelle Øjeblik, da Hr. Nervø endelig bestemmer sig til at vove Forsøget.

Skønt — *Fornøjelse?* En og anden finder selvfølgelig, at med Fornøjelsen er det lidt smaat bevendt. *Nattens* Timer henglider. Tilsyneladende er der ikke en Vind, der rører sig. »Bedre Betingelser end i Aften faar han aldrig!« hævder en. Utaalmodig med et sagkyndigt Blik mod Vindmaaleren. »Men Nervø er slet ikke herude!« oplyser en anden endnu sagkyndigere. Et Par folkelige Cyklister arrangerer et improviseret Cyklevæddeløb omkring et cirkelrundt Vandhul. Det ender med, at den ene af dem plumper i — til stor Jubel for den forsamlede Ungdom. Men iøvrigt sker der intet. Hangarerne er stænget. Det begynder at blive nederdrægtig koldt. Og man har været letsindig nok til ikke at tage Overfrakke med.

En kendt og skattet Operette-Elsker i Sommersæt og Panamahat skuer med Vemod ud over Sundet. Himlen farves af det første Morgenskær. Man trænger til noget at varme sig paa. Desværre har ingen endnu været tilstrækkelig smart til at etablere en interimistisk Bæverting paa Flyvepladsen. »Hvem der havde en Whisky!« ønsker en halvsvøvnig Journalist, der er herude i Embeds Medfør og har været her Nat efter Nat — resultatløst. »Whisky!« udbryder Operette-Elskeren. »Næ, det var dog en styg Tanke. Nej, giv mig Ret i, at den Drik, der vilde staa bedst til Situationen og til Kuloren af den gryende Morgen, afgjort er Rødvinstoddy.« Man drøfter Spørgsmaalet indgaaende — usigelig orkesløst, eftersom der hverken er Whisky eller Rødvinstoddy i Landskabet.

Saa staa Solen op — som en glorød Globus. Det er et ret ubehageligt Syn. Ikke fordi der i og for sig er noget uskønt eller skamfuldt i at se Solen staa op. Men saadan at skulle til at tænke paa at forføje sig hjem i Seng, naar det er højlys Dag — det er lidt pinligt.

Den eneste fornuftige er Nervø. Han ligger nemlig hjemme og sover! Da dette Faktum rygtes, begynder Mængden saa smaat at spredes. Der holder et halvt hundrede Biler paa Pladsen. Og de fleste af dem faar efterhaanden Tur. Klokken er imidlertid slaaet 4. Forgyldningen paa Frelserens Taarn luer i Morgensolen. En Del Medmennesker drøfter Chancerne for at faa Morgenkaffe paa »Vennelyst«. Og saa kan man eventuelt komme hjem med en Sporvogn.

Ja — det er en let skitseret Fremstilling af en af de Nætter, Undertegnede har tilbragt paa Flyvepladsen. Dagen efter en saadan veltilbragt Nat træffer jeg Nervø paa Vej til Hangaren.

Nu er det jo meget muligt, at denne vor eneste virkelige Aviatiker har fløjet over Sundet paa det Tidspunkt, hvor nærværende læses. Alligevel vil min Artikel have sin historiske Interesse, ligesom det i høj Grad er værd at lytte til de særdeles nøgterne og tørre Ræsonnementer, Hr. Nervø fremsætter.

»Det var Vindstille i Nat,« begynder Nervø med et lunt Smil. »Ikkesandt? Folk paastaar det, og Bladene skriver det. Ikke desmindre fremgaar det af Meteorologisk Instituts Vejrtabeller, at Vindhastigheden i de paagældende Nattetimer har varieret mellem 4—5 og 8 Meter i Sekundet. Det var saa sikkert som noget, at jeg var gaaet i Ballen, hvis jeg havde vovet mig ud over Vandet.«

»Det er altsaa ingen Garanti, at Vindmaaleren staa stille — eller næsten stille?« spørger jeg.

»Vindmaaleren!« svarer Nervø med foragtelig Betoning. »Den kalder vi herude for *Idioten!* Næ, jeg er den herhjemme, som har set mest Flyvning og ved bedst Besked om Flyvesport. Jeg holder selv Udkig med Vejret . . . har bl. a. min Ballon oppe for at prøve, hvorledes Vinden blæser. . . og jeg tager min Chance, naar den er der. Ikke et Minut før. Al Passiar om, at jeg ikke tør eller ikke vil forsøge endnu af den ene eller den anden mere eller mindre umulige Grund, er Snak. Den Flyvning skal gores. Og jeg vil gøre den.«

»Anser De den for farligere end Flugten ind over Byen?«

»Ikke for farligere, men for *vanskeligere*.

Der maa være en Del sammentræffende gunstige Betingelser til Stede, for at den skal kunne lykkes. Først og fremmest maa der være Ro i Luften. Paa Met. Institut mener man forresten, at vi er ved at gaa ind i en rolig Vindperiode. Iøvrigt betragter jeg Turen ind over København som noget, det vilde være meningsløst at gentage. Den Tur skal gores over hver By, af den.

der kan gøre den. Og dermed færdig. For Gentagelser er der ingen Brug!«

Vi møder en ung Dame, en kendt Humorists Frue, der hører til de trofaste; ingen Nat svigter hun Flyvepladsen. Og samtidig stanner hendes Mand kvar i Malmø. Hun spørger om Chancerne for den kommende Nat.

»I Aften kan De rolig tage hjem!« lyder Nervøs opmuntrende Svar. »Der blir ikke noget. Skulde jeg, imod Forventning, flyve, skal jeg ringe Dem op i Telefonen, til Belønning for Deres Trofasthed.«

Saa gaar vi ind i Hangaren, et Skur af Bølgeblik, hvor Hr. Nervøs Biplan »Wampa« fra Firmaet *Voisin* i Paris lige netop kan rummes. Den tilsyneladende ret spinkle Maskine vejer sine 1200 Pund og staar det Konsortium, der ejer den, i ca. 20,000 Kr.

»Detteher er Chance-Sejlads, for at bruge et Skipper-Udtryk,« fortsætter Nervø — efter at have hilst paa Venner og Bekendte, Damer, Pressemænd osv., som har afventet hans Komme. »Hvorfor skulde jeg forringe min Chance ved at flyve, naar de rette Betingelser ikke er til Stede? Folk beklager sig over at være taget forgæves herud. Der er jo ingen, som be'r Folk om at komme. Det bliver deres egen Sag. Jeg har selv været med til at ligge 6 Dage som »Politiken«s Korrespondent nede i Calais for at vente paa, at *Latham* skulde flyve over Kanalen. Der maatte vi op, før F. . . . fik Sko paa

og rejse et Par Mil for at naa Startstedet. Det var noget andet! — Naa — lad det saa ogsaa blive sagt for en Gangs Skyld, at mine Udgifter herude — før Afspærringen af Pladsen blev gennemført — har været ca. 100 Kr. pr. Dag.«

»Og hvad tjener De, naar De flyver over Sundet?«

»Ja, lad os foreløbig snakke saa stille om det,« slutter Nervø, der imidlertid har givet Ordre til, at Maskinen skal slæbes ud af Hangaren.

Et Øjeblik efter slaar den unge Aviatiker et Par Slag ned over Fælleden og hæver sig antageligt i Luften. Men de løsere Elementer i Publikum er utilfredse og raaber: »Humbug!« »Vandforskrækker!« o. lign.

Nervø tager det hele med en knusende Ro. Han flyver, naar han vil flyve. . . . i det Øjeblik Chancen er der. Ja, jeg lader Pennen løbe og glemmer, at maaske har han allerede fløjet!

NIELS TH. THOMSEN.

P. s. Ja, ganske rigtigt! Han har fløjet, men har lidt Havari i Strandskanten af Flyvepladsen. »Wampa« er ramponeret, men Nervø selv er i Behold. Der er med andre Ord Chance for, at han ikke naar at komme forend mit Interview. Dog, lad mig for en Sikkerheds Skyld datere det:

Den 23. Juni.

N. Th.

Skoleuddannelse i de forskellige Lande.

Ovenstaaende Billede giver en statistisk Oversigt over Skoleundervisningsforholdene i de forskellige Lande.

Værst staar Rusland; men i de sidste Aar er der gjort meget for at tilvejebringe Skoleundervisning for de hidtil mest tilsidesatte Klasser, navnlig paa Landet, saa at Forholdene i den kommende Tid vil undergaa store Forandringer.

I Danmark har jo Forholdene i mange Aar været saaledes, at et Menneske, der hverken kan læse eller skrive, maa betragtes som en Kuriositet.

Konfetti.

Et Tivolicauseri.

Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa de Mennesker, der ikke kan lide København om Sommeren, men kun ser sig i Stand til at omtale den som den »kvalme og støvede By« i Modsætning til det vidunderlig friske og yndige Land.

Tværtimod finder jeg, at ingensinde er Hovedstaden skønnere eller mere indtagende end ved Foraarstid, naar Kastanjerne knoppes paa Dosseringen, og i den korte Sommer, naar Livet udfolder sig saa lyst og let og muntert i Parke, under Laurbærtræerne foran de store Restauranter, i Zoologisk Have og i Tivoli.

Om Efteraaret er København ret fæl. Graa, trist og sølet. Om Vinteren kan den gaa an, synes jeg — væsentligst paa Grund af Teatrene. Men om Sommeren straalder den i sin fulde Glans og viser hele sin Charme — saa det er baade Synd og Skam at skændte paa den. Og nu som før er det Tivoli, der er Centrum i det glade Byliv, saalænge Sommeren er inde.

Jeg ved meget godt, at det — ialfald i visse Kredse — er højeste Mode at kalde Tivoli en rædsom forældet og sørgelig Forlystelsesanstalt. Men Kendsgerningen viser, at Københavnerbefolkningen som Helhed ingenlunde deler denne Opfattelse. Den elsker simpelthen sit lille Tivoli. Jeg tror i Grunden, at det er fuldkommen ligegyldigt, hvad Bladene finder paa at skrive om den gamle Have. Selv om den faar en aldrig saa daarlig Presse, saa kommer Folk der alligevel, fordi de nu engang er vant til at komme der. Og de indfinder sig aldeles ikke af Hensyn til det ene eller det andet nye, som er udpønsat af Direktionen siden forrige Sæson. Om der saa ikke var Spor af nyt, skulde baade Abonnenterne og det tilfældigere Publikum saamænd nok være der endda. Og det viser sig da ogsaa, at enhver af de hidtil førte Pressekampagner mod Tivoli har været fuldkommen resultat- og magtesløs — uden rjærneste Indflydelse paa Besøget eller den offentlige Mening om det alderstegne Etablissement.

* * *

Tivoli er gennem Døgnets Timer saa forskellig som et Hjem er det fra om Morgenens, naar Tjenestefolkene gør i Stand, til om Aftenen, naar der er fremmede. Personlig holder jeg næsten mest af Haven om Formiddagen — saadan en rigtig solvarm Formiddag. Saa er den lidt af Idyllen midt i den moderne Storby. Saadan mellem 12 og 3, naar der er friskvand og svalt derinde, kan der være ganske vidunderligt i Skyggen foran Myginds Taarnpavillon

eller i Solen foran Posthuset eller nede ved Teatnet. Man har anket over, at Tivoli om Aftenen ofte i vel rigelig Grad præges af et lovligt fordomsfrit Damepublikum. Om Formiddagen er Besøget til Gengæld af nobel og sikker Borgerlighed. Rundt om paa Bænkene sidder de unge Mødre — hvor er der mange nydelige unge Mødre i Tivoli! Og fikse, lystklædte unge Piger, som sidder og læser — men ofte hæver Blikket, solblændet, fra Bogens hvide Blade, maaske for straks efter at rejse sig og søge en Plads, hvor Sommersolen ikke generer.

Mødrene passiarer, pusler med deres Sytøj og lader Vorherres Sol skinne paa deres Afkom. —

En lille Frokost i Tivoli helst med den, man i Øjeblikket synes bedst om kan være usigelig vellykket og ofte af ret afgørende Betydning for Ens nærmeste Fremtid. I Virkeligheden er det, som var man taget helt bort fra Byen. Og dog er den saa nær — ja, egentlig rykket det gamle Tivoli betænkelig nær paa Livet. I Resterne af Tivolisøen spejler Raadhuset sig. Og over den lovlig massive Bazar skyder den nye Hovedbanegaard Ryg. Men alligevel er Idyllen endnu ikke kvalt mellem Mure! —

Men Tiden iler. Formiddagsprøverne i Koncertsalen og den venlige lille Teatersal er forbi. Og Kl. 3 vandrer en af Havens diskret uniformerede Funktionærer omkring og betror de unge Mødre, som er ukendte med Havens Skik, at nu maa der ikke længere findes Barnevogne paa Tivolis Grund.

Formiddagen er forbi. Man belaver sig paa at tage mod de fremmede. Og min lille Frokost . . . ? Jo, vi er ved Kaffen. Hos Nimb er den altid excellent. Og jeg byder Mademoiselle en Cigaret, idet jeg siger: »Hvad vil du i den grønne Skov, Jeanette . . . naar du har Tivoli og kan komme med mig til »Sommerrejsen« i Aften, dersom det da ikke bliver saa varmt, at vi foretrækker at sværme nede ved Søen.«

»Kan man overhovedet sværme endnu i Tivoli?« spørger den unge Dame vantro.

Jeg indrømmer, at det kan have sine Vanskeligheder. En Søndag, naar den store Holcrobber Haven, er det umuligt. Men en rigtig jævn og almindelig Hverdagsaften naar det dufter af Æbleroser paa den søde Vej nede ved Søen og naar de magelige fjedrende Gyngebænke ikke er optaget allesammen.

Man kan jo dog forsøge!

* * *

klæder sig af. Saa drysser der ikke saa meget Konfetti paa Gulvtæppet.

Selv hen paa Vinteren kan man i Læggene paa en nystroget Manchetskjorte, i Folderne af et Slips og . . . ja, mange andre intimere Steder, finde disse smaa drilske kulørte Papirfnug.

At *Turisterne* elsker Konfettikastningen, kan ikke undre nogen, der kender lidt til Livet uden-vælt. Thi intet andet Sted i Verden, maaske, finder man Festarrangementer, hvor saa jævnt og saa fint et Publikum er saaledes rystet sammen som i *Solen* og paa *Polen*, eller hvad det

ellers hedder. Der hersker en tilsyneladende ganske løssluppen Karnevalsmunterhed. Den tillader alt og — intet. Naar man kommer ud i Haven, kunde det ikke falde En ind at hilse paa den unge Dame, med hvem man før underholdt sig saa fornøjeligt paa Konfettisproget!

A *propos* den unge Dame! Hvor blev hun af? Slap hun fra mig i Trængslen? Indblandedes hun i en lille Konfetti-Skærmydsel, der fristede til Æventyr? Saa meget er ialfald vist, at jeg vil møde hende ved Udgangen.

For hun skal pænt hjem med Sporvognen!

NEVER MIND.

Victor Høffding.

Det gamle Firma N. F. Høffding har mistet sin Seniorchef, idet Grosserer *Victor Høffding* forleden afgik ved Døden efter nogen Tids Svagelighed.

Paul Victor Høffding var født den 5. Juni 1836. Allerede som 15aarig ansattes han i Fa-

Victor Høffding. R. af D. Dbmd.

derens N. F. Høffdings Forretning, og »den gamle Oberst« kunde faa Aar efter i sin Egen-skab af Oldermænd for Hørkræmmerlavet eksaminere sin Søn ved den Prøve, hvorfra han gik ud som »eksamineret Hørkræmmersvend«. I 1855 rejste Victor Høffding til Udlandet i nogle Aar og var bl. a. i 2 Aar ansat i et stort stettinsk

Eksporthus. Ved sin Hjemkomst optoges han i Faderens Forretning og fik hovedsagelig den Opgave at rejse i Provinsen. Efter nogle Aars Forløb blev han Prokurist i Forretningen, og under hans Ledelse voksede denne stadig og blev navnlig indenfor Jern- og Frøbranchen en af de ledende herhjemme. Navnet *Victor Høffding* blev snart kendt baade udenfor og indenfor Forretningsverdenen, og det fik efterhaanden Klang som et af de bedste indenfor den danske Handelsstand. Overordentlig jævn og ligetil i sin Fremtræden skabte Høffding sig ved sine udmærkede Egenskaber og ikke mindst ved sin elskværdige og hjertevindende Karakter mange Venner i alle Kredse, hvor han færdedes.

Den Tillid Victor Høffding nød medførte ganske naturligt, at adskillige Hverv af Kaldsfæller og Medborgere blev lagt paa hans Skuldre. Han var saaledes i en Aarrække Medlem af Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation, Grosserer-Societetets Komité og Formand for Børsens Voldgiftsudvalg for Jern og Frø, han var to Gange Medlem af Sø- og Handelsretten, Formand for Dampskibsselskabet Cimbria, Medstifter af og Medlem af Bestyrelsen for Det øst-asiatiske Kompagni, Medlem af Bestyrelsen af Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, Medlem af Privatbankens Bankraad, Medlem af og eneste Repræsentant for den danske Handelsstand i Nordisk Civillovkommission, Medlem af Kommissionen for en Omordning af Udenrigsministeriet og Danmarks Repræsentation i Udlandet og Formand for Jern- og Metalbranchens Grossistforening. Han var i en Aarrække Medlem af »Nationalbankens Bankraad« og i Bestyrelsen for »Københavns Understøttelsesforening«.

Den gamle Forretning vil blive ført videre af de nuværende Medindehavere, Victor Høffdings Søn, *Aage Høffding*, og hans mangeaarige Medarbejder *Otto Petersen*.

Breve til en ung Dame.

II.

København, 1. Juli.

Kære Frøken!

Ja — jeg forstaar naturligvis meget godt det hele. Og De siger det jo forresten ganske tydeligt selv: De har fundet mit Brev altfor pessimistisk og unødvendigt trøstløst. Derfor har det været saa længe, inden De fik Dem bestemt til atter at sende Deres ældre og — undskyld — fornuftigere Ven og Raadgiver nogle ironisk overlegne Linjer.

De synes imidlertid helt at glemme, at jeg i Slutningen af *den lille Skrivelse*, der aabenbart ikke har fundet synderlig Naade for Deres blaa Øjne, udtrykkeligt pointerede: Det kan naturligvis ogsaa gaa helt anderledes.

Hør nu blot hvor straalende!

For at De ikke skal tro, at det, der nu kommer, er noget, jeg sidder og finder paa specielt for at drille Dem, undlader jeg ikke at gøre Dem opmærksom paa, at jeg skylder *Søren Kierkegaard* — mit tro Orakel — en ikke uvæsentlig Del af min Visdom. *Ham* læser De naturligvis ikke... ikke engang af Fortvivlelse paa Landet, naar det regner, hvad det jo desværre af og til gør, selv i en saa forholdsvis anstændig Sommer som indeværende. Naa, men altsaa: Lad os tænke os Forholdet saa gunstigt som muligt. Lad os tænke os en Skuespillerinde, der er i Besiddelse af alt, hvad der fordres for ubetinget at naa de højeste Trin paa Kunstens Rangstige; lad os tænke os, at hun vinder Beundring og Anerkendelse, og at hun (hvad der uden al Tvivl vil være et stort Held) undgaar at blive Maalet for et eller andet hadefuldt Menneskes Forfølgelse. Saa lever hun da hen, Aar efter Aar, den misundte, den lykkelige Genstand for en stadigt vedvarende anerkendende Beundring. Det synes saa herligt; det ser ud, som var det noget; men naar man ser nøjere til og faar Øjet op for, i hvilken Møntsort denne anerkendende Beundring udredes, ser hvilket fattigt Indbegreb af lurvede Trivialiteter, Teaterkritiken betjener sig af — for bare at nævne noget, der har været i høj Grad aktuelt i den forløbne Sæson — ja, saa turde det vel være muligt, at selv det heldigste Vilkaar for en Skuespillerinde er tarveligt og fattigt nok.

De forstaar jo sikkert, forstandige unge Dame, at jeg med Ordet *Møntsort* her ikke tænker paa Gagen. Thi Gagen er ofte netop et af Lyspunkterne. Man kan vel nok uden Overdrivelse sige, at i Forhold til Værdien af det præsterede Arbejde er der ingen hertillands, som honoreres bedre end den sceniske Kunstner. Selv meget middelmaadige Skuespillere kan gaa og flotte sig med en Gage, der faar Hundreder

af Assisterter, Fuldmægtige og andre Kontormennesker til at rase af Misundelse.

Men hør, hvad min og ikke Deres Ven Kierkegaard mere fortæller om den beundrede Kunstnerinde: Som man i borgerlige Husholdninger nøjagtigt ved forud, hvad man hver Dag skal have til Middag, saaledes ved hun nøje forud, hvad der falder af i Sæsonen. 2 à 3 Gange om Ugen bliver hun rost og beundret; allerede i Løbet af det første Fjerdingaar vil hun mere end én Gang have gennemløjet Bladkritikens Indbegreb af Talemaader og *Vendinger* — som de med særligt Eftertryk kan kaldes; thi de vender i ét væk tilbage. 1 à 2 Gange, i gode Aaringer 3 Gange, vil hun blive besunget af et eller andet forulykket Subjekt eller en vordende Digter; hendes Portræt bliver malet til hver anden Kunstudstilling, hun kommer paa Postkort og i Vinduet hos Giese — ja, *det* kendte Kierkegaard nu ikke. Men ærlig talt — hvor tomt er ikke alt dette; hvor uretfærdigt at misunde hende denne byrdefulde Herlighed!

Endnu ét: Selv for de Skuespillerinder, som hæver sig op over det jævne Gennemsnit, er Blomstringens Tid forholdsvis hurtigt omme. Bevares — tilsyneladende er der ingen Forandring at spore i Anmeldelsernes rosende Trivialiteter. Men ser man nøjere til, opdager man snart, at den lovprisende Herre tydeligvis saa smaat indbilder sig at have gjort sig *fortjent* af Kunstnerinden ved *galant* stadigvæk at rose hende. Men har Kierkegaard ikke saa uvisnelig Ret i, at *det* at være galant mod en Kunstnerinde netop er den højeste Grad af Uforskammethed, en klæbrig Næsvished og den modbydeligste Art Paatrængenhed! *De* vil jo hverken roses, fordi De er en nydelig ung Pige eller fordi De *engang* har spillet smuk Komædie — vel?

De er 17 Aar. De debuterer, naar De er 19. De har naturlig Ynde og nu tillige en vis Skole. Bevares, Deres Diktion er korrekt, deres Stemme ikke misbrugt, den slutter sig helt og bestemt om Ordet... ja, alene ved saadanne Fortrin vil De hæve Dem frem blandt Flertallet af De unge Piger, som i de senere Aar har opnaaet Debut paa vore taalmodige Scener.

Deres Optræden er naturligvis en Triumf. Og i samme Øjeblik forvandler Deres Tilværelse sig til et *National-Anliggende*. De vil ikke fremtidig komme til at ligge paa Landet i skyldfri Ubemærkethed med Deres Forældre. De vil enten »tiltræde en Udenlandsrejse for at studere Skuespilkunst i London eller Paris«. *Studere* betyder i denne Sammenhæng, at De gaar nogle Gange i Teatrene paa Fribillet i Kraft af kultusministeriel anbefaling herhjemmefra. Eller ogsaa vil de »tage Ophold for Sommeren« ved

et eller andet af vore mere mondæne Badsteder til 4 à 4,50 Kr. pr. Dag. Deres Privatliv eksisterer næppe nok mere. Som »Regimentets Datter« anses for Datter af hele Regimentet, således bliver De Nationens Datter. Det bliver en National-Pligt at beundre, et fælles Anliggende at omfrede denne sjældne Plante. . . .

Men bevar mig vel: Jeg slutter den 8. Side og tager fat paa den 9. Og naar jeg gennemlæser hvad jeg i Forening med Hr. Kierkegaard har skrevet til Dem, gribes jeg af en begyndende Fortvivlelse over, at jeg vel heller næppe denne gang vil vinde Deres Tilslutning.

Dog — jeg afsender denne svære Skrivelse med en god Samvittighed. Jeg læser da ialfald ikke for Deres landlige Luner. Og kunde jeg efter fattig Evne bidrage til, at vores friske, unge kønne Frk. Else aldrig kommer til at indaande Teaterluften — der ikke er nær saa sund som Landluften — skulde det af mere end én Grund glæde mig oprigtigt.

»Af mere end én Grund?« Ja, nu ser De drømmende ud.

Hvis De tager til Hornbæk, kommer jeg muligvis op og hilser paa Dem.

Farvel!

Deres

Willy.

Tysklands Regering.

Der er foregaaet nogle Personalforandringer indenfor det tyske Kabinet, uden at disse egentlig berører Regeringens politiske Sammensætning. Inden-

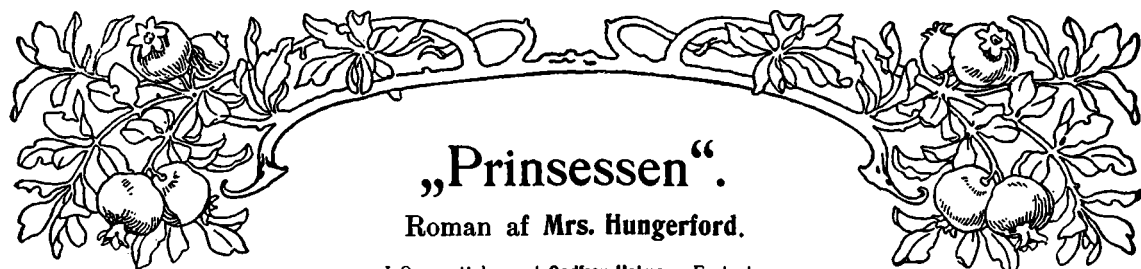
rigsminister v. Moltke er bleven afløst af Schlesiens hidtidige Overpræsident v. Dollwitz, og Landbrugsmi-

nister v. Arnim Kriewer af Friherre v. Schorlemer. Den meget vigtige Post som Koloniminister er blevet besat med forhenværende Under-

statssekretær Frederick v. Lindequist som Afløser af Bernhard Dernburg, hvis Navn i den senere Tid har været ret aktuelt i tysk Politik. Den ny Koloniminister har ikke hidtil spillet nogen betydelig Rolle i Politiken, men regnes for at være en dygtig Embedsmand og nøje inde i Koloniadministrationen.

Koloniminister Frederick v. Lindequist.

„Prinsessen“.

Roman af Mrs. Hungerford.

I Oversættelse ved Godfrey Holmer. Fortsat.

Det er Denis, saa sandt jeg lever. Hvem skulde ellers have den Frækhed. Skade — hun fjerner leende hans Hænder — »at Obersten ikke er her og kan se det. Naa, selv om jeg var tyve Aar yngre, vilde jeg ikke sige »nej« til den Hilsen, om jeg end vilde lade, som om jeg ikke brød niig om den. Naa, Denis kom her og fortælløst og fast om Dem selv. Det forekommer mig at være Aar, siden vi saa hinanden sidst. Og hvornaar skal Brylluppet staa, Denis? Jeg er ikke for gammel endnu til at danse med. Ja, det ved De da, Norah, at Deres Fætter skal smedes i Hymens Lænker?«

»Ja, jeg ved det,« svarer Norah sagte. Hun

er blevet helt hvid i Ansigtet. Delaney stiller sig til at kigge ud af Vinduet og synes at være helt borte i Beskuelsen af Landskabet. Hvad mere vil den kære gamle Sjæl nu finde paa at sige? Hun, der hellere bider sin Tunge af, end hun vilde sige noget, der kunde pine ham — hvis hun blot vidste. —

»Jeg maa sige Dem, at vi er meget længselsfulde efter at komme til et Bryllup,« vedbliver hun muntert. »Vi har ikke set saa meget som Skyggen af et her i Sognet i de sidste to Aar. De maa hjælpe os, Denis. Naa, hvornaar bliver det saa?«

»Er det rigtigt at tale om Giftermaal og Fest, naar der yntes om Krig og Ufred?« svarer

til eller forstaa den skjulte Mening. »Sir Brandrum er, som De ved, en glimrende og —« med et Blik paa den uheldige Baron under de halv-aabne Øjenlaag, »man kan godt sige gammel prøvet Idrætsmand, medens jeg. —«

»De er i Sandhed en Fjende, man bør frygte,« siger Greene med et Buk — Frøken Cazalet er kendt som den dygtigste kvindelige Spiller i hele Grevskabet. Dog, hvis De vil nedlade Dem til at slaa os, tror jeg, Frøken Delaney og jeg gerne vil tage mod Tilbudet.«

Norah møder hans Blik og smiler. Det er et mærkeligt Tilfælde; men Katherine og hun har endnu ikke spillet mod hinanden, og skøndt Katherine vel har hørt om Frøken Delaneys Sejr paa Tennisbanen, har hun kun betragtet det som den skyldige Tribut til den Skønhed, som, selv hun maa indrømme eksisterer.

Da Partiet ender med, at Prinsessen vinder en uomtvistelig Sejr, og blussende modtager de skyldige Komplimenter, kommer der et Udtryk i Frøken Cazalets blaa Øjne, som egentligt ikke klæder hende. Hun er bleven overvundet offentligt af hende, Fjenden.

»De triumfere over mig i Dag,« siger hun halvhøjt og ser koldt smilende ind i Norahs store, mørke Øjne. »De tror maaske, at De derfor altid skal triumfere! Men jeg skal sørge for, at De tager fejl.«

Rødmen svinder bort fra Norahs Kinder. Hun bliver ganske bleg. Det er umuligt ikke at forstaa, hvad der er sagt, hvad der menes. Har denne Kvinde — der rager op over hende som hendes onde Aand, saa lys og fager hun end er — kan hun have gættet hendes Hemmelighed? Har hun set hende helt ind i Sjælen og opdaget den Kærlighed, som er opstaaet og vokset — i Smerte og stadig trives med en Styrke, der trodser alt Haab om dens Undlivelse? Denne pludselige Skræk gør hendes Kinder hvide, men samtidig gennemstrømmes hun af Rædsel over den Lavhed og Mangel paa Sjælsrenhed, som har kunnet fostre saadanne Ord.

»Altid at kunne triumfere? Nej,« siger hun koldt og med beundringsværdig Selvbeherskelse, »det er kun forundt faa — eller ingen, maaske. Og der er Dage, maa jeg tilstaa, hvor mit Spil er ganske ynkværdigt.«

»Frøken Cazalet, jeg tror, Fru Delaney søger Dem, hvis De undskylder min Dristighed,« siger Sir Brandrum i samme Øjeblik.

Katherine gaar med ham, det onde Blik vansirer stadig hendes Øjne, medens Norah, der føler sig træt, nedslaaet og ganske hjertesyg, vender sig om og uden noget bestemt Maal gaar i den modsatte Retning.

Midt paa den Sti, hun har valgt, ser hun Denis, som, idet han flytter sig lidt til Siden for at lade hende passere, smiler venligt til hende. Hvis hun ser hans Smil, lader hun sig ikke

mærke dermed og gengælder det ikke, men hilser ham kun med en svag Bøjning af Hovedet. Og saa et Øjeblik efter mærker hun, at han er ved hendes Side og bøjer sig ned mod hende, som for at se hendes Ansigt.

»Kan vi dog ikke være Venner, lille Kusine?« spørger han blidt. Hun kan se, at han er bleg, og at hans bedrøvede Øjne ser trætte ud.

»Venner! Jamen, det er vi da ogsaa,« svarer hun med Øjnene stift rettede mod Jorden efter at have kastet det ene hastige Blik paa ham.

»Det synes jeg ikke. Alt,« — bedrøvet — »er saa forandret. Hjemme, der i Ballyhinck, hvor vi mødte hinanden første Gang, var alt anderledes.«

»Aah, der var jeg i min Faders Hus,« siger hun kæmpende for at bevare sin Ro. »Der tilkom det mig at være høflig mod min Faders Gæst.« Ordene falder trætte og tunge. Ak, hvorfor behøver de at siges? Hvilken ond Skæbne har paatvunget hende denne Byrde? Men Stolthed! Stolthed! Hvad ofrer en Kvinde ikke for den?

»Du ønsker at lade mig forstaa,« siger han om muligt endnu blegere, »at hine skønne Dage der kun var trættende for dig? At du taalte mit Selskab, men ikke mere, at du ikke følte det mindste Venskab for mig, at den Følelse, som jeg turde have sværget paa var der — ikke næredes i dit Bryst. Er det sandt? Mener du det?«

»Forstaa mig, som du selv vil,« siger hun iskoldt, omend med skælvende Læber. »Du burde ikke have stillet mig det Spørgsmaal.«

De er standset midt paa en Græsplæne, der er ganske forladt i Øjeblikket, og hun ser uroligt fra den ene til den anden Side som søgte hun et Paaskud til at flygte bort.

»Jeg piner dig. Du vil helst være fri for mig,« siger han aldeles fortvivlet, og idet han taler, flytter han sig lidt til Siden som for at lade hende slippe forbi.

»Nej, nej. Det maa du ikke tro,« mumler hun sagte. Hun ser op paa ham et eneste Nu, og trods sin Bevægelse, læser han dog det i hendes Blik, som faar ham til at gribe hendes Haand og udbryde jublende —: »Norah!«

Men alt er forbi i et Nu, hun rynker Panden, medens Læben kruses af et foragteligt Smil, og løber hurtigt over Plænen, som flygter hun angst for ham, hen til Kilgarriff. Det forekommer Denis, som søger hun Hjælp og Beskyttelse hos denne — mod hvem — mod ham selv. Hvilken Bitterhed og hvilken Ironi — hos Kilgarriff af alle Mænd. Hvad om det gamle Venskab er modnet til noget varmere! Maaske Kærligheden er opstaaet netop, da hun afviste ham. Hvor ofte foretager et taabeligt Barn sig ikke just det i sin Forvirring og Raadvildhed, som det slet

ikke havde til Hensigt at gøre, fordi det ikke forstaa sig selv.

Og dog — dog — hvor kan han glemme det? Endnu engang staar hun paa Stenene i Bækken, endnu engang vakler hun og skælver og hviler — ak — kun i et kort, uforglemmeligt Øjeblik i hans Arme. — Hviler der mod hans Bryst, af fri Vilje og med sit Hjerte bankende mod hans. Og saa bøjer han Hovedet tilbage og Øjnene, de vidunderlige Øjne — ser med sky Henrykkelse op i hans. Det er kun et Nu — et Glimt, men hvilken Verden af Ømhed indeholder ikke det Blik. —

Jo, hun elsker ham — det ene Blik har forraadt hende. Om tusinde Djævle hylér det modsatte i hans Øren, han tror dem ikke. Han gennemstrømmes af Fryd ved Tanken om den Gang — blot for at vaagne til Virkeligheden — der staar hun henne — smiler og taler med Kilgarriff; han synes næsten, at hun ser ud, som om hun aander befriet. Han føler sig ganske fortunlet. Hvor kan han fortsætte dette? Hvorledes leve det lange Liv til Ende? Han river sig med Magt ud af disse Tanker, uden at

han formaar ganske at afryste den Nedtrykthed, som har grebet ham. Det er latterligt, absurdt, men han synes, Fremtiden ikke byder ham den ringeste Glæde, det mindste Maal. Hvad er det; — der er hændt ham?

SYTTENDE KAPITEL

Oprørsvarsler.

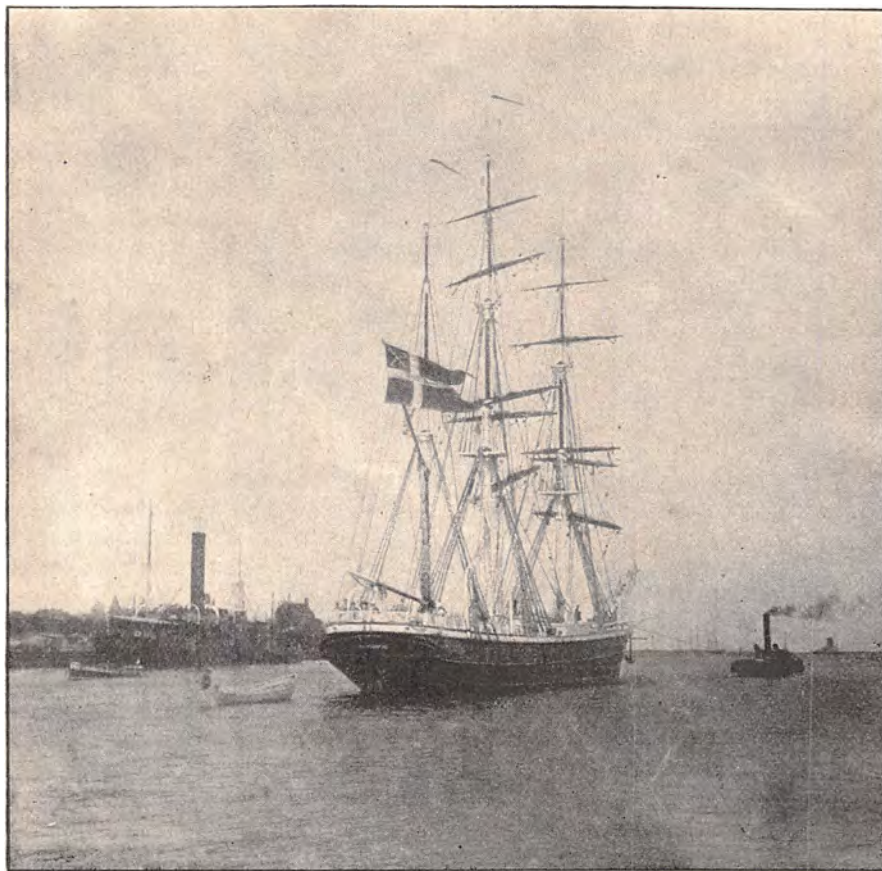
Den sidste af Dagens Gæster er taget bort. Kun Husets Medlemmer er tilbage og nyder Synet af den pragtfulde Solnedgang.

Ingen synes at have Lyst til at gaa ind og klæde sig om til Middagen; thi den henrivende Aften indbyder til Ophold i det fri.

Der hersker en usædvanlig Stilhed. Overgangen til den fredelige Nat, hvis Skygger allerede sænker sig over Omgivelserne.

Lidt træt og energilos sidder man henslængt i de magelige Kurvestole — uden at tale. Der er en egen Nydelse i at være sig selv for en Stund, fri for Nødvendigheden af at holde Konversationen i Live.

Fortættles.

„Ceres“ paa sin anden Rejse i Aar til Kolonierne Jacobshavn og Ritenbenck.

Til Grønland.

Vor fjærne Koloni, Grønland, har den mærkelige Egenskab fremfor alle andre Kolonier og beboede Lande, at den den halve Tid af Aaret er en uindtagelig „Fæstning“ og fuldstændig afskaaret fra Omverdenen, takket være Is og Sne.

Om Sommeren staar den i saameget mere livligt Samkvem med Moderlandet, og „Grønlandske Handels Skibe“ besørger Forbindelsen.

Hosstaaende Billede viser „Ceres“ paa sin anden Rejse i Aar til Grønland.

Kong Leopolds Bro i Laeken.

Broen, mellem Baronesse Vaughans Villa og det kongelige Slot i Laeken, fjærnes.

Alt det meget, der er blevet fortalt om afdøde Kong Leopold af Belgiens Vidtløftigheder, om hans Privatliv, hans »gale Streger« osv. osv., og hvoraf en stor Del vel nok har været Overdrivelser, har ikke formaaet at berøve hans Minde den Nimbus, der staar om det i Henseende til hans Forhold til hans morganatiske Hustru, Baronesse Vaughan, ligesaa lidt som det er lykkedes Kong Leopolds Døtre at tilsmudse denne Kvindes gode Navn.

Baronesse Vaughan var ikke Kong Leopolds Elskerinde — hun var hans Hustru, og som hans Hustru var hun den eneste af alle Kongens Paarørende, der bevarede en værdig Holdning under det forargelige Skuespil, der opførtes af de kongelige Medlemmer ved hans Baare.

Den unge, smukke Portnerdatter, som Kong Leopold giftede sig med, var maaske den eneste, der formaaede at udøve en velgørende Indflydelse paa den gamle Monark, og, efter alt at dømme, har hans Samliv med hende været det lysende Element i hans Tilværelse.

Hun var hos ham i hans sidste Stund, og Meddelelsen om, at man — det vil sige: den nye Konge — formentlig hende Adgang til Kong Leopolds Dødsværelse, forbød Hustruen at yde sin

afdøde Ægtefælle den sidste Tribut, før Kiste-laaget nagledes til, gjorde et meget pinligt Indtryk overalt, hvor Meddelelsen naaede hen.

Hun boede med sine to Sønner paa Villaen »Van den Borch« i Laeken, der stod i Forbindelse med det kongelige Slot ved en Bro.

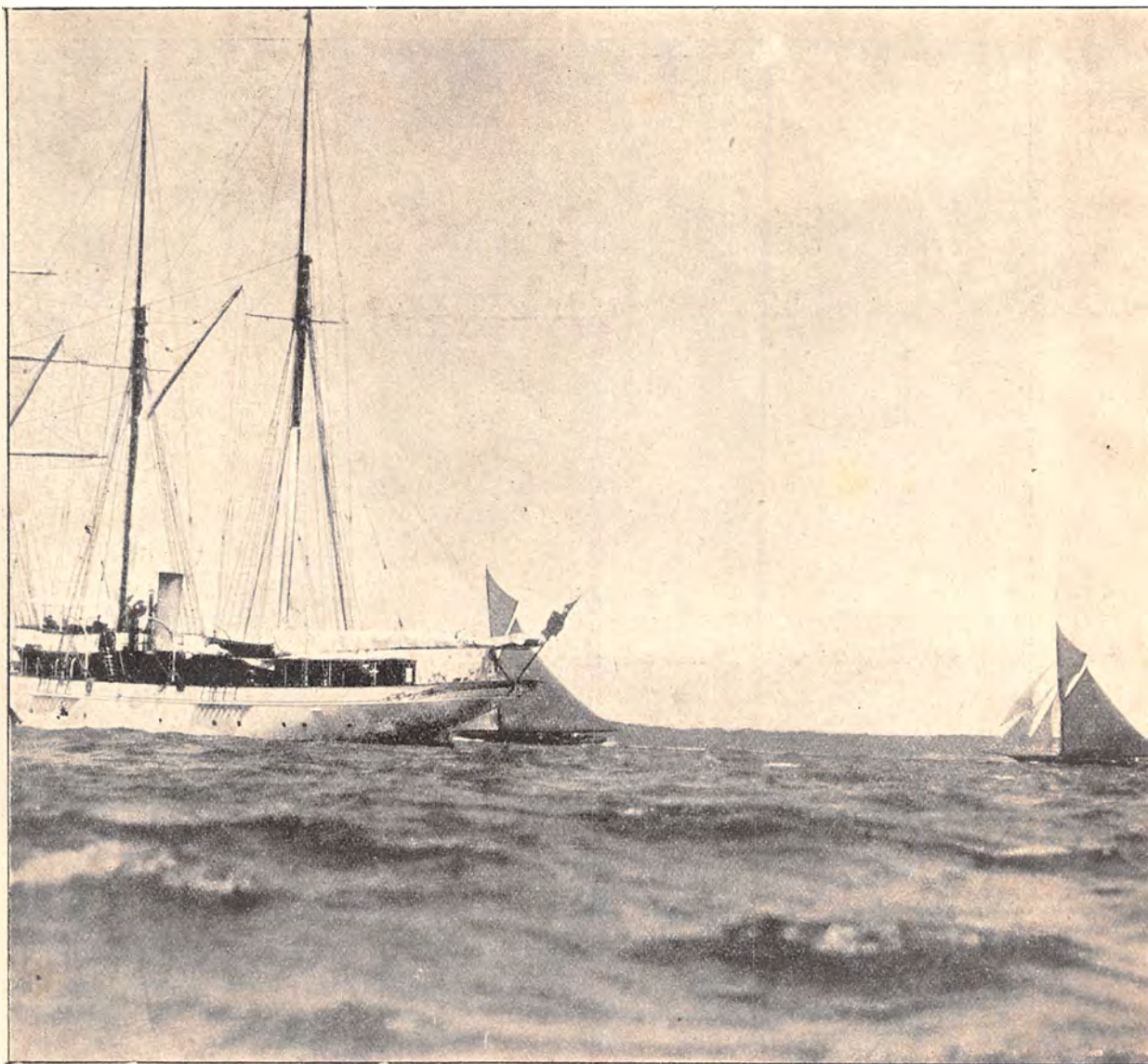
Denne Bro er man nu ifærd med at fjerne — som den sidste Afbrydelse af Forbindelsen mellem hende og de kongelige Enemærker — og hosstaaende Billede viser, hvor langt man er naaet med Arbejdet.

Kong Leopold skal have sikret sin Hustru og deres to smaa Drengene en i pekuniær Henseende sikker Fremtid — og som man vil erindre, blev Forsøget paa at faa hendes Ægteskab med Kong Leopold erklæret for ugyldigt, slaaet ned af selve de belgiske Domstole.

Kong Leopold gav sine to Sønner med Baronesse Vaughan høje Titler.

Den ældste, der hedder Lucien, har Titel af Hertug af Tervueren, og den yngste, Philip, er Greve af Ravenstein.

Den sidste skal efter Sigende ligne Kong Leopolds eneste kongeligfødte Søn, Grev de Hainaut, der døde 1869, ti Aar gammel.

Ved en Kapsejlads: Yacht'er passerer Dommerskibet.

Kapsejlads.

Det er Kapsejladsens Tid, og Sæsonen er blevet indledet med Kieler-Ugen og ualmindeligt smukt Vejr.

Der sejledes over en Søbane paa tolv Mil, og Kampen drejede sig om Entonnerpokalen, der i Aar forsvaredes af den tyske Yacht *Windspiel*.

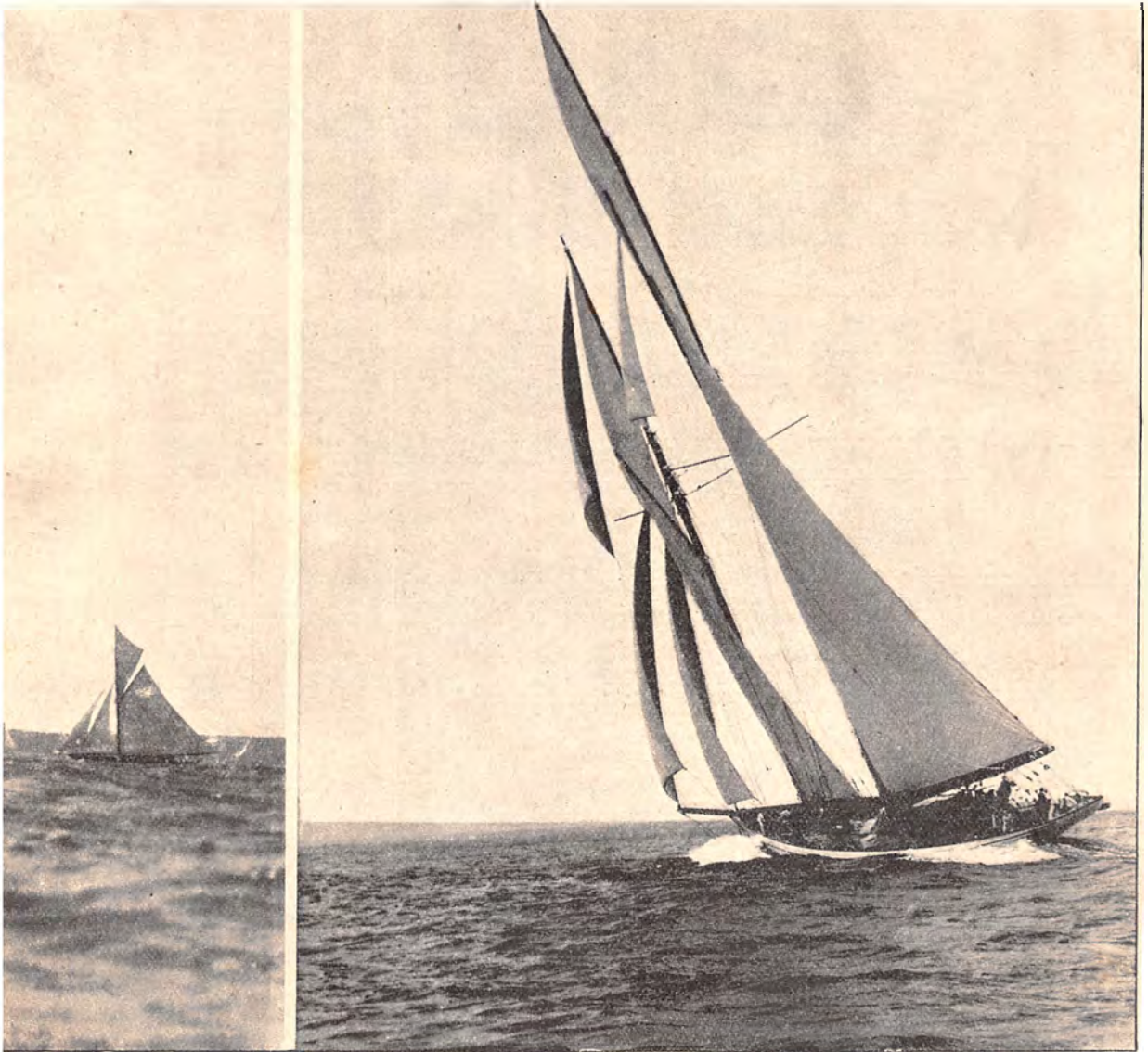
Foruden denne deltog følgende internationale Yacht'er i Løbet: *Correnzia*, England, *Agnes II.*, Sverig, *Albatros*, Danmark, *Ola*, Norge, *Neerlandia*, Holland og *Arc-en-ciel*, Frankrig.

Til en Begyndelse syntes Englænderen *Correnzia* at være Favorit, og efter denne kom de tre skandinaviske Yacht'er som de bedste.

Efter et af Løbene nedlagde Franskmanden en Protest mod Svenskeren, der endte med, at Dommeren erklærede Danskeren for Vinder.

Det blev imidlertid Sverig, der bragte den endelige Sejr hjem, idet *Agnes II.* i den ottende Kapsejlads vandt sit tredje Løb og dermed blev Ejer af Entonnerpokalen.

Den første Kieler-Uge har maattet undvære den Glans, Kejserens Nærværelse plejer

Kejser Wilhelms berømte Yacht „Meteor“.

at kaste over Kapsejladserne, men denne Gang har han været indisponeret og forhindret i at give Møde.

Som Regel er han en sikker Tilskuer ved eller endog Deltager i de internationale Kapsejladser; thi, som bekendt, er han en passioneret »Yachtsman«, og savnes f. Eks. sjældent ved den berømte Cowes Regatta.

Man vil endnu erindre den Interesse, hans berømte Yacht »Meteor«, der deltog i Kampen om Amerikapokalen for nogle Aar siden, samlede om denne Kapsejlad.

Kampen om Entonnerpokalen hører til Aarets største Begivenheder indenfor Sejsportsverdenen, og da Kapsejladserne om denne Ærespris, der oprindeligt stammer fra Frankrig, skal finde Sted i det Land, der sidst har hjemført Pokalen, staar Gøteborg, hvor Agnes II. hører hjemme, for Tur til næste Sæson.

Imidlertid fortsættes Kapsejladserne i Kielerfjorden og Kejser Wilhelm er omsider blevet rask nok til at overvære dem ombord paa »Hohenzollern«.

Holger-Mazurka.

C. F. FRØRUP

PIANO.

f

mf

1. 2.

f

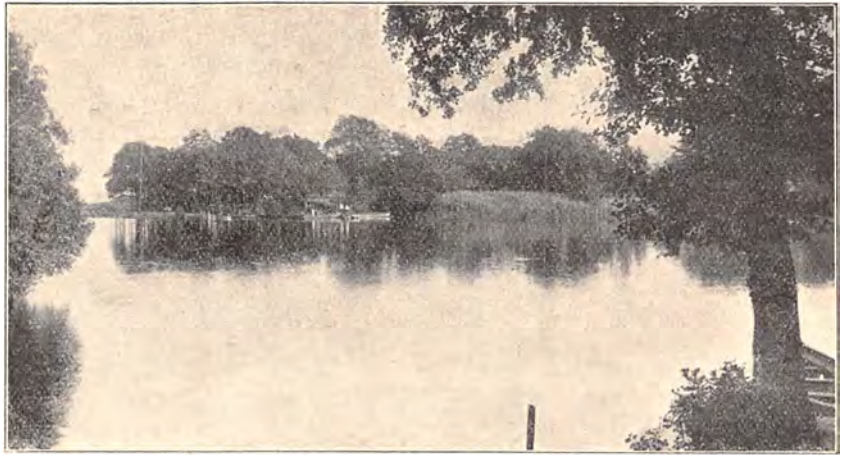
mf

fra Tegnet % til ◊ derefter Trio.

Udsigt til Himmelbjergøt fra Ludvigsløst.

Himmelbjerget og videre til Rye Station. Hele Sommeren befares denne Strækning med en Times Mellemrum af 5—6 Dampere, der i Reglen er tæt pakkede med glade Turister. Og der er ogsaa nok at glædes over: Først den prægtige Gudenaa, Danmarks bredeste Vandløb, der snor sig smukt gennem Skoven og bugter sig saa stærkt, at man under Sejladsen synes ganske at be-

Parti ved Svejlbæk Færggaard.

Hedeparti ved Sejs.

finde sig i en Skovsø, men pludselig øjnes en lille Udgang forude, som Damperen slipper igenem for atter et Øjeblik elter at være indsluttet af Land. Eftersom Baa-den sejler frem, bøjer Siv og Rør sig som for en svag Brise, medens Træerne paa Bredden, hvis Kroner alle hænger ludende ud over Vandet, spejler sig i den sagte rindende Strøm.

En lille halv Time varer denne Sejlads, Dampbaaden skyder fra den idylliske Aa ud i den forreste af den

Række Søer, der fører ned til Himmelbjerget. Her er luftigt og frit med vid Udsigt til Højderne paa begge Sider.

Her møder Øjet udstrakte Skovpartier, Villæer og Restaurationer, smukke fremspringende Næs, mægtige brune Lyngbakker og smalle Passager mellem de forskellige Søer, hvor gule Aakander og hvide Nøkkeroser vugger sig yndeligt paa Havfladen.

Dette er dog intet at regne imod en lille Tur gennem den berømte Klüwers Kanal til de tre

Udsigt fra Knøsen.

smaa Avnsøer, hvor Naturen aabenbarer sig i hele sin jomfruelige Ynde og ophøjede Stilhed, eller mod et Besøg i Paradiset mellem de mange cirkelrunde, skovbevoksede Smaaøer, hvor Hejren og Tusinder af Vandfugle har deres uforstyrrede Samlingspladser. For Folk, der forstaar at nyde Naturen, er her et virkeligt „Paradis“.

Selvfølgelig er „Himmelbjerget“ Maalet for alle Turisters Besøg. Højden er ikke nævneværdig efter udenlandske Forhold, men Udsigten heroppe fra er i høj Grad imponerende. Milevidt ser man til alle Sider — over Skov, Sø og Hede, og er man saa heldig at komme her i Lyngens Blomstringstid, møder Øjet en Farvepragt, som sent vil glemmes.

Se et Øjeblik paa de smaa Prospekter, der pryder dette Numer af „Hver 8. Dag“. De giver kun et ringe og fattigt Indtryk af Virkeligheden; men de viser dog Silkeborgens Forskelligartethed og giver en Anelse om den Idyl, som den gemmer.

Ingen Turist vil derfor fortryde at aflægge Silkeborg og dens Omegn et Besøg.

Silkeborg er en af Danmarks yngste Byer, idet dens første Hus blev rejst i 1845; men den er vokset frem paa amerikansk Vis, saaledes at den nu er en smuk lille By paa ca. 10 000 Indbyggere med Liv og Virksomhed paa alle Omraader. Her findes Danmarks største og fineste Papirfabrik, Landets eneste Kneippkuranstalt,

en Mængde Fabriker og udmærkede Skoler, bl. a. Seminarier og en Husholdningsskole.

Tæt ved Byen ligger den smukke Silkeborg Vandkuranstalt, der er Landets ældste og mest anerkendte Kursted, og som fuldtud staar Maal med de mest fashionable Badesteder i Udlandet. Endelig ligger en Kilometer fra Byen Nationalforeningens store og smukke Brystsyesanatorium, der har Plads til 150 Patienter.

Silkeborg Bryghus.

Blant de større Industrier i Silkeborg hører *Silkeborg Bryghus*, der nu i en Aarrække har vederkvæget Byens Folk med sine forskellige gode Produkter.

Bryggeriet har i de senere Aar gennemgaaet mange gode Forbedringer, hvoraf der nævnes: Nye Kældere, ny Aftapningsanstalt og nye Maskiner, heri ogsaa indbefattet Ismaskiner, der bevirker, at deres Kældere nu altid kan holdes

nede paa Frysepunktet, hvilket jo som bekendt har meget at sige for Øllets Holdbarhed.

Smukt ligger Bryggeriet dernede ved Søen, stadig omgivet af den friske, rene Luft og fri for de skadelige Bakterier; naar hertil kommer Byens gode Vandværksvand, kan man godt forstaa, at Bryggeriet altid har kunnet fremskaffe det gode Produkt, det har.

Bryghusets sidste Attraktion er „*Silkeborg Bock*“, der endog har vundet saa stort Bifald, at Bryggeriet allerede to Gange har maattet melde udsolgt.

Byens Befolkning omfatter da ogsaa sit Bryghus med stor Interesse.

Silkeborg Bank.

Naar Silkeborg fra en By paa 3000 Indbyggere er blevet til en Købstad paa 9000, naar den Aar efter Aar er vokset og har udviklet sig, i Omfang som i økonomisk

Velvære, skyldes det ikke mindst det Pengeinstitut, der har staaet som Mellemand mellem Kapital og Arbejde, og bidraget til at fremme Industri og anden Foretagsomhed.

For omtrent tredive Aar siden — den 1. Oktober 1882 — stiftedes en saadan Virksomhed

til Kapitalens Cirkulation, nemlig »Silkeborg Bank«.

Den startedes paa et Tidspunkt, da Silkeborg By, som den nu har udviklet sig, kun var i sin Vorden, og Banken har saaledes fulgt Side om Side med den i alle Stadier i dens Udviklingsperiode.

Bankens Arbejdskapital er Kr. 270,000, Reservefond Kr. 270,000, Forstærkningsfond Kr. 79,700. I Direktionen sidder d'Herrer Justitsraad Oscar Lund, Chr. Petersen, Carl Høeg, Bogholder L. Reimer.

Hotel „Ny Hattenæs“.

„Ny Hattenæs“.

Den, der engang har besøgt Hotel »Ny Hattenæs« ved Himmelbjergssøerne, vil altid mindes de Timer eller Dage, han har tilbragt der, med sjælden Fornøjelse.

»Ny Hattenæs« er det største og mest tidsvarende Sommerpensionat i Silkeborg Omegn. Dets overordentlig dejlige Beliggenhed ved Brassø, ovenfor den idyllisk skønne Klüwers Kanal, og kun en halv Times Spadseretur fra Silkeborg langs den henrivende, smukke Remstrupaa, har næppe sit Sidestykke nogetsteds i Danmark.

Bekendt er de dejlige Udflugter, man kan foretage fra »Ny Hattenæs« til Nordskov med de smukke Udsigtpunkter, og med Robaad

gennem Klüwers Kanal og Dun Søerne, fra hvilke man kan spadsere til Karoline Amalies Høj.

»Ny Hattenæs« staar i flere Gange daglig Forbindelse ved Dampbaade med Silkeborg og Himmelbjerg.

Hotellet modtager Pensionærer og Sommergæster til meget moderate Priser, og under Indehaverens, d'Herrer Keller og Schmidts personlige og kyndige Ledelse, har Hotel »Ny Hattenæs« erhvervet sig et meget anset Navn for dets fortræffelige Betjening af Publikum og dets udmærkede Køkken.

For Selskaber og større Foreninger egner Hotellets store Sal sig ualmindelig godt.

Remstrup Aa ved Indelukket.

Silkeborg Klædefabrik.

Blandt Danmarks ældste og mest ansete Klædefabriker staar den af Hr. Chr. Hammer i 1857 oprettede »Silkeborg Klædefabrik« i første Række.

Den daterer sin Eksistens fra en Tid, da kun faa Mennesker havde deres Opmærksomhed henvendt paa Silkeborg, og mindst af alt forud-saa, at den hyggelige lille By ved Himmelbjerget og Gudenaanen engang kunde komme til at tage Plads blandt, paa det industrielle Omraade, kendte danske Byer.

Den nuværende Indehaver af Klædefabriken, Hr. Johs. Hammer, overtog Virksomheden efter sin Fader i Aaret 1900. Han havde faaet en fleraarig Uddannelse i Klædefabrikationen, særlig i Tyskland, og under hans kyndige Ledelse har Foretagendet i de sidste Aar kunnet notere en stærk Fremgang, der har tjent til yderligere at grundfæste den gamle, og velledelede Virksomheds Anseelse hos Publikum.

Fabriken beskæftiger for Tiden over 80 Mennesker indenfor dens Mure, og der fremstilles daglig over 1000 Pund Materiale, aarligt over 150,000 Alen Klæde, Kjøletøj, Shawler og Tæpper etc.

I Fabriken, der bestaar af en 250 Fod lang tre Etages Bygning og flere Tilbygninger, det hele dækkende over et Areal paa ca. 14,000 Kv. Alen, findes fem Assortiment Kartemaskiner, fire Selfactor-Spindemaskiner med 1200 Spindler og tredive Vævestole.

Til at drive disse er der en 100 Hestes Kraft Dampmaskine, der tillige leverer Kraft til Driften af en 100 Ampéres Dynamo, paa hvilken der fremstilles elektrisk Lys til 200 Lamper.

Fabriken har sine Kunder i alle Landets Egne, gør Forretning med alle københavnske Manufakturgrossister, og eksporterer desuden betydelige Partier Varer til Island og Færøerne. Som Specialiteter fremstilles Klædevarer og Kostumestoffer.

»Silkeborg Klædefabrik« er i alle Maader en Gevinst og en Ære for den By, hvori den ligger, ikke mindst fordi den brødføder mange Mennesker, men ogsaa, fordi der mellem Arbejdsgiver og Arbejdere hersker et ualmindeligt godt Forhold, som det har været Hr. Hammers stadige Opgave at vedligeholde.

Og dette tjener ikke mindst Hr. Fabrikant Hammer til Ære.

Hotel „Silkeborg“.

Forhen „Johan Schous Hotel“.

Østergade, Silkeborg.

Med den mest henrivende Udsigt over Silkeborgsøerne og Gudenaen ligger det gamle, kendte Hotel »Silkeborg«. Det hed oprindelig Schous Hotel, og er en af Byens ældste Bygninger, der nu præsenterer sig som et moderne udstyret Hotel med alle Betingelser for at kunne tilfredsstille den mest forvante Rejsendes Fordringer til Komfort, et fortræffeligt Køkken og en god Betjening. Hotel »Silkeborg« kan se tilbage paa en lang Virksomhed.

Det er blevet drevet som Hotel siden sidst i Fyrreerne, og det har i de mange Aar fulgt saa godt med Tiden, at det den Dag i Dag hævdar sin Anseelse som Silkeborgs første, bedste og fuldtud moderne Hotel, ligesom det med sine fyrretyve Værelser hører til et af Provinsbyer-

nes største, idet det stadig er undergaaet Udvidelser.

Man har ikke heller glemt Hensynet til Byens Bedsteborgere. Hotel »Silkeborg« har ualmindelig hyggelige, fuldtud tidssvarende Restaurationslokaler, og dertil en stor og rummelig Selskabssal og en smuk og vel anlagt Have, der staar til Gæsternes Disposition. Det siger sig selv, at Hotellet ikke mangler en Billardsalon.

Gæster, der har besøgt Hotel »Silkeborg«, omtaler med særlig Velvilje den flinke Betjening, som Hotellets elskværdige og dygtige Vært har forstaaet at tilvejebringe, og ved det udmærkede Køkken, for hvilket Hotellet er anerkendt. fastslaar det Dag for Dag for dets talrige Gæster, at det drives af en sikker og kyndig Haand.

Hotel Højskolehjemmet.

24 ny monterede Værelser.

==== Iste Klasses Køkken. ====

3 Min. Gang fra Banegaarden.

Med megen Agtelse

KIRSTINE J. OVERGAARD.

Hotel Højskolehjemmet, Silkeborg.

Hans Christiansen.

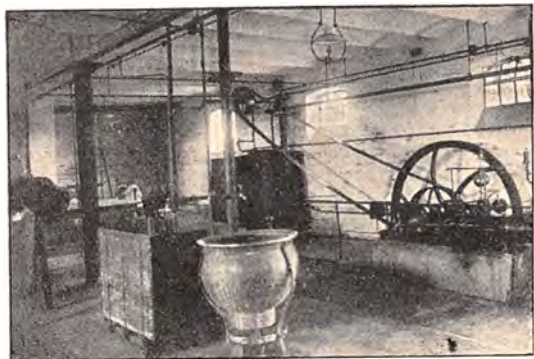
Silkeborg Dampfarveri og kemisk Tøjrensingsanstalt startedes den 15. Februar 1909. Indehaveren, Hr. Hans

Hans Christiansen.

Christiansen, mødte ved Starten med ret sjældne og udmærkede Betingelser for at gøre sit Foretagende frugtbringende, idet han har berejst saa forskellige Lande som Tyskland, Belgien og Frankrig og indhøstet rige Erfaringer ved personligt Arbejde i store Virksomheder indenfor denne Branche.

Begyndelsen var meget beskeden; men allerede efter et Aars Virksomhed beskæftiges seks Mennesker.

Farveriet.

Forretningens Fremgang skyldes dels fortræffelige Maskiner, og dels Hr. Christiansens personlige og kyndige Deltagelse i Arbejdet.

Det siger sig selv, at han har indrettet sin Fabrik efter de allerbedste udenlandske Mønstre, med de nyeste Maskiner og Apparater i store, rummelige Lokaler, og ved

Renseriet.

at levere fint Arbejde, har han sikret sig en meget stor Kundekreds.

Butiken ligger paa Silkeborgs bedste Strøg og er godt kendt af Sommergæster og Rejsende.

Det bør bemærkes, at Fabrikens Arbejdsfelt omfatter alle Egne af Landet.

Det fortræffelige Foretagende har sikkert en smuk Fremtid for sig.

Ansvarshavende: Direktør ODIN DREWES.

Carlsberg Pilsner

HOTELLER

Maribo. Hotel „Søro“ nærmest Banen. Karl ved alle Tog.

Central-Hotellet, Viborg, anbefales Rejsende. — Stor Staldplads. Johs. Sørensen.

Nykøbing F. — Højskolehjemmet. — Telf. 285.

Missionshotellet, Hillerød. Stors, lys og hyggelige Gæsteværelser. Mod. for lang. Ophold. Karl v. alle Tog.

Hotel „Nutiden“, Rønne. Bedste og billigste Madsted. Sigt Udvalg af à la carte.

Hotel Bellevue, Næstved. 2 Minutters Gang fra Banegaarden. Vær. fra Kr. 1.50. J. C. Jørgensen.

Missions-Hotellet, Esbjerg, Skolegade 36, — Telefon 497 — anbefales ærede Tilrejsende. værelser fra 1,00, 1,50. W. C., Bægeværelse, elektrisk Lys paa alle Værelser. Hotellets Vogn ved alle Tog. Ærb. Martin Hansen.

Esbjerg Afholdshotel, Torvegade 27. Telefon 394. P. M. Petersen.

Christiansminde Badehotel, Svendborg. Telf. 31. Et af Danmarks smukkeste og sundest beliggende Badesteder ved Skov og Sø. Komfortable Værelser saavel i Hotellet som i Villaaen „Søro“. Prospekt franko. Aabent hele Aaret. L. Frantzen.

Hotel „Kolding“, Kolding. Byens største og bedste Hotel. Tlf. 3, 35 & 630. Carl Lundgren

Ulvehave Badehotel. Vejleffjordens Perle, mest mondæne og tidssvar. Hotel. Bill. Pension. Prosp. gratis. Axel Schnabel.

Turist Hotellet, Middelfart. Anbefales Turister og Rejsende. Stor smuk Have umiddelbart ved Strand og Banegaard. Godt Køkken. C. Bjørg.

Grøsdalens Hotel. Danmarks mest søgte og smukkeste Opholdssted for Turister, samt Skræderbakken, bekendt for sin henrivende Udsigt. 1. Kl. Restaurant. Godt Køkken. Rimelige Priser. Carl Jensen, (ny Vært).

Hotel Harmonien, Harald Hoffmann, Sæby.

Hotel Silkeborg, Silkeborg. Byens eneste 1ste Kl.s Hotel. Omnibus ved alle Tog. P. Poulsen.

Badepensionatet Rolykke, Sæby. Smukkeste Beliggenhed ved Skov og Strand, modt. Gæster. Bedste Referencer. Fuld Pension 3-3½ pr. Døgn.

Strøbadehotel (ved A. Varberg). Aabent hele Aaret. Sundeste og smukkeste Sted — bedste Samfærdselsveje til alle Sider. Glimrende Bade. Boldspilpladser, 2 Gange ugentlig Koncerter. Godt Køkken. Billig Pension.

Telefon ————— **Taarbæk Badehotel** —————
Bellevue 65. Værelser med fuld Pension 4 à 5 Kr. Chr. A. Nielsen.

Afholdshotellet, Banegaardsgade 6, Aarhus, umiddelbart ved Banen. Karl ved alle Tog. Godt Køkken. Telf. 1378.

Hotel Phønix, Svendborg. 14 nymonterede Vær. 4 1,50. Telefon 68. A. Petersen.

Industri Hotellet, Vordingborg. Tlf. 27. Vis a vis Jernbanest. Vær. fra 1,50, godt Køkken. Marthin Jørgensen

KLINIKER · BADE etc.

MEDICINSKE BADE

Vandkure, Bade, Massage, Lysbade, Gyltjebade.

BADEANSTALTEN „KØBENHAVN“

Stuustræde 61. Telefoner: 9100, 9103 og 9104.

Aalborg Lysbade-Anstalt og Massage-Klinik, Jernbanegade 19. Kurbehandling for Gigt og Nervevældelse.

Randers Lysbadeanstalt.

Medicinske Bade, Lysbade, Vandkure, Pakninger, Massage m. m.

M. M. Olsen,

Torvegade 21. Randers. Telefon 1061.

Læge Bravi-Bertinis Klinik. Gothersgade — 91. —

Kons. 1—4. Tlf. 6398. Specielt: Gigt, Rheumatisme, Nerve-, Muskel- og Ledygdomme. Manuel-, Motor- og Vibrationsmassage. Syge-Gymnastik.

HUS OG HJEM

Vadskeriet „Ventegodt“.

Brøndshøj.
Telefon Brøndshøj 94 & 96.
Lufttørring.

Reparationsværksted for Herre- & Damegarderober. O. H. Brøtt
Skræddermester. Kattesundet 10. Tlf. Byen 2767

Skrift males paa alt! „HANEN“ - 8, Knabrostr. 1
Husk! Stuebutikken. Tlf. Byen 210

Modernisering af ældre Hatte udføres smukt og billig
Hatte vaskes og farves fra 35 Øre. Fjer- og Boarensere
lange Fjer fra 40. sorte 10 Øre, Rensning og Krusning efter
holdbar fransk Metode, alt bliver som nyt.

Nørrebrogade 29, 1. Indgang i Porten. Bertha Fürche

Fiskehuset Fælledvej 18 er Nørrebros bedste og billigste Fiskehus. Fiskefars (Gul
medaille i Paris 1907). 50 Øre Pd., 45 Øre pr. 5 Pd. Tlf. Nora 1330. Martin Christiansen

**Billedindfatning - Stort Listeudvalg - Gardinstænger - Fotografirammer - Haand-, Nakke
og Vægspjelle. Fabrikudsalgat Badstuestr. 8 v. Vimmelsk. Tlf. Cent. 667. Aaben 8-**

H. Wilson, Gothersgade 12
Alle Sygeplejeartikler og Gummivarer sendes mod Efterkrav

Ring op Nora 1845 x „Blitz“, Aaboulevard 46. Cykler og Motore
repareres. Rep. hentes og bringes overalt

Fodtøj købes bedst og billigst
i Skotøjmagasinet 29, Landemærket 29. (Thorvald
Nielsen).

UNDERVISNING

TYSK. Oversættelser. Undervisning. Konversation. Handelskorrespondance
Fanny Oppenheim, cand. phil., egl. eds. T. ans., N. Farimagsg. 11, 3. Telf. Byen 961

Husholdningsskolen „Borrehus“, Kolding. Kursus for unge
Piger begynder 3. Maj og 3. Novbr. Program sendes. Kirsten Simonsen.

Hadsten Højskole. Karleskole med Haandværkerafdeling begynde
4. Novbr. Skoleplan ved H. J. Vedde.

Th. Langs Skoler, Silkeborg.

Gymnasiet og Realskolen, Optagelsesprøve først i Juli.
Seminarlet, Optagelsesprøve før og efter Sommerferien.
Forskoleseminarlet, Optagelsesprøve sidst i Oktober.

Silkeborg Husholdningsskole.

Skole og Hjem for unge Piger.

Nye 5 Maaneders Kursus begynder 3. Maj og 3. Novbr. Pris 50 Kr. pr. Md
Program tilsendes. Frida Lund. Maja Heltberg

Aarhus Husmoderskole.

Nyt 1/2 Aars Kursus begynder 4. Novbr. For Elever, der vil have halvt Vinter
og Sommerkursus, begynder et Kursus 1. Februar og 1. August.
Statsunderstøttelse kan søges. Marie Jespersen.

Vordingborg Seminarium.

Nyt. Moderne Indretning. Damp- og Strandbade. Uddanner Lærere og Lærere-
inder. Foruden alm. Afdeling særligt Hold for Præliminarister.
Nærmere ved Th. Halse. A. Munk.

Set. Petri Mellem- og Realskole

Skolepenge fra 7, resp. 5 til 16 Kr.
E. Glöy, Skolebestyrer.

frøken Wintellers Pigeskole

optager i Gymnasieafdelingen (nysproglig Retning) unge Piger som er i Besiddelse
af de fornødne Forkundskaber. Det nye Skoleaar begynder den 19 August.
Louise Winteler, Odense

Silkeborg Seminariums Forberedelseskasse. Det nye Skoleaar begynder d. 31. August
Baade mandl. og kvindl. Elever opt. Man maa helst melde sig inden 15. Juni.
P. J. M. Vinther